

வஞ்சிக்கொடி மன்னனடி

அத்தியாயம் ஒன்று

“பரித்ராணாய சாதானாம் விநாசாய சதுஷ்க்ருதாம்
தர்ம ஸம்ஸதாபநார்தாய சம்பவாமி யுகே யுகே.....”

“அம்மா, நேரமாச்சு நான் கிளம்பறேன்”, ஆராதனாவின் அழைப்பில் ஃபோர்த் கியரில் சுலோகத்தை சொல்லிக் கொண்டிருந்த பாட்டி சுலோகத்தையும் கட்டிக்கொண்டிருந்த பூவையும் சடன் பிரேக் போட்டு பாதியில் நிறுத்திவிட்டு நிமிர்ந்து பார்க்க, ஆராதனாவின் கண்கள் அம்மாவை தேடுவதை பார்த்தவர், “பவானி, கிணத்தடியில் இருப்பா பாரு, தண்ணி கொண்டு வரேன்னு போனா”, என்று தகவல் தந்துவிட்டு பூக்களையும் சுலோகத்தையும் விட்ட இடத்திலிருந்து தொடர்ந்தார்.

“ஏன், கிணத்துலேருந்து அம்மா தண்ணி இழுக்கணும். குழாயில் தண்ணி வரலியா என்ன? நான் குளிச்ச போது வந்ததே.....”, தனக்கு தானே பேசிக்கொண்டு கொல்லைப்புறம் விரைந்த ஆராதனாவை அவள் கொல்லைப்பக்கம் செல்லுமுன் நாம் விவரித்து விடுவோம்.

பெயருக்கேற்றார் போல அடக்கமான ஆரதிக்க கூடிய அழகு. ஆனால், மேலோட்டமான உடல் அழகை விட, மன அழகு மிகுந்தவள். பொறுமை, நிதானம், எல்லோரிடமும் மரியாதை என்று இவள்

நல்ல குணங்களின் பட்டியல் இவள் தலை முடியை விட கொஞ்சம் நீளம். ஆனால் இதற்கு மேல் அவளை பற்றி கதையின் போக்கிலேயே தெரிந்து கொள்ளுங்கள் என்று சொல்லி மீண்டும் கதைக்குள் உங்களை அழைத்து வருகிறேன்.

“அம்மா, இப்போ ஏன் இப்படி மூச்சு வாங்க கிணத்துலேருந்து தண்ணி இழுக்கணும்? குழாயில் வரலியா?”, புருவத்தை சுளுக்கி அம்மாவிடம் கேட்க,

ராட்டினத்தை லாவகமாக உருட்டியவாறு குடத்தை கீழே இறக்கிய பவானி, உண்மையிலேயே ஆஸ்துமா காரணத்தால் மூச்சு வாங்கிக்கொண்டு தான் குடத்தை மேலே இழுக்க ஆரம்பித்தார்.

“ப்ச்.....கொடுங்கம்மா, நான் நிரப்பி கொடுத்துட்டு கிளம்பறேன்”, என்று சொல்லி கயிற்றை அம்மாவிடமிருந்து வாங்கிக்கொண்டு வேகமாக பக்கத்தில் இருந்த பெரிய தொட்டியை நிரப்ப தொடங்கினாள் ஆராதனா.

“தனம், நான் பார்த்துக்கறேண்டா, நீ வேலைக்கு கிளம்பு. பாரு uniform’ஐ ஈரம் செய்துக்க போற. சொன்னா கேளேன் தனம்”, என்று அம்மா சொல்ல சொல்ல தொட்டியை நிரப்பி விட்டு, “ஹம்ம்....இப்போ சொல்லுங்க, ஏன் மோட்டார் போட்டு தண்ணிய டாங்குல ஏற்றல?”

“மோட்டார் நேத்தைக்கு ஏதோ பெரிய சத்ததோட நின்னு போச்சு. ஒரே புகை வேற. அதான் போட வேண்டாமேன்னு கையாலேயே தண்ணீர் இழுத்துக்கறேன். எனக்கொண்ணும் பிரச்சினை இல்ல, நீ கிளம்பு”, இதற்கு மேல் இதை வளர்க்காமல் அப்படியே இருவருமே விட்டு விட்டனர்.

மோட்டார் மாற்ற வேண்டும் என்றாலோ புதிது வாங்கி போட வேண்டும் என்றாலோ அதற்கான செலவு செய்ய முடியாதபடி வீட்டின் நிதி நிலைமை மோசமாக இருந்தது. மாத பட்ஜெட்டில் துண்டு, டவல், புடவை எல்லாம் சேர்ந்து விழுந்ததில் ஏற்கனவே பர்ஸ் காலியாக இருந்தது. இன்னும் இரண்டு நாள் கழித்து தானே சம்பள தினம். அதுவரை இப்படி தண்ணீர் இழுத்துதான் சமாளித்தாக வேண்டும். ஆளை அழைத்து அதை பழுது பார்க்க சொன்னால் கொடுக்க வேண்டிய பணம் கூட இல்லாத போது அதை பற்றி மேலே பேசியோ யோசித்தோ பலனில்லையே.

ஆனாலும் அம்மாவை பார்க்கும் போது மனதை பிசைந்தது. பாட்டியால் முடிந்த வரை உதவி செய்து கொண்டிருந்தார். ஆனால், எழுபத்தைந்து வயது பாட்டியால் எவ்வளவு முடியும் என்பதற்கும் ஒரு எல்லை இருக்கிறதில்லையா? தவிர, தான் கட்டிடப்பட்டாலும் படுவாரே தவிர பாட்டி சிறிது வருந்தினாலும் பொறுக்க மாட்டார் பவானி.

பாட்டியும் மருமகளிடம் அவ்வளவு பாசமாக இருப்பதால் தான், அவர்கள் இருவரும் அம்மா பெண்ணோ என்று எல்லோரும் நினைக்கும் அளவிற்கு ஒற்றுமையாக மகிழ்ச்சியாக இருந்தனர். ஒவ்வொரு வீட்டில் இருப்பது போல மாமியார் மருமகள் இடையே இருக்கும் வேற்றுமை, மனக்கசப்பு, புகைச்சல் எதுவுமே இல்லாமல் மற்றவர் எண்ண ஒட்டத்தையும் விருப்பத்தையும் தானாகவே புரிந்து கொண்டு வலிய சென்று உதவி செய்யும் பாங்கு இருவருக்கும் நிறைந்திருந்தது.

என்றென்றும் இருக்கும் இந்த பணத்தேவை மட்டும் ஒதுக்கிப் பார்த்தால் நிறைவான குடும்பம். அப்பா இறந்து மூன்று வருடங்கள் ஆகின்றன. தம்பி ஆனந்த் இப்போது தான் கல்லூரி எட்டிப்பார்த்திருந்தான். வீட்டின் நிலைமை புரிந்த பையன். அதனால் விடலை பருவத்தில் இருந்தாலும் வீட்டிற்கு எந்த கவலையும் கொடுக்காதவன்.

“சரிம்மா, நான் கிளம்பறேன். பை பாட்டி. ஆனந்த், கிளம்பியாச்சா?”, கேட்டுக்கொண்டே கைப்பை சகிதம் படி இறங்கிப் போகும் மகளை பெருமையாக பார்த்தவாறே உள்ளே திரும்பினார் பவானி.

“பவி, தனத்துக்கு இந்த ஆவணியில் இருபத்துநாலு வயசு முடிய போகுதே, கல்யாணத்துக்கு பார்க்க ஆரம்பிக்க வேண்டாமா? ஒரு நல்ல நாளா பார்த்து தரகர் கிட்ட சொல்லணும்மா”, என்றார் பாட்டி.

“ஆமாங்கத்தே, நானும் நினைச்சிட்டே தான் இருக்கேன். ஆனா, கல்யாணம் என்று வந்தா நாம் இந்த வீட்டை வித்துதான் கல்யாண செலவு செய்யவேண்டி வரும். உங்க பையன், பார்த்து பார்த்து கட்டின வீடு. இதை விற்க மனசு வரலை. தவிர, ஆனந்த் படிப்பும் இன்னும் முடியல. அவன் ஒரு நல்ல வேலைல சேற வரை அவனுக்கு ஓரளவுக்கு செய்யணும் என்று பாக்கறேன். எல்லாமா யோசிச்சு தான், கல்யாணம் எப்படி செய்யபோகிறோம் என்று மலைச்சு போய் தள்ளிப்போட்டுட்டே போறேன் அத்தை. என்ன செய்ய போறேன் என்று தெரியல”, என்று கவலையாக சொல்லி முடித்தார் பவானி.

என்னில் அங்கே அழைத்து வரப்பட்ட இருவரில் ஒருத்தி பள்ளி இறுதி வரை ஆராதனாவின் நெருங்கிய தோழி. அதற்கு பிறகு வேறு வேறு பாட பிரிவுகள் எடுத்ததில் கல்லூரிகள் மாறிப்போனதில் அடிக்கடி சந்திக்க முடியாமல் கடந்த ஏழெட்டு வருடங்களாக தொடர்பு விட்டுபோய் இருந்த நட்பு. ஆனாலும், பள்ளி வயதில் அரும்பிய நட்புக்கு என்னுமே ஒரு சிறப்பு உண்டு தானே. இப்போது ரத்த

காயம் பட்டு அடிபட்ட நிலையில் கூட நித்யாவை ஆராதனாவினால் எளிதாக அடையாளம் காண முடிந்தது. அடுத்த அதிர்ச்சி, அவள் வந்த நிலை, நிறை மாத கர்ப்பிணி.

கூடவே வந்த இன்னொருவன் அவள் கணவனாக இருக்க வேண்டும். அவசரமாக திருமண அழைப்பிதழை நினைவிற்கு கொண்டு வர முயன்று அவள் கணவனின் பெயரை 'கபிலேஷ்' என்று நினைவிற்கு கொண்டு வந்தாள். சில பல காரணங்களால் திருமணத்திற்கு போக முடியாமல், அதற்கு பிறகும் சென்று பார்க்க முடியாமல் போய் விட்டது.

சிந்தனைகள் இப்படி சென்றாலும் காதும் கவனமும் தன்னை சுற்றி பரபரப்போடு இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் டாக்டர்களையும் நர்சுகளையும் அவர்கள் கொடுத்த உத்தரவுகளையும் பத்திரபடுத்திக் கொண்டிருந்தது.

"ruptured membrane....."; "excessive internal bleeding....."; "irregular foetal heartbeat....."; "emergency caesar....."; "45 days premature labour....."; "intensive care unit.....24 hours observation.....", என்று சரமாரியாக வந்து கொண்டிருந்த டாக்டரின் உத்தரவுகள், போர்க்கால அவசரத்துடன் பக்கத்தில் தயாராகிக்கொண்டிருந்த ஆபரேஷன் ஏற்பாடுகள் எல்லாமாக ஆராதனாவிற்கு குழந்தைகளை சிசேரியன் ஆபரேஷன் செய்து வெளியே கொண்டு வரப்போவது புரிய வைக்க, குழந்தைகளை பாதுகாக்கும் incubator'ஐ தயார் நிலையில் வைத்தாள்.

சில மணிநேரங்களில் அருமையான இரண்டு முத்துக்களை இந்த உலகத்திற்கு கொண்டு வந்தனர், சுற்றி இருந்த மருத்துவர்கள். ஆனால் முத்துக்களை தாங்கி இருந்த சிப்பியை தான் அவர்களால் காப்பாற்ற முடியாமல் போய் விட்டது.

அராதனாவின் மன வருத்தத்திற்கு அளவே இல்லை. இத்தனை நாள் பழகிய தோழிக்காக அழுவதா? இல்லை அவள் விட்டு சென்ற பிள்ளை செல்வங்களை நினைத்து அழுவதா என்று தெரியாமல் அன்று முழுவதும் இருந்தாள். இங்கே குழந்தைகளை சிசேரியன் முறையில் குழந்தைகளை தாயிடமிருந்து எடுத்து கூட தெரியாமல், பார்க்க முடியாமல் இன்டென்சிவ் கேர் யூனிட்டின் ஆபரேஷன் தியேட்டரில் தோழியின் கணவர் இறந்த சோகத்தை என்ன சொல்ல?

பிறக்கும் போதே பெற்றவர்களை இழந்த இரு பிஞ்சுகளை பார்க்கும் போது இறைவனின் கருணை மீது ஆராதனாவிற்கு சந்தேகம் தான் மிஞ்சியது. உன்னுடைய திருவிளையாடலுக்கு அளவே இல்லையா என்று கேட்கத் தோன்றியது?

அத்தியாயம் இரண்டு

"தனா, என்னம்மா இப்படி சோர்ந்து போய் உட்கார்ந்திருக்க? நீ இவ்வளவு சோர்வா உட்கார்ந்து பார்த்ததே இல்லையே, வேலை இன்னைக்கு கஷ்டமா இருந்ததா? நீ வழக்கமா அதிக வேலைக்கெல்லாம் அலுத்துக்க மாட்டியே கண்ணா, இன்னைக்கு என்ன ஆச்சு?", இதமாக தலையை கோதிவிட்டவாறு பவானி கேட்க, இன்னும் கண்களில் கண்ணீர் திரண்டு வந்தது ஆராதனாவிற்கு,

ஒன்றும் பேசாமல் அப்படியே மடங்கி அம்மாவின் மடியில் தலை வைத்து படுத்துக் கொண்ட ஆராதனாவிற்கு அழுகை லேசில் அடங்கும் போல தோன்றவில்லை. மூடிய கண்களில் இருந்து இமையை தாண்டி சூடாக கண்ணீர் கன்னத்தை நனைக்க, தலையை கோதி விட்டுக் கொண்டிருந்த பவானியின் கரங்கள் தயங்கி நின்றன.

"தனா, அழறியா? என்னடா? இங்க பாரு, எழுந்திரு. எதுவா இருந்தாலும் மனசு விட்டு சொல்லிடு. மனசுக்குள்ளயே வச்சு புழுங்கிணையானா வருத்தம் அதிகமாக தான் ஆகும். குறையாது. சொல்லு, என்ன ஆச்சு?"

எழுந்து கண்களை புறங்கையால் துடைத்துக்கொண்ட ஆராதனாவிடம் பாட்டி ஒரு கப் டீயை நீட்டி, "இந்த இதை குடிச்சிட்டு சொல்லு, தெம்பா இருக்கும்", என்று கொடுத்து விட்டு தானும் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டார். சில வருடங்களுக்கு முன்பே இறந்து போன மகனை குணத்தில் உரித்து

வைத்து பிறந்த பேத்தியிடம் பாட்டிக்கு எப்போதுமே அன்பு அதிகம். அதிர்ந்து பேசத்தெரியாமல், ஒரு புழு பூச்சிக்கு கூட இரக்கம் காட்டும் ஆராதனாவை எல்லோருக்குமே பிடிக்கும் என்றாலும் பாட்டிக்கு எப்போதுமே வாஞ்சை அதிகம்.

சிறு குழந்தை போல லேசான தேம்பலோடு குடித்து முடித்து விட்டு, சிறிய குரலில் சொல்ல தொடங்கினாள் ஆராதனா. "இன்னைக்கு ஒரு எமெர்ஜன்சி கேஸ் வந்தது.....ரோடு அக்சிடென்ட்....."

"அட்டா.....ரொம்ப அடியோ?"

"ஒரு கணவனும் மனைவியும்.....", மீண்டும் கண்களில் கண்ணீர் திரள, கஷ்டப்பட்டு கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு, "அந்த பெண் எட்டு மாத கர்ப்பம் அம்மா....."

"ஹான்.....அடக் கடவுளே!!!", அதிர்ந்து போய் இதற்கு மேல் கேட்கவும் பயந்து ஒன்றும் கேட்கமுடியாமல் ஆராதனாவாக சொல்வதற்காக காத்திருந்தனர் அம்மாவும் பாட்டியும்.

"அந்த பெண்ணோட கணவன் தான் வண்டியை ஓட்டிட்டு வந்திருப்பான் போலிருக்கு, டிரைவர் சீட்டில் இருந்ததால் அதிகபட்சம் அவனுக்கு தான் பாதிப்பு. சீட் பெல்ட் போட்டிருந்தாலும் செஸ்ட் இஞ்சரி அதிகமா ஆகிடிச்சு. அதுனால் அம்புலன்சில் கொண்டு வந்த சில நிமிஷங்களிலேயே அவன் இறந்துட்டான். இந்த பெண் கால் நீட்டி உட்கார வசதியாக என்று பின் சீட்டில் உட்கார்ந்திருப்பா போலிருக்கு. அதுனால் நேரடியா ரொம்ப அடி படலை என்றாலும், சீட் பெல்ட் போடாததால் முன் சீட்டுல போய் முட்டி, அந்த வேகத்துல.....ruptured membrane ஆகி ப்ளீடிங் ஆக ஆரம்பிச்சிடிச்சு. அம்புலன்சுல கொண்டு வந்த போது, பல்ஸ் ரொம்ப வீக் ஆக இருந்ததால் அவளுக்கு முதலுதவி ஒரு பக்கம் கொடுத்தாலும் இன்னொரு பக்கம் எமெர்ஜன்சி சீசருக்கு ஏற்பாடு செய்ய ஆரம்பிச்சிட்டோம். குழந்தைகளை பத்திரமா வெளியே கொண்டு வந்துட்டோம். ஆனால், அவளுக்கு பல்ஸ் ரேட் இன்னும் கீழே போய் ஒரு நிலையில் அவளை காப்பாற்றவே முடியாத தூரத்துக்கு போய்ட்டா.....", இதற்கு மேல் எதுவும் சொல்ல முடியாமல் மீண்டும் அழுகை வரத்தொடங்க, முகத்தை மூடிக்கொண்டு பொங்கி பொங்கி அழும் மகளை தேற்றும் வழி தெரியாமல் பார்த்திருந்தனர் இருவரும்.

"ஒரு மரணத்துல ஒரு ஜனனம் என்று சொல்வாங்க தனம், இங்க ரெண்டு மரணம் நிகழ்ந்திருக்கு, ரெண்டு ஜனனமும் ஆச்சு. கடவுளோட கணக்குல சரியா போச்சு. நீ இப்படி வருத்த படரதுல என்ன லாபம் சொல்லு? யாராவது உறவுக்காரர்கள் என்று இருக்காங்களா அந்த குழந்தைகளுக்கு?"

"என்னால முடியலையே பாட்டி, நித்தியாவை அந்த கோலத்துல பார்க்க முடியலையே. உங்க கடவுளுக்கு கண்ணே இல்லையா?"

"ஷ்..கடவுள் திட்ட கூடாது", என்று சிறு கண்டிப்புடன் பாட்டியும்,

"என்னது? அந்த பெண் உன்னோட பிரென்ட் நித்யாவா?", என்று அதிர்ந்த குரலில் அம்மாவும் கேட்டார்கள்.

"ஹம்ம்.....ஆமாம். அது தான் எனக்கு ஆறவே இல்லை. குழந்தைகள் அவ்வளவு அழகும்மா. ப்ரீ மெச்சூர் பேபிகள் என்கிறதால் incubator'இல் வச்சிருக்கோம். நித்யாவோட நாத்நாராம், ஒரு பெண் வந்தாள். சொந்த அக்காவுக்கு அடிபட்டது போல அவ்வளவு துடிச்சு போய்ட்டா. ரொம்ப நல்ல பொண்ணும்மா. இந்த குழந்தைகளை அவளே பார்த்துப்பா என்று தோணறது. நல்ல பெண்ணா இருக்கறதால் அப்பா அம்மா இல்லை என்கிற குறை தெரியாம வளர்ப்பா என்று நினைக்கறேன்", என்று விக்கலோடு சொல்லி நிறுத்தினாள்.

"நித்யாவோட குடும்பத்துல பெரியவங்க யாரும் இல்லையா தனா? அந்த பொண்ணுக்கு நாளைக்கு கல்யாணம் ஆகி போனா, இந்த குழந்தைகளையும் கூட்டிப்போவாளா? குடும்பத்துல வேறே யாராவது இருந்தால் இன்னும் ஸ்திரமாயிருக்குமே", என்று பாட்டி கேட்க,

இப்போது கடுப்பாக, "இருக்கான் ஒருத்தன், அவளோட அண்ணாவாம். வந்திருந்தான். என்னவோ ஹாஸ்பிடலே அவளோடது மாதிரி எங்களையெல்லாம் வேலை வாங்கினான்", என்று கடுப்பாக சொன்னாள்.

பொதுவாக பொறுமைசாலியும் எளிதில் கோபம் வராதவன் என்பதால் ஆராதனாவின் சுழித்த புருவமே அவளுக்கு அவனை பற்றி அவ்வளவு நல்ல அபிப்பிராயம் இல்லை என்று காட்டியது.

யோசனையாக மகளை பார்த்தவாறு, “அப்படி என்னம்மா உங்களை அவன் வேலை வாங்கினான்?”, என்று கேட்டார் பவானி.

“என்னவோ ஹாஸ்பிடலே அவனோடது மாதிரி, இந்த டாக்டர் கூப்பிடுங்க.....அந்த நர்ஸ் அனுப்புங்க.....இந்த டீர்மென்ட் எதுக்கு செய்யறீங்க? அப்படின்னு ஒரே கேள்வி மேல கேள்வி, ஆர்டர் மேல ஆர்டர்”, என்று முணுமுணுப்பாக சொல்லிவிட்டு மீண்டும் புருவ முடிச்சில் நிறுத்தினாள்.

“ஏம்மா, கூட இருக்கற உறவுக்காரங்களுக்கு நிறைய கவலை இருக்கும். அவங்க கிட்ட பொறுமையா தான் பதில் சொல்லணும் என்று நீயே சொல்லி இருக்கியே, இப்போ உனக்கேன் எரிச்சல் வருது?”, பாட்டி சமாதானமாக நினைவு படுத்த,

“ப்ச்....தெரியல, மற்றவங்க பேஷேன்டை பற்றின கவலையில் அப்படி கேள்வி மேல கேள்வியா கேட்பாங்க. இவன், அவனோட பணக்கார தனத்தை காட்டிக்கறதுக்காக கேட்ட மாதிரி இருந்தது. அதே சமயம், அவனோட தங்கை ரொம்ப இயல்பா இருந்தா. டென்ஷனும் ஆகலை, எங்களை விரட்டி வேலையும் வாங்கலை. ரொம்ப பொறுமையா பண்பா நடந்துக்கறா...”

இது வரை யாரையும் அவர்கள் குணங்களின் உயர்வையோ தாழ்வையோ விமரிசனம் செய்யாது அவரவர்களை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளும் மனப்பக்குவம் உடைய ஆராதனா, இன்று இவ்வளவு நேரம் இவர்களை பற்றி பேசுவது ஆச்சரியத்தை தர, அமைதியாக கேட்டுக்கொண்டிருந்தார் பவானி. ஆனால், இப்போது தோழியை நினைத்து சொரிந்து கொண்டிருந்த கண்ணீர் மழை நின்று விட்டிருந்தது. உற்சாகமாக பேசவில்லை என்றாலும்

“சரி, அவன் அந்த மாதிரி நடந்துகிட்டதுக்கு நீ ஏதாவது பதில் சொன்னியா?”

“இல்லை பாட்டி, நான் எதுவும் சொல்லலை. அதென்னவோ அவனை பார்த்தா அப்படி கடுமையா வார்த்தை சொல்ல முடியலை. அவன் தங்கை கிட்டயும் சொல்ல முடியலை தான். ஆனா, சொல்லும் படியா அவன் ஒண்ணும் செய்யலை. இவன் இப்படி நடந்துகொண்டும் ஹாஸ்பிடல்ல எங்க யாருக்குமே அவன் கிட்ட முகத்தை சுளுக்கி ஒரு வார்த்தை சொல்லமுடியலை”.

“சரி விட்டுத்தள்ளு. அவங்களுக்கும் துக்கம் இருக்குமில்லையா? இதையெல்லாம் பெரிசு பண்ண கூடாது”, அம்மாவின் அறிவுரையை பற்றிக்கொண்டு அடுத்த நாள் வேலைக்கு சென்றாள் ஆராதனா.

அடுத்த நாள் நைட் ஷிஃப்டு ஆதலால், இரவு ஒன்பது மணிக்கு ஆராதனா மருத்துவமனையை அடைந்து handover முடிந்து வார்டுகளுக்கு ரவுண்ட்ஸ் தொடங்கின போது, மணி பத்தை எட்டியிருந்தது. அந்த குழந்தைகளின் அத்தை சஹானா (வாசக பெருமக்களின் வசதிக்காக அவள் பெயரை இங்கே குறிப்பிட்டு விடுகிறேன்), குழந்தைகளின் incubatorக்கு பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கவலையாக பார்த்துக் கொண்டிருந்த தோற்றம் மனதை வருத்தியது. அத்தனை சோகத்திலும் அவளுடைய அழகு எந்தவித ஒப்பனையும் இல்லாமலேயே கண்ணை பறித்தது. வரைந்து வைத்த சித்திரம் போல இருந்தாள். காண்பவர் யாராக இருந்தாலும் எந்த வயதினராக இருந்தாலும் அவர்களை அசத்தி வீழ்த்துகிற அழகு. ஆனாலும், சிறிதளவு கூட பொய்மை கலக்காத அழகு.

மெதுவாக அவளுக்கு அருகில் சென்று, “இன்னுமா இங்கயே இருக்கீங்க? வீட்டுக்கு கிளம்புங்க. எப்படியும் விடிகாலையிலேயே வந்துருவீங்க இல்லையா? கொஞ்ச நேரமாவது ரெஸ்ட் எடுங்க”, என்று வற்புறுத்தி அனுப்பி வைத்தாள்.

“கிளம்பறேன் ஆராதனா, இவங்களை பார்க்க பார்க்க எனக்கு அண்ணா அண்ணி ஞாபகமே ரொம்பவும் வருது”, என்று சொல்லி விழியில் திரண்டு விட்ட நீரை துடைத்துக்கொண்டு எழுந்தாள். ஏதோ தோன்றினது போல ஒரு நிமிடம் நின்றாவிட்டு, “இவங்க எப்படி இருக்காங்க ஆராதனா? உனக்கு என்ன தோணுது? உண்மையை சொல்லு?”, என்று கவலையாக கேட்டாள்.

“நல்ல முன்னேற்றம் தெரியுது சஹானா. நீங்க கவலையே படவேண்டாம். இன்னும் கொஞ்ச நாளில் உங்களுக்கே தெரியும் பாருங்களேன்”, கனிவாக சொல்லி சிறு புன்னகையோடு சஹானாவின் கை மேல் தன் கை வைத்து இதமான வார்த்தைகளால் தைரியம் சொன்ன ஆராதனாவை சஹானாவிற்கு மிகவும் பிடித்து போனது.

சிறிது நேரத்தில் சஹானா கிளம்பி செல்ல, அன்றைய வேலைகளில் ஆராதனா ஆழ்ந்துவிட, மெதுவாக இருட்டிலிருந்து உலகம் விழித்துக்கொள்ள, வெள்ளி எழுந்து வியாழம் உறங்கிற்று.

விடிகாலையில் ஒரு முறை டியாபேர் மாற்றியவன் குழந்தைகள் அதற்கு பிறகு உறங்க வெகு நேரம் ஆவது புரிந்து, அவர்கள் அருகிலேயே ஒரு சேரை இழுத்து போட்டு மெல்லிய குரலில்,

“கூவின பூங்குயில் கூவின கோழி

குருகுகள் இசைந்த இசைந்தனர் சங்கம்....”, என்று நாயன்மாரின் பாடலை பாடி அவர்களின் தலையை மென்மையாக வருடிக்கொடுக்க அலைப்புறுதல் குறைந்து குழந்தைகள் மீண்டும் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் ஆழ்ந்தனர்.

“யாவரும் அறிவரியாய் எமக்கெளியாய் இறையாய்

எம்பெருமான் பள்ளி எழுந்தருளாயே”, என்று பாட்டை நிறைவு செய்து விட்டு incubatorஇன் சிறு மூடியை மூடி விட்டு எழுந்தவன் அப்போது தான் தனக்கு பின்னால் அண்ணனும் தங்கையுமாக நின்றிருப்பதை பார்த்தான்.

சிறு குழந்தைகள் உறங்கும் நேரம், மற்றும் அமைதியும் ஆழ்ந்த உறக்கமும் அவசியமாக இருக்கும் குழந்தைகள் இருக்கும் அறை என்பதால் சுற்றிலும் நிசப்தமாக இருந்தாலும், அவர்கள் காலடி சப்தம் கூட தனக்கு கேட்கவில்லையே, எவ்வளவு நேரமாக இங்கே நிற்கிறார்கள்?, என்று யோசித்தவாறே பொதுவாக புன்னகைத்து விட்டு, “குட் மோர்னிங்”, என்று சொல்லிவிட்டு அவர்களை தாண்டி கொண்டு செல்ல முயன்றான்.

வந்தவன் அப்பாவியாக முகத்தை வைத்துக்கொண்டு, “குழந்தைகள் தூங்க பள்ளி எழுந்தருளாயே அப்படின்னு பாடறது ரொம்ப வித்தியாசமாக இருக்கு”, என்று கண்ணுக்குள் சிரிப்பை அடக்கியபடி மெல்லிய குரலில் முணுமுணுத்தான்.

சஹானா சட்டென யோசித்து விரிந்த புன்னகையோடு, “அவங்க உடல்நிலையிலும் வாழ்க்கையிலும் இனிமேல் அவங்களுக்கு நல்ல விடிவு, பளீர் வெளிச்சம் நிரம்பின மாதிரி அவங்களுக்கு எப்போதுமே ஏறுமுகம் என்று சொல்லாமல் சொல்கிற மாதிரி இருந்தது ஆராதனா உங்க பாட்டு. ரொம்ப நன்றி”, என்றாள்.

ஒன்றும் சொல்லாமல், ஆராதனாவையே கண்ணெடுக்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன், மெதுவாக, “ஆ...ரா...த...னா....”, என்று ஒவ்வொரு வார்த்தையாக உச்சரித்தான். இருவருக்கும் பொதுவாக ஒரு புன்னகையை மட்டும் கொடுத்துவிட்டு அவர்களிடமிருந்து விலகி வெளியே வந்தாள்.

மணிக்கட்டை திருப்பி மணி பார்க்க அவள் duty நேரம் முடிந்து charges handover செய்யவேண்டிய நேரம் என்று காட்டியது. கவுண்டருக்கு எட்டி, எழுதி முடித்து கையெழுத்திட்டு நிமிர்ந்த போது, அவன் Neo natal wardஇன் கதவை திறந்து கொண்டு வெளியே வருவது கண்ணோரத்தில் தெரிந்தது.

ஆராதனாவை நோக்கி தான் வந்து கொண்டிருந்தான். கண்டு கொள்ளாமல் தன் வேளையில் ஆழ்ந்த ஆராதனாவை பார்த்து விட்டு கவுண்டருக்கு மேல் இரண்டு கைகளையும் ஊன்றி கொண்டு, முன்னால் குனிந்து மீண்டும் ஒருமுறை, “ஆ...ரா...த...னா....”, என்று ஒவ்வொரு எழுத்தையும் உச்சரித்தான்.

திரும்பின ஆராதனா, அதற்கு மேல் பொறுத்துக்கொள்ள முடியாமல், புருவத்தை சுளுக்கி, அவனை பார்த்தாள். அவனே புரிந்து கொண்டு, “என் பேரு கீர்த்திவாசன். குழந்தைகளை அக்கறையா பார்த்துக்கறதுக்கு என் நன்றிகள்”, என்று சொல்லிவிட்டு, அவள் பதிலை எதிர்பார்க்காமல் சென்று காரிடாரின் திருப்பத்தில் மறைந்தான்.

அத்தியாயம் மூன்று

படித்துக் கொண்டிருந்த பைலை மூடி விட்டு பக்கத்தில் ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்த மேசை விளக்கை ஒரு கையை நீட்டி அணைத்து விட்டு, அடுத்த கையையும் சேர்த்து தலைக்கு மேல் தூக்கி சோம்பல் முறித்தான் கீர்த்திவாசன். தன்னை மீறி வெளிப்பட்ட ஒரு கொட்டாவியை புறங்கையில் வாங்கி மீண்டும் வான் வெளிக்கு அனுப்பி ஜன்னல் வழியே வெளியே உறக்கம் நீங்கி விழித்துக் கொள்ள ஆரம்பித்த உலகத்தை சிறிது நேரம் பார்த்தான்.

இரவு இரண்டு மணிக்கு அலாரம் வைத்து எழுந்து கொண்டு பார்க்கத் தொடங்கிய பைல் முடிக்கும் போது விடிய தொடங்கிவிட்டது. இன்று ஆடிட்டர்ஸ் மீட்டிங் என்று schedule இருக்கிறது.

இரண்டு நாள் முன்னால் நடந்த ஷேர் ஹோல்டெர் மீட்டிங்கில் எதுவுமே பேசமுடியாமல் போய் விட்டது. அவர்கள் பேசுகிற விவரம் 'தியரடிகல்லாக' புரிந்தாலும் நடைமுறையில் அதில் இருக்கும் உள் விவகாரம் மற்றும் எதிர்பாராத / மறைந்திருக்கும் எதிர்பாடுகள் என்று எத்தனை விஷயங்கள் இருக்கின்றன?

அதெல்லாம் இதே துறையில் தினம் தினம் இது போல விஷயங்களை ஆராய்ந்து சமாளிப்பவர்களுக்கு 'பத்தோடு பதினொன்று அத்தோடு இதுவும் ஒன்று' என்று இருக்கலாம். இது நாள் வரை இது போன்ற விஷயங்களை பாடமாக சொல்லி கொடுத்தது தானே தவிர நேரில், நிஜத்தில் ஒரு பெரிய நிறுவனத்தில் அவற்றை சமாளிக்கும் போது தான் ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் இருக்கும் நுணுக்கங்கள் மலைப்பை கொடுத்தன. ஏட்டுச் சுரைக்காய் கறிக்கு உதவாது என்றது இது தான் போலும்.

நல்ல வேளை தாமோதரன் அங்கினும் கம்பெனி ஜெனரல் மேனேஜரும் இருந்தார்களோ மீட்டிங் எந்த விதமான பிரச்சினையும் இல்லாமல் நல்ல படியாக முடிந்தது. "நீ எப்போ வேணுமானாலும் என்ன உதவி என்றாலும் என்கிட்டே கேளுப்பா", என்று சொல்லி இருக்கிறார் அப்பாவின் நெடுநாளைய நண்பரும் கம்பெனியின் CEOவுமான தாமோதரன் அங்கிள். ஜெனரல் மேனேஜர் எதுவும் சொல்லவில்லை என்றாலும் கீர்த்திவாசன் என் என்னுமன் எண்ணையாக நிற்பார். அவன் எங்கு சென்றாலும் கூடவே நிழல் போல அமைதியாகவும், ஆதரவு கொடுப்பது போல வருவார்.

இந்த இருவரின் பலத்தில் தான் சென்ற மீட்டிங் சமாளிக்க முடிந்தது. ஆனால், இன்றைய மீட்டிங்கில் அது போல மற்றவர் உதவியை எதிர்பார்த்து இருக்க கூடாது. தன்னுடைய இன்புட் என்று இருக்கணும் என்று தோன்றியது. இத்தனை நாள் பிசிநேசை வெற்றிகரமாக நடத்தி வந்த அண்ணாவுக்கு ஏற்ற தம்பி என்று நடத்தி செல்ல வேண்டும். அண்ணனுடைய பெயரை காப்பாற்ற வேண்டும்

இத்தனை நாளாக நகரத்தின் புகழ்பெற்ற கல்லூரி ஒன்றில் மேனேஜ்மென்ட் துறையில் விரிவுரையாளராகவும்; அதே சமயத்தில் கல்லூரிகளுக்கும் மேல் நிலைபள்ளிகளுக்கும் உரிய அதே துறையில் புத்தகங்கள் சிலவும் எழுதி, வெளியிட்டு என முற்றிலும் வேறுமாதிரியான வாழ்க்கையில் இருந்து வந்தாகி விட்டது.

அண்ணன் கபிலேஷ் குடும்பத்தொழிலை பார்ப்பத்தால் தனக்கு இந்த பக்கம் வரவேண்டிய அவசியமே இல்லாமல் போய்விட்டது. அப்பாவும் அண்ணனும் இருக்கும் போது குடும்பத்தின் சின்னப் பிள்ளை என்கிற செல்லத்தோடு உலா வந்து கொண்டிருந்தான். இப்போது அண்ணனுக்கு இப்படி ஆனதும் திடீரென தன் விரிவுரையாளர் வேலை மற்றும் புத்தகம் எழுதுதல் என்று எல்லாவற்றையும் மூட்டை கட்டிவிட்டு குடும்பத்தொழிலை கையில் எடுத்துக் கொண்டு அதன் அடியையும் நுனியையும் தேடிக் கொண்டிருக்கிறான்.

அதுவும் எழுந்து கொள்ளமுடியாத இந்த அடியில் அப்பா செயலிழந்து நின்றதை பார்த்தபோது தான் மனம் தாங்காமல் பிசிநெஸில் கால் எடுத்து வைத்தது. இதற்கும் தனக்கும் தொடர்பு இல்லை என்று இத்தனை நாள் சொன்னது போல இப்போது சொல்லமுடியவில்லை. அம்மா, அப்பாவின் வேதனையான முகம் சொல்லவிடவில்லை. தனக்கும் அண்ணா, அண்ணியை இழந்த துக்கம் தொண்டையை அழுத்தி மூச்சு முட்டினாலும் எதையும் வெளிக்காட்ட கூட நேரம் இல்லாத சூழல்.

உட்கார்ந்து வாய் விட்டு அழக் கூட நேரம் இல்லாமல் அடுத்து அடுத்து என்று மேலும் மேலும் வேலைகள் வந்து கொண்டே இருந்தது. அழுவதற்கு நேரம் இருந்தாலும் அழமுடியுமா என்பது சந்தேகமே! ஏற்கனவே அப்பா, அம்மா உயிர் வரை வலிக்கும் படி அடி வாங்கி இருக்கும் போது அவர்களை தேற்றவாவது தான் தைரியமாக இருக்கவேண்டியது அவசியம் ஆகிறது. தானும் அழுது ஏற்கனவே ஓடிந்து போய் இருக்கும் பெற்றோரை இன்னும் வேதனையில் ஆழ்த்த முடியாது.

இத்தனையிலும் மனதின் ஓரமாக ஒரு எண்ணம் அவ்வப்போது தலை காட்டத்தான் செய்தது. அது.....எப்படியாவது ஒரு வருடமோ இரண்டு வருடங்களோ பிசிநேசை தான் சமாளித்தான் அதற்குள் அப்பா மூத்த மகனை இழந்த துக்கத்தில் இருந்து சமாளித்துக் கொண்டு விட்டால், பிறகு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மீண்டும் அவரே பிசிநெஸ் பார்க்க வந்தார் என்றால், தான் மீண்டும் தனக்கு மிகவும் பிடித்த விரிவுரையாளர் வேலைக்கும் புத்தகம் எழுதும் வேலையையும் தொடர முடியுமே. ஆக, இன்னும் ஒன்றிரண்டு வருடங்கள் எப்படியாவது சமாளித்தால் போதும். அதற்கு பிறகு அப்பா பார்த்துக் கொள்ளுவார்.

_+ _+ _+ _+ _+ _+ _+ _+ _+ _+ _+ _+ _+ _+ _+ _+

டக்கடையிலிருந்து பாட்டு ஒலித்துக் கொண்டிருக்க, அதை விட சத்தமாக, வேகமாக அதை தாண்டி அகர வேகத்தில் சென்ற ஆட்டோ ரிக்ஷாவில் சாய்ந்து உட்கார்ந்து கிட்டத்தட்ட சிம்மாசனத்தில் இருப்பது போன்ற போஸ் கொடுத்துக் கொண்டிருப்பது ஒரு அதி முக்கியமானவர்.

இவரை பற்றி கொஞ்சம் பார்ப்போமா, இவர் பெயர் மாறன். பார்ப்பதற்கு கொஞ்சம் நன்றாகவும்; பழகுவதற்கு கலகலப்பாகவும் இருப்பார். இவருடைய ஒரே கொள்கை – அப்படியே ஜாலியா இருக்கணும் என்கிறது தான். எப்போதுமே சிரித்துக்கொண்டும், யாரையும் நோக்கிக்காத வகையில் கேலி செய்து கொண்டும் இருப்பதையே பிறவிப் பெரும் பயன் என்று கொண்டிருப்பவர்.

ஆனால், கன்னத்து குழியையும், எப்போதும் சிரிக்கும் கண்களையும் என்ன செய்வது? அதே போல, வாயைத்திறந்தாலே முத்து உதிர்கிறதோ இல்லையோ, ஏகப்பட்ட ஜோக்குகளும் கணிசமான பொய்களும், அவருக்கும் சீரியஸ் பேச்சுக்கும் எட்டாம் பொருத்தம் என்று தெளிவாக சொல்கிறதே.

கடோத்தங்கர்களை போல ரெண்டு பேர் ஆட்டோவுக்கு அருகில் வந்து உள்ளே செங்கோலும் கிரீடமும் இல்லாத ஒரு குறையை தவிர ராஜ தோரணையில் உள்ளே நம்ம தலைவர் உட்கார்ந்திருந்த அழகை ரசிக்கும் மனநிலையில் இல்லாமல், "யாரு நீங்க?", என்று முரட்டு துவனியில் கேட்டனர்.

“நான் கிரீத்திவாசனோட பிரென்ட். ரெண்டு பெரும் ஒண்ணாதான் படிச்சோம். எப்போ சென்னைக்கு வந்தாலும் அவனோட வீட்டுல தான் தங்கணும் என்று சொல்லி இருக்கான்”, கூசாமல் முதல் பொய்யை அவிழ்த்துவிட்டான்.

ஆட்டோ டிரைவரும், "ஆமா சார், நீங்க சீக்கிரம் எனக்கு மீட்டெர் பணத்த கொடுத்துடுங்க. நான் கிளம்பறேன். எனக்கு இங்கேருந்து சவாரி பிடிக்க இன்னும் நாலு கிலோமீட்டேர் போனா தான் கிடைக்கும். சீக்கிரம், ஐல்தி சார்", என்று அவசரபடுத்தினான்.

“வரேம்பா, பிரசவத்துக்கு இலவசம்னு போர்டு போட்டாலும் போட்ட, நீயே ஏதோ டெலிவரிக்கு போகிற மாதிரி ஏன் அவசரப்படற? இந்தா நூறு ரூபா, பிழைச்சு போ” என்று போனால் போகட்டும் என்பது போல கொடுக்க,

ஆட்டோ டிரைவர் கடுப்பாகி, “யோவ், என்ன விளையாடறியா? மீட்டர் சார்ஜ் நாத்திபதினஞ்சு. மீட்டருக்கு மேல முப்பது ரூபா போட்டுக்கொடுக்கறதா சொல்லிட்டு தான் வண்டியில் ஏறின. மரியாதையா பாக்கி பணத்த வையி, இல்ல, நடக்கிறதே வேற”, என்ற மிரட்டலுக்கு,

ஆட்டோ காரனின் கடுத்த குரலுக்கு துளியும் அலட்டிக் கொள்ளாமல் உற்சாகமாக, “நீயெல்லாம் ஈட்டிக்காரனாக தான் ஆக போற”, என்று அவனை வாழ்த்திவிட்டு, மீதி பணத்தை கொடுத்து அவனை அனுப்பி விட்டு கடோத்தகஜர்களையும் இடும்பர்களையும் திரும்பி பார்த்தால், இந்தியா பாக்கிஸ்தான் பார்டர் எல்லையில் காவலுக்கு நிற்பதை போல, “உன்னால் ஆனதை பார்த்துக்கோ. உன்னை உள்ளே விட மாட்டோம்”, என்கிற மாதிரி வாயிலை அடைத்துக் கொண்டு நான்கு பேரும் நின்றிருந்தனர்.

பலசாலி போல இருந்தாலும் நான்கு பேரை தனியொருவனாக முட்டி மோதிக்கொண்டு உள்ளே செல்வது என்பது முடியாத காரியம் என்று புரிந்ததால், இப்போது என்ன செய்வது என்கிற மாதிரி அவர்களை பார்த்துவிட்டு ஆயாசமாக கண்களை மேலே சுழற்றினான்.

இவனின் மறைமுக வேண்டுதலை இறைவன் செவி சாய்ப்பது போல, உள்ளே வீட்டிலிருந்து ஒரு இளம் பெண்ணும் (ஹாலில் உட்கார்ந்து காஃபி குடித்துக் கொண்டிருந்த சகானா) அவளை விட சில வருடங்கள் மூத்த ஒரு வாலிபனும் (மாடியில் தன்னறையின் ஜன்னலிலிருந்து வெளியே பார்த்துக் கொண்டிருந்த கிர்த்திவாசன்) வெளிப்பட்டனர். அவர்களுக்கு பக்கத்தில் வந்து நால்வரையும் பார்த்து பொதுவாக, “என்ன இங்க பிரச்சினை? யார் இவர்? என்ன சார் உங்களுக்கு ஏதாவது உதவி தேவையா?”, என்று கேட்டான்.

கையில் பெட்டி, ஏர்பாக்குடன் வாசலில் தனியொருவனாக நின்றிருந்தவனை பார்த்து ஒருவேளை ஏதாவது உதவி தேவையோ என்று நினைத்தான் கிர்த்திவாசன். அவனோடு கூட வெளியில் ஆட்டோ சத்தம் கேட்டு ஹாலில் இருந்து என்ன விவரம் என்று பார்க்க வந்த சஹானாவும் வாசலில் நின்றிருந்த புதியவனை கொஞ்சம் ஆர்வமாக பார்த்தாள்.

கிடைத்த வாய்ப்பை நழுவ விடாது நம்ம தலைவர், “ஆமா சார், என்னோட பேரு மாறன். நான் கிர்த்திவாசனோட பிரெண்டு. நானும் அவனும் ஒண்ணா படிச்சோம். எப்போ சென்னைக்கு வந்தாலும் அவனோட வீட்டுல தான் வந்து தங்கணும் என்று இந்த கையில் தான் இப்படி அடிச்ச சத்தியம் வாங்கிகிட்டான். இதோ இந்த விசிட்டிங் கார்டை கொடுத்தான். இப்போ இவங்க என்னை உள்ளே விடமாட்டேங்கறாங்க”, இரண்டு கைகளையும் வஞ்சனை இல்லாமல் பங்களாவை காட்டி, பிறகு ஒரு கை மேல் இன்னொரு கையை வைத்து ஒங்கி ஒரு சத்தியம் செய்து, சட்டை பாக்கெட்டில் இருந்து விசிட்டிங் கார்டு எடுத்துக் காட்டி, என்று இவன் சொல்லும் அண்ட புளுகு ஆகாச புளுகை சுற்றி இருந்த எல்லோரும் திகைத்து போய் பார்த்திருந்தனர்.

கடோத்தகஜர்களும் இடும்பர்களும் காதுக்குள் கட்டெறும்பு புகுந்ததை போன்ற உணர்வில் அவஸ்தையாய் நெளிய, இங்கே இவன் சொல்லும் பொய்க்கு எப்படி பதிலடி கொடுப்பது என்று புரியாமல் கிர்த்திவாசனும் சஹானாவும் கோபம் பாதி குழப்பம் மீதியாக சிறிது நேரம் சும்மா இருந்தனர்.

சஹானா மெதுவாக கிர்த்திவாசனின் புறங்கையை தொட்டு, “எதுவா இருந்தாலும் இவரை உள்ளே கூட்டிட்டு போகலாம். உள்ளே வச்சு பேசலாம். இங்கே போறவங்க வரவங்க எல்லோரும் வேடிக்கை பார்க்க தெருவில் நின்று ஒண்ணும் பேசவேண்டாம்”, என்று சொன்னாள்.

அவள் சொல்வது சரி என்பது போல தலை அசைத்து ஒப்புக்கொண்ட பின் கிர்த்திவாசன், “நீங்க உள்ளே வாங்க, நான் உங்களை கிர்த்திவாசனிடம் அழைத்து போறேன். இவரை என் பொறுப்பில் உள்ளே விடுங்க”, என்று செக்யூரிடி ஆட்களிடமும் சொல்லி அனுமதி வாங்கிக்கொடுத்தான்.

மாறனுக்கோ தலை கால் புரியாத சந்தோஷம், “சார், ரொம்ப தேங்க்ஸ் சார். உங்களுக்கு கிர்த்தியை தெரியுமா? நீங்களும் என்னை மாதிரியே அவனோட பிரெண்டா? முதல்ல கிர்த்திகிட்ட இந்த செக்கியூரிட்டி ஆளுங்களை பற்றி தான் பேசப்போறேன்”, என்று டப டப தகர டப்பாவாக பேசிக்கொண்டே வர,

ஒன்றும் பதில் சொல்லாதே என்பது போல சகானா இன்னொரு முறை கீர்த்திவாசனிடம் ஒரு பார்வையை செலுத்திவிட்டு உள்ளே விரைந்தனர்.

அதற்குள் உள்வாசல் வந்திருக்க, கீர்த்திவாசன் நேராக உள்ளே நுழைந்ததும் இருந்த முதல் அறைப்பக்கம் கை காட்டி அங்கே வருமாறு சைகை காட்டிவிட்டு அவன் அந்த அறைக்குள் நுழைந்து உள்ளே சென்றான்.

இவர்கள் வந்த சத்தம் கேட்டு, உள் பக்கமாக இன்னொரு இளம் பெண் வெளியே வந்து சஹானாவிடம் கேள்வியாக, “இதென்ன!!! போன மச்சான் திரும்பிவந்தான் அப்படின்னு அதுக்குள்ளே திரும்பி வந்துடங்களா?”, என்று கேட்டுவிட்டு, மாறன் இருந்த பக்கம் கேள்வியாக பார்த்தான்.

வெளியே நடந்த கலாட்டாவை ரத்தின சுருக்கமாக சொல்லிவிட்டு, நாங்க ஸ்டடி ரூமில் பேசிட்டு இருக்கோம். குடிக்க ஏதாவது சில்லுன்னு கொண்டு வா கனிமொழி”, என்றான்.

மாறனுக்கு இந்த கனிமொழியை பார்த்ததும், குதாகலமாக, “ஹலோ, நீங்க அவங்களுக்கு சில்லுன்னு கொண்டு வாங்க. எனக்கு சூடா ஒரு கப் காஃபி. சர்க்கரை இல்லாம, கொஞ்சமா பால் விட்டு”, என்று விலாவாரியாக தேவைகளை விளக்க,

கனிமொழியின் முகம், சாந்தத்திலிருந்து ரௌத்தரத்துக்கு மணிக்கு முன்னூறு மைல் வேகத்தில் மாறியது, “நரிக்கு நாட்டாம கொடுத்தா கடைக்கு ரெண்டு ஆடு கேட்டுதாம். உன்னையெல்லாம் ஆரம்பத்துல இருந்தே வைக்கிற இடத்துல வைக்கணும். அப்போ தான் நீ அடங்குவ. உள்ளே நுழையும் போதே இத்தக் கொண்டா, அத்தக் கொண்டா அப்படின்னு வேலை வாங்கறதை பாரு”, என்று கழுத்தை ஒடித்து மோவாய்க்கட்டையில் இடித்து கொண்டு உள்ளே சென்றான்.

அதற்கும் கலங்காமல் ஒரு கமென்ட் அடிக்க மாறன் வாயை திறக்கும் போதே, சஹானா எச்சரிக்கும் குரலில், “உள்ளே வரீங்களா, கீர்த்திவாசன் உங்களுக்காக காத்திட்டு இருக்கார்”, என்று நினைவு படுத்தினான்.

வார்த்தைகளை காலை உணவாக மீண்டும் உள்ளே முழுங்கி விட்டு, அவளை பின் தொடர்ந்தான் மாறன்.

அறைக்குள் சென்று கதவை சார்த்தியதும் தான் அந்த அறைக்குள் அவர்கள் மூவர் மட்டுமே இருப்பதை மாறன் உணர்ந்தான். கீர்த்திவாசன் இவர்கள் வருவதற்காக அங்கே போடப்பட்டிருந்த சோஃபாவில் கால் மேல் கால் போட்ட படி உட்கார்ந்திருந்தான். அவன் இருந்த போஸை பார்த்தால் இப்போது கனிமொழியோடு செய்த லேட்டஸ்ட் வாயாடலையும் கேட்டிருக்கிறான் என்று புரிந்தது.

திரும்பி கதவுப்பக்கம் பார்த்தால், கதவை அடைத்தார் போல சஹானா நின்றிருந்தான். இங்கே தன் கண்ணெதிரே ஸோஃபாவில் கால் மேல் கால் போட்டு கேள்வியாக தன்னை பார்த்துக் கொண்டு இருப்பது தான் நமச்சிவாயம் இண்டஸ்ட்ரீசின் மேனேஜிங் டைரெக்டர் கீர்த்திவாசன் என்று புரிந்தது. அதாவது, இத்தனை நாள் அந்த பதவியில் இருந்த அண்ணன் கபிலேஷ் அற்பாயுசில் இறந்ததால் அவனுடைய இடத்திற்கு வந்த தம்பி.

ஒரே நொடியில் மாறனுக்கு அவர்களின் முகபாவத்தை வைத்து உண்மை புரிந்து விட்டது. அடக்க முடியாமல் சிரிப்பும் வந்தது. ஆனாலும் சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டு, “அட! Mr.கீர்த்திவாசன்!! Glad to meet you sir”, என்றான்.

எரிச்சலோ கோபமோ படாது, கேலியிலும் இறங்கி நேரத்தை வீணடிக்காது, விசாரணை தொனியில், “சொல்லுங்க மாறன், நீங்களும் நானும் எப்போ ஒண்ணா படிச்சோம்? எதுக்கு இப்போ அப்படி பொய் சொன்னீங்க? உங்களுக்கு என்னை பார்க்கவேண்டிய அவசியம் இருந்திருந்தால் நேரடியா என்னை அணுகி இருக்கலாமே? முதல்ல என்னோட விசிடங் கார்ட் உங்க கிட்ட எப்படி வந்ததுன்னு சொல்லுங்க. நீங்க இந்த கேள்விக்கெல்லாம் பதில் சொல்லாத பட்சத்தில் போலீசுக்கு போகவும் யோசிக்க மாட்டேன். அதை நினைவில் வச்சுக்கோங்க”, என்று உறுதியான குரலில் சொல்லி முடித்தான் கீர்த்திவாசன்.

இப்போது எல்லா கேலி, கிண்டல், அலட்சியம், விளையாட்டு பாவம் எல்லாம் துடைக்கப்பட்டு ஒரே நொடியில் மாறனின் முகமும் மாறியது. ஒரு நிமிடம் இருவரின் முகத்தையும் கூர்ந்து பார்த்தவன், சஹானா திகைத்துப் போய் பார்க்க..... மெதுவாக, மிக மெதுவாக..... சட்டையின் உள் பாகெட்டில்

இருந்து ஒரு ID கார்கடை வெளியே எடுத்து அதை பிரித்து இருவருக்கும் பொதுவாக முகத்திற்கு நேரே பகிரங்கமாக காட்டி, “இள மாறன், கிரைம் பிரான்ஸ்”, என்றான்.

கீர்த்திவாசனின் புருவம் வியப்பாக ஒரு முறை மேலே எழுந்து தாழ்ந்தது.

அத்தியாயம் நான்கு

சிறிய டீப்பாய் மேல் வைக்கப்பட்டிருந்த ஆப்பிள் ஜூஸை மூவருக்குமாக ஊற்றி விட்டு ஒவ்வொருவருக்கும் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த சஹானாவை பார்க்கப் பார்க்க ஆச்சரியமாக இருந்தது இளமாறனுக்கு.

ஏதோ வீட்டு வாசலில் வம்பு செய்து, பொய் காரணம் சொல்லி உள்ளே நுழைய முயன்றவன் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்த மனிதன், உண்மையில் ஒரு crime branch officer என்று தெரிந்தும் சிறிதும் பதற்றப்படாமல் நிதானத்தோடு ஜூஸை ஊற்றிக் கொடுப்பது என்பது எல்லோருக்கும் வருமா என்பது சந்தேகம் தான்.

ஆனால், சஹானாவின் நிதானத்தை தூக்கி சாப்பிடுவது போல இருந்தது கீர்த்திவாசனின் கேள்வி, “சொல்லுங்க மாறன், என்ன விஷயமா நீங்க இங்க வந்திருக்கீங்க? இங்கே யாராவது கிரிமினல் ஒளிஞ்சு இருக்கறதாக உங்களுக்கு தகவல் வந்திருக்கா?”, என்று சாவதானமாக கேட்பது போல கேட்டாலும் கண்களின் கூர்மை கூடி ஒரு பளபளப்பு தெரிந்தது இப்போது.

சஹானாவும், கீர்த்திவாசனும் வெளிப்படையாக இயல்பாக இருந்தாலும் முகத்தில் துக்கத்தின் வரிகள் பலமாகவே எழுதப்பட்டு இருந்தது. முகத்தில் இருக்கும் ஒரொரு தசைகளையும் வீணை தந்திகள் போல மீட்டிவிடமுடியும் போல இழுத்துப் பிடித்து வைத்திருந்தனர்.

எப்படி தொடங்குவது, எப்படி சொல்வது என்று யோசித்து விஷயத்தை உள்ளது உள்ளபடியே சொல்வது தான் சிறந்தது என்று முடிவு செய்து, “உங்க அண்ணா அண்ணியோட இறப்பு சாதாரண ரோடு அக்சிடென்ட் இல்லை. அது ஒரு திட்டமிட்டு செய்யப்பட்ட கொலையாக இருக்கலாம் என்று நாங்கள் சந்தேகப்படுகிறோம். அதுவிஷயமா நான் கொஞ்சம் undercover வேலை செய்யவேண்டி இருக்கு. அதற்கு தான் இங்கே வந்திருக்கேன்”.

இளமாறன் எதிர்பார்த்தது போலவே அவ்வரை ஒரு அழுத்தத்துடனும் கம்பீரத்துடனும் இருந்த கீர்த்திவாசனின் முகம் இப்போது அப்பட்டமான அதிர்ச்சியை காட்டியது. சஹானாவின் உள்ளிழுத்த மூச்சை கேட்ட கீர்த்திவாசன் ஒரே ஒரு நொடி நேரம் இளமாறனைவிட்டு சஹானா பக்கம் பார்வையை ஓட்டி; கீர்த்திவாசனின் பார்வையை தொடர்ந்து இளமாறனும் அவன் பார்வையை சஹானா பக்கம் திருப்பினான்.

அதிர்ச்சியில் ஒரு கை வாயை பொத்தி இருக்க, கண்கள் இரண்டும் விரிந்து அதிர்ச்சியையும் நம்பிக்கை இன்மையையும் ஒரே சமயத்தில் காட்டியது சஹானாவின் முகம். இளமாறனையும் கீர்த்திவாசனையும் மாறி மாறி பார்த்தபடி நின்ற இடத்திலேயே வேரோடி போய் இருந்தாள் சஹானா. மீண்டும் இளமாறனிடமே பார்வையை திருப்பினான் கீர்த்திவாசன்.

இருபக்கமும் தாடை இறுகி புருவ மத்தியில் ஒரு வேதனை முடிச்சு வந்ததை தவிர கீர்த்திவாசன் எதுவும் பதில் சொல்லாமல், அதே சமயத்தில் இளமாறனின் முகத்திலிருந்து பார்வையை துளியும் நகர்த்தாமல் வெறித்துப் பார்த்தபடி இருந்தான். இளமாறன் கீர்த்திவாசனின் முகத்தை ஒரு முறை அசராமல் பார்த்துவிட்டு, “இப்போ நீங்க செய்ய வேண்டியது என்ன என்றால், எனக்கு உங்களோட பர்சனல் செக்ரட்டரி போஸ்ட் கொடுக்கணும். அதன் மூலம் நான் இங்கே வீட்டில் நடப்பதையும் நோட்டம் விட முடியும், கம்பெனியிலும் என்ன நடக்கிறது என்று தெரிந்து கொள்ள முடியும்.

உங்களுக்கு என்னை பற்றி விசாரிக்க வேண்டி இருக்கும். இதோ இந்த ஃபைலில் என்னை பற்றின அடிப்படை தகவல்கள் இருக்கு. கூடவே நான் நான் நம்பகமானவன் என்று உறுதி கொடுப்பதற்கு என் சீனியர் ஒருவரின் பெயர் முகவரியையும் வைத்திருக்கிறேன். விசாரித்துக் கொள்ளுங்கள். ஆனால், என்னுடைய இந்த undercover ஆபரேஷன் இந்த கொலை கேசிற்கு நிச்சயம் அவசியம் என்பதை நினைவில் வைத்துக்கொங்க.

அதுவரை நான் சும்மா இங்கே பக்கத்தில் ஒரு ஹோட்டெலில் தங்கிக்கொள்கிறேன். நீங்கள் தேவையான இடங்களில் விசாரித்து உங்களுக்கு நம்பிக்கை வந்த பிறகு என்னை தொடர்பு கொள்ளுங்கள். நான் வந்து இங்கே வேலையில் சேர்ந்து கொள்கிறேன். சரியா?”, என்று சொல்லிவிட்டு வெளியே போக எழுந்தான் மாறன்.

ஒரு பெருமூச்சு எடுத்து, வேதனையை உள்ளே இழுத்து அடக்கி, கஷ்டப்பட்டு முகத்தை மூடியிருந்த வேதனை ரேகையை நகர்த்தி கொண்ட கிரீத்திவாசனின் குரல் இளமாறனை தடுத்தது, “இருங்கள் மாறன், ஜூஸ் குடிக்காமலேயே கிளம்பிட்டீங்களை. நான் விசாரிப்பது இருக்கட்டும். அதுவரை நீங்கள் ஹோட்டெலில் தங்கவேண்டாம். இங்கேயே தங்கிக்கொள்வதில் எனக்கு எந்த பிரச்சினையும் இல்லை. அதனால், நீங்கள் இங்கேயே தங்கிக்கொள்ளுங்கள்”, என்றான்.

மாறனின் புவனம் ஒரு முறை மேலே போய் நெற்றி மேட்டை தொட்டுவிட்டு கீழே இறங்கும் போது மூக்கு நுனி, கண்ணோரம் ஆகியவை சுருங்கி தாடை இறுகிவிட்டிருந்தது. தன்னை பற்றி எதுவும் விசாரிக்கும் முன்னாலேயே தனக்கு இருக்க இருப்பிடம் கொடுப்பதாக கூறிக் கொண்டு இருக்கும் கிரீத்திவாசனுக்கு கண்டிப்பாக நேரம் கிடைக்கும் போது மீதி விஷயங்களையும் சொல்லவேண்டும்.

முதலில் பொய் சொல்லி உள்ளே நுழைய முயன்ற தன்னை போலீசில் பிடித்துக் கொடுக்காமல், குறைந்த பட்சம் வாசலில் வைத்தேனும் விசாரிக்காமல் இப்படி உள்ளறை வரை அழைத்து வைத்துக் கொண்டு பேசுவது மிகவும் தவறு என்று எடுத்து சொல்லவேண்டும் என்று மனதில் குறித்துக் கொண்டான். சுறுசுறுவென்று கோபம் எட்டிப் பார்க்க கிரீத்திவாசனின் உபசாரமும் நல்லெண்ணமும் மனதில் பதிவதற்கு பதில், இதையெல்லாம் கவனக் குறைவு என்று முடிவு செய்தது இளமாறனின் போலீஸ் மூளை.

ஆனாலும் ஒரு நாளைக்கு ஒரு அதிர்ச்சி போதும். இதற்கு மேல் அவனுக்கு பாதுகாப்பு பற்றி பாடம் எடுப்பதை இன்னொரு நாள் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று முடிவு செய்து, ஒன்றும் சொல்லாமல், “இல்ல ஜூஸ் வேண்டாம். நான் முதலில் சொன்னது போல ஹோட்டெலிலேயே தங்கிக்கொள்கிறேன்”, என்று சொல்லிவிட்டு அறையை விட்டு வெளியே வந்து சிறிது நேரம் தன்னை சுற்றிலும் ஒரு முறை நோட்டம் விட்டான். பிறகு மனதின் ஓரத்தில் “செக்யூரிட்டி மெஷர்ஸ்”, என்று குறித்துக் கொண்டான்.

அப்போது அங்கே ஏதோ வேலையாக வந்த கனிமொழியை பார்த்ததும் மீண்டும் குறும்பும் குசும்பும் போட்டி போட்டுக்கொண்டு வர, “என்ன கனி? நான் உன்கிட்ட சூடா ஏதாவது கொண்டு வா என்றுதானே சொன்னேன்? இப்படி ஜூசை குடுத்து விட்டிருக்கியே. சரி, இப்போதான் அந்த காஃபியை போட்டுக்கொடு. குடிச்சிட்டே கிளம்பறேன். உன் கையால காஃபி குடிக்கணும்னு ரொம்ப ஆசையா இருக்குன்னா பார்த்துக்கோயேன்”, என்று நூல் விட்டான்.

“எடு தொடப்பக்கட்டைய!!! யோவ்! என்ன தைரியம் இருந்தா அரை மணிக்கு முன்னால பார்த்த பொண்ணுகிட்ட பேரை சொல்லி, நீ வா போ என்று பேசுவ? இதுல, என் கையால காஃபி வேற கலந்து கொடுக்கணுமா? சின்ன ஐயாவ பார்க்க வந்திருக்கியேன்னு சும்மா இருக்கேன். இந்த வாயாடற வேலை எல்லாம் என்கிட்டே வச்சிக்காத. ஆமா, சொல்லிட்டேன்”, என்று மிரட்டலாக சொல்லி நிறுத்தினான்.

“ஹப்பா, சரியான பின் லேடி(Bin Lady)யா இருப்ப போலிருக்கே!! என்ன மிரட்டு மிரட்டறே!!! தவிச்ச வாய்க்கு தண்ணி கொடுக்கணும்னு சொல்லுவாங்க, நான் அதில கொஞ்சம் பால் விட்டு டிகாஷன் விட்டு கொடுக்க சொல்றேன், தப்பா? உனக்கு இன்னும் கொஞ்சம் இரக்க சுபாவம் கொடுத்திருக்கலாம் இந்த ஆண்டவன்!!!”, என்று போலியாக அலுத்துக்கொண்டு அவனுடைய பெட்டி பைகளை எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டான்.

“நீயெல்லாம் இடத்தை கொடுத்தா மடத்தை புடுங்கற கேசு!!! உன்கிட்ட இப்படி தான் பேசணும்”, என்று கறாராக சொல்லிய படி உள்ளே சென்ற கனிமொழியை கண்டுகொள்ளாமல் அவசரமாக மாறனை பின் தொடர்ந்து சென்றான் சஹானா.

“Mr . மாறன், இருங்க. எங்க வீட்டு டிரைவரை விட்டே உங்களை கொண்டு விட சொல்றேன். இளங்கோ, இங்க வாங்க. இவரை இவர் சொல்லற ஹோட்டெல்லில் கொண்டு விட்டுட்டு வாங்க”, என்று சொல்லி மாறனை இளங்கோவுடன் அனுப்பி வைத்தான்.

திரும்பி உள்ளே வந்த சஹானா, நேராக கனிமொழியிடம் சென்று, “கனிமொழி, நம்ம வீட்டுக்கு ஒருத்தர் வந்தா இப்படியா எடுத்தெறிஞ்சு பேசுறது? வந்தவங்களுக்கு எப்படி இருக்கும்?”, என்று கேட்டாள்.

“வந்தவங்களா? யார் வந்தாங்க இப்போ?”, என்று புரியாமல் கேட்டுவிட்டு, சஹானா முகத்தை பார்த்துவிட்டு, “அட! இப்போ வந்ததே ஒரு லொட லொட தகரடப்பா!! அந்தாளையா சொல்லிட்டு இருக்கீங்க? நான் ஒருத்தி எடுத்தெறிஞ்சு பேசினதால அந்தாளு அப்படியே வருத்தப் பட்டுடிச்சாக்கும்? அதுக்கு இருக்கற வாய்க்கொழுப்புக்கு துடைச்சு போட்டுட்டு போய்ட்டே இருக்கும்”, என்று அலட்சியமாக சொன்னாள் கனிமொழி.

இதற்கு என்ன பதில் சொல்வது என்று தெரியவில்லை. அவனுக்கு வாய்க்கொழுப்பு இருக்கிறது என்பதிலோ; லொட லொட என்று பேசுகிறான் என்பதிலோ; எல்லாவற்றையும் துடைத்து போட்டுவிட்டு போய்க் கொண்டே இருப்பான் என்பதிலோ சஹானாவிற்கும் சந்தேகமில்லை. ஆனாலும் என்ன காரணத்தாலோ அவனை அதற்காக எடுத்தெறிந்து பேசுவதையும் பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை.

“இதோ பாரு கனி, நீ முதல்ல அவரை அந்தாளு, அது இது என்றெல்லாம் சொல்றதை நிறுத்து”, என்று மட்டும் சொல்லிவிட்டு கீர்த்திவாசன் இருந்த அறைக்கு சென்றான். கனிமொழி, “ஹும்ம்ம்.....இந்தாளு.....இவரு கடை மோருல வெண்ணை எடுத்து வித்து தலைப் பிள்ளைக்குக் கல்யாணம் பண்ணற அளவு வாய் ஜாலக்காரரு, எதுக்கு இந்தம்மா இவருக்கு போய் இவ்வளவு கவலைப் படறாங்க?”, என்று முணுமுணுத்தபடி உள்ளே சென்றாள்.

சஹானா உள்ளே சென்ற போது கீர்த்தி வாசன் யாருடனோ மும்முரமாக தொலை பேசியில் பேசிக்கொண்டிருப்பதை பார்த்துவிட்டு, அவனை தொந்திரவு செய்ய வேண்டாமே என்று பக்கத்தில் ஒரு நாளிதழை விரித்து வைத்துக் கொண்டு படிக்க ஆரம்பித்தாள்.

இல்லை, படிக்க முயற்சி செய்தாள். என்ன முயன்றும் கபிலேஷின் முகம் கண்ணை விட்டு நகர மாட்டேன் என்று சதி செய்தது. நித்யா!!! அவளை போல ஒரு அண்ணி கிடைக்க கூடுமா? பெற்ற அம்மாவிற்கு ஈடாக அன்பையும் பாசத்தையும் காட்டியவளாயிற்றே!!! அவளை கொல்ல யாருக்கு மனம் வந்தது? அண்ணனும் தான் ஆகட்டும், ஒரு புழு பூச்சிக்கேனும் கெடுதல் நினைத்திருப்பானா? அத்தனை பெரிய தொழில் நடத்தி அதில் வெற்றி பெற்று இருப்பவனும் தொழில் முறையில் கூட விரோதிகள் என்று இல்லாது இருப்பவன் ஆயிற்றே!!!

“எப்படி அண்ணா, உங்களால இப்படி எல்லார் கிட்டேயும் நல்ல பேர் எடுக்க முடியுது? உங்களுக்கு பிடிக்காதவங்க என்றும் யாரும் கிடையாது, உங்களை பிடிக்காதவங்க என்றும் யாரும் கிடையாது. என்ன வசிய மருந்து வச்சிருக்கீங்க?”, என்று எத்தனை முறை கபிலேஷை குறும்பாக கேட்டிருப்பாள்.

கண்ணீர் விடக் கூடாது என்று தைரியமாக இருக்க நினைத்தாலும் கட்டுப்பாட்டை மீறி கண்கள் நிறைந்தன. அண்ணா.....அண்ணி.....என்று மனம் அரற்றியது.....

சிறிது நேரத்தில் பேசி முடித்து தொலை பேசி இணைப்பை துண்டித்த கீர்த்திவாசன், அப்போது தான் சஹானா பக்கத்து நாற்காலியில் அமர்ந்திருப்பதை பார்த்து விட்டு, “சஹானா அப்பா, அம்மா எங்கே? நேற்றே அவங்களை ஹாஸ்பிடலுக்கு கூட்டிட்டு போகலை என்று கோவிச்சுக் கிட்டாங்க. நேற்று துக்கம் விசாரிக்க வந்தவங்களுக்கு பதில் சொல்ல அம்மாவும் அப்பாவும் வீட்டுல இல்லைன்னா எப்படி என்று தான் அழைச்சிட்டு போகலை. தவிர பாட்டி வேற இருக்காங்க இல்லையா? ஆனால் இன்றைக்கு அவங்களை கண்டிப்பா அழைச்சிட்டு போகணும். அதுனால நீயும் நானும் ஹாஸ்பிடலுக்கு கிளம்பும் போது அவங்களும் நம்மோட வருகிறது போல தயாராக இருக்க சொல்லு”, என்றான்.

சஹானா கீர்த்திவாசனுக்கு ஒன்றும் பதில் சொல்லாமல் மனதின் அரற்றலையும் அடக்க முடியாமல் பேசாமல் இருந்தாள். வாயை திறந்து பேசினால் கட்டுப்பாடு இழந்து உடைந்து விடுவோமோ என்ற பயமும் ஒரு காரணம். ஆனால் தங்கையின் மௌனமே கீர்த்திவாசனுக்கு வேண்டிய பதிலை சொல்லிவிட, ஒரு கையால் தங்கையின் கையை பிடித்துக் கொண்டு, “ரொம்ப கஷ்டமா இருந்தா அழுதுடு சகி. என்ன செய்தாலும் அண்ணாவும் அண்ணியும் திரும்ப வரப்போவதில்லை. ஆனால், அதுக்காக நம்ம வருத்தத்தை காட்ட கூடாது என்று இல்லையே. ரொம்பவும் அழுகைய அடக்கினாலும் மூச்சு முட்டற மாதிரி இருக்கும். அழுதுடு சகி”, இதமான குரலில் சொன்ன கீர்த்திவாசனிடம் தாங்க முடியாமல் சஹானா,

“அண்ணா, நீயும் தானே அழாம மனசுக்குள்ளேயே போட்டு மறுகிற? யார்கிட்டயாவது மனசு விட்டு பேசு அண்ணா. வீட்டுப் பொறுப்பு, அப்பா அம்மாவை சமாளிக்கிறது, கம்பெனி வேலைகள் என்று உனக்கு எல்லா பக்கமும் இடியும் மொத்தும் தானே. எப்படி அண்ணா உன்னால உடைந்து போகாம இருக்க முடியுது. எனக்கு இப்போவும் அண்ணா அண்ணிக்கு இந்த மாதிரி ஆகிடிச்சே என்று வேதனையா இருக்கு அண்ணா”, என்று தேம்பலுக்கு நடுவில் விக்கலையும் ஊடுபாவாக நுழைத்து சொன்னாள்.

இதற்கு என்ன பதில் சொல்லுவது என்று தெரியாததால் தங்கையின் கையை மீண்டும் அழுத்திப் பிடித்த படி கண் மூடி சாய்ந்து அமர்ந்தான் கிரீத்திவாசன். அந்த இறுக்கமான பிடியே ஓரளவு ஆதரவு அளித்தது போல சஹானாவும் அண்ணனை விட்டு, அந்த பிடியை விட்டு எழுந்திருக்க மனம் இல்லாமல் அமர்ந்துவிட்டாள்.

~~~~~

காரில் ஏறி உட்கார்ந்த இளமாறனோ இளங்கோவுடன் பேச்சுக் கொடுத்தான்.

“அப்பறம் சொல்லுங்க இளங்கோ, நீங்க எத்தனை வருஷமா இங்க வேலை பார்கிறீங்க?”

“இப்போ தான் நாலு நாள் முன்னால இங்க சேர்ந்தேன்”

“நாலு நாள் முன்னாலயா?”, அப்படி என்றால் கபிலேஷை இளங்கோவுக்கு தெரியுமோ என்று இருதையம் வெளியே வந்து கொட்டிவிடும் போல படபடப்பு வர உன்னிப்பாக பேச்சை மூலையில் பதிவு செய்து கொண்டான்.

“ஆமாங்கையா, சின்ன முதலாளியோட அண்ணாரு இருந்தாரு இல்லையா? அவங்கதான் வேலைக்கு எடுத்தாங்க”

“ஓ.....நீங்க அவரை பார்த்திருக்கீங்களா? அவரு, அவர் பெண்டாட்டி எல்லாரும் எப்படி?”

“ரொம்ப நல்லவுங்க, அதிர்ந்தே பேசமாட்டாரு. அந்த அம்மா கூட அவ்வளவா பேசினதில்லை. தூர இருந்து பார்த்து தான். ஆனா சிரிச்ச முகம். அவங்க புருஷன் பொஞ்சாதி ரெண்டு பேருமா வெளியே கிளம்பினா அப்படி ஒரு ஜோடி பொருத்தம். களையா இருப்பாங்க”, இளங்கோவின் குரலில் இருந்தோ தொனியில் இருந்தோ எதுவும் அர்த்தம் கொள்ள முடியவில்லை.

“ஹும்ம்.....நீங்க இங்க யார் மூலமா வேலைக்கு சேர்ந்தீங்க? அதாவது யாராவது சிபாரிசு செய்தாங்களா?”, மெதுவாக போலீஸ் மூளை எட்டிப் பார்த்தது இளமாறனுக்கு.

“அப்படி எல்லாம் ஒண்ணுமில்லீங்க. கிராமத்துல இருந்து பட்டணத்துக்கு வேலை தேடி வந்தேனுங்க. பெரிய பங்களாவா இருக்கே. ஏதாச்சும் சின்ன வேலையாவது இங்க கிடைக்கலாமேன்னு விசாரிச்சேன். இந்த டிரைவர் வேலை கொடுத்தாங்க”

“உங்களுக்கு குடும்பம், குழந்தைங்க அப்படின்னு.....?”

இதற்கு சற்று நேரம் இளங்கோவிடமிருந்து பதில் இல்லை. பிறகு தொண்டையை செறுமிக்கொண்டு மெதுவாக, “கோயம்புத்தூர் பக்கம் உடுமலைபேட்டையில் தான் அப்பா, அம்மா, பெண்டாட்டி எல்லாரும் இருந்தாங்க”

அவன் இறந்தகாலத்தில் குறிப்பிட்டு சொன்னது மனதில் தைக்க, எதையும் தோண்டி துருவி கேட்காமல் பேசாமல் இருந்தான் இளமாறன்.

இளங்கோவே மீண்டும் சமாளித்துக் கொண்டு, “என்னோட பெண்டாட்டி முழுக்காம இருந்தப்போ அவளுக்கு வளைகாப்பு நடத்த அவளுக்கு பிடிச்ச சேலை எடுக்கிறதுக்காக அம்மாவும் அவளும் கோவைக்கு வந்தாங்க. அவங்களுக்கு துணையா அப்பா வந்தாரு. நான் வேலைக்கு போய் இருந்தேன். அங்க நடந்த தொடர் வெடிகுண்டுல சிக்கி அவங்க திரும்பி வரவே இல்லை. வர முடியாத தூரத்துக்கு போய்ட்டாங்க.....”

இப்போது உண்மையிலேயே இளங்கோவின் பின்னணியை கேட்டு இளமாறனுக்கு மனது வலித்தது. இப்படிப் பட்ட வன்முறைகள் எத்தனை பேரின் குடும்பங்களை பலி வாங்கி இருக்கிறது?

இளங்கோவை பார்த்ததும் தான் நினைத்த “கொஞ்சம் முற்றின முகம் – உலகத்து கவலை எல்லாவற்றையும் தன்னுடைய தோளில் தாங்கினது போல சிரிக்க மறந்த முகம்”, என்கிற எண்ணம் சரிதான் போல.

இப்போது, சிறிது நேரத்திற்கு முன், தன்னை பற்றி சொன்னது போல இப்படி பட்ட சோகத்தை மறக்கவே கிராமத்திலிருந்து பட்டணத்திற்கு வேலை தேடி வந்திருப்பான் போலும்.

என்ன சொல்லி எப்படி தேற்றி இந்த அப்பாவிகளின் மனவலியை போக்க முடியும்? யாரோ ஒரு சிலர் செய்யும் வன்முறைகளுக்கு இந்த அப்பாவியின் குடும்பம், சந்தோசம், நிம்மதி, சிரிப்பு எல்லாமே பலியாகி விட்டதோ?

*****

அத்தியாயம் ஐந்து

காரில் பிரயாணம் செய்து கொண்டிருந்த அண்ணனும் தங்கையும் ஒரு விதமான இறுக்கமான சிந்தனையோடே வந்து கொண்டிருந்தனர்.

ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொள்ளவும் தயக்கம். வீட்டிலிருந்து ஹாஸ்பிடலுக்கு கிளம்புவதற்கு முன்னால், ஸ்டடி ரூமுக்கு வந்த சஹானா, அங்கே கிளம்புவதற்கு தயாராக கீர்த்தி வாசன் அவனது briefcaseஇல் சில வேண்டிய பேப்பர்ஸ் எடுத்து வைத்துக் கொள்வதை கவனித்துவிட்டு, “அண்ணா, அந்த இளமாறன் சொன்னதெல்லாம் உண்மை தானா? விசாரிச்சிட்டீங்களா?”, என்று கேட்டாள்.

ஒரு வருத்தம் தோய்ந்த பார்வையை அவளுக்கு கொடுத்துவிட்டு, டேபிளில் வைக்கப்பட்டிருந்த அண்ணா, அண்ணி திருமண போட்டோ ஃப்ரேமை கையில் எடுத்து பார்த்தவன், “ம்ம்ம்.....உண்மைதான். அவனும் கிரைம் பிரான்ச் ஆபிசர் தான். இது பற்றி துப்பு துலக்க தான் அவனை undercover வேலைக்கு அனுப்பி இருக்காங்க. அப்படின்னா, அண்ணனை கொலை செய்தாங்க என்பது வரை உண்மை தான். யார் செஞ்சாங்க? எதுக்கு செஞ்சாங்க? என்கிறது தான் கேள்வி”, என்று சொல்லிவிட்டு, போட்டோ ஃப்ரேமை மீண்டும் டேபிளில் வைத்துவிட்டு நடந்ததை ஒப்புக்கொள்ள முடியாமல் டேபிளை கை முஷ்டியால் ஓங்கி குத்தினான்.

“அப்பா, அம்மா கிட்ட எப்போ அண்ணா சொல்லப்போறே?”, என்ற சஹானாவிடம்;

“தெரியல சுகி, எப்போ சொல்லறது, எப்படி சொல்லறதுன்னு தெரியல. மெதுவா சமயம் பார்த்து தான் அவங்க கிட்ட சொல்லணும்”, என்றான் கீர்த்தி வாசன் கவலையாக.

பிறகு நினைவு வந்தவனாக, “அவங்க ஹாஸ்பிடலுக்கு கிளம்ப தயாரா?”, என்று கேட்டான்.

“ம்ம்.....தயாரா இருக்காங்க. அவங்க ரெண்டு பேரும் இன்னொரு கார்ல வராங்களாம். எப்படியும் என்னை ஹாஸ்பிடலில் டிராப் செய்துட்டு நீ ஆபிஸ் போய்டுவ. அவங்க ரெண்டு பேரும் அப்பறம் தனியா தானே திரும்பி வரணுமென்று சொல்லி தனி காரில் வராங்க”, என்று விவரம் சொன்னாள் சஹானா.

ஆனால் எல்லோருமாக காலை உணவு உண்டதாக பேர் பண்ணி ஒருவரை ஒருவர் ஏமாற்றிவிட்டு, கிளம்ப தயாரான போது.....அப்போது தான் விவரம் தெரிந்து கிராமத்திலிருந்து வந்த ஒரு தூரத்து உறவுக்கார கூட்டம் இவர்கள் வீட்டுப் படி ஏறினார்கள்.

“என்ன சாம்பசிவம் இந்த மாதிரி ஆகிடிச்சே! மரகதம் இந்த வயசுல உனக்கு புத்திர சோகம் வந்துடிச்சேம்மா”, என்று அவர்களின் பிலாக்கணத்தை தொடங்கினார்கள்.

அவர்கள் துக்கம் விசாரித்து விட்டு போகும் வரை வெளியே கிளம்ப முடியாது என்பதால் அப்பாவும் அம்மாவும் தங்கிவிட, கீர்த்தி வாசனும் சஹானாவும் மட்டும் கிளம்பினார்கள்.

அம்மா மட்டும் சஹானாவை தனியாக அழைத்துப் போய், “சஹானா, குழந்தைகள் இருக்கும் வார்டு நம்பர், அதுக்கு போகிற வழி எல்லாவற்றையும் விளக்கமா எழுதிக் கொடு. அப்பறம் அங்கே போய்

குழந்தைகள் பார்க்குதுக்கு ஏதாவது பாஸ் மாதிரி வேணுமா? வேண்டும் என்றால் அதையும் கொடுத்திட்டு போ. நாங்க பார்க்க வரும் போது எங்களை அங்கே உள்ள விடணும் இல்லையா?”, என்று எல்லாவற்றையும் விவரமாக ஒரு காகிதத்தில் எழுதி வாங்கிக் கொண்ட பிறகே விட்டார். இப்போது வந்திருப்பவர்கள் கிளம்பிய பிறகு அப்பா, பாட்டியோடு வந்து குழந்தைகளை பார்ப்பதாக சொல்லி சென்றார்.

அம்மாவின் பேரக் குழந்தைகளை பார்க்க போகும் தவிப்பை நினைத்து சஹானாவுக்கு மனது நெகிழ்ந்தது.

சென்னை போக்குவரத்து நெரிசலில் நீந்தி, கரையேறி மருத்துவமனைக்கு வந்து சேர்ந்த போது, மணி கிட்டத்தட்ட எட்டாகி விட்டிருந்தது.

இப்போது சஹானாவிற்கு வேறு படப்பட்பு வந்து தொற்றிகொண்டது. குழந்தைகள் எப்படி இருக்கிறார்களோ!!! ஏற்கனவே அண்ணா அண்ணியின் இழப்பு பூதாகரமாக தெரிகிற போது, இந்த பிஞ்சு முகங்களை பார்க்க பார்க்க நெஞ்சை அறுத்தது!!!

படப்பட்பு சரியே என்பது போல Neo Natal Ward சென்று அடைந்த போது குழந்தைகளை சுற்றிலும் இடது பக்கம் வலது பக்கம் மேல் மூடியை ஒட்டி என்று மூன்று திசைகளிலும் பளீர் ஒளிவிடும் விளக்குகள் வைக்கப் பட்டிருக்க, சில பல டியூபுகள் ஊசிகள் மூலம் கைகளோடு இணைந்திருந்தன.

இப்போது கீர்த்திவாசனுக்கே கொஞ்சம் படப்பட்பாக தான் இருந்தது. நல்ல வேளை ஆராதனா அங்கே வர சஹானாவும் கீர்த்திவாசனும் ஆசுவாச மூச்சு விட்டுக் கொண்டு அவள் பக்கம் திரும்பி விசாரிக்கலாம் என்று பார்த்தார்கள். இவர்கள் இருவரையும் பார்த்துவிட்டு ஆராதனா, பயப்படவேண்டாம் என்று நம்பிக்கை ஊட்டுவது போல லேசாக புன்னகை புரிந்தாள்.

மெல்லிய குரலில், “ஹலோ, குட் மோர்னிங். எப்படி இருக்கீங்க?”, என்று இருவருக்கும் பொதுவாக கேட்டாள்.

“ப்ச்.....நாங்க இருக்கிறது இருக்கட்டும், குழந்தைகளுக்கு என்ன ஆச்சு ஆராதனா? இதென்ன, இத்தனை லைட்டு? இதெல்லாம் நேற்று இருக்கலையே? தவிர எதுக்கு இவ்வளவு டியூப்? ஏதாவது பிரச்சினை என்றால் எங்களை கூப்பிட்டிருக்கலாமே! ரெஜிஸ்டரில் எங்க போன் நம்பர் இருக்குமே”, மீண்டும் அழுகை எட்டிப் பார்க்க கஷ்டப்பட்டு அதை அடக்க முயன்று தோற்றுப் போன குரலில் கேட்டாள் சஹானா.

“உஷ்.....சஹானா, கம்போஸ் யுவர்ஸெல்ப். ரெண்டு பேரும் கொஞ்சம் வெளிய வாங்க. அங்க போய் பேசுவோம்”, என்று சொல்லி அவர்களை பார்வையாளர் பகுதியில் (விசிட்டர்ஸ் லவுஞ்சில்) உட்கார வைத்துவிட்டு இருவருக்கும் குளிர்ந்த தண்ணீர் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள்.

இருவருக்குமே அது தேவையாக இருக்க, ஒன்றும் பேசாமல் அவள் கொடுத்ததை வாங்கி குடித்தனர். பிறகு, சீரான குரலில் மெதுவாக ஆராதனா சொல்லத் தொடங்கினாள்.

“பொதுவாகவே நியூ போர்ன் பேபீஸ் என்று சொல்ல படும் பிறந்து சில நாட்களே ஆன குழந்தைகளுக்கு ஜாண்டிஸ் வருவது இயல்பு தான். நிறைய குழந்தைகளுக்கு அவை தானாகவே சரியாகவும் ஆகிவிடும். ஆனால், இவர்கள் இரண்டு பெரும் premature babies. அதனால் அவர்களுக்கு இயற்கையாக மற்ற குழந்தைகளுக்கு இருப்பதை விட மிக குறைவாக தான் நோய் எதிர்ப்பு சக்தி இருக்கும். அதனால், அவர்களால் தானாகவே இந்த ஜாண்டிசை தாண்டி வருவதற்கு நிறைய நாள் ஆகலாம். சில சமயம் ஜாண்டிஸ் முற்றிவிடவும் கூடும். அதை தடுப்பதற்காக நாங்கள், ஜாண்டிஸ் என்று இரத்த பரிசோதனையில் தெரிந்ததும் உடனேயே இந்த சிகிச்சையை தொடங்கி விட்டோம். அதனால், நிலைமை முற்றிவிடாமல் முனையிலேயே சரி செய்துவிட்டத்தான். மற்றபடி இப்போதைக்கு கவலை பட ஒன்றும் இல்லை. இருபத்து நான்கு மணி நேரம் கழித்து இன்னொரு இரத்த பரிசோதனை செய்து பார்த்து ஜாண்டிஸ் லெவல் குறைந்திருக்கிறதா என்று பார்ப்போம். இரண்டு மூன்று நாட்களில் லைட்டுகளை எடுத்துவிடுவோம்”, என்று சொல்லி இருவரையும் பார்த்து தேறுதலாக தலையை அசைத்தாள்.

சஹானா கேட்பதற்கு முன், கீர்த்திவாசனே, “அத்தனை டியூப் எதற்கு?”, என்று இரத்தின சுருக்கமாக கேட்டான்.

மீண்டும் ஒரு முறை அவர்கள் இருவரையும் பார்த்து விட்டு தயக்கமாக, “நீங்க ரெண்டு பேரும் தைரியமா இருங்க. பயப்பட தேவை இல்லை. டியூப் வச்சிருக்கிறது intravenous nutritionனுக்காக. இரத்த பரிசோதனை செய்தோம் அப்படின்னு சொன்னேன் இல்லையா? அதில இன்னொரு அப்னோர்மலிட்டியும் தெரியவந்தது. மில்க் இன்டோலரன்ஸ். அதுனால் கொஞ்ச நாளைக்கு பால் கொடுக்க வேண்டாம் என்று டாக்டர் முடிவு செய்திருக்கார். ஆரோக்கியத்திற்கும் வளர்ச்சிக்கும் தேவையான ஊட்டச்சத்தை intravenous ட்ரிப்ஸ் கொடுக்கும். இரும்புச்சத்திற்கு மட்டும் தனியாக இன்னொரு ட்ரிப்ஸ் நான்கு மணி நேரத்திற்கு ஒரு முறை ஏற்றறோம். திரும்பவும் நான்கு நாட்களுக்கு பிறகு இன்னொரு இரத்த பரிசோதனை செய்து பார்த்து அதில் வருகிற ரிசல்டை வைத்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாக பால் கொடுக்க ஆரம்பிக்கலாம். அதிலும் தொடக்கத்தில் ஒரு நாளைக்கு இரண்டு வேளை மட்டும் கொடுத்து விட்டு அது பிரச்சினை இல்லாமல் ஜீரணம் ஆகிறதா என்று பார்த்த பிறகு ட்ரிப்ஸை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக குறைத்து பாலை அதிகரிப்போம். எப்படியும் முழுவதும் பால் கொடுக்க ஒரு வாரமாவது ஆகிவிடும்”, என்றாள்.

“ஆராதனா, இன்னொரு கேள்வி. எப்படி ரெண்டு பேருக்கும் ஜோடியா ஜாண்டிஸ் வந்திருக்கு? ஜோடியா மில்க் இன்டோலரன்ஸ் வந்திருக்கு?”

ஆராதனா, வியப்பாக சஹானாவை பார்த்து, “என்ன சொல்லறே சஹானா? ரெண்டு பேருக்கும் ரெண்டு பிரச்சினையும் எங்கே வந்திருக்கு? ஒரு குழந்தைக்கு ஜாண்டிசும் ஒரு குழந்தைக்கு மில்க் இன்டோலரன்ஸ் பிரச்சினையும் தானே வந்திருக்கு. நீங்க சரியா பார்க்கலையா?”, என்று கேட்க,

அவளை குழப்பமாக பார்த்துவிட்டு, “அப்படியா இருந்தது ஆராதனா? நான் தான் படபடப்பில் சரியா பார்க்கலை போலிருக்கு, இப்போ போய் இன்னொரு முறை சரியா பார்க்கிறேன். தேங்க்ஸ் ஆராதனா”, என்று சொல்லி விட்டு கவலை வெகுவாக குறைந்துவிட,

“ஆராதனா, நீங்க இன்னைக்கு மாலை வரை இங்க இருப்பீங்க இல்லையா? எங்க அப்பா அம்மா, பாட்டி எல்லோரும் இன்னும் கொஞ்ச நேரத்துல குழந்தைகளை பார்க்க வருவாங்க. அவங்க வந்து குழந்தைகளை இந்த மாதிரி பார்த்தா நாங்க பயந்தது போலவே பயந்துக்குவாங்க. நீங்க இருப்பேங்க என்றால் கொஞ்சம் வந்து அவங்களுக்கு புரிகிற மாதிரி விளக்கம் சொல்லிட்டு தைரியமும் சொன்னால் நல்லா இருக்கும். வர முடியுமா?”, என்று கேட்டாள் சஹானா.

சங்கடமாக இருவரையும் பார்த்து ஒரு மெல்லிய கீற்று போன்ற புன்னகையுடன், “ரொம்ப சாரி சஹானா. எனக்கு இன்னும் அரை மணி நேரத்துல டியூட்டி நேரம் முடிகிறது. வீட்டுக்கு கிளம்பிடுவேன். ஆனால் ஒண்ணும் கவலை படாதீங்க. நான் என்னுடைய வேலை விவரத்தை அடுத்து இருக்கும் டியூட்டி நர்சிங் சொல்லி வைக்கிறேன். உங்க அப்பா அம்மா என்ன கேள்வி கேட்டாலும் அவங்க விளக்கம் சொல்லுவாங்க. சரியா?”, ஆராதனா கேட்க,

“ரொம்ப தேங்க்ஸ் ஆராதனா. இப்போ உங்களோடு பேசின பிறகே எங்களுக்கு மிகவும் நிம்மதியா இருக்கு. எங்க அப்பா அம்மாவுக்கும் அதே போல நிம்மதியா இருக்குமே என்று தான் தோன்றியது. உங்க வேலை நேரம் முடிந்து விடும் என்றால் பரவாயில்லை, விட்டுடுங்க”, என்றான் கீர்த்திவாசன்.

பேசி முடித்ததற்கு அடையாளமாக கீர்த்திவாசனிடம் ஒரு மரியாதையான புன்னகையோடு எழுந்து அவன் வேலையை கவனிக்க ஆராதனா சென்றாள். கீர்த்திவாசனும் தங்கையை தேடி குழந்தைகள் அருகில் சென்றான்.

அங்கே கிஷோருக்கு மில்க் இன்டோலரன்சும் கிரணுக்கு ஜாண்டிசும் வந்திருக்க, இந்த முறை குழப்பம் நீங்கபெற்ற படபடப்பு அடங்கின மனநிலையில் லைட்டுகளும் டியூபுகளும் தெளிவாக வேறு வேறு குழந்தைகளுக்கு வைக்கப்பட்டிருப்பது கண்ணுக்கு தென்பட்டது.

வாஞ்சையாக குழந்தைகளை பார்த்துக் கொண்டிருந்த தங்கையின் அருகில் ஓசைப்படாமல் வந்து நின்ற கீர்த்திவாசனும் அங்கே இருந்த குழந்தைகளில் தங்கள் அண்ணா அண்ணியை கண்டு மன ஆறுதல் பட்டான்.

சின்ன அண்ணனின் வருகையை உணர்ந்த சஹானாவும், “இப்போ ஆராதனாவோட பேசிட்டு வந்த பிறகு அவ்வளவா பயமா இல்ல, இல்லையா அண்ணா? அவளுக்கு தான் எத்தனை நிதானம்? குழந்தைகளை பற்றி எத்தனை நுணுக்கமா தெரிஞ்சு வச்சிருக்கா? கவனமாகவும் பொறுப்பாகவும் கூட பார்த்துக்கறா. இவங்க பூரணமா தேறி வீட்டுக்கு வருவதற்குள் நான் அவகிட்டேருந்து எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவு கற்றுக்கணும். அப்போ தான் வீட்ல இவங்களை இதே அளவு கவனமாகவும், நிதானமாகவும் என்னால கவனிச்சுக்க முடியும்”, என்று சொல்லிக் கொண்டு போனாள்.

“ஏன் சஹானா, இவங்க இங்க இருக்க போகிற இந்த சில நாட்களுக்குள்ள நீ எவ்வளவு கற்றுக்க முடியும்? தவிர வளர வளர புதிது புதிதாக அந்தந்த வயசுக்குரிய பிரச்சினைகளும் மாறத்தானே செய்யும்? அதனால், ஆராதனாவை நாம நம்ம வீட்டுக்கு ஒரு ஆறுமாதத்திற்கு ப்ரைவேட் நர்சிங் போல அழைத்துக் கொண்டால் என்ன என்று யோசிக்கிறேன்”, என்றான் கீர்த்திவாசன்.

சாதாரணமாக பார்த்தால் அவன் தயக்கமாக மனதில் உள்ள யோசனையை வெளியே சொல்வதை போல இருந்தாலும் அந்த வார்த்தைகளில் இருந்த தீர்மானமான முடிவை தங்கையாக பல நாள் பழகிய சஹானா தெளிவாக கேட்டாள். ஆச்சரியமாக சின்ன அண்ணனை விழி விரித்து நோக்கினாள். தங்கையின் பார்வையில் இருந்த கேள்வியை ஆமோதிப்பது போல கீர்த்திவாசன் தலையை லேசாக மேலும் கீழும் ஆட்டி உறுதிப் படுத்தினான்

அன்று மதியத்திற்கு மேல் குழந்தைகளை பார்க்க கீர்த்திவாசனின் பெற்றோரும் பாட்டியும் மீண்டும் கிளம்பி தயாராக காருக்குள் ஏறிக் கொண்டிருந்த போது, அங்கே சாம்பசிவத்தின் நெடுநாளைய நண்பரும் கம்பெனியின் CEOவுமான தாமோதரனும் அவர் குடும்பத்தினரும் வந்தனர்.

மரகதத்திற்கு ஏமாற்றத்தை வெளிப்படையாக காட்ட முடியாமல் பல்லைக் கடித்த படி மாமியாரையும் கணவரையும் பார்க்க, சாம்பசிவம் எதுவும் பேசும் முன்னால் மரகதத்தின் மாமியார், ரங்கநாயகி, “தாமோதரா, நாங்க எல்லாம் குழந்தைகள் பார்க்க தான் கிளம்பிக்கொண்டு இருக்கோம். நீங்களும் வரீங்களா?”, என்று கேட்டார். அவர்களும் அங்கே வரும் பட்சத்தில் இவர்கள் பார்க்க போவது மேலும் மேலும் தள்ளிப் போடாதே என்று அவர் கணக்கிட்டார். ஏற்கனவே காலையில் இருந்து தள்ளிப் போட்டாயிற்று. நேற்றும், முந்தா நேற்றும் கீர்த்திவாசனும் சஹானாவும் சென்று பார்க்க போனபோது அவர்களோடு போக முடியவில்லை. இன்றும் ஒத்திப் போட ரங்கநாயகிக்கே மனம் வரவில்லை.

தாமோதரன் உடனே தயாராக, “வரேன் அத்தை. எனக்குமே குழந்தைகளை பார்க்கணும். பாவம் பிஞ்சு குழந்தைங்க!!!”, என்று சொல்லி மீண்டும் காருக்குள் ஏறினார்.

இவர்கள் எல்லோருமாக மருத்துவமனையை சென்று அடைந்த போது ஒரு ஷிஃப்ட் முடிந்து அடுத்த ஷிஃப்ட் தொடங்கும் நேரம். அதனால் இத்தனை பேர் மொத்தமாக உள்ளே வந்ததை பெரிதாக ஆட்சேபிக்கவில்லை. சாதாரண நேரம் என்றால் ஒரு சமயத்தில் இரண்டு பேருக்கு மேல் விடமாட்டோம் என்று திட்டவட்டமாக சொல்கிற வார்டில் இப்போது இத்தனை பேர் எளிதாக நுழைந்து விட்டார்கள்.

கீர்த்திவாசன் ஏற்கனவே ஆராதனாவிடம் சொல்லி வைத்திருந்த படி ஒரு நர்ஸ் இவர்களுக்காக காத்திருந்து incubator பக்கத்தில் அழைத்துப் போய் ஒவ்வொரு டியூபும், பரிசோதனை எந்திரங்களும் எதற்கு என்று விளக்கமாக சொன்னாள்.

இல்லாவிட்டால் முதல் முறையாக பேரக் குழந்தைகளை பார்க்க வரும்போது இப்படி மூக்கிலும் கையிலும் டியூபுகளோடும் மேலும் கீழும் லைட்டுகளோடும் பார்த்திருந்தால் கண்டிப்பாக நடுங்கிப் போய் இருப்பார்கள்.

கீர்த்திவாசனோடும் சஹானாவோடும் வந்திருந்தால் இவர்களும் ஆராதனாவை பார்த்திருக்கலாம்! கீர்த்திவாசனும் சஹானாவும் ஆராதனாவை பற்றி வீட்டில் இதுவரை ஒன்றும் சொல்லும் படியான சந்தர்ப்பம் வரவில்லையே!

அதனால், அவர்களுக்கும் ஆராதனா என்று ஒருத்தி இருப்பதே தெரியாதே!
ஆனால், அவர்களை பற்றி ஆராதனாவிற்கு தெரிய வரும்போது.....?

*****

அத்தியாயம் ஆறு

“அப்பா, ஒரு நிமிஷம் உங்க கிட்ட கொஞ்சம் பேசணும்”, காலையில் காஃபி குடித்த கையோடு சில நிமிடங்கள் சிட் அஷ்ட்டில் போடப்பட்டிருந்த ஈசி சேரில் உட்கார்ந்து அன்றைய காலை நேரத்தை மூத்த மகனின் நினைவில் கழித்துக் கொண்டிருந்த சாம்பசிவம், கீர்த்திவாசனின் குரலில் நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

பக்கத்தில் போடப்பட்டிருந்த ஊஞ்சலில் உட்காருமாறு கை காட்டிவிட்டு, “சொல்லுப்பா”, என்றார். வழக்கமாக சொல்லும் உற்சாகமான காலை வணக்கம், அதை தொடர்ந்து தினம் செய்து வரும் உடற்பயிற்சி பற்றிய விசாரணை என்று எதுவும் இல்லாமல் மொட்டையாக ‘சொல்லு’ என்று மட்டும் சொன்னவர் மௌனமாக கிர்த்தியை பார்த்தார்.

அவரை போலவே கிர்த்தியும் மொட்டையாக விஷயத்தை தொடங்காமல், “அப்பா, உங்க BP மாத்திரை இருக்கா இல்லை வாங்கிட்டு வரட்டுமா? நேற்றெல்லாம் அம்மா கிட்ட முழங்கை வலிக்குது என்று சொல்லிட்டு இருந்தீங்களாமே, வரீங்களா டாக்டர் கிட்ட போய் காட்டிட்டு வந்திடலாம்”, என்று கேட்டு அவர் முகத்தை கவனமாக ஆராய்ந்தான்.

தூக்கம் பாதிக்க பட்டதால் தெரிந்த களைப்பு மட்டும் தான் இருந்தது முகத்தில். மற்றபடி, கவலைப்படும்படி எதுவும் தென்படவில்லை.

“மாத்திரை எல்லாம் இருக்குப்பா. இப்போ தானே போன மாசம் கபில்.....ம்....வாங்கிட்டு வந்தது இருக்கு இன்னமும். கை வலி இப்போ பரவாயில்லை. இதுக்காக டாக்டர்கிட்ட எல்லாம் போயிட்டு இருக்க வேண்டாம். ரெண்டு நாளுல தானே சரியாகிடும். உங்க அம்மா ஏதோ தைலம் இருக்கிறதை தேய்ச்ச விடறதாக சொன்னாள். அதை எல்லாம் செய்தாலே போதும்பா. என்னை பற்றி இப்போ என்ன கவலை?”, என்று விரக்தியாக கேட்டவரை, மெதுவாக அவர் கை மேல் தன கையை வைத்து அழுத்திவிட்டு, “அப்பா, இளமாறன் என்று ஒருத்தரை என்னோட பர்சனல் அசிஸ்டன்ட் ஆக அப்பாயிண்ட் பண்ணி இருக்கேன். அவருக்கு இந்த administration வேலை எல்லாம் நல்லா தெரியுது. ஒரு ஆறு மாசம் அவருக்கு டேம்போரரி வேலை மாதிரி கொடுக்கலாமா என்று யோசிக்கறேன். உங்களுக்கு ஒண்ணும் பிரச்சினை இல்லையே?”, என்று தயக்கமாக கேட்டான்.

அப்பா இப்போது இருக்கும் மனவருத்தத்தில் இந்த கொலை விஷயத்தை பற்றி எதுவும் சொல்லி மேலும் வேதனை படுத்த வேண்டாமே என்று இளமாறனை வேலைக்கு அமர்த்திக் கொண்டதை மட்டும் சொன்னான்.

“நீ தானே இப்போ பிசினெஸ் பொறுப்பை பார்த்துக்கற, அதுல உனக்கு யாரை வேலைக்கு சேர்த்துக்கணுமோ அவங்களை சேர்த்துக்கோ. இதுல எனக்கென்ன பிரச்சினை வரப்போகுது கிர்த்தி?”, என்று சொல்லிவிட்டு பேச்சை ஹாஸ்பிடலில் இருக்கும் குழந்தைகள் பக்கம் மாற்றினார்.

அதே போல, ‘நானை காலை ஒன்பது மணிக்கு தயாராக இருங்கள், உங்களை ஆபீஸ்’க்கு அழைத்துப் போய் அறிமுகப்படுத்தறேன்’ என்று சொல்லியதற்கு பிறகு கிர்த்திவாசனை இளமாறன் பார்க்கவே இல்லை. இதோ இந்த நிமிடம் காரில் ஏறும் நேரம் வரை.

இளங்கோ வண்டியை ஓட்ட, இளங்கோவிற்கு பக்கத்தில் இளமாறனும் நேர் பின்னால் கிர்த்திவாசனும் உட்கார்ந்து வர, ஏறி சில நிமிடங்களிலேயே கிர்த்திவாசன் அவனது லேப்டாப்பிற்குள் மூழ்கி விட்டான்.

இளமாறன் அன்று கனிமொழியோடு அவன் செய்த கலாட்டாவை நினைத்து கொண்டு வந்தான்.

காலையில் வீட்டுக்குள் வந்ததும் நேராக கிர்த்தி வாசனிடம் சென்று ரிப்போர்ட் செய்துவிட்டு, பிறகு சமையலறை பக்கம் வந்தான் இளமாறன். அங்கே ஏதோ துடைக்கும் வேலையில் இருந்த கனிமொழியிடம், “கனி, இன்னைக்கு என்ன பிரேக்ஃபாஸ்ட்”, என்று கேட்டான்.

அவனுக்கு பதில் சொல்லாமல் முறைத்துவிட்டு, அவன் மீண்டும் துடைக்கிற வேலையை தொடங்க, கொஞ்சம் கூட மனம் உடையாமல், கவலைப்படாமல் அவனே சென்று சாப்பாடு மேஜை மேல் வைக்கப்பட்டிருந்த Casserole மூடியை திறந்து உள்ளே இட்லி இருப்பதை பார்த்தான்.

திரும்பவும் கனிமொழி இருந்த பக்கமே வந்து, “தினம் இந்த இட்லியே தானா? வேற ஏதாவது செய்யக் கூடாதா? பூரி, மசால் தோசை, வடைகறி இப்படி வகை வகையா செய்தா தானே நாக்குக்கு ருசியா சாப்பிடமுடியும். இப்படி சின்ன குழந்தைக்கு கொடுக்கிற மாதிரி தினம் இட்லின்னா எனக்கு போர் அடிக்குது கனி”, என்று முறையிட்டான்.

துடைக்கிற துணியை தொப்பென்று தரையில் போட்டு விட்டு இடுப்பில் கையை வைத்து முறைத்த கனிமொழி, “தோடா, மகாராஜா சாப்பிடலைன்னு தான் நாங்க ஏங்கிட்டு நிக்கறோமாக்கும்! தானம் கொடுத்த மாட்டை பல்லைப் புடுங்கி பார்த்த மாதிரி உனக்கென்னையா போர் அடிக்குது? சாப்பிடறது

ஓசி சாப்பாடு....இதுல வாய்க்கு வக்கணையா பூரி, வடைகறி எல்லாம் கேக்குதோ?", என்று எண்ணெய், கடுகு எதுவும் இல்லாமலே படபடவென வெடித்தாள்.

நியாயத்திற்கு கனிமொழி இப்படி மூக்குடைப்பாக பேசிய பிறகு வேறொருவராக இருந்தால் அவள் இருக்கும் திசைக்கே ஒரு கும்பிடு போட்டுவிட்டு போய்விடுவார்கள். இளமாறன் அப்படியெல்லாம் செய்து விட்டால் அவன் இளமாறன் இல்லையே!

"என்ன கனி? உனக்கு இப்படி கோவம் வருது? நான் பிரேக்ஃபாஸ்ட் பற்றி மட்டும் தானே சொல்லி இருக்கேன். இன்னொண்ணும் சொல்லணும் உன்கிட்ட. நாங்க சாயந்திரம் வேலைய விட்டு வரும் போது டீ, காபி கொடுக்கிற இல்லையா? அப்போ கூடவே மிக்சர், பூந்தி, காராசேவு இப்படி ஏதாவது கொடுக்கும் போது தினம் ஒரே மாதிரி இல்லாம, ஒரு நாள் அது மேல கொஞ்சம் கடைஞ்ச தயிர், சாட் மசாலா, கொத்துமல்லி எல்லாம் போட்டு கொடுக்கலாமே. வடக்கில இதுக்கு பேரு சாட் என்று சொல்லுவாங்க. நீயும் இந்த மாதிரி வித விதமா ட்ரை பண்ணணும் கனி", என்று இலவச ஆலோசனை வழங்க,

இந்த முறை கனிமொழி நிஜமாகவே ஒரு யுத்தத்திற்கு தயாராகி விட்டாள். "யோவ்!!! மரியாதையா வேலைய பார்த்துட்டு போ.... எனக்கு சம்பளம் கொடுக்கிற மகராசன்..... அவரே ஒன்னும் சொல்லாம சாப்பிட்டுட்டு போறாரு.....நீயி நேத்திக்கு பேய்ஞ்ச மழைல இன்னைக்கு முளைச்ச காளான்.....என்னைய பார்த்து, இத்த செய்யி அத்த செய்யி அப்படின்னு வேலை வாங்கறியா? உனக்கு மிக்ஸரும் பூந்தியும் போர் அடிச்சா இனிமே சாப்பிடாத. கொஞ்சம் காயப் போட்டா இந்த கொழுப்பு தானாவே அடங்கும். அப்பறம் இப்படி என்னை கனி, கனின்னு கூப்பிட்ட, நடக்கிற கதையே வேற.....தெரிஞ்சிக்கோ!!!", என்று மிரட்டிவிட்டு துணியை எடுத்துக் கொண்டு நகர்ந்தாள்.

சத்தமில்லாமல் பின்னால் நின்று கொண்டு இவர்கள் பேச்சை கேட்டுக் கொண்டிருந்த சஹானா, இப்போது லேசாக தொண்டையை கனைத்து இளமாறனின் கவனத்தை ஈர்த்துவிட்டு, "ம்ம்.....கொஞ்ச நாளா நாங்க யாருமே என்ன சாப்பிடறோம், எப்போ சாப்பிடறோம் என்று கவனிக்கிற மன நிலையில் இல்லை. அதுனால தான் ஒரே மாதிரி இருக்கிறதை கவனிக்கலை. இனிமேல் அதை மாற்றிடறோம். நான் கனிமொழிகிட்ட சொல்லிடுறேன்", என்று சமாதானம் பாதி விளக்கம் பாதி என்ற தொனியில் சொல்லி முடித்தாள்.

அப்போது தான் சஹானாவை கவனித்த இளமாறனுக்கு சங்கடமாகி விட்டது. அட்டா, இதென்ன நம்முடைய துடுக்குத்தனத்தை கொஞ்சம் அடக்கி வைக்க வேண்டும் போல இருக்கிறதே என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

வழக்கம் போல இதற்கும் கொதித்துப் போன கனிமொழி, "இவங்க ஏன் இந்த பரக்காவெட்டிக்கு பதில் சொல்லிட்டு இருக்காங்க. புடிக்கலைன்னா போடா என்று விட வேண்டியது தானே. ஏற்கனவே இது மண்டைக் கொழுப்பு எடுத்துப் போய் சுத்திட்டு இருக்கு", என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டு சமையலறை பக்கம் போனாள்.

இளமாறன் கொஞ்ச நேரம் வாலை சுருட்டிக் கொள்ளலாம் என்ற தீர்மானத்தின் படி, அமைதியாக வாசல் பக்கம் சென்று இளங்கோவுடன் பேசப் போனான்.

அதெல்லாம் பற்றி இப்போது நினைத்துக் கொண்டே காரில் வந்தான்.

ஆபீஸ் வந்ததும் மறக்காமல் முதலில் அங்கே இருந்த செக்யூரிடி ஆள்களை அறிமுகப் படுத்திவிட்டு இளமாறன் அங்கே வேலைக்கு சேர்ந்த தகவலை சொல்லி உள்ளே அழைத்து சென்றான். அவனது அறையை அடைவதற்கு முன்னாலேயே காரிடாரின் மற்றொரு முனையில் இருந்து திருப்பத்தின் வழியே வந்த ஒரு பெரியவரை பார்த்ததும் முகம் மலர்ந்து மேல் கொண்டு நடக்காது, அவர் அருகில் வரும் வரை காத்திருந்தான்.

அவர் வந்ததும், "இளமாறன், இவர் பெயர் நல்லசிவம். இங்கே ஜெனரல் மானேஜர் ஆக இருக்கிறார். அங்கிள், இவர் இளமாறன். எனக்கு பர்சனல் செக்ரட்டரியாக அமர்த்தி இருக்கேன். இவருக்கு ஏதாவது சந்தேகம் வந்தால் உங்களை கேட்டுக்கொள்ள சொல்லாமா அங்கிள்?", என்று இருவருக்கும் அறிமுகம் செய்து வைத்து விட்டு நல்லசிவத்திடம் பணிவாக கேட்டான்.

"அதுக்கென்னப்பா, எனக்கு என்ன தெரியுமோ அதை நான் சொல்லிக் கொடுக்கறேன். வாங்க இளமாறன். உங்களை போன்ற புது முகங்கள் இங்கே பார்க்கும் போது ரொம்பவும் உற்சாகமாக இருக்கிறது", உபசாரமான வார்த்தைகள் தான்.

பய்யமாக நின்று அவர்கள் பேசுவதை கேட்டுக்கொண்டிருப்பது போல இருந்தாலும் நல்ல சிவத்தை கணக்கிட தவறவில்லை இளமாறன். தூரத்தில் இருந்து அவர் நடந்து வரும்போதே அவர் நடை, முகபாவம் எல்லாவற்றையும் கவனித்தாலும் ஒன்றும் வித்தியாசமாக சொல்ல முடியவில்லை.

இந்த வயதினருக்கே உரிய “எங்கே என்னை சிரிக்கவை பார்ப்போம்” என்று சவால் விடும் உணர்ச்சிகளை வெளிக்காட்டாத முக பாவம்; நிதானமான நடை என்று மனிதர் ஆழம் மிகுந்தவர் என்று தெளிவாக தெரிந்தது.

அவரிடம் ஒரு நன்றியை உதிர்த்துவிட்டு இளமாறனை அழைத்துக் கொண்டு தன்னுடைய அறைக்கு சென்ற கிரீத்திவாசன், நல்ல சிவத்தை பற்றி சில விஷயங்களை பகிர்ந்து கொண்டான்.

“என்னோட அப்பா இங்கே பிசினெஸ் படிக்க வந்த போது இவரும் இங்கே வேலைக்கு சேர்ந்தார். ரொம்ப நம்பிக்கையானவர். ரொம்ப வருஷமா இங்கே இருந்தவர் என்றதால் விசுவாசமானவர். என்னை விட என்னுடைய அண்ணனிடம் தான் அவருக்கு பழக்கம் அதிகம். என்னோட அம்மாவை அக்கா என்று தான் சொல்லுவார். நித்யா அண்ணியை அவரோட மருமகள் போல தான் நினைப்பாரு. எனக்கு இந்த பிசினெஸ் பற்றி நிறைய சொல்லிக் கொடுத்து இருக்கிறார். என்னைப் பொறுத்தவரை அவர் சொல்லும் ஒரு வார்த்தைக்காக நான் வெற்று (ப்ளான்க்) செக்கில் கை எழுத்து போடும் அளவு என் நம்பிக்கைக்கு உரியவர்”, என்றான் கிரீத்திவாசன்.

கவனமாக முகத்தில் எந்த எண்ணத்தையும் காட்டிக் கொள்ளாமல் மௌனமாக பார்த்தபடி நின்று இருந்தான். அப்போது ஒரு தொலை பேசி அழைப்பு வர கிரீத்திவாசன் எடுத்து பேசத் தொடங்கினான்.

இளமாறனோ கிரீத்திவாசனின் தொலைபேசி சம்பாஷணையை பற்றி கவலைப்படாமல் அறையை ஆராய்ந்தான். இன்னும் அக்குவேறு ஆணி வேறாக பிரித்து ஆராய வேண்டிய பகுதிகளை மனதினுள் குறித்துக் கொண்டே வந்தான். கிரீத்திவாசன் பேசத் தொடங்கிய முப்பதாவது வினாடி கதவு தட்டப் படும் ஓசை கேட்டது.

பதிலுக்கு எதிர்பாராமல் உடனே கதவும் திறக்கப்பட்டது. உள்ளே வந்தவர், கம்பெனி CEO தாமோதரன் அங்கிள். தொலைபேசியில் பேசிக் கொண்டிருந்த கிரீத்திவாசனையும் அறையில் காத்திருந்த இளமாறனையும் ஒரு நிமிடம் தயக்கமாக பார்த்துவிட்டு, திரும்பிப் போக நகர்ந்தார். கிரீத்திவாசன் பேச்சை நிறுத்தாமலே “உள்ளே வாங்க”, என்பது போல கையை வேகமாக ஆட்டி விட்டு நாற்காலியை நோக்கி உட்காருமாறு சொன்னான்.

அதே போல உள்ளே வந்து கதவை சார்த்திவிட்டு, கிரீத்திவாசன் காட்டிய நாற்காலியில் உட்கார்ந்த தாமோதரன், பக்கத்தில் நின்று கொண்டு பராக்கு பார்த்துக் கொண்டிருந்த இளமாறனை சிநேகமாக புன்னகைத்து விட்டு, “ஹலோ”, என்றார்.

இளமாறன் எதுவும் சொல்லாமல் புன்னகையும் புரியாமல், தலையை மட்டும் லேசாக அசைத்து மீண்டும் பராக்கு பார்க்கத் தொடங்கினான்.

கிரீத்திவாசனின் தொலை பேசி அழைப்பு முடியாமல் போய்க் கொண்டிருக்க, மீண்டும் ஒரு முறை இளமாறன் பக்கம் திரும்பி பேச்சுக் கொடுத்தார். “வணக்கம் தம்பி, உங்க பேரு என்ன?”, என்று சிநேகமாக கேட்க, இரத்தின சுருக்கமாக, “இளமாறன்”, என்ற பதில் வந்தது.

மீண்டும், “எந்த ஊரு? உங்களை இதுவரை கிரீத்திவாசனோடு பார்த்ததே இல்லையே?”, என்று கேட்டார்,

இதில் வெளிப்படையாக கேட்ட கேள்விகளை எல்லாம் காதிலேயே வாங்கிக் கொள்ளாமல் மறைந்திருந்த கேள்வியான, “நீ யாரு? இங்க என்ன பண்ணற?”, என்றதற்கு மட்டும், “என்னை சார் அவரோட பர்சனல் செகரட்டரியா வேலைக்கு எடுத்திருக்கார். இன்னிலே இருந்து வேலைக்கு சேர்ந்திருக்கேன்”, என்றான்.

நல்ல சிவம் போல ஒன்றையும் முகத்தில் காட்டாமல் இருக்க தாமோதரனுக்கு முடியவில்லை போலும். ஆச்சரியத்தை நன்றாகவே காட்டிவிட்டு பிறகு அதை அவசர அவசரமாக மறைத்தார்.

பின் தட்டுத் தடுமாறி, “அப்போ....நம்ம.....மாதவி.....?”, திணறலாக கேட்டவரை சுவாரஸ்யமாக கவனித்தான் இளமாறன்.

அதற்குள் கீர்த்திவாசன் பேச்சை முடித்து தொலைபேசிக் கருவியை அதன் தாங்கியில் வைத்துவிட்டு, "குட் மோர்னிங் சார்", என்று சொல்லி பிறகு, "இவர் இளமாறன். என்னுடைய பர்சனல் செகரட்டரியா அப்பாயிண்ட் பண்ணி இருக்கேன். இளமாறன், இவர் தான் எங்க கம்பெனியோட CEO MR.தாமோதரன். எங்க அப்பாவோட நெடு நாளை நண்பர். மொத்ததுல எங்க குடும்பத்துல ஒருவர் என்று சொல்லுகிற அளவு நெருக்கம்", என்று சொல்லி நிறுத்தினான்.

கீர்த்திவாசன் சொல்ல சொல்ல முகம் மலரத்தொடங்கி குடும்பத்தில் ஒருவர் என்ற போது பெரிதாக உச்சி குளிர்ந்த புன்னகையை முகத்தில் படர விட்டு, "கீர்த்தி, மாதவி உன்னை தேடிட்டே இருந்தா. அவளை அனுப்பட்டுமா?", என்று கேட்டுவிட்டு குறிப்பாக இளமாறனை பார்த்துவிட்டு, மீண்டும் கீர்த்திவாசனை பார்த்து, "நீ இப்போ freeயா இருக்கியாப்பா?", என்று கேட்டார்.

அவர் கேள்வியில் எந்த குறையும் கண்டு பிடிக்க முடியாத கீர்த்திவாசன், "இல்ல அங்கிள், இப்போ கொஞ்சம் வேலை இருக்கு. இளமாறனுக்கு கொஞ்சம் சொல்லி கொடுக்கணும்", என்று தாமோதரனின் ஏமாற்றத்தைக் கவனிக்காமல் முடித்தான். அவன் அவசரமாக வேண்டாம் என்று சொன்ன விதம் இளமாறனுக்கு, ஒரு வேளை மாதவியுடன் சந்திப்பை தவிர்கிறானோ என்ற குறுகுறுப்பை ஏற்படுத்தியது.

*****

அத்தியாயம் ஏழு

நர்சிங் யூனிட் மானேஜரிடம் இருந்து அழைப்பு வந்த போது ஆராதனாவிற்கு பெரிதாக எந்த சந்தேகமும் வரவில்லை. அடுத்த வாரம் வரப்போகும் ஸ்டாக் டேக் கணக்கெடுக்க அதிகப்படி ஆட்கள் கேட்டிருந்தது பற்றி முடிவெடுத்துவிட்டாரோ? ஒரு வேளை, வார இறுதிகளில் நைட் ஷிப்டிற்கு ஆன் கால் நர்சுகள் அழைப்பதை பற்றி என்ன சொல்லப்போகிறாரோ? இப்படி இன்னும் வேறு வேறு சிந்தனைகள் ஓட காலை எட்டிப்போட்டு அவரது அறைக்கு சென்றவளுக்கு அங்கே காத்திருந்த செய்தியை கேட்டு அதிர்ச்சியா, கோபமா, ஆச்சரியமா என்ன என்று புரியாத உணர்வில் திணறிப் போனாள்.

"வாம்மா ஆராதனா, உட்காரு. உனக்கு ஒரு நல்ல செய்தி..... ஒரு ஆறு மாசத்துக்கு உன்னை பிரைவேட் நர்சிங் போல செய்ய சொல்லி மானேஜ்மென்ட்டில் இருந்து தகவல் வந்தது. நாளைக்கு இங்கிருந்து உன் வேலைகள் மற்றும் பொறுப்புகளுக்கு போர்மல் ரிலீஸ் ஆர்டர் வந்துடும். நீ எப்போ போகணும் என்று இன்னமும் சரியா தெரியலை. அந்த பிரைவேட் பேஷன்ட்டிடம் இருந்து எப்போ தகவல் வருதோ அப்போ போகணும். அதனால் நீ எப்போ வேண்டுமானாலும் கிளம்ப தயாராக இருந்துக்கோ".

"அதான்மா, நீ இப்போ இருக்கிற Neo Natal Ward இல் ஒரு ட்வின்ஸ் குழந்தைகள் இருக்காங்க இல்லையா? அந்த குழந்தைகளோட சித்தப்பா கீர்த்திவாசன் உன்னை அங்கேயே தங்கி பார்த்துக்க முடியுமா என்று கேட்டார். ஹாஸ்பிடல் மேனேஜ்மென்ட்டில் இருக்கும் நம்ம சீஃப் டாக்டரிடம் பேசி இருப்பார் போல இருக்கு. நீ அதற்கும் தயாராக இருந்துக்கோ. வாரத்தில் ஒரு நாள் உன்னை வீட்டுக்கு அனுப்ப சொல்லி கேட்டிருக்கேன். உன்னோட குடும்பத்தோட நீ நேரம் செலவு செய்யவேண்டும் இல்லையா? சம்பள விவரம் அவங்க சொல்வாங்க என்று நினைக்கிறேன். ஆனால், எனக்கு தெரிந்த வரை நல்ல சம்பளம் என்று நினைக்கிறேன். இத்தனை வயசுக்கு மேல சின்ன குழந்தைகளை பார்த்துக்கற அளவு எனக்கு உடம்புல வலு இல்லை. இத்தனை வயசுக்கு மேல சின்ன குழந்தைகளை பார்த்துக்கற அளவு எனக்கு உடம்புல வலு இல்லை. முப்பது வயது சிறியவளாக இருந்திருந்தால் நானே இந்த வேலைக்கு சென்றிருப்பேன். ஆனால், அவங்களுக்கு நீ தான் வரவேண்டும் என்று குறிப்பிட்டு கேட்டாங்களாம்"

NUM (Nursing Unit Manager) சொல்ல சொல்ல ஆராதனாவிற்கு, கொதிப்பிலும் கடுப்பிலும் பேசாமல் இருப்பதே உத்தமம் என்று தோன்றியது. ஒன்றும் சொல்லாமல், மையமாக தலையை ஆட்டி விட்டு வெளியே வந்தாள்.

மெதுவாக வெளியே வந்து அவளுடைய அறைக்கு சென்றவள், கதவை மூடிவிட்டு, மேசை மேல் இருந்த பேனாவை கையில் எடுத்து சுழற்றிக் கொண்டே அதை பார்த்தவளுக்கு மூளையிலும் மனதிலும் கேள்விகள் முட்டி மோதின.

“நேற்று என்கிட்டே சகானா வந்து கேட்டப்போவே தெளிவா சொன்னேனே, எனக்கு பிரைவேட் நர்சிங்கில் இஷ்டம் இல்லை என்று. எவ்வளவு திண்ணக்கம் இருந்தால் இப்படி மானேஜ்மென்ட்டிற்கு சென்று கேட்டிருப்பான்? பணத்தை காட்டினால் எல்லோரும் வந்துவிடுவோம் என்று நினைத்தானா? இதை பணக்காரர்களின் மமதை என்று சொல்வதா? நினைத்ததை நடத்தி சாதித்துக் கொள்ளும் பிடிவாதம் என்று சொல்வதா? இவர்கள் அளவு பணம் இல்லாதவர்கள் இவர்கள் கையில் பொம்மை போல ஆட்டப்படவேண்டுமா?” நினைக்க நினைக்க நெஞ்சு கொதித்தது ஆராதனாவிற்கு.

அவன் முதல் முறை அவளிடம் நேரடியாக பேசிய போதே அவன் மறுத்ததற்கான காரணம் பெரிதாக வேறொன்றும் இல்லை. பிரைவேட் நர்சிங் என்பது நர்சிங் படித்த யார் வேண்டுமானாலும் செய்யலாம். இப்படி ஒரு முக்கியமான NEO NATAL WARD-இல் இருக்கும் தன்னால் மட்டும் தான் முடியும் என்பது கிடையாது.

அவனுக்கு இருக்கும் பண வசதிக்கு ஏதாவது ஒரு நர்சிங் ஏஜென்சியை அணுகினால் அவர்கள் ஒரு ரிடையர்டு நர்ஸ் அல்லது ஸ்டூடண்ட் நர்ஸ் ஏற்பாடு செய்து கொடுத்து விடுவார்கள். தன்னை தான் வேண்டும் என்று ஏன் இப்படி வற்புறுத்துகிறான்? சிறு குழந்தைகள் தானே! பழகிக்கொள்ள மாட்டார்களா?

கதவு தட்டப் படும் ஓசையில் நினைவலைகள் சிதறி உலுக்கி போட்டது. ஒரு பெருமூச்சுடன் எழுந்து முகத்தை அழுந்த துடைத்துக் கொண்டு கதவை திறந்தான். “அக்கா, இவர் உங்களை பார்க்கணும்னு சொன்னாரு”, என்று சொல்லி ஒரு ஸ்டூடண்ட் நர்ஸ் வழிவிட்டு நிற்க, ஏதோ ராஜாதி ராஜ், ராஜ் கம்பீர்.....அறிவிப்பிற்கு பிறகு உள்ளே நுழைவது போல கீர்த்திவாசன் உருவம் வாசலை நிறைத்தது; அவன் கைகள் அவனுடைய பாண்டு பாக்கெட்டை நிறைத்தது; வந்த வேகத்திலும் அவசரத்திலும் ஒரு கற்றை முடி அவன் நெற்றியை நிறைத்தது; மொத்தத்தில் அவன் உருவம் ஆராதனாவின் விருப்பம் இல்லாமலேயே அவன் மனதில் நிறைத்தது.

உள்ளே வா என்று அழைக்கவும் முடியாமல் வெளியே போ என்று சொல்லவும் முடியாமல் ஆராதனா திணறிப்போனது ஒரு நொடியே. ஸ்டூடண்ட் நர்சிங் ஆர்வமான பார்வையை நேராக எதிர்நோக்கி, “ரொம்ப நன்றி, நிர்மலா. அந்த நியூரோ சர்ஜன் வந்தால் கொஞ்சம் கூப்பிடு. எனக்கு அடுத்த வார ரோஸ்டர் தயார் செய்யணும். அப்படியே கொஞ்சம் டீ அனுப்பிவிடேன். தலைவலி வர மாதிரி இருக்கு”, என்று சொல்லி விட்டு கீர்த்திவாசனை பார்த்து, “உள்ளே வாங்க சார்”, என்று புன்னகைகூட புரியாமல் அழைத்தான்.

அவனும் நிர்மலாவுக்கு எதிரில் பதவிசாக, “சொல்லாமல் கொள்ளாமல் உங்களை பார்க்க வந்தாலும் பேச முடியாது என்று திருப்பி அனுப்பாமல் உள்ளே அழைப்பதற்கு மிகவும் நன்றி”, என்று சொல்லி அறையின் உள்ளே வந்து கதவை மூடினான்.

இருவருமே அதற்கு பிறகு எந்த போலித்தனமும் இல்லாமல் ஒருவரை ஒருவர் நேருக்கு நேராக பார்த்துக்கொண்டனர். கீர்த்திவாசனுடையது கொஞ்சம் உரக்க, பலமாக ஒலிக்கும் ஆயுதம் போல இருந்தாலும் ஆராதனாவின் பார்வையோ அதையும் தாங்கி, அதை அனுப்பியவனை அதற்கு மேலும் தாக்கும் விதமாக இருந்தது. கடைசியில் தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டு மெதுவே கீர்த்திவாசனுடைய பார்வை தான் மெல்ல விலகிற்று.

அவனை உட்கார சொல்லி கை காட்டி விட்டு, அவன் அவன் பேசும் வரை பொறுமையாக காத்திருக்க, கீர்த்திவாசன், “உனக்கு தெரிஞ்சிருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். உன்னை பிரைவேட் நர்சிங்கிற்கு நாங்கள் கேட்டிருக்கோம். அதை சொல்லிவிட்டு உனக்கு வேறேதாவது கேட்பதற்கு இருந்தால் அதையும் தெளிவு படுத்தவே வந்தேன்”, என்றான்.

இப்படி பொறுமையாக பேசுவவனிடம் சண்டை போடவா முடியும்? இருந்தாலும், ஆராதனாவின் கோபம் அடங்காத காரணத்தால் சிறிது நேரம் பேசாமல் இருந்துவிட்டு, “ஏன் நான் தான் வரணும் என்று கேட்டீங்க?”, என்று முதல் கேள்வியை கேட்டான்.

“நீ தான் அவங்களை பிறந்ததுல இருந்து பார்த்துக்கற. அதனால தான். அந்த சிறு குழந்தைக்கு கூட உள்ளுணர்வில் தெரியும் போல, எவ்வளவு தான் அழுதுட்டு இருந்தாலும் நீ அவங்களை தூக்கி கொள்ளும் போது உடனே அழுகையை நிறுத்தி அமைதியாக ஆகிடறாங்க என்று சஹானா அடிக்கடி சொல்லுவா. அவங்க அமைதி தான் எனக்கு இப்போ முக்கியம். முடியாது என்று நீ சொல்லியும் நான் உன்னையே அனுப்ப சொல்லி கேட்டதற்கு இது தான் காரணம்”

“எனக்கு உங்களை பற்றி எதுவுமே தெரியாது. நீங்க கூப்பிட்டதும் நான் வருவேன்னு எப்படி எதிர்பார்த்தீங்க? அதுவும் உங்க வீட்டுலையே தங்கற மாதிரி எப்படி வரமுடியும்?”, காட்டமாக கேட்க நினைத்தாலும் கேள்வி காரமாக வராமல் சதி செய்தது.

“என்னை பற்றியோ எங்கள் குடும்பத்தை பற்றியோ நீ தாராளமாக வெளியே விசாரித்துக் கொள். நமச்சிவாயம் இண்டஸ்ட்ரீஸ், என்ற பேர்ல பிசினஸ் செய்யறோம். டிரன்ச்போர்ட் பிசினஸ். என்னுடைய தாத்தா காலத்தில் இருந்து இந்த பிசினஸ் தான். அவர் பேரு தான் நமச்சிவாயம். அவர் காலத்துல டாக்ஸி மட்டும் ஓட்டிட்டு இருந்தோம். இப்போ ஆட்டோ, பஸ், லாரி, கால் டாக்ஸி என்று நிறைய பிரான்ச் இருக்கு. இது எங்க குடும்ப வக்கீலுடைய போன் நம்பர். இது எங்க கம்பெனி CEO உடைய போன் நம்பர். இவங்க யார்கிட்ட வேணாலும் நீ விசாரிச்சுக்கோ. உனக்கு இன்டிபென்டென்ட் PI கூட வேணுமானா வைத்து விசாரிச்சுக்கோ. அதற்காகும் செலவை நான் பார்த்துக்கறேன். எங்கள் வீடும் நீ செய்யப் போகும் இந்த வேலையும் மிகவும் கௌரவமானது என்று நான் உத்திரவாதம் அளிக்க முடியும். எங்கள் யாராலும் உன்னுடைய நிம்மதி பாதிக்காது என்று உறுதியாக சொல்கிறேன். அதற்கு பிறகு உன்னிஷ்டம்”, என்று சொல்லி எழுந்து கொள்ள முயன்றவன் மீண்டும் அமர்ந்து,

“நீ ஒரு வேளை அங்கே வேலைக்கு வர ஒப்புக் கொண்டால் வாரத்திற்கு ஐயாயிரம் ரூபாய் வரை சம்பளம் தர தயாராக இருக்கிறேன். அதற்கு மேல் உனக்கு வேறேதாவது தேவை என்றாலும் நீ தயங்காமல் கேட்கலாம். செய்து தர காத்திருக்கிறேன்.....காத்திருக்கிறோம். குழந்தைகளை டிஸ்சார்ஜ் செய்யும் போது நீயும் அவர்களுடனேயே அங்கே எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து கூடவே இருந்து பார்த்துக் கொள்கிறார் போல தயாராக இருந்துக்கோ. வாரத்திற்கு ஒரு நாள் நீ உன் வீட்டுக்குப் போய் உன் குடும்பத்தோடு இருந்துவிட்டு வா. குழந்தைகள் கொஞ்சம் வளர்ந்ததும் மூன்று நான்கு நாட்களுக்கு ஒரு முறை போய்விட்டு வந்தாலும் கூட பரவாயில்லை தான். நீ அங்கே வேலைக்கு வருகிறாய் என்கிறதை விட எங்களுக்கு உதவி செய்யவே வருகிறாய். வெறும் நர்சிங் குவாலிபிகேஷன் இருக்கும் யாரையும் விட, குழந்தைகளிடம் நிஜமான அக்கறையும் அனுபவமும் உள்ள ஒருத்தர் தான் எங்களுக்கு இப்போ அவசியம். அந்த ஒருத்தரும் குழந்தைகள் பழகினவர்களாக இருந்தால் மிகவும் நல்லது. இந்த காரணங்களால் தான் உன்னை வரச்சொல்லி கேட்டேன். எங்களுக்கு தெரிந்து இந்த குழந்தைகளிடம் இந்த மருத்துவமனையில் வேறு யாரும் உன்னளவு கவனித்துக் கொள்கிற மாதிரி தெரியல. இங்கேயே அப்படி யாரும் இல்லை என்கிற போது ஒரொரு நர்சிங் ஏஜென்சியாக ஏறி இறங்கி தேடுகிற அளவு எனக்கு நேரம் இல்லை. குழந்தைகள் உன்னிடம் நன்றாக ஒட்டிக் கொண்டு இருக்காங்க. நீயும் அவங்களை நல்லா பார்த்துக்கற. என் குடும்பத்தில் ஒருவரிடம் குழந்தையை விட்டால் எப்படி கவலை இல்லாமல் இருப்போமோ அதே போல, அவர்கள் உன்னிடம் இருக்கும் போதும் நிம்மதியாக இருக்கிறோம். அதானால் தான் நீயே வரணும் என்று கேட்கறேன்”, என்று முடித்தான்.

நீ தான் வரவேண்டும், வக்கீலிடம் விசாரித்துக் கொள், கௌரவமான வீடு என்றெல்லாம் அவன் பாட்டிற்கு பேசிக்கொண்டே போனதில் ஒரு வித எரிச்சல் கொள்ள ஆரம்பித்திருந்த ஆராதனா, அவன் சம்பள விஷயம் பேச ஆரம்பித்ததும் எரிச்சலின் உச்சத்திற்கே போனான். பணத்தை பற்றி சொன்னால் இவன் எப்படியும் ஒப்புக்கொள்வான் என்கிற மமதையா? இல்லை பணத்தால் நிறைவேற்றிக் கொள்ள முடியாத காரியமே இல்லை என்ற நிச்சயமா? ஆனால் சுபாவத்தில் சாதுவாகவும் நிதானமாகவும் நடந்து கொள்பவளால், இப்போது முகத்தில் அடித்தது போல கோபத்தை வெளிக் காட்ட முடியவில்லை. கோபத்தையே காட்ட முடியாத போது மறுப்பை எப்படி சொல்வது? ஆனால், அதுவும் ஒரு விதத்தில் நன்மையாகவே முடிந்தது.

தனக்கு வர இஷ்டமில்லை என்று கூறிய பிறகும் அதை ஒப்புக்கொண்டு போகாமல் மேலிடம் வரை சென்று அவளை எப்படியாவது வரவழைத்துவிட செய்தது தான் அவன் மேல் கோபத்தை உண்டுபண்ணியது.

ஆனால், அதற்கு பிறகு, அவன் ஆராதனாவின் குடும்பத்தையும் யோசித்தது, கடைசியாக முடிக்கும் முன்னால் கொஞ்ச நஞ்ச அதிகார தோரணையும் மறைந்து ஆராதனா வர வேண்டிய தேவையை கொஞ்சம் வினயமாக சொன்னதால் அந்த எரிச்சல் முழுவதும் அடங்கியது. நுனி நாக்கு வரை துடித்த கோப வார்த்தைகள் அப்படியே மடங்கி உள்நாக்கிற்கு சென்று அங்கேயே அமர்ந்துவிட்டது.

என்ன காரணத்தாலோ அவன் பணம் தன்னை அச்சுறுத்துவதை தவிர்க்க முடியவில்லை. பணம் என்பது நெருப்பில் குளிர் காய்வது போல. தேவையான அளவு இல்லாவிட்டால் அதிமுக்கியமான செலவுகளுக்கே ததங்கிணத்தோம் போடவேண்டி இருக்கும். அதே சமயம் பணம் ஏராளமாக இருந்தாலும் பிரச்சினைகள் நிறைய வரும் தானே. அப்படி பட்ட பணக்காரர்களோடு ஓரளவு தூரம் விலகி இருப்பதே நல்லது.

இப்படி எல்லாம் யோசித்து, “ஆனது ஆகட்டும், அடுத்த நாள் கீர்த்திவாசனிடம் வர முடியாது என்று தீர்மானமாக சொல்லி விட வேண்டும்”, என்று நினைத்துக் கொண்டாள். தனக்கிருக்கும் பணத்தேவைக்கு, அவன் வார சம்பளமாக கொடுப்பதை வைத்து எத்தனையோ செலவுகளை சமாளிக்க முடியும்.

அம்மாவின் ஆஸ்துமாவிற்கு ஒரு நெபுலைசர், வயதான பாட்டியின் தள்ளாமைக்கு ஒரு வேலைக்கார பெண், தம்பிக்கு கல்லூரிப் படிப்பிற்கு தேவையான டியூஷன் வசதிகள், அவன் கல்லூரிக்கு சென்று வர ஒரு இரு சக்கர வாகனம்.....இப்படி நெடு நாளாக ஒத்திப்போட்டு வந்த எத்தனையோ விஷயங்களுக்கு இந்தப் பணத்தை ஒதுக்க முடியும்.

ஆராதனா முகத்தை பார்த்து அதில் பிரதிபலித்த பாவங்களை பார்த்து விட்டு, அவள் புருவ சுழிப்புக்கும் கண்கள் இடுங்கினதுக்கும் சரியாக அர்த்தம் புரிந்து கொண்டு, “ஆராதனா, உனக்கு என் மேல கோவம் இருக்கு என்று நினைக்கிறேன். குழந்தைகளை அட்மிட் பண்ணின அன்று, ஐ.....ஐ.....மீ...மீன்...என்னோட அண்ணியை அட்மிட் செய்த அன்று, நான் நடந்து கொண்ட முறை உங்களுக்கு எல்லாம் கோவம் கொடுக்க கூடியதாக இருந்திருக்கும். உங்கள் திறமையிலோ கவனிப்பிலோ எந்த குறையும் பார்த்துவிட்டு நான் அப்படி நடந்து கொள்ளவில்லை. ஏற்கனவே அம்புலன்சில் கொண்டு வரும் போதே அண்ணன் இ..இறந்துவிட்டார்.....அண்ணியையாவது காப்பாற்ற முடியுமா என்று ஒரு நப்பாசையில் தான் அப்படி படபடப்பாக நடந்து கொண்டேன். மற்றபடி அந்த ஒரு நாளை தவிர வேறு எப்போதாவது நான் உங்களை வேலை வாங்கி இருக்கேனா? கேள்விகள் கேட்டு குடைந்தெடுத்து இருக்கேனா? எந்த விதத்திலாவது உங்கள் முடிவுகளில் தலையிட்டிருக்கேனா? அந்த ஒரு நாள் நடத்தையை அன்று கேள்வி பட்ட அந்த அதிர்ச்சிகரமான செய்தியின் தாக்கத்தால பேசினது என்று விடக் கூடாதா? அதற்காக நான் மன்னிப்பு கேட்கவும் தயாராக இருக்கேன். ஆனால், இதற்கு மேல் வேறு என்ன சொல்வது என்று எனக்கு தெரியலை”, என்று நீண்ட விளக்கமாக சொல்லி நிறுத்தினாள்.

அவன் சொல்ல தொடங்கின போதே மன்னிப்பு கேட்பது என்பது அவனுக்கு எத்தனை கஷ்டமானது என்று ஆராதனாவால் உணர முடிந்தது. அதிலும் அண்ணா, அண்ணியின் இறப்பை பற்றி குறிப்பிடும் போது முகத்திலும் குரலிலும் தெரிந்த வேதனை அவன் மனதின் ஆழத்திலிருந்து பேசிக் கொண்டிருக்கிறேன் என்று தெளிவாக சொல்லியது. அன்றைய படபடப்பிற்கு தகுந்த காரணம் சொல்லிவிட்டான். அதற்கு பிறகு அப்படி ஒரு போதும் நடந்து கொள்ளவில்லை என்பதும் நிஜம் தான். ஆனாலும், அன்று நடந்து கொண்டதற்கு மன்னிப்பும் கேட்டுவிட்டான்.

இதற்கு மேலும் அவனிடம் கோபம் கொள்ள முடியவில்லை. அவன் முதல் சந்திப்பில் நடந்து கொண்ட விதத்துக்கு மன்னிப்பு கேட்டதில் கொஞ்சம் சமாதானம் அடையத் தொடங்கியது. ஒரேயடியாக முகத்திற்கு நேராக மறுத்து சொல்லமுடியாமல், “யோசிச்சு சொல்றேன் சார்”, என்று முடித்தாள்.

அன்று வீட்டிற்கு திரும்பிச் சென்று அவன் அம்மாவிடமும் பாட்டியிடமும் பேசும் வரை ஆராதனாவின் மன நிலை இது தான்.

*****

அத்தியாயம் எட்டு

மருத்துவமனைக்கு சென்று முதல் முதலாக குழந்தைகளை பார்த்துவிட்டு வந்ததில் இருந்து ஓய்ந்து கிடந்த பாட்டியையும் தாய் தந்தையையும் பார்த்த போது, சஹானாவிற்கும் கீர்த்திவாசனுக்கும் வீட்டின் மூத்த மகன் மருமகளுடைய இழப்பு இன்னும் பூதாகாரமாக தெரிந்தது. அடக்க முடியாமால் பாட்டியையும் அன்னையையும் அணைத்துக் கொண்டு சப்தம் வராமல் கண்ணீர் உகுத்தாள் சஹானா.

வாய் விட்டு அரற்றா விட்டாலும் தந்தையின் முகத்தில் இன்று வரை பார்த்திராத துக்கத்தையும் வேதனையையும் பார்த்த கீர்த்திவாசன் என்ன சொல்லி தேற்றுவது என்று தெரியாமல், அமைதியாக அவருடனே இருந்து கொண்டு அவரை அவ்வப்போது தேற்றிக் கொண்டு இருந்தான்.

பாட்டி மட்டும் அடிக்கடி, “ஏற்கனவே ஒருத்தி இந்த குடும்பத்தை விட்டு போய்ட்டா. இப்போ இந்த வீட்டோட தலைப் பேரனையும் பறி கொடுத்துட்டோம். இன்னும் என்ன என்ன துக்கங்கள் நான் பார்க்கணுமோ!!!”, என்று புலம்பிக் கொண்டிருந்தார். டாக்டர் வந்து ஒரு செடேடிவ் ஊசி போட்டு

அவரை உறங்க வைக்கும் வரை இந்த மாதிரி அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக தினம் ஏதேதோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

பாட்டியின் வார்த்தைகள் கேட்டதும் அம்மாவும் அப்பாவும் முகம் சுருங்கி அடிபட்ட தோற்றத்தோடு அவர்கள் அறைக்கு சென்று விட்டனர். பாட்டி சொல்வது ஒரு துளி கூட புரியாத போதும் சஹானாவிற்கும் கீர்த்தி வாசனுக்கும் வேறு யாரிடமும் இது பற்றி கேட்கமுடியவில்லை.

கனிமொழிக்கு இது பற்றி ஒன்றும் தெரியாது என்பது அவள் முகத்திலிருந்தே தெரிந்தது. அவள் அத்தையான நாகம்மாவிற்கு பாட்டி சொல்வது புரிந்துவிட்டது என்பது இறுகின உதடுகளிலும் திரையிட்டு மூடப்பட்ட முகபாவத்திலும் புரிந்தது. அத்தனை உறவினர் பற்றிய விவரமும், வீட்டினர் ஒவ்வொருவருடைய இயல்பும் நாகம்மாவிற்கு அத்துப்படி. ஆனால் நாகம்மாவிடம் அப்படியெல்லாம் கேட்டு விட முடியாது. விசுவாசி. தாத்தா பாட்டி காலத்திலிருந்தே வேலைக்கு இருப்பவள் என்பதால் அவளுக்கு இங்கே சலுகைகள் அதிகம்.

ஆகவே, நாகம்மாவிடம் கேட்கிற விதத்தில் தான் கேட்டு விஷயத்தை கறக்கவேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்ட கீர்த்திவாசன் தங்கையை ஒரு அர்த்தம் பொதிந்த பார்வையை பார்த்தான்.

சிறிது நேரத்தில் சஹானா, நாகம்மாவை விடாமல் நச்சரித்து, உருட்டி, மிரட்டி, திரட்டி, விஷயம் சேகரித்தாள்.

முதலில் சொல்ல மறுத்த நாகம்மாவும் கடைசியில் சஹானாவின் நச்சரிப்பு தாளாமல் மிகவும் தயக்கத்தோடு விவரங்களை மேலோட்டமாக சொன்னாள். "அது.... வந்து.... உனக்கு ஒரு அத்தை இருக்காங்க!!!"

"....."

"ரொம்ப நல்ல மாதிரி, அமைதியான குணம். யாரையும் மனசு நோக பேசமாட்டாங்க. அப்படிப் பட்ட பொண்ணு செஞ்ச ஒரே தப்பு, காதலிச்சது தான். அதிலும் பெற்றவங்களை எதிர்த்து இவங்க அளவு வசதி இல்லாத ஒரு ஏழ்மைக் குடும்பத்தில் பொறந்தவனை காதலிச்ச கல்யாணம் செய்தது தான்.

அடிப்படையில், ஒரே பெண்ணிடம் நிறைய ஆசையும் பாசமும் வைத்திருந்தாலும் பண விஷயத்தில் அவருடைய கௌரவத்தையும் வீம்பையும் துளியும் குறைச்சுக்க விரும்பாத அப்பா ஒரு பக்கம்; பெற்றவங்களுக்கு அடங்கி அவர்கள் மனம் கோணாமல் நடந்து கொள்ளும் குணம் இருந்தாலும் வயசுக் கோளாறோ காதலுடைய மகத்துவமோ, அடக்க ஒடுக்கமான பெண்ணையும் அப்பா அம்மாவிற்கு எதிராக கோவிலில் கல்யாணம் செய்து கொண்டு வந்துட்டாங்க.

சொல்லாமல் கொள்ளாமல் கோவிலில் கல்யாணம் செய்து கொண்டு மாலையும் கழுத்துமாய் வந்து நின்ற பெண்ணை பார்த்து அதிர்ந்து நின்றது ஒரே நிமிடம் தான். உங்க தாத்தாவால் இந்த அதிர்ச்சியை தாங்கவே முடியல. அதிர்ச்சியில் பாட்டி கத்தவும் மறந்து திகைச்சப் போய் பார்த்திருக்க, பாட்டியுடைய திகைப்பு அடங்குவதற்கு முன் பேசக்கூட வாய்ப்பு கொடுக்காமல் உங்க தாத்தா அத்தையை வெளியே அனுப்பிட்டாங்க.

பாட்டியின் திகைப்பு மறைந்து கோபமும் ஆதங்கமும் வெளிப்படும் போது உங்க அத்தை கிளம்பிப் போன ஆட்டோவின் பூழுதியே மறைஞ்சிடிச்சு. கோபமும் ஆதங்கமும் மறைந்து பாசமும் தவிப்பும் மட்டும் மேலோங்கின போது தாத்தாவின் ஆதிக்கத்தில் பெண்ணை பற்றி அந்த வீட்டில் யாரும் பேசக் கூடாது என்பது எழுதாத சட்டமாகிட்டது.

உங்க தாத்தாவின் பேச்சை மீற முடியாமல் உங்க அப்பாவும் உங்க அத்தையை பற்றி தேடாம விட்டுட்டார். உங்க பாட்டி அதுக்காக உங்க தாத்தா மேல ரொம்ப வருத்தமும் கோவமும் பட்டாலும், வாய் திறந்து சொல்லி பழக்கம் இல்லாத காரணத்தால் எதுவும் சொல்லலை. ஆனாலும், பெற்ற மனசு இல்லையா? அதுனால, இன்னமும் உங்க அத்தையை நினைச்சு ஏங்கி, அழுகறாங்க.

அப்பா சட்டமாக சொல்லிட்டாலும் அம்மாவுக்காகவாவது தேடி இருக்கணும் என்று உங்க அப்பா நினைக்கிறார் போல இருக்கு.

அதுக்கப்பறம் உங்க அத்தை எங்கே இருக்காங்க என்று தெரியவில்லை. அவர்களை பற்றின ஒரு தகவலும் இல்லை. பெற்ற அப்பா, உங்க தாத்தா இறந்த போது கூட உங்க அத்தை வரவில்லை. தாத்தா இறந்து போன போது பெரிய பெரிய பத்திரிக்கைகளில் அறிவிப்பு எல்லாம் போட்டிருந்தாங்க. ஆனாலும், உங்க அத்தை வந்து பார்கலை. அவங்க எங்க இருக்காங்க எப்படி இருக்காங்க என்றே

தெரியலை. நான் எடுத்து வளர்த்த பொண்ணு, எங்க இருந்தாலும் சரி, நல்லா இருக்கணும். அது தான் நான் நிதம் நிதம் சாமி கிட்ட வேண்டிக்கறேன்”,

கண்களில் வேதனையும் கண்ணீரும் பெருகெடுக்க நாகம்மா சொல்லி முடித்த போது சஹானாவிற்கும் கண்கள் குளமாகின. விஷயத்தை கொண்டு போய் சின்ன அண்ணாவிடம் சொன்ன போது கிர்த்திவாசனுக்கும் மனம் கனத்து விட்டது.

“ப்ச்....நம்ம வீட்டுல இவ்வளவெல்லாம் நடந்திருக்கா என்று தோன்றுகிறது. இப்போ எங்கே என்று போய் அதையை தேடறது?”

“அது தான் அண்ணா எனக்கும் புரியல. அத்தையோட பேரு என்ன என்று நானும் நிறைய முறை கேட்டு பார்த்துட்டேன். நாகம்மா சொல்ல மாட்டேன்கறாங்க. நமக்கு தெரியணும்னா பாட்டியோ அம்மா அப்பாவோ சொல்லுவாங்க என்று சொல்லிட்டாங்க. எனக்கு பாட்டிகிட்டயோ, அப்பா அம்மா கிட்டயோ போய் இதை பற்றி பேச கஷ்டமா இருக்கு. இப்போ இருக்கிற நிலைமையில வேற யார்கிட்டயும் போய் கேட்கவே தயக்கமா இருக்கு. எப்படி அதையை கண்டு பிடிக்க போகிறோம் என்று தெரியலை. ஆனால், கண்டிப்பா கண்டுபிடிக்கணும், திரும்பவும் அவங்களை நம்மோட ஒன்றாக சேர்த்துக்கணும் என்று மட்டும் தீர்மானமாக தோணுது”.

கிர்த்திவாசன் தங்கையை பார்த்து ஆமோதிப்பாக தலையசைத்து, “ஹம்ம்ம்.....நான் இது விஷயமா ஏதாவது கண்டு பிடிக்க முடியுமா என்று பாக்கறேன்”, என்று உறுதியாக சொன்னான்.

“என்னம்மா ஆச்சு? ஏன் ரொம்ப வாட்டமா இருக்கே? உடம்புக்கு முடியலையா?”, வீட்டிற்குள் நுழைந்த இரண்டொரு நிமிடத்திலேயே கண்டு பிடித்து கேட்டு விட்ட அம்மாவிடம் மறைக்க தோன்றாமல் மருத்துவமனையில் நடந்ததை அப்படியே ஒப்பித்தாள் ஆராதனா. கிர்த்திவாசனை பற்றித் தன் கோபம் உள்பட.

கேட்டுக்கொண்டிருந்த பவானி முகம் வெளுக்க, திகைப்பாக ஆராதனவைப் பார்த்து, “என்ன பேரு சொன்ன? நமச்சிவாயம் இண்டஸ்ட்ரீஸ்சா? கடவுளே.....”, என்று அப்படியே அங்கே இருந்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்துவிட்டார்.

“பவானி, இங்க பாரு!!! என்ன ஆச்சு உனக்கு? இங்க பாரு, இந்தா இந்த தண்ணியை குடி”, என்று பாட்டி பதறிப் போய் அம்மாவிற்கு தண்ணீரெல்லாம் கொடுத்து தலையை ஆறுதலாக வருடினார்.

ஆராதனா குழப்பமாக அம்மாவையும் பாட்டியையும் மாறி மாறி பார்த்து விட்டு, “அதானே, என்னம்மா ஆச்சு உங்களுக்கு? அவங்க கம்பெனி பேரு கேட்டு உங்களுக்கு என் இவ்வளவு அதிர்ச்சி?”, என்று கேட்டாள்.

“தானாடாவிட்டாலும் தன் சதை ஆடும் என்று சும்மாவா சொன்னாங்க. உங்க அம்மாவுக்கு ரோடு ஆக்சிடென்டுல இறந்து போனது அவ அண்ணன் மகனும் மருமகனும் என்று தெரிஞ்சதும் கொஞ்சம் அதிர்ச்சி ஆகிடிச்சு. வேற ஒண்ணும் இல்லை”, என்று தன் மருமகனுக்கும் சேர்த்து பதில் சொன்னார் பாட்டி.

ஆராதனாவிற்கு இப்போது இன்னும் அதிகமாக குழப்பம் அதிகரித்து, “அண்ணன் மகனா? என்ன சொல்றீங்க? நான் பேசிட்டு இருக்கிறது நித்யாவுடைய புகுந்த வீட்டை பற்றி”, என்று சொன்னாள்.

மீண்டும் பாட்டியே, “உன்னோட தோழிக்கு புகுந்த வீடு, உங்க அம்மாவுடைய பிறந்த வீடு எல்லாமே ஒன்று தான்”, சிதறு தேங்காயை உடைத்த மாதிரி பாட்டி விஷயத்தை படார் என்று போட்டு உடைக்க, இப்போது பேச்சற்று போய் அம்மாவை பார்ப்பது ஆராதனாவின் முறையாகியது.

ஒன்றும் பேசாமல் அம்மாவின் கை மேல் தன் கையை வைத்து கேள்வியாக அம்மாவின் முகத்தை பார்த்தாள். கேள்விக்கான பதிலாக, பவானியும் உடைந்த குரலில் சொல்லத் தொடங்கினார்.

“ஆமாம் தனம், எங்க அப்பா பேரு தான் நமச்சிவாயம். கபிலேஷ் என்னோட அண்ணன் மகன் தான். நான் உங்க அப்பாவை கல்யாணம் செய்த போது அவன் ஒரு வயசு குழந்தை. என்னோட அண்ணி, ரெண்டாவது குழந்தையை அப்போ தான் உண்டானாங்க. நீ சொல்கிற கிர்த்திவாசன் தான் அந்த குழந்தை என்று நினைக்கிறேன்”.

“அதெல்லாம் சரி தான் அம்மா, ஒரே ஊரில் தான் இருக்கோம். ஆனாலும் இது வரை நாம பார்த்துக் கொண்டதே கிடையாது. நெருங்கின உறவுகள் என்று இருந்தும் ஏன் இத்தனை நாளா போக்குவரத்தே இல்லாம இருந்தது?”, உண்மையை முழுவதாக தெரிந்து கொள்ளும் வேகத்தில் கேட்டாள் ஆராதனா.

“வந்து.....நான்.....உங்க அப்பாவை காதலிச்ச கல்யாணம் செய்து கொண்டேன். அது என்னோட அப்பாவிற்கு பிடிக்கலை. அதுல வந்த விரிசல். அதற்கப்புறம் ஒட்டவே இல்லை”

“என்னம்மா சொல்றீங்க? காதலிச்ச கல்யாணம் பண்ணிக்கறது அவ்வளவு பெரிய குற்றமா? இதுல விரிசல் வருகிற அளவு என்ன இருக்கு? ஏன் அதற்கப்புறம் ஒட்டவே இல்லாம ஆகிடுத்து?”

“அந்தஸ்து, பண வசதி, பேரு, புகழ் இதெல்லாம் தான் காரணம். இதெல்லாம் என்னோட அப்பாகிட்ட எக்கச்சக்கமா இருந்தது. உன்னோட அப்பாகிட்ட இருக்கலை. ஆனால், உன்னோட அப்பாகிட்ட எக்கச்சக்கமான நல்ல குணங்களும் அன்பும், பெரியவங்க கிட்ட காட்டுற மரியாதையான பண்பும் என்னோட அப்பாவுடைய கண்ணுக்கு தெரியவே இல்லை. மாலையும் கழுத்துமா நாங்க போய் அவர் முன்னால நின்றபோது உங்க அப்பாவை கன்னாபின்னான்னு பேசிட்டார். ரொம்ப தரக் குறைவான வார்த்தைகள். பிடிக்கலைன்னா, பிடிக்கலை என்று சொல்லிட்டு போயிருக்கலாம். சொல்லாம கொள்ளாம கல்யாணம் செய்ததால வீட்டை விட்டு வெளியே போ என்று கூட சொல்லி இருக்கலாம். அவர்கிட்ட இருக்கிற பணத்துக்கு தான் உங்க அப்பா என்னை கல்யாணம் செய்து கொண்டார் என்று பேசிட்டார் என்னோட அப்பா. அதை தான் என்னால தாங்கவே முடியல.

நான் அவரோட பொண்ணு, என்னை அவர் என்ன வேணுமானாலும் திட்டலாம், கேள்விகள் கேட்கலாம். ஆனால், என்னோட கணவரை, அந்த வீட்டு மாப்பிள்ளையை எப்படி வாய்க்கு வந்த படி பேசலாம்? அதை கேட்டுட்டு என்னால் எப்படி சும்மா இருக்க முடியும்? அதான், உங்க சொத்தும் வேண்டாம், பணம், காசு, நகை, நட்டு என்று ஒன்றுமே வேண்டாம் என்று ரெஜிஸ்டர் பத்திரம் எழுதிக் கொடுத்து விட்டு வந்துட்டேன்.

அதற்குபிறகு அவங்களை நான் எட்டிக்கூட பார்க்கலை. உன்னோட அப்பாவுக்கு அதுல ரொம்பவும் வருத்தம். என்ன இருந்தாலும் நான் என்னோட பெற்றவங்களை போய் பார்க்காமல் இருக்கக் கூடாது என்று சொல்லிட்டே இருப்பார். நான் தான் பிடிவாதமா, உங்க அப்பாவிற்கு மரியாதை இல்லாத வீடும் உறவும் எனக்கும் தேவையில்லை என்று சொல்லிடுவேன். கடைசியா என்னோட அப்பா இறந்த போது போய் பார்க்க சொல்லி ரொம்ப வற்புறுத்தினார்.

ஆனால், அப்போ அவருக்கே கான்செர் டிரீட்மென்ட் கொடுத்திட்டு இருந்ததால எனக்கு ஒரு நாள் கூட உங்க அப்பாவை தனியா விட்டு போய் பார்க்க முடியல. அதற்கு பிறகு ஆறே மாசத்துல உங்க அப்பாவும் என்னை விட்டுட்டு போய்ட்டார். அதற்குப் பிறகு போய் தான் என்ன ஆகப் போகுது என்று நான் விட்டுட்டேன். ஒரே பொண்ணு மேல கடைசி வரை கோவம் தீராமலேயே போய் சேர்ந்தார் என்னோட அப்பா. அந்த அப்பாவுடைய கடைசி ஈமக் கிரியைக்கு கூட என்னால போக முடியாத சூழ்நிலை. என்ன செய்ய தனம்?”

சத்தியமாக இப்படி ஒரு வரலாற்றை எதிர்பார்க்காததால் ஒன்றுமே சொல்லத் தோன்றாமல் பார்த்திருந்தாள் ஆராதனா. ஆனாலும் முட்டி மோதிக் கொண்டு வந்த கேள்வியை கேட்காமலும் இருக்க முடியவில்லை, “ஏம்மா, நீங்க ஏன் யார்கிட்டேயும் சொல்லாம கல்யாணம் செய்துட்டு வந்தீங்க? அவங்க கிட்ட உங்க காதல் விவரத்தை சொல்லிட்டே செய்திருக்கலாமே. ஒரு வேளை அவங்க அப்போ சம்மதிச்ச இருப்பாங்களோ என்னவோ!!! சம்மதிக்கலை என்றாலும் இவ்வளவு பெரிய பிரிவை தவிர்த்திருக்கலாமே!!! சாரிம்மா, உங்களை குறை சொல்லலை. ஆனால், மனசில் பட்டதை சொன்னேன்”, என்று தயக்கமாக சொன்னாள் ஆராதனா.

“சொல்லலை என்றா நினைக்கிற தனம்? எங்க அப்பா, அம்மா, அண்ணா, அண்ணி எல்லோருக்குமே என்னுடைய காதல் விவரம் தெரியும். நான் அவங்க கிட்ட விஷயத்தை சொன்னதும் குதிச்ச குதி இருக்கே, அம்மாடி!!! அவங்க ஏற்கனவே என்னோட அப்பாவுடைய பிசினெஸ் பார்ட்னருடைய மகனை எனக்கு கல்யாணம் செய்து வைக்கணும் என்று நினைச்ச வச்சிருப்பாங்க போலிருக்கு. அவங்களுக்குள்ள எல்லாம் பேசி முடிவு செய்துவிட்டு அந்த பிசினெஸ் பார்ட்னருக்கும் சொல்லியிருக்காங்க போலிருக்கு. இவ்வளவு செய்தவங்க எனக்கும் இதில இஷ்டமா என்று ஒரு வார்த்தை கூட என்னிடம் கேட்கவே இல்லை. ஒரு வேளை நான் உங்க அப்பாவை காதலிக்கலை என்றால் அவங்க திட்டத்துக்கு ஒத்துக்கொண்டு இருப்பேன். ஆனால் மனசுல உங்க அப்பா இருக்கும் போது நான் வேறு யாரை கல்யாணம் செய்துக்க முடியும் சொல்லு?”

ஆராதனா, அம்மாவின் கடந்த காலத்தை கேட்டு நெஞ்சு கனக்க, “அதானே! எப்படி முடியும்? உங்க அப்பாவுக்கு (இந்த கதையை கேட்ட பிறகு தாத்தா என்று உறவு சொல்லி அழைக்க முடியவில்லை) புரியவில்லை என்றாலும் உங்க அம்மா, அண்ணா, அண்ணி இவங்களுக்கு கூடவா புரியலை? ஏன் யாருமே உங்களுக்கு சாதகமா பேசலை?”

“என்னோட அம்மாவும் அண்ணனும் பேசியிருப்பாங்க தான் தனம். அம்மாவுக்கு காதலில் நம்பிக்கை இல்லாவிட்டாலும் என் சந்தோஷம் முக்கியம் என்கிற எண்ணத்திலாவது சரி என்று சொல்லி இருப்பாங்க. அதே போல அந்த பிசினெஸ் பார்ட்னர் உடைய மகன் என்னோட அண்ணாவோட நல்ல நண்பன், என்றாலும் ஒரே தங்கையின் விருப்பத்தை பூர்த்தி செய்திருப்பார் தான். ஆனால், நான் அந்த மாதிரி திடீர் கல்யாணம் செய்து கொண்டு வந்த பிறகு அவங்க ரெண்டு பேருக்கும் ரொம்ப கோவம் வந்துடிச்சு. அதோட, எங்க அப்பா கிட்ட எல்லோருக்குமே ஒரு பயம் உண்டு. அவரை மீறி எதுவும் செய்திருக்க முடியாது.”

அவர்கள் வரையில் பார்த்தால் அவர்கள் மீதும் தவறில்லை என்றே தோன்றியது. சிறிது நேரம் பழைய நினைவுகளில் மூழ்கின பவானி, மீண்டும் உள்ளே சென்றுவிட்ட குரலில் தொடர்ந்தார், “அந்த பிசினெஸ் பார்ட்னருடைய மகன் என் காதல் விஷயத்தை கேள்வி பட்டிருப்பான் போலிருக்கு, என்னிடமே வந்து மிரட்டினான். மரியாதையா நான் அவனை கல்யாணம் செய்துக்கலை என்றால் அவன் என்னை கடத்திட்டு போயாவது தாலி கட்டுவானாம்!!! எப்படி இருக்கு? இதை கேட்டதும் எனக்கு சீ....என்று ஆகிடிச்சு. அதற்கப்பறம் தான் திடீர் கல்யாணம் என்று முடிவு செய்தேன். அதற்கு உங்க அப்பாவை சம்மதிக்க வைக்கிறதுக்குள்ள எனக்கு போதும் போதும் என்று ஆகிவிட்டது. உங்க அப்பா அவர் பங்கிற்கு எனக்கு ஒரே உபதேசம். எங்க அப்பா பார்த்த மாப்பிள்ளையுடைய மிரட்டலை சொன்ன பிறகு தான் அரை மனசாய் சம்மதிச்சார். அதற்கு பிறகும் தாலி கட்டின உடனேயே நேரே என்னோட வீட்டுக்கு தான் போனோம். எங்க அப்பா நடத்தின விதத்தில் மனசு வருத்தப்பட்டு நான் என்னோட வீட்டை விட்டு வந்த பிறகும் கூட அடிக்கடி அவங்களை போய் பார்க்க சொல்லி என்னை வற்புறுத்துவார் உங்க அப்பா. ஆனால் கடைசிவரை நானும் என்னுடைய பெற்றவங்களை போய் பார்க்கலை. அவங்களும் இங்கே வந்து எங்களை பார்க்கலை. விரிசலாக வந்த பிரிவு பெரிய பாளமாக ஆகி இப்போ தனித்தனியாகவே பிரிஞ்சாச்சு.”

ஆராதனாவின் மனமோ, “இல்லை அம்மா, பாளமா இருந்தது மாறி, இப்போ மீண்டும் அவங்க குடும்பத்தோட அறிமுகம் கிடைக்கிற மாதிரி ஒரு சந்தர்ப்பம் அமைஞ்சிருக்கு. முதலில் நானும் அந்த கிரீத்திவாசன் சொன்னதுக்கு ஒப்புக்கொள்ளக் கூடாது என்று தான் நினைத்திருந்தேன். ஆனால், இப்போ நீங்க உங்க கதையை சொன்ன பிறகு, இந்த சந்தர்ப்பம் பாளமாக விரிந்து விட்ட உங்கள் உறவை ஒருவேளை ஒட்டவைக்கும் பாலமாக மாறலாமே என்று தோன்றுகிறது. அதனாலேயே, இதற்கு ஒப்புக் கொள்ளவும் போகிறேன்”, என்று உறுதியாக கூறிற்று.

ஆனால், ஆராதனா அம்மாவிடமோ பாட்டியிடமோ இது பற்றி இப்போதைக்கு ஒன்றும் சொல்லவேண்டாம் என்று நினைத்துக் கொண்டாள். ஏற்கனவே பிறந்த வீட்டில் ஏகப்பட்ட பேச்சு வார்த்தை கேட்டுவிட்டு மனம் நொந்து போய் இத்தனை வருடங்கள் பிரிந்து இருந்தாயிற்று. இனிமேலும் அப்படி பேசமாட்டார்கள் என்று என்ன நிச்சயம்?

அதுவும் பண விஷயம்!!!

இரண்டடி விலகி இருப்பதே நல்லது. அங்கே சென்று அவர்களுடைய மன நிலையை தெரிந்து கொண்டதற்கு பிறகே அம்மாவை பற்றின உண்மையை சொல்லவேண்டும். அதுவரை நம்மை பற்றி அங்கே அதிகம் காட்டிக் கொள்ளாமல் இருப்பதே நல்லது. நானாக சொன்னால் ஒழிய அவர்களுக்கு நான் ஒரு நர்ஸ் என்பதை தாண்டி வேறெந்த விவரமும் தெரியப் போவதில்லை.

ஒரு வேளை, அவர்களுக்கு இன்னமும் அம்மாவின் மீது தவறான அபிப்பிராயம் இருக்கும் பட்சத்தில் மீண்டும் இரு குடும்பமும் இணைவது பற்றி பேச்சு எடுக்காமல் அப்படியே வேலையை முடித்துக் கொண்டு வந்து விடவேண்டும். எந்த காரணம் கொண்டும் திரும்பவும் அம்மாவிற்கு மனசு வேதனை ஏற்படுகிற மாதிரி ஒரு சந்தர்ப்பம் வர நாம் காரணமாக இருக்க கூடாது.

அதனால், அங்கே அவர்களின் மன நிலையை பார்த்துக் கொண்டு அதற்குப் பிறகு அம்மாவிடம் நான் உண்மையில் என்ன காரணத்திற்காக அங்கே வேலைக்கு போகிறேன் என்று சொன்னால் போதும்’, என்று முடிவு செய்து கொண்டாள்.

*****

அத்தியாயம் ஒன்பது

அடுத்த நாள் ஆராதனா சென்று சஹானாவிடம் பிரைவேட் நர்சிங்கிற்கு வருவதாக ஒப்புதலை சொன்ன போது சஹானா வெள்ளையாக அவள் சந்தோஷத்தை தெரியப்படுத்தினாள்.

ஆனால், அவள் மூலம் விஷயத்தை அறிந்த கீர்த்திவாசன் ஆராதனாவை பார்த்து ஒரு முறை கூர்மையாக பார்த்துவிட்டு, “தேங்க்ஸ், வருவதாக முடிவெடுத்ததற்கு நன்றி. ஆனால், நேற்று நான் உன்னோட பேசின போது உன்னை பார்த்தால் இதில் அதிகம் இஷ்டம் இல்லாத மாதிரி தான் இருந்தாய். அதற்குள் எப்படி உனக்கு மனசு மாறினது?”, என்று கேட்டான்.

இன்று வரை பார்க்காத விதமாக அவன் கண்களை தயங்காமல் சந்தித்து, அழுத்தமாக, “நேற்று நீங்க சொன்ன பிறகு அது பற்றி நிறைய யோசித்தேன். நீங்க சொன்ன மாதிரி உங்களை பற்றி விசாரித்தேன். உங்களை பற்றி அறிந்த விஷயங்கள் நான் அங்கே பிரைவேட் நர்சிங்கிற்கு வருவதற்கு முடிவெடுக்க உதவியுற்று”, நடந்த உண்மையை அவனுக்கு சொல்லக்கூடிய விதத்தில் சொல்லி நிறுத்தினாள்.

“வேறென்ன சொல்ல முடியும்? இந்த உறவு முறைகளை பற்றி இப்போதைக்கு எதுவும் பேச வேண்டாம். அவர்கள் வீட்டில் இரு பெரும் துக்கம் நடந்திருக்கு சமயத்தில் நாம் வேறு புதிதாக நம் பங்கிற்கு குழப்ப கூடாது. மெதுவாக அவர்கள் கொஞ்சம் இயல்பு நிலை அடைந்த பிறகே நம்மை பற்றி சொல்வதை யோசிக்க வேண்டும். அதுவும், இப்போது தாத்தா இல்லை என்றாலும் இத்தனை வருடங்கள் கழித்து மீண்டும் வீடு திரும்பும் வீட்டுப் பெண்ணை வரவேற்கும் மனநிலையில் அவர்கள் இருக்கிறார்களா என்று தெரிந்து கொண்ட பிறகே நம்மை பற்றி வெளிப் படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். ஒரு வேளை அவர்களுக்கு இன்னமும் கோபம் அடங்காத பட்சத்தில் அம்மாவை அறிமுகப் படுத்தாமல் இருப்பதே நல்லது. யாருக்கும் மீண்டும் ஒரு முறை மன வேதனை ஏற்படாது”, என்று நினைத்து வந்திருந்ததால் ஆராதனாவிற்கு இதை பற்றி வேறெதுவும் சொல்ல முடியவில்லை.

எப்போது ஒரு முறை பண விஷயத்தில் அம்மா மீது பழி வந்து விட்டதோ அப்போதே இது விஷயத்தில் மிகவும் கவனமாக இருக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்து கொண்டாள் ஆராதனா.

ஆராதனா அவள் கவலையில் மூழ்கி இருக்க, முதல் முறையாக நேருக்கு நேர் சந்தித்த அவள் பார்வையின் தீட்சண்யம் தாக்கியதில் தலை குப்புற அவள் பக்கம் விழுந்தது கீர்த்திவாசனின் மனம். அதை அவன் உணர்ந்தது என்னவோ மிக மெதுவாகத் தான். உடனடியாக உணர முடியாத படி அவன் மனம் தான் அவனை விட்டு அவள் பக்கம் சென்று விட்டதே!!! மீண்டும் அவன் அதை கண்டுபிடித்த போது அவள் மனமும் அங்கே இருந்ததா? இல்லை, அவன் மனம் மட்டும் அங்கே தனியாக தனிமையில் தவித்திருந்ததா?

தள்ளு கதவை தள்ளி திறந்து கொண்டு உள்ளே நுழைந்த கீர்த்திவாசனை நிமிர்ந்து பார்த்தார் நல்லசிவம். அவன் முக பாவத்திலிருந்து, கையில் வைத்திருந்த பேங்க் ஸ்டேட்மென்ட்டை நகர்த்தி வைத்தவர், “வாப்பா, உட்காரு”, என்று சொன்னார்.

கீர்த்திவாசனின் அப்பா, சாம்பசிவத்தின் பள்ளித்தோழன் என்ற காரணத்தால் கீர்த்திவாசனின் தாத்தா நமச்சிவாயத்தால் அலுவலகத்தில் வேலைக்கு சேர்த்துக் கொள்ளப் பட்டவர் தான் நல்லசிவம். முதலாளி என்ற காரணத்தால் நமச்சிவாயத்திடமும், பள்ளித்தோழன் என்றாலும் இன்றைக்கு சம்பளம் கொடுக்கும் முதலாளி ஸ்தானத்தில் இருப்பதால் சாம்பசிவத்திடமும் மரியாதை குறையாமலேயே பேசுவார்.

ஆனால், இன்றைய தலைமுறையான கபிலேஷிடமும் கீர்த்திவாசன், சஹானாவிடமும் ரொம்பவுமே பாசமும் நேசமும் வைத்திருப்பவர். அதனாலேயே அவர்களை ஒருமையில் தான் அழைப்பது. அதிலும் கபிலேஷாக இருந்திருந்தால், “வாப்பா தம்பி, கூப்பிட்டிருந்தா நானே வந்திருப்பேனே, வா வா உட்காரு”, என்று உருகி இருப்பார். கீர்த்திவாசனிடம் இன்னும் அந்த அளவு பழகிவில்லை.

“அங்கிள், ஒரு உதவி செய்ய முடியுமா அங்கிள்? என்னோட பர்சனல் செக்ரடரி இளமாறன் இருக்கார் இல்லையா? அவருக்கு கொஞ்சம் நம்ம கம்பெனி வேலைகள் பழகற வரை எனக்கு நம்ம டைப்பிங் பூல்லேருந்து (typing pool) ஒரு ஸ்டெனோவை ஏற்பாடு பண்ணிடுங்க அங்கிள்”, என்று கேட்டுக் கொண்டாள்.

“என்பா, இத்தனை நாள் மாதவி தானே உனக்கு டைப்பிங் செய்து கொடுத்துட்டு இருந்தா?”, என்று கேட்காமலேயே அவன் மாதவியை விலக்கிய காரணத்தை ஊகித்தவர் மேல் கொண்டு எதுவும் பேசாமல் ஒப்புக்கொண்டார்.

“அதே போல, இளமாறனை இப்போ உங்க கிட்ட அனுப்பறேன். அவருக்கு கொஞ்சம் நம்ம கம்பெனி வேலை விஷயங்கள் சொல்லிக் கொடுக்க முடியுமா அங்கிள்?”, என்று தயக்கமாக கேட்டான். தயக்கத்திற்கு காரணம் இங்கே ஜெனரல் மேனேஜர் என்று இருப்பவரிடம் போய் ஒரு புதுமுகத்திற்கு வேலை சொல்லிக் கொடுங்கள் என்று கேட்க சங்கடமாக இருந்தது.

ஆனால், இளமாறன் இன்று காலையிலேயே தயாராக சொல்லித்தான் கிளம்பினான், “சார், நான் ஆபீஸ்’ல யார் யாரையெல்லாம் விசாரிக்கணுமோ அவங்களிடமெல்லாம் எனக்கு நீங்க ஏதாவது சாக்கு சொல்லி அதுக்கு ஏற்பாடு செய்து தரணும்”, என்று சொல்லி இருந்தான். ஆனாலும் அவன் முதலிலேயே நல்லசிவத்தை விசாரிக்கவேண்டும் என்று சொல்லுவான் என்று எதிர்பார்க்காத கிரீத்திவாசன் கொஞ்சம் அதிர்ந்து தான் போய்விட்டான். “என்ன இளமாறன், நான் தான் சொல்றேனே, நல்லசிவம் அங்கினை நம்பி நான் வெற்று செக்கில் கையெழுத்து போடுவேன் என்று.....அப்புறமும் அவரை விசாரிக்கணுமா?”, என்று புரியாமல் கேட்டான்.

“சார், நீங்க என்னதான் சொன்னாலும் நான் எல்லோரையும் விசாரிக்க தான் வேண்டும். அது தான் என்னோட வேலை. உங்களுக்கு பிடிக்காத சில வேலைகளை செய்ய வேண்டி இருக்கும் என்று நான் முதலிலேயே சொல்லி இருந்தேன். இதுவும் அதில ஒண்ணு தான்”, என்றெல்லாம் சொல்லி இருந்தான் இளமாறன். அந்த காரணத்தினால் தான் கிரீத்திவாசன் இப்போது வந்து நல்லசிவத்திடம் இந்த மாதிரி கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

கிரீத்திவாசனின் வேண்டுகோளை கேட்டதும் நல்ல சிவம் ஆச்சரியப் பட்டிருந்தால் வழக்கம் போல அது ஒன்றையும் முகத்தில் காட்டாமல், “அதுக்கென்னப்பா, அனுப்பி வைவேன். நான் சொல்லி கொடுக்கிறதில் எனக்கொண்ணும் பிரச்சினை இல்லை”, என்று சொன்னார். ஏன், எதற்கு என்று தோண்டி துருவாமல் நல்லசிவம் அப்படியே சரி என்று கேட்டுக் கொள்வதில் இருந்தே கிரீத்திவாசனுக்கு எதோ பொறி தட்டிவிட்டது போல என்று தோன்றி இருக்கவேண்டும். ஆனால், அவன் தான் வெளுத்ததெல்லாம் பால் என்று நினைத்திருக்கிறானே!!!

“ரொம்ப தேங்கஸ் சார். இதோ நான் போய் அவரை அனுப்பி வைக்கிறேன்”, என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்து போனான் கிரீத்திவாசன்.

எல்லாவற்றையும் அப்படியே நம்பிக்கொள்ளும் கிரீத்திவாசன் சென்ற திசையிலேயே சிறிது நேரம் பார்த்திருந்துவிட்டு பிறகு ஒரு பெருமூச்சுடன் மீண்டும் பேங்க் ஸ்டேட்மென்ட்டை கையில் எடுத்து படிக்க தொடங்கினார்.

சிறிது நேரத்தில் நல்லசிவத்தின் அறைக்குள் வந்த இளமாறன் அங்கே வேலை கற்றுக் கொள்ள வந்த நேரத்தில் நல்லசிவத்தை பற்றி அறியமுயன்றான். ஆனால் நல்லசிவத்திற்கு அவனை பற்றி சந்தேகம் வந்து கிரீத்திவாசனிடம் இளமாறனது பின்னணியை விசாரிக்க சொல்லப்போகிறார் என்று அவன் அறிந்திருக்கவில்லை.

அடுத்து வந்த சில நாட்களில் கிரீத்திவாசனும் சஹானாவும் மருத்துவமனைக்கு வந்த போது, வீட்டில் இருந்து குழந்தைகளை பார்க்க, கிரீத்திவாசனின் பெற்றோர் மற்றும் பாட்டியை அழைத்துக் கொண்டு மாறன் வந்து சேர்ந்தான்.

வேறு ஒரு Premature குழந்தையின் அழுகையை சமாதானம் செய்யும் முயற்சியில் ஆராதனா மூழ்கியிருக்க, இவர்கள் வந்த போது இவர்களை அழைத்துக் கொண்டு போய் குழந்தைகள் இருக்கும் பக்கம் கொண்டு விட்டது இன்னொரு ஸ்டுடென்ட் நர்ஸ்.

ஆனால், குழந்தைகளை பார்த்து சிறிது நேரம் கண் கலங்கி நின்று கொண்டிருந்த பெரியவர்களை அந்த பக்கம் வந்த ஆராதனா கண்டு விட அவளுக்குமே தன் பாட்டி, மாமா குடும்பத்தை முதல் முறையாக பார்த்ததும் கண்கள் கலங்கி விட்டன. கோபம் தற்காலிகமாக இருக்கும் இடம் தெரியாமல் ஒளிந்து கொண்டது.

கலங்கின கண்களோடு நின்றிருந்த ஆராதனாவை முதலில் பார்த்தது மாறன் தான். கிரீத்திவாசனின் குடும்பத்தவர்கள் யாரும் கவனிக்காத போதும் அவர்களை பார்த்து கண்கள் கலங்கி நின்றவனை ஒரு

குறுகுறுப்போடு கவனித்தான். ஆனால், அவன் பார்வை வட்டத்திற்குள் வராமல் ஒதுங்கியே நின்று அவளை கவனித்தான்.

இதற்குள் கீர்த்திவாசனும் ஆராதனாவை பார்த்துவிட, ஆராதனாவும் கண்களில் திரண்டிருந்த கண்ணீரை உள்ளுக்குள் இழுத்து விட்டிருந்தாள். ஆனாலும் கண்களின் பளபளப்பிற்கு காரணம் சொல்லும் விதமாக ஒரு நெகிழ்ந்த குறுஞ்சிரிப்பை தவழ விட்டபடி, “ஹேலோ, எப்படி இருக்கீங்க? சாரி, நீங்க வந்ததை கவனிக்கலை. அங்கே இன்னொரு குழந்தையிடம் கொஞ்சம் பிஸியாக இருந்தேன்”, என்று பொதுவாக சொல்லிவிட்டு கீர்த்திவாசனோ சஹானாவோ வீட்டுப் பெரியவர்களை அறிமுகப்படுத்துவார்களோ என்று காத்திருந்தாள்.

அதே போல சஹானாவும் உற்சாகமாக, “அம்மா இவங்க தான் ஆராதனா. கிஷோர், கிரணை இவங்க தான் கவனிச்சுக்கறாங்க. ஆராதனா, இவங்க என்னோட அம்மா, இவர் அப்பா, இவங்க என்னோட பாட்டி”, என்று சம்பிரதாயமாக அறிமுகம் செய்து வைத்தாள்.

எக்கச்சக்க மகிழ்ச்சியை காட்டக்கூடிய குடும்ப சூழ்நிலையில் இல்லாததால் ஒரு கனிவான புன்னகையோடு தன்னை பார்த்த மூன்று முகங்களையும் ஆராதனா சற்று படபடக்கும் இதயத்தோடு தான் பார்த்தாள். அம்மா சொல்லியிருந்த குடும்ப வரலாறு ஒரு பக்கம், நமக்கென்று பாட்டி, அம்மா, தம்பி தவிர வேறு உறவுகளும் இருக்கிறார்கள் என்ற எண்ணம் ஒரு பக்கமுமாக தாக்க, ஆராதனா சற்று வினோதமான மனநிலையில் தான் இருந்தாள்.

ஒரு வேளை இன்னமும் அங்கே வேலைக்கு வரப் பிடிக்காத காரணத்தினால் தான் ஆராதனா இப்படி அமைதியாக இருக்கிறாளோ என்று லேசான எரிச்சல் எட்டிப்பார்க்க கீர்த்திவாசன் நினைத்த போது, ஆராதனாவின் முக பாவங்களை மிக கவனமாக கவனித்துக் கொண்டிருந்த மாறன், கண்டிப்பாக இவளுக்கு பின்னால் ஏதோ ஒரு சுவாரச்யமான விஷயம் இருக்கிறது, என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

ஆனால், ஆராதனா இதற்குள் சமாளித்துக் கொண்டு, அந்த குறுஞ்சிரிப்பையே வரவேற்பு புன்னகையாக்கி ஒரு சிறிய தலை அசைவோடு, “வணக்கம்” என்றாள். ஆராதனா குணத்தில் மட்டுமல்லாது உருவ அமைப்பிலும் சாயலிலும் அவள் அப்பாவையே கொண்டிருந்ததால் பாட்டிக்கும், ஆராதனாவின் மாமா மாமிக்கும் ஆராதனாவை அடையாளம் தெரியவில்லை. அத்தனை வருடங்களுக்கு முன்னாள் மகள் மாலையும் கழுத்துமாக வந்து நின்ற போது அதிர்ச்சியில் மகனை மணந்த மாப்பிள்ளையின் முகம் இத்தனை வருடங்கள் கழித்து நினைவில் இல்லாதது ஆச்சரியமில்லையே.

சஹானாவின் பாட்டி முன்னால் வந்து, “எப்படிம்மா இருக்கே ஆராதனா? எங்க சஹானா உன்னை பற்றி நிறைய சொல்லி இருக்கா. நீ குழந்தைகளை கவனமாவும் கருத்தாவும் பார்த்துக்கற திருப்தியில் தான் தினம் இரவு நிம்மதியா வீட்டுக்கு வர முடியுது என்று சொல்லுவாள். அதை கேட்டதில் இருந்து உன்னை பார்க்கணும் என்று ரொம்பவுமே ஆவலாக இருந்தோம். இதற்கு முன்னால் நாங்க இங்கே வந்த அன்று உன்னை பார்க்க முடியலை. அதற்கப்பறம், இன்று தான் எங்களால் வர முடிந்தது. உன்னை பார்த்த பிறகு சஹானா உன்னை பற்றி மிக சரியாக தான் சொல்லி இருக்கா என்று தோன்றுகிறது”, என்று ஆத்மார்த்தமான குரலில் சொன்னார்.

மாமா மாமியும் (சஹானாவின் பெற்றோர்), “எப்படிம்மா இருக்கே? குழந்தைகள் அங்கே வரும்போது நீ தான் அவங்களை பார்த்துக்க வரப்போவதாக கீர்த்தி சொன்னான். அதை கேட்டதும் நிம்மதியாக ஆச்சு. எங்களுக்கு குழந்தைகளை பார்த்துக் கொள்வதில் ஒன்றும் சிரமம் இல்லாவிட்டாலும் இப்படி premature குழந்தைகளை பார்த்துக் கொள்வது எப்படி என்று தெரியாது. அதனால் எங்களுக்கு கொஞ்சம் பழகும் வரை நீ பார்த்துக் கொள்ள வருவது பற்றி ரொம்ப சந்தோஷம்”, என்று கூறினர்.

அதிலும் ஆராதனாவின் இருபக்கமும் பாட்டியும் மாமியும் கைகளை பிடித்துக் கொண்டு விடவே இல்லை. இது என்ன, அது எதற்கு, குழந்தைகளுக்கு என்ன கொடுக்க வேண்டும், எதெல்லாம் கூடாது என்று கேள்வி மேல் கேள்வியாக கேட்டு துளைத்து எடுத்துவிட்டனர்.

இரண்டு முறை எட்டிப் பார்த்து விட்டுப் போன மற்ற நர்ஸ்கள், “ப்ரைவேட் நர்சிங்” செல்லும் முன் ஆராதனாவை பற்றி மேலும் தெரிந்து கொள்வதற்காக பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் போல என்று நினைத்து இவர்களை தொந்திரவு செய்யாமல் விட்டுவிட மெல்லிய குரலில் இவர்கள் பேச்சு தடையில்லாமல் அரை மணிக்கு மேல் சென்றது.

அதன் பிறகே சுற்றுப் புறம் நினைவிற்கு வந்து பாசம் கடமை உணர்ச்சியை வென்று வேலை நேரத்தில் இப்படி பாட்டி மற்றும் மாமா குடும்பத்தவர்களிடம் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டோமே என்று நினைத்து எழுந்தாள் ஆராதனா

இவர்களிடமும் குழந்தைகளை பற்றி தான் பேசிக் கொண்டிருந்தாள் என்றாலும் மேலோட்டமாக சொல்லி விட்டு, மற்ற விஷயங்களை டாக்டரிடம் கேட்டுக் கொள்ளுங்கள் என்று சொல்லாமல், முழு விஷயத்தையும் தானே முன் வந்து சொன்னது அவர்களோடு பேசிக் கொண்டிருக்கும் ஆர்வத்தில் தான் என்று அவள் மனம் இடித்து சொன்னது. அவளை போலவே, இந்த காரணத்தை மிகச் சரியாக யூகித்த மாறனும் இதை கவனத்தில் கொண்டு வந்தான்.

கிர்த்திவாசனுக்கோ அவள் இவ்வளவு நேரம் தன் பெற்றோரிடம் உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தது ஒரு விளக்கமுடியாத சந்தோஷத்தையும் எதிர்பார்ப்பையும் ஒரே சமயத்தில் கொடுத்தது. தன்னிடம் தான் அப்படி பாராமுகம், தன் குடும்பத்தவர்களிடம் இளக்கமாகத்தான் இருக்கிறாள் என்று நினைத்துக் கொண்டாள்.

“ஹம்ம்.....சரி, நான் கிளம்பறேன். மற்ற வேலைகளை கவனிக்க போகணும். இங்கே உங்களுடனேயே ரொம்ப நேரம் உட்கார்ந்து விட்டேன்”, என்று சொல்லிவிட்டு பொதுவாக எல்லோரையும் பார்த்து, “கிஷோர், கிரண்!!! குழந்தைகள் பேரு ரொம்பவும் நன்றாக இருக்கு!!!”, என்று புன்சிரிப்புடன் சொல்லிவிட்டு எழுந்து கொண்டாள்.

கிர்த்திவாசன், “ஆராதனா, குழந்தைகளை எப்போ டிஸ்சார்ஜு செய்வாங்க? இன்றே சாதாரண cot-டித் தானே இருக்காங்க. அப்படி என்றால் முன்னேறி இருக்காங்க என்று தானே அர்த்தம். சீக்கிரம் வந்துடுவாங்க இல்லையா?”, என்று கேட்டான்.

“டிஸ்சார்ஜு பற்றி நீங்க டாக்டரிடம் தான் கேட்கணும். ஆனால், குழந்தைகள் முன்னேறி இருக்காங்க என்பது சரிதான். பசி எடுத்தால் அழுவது, ஈரம் செய்தால் அழுவது, பாட்டிலில் இருந்து பாலை முழுவதும் குடிக்கும் அளவு உறுதியான தாடை வளர்ச்சி என்று அடிப்படை வளர்ச்சிகள் வந்தாயிற்று. சீக்கிரமே அனுப்புவார்கள் என்று நினைக்கிறேன். இது பற்றி நீங்கள் டாக்டரிடம் தான் மேல் கொண்டு பேச வேண்டும்”, என்று சொல்லிவிட்டு கிளம்பினாள்.

பாட்டி மெதுவாக, நடுங்கின குரலில், “உன்னை பார்த்தா ரொம்ப நாள் பழகின மாதிரி இருக்கும்மா. முதல் முறை பார்க்கிற மாதிரியே இல்லை. ரொம்பவும் பார்த்து பழகின முகம், கண்ணு எல்லாமே ரொம்ப நாள் கழிச்சு எனக்கு ரொம்பவும் தெரிந்த ஒருத்தரை பார்க்கிற மாதிரி இருக்கு”, என்று சொல்லி அவள் கன்னத்தை லேசாக வருடி கொடுத்தார். மீண்டும் கண்ணீர் திரள அவரை பார்த்த படி பதில் சொல்லமுடியாமல் நின்று விட்டு கன்னத்தில் பதிந்திருந்த பாட்டியின் கைகளின் மேல் தன கையை வைத்து லேசாக அழுத்தி விட்டுக் கொண்டு பிறகே சென்றாள் ஆராதனா.

அன்று மாலை வேலை முடிந்து வீடு திரும்பிய ஆராதனா, வெகு நேரம் அமைதியாக இருந்ததை கவனித்து விட்டு, பவானி அவளிடம் வந்து, “தனம், வேணுமானால் ஒரு பத்து நாள் வேலைக்கு லீவு போடேன். இப்போ எல்லாம் நீ அடிக்கடி சோர்ந்து போய் தெரியற. கொஞ்சம் வீட்டில் இருந்து ரெஸ்டு எடுத்துக்கோ. விடாம அலையறதனால் தான் இப்படி சோர்வா இருக்க. உடம்பை பார்த்துக்கோடா கண்ணா”, என்றார் பரிவாக.

அம்மாவின் அக்கறையான அறிவுரைக்கு பதில் அளிப்பதாக, “அம்மா, பாட்டி இன்னைக்கு என்னோட கன்னத்தை வருடினாங்க. அவங்க கை எவ்வளவு மெத்து மெத்துன்னு இருக்கு தெரியுமா அம்மா?”, என்று கேட்டாள் மொட்டையாக.

பாட்டியின் கையை பற்றி இப்போ என்ன திடீர்னு விமரிசனம்? என்று ஒரு நிமிடம் குழம்பிப் போனார் பவானி. அவரை மேலும் குழப்பாமல் ஆராதனாவே மீண்டும்,

“மாமா மாமியும் எத்தனை பெரிய துக்கத்தை மனசுல தாங்கிட்டு இருக்காங்க? ஆனாலும், என் கிட்ட அன்பா தான் பேசினாங்க. பெருசா சிரித்து பேசற மனநிலையில் அவங்க இல்லைன்னு எனக்கும் தெரியும். ஆனாலும், அவங்களை பொறுத்தவரை ஹாஸ்பிடலில் வேலை பார்க்கிற ஒரு நர்சிடம் பேசறதை விட அதிகமாவே நட்பாக பேசினாங்க. இயல்பாகவே ரொம்ப அன்பாகவும் அமைதியாகவும் குணம் இருக்கிற மாதிரி தான் இருந்தாங்க”, கண்கள் எங்கோ இலக்கின்றி பார்த்தபடி இருக்க மெல்லிய வருத்தப் புன்னகையோடு சொன்ன ஆராதனாவை நம்ப முடியாமல் பார்த்திருந்தார் பவானி.

இந்த முறை குழப்பத்திற்கு அவசியம் இருக்கவில்லை. ஆராதனா யாரை பற்றி பேசுகிறாள் என்று தெளிவாக தெரிந்தது. இறுகிப்போய் விட்டிருந்தவர், தன்னையும் மீறி, "அம்மாவை பார்த்தியா? அண்ணாவும் அண்ணியும் ஹாஸ்பிடலுக்கு வந்திருந்தாங்களா?", என்று கேட்டார்.

ஆராதனா மடமடவென்று ஒன்றையும் மறைக்காமல் கீர்த்திவாசன் குழந்தைகளை பார்த்துக்கொள்ள அவர்கள் வீட்டிற்கு ப்ரைவேட் நர்சிங்கிற்கு வரசொன்னதில் தொடங்கி தற்போது பாட்டி, மாமா, மாமி சகிதம் ஹாஸ்பிடலில் வந்து பார்த்தது வரை சொல்லி முடித்தாள்.

அங்கே இரவு பகல் என்று நாள் முழுதும் தங்குவதை பற்றியும், வாரத்திற்கு ஒரு நாள் மட்டும் இங்கே வந்துவிட்டு செல்லப் போவது போன்ற ஏற்பாட்டையும், அதற்கான சம்பளமாக கீர்த்திவாசன் தருவதாக சொன்ன பணவிவரம் பற்றியும்(இங்கே பவானி அம்மாவின் முகம் சொல்லமுடியாத வருத்தத்தையும் கசப்பையும் காட்டியது), மாமா மாமி, சஹானா ஆகியோர் பற்றி தனது அபிப்பிராயத்தையும்(கீர்த்தி வாசனைப் பற்றி மட்டும் இங்கே திடீரென சொல்ல ஒன்றுமே இல்லாமல் போய்விட்டதோ), பாட்டி தனது கன்னத்தில் கை வைத்து குரல் தழுதழுக்க சொன்னது என்று எந்த ஒரு விவரத்தையும் விடவில்லை.

பவானிக்கு ஆராதனாவை கேள்வி கேட்கவேண்டிய அவசியம் இல்லாமலேயே அவள் மனம் புரிந்துவிட்டது. அங்கே போவது என்று மகள் முடிவு செய்துவிட்டாள் என்று. ஆனால், அதற்கான காரணத்தை தான் முழுவதும் அவர் புரிந்துகொள்ளவில்லை. மகளின் மனம் தெரிந்தால் என்ன சொல்லி இருப்பாரோ தெரியாது. பாட்டி, மாமா, மாமி என்று புது உறவுகளை தேடி செல்கிறாள் என்று அவர் நினைத்திருக்க, ஆராதனாவோ, அம்மாவின் தொலைந்து போன, விட்டுப்போன உறவுகளை புதுப்பித்துக் கொடுக்க முடியுமா என்று பார்க்க போனாள்.

இறைவனின் திருவுள்ளமும்; மருத்துவர்களின் கவனமான கண்காணிப்பும்; ஆராதனா மற்றும் சஹானா இவர்களின் அன்பான கவனிப்பும் கிஷோர், கிரண் இருவரின் முழு ஆரோக்கியத்தையும் பெற்றுத் தர, விரைவிலேயே அவர்கள் இருவரும் வீடு திரும்பும் நாள் வெகு விரைவிலேயே வந்தது.

மில்லக் இன்டாலரன்ஸ் மற்றும் ஜாண்டிஸ் வந்த பிறகு வேறு எந்த பிரச்சினைகளும் வராததால், சீராக உடல் எடை கூடி நன்றாக தேறி வந்தனர். இயல்பாக, முழு வளர்ச்சி அடைந்த பிறகு பிறக்கின்ற குழந்தைக்கு இருக்க வேண்டிய குறைந்த பட்ச வளர்ச்சி மற்றும் எடை கூடுதல் எல்லாம் சாதகமாக அமைந்து விட மிக விரைவிலேயே இருவரையும் வீட்டிற்கு அழைத்து செல்ல மருத்துவர்கள் அனுமதித்தனர்.

"Premature குழந்தைகள் என்பதால் அவர்களுடைய ஒரு வயது முடியும் வரை iron சப்ளிமெண்ட், மல்டி வைட்டமின் சப்ளிமெண்ட் எல்லாம் கொடுக்க வேண்டும். மேலும் குழந்தைகளுக்கு குளிர் தாங்கும் சக்தி அவ்வளவாக இருக்காது என்பதால் கடுமையான வெயில் நாளிலும் ஒரு சட்டை கூட இல்லாமல் விட வேண்டாம். Hypothermia வரக்கூடிய வாய்ப்புகள் அதிகம். மற்றபடி ஒரு சாதாரண குழந்தையை எப்படி பார்த்து கொள்வீர்களோ அப்படியே பார்த்துக் கொண்டால் போதும். ஒரு வயது முடியும் வரை மாதம் ஒரு முறை செக்கப்பிற்கு வரணும்", என்று ஏகப்பட்ட அறிவுரைகளை மருத்துவர்களிடமிருந்து கேட்டுக் கொண்டு குழந்தைகளோடு வீடு வந்து சேர்ந்தனர்.

குழந்தைகளை டிஸ்சார்ஜ் செய்யும் போது அவர்கள் மட்டுமாய் செல்லட்டும் என்றும் தான் தனியாக வீடு வருவதாகவும் சொல்லிவிட்டாள் ஆராதனா. அவளுக்கு தன்னுடைய வீட்டில் செய்து வைக்க வேண்டிய ஏற்பாடுகள் நிறைய இருந்தன.

முதலில் வீட்டு வேலைக்கு மருதாயியை வர சொல்லி அவளுக்கான வார சம்பளத்தை பேசி முடித்தாள். அதற்கு அம்மா பாட்டியிடம் ஒரு பெரிய வாக்குவாதத்தை எதிர்பார்த்திருந்தவள், தம்பியின் தலையீட்டால் அதை தாண்டிவிட்டாள். அம்மாவோ பாட்டியோ பெரிதாக எதிர்ப்பு சொல்லும் வரை பேச்சை வளர விடாமல், தொடக்கத்திலேயே அக்காவின் பக்கம் இருக்கும் நியாயத்தை எடுத்து சொல்லி அவர்களை சம்மதிக்க வைத்துவிட்டாள். அவர்கள் சம்மதம் அரை மனதோடு கொடுக்கப் பட்டதாக இருந்தாலும் கிடைத்ததே பெரிய விஷயம் என்று ஆராதனாவும் தம்பிக்கு மானசீகமாக நன்றி சொன்னாள்.

பிறகு ஏற்கனவே திட்டமிட்ட படி அடுத்தடுத்த வார சம்பளங்களில் இருந்து அம்மாவிற்கு நெபுலைசரும் வீட்டிற்கு அத்தியாவசிய தேவையான சில பல வசதிகளும் செய்து கொள்ள பணத்தை ஒதுக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்து கொண்டாள். அத்தியாவசிய தேவையில் மிக மிக முக்கியமான ஒன்று கிணற்றிலிருந்து தண்ணீர் எடுக்க வேண்டிய மோட்டார் புதிதாக ஒன்று வாங்கி போடவேண்டும் என்பது தான். அதற்கு எத்தனை சீக்கிரம் பணம் ஒதுக்க முடியுமோ அத்தனை சீக்கிரம்

ஒதுக்கவேண்டும். அதுவரை மருதாயி தான் தண்ணீர் இழுத்துக் கொடுக்க வேண்டும் என்றும் அதற்கு அதிகப்படி பணம் கொடுத்துவிடலாம் என்றும் மருதாயியிடம் சொல்லிவைத்தாள்.

இந்த வரவு செலவு பற்றின திட்டமிடலையும் அம்மா, பாட்டி இவர்களோடு தம்பியையும் உட்கார வைத்து பேசி முடிவு செய்து கொண்டாள்.

இதெல்லாம் செய்து முடித்த பிறகே ஆராதனாவால் நிம்மதியாக கீர்த்திவாசனுடைய வீட்டிற்கு கிளம்ப முடிந்தது.

“தனம், கண்டிப்பா வாரத்துக்கு ஒரு முறை வீட்டுக்கு வா.....”

“தனம், எங்களால் அங்கே வர முடியாது. அதுனால, நீயாவது ஒரு நாள் விட்டு ஒரு நாள் ஏதாவது பப்ளிக் பூத்தில் இருந்து எங்களுக்கு ஒரு ரெண்டு நிமிஷம் போன் செய்து பேசு. நீ எப்படி இருக்கியோ என்று எங்களுக்கு கவலையாக இருக்கும்”.

இன்னும் இது போல பல அறிவுரைகளும் புத்திமதிகளும் பாட்டியிடம் இருந்தும் அம்மாவிடம் இருந்தும் கேட்டுக் கொண்டு அவர்களை கவனமாக பார்த்துக் கொள்ளும்படி தம்பியிடம் சொல்லிவிட்டு பெட்டி, தோள்பை சகிதம் வீட்டுப் படி இறங்கினாள்.

கீர்த்திவாசன் வீட்டு வாசலில் தன் சூட்கேஸ் சகிதம் வந்து இறங்கின ஆராதனாவை முதலில் பார்த்தது இளங்கோவும் மாறனும் தான். ஆராதனாவை அங்கே பார்த்த இளங்கோவின் முகம் ஆச்சரியத்தில் விரிந்தது. இளங்கோவின் ஆச்சரியம் மாறனின் கவனத்தை கவர்ந்தது.

குழந்தைகளின் நர்சரி அறையில் சஹானா இருந்ததால் கீழே ஆராதனா வந்ததும் அவளை உள்ளே வரவேற்று மாடிக்கு அழைத்து போனது கனிமொழிதான். கனி மொழியிடம் ஆராதனா தன்னை குழந்தைகளை பார்த்துக் கொள்ள வந்த நர்சாக அறிமுகப்படுத்திக் கொண்ட போது அதை கேட்டு வியப்பின் உச்சிக்கே சென்றது இளங்கோவின் முகம்.

*****

அத்தியாயம் பத்து

கண்ணை மூடி மெய் மறந்து கார் பானேட்டில் தாளம் போட்டபடி பாடு பாடிக் கொண்டு ஒருவனும், அவன் அருகில் இன்னொருவன் அதை சுவாரசியமாக ரசித்துக் கொண்டு கையில் சொடக்கு போட்டுக் கொண்டு இன்னொருவனுமாக கேட்டின் அருகே அந்த இருவரை கண்ட ஆராதனாவிற்கு கால்கள் தாமாக பின்னிழுக்கத் தொடங்கிற்று.

எந்த தைரியத்தில் வருவதாக ஒப்புக்கொண்டோம்? முதலில் அம்மாவிற்கு அம்மா, அண்ணன் என்கிற பிறந்த வீடு உறவுகள் கிடைக்குமே என்ற எண்ணத்தில் ஒப்புக்கொண்டாலும் இப்போது நிஜத்தில், நேரில் அவர்கள் வீட்டிற்குள் நுழைய முற்படும்போது ஏன் இப்படி ஒரு அவஸ்தையான உணர்வு? ஏதோ தான் ஆழம் தெரியாமல் காலை விடுவதை போல ஒரு சங்கடமான உணர்வு.....

அதற்கேற்றார்போல, அங்கே உற்சாகமாக காரின் பான்னெட்டில் தாளம் போட்டுக் கொண்டு,

பாட்டுப் பாடவா பார்த்துப் பேசுவா!!!
பாடம் சொல்லவா பறந்து செல்லவா!!!
பால் நிலாவை போல வந்த பாவை அல்லவா!!!
நானும் பாதை தேடி ஓடி வந்த காளை அல்லவா!!!

அங்கமெல்லாம் தங்கமான மங்கையை போலே!
நதி அன்னநடை போடுதம்மா பூமியின் மேலே!
கண் நிறைந்த காதலனை காணவில்லையா!
இந்த காதலிக்கு தேன் நிலவில் ஆசையில்லையா!
காலம் மாறுமா பின்பு காதல் தோன்றுமா! – இல்லை
காத்து காத்து நின்றது தான் மீதமாகுமா!!!

என்று பாட்டுப்பாடிக் கொண்டிருந்த இளமாறனும் இளங்கோவும் தான் ஆராதனாவை முதலில் பார்த்தது.

இளங்கோவின் முகம் ஆச்சரியத்தால் விரிந்து பிறகு கவனமாக அந்த ஆச்சரியத்தை மூடி மறைத்தது. இளமறான் பார்த்துக் கொண்டிருந்த போதே, இளங்கோ ஒரே பார்வையில் ஆராதனாவின் சூட்கேஸ், ஹோல்டால் எல்லாவற்றையும் கண்ணாலேயே கணக்கிட்டு விட்டு, வேகமாக அவன் பக்கம் சென்று, “கொடுங்க மேடம், நான் உள்ளே எடுத்துட்டு வரேன்”, என்று சொல்லி ஆராதனா, “வேண்டாம்.....வேண்டாம்.....பரவாயில்லை.....”, என்று மறுக்க மறுக்க, அவளிடம் இருந்து பையையும் பெட்டியையும் வாங்கிக் கொண்டு உள்ளே எடுத்துச் சென்றான்.

உள்ளே, இவர்கள் நுழைய பேச்சுக் குரல் கேட்டு உள்ளிருந்து நாகம்மாவும் கனிமொழியும் வெளியே வர, நாகம்மா இளங்கோவிடம், “யாருப்பா இவங்க? யாரும்மா நீயி? உன் பேரு என்ன?”, என்று விசாரித்தார்.

ஆராதனா சற்று தயங்கி விட்டு, “ஹம்ம்.....சுஹானா.....வீட்டுல இல்லையா? வேற யாராவது பெரியவங்க...?”, என்று கேட்டு நிறுத்தினாள்.

“சுஹானா குழந்தைகளோட மாடியில் இருக்காங்க; மற்றவங்க அவங்க அவங்க அறையில் இருக்காங்க. நீங்க என்ன விஷயமா இங்க வந்திருக்கீங்க?”, என்று விடாமல் அதே கேள்வியிலேயே நிற்க,

“நான் இங்கே நர்ஸ் வேலைக்கு சேர்ந்திருக்கேன். குழந்தைகளை பார்த்துக்க. சுஹானாவுக்கும் கிர்த்திவாசன் சாருக்கும் நான் வரப் போவது தெரியும்”, என்று மென்மையான குரலில் சொன்ன ஆராதனாவை ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமாக பார்த்தனர்.

ஆராதனா வந்து இறங்கின போது காட்டிய வியப்பை பொய்யாக்குவது போல இப்போது மீண்டும் ஒரு முறை வெளிப்படையாக வியப்பை முகத்தில் இருந்து துடைத்தெடுத்தான் இளங்கோ. “ஹம்ம்.....சொந்த மாமா வீட்டுக்கு நர்ஸ் என்று சொல்லிக் கொண்டு இப்போ வராங்களே.....இதுல வேற ஏதாவது உள் விவகாரம் இருக்குமா? இல்லை என்றால், உறவு முறையை காட்டிக் கொள்ளாமல் ஏன் வரணும்? பகிரங்கமா சொல்லிட்டே வரலாமே”, என்று நினைத்துக் கொண்டான் இளங்கோ.

இன்ன காரணம் என்று சொல்ல முடியாவிட்டாலும் நாகம்மாவிற்கு ஆராதனாவின் முகமும் கண்களும் மிகவும் பரிச்சயம் ஆனது போல தோன்ற, ஆராதனாவையே உற்று உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். கனி மொழி ஆராதனாவின் விளக்கத்தில் வித்தியாசமாக எதுவும் பார்க்காததால், ஒன்றும் பதில் சொல்லாமல் நாகம்மாவே பார்த்துக்கொள்ளட்டும் என்று காத்திருந்தாள். இரண்டடி பின்னால் வந்து நின்று கொண்டிருந்த இளமறனோ இவர்கள் ஒவ்வொருவரின் முக பாவத்தையும் குறிப்பாக ஆராதனாவின் body language -ஐ கவனமாக கவனித்துக் கொண்டிருந்தான்.

“ஓ...நீ தானா அது? நர்ஸ் என்று ஒருத்தர் வரப்போவதாக சொன்னாங்க. ஆனா, கொஞ்சம் வயசானவங்களாக இருப்பாங்க அப்படின்னு நினைச்சேன். உன்னளவு சின்னவயசு பெண்ணாக எதிர்பார்க்கலை”, என்று மட்டும் சொல்லிவிட்டு ஆராதனாவின் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தார்.

என்ன முயன்றும் ஆராதனாவின் முகத்தில் கள்ளத்தனம் தெரியாததால் அதற்கு மேல் ஒன்றும் பேச்சை வளர்க்காமல் நாகம்மா அவளை உள்ளே செல்லுமாறு சொன்னார். கனி மொழி, அவளை மாடியில் உள்ள சிறுவர்கள் அறைக்கு அழைத்து சென்றாள். அவர்களுக்கு பின்னால் டெயில் பீஸ் போல இளங்கோ பெட்டி படுக்கையுடன் பின் தொடர்ந்தான்.

மாடிப் படியின் கீழே நின்று கொண்டு அவர்கள் சென்று கொண்டிருந்ததை சிறு எரிச்சலாக பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் மாறன். அவனுக்கு இளங்கோவின் வியப்பும் நாகம்மா உற்றுப் பார்த்த விதமும் சேர்ந்து ஆராதனா மீது பெரும் சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது. என்ன காரணம் என்று சொல்லமுடியவில்லை, ஆனால், கண்டிப்பாக இந்த குழந்தைகள் விஷயத்தை தவிர வேறு ஒரு முக்கியமான காரியத்திற்காகவும் ஆராதனா இங்கே வந்திருக்கிறாள் என்று அவன் உள்ளுணர்வு சொல்லியது.

அதை பற்றி மேலும் ஏதாவது பேச்சு கொடுத்து கண்டுபிடிக்கலாம் என்றால் அதற்குள் அவளை மாடிக்கு அழைத்துக் கொண்டு சென்று விட்டனர். அவர்களுக்கு நூல் பிடித்துக் கொண்டு இந்த இளங்கோவும் பெட்டிகளை தூக்கி கொண்டு போய் விட்டான்.

உள்ளே சுஹானா ஆராதனா சந்திப்பை கூட இவன் நோட்டம் விடுகிறானோ? ஒரு கார் டிரைவருக்கு எதற்காக பெட்டி தூக்குகிற வேலையெல்லாம்? இவன் எப்படி பட்ட ஆளோ? இவனும் இங்கே

புதிதாக சேர்ந்தவன் தானே! ஒரு வேளை இப்படியெல்லாம் எதார்த்தமாக உதவுகிறார்போல வீட்டின் மற்ற பகுதிகளை நோட்டம் விடுகிறானோ!! அல்லது வீட்டு மனிதர்கள் ஒருவருக்கு ஒருவர் பேசிக் கொள்வதை உளவு பார்கிறானா? உளவாளி என்றால் யாருக்கு உளவாளி? கபிலேஷும் நித்யாவும் கொலை செய்யப் பட்டார்கள் என்பது ஊர்ஜிதம் செய்யப் பட்ட உண்மை. இதில் கொலையாளிக்கு இவர்களை பற்றி அடிப்படை தகவல்களோ பரிச்சயமோ இல்லாமல் இது சாத்தியமே இல்லை! அப்படி இருக்க, இங்கிருந்து அவர்களுக்கு யார் மூலம் தகவல் செல்கிறது?

முதலில் நம் ஆபீஸ்சிற்கு சொல்லி இந்த இளங்கோவை அவன் அவனை பற்றி கூறிய விவரங்களை வைத்து அவன் எப்படிப் பட்டவன் என்று விசாரிக்க சொல்ல வேண்டும். எந்த புத்தில் எந்த பாம்பு இருக்குமோ? அட, இங்கே என்ன நடக்கிறது? கனி மொழியும் இளங்கோவும் ஆராதனாவை சிறுவர்கள் அறையில் கொண்டு விட்டு விட்டு திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் ஜோடியாக மாடிப் படி இறங்கும் அழகு இவ்வளவு நன்றாக இருக்கிறதே!!! அதிலும் கனிமொழியின் முகம் ஏன் இப்படி சிவந்து பளபளக்கிறது?

அதே சமயம், ஆராதனாவை மாடிக்கு அனுப்பி வைத்த நாகம்மா, கையோடு உள்ளே சென்று மரகதம் அம்மாளிடம், ஆராதனா வந்து விட்டதை தெரிவித்தார். ஆராதனாவை கீழே வர சொல்லி தான் பார்ப்பதாக சொன்னார் மரகதம் அம்மாள். அத்தோடு நிறுத்திக் கொள்ளாமல் ரங்கநாயகி அம்மாளிடமும் சென்று ஆராதனா வந்து விட்டதை சொல்லிவிட்டு தயங்கி நின்றாள். ரங்கநாயகி அம்மானும் நாகம்மாவின் தயக்கத்தை பார்த்துவிட்டு, ஏதோ சொல்வதற்காக தான் இப்படி தயங்கி நிற்கிறாள் என்று புரிந்து கொண்டு, “என்ன, நாகம்மா? என்ன விஷயம்? ஏதோ சொல்ல வந்த மாதிரி இருந்ததே?”, என்று கேட்டார்.

“ஆமாங்கம்மா, இப்போ புதுசா வந்திருக்குதே அந்த நர்சுப் பொண்ணு, அவங்கள் எங்கயோ பார்த்தா போல இருக்குது. என்னவோ ரொம்ப நாள் பார்த்து பழகி, என் மனசுக்கு புடிச்சவங்கள் ரொம்ப நாள் கழிச்சு பார்த்த மாதிரி இருக்கு. ஆனா, அந்த புள்ளைய இப்போ தான் மொத தடவையா பார்க்குறேன். என்னு தெரியல!”, என்று மெதுவாக தனது சந்தேகத்தை வெளியிட்டார்.

ரங்கநாயகி பரபரப்போடு வந்து, “உனக்கும் அப்படி தான் இருந்ததா, நாகு? நான் அந்த பெண்ணை முதல் முறை ஹாஸ்பிடல்லில் பார்த்தப்போவே எனக்கு இதே மாதிரி தான் இருந்தது. சரி சரி, மரகதம் வந்து அவனை பார்த்து பேச கீழே கூட்டி வரும் போது என்னிடம் சொல்லு. நானும் வந்து பார்க்கிறேன்”, என்று சொன்னார்.

அதன்படி, இளங்கோவுடன் மாடிப்படி இறங்கி வந்துகொண்டிருந்த கனி மொழியிடம், “கனி, அந்த நர்சுப் பொண்ணை பெரியம்மாவும் சின்னம்மாவும் கூப்புட்டாங்க என்று சொல்லி கூட்டிட்டு வா”, என்று திரும்பி மாடிக்கு விரட்டினார் நாகம்மா. ஆராதனா வருவதற்குள் ஒரே பார்வையில் இளங்கோவையும் இளமறனையும் அந்த இடத்திலிருந்து அப்புறப் படுத்தி விட்டார். இவர்கள் இருவருமே முகத்தில் அப்பட்டமான ஏமாற்றம் தெரிந்தாலும் நாகம்மாவிடம் தகுந்த விதமாக சமாதானமோ சமாளிப்போ கொடுக்க முடியாமல், ஒன்றும் சொல்லாமல் அந்த இடத்தை விட்டு நகர்ந்து விட்டனர்.

மாடிக்கு சென்ற கனிமொழி, “பெரியம்மாவும் சின்னம்மாவும் உங்களோட பேசணுமாம், கூட்டிட்டு வர சொன்னாங்க”, என்று ஆராதனாவை அழைத்தாள்.

சுஹானா உடனே புது இடத்திற்கு வந்த ஆராதனாவிற்கு துணையாக தைரியம் கொடுக்கும் விதமாக, “கனி, நீ இங்கே குழந்தைகளை பார்த்துக்கோ, நான் ஆராதனாவை அழைச்சிட்டு போறேன்”, என்று சொல்லி கனிமொழியை குழந்தைகளுக்கு காவல் வைத்துவிட்டு, ஆராதனாவை அழைத்து சென்றாள். சுஹானா உடன் வர ஆராதனா, மரகதம் மாமியை பார்க்க சென்றாள்.

ஆராதனாவை பொறுத்த வரை, கொஞ்சம் வித்தியாசமான மனநிலையில் இருந்தாள். அம்மாவிற்காக என்று இங்கே வந்துவிட்டாள். ஆனால், உள்ளே நுழைந்ததும் மாட்டப்பட்டிருந்த பெரிய குடும்ப போட்டோவில் அம்மா, மாமா, தாத்தா பாட்டி இவர்கள் தன் அம்மாவின் பள்ளிப் பருவத்தில் எடுத்ததை பார்த்ததில் இருந்து கொஞ்சம் விசித்திரமான மூடில் இருந்தாள். இந்த போட்டோ தாத்தா இருக்கும் போதே இங்கே வைக்கப் பட்டிருந்ததா இல்லை இப்போதைய புது வரவா? என்று யாரிடமாவது கேட்க தோன்றியது.

கேட்டிருந்தால் (கேட்க முடிந்திருந்தால்) ‘தாத்தா இறந்த பிறகு பாட்டியின் அரற்றலை கேட்டு மனம் வருந்தி மாமி ஒரு பழைய ஆல்பமிலிருந்து இந்த போட்டோவை மட்டும் எடுத்து பெரிது படுத்தி மாட்டிவைத்திருந்தார்’ என்ற உண்மை தெரிந்திருக்கும்.

“வாம்மா, வா, இங்க வந்து உட்காரு. நாகு, கொஞ்சம் குடிக்க ஏதாவது கொண்டுவா. ஏம்மா உனக்கு இங்கே வருவதற்கு வழி கண்டுபிடிப்பது ஒண்ணும் கஷ்டம் இருக்கலையே?”, என்று ஆதரமாக விசாரித்தார் மரகதம்.

“இல்லை மா... இல்லைங்க மேடம். ஒண்ணும் கஷ்டம் இருக்கலை”, சமயத்தில் நாகை கடித்து மாமி என்று சொல்ல வந்ததை நிறுத்திக் கொண்டாள் ஆராதனா.

“பத்திரமா வந்து செர்ந்துவிட்டத்தை உங்க வீட்டுக்கு போன் பண்ணி சொல்லணுமானால் சொல்லிடுமா...கவலை படப் போறாங்க”, என்று சொன்னவரிடம் இதற்கு என்ன சொல்வது என்று தெரியாமல் மண்டையை மட்டும் ஆட்டினாள் ஆராதனா.

ஆராதனா வந்தது முதல் ஒன்றும் பேசாமல் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த பாட்டி, “தனம், நான் உன்னை அப்படி கூப்பிட்டா? என்னோட அம்மா பேரு தனலக்ஷ்மி. அந்த ஞாபகம் வருது. எனக்கு அந்த பேரு ரொம்ப பிடிக்கும். இந்தா, நாகு கொண்டு வந்திருக்கா பாரு, இந்த மோர் குடி. ஏம்மா, உங்க வீட்டுல யார் யாரு இருக்காங்க?”, என்று சகஜமாக விசாரித்தார்.

“எங்க வீட்டுல அம்மா, பாட்டி, ஒரு தம்பி எல்லாரும் இருக்காங்க”, என்றாள் ஆராதனா. பொதுவாக சொல்லும் வரை முடிந்த வரை உண்மையை சொல்லுவது, குறிப்பாக பெயரை கேட்டால் பிறகு பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்று முடிவு செய்தே அப்படி சொன்னாள். ரொம்பவும் பொய் சொல்ல மனசாட்சி இடம் தரவில்லை. ஏற்கனவே உறவு முறையை சொல்லாமல் மறைத்து தானே இங்கே வந்திருக்கிறாள். To lie on omission என்று சொல்வது போல உண்மையை மறைப்பதும் ஒரு வகை பொய் தானே. ஆனால், இப்போது அம்மாவுக்காக வேறு வழியில்லாமல் இப்படி தான் செய்தாக வேண்டிய நிலை.

ஆராதனாவின் நல்ல வேளை, பாட்டியோ மாமியோ பெயர்களை கேட்கவில்லை. “வீடு எங்க இருக்கு? அப்பா இல்லையா?”, என்று மட்டும் கேட்டனர்.

மீண்டும் முடிந்த வரை உண்மை சொல்வது என்ற முடிவின் படி, “வீடு அபிராமபுரத்துல இருக்கு. அப்பா இறந்து போய் மூணு வருஷம் ஆச்சு...”, என்று சொல்லி நிறுத்தினாள்.

ரங்கநாயகி பாட்டியின் கைகள் அவரையும் அறியாமல் ஒரு நடுக்கத்தோடு ஆராதனாவின் தோள்களை தொட்டு அங்கேயே வருடிக் கொடுக்க ஆரம்பித்திருந்தது.

பாட்டியின் செய்கை ஆராதனாவிற்கு கண்ணை கரித்துக் கொண்டு அழுகையை வர வைத்தது. அப்படியே மடங்கி, “இத்தனை நாள் எங்களை விட்டு இருக்க உங்களுக்கு எப்படி மனசு வந்தது?”, என்று கேட்கவேண்டும் போல இருந்தது.

மனதின் உறுதியுடன் வலிமையும் போய் தளர்ந்து போவதற்கு முன்னாள் இங்கேயிருந்து நகர்ந்து விட வேண்டும் என்று நினைத்து, இருவரையும் பார்த்து ஒரு பொதுவான சிறு புன்னகையோடு, “வேற ஒண்ணும் இல்லை என்றால், நான் குழந்தைகளை பார்க்க போகட்டுமா?”, என்று சொல்லி எழுந்து நின்றாள்.

பாட்டியின் தொடுகை, வருடல் இரண்டுமே கிடைக்காத தோள்கள் மிகவும் முரண்டு பிடித்தது. ஆராதனா திடீரென எழுந்த காரணம் புரியாத பாட்டியின் ஏமாற்றமுகம் இன்னுமே ஆராதனாவை விரட்டியது. இவர்கள் எல்லோரும் அம்மாவை பற்றி, அப்பாவை பற்றி இப்போது என்ன நினைக்கிறார்கள் என்று தெரிவது தானே முக்கியம். அதை தெரிந்து கொண்டு அம்மாவை இங்கே சேர்க்கவேண்டும். அதை தவிர மற்ற எதிலும் மனதை சிதற விடக் கூடாது, என்று நினைத்துக் கொண்டாள்.

“சரிம்மா, நீ போய் உன்னோட வேலைய பாரு. உனக்கு இங்கே என்ன வேணுமானாலும் தயங்காம கேளு. வெளியே போய் செய்ய வேண்டிய வேலை ஏதாவது இருந்தா எங்க யார்கிட்டயாவது சொன்ன, நாங்க அதுக்கு ஏற்பாடு பண்ணுறோம். இங்கே சாப்பிடுவதற்கோ வேறு ஏதாவது வேண்டியிருந்தாலோ எங்க யார்கிட்டே வேணாலும் கேளு. யோசிச்சிட்டு இருக்காதே. சகி, நீ கொஞ்சம் தனம் பக்கத்துலையே இருந்து முதல் நாள் உதவியா இரு”, என்று சொல்லி மாமியும் ஆராதனாவை அனுப்பி வைத்தார்.

மாடியில் குழந்தைகளின் நாசரி அறையில் சஹானாவுடன் பேசிக் கொண்டிருந்த ஆராதனாவை பார்க்க பார்க்க சஹானாவிற்கு கீர்த்திவாசன் ஆராதனாவை இங்கே வரவழைத்தது சரி தான் என்று தோன்றியது. இங்கே வந்த இந்த சில மணி நேரங்களிலேயே அவள் குழந்தைகளை பார்த்துக் கொள்ளும் பாங்கு மனதை கவருவதாக இருந்தது. குழந்தை வளர்ப்பு பற்றி ஒரு நாசாக மட்டும் இல்லாமல், அவர்கள் மேல் அக்கறையாகவும் ஒரு தாய் ஸ்தானத்தில் பாசமாகவும் பார்த்துக் கொள்வது ஆராதனாவிற்கு இயல்பாகவே வருகிறதே...

கைவளைவில் குழந்தையின் தலை பொருந்தி இருக்க, அவள் கையின் நீளத்திற்கு குழந்தையின் கழுத்து, முதுகு மற்றும் இடுப்புப் பகுதிகள் ஸ்திரமாக தாங்கிப் பிடிக்க குழந்தையின் தொடைப் பகுதியில் அவள் உள்ளங்கை பதிந்து விரல்களால் இரு கால்களையும் சேர்த்துப் பிடித்துக் கொண்டு அவள் லாவகமாக குழந்தையை தூக்கும் அழகே அழகு. கை வளைவில் உச்சந்தலை இருப்பதால் கையை அவள் தன்னருகே கொண்டு வந்து மார்போடு அணைத்துக் கொண்டால் அழும் குழந்தைக்கு கூட அழுகை சமாதானம் ஆகி ஒரு secured feeling வந்து விடுகிறது.

"சஹானா, பாட்டிலில் பாலின் குடு சரியான அளவில் இருக்கிறதா என்று பார்ப்பதற்கு இப்படி புறங்கையில் கொஞ்சம் ஊற்றிப் பார்க்கலாம். எப்போதுமே கொஞ்சம் கொதிக்க வைத்து ஆற வைத்த தண்ணீர் இருந்தால் அதை சுடுநீரோடு கலந்து பால் கலக்க எடுத்துக் கொள்ள வசதியாக இருக்கும். குழந்தை குடித்து முடித்த பிறகு இப்படி தோளில் சார்த்திக் கொண்டு முதுகில் தட்டிக் கொடுத்தால் சிறிது நேரத்தில் ஏப்பம் எடுத்து விடுவார்கள். அதற்கு பிறகே படுக்க போடவேண்டும். எத்தனை அசதி, அலுப்பு இருந்தாலும் ஏப்பம் எடுக்க வைப்பதை மட்டும் மறக்கவே கூடாது".

"ஆராதனா, எத்தனை நாட்களுக்கு இப்படி பால் மட்டும் கொடுக்கணும்? வேற எதுவுமே கொடுக்க முடியாதா? வெறும் பால் மட்டும் குடிச்சா இவங்களுக்கு பசி ஆறுமா? திட ஆகாரம் ஏதாவது கொடுக்கலாமா?"

"இல்ல சஹானா, சீக்கிரமே பிறந்ததால் இவங்களுடைய ஜீரண உறுப்புகள் அவ்வளவா வலுமையா இருக்காது. அதனால் அவங்க ஜீரண சக்தி நல்லா தேறுகிற வரை எளிதில் ஜீரணமாகிற உணவையே கொடுக்கிறது நல்லது. மேலும் இவங்களுக்கு எப்படியும் ஐயர்ன் மற்றும் மல்டி வைட்டமின் சப்ளிமெண்ட் கொடுக்கறதால் இன்னும் ஆறு மாதத்துக்கு கவலை இல்லை", என்று பொறுமையாக விளக்கினாள் ஆராதனா.

"சஹானா, நான் உன்னிடம் இன்னொரு விஷயமும் கேட்டுக்கணும். உங்க வீட்டு கிட்சென் ஸ்டாஃப் கிட்ட என்னை அறிமுகப் படுத்த முடியுமா? குழந்தைகளுக்காக ஏதாவது வேணுமானால் நான் நேரடியா அவங்க கிட்ட கேட்டுப்பேன். ஒவ்வொரு முறையும் உங்களை தொந்தரவு செய்ய வேண்டாம்", என்று பணிவாக தான் கேட்டாள் ஆராதனா.

ஆனால், அதற்கே சஹானா ரொம்பவும் வருத்தப்பட்டுவிட்டாள். "ரொம்ப சாரிப்பா, எனக்கே இது தோணியிருக்கணும். வா வா, முதலில் உன்னை அவங்க கிட்ட அறிமுகப் படுத்தறேன். வா, கீழே போகலாம்", என்று அழைத்துப் போக முற்பட,

"ஹே சஹானா, இரு இரு. குழந்தைகள் முழிச்சிட்டு தானே இருக்காங்க. அவங்களையும் கீழே தூக்கிட்டு போகலாம்", என்று சொல்லி ஆராதனா அர்ச்சனாவை தூக்கிக் கொண்டாள்.

"எல்லா இடத்துக்கும் பிள்ளைகளை கூட்டிப் போகலாமா ஆராதனா? நாலு பேர் வந்து போகும் இடம் என்றால் சுலபமா infection வரும் இல்லையா? இங்கேயே ரூமுக்குள்ளேயே இருக்க வேண்டாமா?", ஆராதனாவை பின் பற்றி ஆதித்யாவை தூக்கிக் கொண்டாலும் சஹானா தனது சந்தேகத்தை கேட்கவும் தவறவில்லை.

இருவரும் இரு குழந்தைகளையும் தோளில் தூக்கிக் கொண்டு அறையை விட்டு வெளியே வந்து கதவை மூடவும் கீர்த்திவாசன் அவனது அறையிலிருந்து வெளியே வரவும் சரியாக இருந்தது. கீர்த்திவாசனை தொடர்ந்து அவனது பர்சனல் செக்ரட்டரியாக வேலை பார்த்து களைத்த களைப்புடன் (!) இளமாறனும் அறையை விட்டு வெளியே வந்தான். கீர்த்திவாசன் இருவரையும் பார்த்து பொதுவாக புன்னகைத்துவிட்டு ஆராதனாவை பார்த்து, "வேல்கம் டு அவர் ஹோம். ரெண்டு பேரும் எங்க கிளம்பிட்டங்க?", என்று கேட்டான்.

"ஹலோ சார். சும்மா தான் கீழே ஒரு ரவுண்டு போய் வரலாம் என்று. குழந்தைகளும் கொஞ்சம் காற்றாட இருக்கிறது நல்லது தான்", என்று பொதுவாக சொன்னாள்.

ஆனால் நான் தான் சத்ய சிகாமணியாக்கும் என்று சொல்லுகிற மாதிரி, “அண்ணா, ஆராதனாவை கிட்சென் ஸ்டாஃப் கிட்ட அறிமுகப்படுத்த முடியுமா என்று கேட்டாள். ஒரு வேளை குழந்தைகளுக்கு ஏதாவது தேவை என்றால் ஆராதனாவே நேரடியா அவங்க கிட்ட கேட்டுக்கலாம் இல்லையா? எனக்கு அது தோன்றவே இல்லை. அதுதான், உடனே கிளம்பிட்டோம். அப்படியே ஆராதனாவிற்கு ஒரு முறை வீட்டை சுற்றிக் காட்டிடலாமே என்று. சரிதானே அண்ணா?”, என்று உண்மையை விளம்பினாள் சஹானா.

சுஷணத்தில் கீர்த்திவாசனின் முகமும் புரியாத பாவனையை போர்த்திக் கொண்டது. பிறகு அமர்த்தலாக, “குழந்தைகளுக்கு மட்டும் இல்லை ஆராதனா, உனக்கு கூட என்ன வேண்டுமானாலும் கேட்டுக்கலாம். அதே போல சமையலறை என்று மட்டும் இல்லை, வேறு ஏதாவது தேவை என்றாலும் தயங்காமல் யாரிடம் வேண்டுமானாலும் கேளு. நீ இங்கே தங்கப் போகிற நாட்களில் உன்னுடைய வீடு மாதிரி இயல்பா இருந்துக்கோ. வீட்டின் எந்த பாகத்துக்கு வேண்டுமானாலும் சுதந்திரமாக போய் வரலாம். சங்கோஜப் படாதே”, வீட்டுக்குரியவனாக அங்கே வேலைக்கு வந்தவளிடம் உபசாரமாக சொல்லப் பட்ட வார்த்தைகள் ஆராதனாவின் மனதில் பூங்காற்றாய் சாமரம் வீசவில்லை; ஒரு பிரளயத்தை ஏற்படுத்தியது.

“என்னுடைய அம்மாவிற்கு இந்த வீடும் உரிமையும் மறுக்கப்பட இப்போதான் வந்த என்னை என்னுடைய வீடு மாதிரி இயல்பாக இருக்க சொல்வது என்ன ஒரு முரண்பாடு?”, என்று ஆராதனா மனதில் வலியோடு நின்றிருக்க, கிட்டத்தட்ட இதே போல ஆராதனாவிற்கு கொடுக்கப்பட்ட ஏகப்பட்ட உபசாரத்தை கேட்டு திகைத்துப் போய் நின்றுவிட்டான் மாறன்.

“சற்று நேரம் முன்னால் தான் வந்த ஆராதனாவிற்கு இத்தனை சலுகைகளா? வீட்டின் எந்த பாகத்திற்கும் போய் வரலாம் என்பது கொஞ்சம் அதிகப்படி சலுகை என்பது கீர்த்திவாசனுக்கு புரியவில்லையா? இப்படி சலுகை கொடுக்கிற அளவு இந்த ஆராதனா அப்படி என்ன சிறப்பு? அதே போல இப்போது தான் புதிதாக இங்கே வேலைக்கு சேர்ந்த இந்த டிரைவர் இளங்கோவை பற்றி விசாரிக்க சொல்லும்போது இந்த ஆராதனாவை பற்றியும் ஆபீஸ்சில் சொல்லி ஆராய சொல்லணும். பார்க்க சாதுவாக தான் இருக்கிறான். ஆனால், மருத்துவமனையில் பார்த்த போது நடந்த சில விஷயங்களும், இப்போது கீர்த்திவாசன் அவளுக்கு தரும் தனிச்சிறப்பு சலுகைகளும் மேலும் மேலும் அவள் மேல் சந்தேகத்தை எழுப்புவதாகவே இருக்கிறது”, என்று யோசித்து மனதின் மூலையில் அவளை பற்றி விசாரிக்க வேண்டியதை குறித்துக் கொண்டான்.

ஆனால், இது எதை பற்றியும் கவலை படாமல், “வா, உன்னை நானே எல்லோருக்கும் அறிமுகப் படுத்தறேன்”, என்று சொல்லி அவளிடமிருந்து கிரணை வாங்கிக் கொண்டு ஒரு கையை முன்னே நீட்டி ஆராதனாவை போகுமாறு கை காட்டி விட்டு சஹானாவுடன் எல்லோரையும் கீழே வர சொல்லி அழைத்து சென்றான் கீர்த்திவாசன்.

அப்போது தான், “சாம்பசிவம் எங்கே? வீட்டுல இருக்கான் தானே! கொஞ்ச நேரம் பேசிட்டு போகலாம்னு வந்தேன்”, என்று சொல்லியபடி வீட்டின் உள்ளே நுழைந்தார் தாமோதரன். இளங்கோ தாமோதரனை ஒரு போலியான பணிவோடு சாம்பசிவம் உட்கார்ந்திருந்த பால்கனிக்கு அழைத்து சென்றான்.

*****

அத்தியாயம் பதினொன்று

தாமோதரன் அப்பாவை பார்க்க வந்திருப்பது தெரியாத சஹானா, “முதல்ல அப்பாவிடம் போய் நீ வந்தாச்சு என்று தெரியப்படுத்தணும். அண்ணா, அதுனால் நாம் முதல்ல அப்பாவை பார்க்க போகலாம்”, என்று சொன்னாள்.

“ஹம்ம்....சரி சகி. மாறன், நீங்க கொஞ்சம் கீழே காத்திருக்க முடியுமா? நாங்க இதோ வந்திடறோம்”, என்று கேட்டுக் கொண்டு கீர்த்திவாசன் ஆராதனாவையும் சஹானாவையும் அப்பா இருந்த பால்கனிக்கு அழைத்து சென்றான்.

“சரி சார், நான் கீழே வெயிட் பண்ணறேன்”, என்று சொல்லிவிட்டு கீழே சென்றான் இளமாறன். தாமோதரன் சாம்பசிவத்தோடு பால்கனியில் உட்கார்ந்து கொண்டு பேசிக்கொண்டிருப்பது தெரிந்தால் அங்கே செல்லும் வாய்ப்பை விட்டிருக்கவே மாட்டான்.

குழந்தைகள் ஆராதனா சஹானா சகிதம் அப்பாவை பார்க்க போன கீர்த்திவாசனுக்கு அங்கே தாமோதரனை பார்த்ததும் ஆச்சரியமாக இருந்தது. இன்று அவர் மட்டும் தான் வந்திருந்தார் போலிருக்கிறது. அவர் மகன் மனோகரனோ மகள் மாதவியோ வரவில்லை போல என்று நினைத்துக் கொண்டான் கீர்த்திவாசன்.

அனாலும் ஒரு வரவேற்பு புன்னகையை முகத்தில் வருவித்துக் கொண்டு, "ஹெலோ அங்கிள். எப்படி இருக்கீங்க? வீட்டுல ஆன்ட்டி சுகமா? வந்து ரொம்ப நேரம் ஆகுதா? குடிக்க ஏதாவது கொடுத்தாங்களா? மனோகரனை அழைச்சிட்டு வரலையா அங்கிள்?", என்று கீர்த்திவாசன் தாமோதரனை உபசரிக்க,

"அதெல்லாம் ஒண்ணும் வேணாம்பா, ரெண்டு நாளா உங்க அப்பாவ வந்து பார்க்கணும்னு கிளம்பி, வரமுடியாம போய்டிச்சு. அப்படியே, நீயும் இருக்கியான்னு பார்த்திட்டு, இருந்தா கொஞ்ச நேரம் பேசிட்டு இருக்கலாமே என்று தான் வந்தேன். மனோகரன் அவன் பிரெண்ட்ஸ்சோட வெளிய போயிருக்கான்பா. ஆபீஸ்'ல உன்னோட பேச முடியறதில்ல. வேலை, மீட்டிங் என்று உனக்கு சரியா இருக்கு. அங்கே வீட்டு பக்கமும் வரவே மாட்டேங்கிற. வாயேன் கொஞ்ச நேரம் பேசலாம் ", என்று அவர் வந்த காரணத்தையும் அவர் மகன் மனோகரன் வர முடியாத காரணத்தையும் பூசி மெழுகினார்.

"அப்படியா அங்கிள்? நான் இப்போதான் ஆராதனாவை கூட்டிட்டு போய் இங்கே இருக்கிற வேலையாட்களுக்கு அறிமுகப் படுத்தலாம்னு நினைச்சேன். நாம் அப்புறமா பேசலாமா அங்கிள். அப்பா, ஆராதனா இன்னையில இருந்து வேலைக்கு சேர்ந்திருக்காங்க. வந்த உடனே அம்மாவையும் பாட்டியையும் பார்த்து பேசியாச்சு போலிருக்கு. இங்கே வேறென்ன வசதி வேணுமானாலும் கேட்டுக்க சொல்லி கேட்டிருக்கேன்", என்று சொல்லி ஒரு சிறு புன்னகையோடு ஆராதனாவை முன்னிறுத்தி தந்தையிடம் அறிமுகப் படுத்தினான் கீர்த்திவாசன்.

'அட, கீர்த்திவாசனுக்கு என்ன இத்தனை படபடப்பு?', என்று வியந்த தந்தையும், 'என் மகள் மாதவியை பார்த்தால் ஒதுங்கிப் போய் விடுகிறவன் இப்போது இந்த நர்ஸ் பெண்ணை பற்றி இத்தனை ஆர்வமாக அறிமுகப்படுத்துகிறானே என்று ஆச்சரியப்பட்ட தாமோதரனும் ஆராதனாவை பார்த்ததும் நாகம்மா, ரங்கநாயகி பாட்டியை போலவே ஒரு கணம் குழம்பிப் போனார்கள்.

கண்டிப்பாக இந்த ஆராதனாவை பார்க்கும் போது வெகு நாட்கள் பரிச்சயம் ஆனது போல தான் இருந்தது. ஆனால், எங்கே பார்த்து பழகினோம் என்பது தான் தெரியவில்லை என்று நினைத்துக்கொண்டனர்.

ஆனாலும் சாம்பசிவம் கீர்த்திவாசனது ஆர்வமான குரலில் ஈர்க்கப் பட்டவராக, ஆராதனாவை பார்த்து, "வாம்மா, நீ குழந்தைகள் பார்த்துக்கற விதம் பற்றி கீர்த்தியும் சகியும் வீட்டுல நிறையவே சொல்லி இருக்காங்க. கீர்த்தி சொன்னாப்போல உனக்கு இங்கே என்ன வசதி தேவை என்றாலும் எங்க யார்கிட்ட வேணுமானாலும் சொல்லு. நாங்க அதை ஏற்பாடு செய்து தரோம்", என்று சொன்னார்.

அப்போது தான் ஆராதனா ஒரு விஷயத்தை கவனித்தாள். இத்தனை நேரம் பேசியதில் கீர்த்திவாசனும் தாமோதரனும் சாம்பசிவமும் தான் அதிகப்படி பேசி இருக்கிறார்கள். அவர்கள் கேட்ட கேள்விகளுக்கு ஆராதனா ஆமாம், இல்லை என்று பதில் சொன்னாள் தான். ஆனால், அந்த அளவு கூட சஹானா தாமோதரனிடம் பேசவில்லை. சொல்லப்போனால், சஹானா கொஞ்சம் பின்னால் தள்ளியே நின்று கொண்டாள் என்றே சொல்லலாம். அதுவும் தாமோதரன், மனோகரன் என்ற பெயரை சொல்லும் போது, நத்தை ஓட்டுக்குள் சுருக்கிக் கொள்வது போல ஒடுங்கிக் கொள்வதை பார்த்து, ஹம்ம்.....ஆச்சரியமாக இருக்கிறதே' என்று நினைத்துக் கொண்டாள் ஆராதனா.

எல்லோருக்கும் உரிய விதமாக அவ்வப்போது தலையாட்டி, சரி, ஒகே என்று சொல்லி ஆராதனா பதில் கூறி முடிக்க, மீண்டும் கீர்த்திவாசனே அங்கே இருந்து அவர்களை கிளப்பினான்.

"சரிப்பா, நான் ஆராதனாவை கீழே அழைச்சிட்டு போறேன். பார்க்கலாம் அங்கிள். நாளை ஆபீஸ்ல பார்க்கலாம். ஆன்ட்டியையும் மனோகரனையும் கேட்டதாக சொல்லுங்க அங்கிள்", என்று சொல்லி பால்கனியை விட்டு வெளியே வந்தனர்.

கீழே இவர்கள் வந்த சமயம், கனிமொழியோடு மாறனும் இளங்கோவும் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். இதில் மாறனின் உற்சாகம் கரை புரண்டு ஓடியது.

“ஆமாம் கனிமொழி, நீ எத்தனை வருஷமா இங்க வேலை பார்க்கறே? நீ படிச்சது வளர்ந்தது எல்லாம் இங்க தானா?”

கனி மொழி அவனை சந்தேகமாக பார்த்து, “ஏன்? தெரிஞ்சு நீ என்ன செய்யப் போறே?”, என்று கேட்டாள்.

“சும்மா தான், உன்னை பற்றி தெரிஞ்சுக்கலாமே என்று தான் கேட்டேன். அதுக்குள்ளே இப்படி பொரிஞ்சு தள்ளறியே”, என்று பொய்யாக ஆதங்கப் பட்டாள்.

“ஈச்சம் முள்ளால இரு வாய இறுகி தெச்சாலும் மணையில் இருக்கிற தேங்காய்க்கு மஞ்ச பூசலை என்றாளாம் ஒருத்தி, நீ அந்த மாதிரி ரகம் போலிருக்கு. உன்னால வாய மூடிட்டு கொஞ்ச நேரம் சும்மாவே இருக்க முடியாதா? இப்போ என்னை பற்றி உனக்கு ஏன் தெரியணும்?”

“சும்மா தான், ஒரே வீட்டுல வேலை பார்க்கிறோம். ஒருத்தருக்கொருத்தர் தெரிஞ்சுக்கறதில் என்ன தப்பு? நீ ஏன் இப்படி என்னை எப்போதுமே சந்தேக கண்ணோடவே பார்க்க? இந்த இளங்கோ கிட்ட மட்டும் சாதாரணமா தானே பேசுற. நான் எந்த வகையில் மட்டமாகிட்டேன்? இப்போ என்னை பற்றி நீ என்ன வேணா கேளு, நான் உடனே சொல்லுவேன்...”, வார்த்தைகளை மட்டும் பார்த்தால் ரொம்பவும் வருத்தப் பட்டு சொல்கிறது போல இருந்தாலும், முகத்திலும் குறிப்பாக கண்களிலும் கல்மிஷம் சொட்டி கொண்டு இருந்தது.

இளங்கோ ஒரு சிறிய புன்முறுவலுடன் இவர்கள் சம்பாஷணையை ஒதுங்கி நின்று கவனித்துக் கொண்டிருந்தான்.

கனிமொழியா கொக்கா? அவனுடைய சென்டி டையலாகுக்கெல்லாம் துளியும் ஏமாறவில்லை.

எரிச்சலாக இளமாறனைப் பார்த்தாள், “ஹூக்கும்.....உன்னைய பத்தி தான் தெரியாம நானு இங்க தூக்கம் வராம தவிக்கிறேன் இல்லையா? இவர பத்தி சொல்லுறாராம்”, என்று மூக்கை சுருக்கி, கழுத்தை ஒரு முறை மோவாய்க் கட்டையில் இடித்து விட்டு “இதோ பாரு உன்னை பார்த்தா நல்லவனா தெரியற. இந்தாளு கடப்பாறைய முழுங்கிட்டு சுக்கு கஷாயம் கேப்பான், அவ்வளோ சாமர்த்தியம்!!! இவன்கிட்ட கொஞ்சம் ஜாக்கிரதையாவே இருந்துக்கோ, சொல்லிட்டேன்”, என்று இளங்கோவிடம் சொன்னாள்.

“என்ன இது என்னை பற்றி இப்படி சொல்லிட்ட? நான் எவ்வளவு அப்பாவி தெரியுமா? என்னைப்பற்றி ஒண்ணுமே தெரியாம இப்படி சொல்லலாமா? அது என்ன எப்போ பாரு ஏதாவது பழமொழி சொல்லிட்டே இருக்க? உன்னோட பேரு கனி மொழி, கனி அப்படின்னா பழம். அதுனால பழமொழி சொல்லறியா?”, என்று மீண்டும் அடுத்த கொக்கியை போட்டாள்.

இந்த முறை இளங்கோவின் புன்சிரிப்பு பெரிதாக விரிந்தது. ஒன்றும் பதில் சொல்லாவிட்டாலும் மலர்ந்த முகத்தோடே மாறனுக்கும் கனிமொழிக்கும் நடக்கும் உரையாடலை கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

“ஹம்ம்.....இவரு பெரிய தமிழறிங்கரு.....சும்மா பேசுறதே டம் டமா தகரடப்பா, இதுல என்னோட பேரை வச்ச வேற வியாக்யானமா? வேலைய பார்த்துட்டு போவியா? என்னோட அத்தை இங்க வந்தாங்கன்னு வச்சுக்கோ உன்னை அறிவாள்மணையில் வச்சு துண்டு துண்டா நறுக்கிருவாங்க. ஆளு பார்க்க தான் சாதுவா இருக்காங்க, கோவம் வந்துச்சுன்னால் அவ்வளோ தான். பேசாம போய்டு. சொல்லிட்டேன்”, என்று எச்சரிக்கை விடுத்து நகர்ந்தாள்.

மாறனுக்கு எப்படியாவது கனி மொழியோடு கொஞ்சமாவது சகஜமாக பேசவேண்டும் என்று தோன்றியது. எனென்றால், அவள் இந்த வீட்டில் ரொம்ப நாளாக வேலை செய்கிறாள் என்றால் கண்டிப்பாக வீட்டினர் பற்றி தெரியவரும். மாறனுடைய துப்பு துலக்கவேண்டிய வேலையின் முதல் படியாகவே அவளிடம் பேச்சு கொடுத்தது. விசாரிக்கிற விதமாக கேட்டால் அவளுக்கு சந்தேகம் வந்துவிடப் போகிறதே என்று தான் இந்த மாதிரி ஜாலியாக பேசுகிற விதத்தில் பேச்சுக் கொடுத்தது. அவளானால், துளியும் பிடி கொடுத்தே பேசமாட்டேன் என்கிறாள். எப்படி தான் இவளை அணுகுவதோ என்று யோசித்த படி சிறிது நேரம் பேசாமல் இருந்தான்.

சரியாக அப்போது தான் மாடியில் இருந்து கிரீத்திவாசனின் குடும்பம் இறங்கி வந்தது. தான் அழைத்து பேச நினைத்த வீட்டின் முக்கிய வேலையாட்கள் எல்லோரும் இங்கேயே குழுமி இருப்பதை பார்த்த கிரீத்திவாசன் ஆராதனாவை அவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தினான்.

“இவங்க ஆராதனா. இங்கே குழந்தைகளை பார்த்துக்க வந்திருக்காங்க. அடுத்த ஆறு மாசத்துக்கு இங்கே நம்மோட தான் தங்கப் போறாங்க. குழந்தைகளுக்கு தேவையான சிலதை பற்றி உன்கிட்ட கேட்டுக்கணும் என்று சொன்னாங்க, அதான் கூட்டிட்டு வந்தேன்”, என்றான்.

இவர்கள் படி இறங்கி வருவதை பார்த்தவுடனேயே இளங்கோ பணிவாக ஒதுங்கிக் கொண்டுவிட்டான். ஆராதனாவிடம் கீர்த்திவாசன் காட்டும் உரிமையை கவனித்த ஆச்சரியம் காரணமாகவோ, ஆராதனா பற்றி ஆராய்ச்சி காரணமாகவோ இளமாறனும் பின்னணியில் நின்று கொண்டு அங்கே பேசுபவர்களை கவனித்தான்.

கீர்த்திவாசன் ஆராதனாவை பார்க்கும் போதும் அவளுடன் பேசும் போதும் கண்களில் லேசாக எட்டிப்பார்த்த தன்னவன் என்ற உரிமை பாவம் வேறு யாரும் கவனித்தார்களோ எல்லையோ மாறன் நிச்சயம் கவனித்தான். அதேபோல, இப்போதும் சஹானா பேசப் பேச ஆராதனாவிற்கும் சஹானாவிற்கும் இருக்கும் ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை மனம் கணக்கிட்டது.

முதல் முறை ஆராதனாவை ஹாஸ்பிடலில் பார்த்தபோது போதிய வெளிச்சம் இல்லாததாலும் வேறு பல யோசனையில் இருந்ததாலும் இப்போது தான் சஹானாவின் அழகும் ஆராதனாவின் அழகும் கண்ணில் படுகிறது.

ஆராதனாவுடையது அடக்கமான அழகு, அதாவது குடத்திற்குள் இருக்கும் அகல்விளக்கை போல; சஹானாவின் அழகு ஆளை அசத்துகிற அழகு, கார்த்திகை மாதத்தில் வீடெங்கும் பளீரென ஒளிவிடும் ஐந்துமுக குத்துவிளக்கை போல.

ஆராதனா எழுதி வைத்த சித்திரம் போல இருந்தாள் என்றால் சஹானா செதுக்கி வைத்த சிற்பம் போல இருந்தாள்.

ஆராதனாவை பார்க்கும் போது எந்த வயதுக்காரர்களுக்கும் அவளை தன் மகளை போல, தங்கையை போல, தமக்கையை போல என்ற எண்ணம் வந்து அவளிடம் ஒரு பாசத்தை வரவைக்கும்; சஹானாவை பார்ப்பவர்கள் எந்த வயதினராக இருந்தாலும் பட்டாம்பூச்சியின் பல வண்ண அழகை கண்டு களிக்கும் மனநிலையில் அவள் அழகில் கவரப்பட்டு எப்படியாவது அவளின் கவனத்தை கவரவேண்டும் என்று எண்ண வைக்கும் படி இருந்தாள்.

இப்படியாக முக்கியமான நேரத்தில் அவசியமற்ற விஷயத்தில் தேவையற்ற திசையில் மாறனின் சிந்தனை அம்புகள் வேக வேகமாக பறந்தது. இன்னும் மாறனின் கற்பனை குதிரை சிறகடித்து விண்வெளியில் பறக்க ஆரம்பிக்கும் முன் இங்கே பேசுவதை கவனிக்க வேண்டிய கடமை உணர்ச்சியை மூளை அறிவுறுத்த வேறு வழியில்லாமல் அவன் இலக்கிய அறிவு, கற்பனா சக்தி எல்லாவற்றையும் தற்காலிகமாக மூட்டை கட்டி பரணையில் போட்டுவிட்டு இவர்கள் பேசும் பேச்சை கவனிக்க ஆரம்பித்தான்.

“ஹலோ கனி, உங்க கிட்ட கொஞ்சம் உதவிகள் கேட்கலாம் என்று வந்திருக்கேன்”, என்று சிறு புன்னகையுடன், கேட்டாள் ஆராதனா.

ஆராதனா கேட்டு முடிப்பதற்குள் கனிமொழி தானாகவே, “அதுக்கென்ன, உங்களுக்கு என்ன வேணுமோ சொல்லுங்க, நான் இங்கேயே தான் இருப்பேன். எப்போ எது வேணுமானாலும் ஒரு குரல் கொடுத்தா போதும்”, என்று நட்பாக சொன்னாள்.

மாறனுக்கு கேட்க கேட்க இத்தனை நேரம் தன்னோடு அடாவடியாக பேசிக் கொண்டிருந்த கனிமொழியா இப்போது கீர்த்திவாசன் ஒரு வார்த்தை சொன்னதும், அந்தர்பல்டி அடித்து ஆராதனாவிற்கு ஆதரவாக பேசுவது என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

ஆராதனா மட மடவென்று தனக்கு தேவையானதை சொல்ல தொடங்கினாள், “எனக்கு ஆறு மணிநேரத்துக்கு ஒரு முறை ஒரு ஃபிளாஸ்க்கில் வெந்நீர் வேணும். பிறகு, குழந்தைகளின் ஃபீடிங் பாட்டில் ஸ்டெரிலைஸ் செய்ய ஸ்டீம் ஸ்டெரிலைசர் யூனிட் மாடியில் இருக்கும், அதுக்கு பக்கத்தில் இந்த வெந்நீர் ஃபிளாஸ்க்கும் இன்னொரு ஃபிளாஸ்க்கில் ஆறின வெந்நீரும் வேணும். பிறகு டையப்பெர் மாற்றி ஒரு மூட்டையாக கட்டி வைக்கிறதை அப்பப்போ அங்கிருந்து எடுத்து சுத்தம் செய்யணும். துணி டையப்பெரை சுத்தம் செய்யற முறை அப்புறம் சொல்லறேன். disposable டையப்பெர் என்றால் அதை முறையாக டிஸ்போஸ் செய்யணும்”, அழகாக ஒரு ஒரு பாயிண்டாக சொல்லி கொண்டே வந்த ஆராதனா கனி மொழியிடம் ,

“சுருக்கமா சொல்லணும் என்றால் நான் குழந்தைகளை பார்த்துக்கறதில் சஹானா மேடம்மின் உதவியை எத்தனை எதிர்பார்கிறேனோ அதே அளவு உங்களிடம் இருந்தும் எதிர்பார்க்கிறேன்”,

ஒரே நேரத்தில் கனி மொழியின் முகம் பல்பு வெளிச்சத்தையும் கீர்த்திவாசன், சஹானா இவர்களின் முகம் ஏமாற்றத்தையும் வெளிப்படுத்தியது.

கீர்த்திவாசனுக்கு, தான் எத்தனை கஷ்டப்பட்டு ஹாஸ்பிடல் மானேஜ்மெண்டுடன் பேசி ஆராதனாவை இங்கே வரவைத்தால், அவள் தன்னை இத்தனை நாகுக்காக ஒதுக்கி விட்டாளே என்று ஏமாற்றமாக இருந்தது. மேலும், தன்னோடு பேசும்போது எண்ணி எண்ணி வார்த்தைகளை பேசும் ஆராதனா, இங்கே குழந்தைகள் விஷயம் என்று வரும்போது வாய் கொள்ளாமல் பட்ஜெட் மறந்த நிதி மந்திரி போல கொட்டித் தீர்க்கிராளே என்று பொறாமையாகவும் இருந்தது.

சஹானாவிற்கோ, ஆராதனாவின் மேடம் என்ற அழைப்பு, தன்னை ஒதுக்கி தூரத்தில் நில் என்று சொல்வது போல இருந்தது.

இதை எல்லாம் மாறனுடைய கண்கள் கவனமாக குறிப்பெடுத்துக் கொண்டது. கீர்த்திவாசனோடு பேச வேண்டிய நேரம் வந்து விட்டது என்று நினைத்துக் கொண்டான். ஆனால், கனிமொழி உற்சாகமாக ஆராதனாவிடம், “என்னால என்ன உதவி செய்யமுடியுமோ அதை கண்டிப்பா உங்களுக்கு செய்வேன். இவங்களை மாதிரி நீங்களும் என்னை சும்மா நீ, வா, போ என்றே கூப்பிடுங்க”, என்று சொல்லிவிட்டு உள்ளே சென்றாள்.

கீர்த்திவாசன் சஹானாவிடம், “நீ ஆராதனாவிற்கு வீட்டை சுற்றி காட்டுகிறாயா? எனக்கு கொஞ்சம் வேலை இருக்கு”, என்று சொல்லிவிட்டு அவனுடைய அலுவலக அறைக்கு சென்றான்.

மாறன் கீர்த்திவாசனை பின் தொடர்ந்து, “சார், உங்க கிட்ட கொஞ்சம் பேசணும்”, என்று சொல்லிக்கொண்டே அவனும் கீர்த்திவாசன் பின்னால் அதே அறைக்கு சென்றான். சஹானாவிற்கு, மாறன் கீர்த்திவாசனிடம் என்ன சொல்லப் போகிறான் என்று தெரிந்து கொள்ள ஆவலாக இருந்தாலும் ஆராதனாவிற்கு வீட்டை சுற்றிக்காட்டிவிட்டு அவனோடு பேசிக் கொண்டிருக்கும் ஆவலும் இருக்கவே, அவளுடனேயே சென்றாள். கீர்த்திவாசனிடம் பிறகு கேட்டு தெரிந்து கொள்ளவேண்டியது தான் என்று நினைத்துக் கொண்டாள்.

கீர்த்திவாசனோ, “மாறன், நீங்க ஒரு பத்து நிமிஷம் இங்கே வெயிட் பண்ண முடியுமா? நான் என்னோட அம்மாகிட்ட ஒரு முக்கியமான விஷயம் பேசிட்டு வந்திடறேன்”, என்று கேட்டான்.

“சரி சார். எனக்கு ஒண்ணும் அவசரமில்லை. நான் வெளியே காத்திருக்கேன்”, என்று சொல்லிவிட்டு மீண்டும் கனிமொழியிடம் வம்பு வேண்டாமே என்று வாசல் பக்கம் சென்றான்.

அம்மாவை தேடி சென்ற கீர்த்திவாசன் அங்கே பாட்டியும் இருப்பதை பார்த்து விட்டு, “நல்லதா போச்சு பாட்டி, நீங்களும் இங்கேயே இருக்கீங்க. நான் ஒரு முக்கியமான விஷயம் பேசணும் என்று வந்தேன்”, என்று சொன்னான்.

மரகதம், “ம்ம்.....என்ன நல்லதா போச்சு என்று தான் எனக்கு புரியல”, என்று சொன்னார் விரக்தியாக.

கீர்த்திவாசனின் பாட்டி தொண்டையில் அடைத்ததை விழுங்கி விட்டு பேரன் முகத்தை பார்த்து, “நீ சொல்லப்பா”, என்றார்.

“அம்மா, நீங்க இந்த மாதிரி அண்ணா, அண்ணியை பற்றியே நினைச்சு அழுதிட்டு இருக்கறதால இப்போ நடக்கவேண்டியது எதுவுமே உங்க கண்ணுல பட மாட்டேங்குது”, என்று லேசான கண்டிப்பும் ஆதங்கமும் கலந்து சொன்னான்.

“அப்படி என்னப்பா இப்போ என்னோட கண்ணுல படலை. இதோ இன்னைக்கு அந்த புது நர்ஸ் பொண்ணு வந்தாச்சு என்று நாகு வந்து சொன்னப்போ நான் உடனே வந்து அவளை பார்த்து பேசினேனே. என்ன வேணுமோ வந்து கேளும்மா என்று கூட சொன்னேனே. வேற என்ன நான் கவனிக்கலை என்று சொல்லறே?”, என்று ஆற்றாமையோடு கேட்டார் மரகதம். அவருக்கு கீர்த்திவாசன் இப்படி தன்னை துக்கம் கொண்டாடும் தாய் என்று பார்க்காமல், அழுமூஞ்சி/

கவனக்குறைச்சல் என்பது போல சொன்னது மனதை வருத்தியது. தாய் மனம் இல்லையா? அதற்கு துக்கம் அனுசரிக்கவும் நாள் கணக்கு உண்டோ?

“இன்னொரு முக்கியமான விஷயத்தை மறந்துடங்க அம்மா. அண்ணா அண்ணி இறந்த துக்கத்துல அவங்க குழந்தைகளுக்கு செய்ய வேண்டிய புண்ணியாஜனனம் செய்யலையே. மறந்துடங்க தானே?”, என்று கேட்டான் கீர்த்திவாசன்.

பதைத்து போய் எழுந்தார் மரகதம், “ஐயோடா கண்ணா. மறந்தே தான் போனேன். மகன் மருமகள் என்று அழுது அரற்றினேனே....இங்கே அவர்கள் குழந்தை இருக்கிறார்களே, அவங்களுக்கு ஒரு புண்ணியாஜனனம் செய்யணும் என்று எனக்கு தோணவே இல்லை பாரு. வயசாச்ச இல்லையா? மறதியும் வந்துடுத்து என்று நினைக்கிறேன்”, என்று குற்ற உணர்வில் புலம்பத் தொடங்கினார்.

“அம்மா....அம்மா, இப்போ உங்களை வருத்தணும் என்று நான் இதை நினைவு படுத்தலை. சொல்லப் போனால், எனக்கே கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னால் தான் நினைவு வந்தது. குழந்தைகளுக்கு வேண்டியது என்று ஆராதனா ஒவ்வொண்ணா கேட்டு வரிசை படுத்திக் கொண்ட போது தான் எனக்கு இதை மறந்தோமே என்று தோன்றியது”, என்று அம்மாவை உடனே சமாதானப் படுத்த முயன்றான்.

பாட்டி, “கீர்த்தி கண்ணா, நீ கொஞ்சம் இது பற்றி விசாரிச்சு வந்து சொல்லு. எப்போ நல்ல நாளு என்று. பெருசா எதுவும் செய்யவேண்டாம். புண்ணியாஜனனத்துக்கு என்ன நாள் குறிச்சு தராங்களோ அந்த நாள் அன்று கோவிலில் ஒரு அர்ச்சனையும் அன்னதானமும் செய்ய ஏற்பாடு செய்துடு. நீயும் சஹானாவும் குழந்தைகளை அழைச்சிட்டு போய் கூட்டிட்டு வந்திடுங்க. ஒரு வருஷம் முடியாம நாங்க யாரும் கோவிலுக்கு வர முடியாது”, என்று கடகடவென என்ன செய்ய வேண்டும் எப்படி செய்ய வேண்டும் என்று சொன்னார்.

“சரி பாட்டி, அப்படியே செய்யறேன்”, என்று சொல்லிவிட்டு அம்மாவிடம் ஆறுதல் சொல்லும் விதமாக தோளோடு அணைத்து, “அம்மா, நீங்க இப்படி அழுதுட்டே இருக்கறதால எதுவும் மாறப் போறதில்ல. மெதுவா மற்ற விஷயங்களில் மனசை செலுத்துங்கம்மா. கஷ்டம் தான். எனக்கு புரியுது. என்ன செய்வது சொல்லுங்க? நான் மட்டும் இப்போ சந்தோஷமாவா ஆபீஸ் போயிட்டு வந்திட்டு இருக்கேன்? அண்ணா உட்கார்ந்த சீட்டுல நான் உட்காருகிறேன் என்பதை நினைச்சாலே மனசை அறுக்கிறது. ஆனால், சமாளிக்கத்தான் வேணும். நீங்களும் இப்படி உங்க ரூமிலேயே அடைஞ்சு கிடக்காம வெளியே வாங்கம்மா. கொஞ்ச நேரம் குழந்தைகளோட நேரம் செலவு பண்ணுங்க. மெதுவா மனசு வேற விஷயங்களில் கொண்டு போங்க”, என்று அம்மாவை தேற்றினான்.

கண்ணில் நீர் வழிய மகன் சொன்ன விஷயங்களை உள்வாங்கிக் கொண்டார் மரகதம். மீண்டும் அம்மாவை தோளோடு அணைத்து சமாதானம் சொல்வது போல லேசாக அழுத்தம் கொடுத்து விட்டு, அம்மாவிற்கும் பாட்டிக்கும் தனிமை கொடுத்து வெளியே வந்தான்.

இளமாறன் கீர்த்திவாசனுக்காக காத்திருந்த நேரத்தில் வாசல் பக்கம் சென்றதன் பலன், தோட்டத்தின் ஒரு மூலையில் இருந்த பெரிய மரத்தின் மறைவிலிருந்து இளங்கோ மாடியில் பால்கனியில் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்த தாமோதரனை நோட்டம் விடுவதை பார்த்து விட்டான்.

‘மகனே, நீ வெறும் டிரைவர் இல்லை என்று நான் நினைச்சேன்டா.....மற்ற எல்லோரையும் விட முதலில் உன்னை தான் விசாரிக்க சொல்லப் போனேன். நீ உன்னை பற்றி சொன்ன அந்த பரிதாபக் கதையே இப்போ நிஜமா இல்லையா என்று சந்தேகமா இருக்கு’, என்று யோசித்துக் கொண்டு இளங்கோ மேற்கொண்டு என்ன செய்கிறான் என்று நோட்டம் விட்டான்.

கையில் இருந்த ZOOM லென்ஸ் பொருத்தப்பட்ட ஒரு கையடக்க காமெராவின் உதவியால் மாடியில் இருப்பவர்களை படம் பிடித்துக் கொண்டிருந்ததை கவனித்தான்.

நேரே போய் அவன் சட்டை பிடித்து உலுக்க வேண்டும் போல தோன்றிய ஆத்திரத்தை கஷ்டப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டு, ‘இப்போதைக்கு இளங்கோ என்ன செய்கிறான் என்று மட்டும் கவனிக்கவேண்டும்; அப்புறம் சிறிது நேரம் சென்ற பிறகு தான் ஆபீஸ்’க்கு அழைத்து பேசி background check பற்றி சொல்லணும்’ என்று முடிவு செய்து கொண்டான்.

ஒரு வேளை, அவன் அவர்களை தாக்குவதற்கு முயன்றாலோ வேறு யாருடனும் தொலைபேசியில் பேசினாலோ தெரியாது போய்விடும். ஆகவே இளங்கோவை விட்டு அப்புறம் இப்புறம் பார்வையை விலக்காது அவனையே வேவு பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அந்தோ பரிதாபம், இவன் எண்ணினது போலெல்லாம் இளங்கோ ஒன்றும் செய்யாது, காமெராவை எடுத்துக் கொண்டு அந்த மறைவிடத்தை விட்டு சென்று விட்டான்.

துரத்திக் கொண்டு போய் அவனை கையும் களவுமாக பிடித்து ஒரு டிரைவருக்கு எதற்கு கேமரா? அந்த மரத்தின் மறைவில் நீ செய்த வேலையை நான் பார்த்துவிட்டேன்.....நீ யார்? சொல்லடா உண்மையை? என்று பிடித்து உலுக்க முடியாத படி உன் புறத்திலிருந்து கீர்த்திவாசனின் குரல் கேட்டது, "மாறன், வாங்க. ஏதோ பேசுணும்னு சொன்னீங்களே", என்று கூப்பிட்டான்.

தற்காலிகமாக தனது கோபத்தையும் ஆத்திரத்தையும் மூட்டை கட்டி வைத்து விட்டு, தன கையால் இளங்கோவை நைய புடைக்கும் சந்தர்ப்பத்தை எதிர் நோக்கி இப்போது கீர்த்திவாசனோடு பேச உள்ளே சென்றான்.

*****

அத்தியாயம் பன்னிரண்டு

உள்ளே சென்று கதவை மூடி உட்காரும் வரை இருவருமே ஒன்றும் பேசவில்லை. என்ன விஷயம் என்பது போல கீர்த்திவாசன் பார்க்க, சுற்றி வளைக்காமல் நேரடியாக விஷயத்திற்கு வந்தான் மாறன்.

"இங்கே உங்க வீட்டுல செக்யூரிட்டி மெஷர்ஸ் அவ்வளவாக திருப்திகரமா இல்லை Mr. கீர்த்திவாசன். நான் வந்த அன்றே கவனிச்சேன், வாசலில் செக்யூரிட்டி ஆட்கள் உள்ளே விடமாட்டேன் என்று சொன்னபோது அவங்களை மீறி நீங்க என்னை உள்ளே வரவிட்டீங்க. நியாயமா போலீசில் கூப்பிட்டு அனுப்புவீங்க என்று நினைச்சேன். அதுவும் செய்யல. அதே போல, வீட்டுக்கு உள்ளே இங்கே அலுவலக அறை வரை என்னை வர விட்டீங்க. ஒரு வேளை, நான் உங்களை கொல்ல வந்திருந்தால் என் வேலை எத்தனை சுலபமா முடிந்திருக்கும் என்று யோசிச்சுப் பாருங்க".

இதை கேட்ட கீர்த்திவாசன் சிறிது நேரம் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. "நாங்க இங்கே எந்த விதமான செக்யூரிட்டி மெஷர்ஸும் வைத்துக் கொள்ளாததற்கு காரணம், எங்களுக்கு கூட எதிரிகள் இருப்பார்கள் என்று நாங்கள் நினைக்காதது தான். இப்படி ஒரு துக்கம் வருவதற்கு முன்னால், எங்களுடையது மிக சாதாரணமான குடும்பம். அதாவது நான் அப்படித்தான் நினைச்சிருந்தேன். பாட்டி, அம்மா, அப்பா, அண்ணா, தம்பி, தங்கை என்று நாங்களும் இயல்பான வாழ்க்கை தான் வாழ்வதாக நினைச்சிருந்தோம். நீங்க தவறா நினைக்கலை என்றால், உங்களை பற்றி என்னுடைய முதல் அபிப்பிராயம் நீங்க இங்கே வேலை தேடி வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக சென்னை வந்தவர் என்பதுதான். இங்கே வந்தவர், யதார்த்தமாக என்னுடைய வீட்டுக்கு வந்தீங்க, வாசலில் காவலாளிகள் உள்ளே விட மறுத்ததால் பொய் சொல்லியாவது உள்ளே வர திட்டம் போட்டீங்க என்று தான் நினைத்தேன். அந்த காரணத்தினால் தான், உங்களை கூட உள்ளே வரவைத்து பேசினேன்", என்று தன்னிலை விளக்கமாக சொன்னான் கீர்த்திவாசன்.

கீர்த்திவாசன் சொல்லி முடிக்கும் வரை காத்திருந்து விட்டு அடுத்த பாயிண்ட்டை கையில் எடுத்தான் இளமாறன். "அடுத்தது, வீட்டை சுற்றிலும் செக்யூரிட்டி கேமரா என்று ஒண்ணும் இல்லை போல தெரிகிறது. பர்க்ளர் அலாரம் இருக்கு. மற்றபடி, யார் எங்கே நடமாடுகிறார்கள் என்றெல்லாம் கவனிக்க எந்த வசதியும் இல்லை. அதே போல இந்த அறை மற்றும் அலுவலகத்தில் உங்கள் அறை, போர்டு மீட்டிங் நடக்கும் அறை மற்றும் உங்கள் கார் இதிலெல்லாம் tamper proof மெஷர்ஸ் எதுவும் செய்தது போல தெரியலை", என்று இளமாறன் அதுவரை வீட்டை சுற்றி வந்து நோட்டம் விட்டு கண்டுபிடித்த குறிப்புகளை சொன்னான்.

"....."

"அதுக்கப்பறம், இங்கே வேலைக்கு இருப்பவர்களை நீங்கள் எந்த விதமான ரெஃபரன்ஸ் கேட்டு அதை டெஸ்ட் பிறகு வேலைக்கு சேர்த்திருக்கிறீர்கள் என்ற விவரம் எனக்கு விவரம் சொல்ல முடியுமா? நான் சொல்வது, புதிதாக வேலைக்கு சேர்ந்த இளங்கோ பற்றி மட்டும் இல்லை; இங்கே ரொம்ப நாளாக இருக்கும் நாகம்மா, கனிமொழி போன்றவர்களும் சேர்த்து தான்", என்று சொல்லிவிட்டு கீர்த்திவாசனின் பதிலை எதிர்பார்த்து பேச்சை நிறுத்தினான்.

அவன் முகம் இறுகிப் போய் விட்டிருந்தது. குரலில் ஒரு வலியோடு, வேலைக்கு ஆட்களை எடுக்கும் போது ரெஃபரன்ஸ் என்பதெல்லாம் கம்பெனிக்கு ஆள் எடுக்கும் போது தான். வீட்டிற்கு வேலை ஆட்களை தேர்ந்தெடுப்பதெல்லாம் வாய் மொழியாக அவர்கள் பேசும்போது நம்பிக்கையானவர்கள் என்று தோன்றினால் உடனே வேலைக்கு எடுத்துக் கொள்வது தான் வழக்கம். அப்படி சேர்ந்தவங்க

தான் கனிமொழி, இளங்கோ எல்லோரும். நாகம்மா எங்கள் தாத்தா பாட்டியால் இங்கே வேலைக்கு வரவைக்கப்பட்டவங்க. பல விதத்திலும் நாங்கள் அவர்களை எங்கள் குடும்பத்தில் ஒருவரா தான் நினைக்கிறோம்”, என்றான்.

மாறன் ஒற்றை கேள்வியாக, “ஆராதனா?”, என்றான்.

புருவம் இடுங்க, “ஆராதனாவை பற்றி என்ன?”, என்றான். ஏனோ, மாறன் அவனை பற்றி தவறாக எதுவும் சொல்லி விடுவானோ என்ற பதைப்பும் கீர்த்திவாசனை மீறி வெளிப்பட்டது.

“ஆராதனாவை பற்றி நீங்க என்ன விசாரிச்சீங்க என்று கேட்கிறேன்”, என்று தெளிவாக கேட்டான் மாறன்.

“ஒண்ணுமே இல்லை”. மாறனின் வியந்த முக பாவம் பார்த்துவிட்டு, “குழந்தைகள் மருத்துவமனையில் இருந்த போது ஆராதனா தான் அவர்களை பார்த்துக் கொண்டாள். அங்கே அவள் வேலை செய்த விதம் பார்த்து திருப்தியாக இருந்ததால் தான் இங்கே ப்ரைவேட் நர்சிங்கிற்கு வர சொல்லி கேட்டுக்கொண்டேன். எப்படியும் நம்பகமானவர்களை தானே மருத்துவமனையில் வேலைக்கு எடுத்திருப்பார்கள்? நான் வேறு தனியாக விசாரிக்க வேண்டுமா?”, என்று கேட்டான்.

கீர்த்திவாசனின் விளக்கத்தை கேட்டுவிட்டு, சரிதான், அராதனாவை பார்த்து கவிழ்ந்து குப்புற விழுந்தே விட்டான் என்று நினைத்துக் கொண்டான் மாறன். ஆனாலும் அவனுடைய கடமை தெளிவாக தெரிந்தது. இளங்கோ, ஆராதனா இவர்களை பற்றி தனக்கு எழுந்துள்ள சந்தேகத்தை கண்டிப்பாக மேல்கொண்டு விசாரிக்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தமும் புரிந்தது.

ஆகவே, “ஓகே சார். அது உங்க பழக்கம். நாங்கள் போலீஸ் ஆட்கள். எங்களுக்கு ஒரு இடத்தில் குற்றம் என்று ஒன்று நடந்தால், சம்பந்தப்பட்ட எல்லோரையும் நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ விசாரித்து தெளிவுபடுத்திக் கொள்வது வழக்கம். அது முக்கியம் கூட. எங்களை பொறுத்தவரை குற்றமற்றவன் என்று ஒருவன் தெளிவுபடுத்தப் படும் வரை அல்லது குற்றவாளி பிடிபடும் வரை, எல்லோருமே சந்தேகத்திற்கு உட்பட்டவர்கள் தான். இளங்கோ, ஆராதனா, நாகம்மா, கனிமொழி எல்லோரையும் நேரடியாகவோ, மறைமுகமாகவோ நான் விசாரிக்க வேண்டும்”, என்றான்.

இதற்கு மேல் பொறுத்துக்கொள்ள முடியாமல், “எங்களால் இயல்பாக இருக்கவே முடியாதா? எப்போதும் எல்லோரையும் சந்தேகத்தோடே பார்க்கணுமா? மனிதர்களை நம்புவது, இயல்பாக தோழமையோடு இருப்பது என்பது எங்களுக்கு கிடைக்காதா? என்னுடைய அண்ணனும் அண்ணியும் இறந்த துக்கத்தை விழுங்கிக் கொண்டு நாங்கள் துக்கத்தில் இருக்கும் இந்த சமயத்தில் விசாரணை, செக்யூரிடி மெஷர்ஸ் என்று இதென்ன எரிச்சல்?”, என்றான் கீர்த்திவாசன்.

மாறன், “உங்களுக்கு நேர்ந்த துக்கத்திற்கு என்னுடைய ஆழ்ந்த அனுதாபங்கள் சார். உங்கள் இழப்பின் அளவு எனக்கு புரிகிறது. போலீஸ் என்பதால் எங்களுக்கு இயல்பு வாழ்க்கை பழக்கம் இல்லை என்றெல்லாம் இல்லை. நாங்களும் மனிதர்கள் தான். வலித்தால் அழும் அளவு எங்களுக்கும் உணர்வுகள் உண்டு. ஆனால், அதே சமயம் எல்லோரையும் நம்பக்கூடாது என்ற அளவு எச்சரிக்கை உணர்வும் அதிகம் உண்டு. நான் என்னுடைய கடமையை தான் செய்ய நினைக்கிறேன். இந்த என்னுடைய விசாரணையின் போது உங்களுக்கு பிடிக்காத சில விஷயங்கள் செய்யும் படி நேரிடலாம். பொறுத்துக் கொள்வீர்கள் என்று நினைக்கிறேன். நான் செய்யும் எல்லாவற்றிற்கும் சரியான விளக்கம் சொல்லவும் நான் கடமை பட்டிருக்கிறேன். அதனால், நீங்கள் என்னை சுதந்திரமாக செயல் பட விடுவீர்கள் என்று நினைக்கிறேன்”, என்று சொல்லி நிறுத்தினான்.

கீர்த்திவாசனுக்கு, இன்னும் கொஞ்ச நேரம் மாறனோடு பேசிக் கொண்டிருந்தால் தன்னையே சந்தேகித்து கொள்ளும்படி ஆகிவிடுமோ என்று தோன்றியது.

எரிச்சலை மறைக்காத குரலில், “என்னையும் சஹானாவையும் விட்டுடீங்கனே! உங்க சந்தேக லிஸ்ட்டில் நாங்க இல்லையா?” என்று கேட்டான்.

மாறன் மெதுவாக, “நீங்கள் இருவரும் எங்கள் சந்தேக லிஸ்ட்டில் இல்லை என்று யார் சொன்னது? நாங்கள் முதற்கட்ட நடவடிக்கையாக விசாரித்தே உங்கள் இருவரை பற்றியும் தான். முதலில் எங்கள் உளவுத்துறை டீமில் இருந்து ஒருவர் உங்கள் இருவரை பற்றியும் தகவல் சேகரித்தார். அதில் சந்தேகக்கிக்கும் படி ஒன்றும் இல்லை என்று உங்கள் இருவரையும் சந்தேக லிஸ்ட்டில் இருந்து நீக்கிய பிறகு, வீட்டில் இருக்கும் மற்றவர்களை பற்றி விசாரித்தார். அவர்கள் மேலும் சந்தேகிக்கும் படியாக எதுவும் இல்லை என்றதால் தான் நான் வந்தேன். கம்பெனியிலோ வெளியிலோ தொழில் ரீதியான

எதிரிகள் உங்களுக்கு இருக்கிறார்களா என்று கண்டுபிடிக்க வேண்டியதால் தான் நான் உங்களுக்கு பர்சனல் செக்ரட்டரியாக சேர்ந்திருக்கிறேன்”.

மாறன் சொல்லத்தொடங்கியதும் இறுகிப் போன கீர்த்திவாசனின் முகம், மாறன் சொல்லாத ஒன்றையும் புரிந்து கொண்டு மேலும் சுருங்கியது. தன்னையும் சஹானாவையும் தான் முதலில் சந்தேகித்து இருக்கிறார்கள் என்றால், தாங்களும் கொலைகாரர்கள் என்ற ரீதியில் நினைத்திருக்கிறார்கள் என்று தானே அர்த்தமாகிறது. சொந்த அண்ணா, அண்ணியை கொலை செய்யும் அளவு ராஷ்டிர குணம் கொண்டவனாகவா தாம் சித்தரிக்கப் பட்டிருக்கிறோம் என்று வலியோடு நினைத்தான். அப்படி என்ன விரோதம் இருக்க முடியும்? சொத்திற்காகவா? இல்லை கம்பெனியில் பதவிக்காகவா? எதுவாக இருந்தாலும் சொந்த அண்ணா அண்ணியையா? கடவுளே!!! நினைக்க நினைக்க தலை இடிக்கிறார் போல இருந்தது கீர்த்திவாசனுக்கு.

கீர்த்திவாசனின் முகத்தை பார்த்ததுமே மாறனுக்கு தான் சொல்லாமல் விட்ட விஷயத்தை அவன் புரிந்து கொண்டான் என்று புரிந்து விட்டது. வருத்தத்தில் அவன் முகம் சுருங்கி வலியிலும் வேதனையிலும் இறுகிப் போய் இருப்பது புரிந்து, இப்போதைக்கு இதற்கு மேல் இவனை தொந்தரவு படுத்தவேண்டாம் என்று தீர்மானித்து, “எக்ஸ்கியூஸ் மீ சார், ஐ வில் டேக் லீவ்”, என்று சொல்லி அறையை விட்டு வெளியே வந்தான்.

மீண்டும் அறைக்கு உள்ளே வந்த மாறன், “சார், இன்னொரு விஷயம்....நான் இங்கே இந்த அலுவலக அறை, உங்கள் அலுவலகத்தில் உங்கள் அறை, உங்கள் கார் எல்லாவற்றையும் tamper proof சோதனை செய்யணும். ஏதாவது வாய்ஸ் ரெகார்டிங் டிவைஸ் ப்ளன்ட் செய்யப்பட்டிருக்கா என்று பார்க்கணும். இந்த கேஸ் முடியும் வரை என்னை நீங்கள் போகும் எல்லா இடத்திற்கும் அழைத்து போனால் உங்களோடு யார் யார் பழகுகிறார்கள், அதில் சந்தேகிக்கும் விதமாக யாராவது இருக்கிறார்களா என்று பார்க்க முடியும். அதனால், நீங்களோ உங்கள் அப்பாவோ எல்லா இடத்திற்கும் என்னையும் அழைத்து செல்ல மறக்க வேண்டாம்”, என்று கேட்டுக்கொண்டான்.

ஆனால், கீர்த்திவாசனது முகத்தை பார்த்தால் மாறன் சொன்னதில் ஒரு வார்த்தை கூட கவனித்தது போல தெரியவில்லை. ஒரு வருத்தப் பெருமூச்சுடன் அறையின் கதவை சார்த்திவிட்டு வெளியே வந்தான்.

இவன் வெளியே வருவதற்கும் அந்த வீட்டின் வாசல் படியை கடந்து கொண்டு ஒரு அதி நவீன உடை அணிந்த அதி ரூப சுந்தரி(!) வருவதற்கும் சரியாக இருந்தது.

வரும்போதே கூடவே வந்த இன்னொருவன், “மது, அரை மணிநேரமா கிளம்ப சொல்லிட்டே இருந்தேனே. இப்போ பாரு எவ்வளோ லேட் ஆச்சு?”, என்று கேட்டுக்கொண்டே வந்தான்.

இந்த அதிரூப சுந்தரியும் சளைக்காமல், “பின்ன என்னை என்ன செய்ய சொல்லற? மேட்சிங் செருப்பு கிடைக்காம நான் எப்படி எதையோ போட்டுட்டு வரது?”, என்றவன் அப்போது தான் இளமாறனை கவனித்தான்.

‘நீ யார்?’, என்ற கேள்வி முகத்தில் தேக்கி அவனை பார்க்க....

இளமாறன், அதே கேள்வியை அவர்களிடம் படித்தான். “ஹலோ, நீங்க யாரு, என்ன விஷயமா யாரை பார்க்க வந்திருக்கீங்க?”, என்றான்.

பேச்சு சத்தம் கேட்டு, உள்ளே இருந்து நாகம்மாவும் அதற்கு முன்பாகவே இவர்களை சிறிது தூரம் இடைவெளி விட்டு தொடர்ந்து வந்த இளங்கோவும் இளமாறன் கேள்வியை கேட்டுவிட்டு அவள் பதில் சொல்லக் காத்திருந்தனர்.

“நான் மனோகரன், இவன் மாதவி. நாங்களும் கீர்த்திவாசனும் சின்ன வயசுல இருந்தே ரொம்ப நெருக்கம்”, என்று இளமாறனின் கேள்விக்கு பதில் சொன்னான் மனோகரன்.

“கீர்த்தி இருக்காரா? அவரோட பேசணும்னு தான் நான் கிளம்பி வந்தேன்”, என்று சொல்லி கொண்டே கீர்த்தி இருந்த அலுவலக அறைக்குள் மாதவி நுழைய போனாள். இத்தனை நேரம் விரும்பியோ விரும்பாமலோ கீர்த்திக்கு மனக் கஷ்டம் கொடுக்கும் படி நேர்ந்து விட்டது. அதற்கு ஈடு செய்ய முடியா விட்டாலும் ஆராதனாவின் முகத்திற்காகவாவது இப்போது இவன் கீர்த்திவாசனை பார்க்க விடக்கூடாது என்று முடிவு செய்து கொண்டான்.

ஆனால் இதற்குள் ஒரு விதமாக இளமாறனின் இடிகளை விழுங்கி சமாளித்து விட்டு மனதிடத்தை கூட்டிக்கொண்டு அறையை விட்டு வெளியே வந்த கீர்த்திவாசன் அறை வாசலில் இந்த இரு இடிகளை எதிர்பார்க்கவில்லை போல.

கண்ணோரம் சுருங்கி லேசாக எட்டிப்பார்த்த எரிச்சலை கூட உடனே அடக்கிக் கொண்டு வீட்டு மனிதனாக, "ஹலோ மனோகர், ஹலோ மாதவி...மாறன், இவர் மனோகரன், தாமோதரன் அங்கிலோட மகன்; இவங்க மாதவி, அங்கிலோட மகன். இவர் இளமாறன், என்னோட பர்சனல் செக்ரடரி", முறையாக அறிமுகம் செய்து வைத்தான் கீர்த்திவாசன். "அங்கின் அப்பாவோட பால்கனியில் உட்கார்ந்து பேசிட்டு இருக்கார்", என்று சொல்லி விட்டு இளமாறன் பக்கம் திரும்பினான்.

ஒருவேளை இவர்களிடம் இருந்து தப்பிக்க ஏதாவது உதவி தேவைப் படுமோ என்று இளமாறன் நின்று பார்க்க, கீர்த்திவாசன் எதுவும் சொல்லும் முன்னால்,

மாதவி, "கீர்த்து, நான் உங்களை பார்க்க தான் வந்தேன். ஆபீஸிலும் பார்க்கவே முடியறதில்லை. இன்னைக்கு வாங்க, கொஞ்ச நேரமாவது தனியா பேசிட்டு போகலாம்னு வந்தேன்", என்று ஒரு கீச்சுக் குரலில் சொல்லி கொஞ்சலாக பார்க்க ஐயோ பாவம் கீர்த்திவாசன் என்று இருந்தது இளமாறனுக்கு. வேறு வழியில்லாமல், அவர்கள் இருவரையும் அழைத்துக் கொண்டு, அப்பாவும் தாமோதரனும் பேசிக்கொண்டிருந்த பால்கனிக்கு போனான் கீர்த்திவாசன்.

அவர்கள் இருவரும் பேசட்டும் என்று நகர்ந்து வந்து ஒரு ஓரமாக நின்று கொண்டதால், இளமாறனுக்கு பக்கத்தில் கனிமொழி வந்ததை கவனிக்கவில்லை.

"வந்துட்டா மவராசி, கதவிடுக்கில் மாட்டின எலி மாதிரி கீச்சு கீச்சுன்னு கத்திக்கிட்டு. இதுல இவளுக்கு செருப்பு வரைக்கும் மேட்சிங்கா கேட்குதாக்கும்!", என்று முணுமுணுத்த போது பக்கென்று வந்த சிரிப்பை அடக்க வெகுவாக திணறிப் போனான் இளமாறன்.

இளமாறனை பற்றி கவலை படாது கனிமொழியே மறுபடியும், "இந்த மாதிரி அராத்து பார்டிங்களை ஏன்தான் வீட்டுக்குள்ள விடுறாங்களோ தெரியல. அவளுக்கு பக்கத்துல ஒருத்தன் நிக்கறான் பாரு, உச்சந்தலையில இருந்து உள்ளங்கால் வரைக்கும் விஷம். இப்படி எல்லாம் போட்டுட்டு வந்து சின்ன ஐயாவ வளைக்க ஆசையாக்கும். விளக்குமாத்துக்கு பட்டு குஞ்சலம் கேட்குது போல. இந்த முகரைகட்டைக்கு என்ன வேணும்? நாலு நாளைக்கு ஒரு தடவை வந்து சின்ன அம்மாவை தேடிட்டு வந்துடறான். பாவம் அவங்க. இவன் வந்துட்டு போனாலே அதுக்கப்பறம் ரெண்டு நாளைக்கு முகத்துல சுரத்தே இல்லாம இருக்காங்க.....", கனிமொழி திடீரென சண்டையை மறந்த எதிரி நாட்டு மன்னன் போல இளமாறனிடம் வம்பளக்க தொடங்க,

இளமாறனுக்கு தொடக்கத்தில் கனிமொழியின் சகஜமான பேச்சினால் ஆச்சரியமாக கேட்க தொடங்கினான். பிறகு ஏதோ ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அவனையும் அறியாமல் பேச்சு துப்பறியும் வேலை தொடர்பாக விவரம் சேகரிக்கும் ஆவலையும் மீறி சுவாரசியமாக மாறி விட்டது.

நல்லவேளை நாகம்மா போட்ட ஒரு அதட்டலில் இருவருக்குமே சமாதான பேச்சுவார்த்தை முடிந்து மீண்டும் சண்டை சீசன் தொடங்கியது.

"விளக்குமாத்துக்கு பட்டு குஞ்சலம்கிறது இப்போ வந்தவங்களுக்கு மட்டும் இல்ல. உனக்கும் தான். சம்பளம் கொடுத்து ஒரு வேலையும் கொடுத்து உன்னை இங்க தங்க வச்சா, நீ பாட்டுக்கு வர்றவங்க போறவங்க எல்லாரையும் பத்தி வம்பு பேசிட்டு நிக்கற. போ, போயி உன்னோட வேலைய பாரு. இல்லேன்னா, அத்தைன்னு கூட பார்க்காம நானே பெரியம்மா கிட்ட சொல்லி உன்னை வேலையில இருந்து தூக்க சொல்லிடுவேன். ஓடு", என்று விரட்டினார்.

பிறகு இளமாறனிடம் திரும்பி, "தம்பி, உங்களுக்கும் தான் சொல்றேன். நீங்க இங்க புதுசா வேலைக்கு சேர்ந்திருக்கீங்க. முதலாளி குடும்பத்துல இருக்கறவங்க வீட்டுக்கு நாலு பேரு போவதும் வருவதும் தான் இருப்பாங்க. வேலையாட்கள் நம்ம எல்லையோட நின்னுக்கணும். வர்றவங்களை பற்றியோ வீட்டுல இருக்கிறவங்களை பற்றியோ வம்பு பேசக் கூடாது. கவனமா இருங்க", என்று சொல்லி விட்டு திரும்பி பார்க்காமல் சென்றார்.

அவர் அந்த பக்கம் போனதும் இந்த பக்கம் வந்த கனிமொழி, "எனக்கு பின்னால் அத்தை வந்து நின்னத்தை சொல்லி இருக்கலாம் இல்ல, என்னை மாட்டி விட்டு வேடிக்கை பார்க்கிறதுக்கு எத்தனை நாளா காத்திட்டு இருந்த?", என்று முறைத்துக் கொண்டே கேட்டாள்.

அதற்கு இளமாறனும், “ஆமா, ஏற்கனவே என்னை பார்த்தா ஊசிவெடி மாதிரி வெடிக்கற, இதுல உன்னை மாட்டி விட்டுட்டு நீ சரவெடியா வெடிக்கிறதை வேற கேட்டுக்கணுமாக்கும். ஆளை விடும்மா தாயே”, என்று சொல்லிவிட்டு போய் விட்டான்.

நேரே பின் பக்கம் இருந்த தோட்டத்திற்கு சென்றவன், இந்தப் பக்கம் அந்தப் பக்கம் திரும்பாது, வெகு தொலைவில் இருந்த தோட்ட சாமான்களை போட்டு வைக்கும் ஒரு இருட்டு அறை பக்கம் சென்று அவனுடைய கை பேசியை எடுத்து அலுவலக எண்ணை அழுத்தினான்.

அந்தப்பக்கம் எடுத்து பேசிய சக போலீசிடம், “திஸ் இஸ் மாறன் ஹியர். எனக்கு இந்த கபிலேஷ் கேஸ் விஷயமாக ஒரு சிலரை பற்றி background check செய்ய வேண்டி இருக்கு. ஆட்களின் பெயரை சொல்றேன் குறிச்சுக்கோங்க. இளங்கோ, இங்கே கீர்த்திவாசனின் வீட்டில் டிரைவராக இருக்கான். கனி மொழி, இங்கே சமையல்காரியாக வேலை செய்கிறான். நாகம்மா, கனி மொழியின் அத்தை, இவரும் இந்த வீட்டில் வேலையாளாக இருந்தவர் தான். ஆராதனா, இங்கே நர்சாக வேலை பார்க்க வந்திருக்காங்க”.

“.....”

“எஸ், நான் இந்த கேஸ் எடுத்துக்கறதுக்கு முன்னால இந்த குடும்பத்தை செர்ந்தவங்களை பற்றின ஒரு ரிப்போர்ட் இருந்தது. அது மட்டும் தான் படிச்சேன். அதுல வீட்டுல வேலை செய்பவங்களை பற்றி இருக்கலை. அதுனால தான் இளங்கோ, கனிமொழி, நாகம்மா இவங்களை பற்றின பின்னணி வேணும் என்று சொல்றேன். அதிலும் முக்கியமா இளங்கோ, கனிமொழி ரெண்டு பெரும் இதுக்கு முன்னால வேற எங்கே எல்லாம் வேலை பார்த்திருக்காங்க என்ற விவரம் வேண்டும்”

“.....”

“ஓகே, தென், இங்கே கீர்த்திவாசனின் வீட்டு தொலை பேசியை யாராவது tamper செய்திருக்காங்களா என்று பார்க்கணும். டெலிபோன் டிபார்ட்மென்ட்டில் இருந்து அது பற்றி விசாரித்து சொல்லுங்கள். பாடி கார்ட்(Body Guard) போல இந்த குடும்பத்தில் இருப்பவர்களுக்கு protection கொடுக்க, எனக்கு ஒரு வேளை இன்னொரு ஆளின் உதவி இங்கே தேவை படலாம். அது பற்றி விரைவில் சொல்லுறேன். இந்த ரிப்போர்ட் எல்லாவற்றையும் எவ்வளவு சீக்கிரம் முடியுமோ அவ்வளவு சீக்கிரம் அனுப்பவும்”, என்று சொன்னான்.

இப்போது, விசாரணை எங்கிருந்து துவக்குவது என்று கொஞ்சம் புரிவது போல இருக்கிறது. ஒரே பிரச்சினை என்னவென்றால், தான் கீர்த்திவாசனோடு பாடி கார்டாக சென்று விட்டால் சஹானாவோ அவள் பெற்றோரோ தனியாக செல்லும் போது அவர்களுக்கு protection இருக்காதே என்பது தான்.

“குடும்பத்தில் இருவர் கொல்லப் பட்டிருக்கும் போது, குடும்பத்தில் உள்ள மற்றவர்களுக்கும் அதே கொலை ஆபத்து இருக்கிறதே. அதுவும் கொலையாளி இன்னும் பிடிபடாத நேரத்தில் மற்ற யாரையும் தகுந்த பாதுகாப்பு இல்லாமல் வெளியே செல்ல விடமுடியாது. ஆகவே, இன்னும் கொஞ்ச நாளைக்கு அவர்கள் வெளியே செல்லும் நேரங்களில் நாம் தயாராக இருக்கவேண்டும். அது முடியாது என்றால், அவர்கள் வெளியே செல்லும் நேரத்தை ஒத்திப் போடும்படி கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும்”, என்று முடிவு செய்து கொண்டான்.

சிறிது நேரம் அப்படியே சுற்றிவளைத்து நடந்து விட்டு, மீண்டும் வீட்டை நோக்கி வரத் தொடங்கின போது இளங்கோ தன்னை நோக்கி வந்து கொண்டிருப்பதை பார்த்தான். அவன் நடையின் வித்தியாசத்தையும் கவனித்தான்.

அருகில் வந்த இளங்கோ, “என்ன மாறன் எப்படி இருக்க?”, என்றான். எப்போதும் அதிகம் பேசாமல் வார்த்தைகளை எண்ணி பேசும் குணம் கொண்ட இளங்கோவா இப்போது தன்னை தேடி வந்து பேசுகிறான்? என்று வியந்த படி, “என்னை பார்க்கவா வந்தீங்க இளங்கோ?”, என்றான்.

“ஆமாம் மாறன், நீங்க என்னை பற்றி background செக் விசாரிக்க சொன்னீங்களா? எனக்கு இப்போ தான் தகவல் வந்தது. அது தான் என்னை பற்றி நானே சொல்லிட்டு போகலாம் என்று வந்தேன்”.

“பேசி முடித்து பத்து நிமிடம் கூட ஆகவில்லை அதற்குள் விசாரிக்க சொன்ன விஷயம் இவனுக்கு எப்படி தெரிந்தது? போலீசில் உளவாளி வைத்திருப்பானோ!!! அல்லது போலீஸ் துறையில் ஏதாவது கருப்பு ஆடு இருக்கிறதா? பரம ரகசியமாக விசாரிக்க சொல்லப்பட்டவனே அவனை பற்றின தகவலை

வந்து சொல்லவேண்டும் என்றால் இந்த இளங்கோவின் பின்புலம் எத்தனை வலுவானதாக இருக்க வேண்டும்? கடைசியில் இந்த இளங்கோவும் நம்பத்தகுந்தவன் இல்லையா? வேஷம் போட்டிருக்கிறான் என்று நான் நினைத்தது சரியாகி விட்டதே", என்றெல்லாம் நினைத்து எதிர்பாராத அதிர்ச்சியில் மௌனமாக இருந்தான்.

*****

அத்தியாயம் பதிமூன்று

கீர்த்திவாசன் தலைமையில் பால்கனி பக்கம் சென்ற மாதவி மற்றும் மனோகரன் குழு, பாதி வழியிலேயே கட்சிக் கொள்கையை மறந்த ஆளுங்கட்சி எம்எல்ஏ போல திசை மாறிய பறவைகள் ஆனார்கள்.

வேறு ஒன்றும் இல்லை, ஆராதனாவையும் சஹானாவையும் தோட்டத்துப் பக்கம் பார்த்த கீர்த்திவாசன் கண்கள் அவனையும் மீறி அந்த பக்கமே சென்று சென்று மீண்டும் வந்து சென்றது. அதை மாதவியும் கவனித்தாள். யார் அந்த புது முகம் என்ற குறுகுறுப்பு ஸ்பீட் ப்ரேக்கர் போல அவள் கால்களின் வேகத்தை குறைக்க வைத்தது.

இதற்குள் மனோகரனும் தங்கையின் வேகக் குறைப்பை கவனித்து விட்டு, அவள் பார்வையை தொடர, வெளியே தோட்டத்துப்பக்கம் தன்னுடைய தேவதையை பார்த்தான். பக்கத்தில் ஒரு புதிய மின்னலும் இருந்தது. ஆச்சரியமாக இருந்தாலும் தங்கையின் வேகக் குறைப்புக்கு அந்த மின்னல் தான் காரணம் என்று புரிந்து கொண்டான்.

மாதவி ஒரு முடிவுடன், "அடடே சஹானா இங்கேயா இருக்கா? கிஷோரும் கிரணும் கூட இங்கே தான் இருக்காங்களா? வாங்க போய் பார்த்திட்டு வருவோம்", என்று அழைத்து விட்டு பதிலுக்கு காத்திருக்காமல் தோட்டத்துப் பக்கம் போய் விட்டாள்.

ஆனால், இவர்களை கவனிக்காத ஆராதனாவும் சஹானாவும் தோட்டத்தில் நடை பயின்று முடித்து விட்டு வீட்டுக்குள் நுழைந்தனர். மாதவி இவர்களிடம் வருவதற்குள் வீட்டின் உள்ளேயே வந்துவிட்டனர்.

வேறு வழியில்லாமல், கீர்த்திவாசன் ஆராதனாவை இவர்களுக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கும் படி ஆகிற்று. "மாதவி, இவங்க ஆராதனா, குழந்தைகளை பார்த்துக்க வந்திருக்காங்க. ஆராதனா, இவங்க மாதவி, இவர் மனோகரன், எங்க கம்பெனி CEO தாமோதரனுடைய மகளும் மகனும்", என்று சொல்லி அறிமுகம் செய்து வைக்க,

மாதவி ரொம்ப முக்கியம் போல சந்தேகம் தெளிவு படுத்திக் கொள்ள கேட்பது போல, "குழந்தைகளை பார்த்துக்க என்றால் ஆயா மாதிரியா? ரொம்ப சின்ன பொண்ணா இருக்கியே! வழக்கமா இது போல வேலைகளுக்கு, பொறுமையா பார்த்துக்குவாங்க என்று கொஞ்சம் வயசானவங்களை தான் போடுவாங்க", என அவளுடைய ஊசியை இறக்க,

ஆராதனா ஆச்சரியமாக கீர்த்திவாசனையும் சஹானாவையும் மாறி மாறி பார்த்தாள்.

கீர்த்திவாசன் ஒரு சங்கடமான தவிப்போடு குறுக்கே புகுந்து பேச வர, சஹானா அவமானத்திலும் கோபத்திலும் முகம் சிவந்து போய் எரிச்சலாக பார்த்தாள்.

ஆராதனா ஒரு தீர்மானத்துடன் மாதவியை கண்ணுக்கு நேராக பார்த்து, "உங்களை சந்திக்கிறதில் மிகவும் சந்தோஷம் மாதவி. குழந்தைகளை பார்த்துக்கறது என்கிறதில் ஆயா வேலையும் அடக்கம் தான், ஆனால் ப்ரைவேட் நர்சிங் என்பது முற்றிலும் வேறு வேலை. நர்சிங் டிகிரியோடு midwifery டிகிரியும் முடிச்சு paediatric நர்சிங்கில் போஸ்ட் graduate செய்திருக்கிறவளுக்கு பொறுமை இல்லாமல் இருக்குமா? ", என்று சொல்லி அழகாக புன்னகைத்தாள்.

மனோகரன், அவன் பங்கிற்கு சஹானாவிடம், "ஹாய் சஹானா, எப்படி இருக்க? முன்ன பார்த்ததுக்கு இப்போ இளைச்சு இருக்கியே! களைப்பா இருக்கியேம்மா! ரெஸ்ட் எடுத்துக்கோ. குழந்தைகளை கவனிக்கிறதற்கு தான் வேலையாட்கள் இருக்காங்களே", என்று அக்கறையாக சொல்வது போல மீண்டும் ஒரு முறை ஆராதனாவை குத்தினான்.

இதற்கு மேல் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாது என்பது போல கீர்த்திவாசனும் சஹானாவும் ஒரே நேரத்தில்,

“ஆராதனாவை வேலைக்கு வந்த ஆளாக நாங்க பார்க்கலை.”

“அவங்களுக்கு இருக்கிற திறமைக்கு இங்கே ப்ரைவேட் நர்சிங் செய்ய சம்மதிச்சது எங்க அதிர்ஷ்டம்.”

“அவங்க பார்த்துக்கற தைரியத்துல தான் நாங்க குழந்தைகளை பற்றின கவலை இல்லாம இருக்கோம்.”

சொல்லப்போனா, அவங்க எங்களுக்கு பெரிய உதவி தான் செய்துட்டு இருக்காங்க.”

என்று பொரிந்து தள்ளி விட்டார்கள்.

கீர்த்திவாசனுக்கு இருந்த எரிச்சலுக்கு, குடும்ப நண்பர்கள் என்றோ சிறு வயது முதலே பழக்கம் என்றோ கூட பார்க்காமல் மனோகரன் முகத்திலேயே ஒரு குத்து விடவேண்டும் போல கோபம் வந்தது. முயன்று கட்டுப் படுத்திக் கொண்டான்.

சஹானாவிற்கும் ஆராதனா ஹாஸ்பிடலில் குழந்தைகளை பார்த்துக்கொண்ட விதம் ஒரு கணம் மனதில் வந்து போனது. கனிமொழி அடிக்கடி சொல்கிற “கழுதைக்கு தெரியுமா கர்ப்பூர வாசனை” என்பது இதை தான் போலும் என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

மாதவியும் மனோகரனும் இவர்கள் இத்தனை வேகமாக ஆராதனாவிற்கு வரிந்து கட்டிக் கொண்டு பேசுவதை எதிர்பார்க்கவில்லை போல. முகம் கூம்பிப் போய் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டு ஒன்றும் பேச முடியாமல் நின்றனர்.

ஆராதனா எல்லோரையும் பார்த்து பொதுவாக ஒரு புன்னகையோடு, “நீங்க பேசிட்டு இருங்க, நான் குழந்தைகளோட உள்ளே போறேன்”, என்று சொல்லி நகர்ந்தாள்.

இது தான் சாக்கு என்று சஹானாவும் கீர்த்திவாசனும், “நாங்க குழந்தைகளை தூக்கிட்டு வரோம்”, என்று சொல்லி ஆளுக்கொரு குழந்தையோடு ஆராதனாவுடன் புறப்பட்டார்கள். மாதவியும் மனோகரனும் ஒரு நிமிடம் முகம் அப்பட்டமான துவேஷத்தைக் காட்ட ஆராதனாவை முறைத்தபடி இருந்தனர்.

“ஓகே, மனோகர், மாதவி நான் போய் குழந்தைய நர்சரியில் கொடுத்திட்டு வரேன். நீங்க பால்கனியில் அப்பாவும் அங்கினும் உட்கார்ந்து பேசிட்டு இருக்காங்க பாருங்க. அங்கே போனீங்க என்றால் அவங்களை அங்கே பார்க்கலாம். சரியா? நாம் அப்பறம் பேசலாம்!”, என்று சொல்லிவிட்டு திரும்பிப் பார்க்காமல் சென்று விட்டான் கீர்த்திவாசன்.

மனோகரனுக்கும் மாதவிக்கும் நடந்த இந்த மூக்கறுப்பு வெகு சீக்கிரத்திலேயே இன்னொரு குழப்பத்தை ஏற்படுத்தப்போவது யாருக்கும் தெரிந்திருக்கவில்லை.

நர்சரிக்கு சென்று குழந்தைகளை கட்டிலில் கிடத்தும் வரை கீர்த்திவாசனும் சஹானாவும் ஒன்றும் பேசிக் கொள்ளவில்லை. குழந்தைகளுக்கு போர்வையை போர்த்திவிட்டு குனிந்து கண்ணத்தில் ஒரு முத்தம் கொடுத்துவிட்டு நிமிர்ந்தான் கீர்த்திவாசன்.

நிமிர்ந்தவன் ஆராதனாவின் முகத்தை உற்று பார்த்த படி, “கீழே அவங்க பேசினதுக்கு நான் உன்கிட்ட மன்னிப்பு கேட்டுக்கறேன் ஆராதனா. அவங்க பேசுனது கொஞ்சமும் சரியில்லை தான். வெரி சாரி”, என்றான் ஆத்மார்த்தமான வருத்தத்தோடு.

ஆராதனா, ஒரு சிறு புன்னகையோடு, “இட்ஸ் ஓகே சார், என்னை அவங்களுக்கு தெரியாதில்லையா? எல்லோருக்கும் நம்முடைய திறமைகள் தெரியணும் என்று எதிர்பார்க்கவும் முடியாது, நம்மை எல்லோரும் பாராட்டணும் என்றும் எதிர்பார்க்க முடியாது. அவங்க அப்படி சொன்னதில் எனக்கு எந்த வருத்தமும் இல்லை. நீங்க அதுக்காக மன்னிப்பெல்லாம் கேட்க வேண்டாம்”, என்றாள்.

தொண்டை வரை வந்த வார்த்தைகளை வலுக்கட்டாயமாக முழுங்கி விட்டு அவள் கண்களை விட்டு கண்ணை நகர்த்தவும் முடியாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் கீர்த்திவாசன். தன்னுடைய நிறை குறை பற்றி இவ்வளவு தெளிவாக தெரிந்து வைத்திருக்கிறாளே என்று ஆச்சரியமாக இருந்தது.

சஹானா உற்சாகமாக, “ஆமாம் ஆராதனா, நீ சொன்னதையே தான், கொஞ்சம் மாற்றி நினைத்தேன் நான். கழுதைக்கு தெரியுமா கற்பூர வாசனை என்று நினைத்தேன்”, என்று சொல்லிவிட்டு லேசாக சிரித்தாள்.

ஆராதனா மெதுவாக, “ஆனால் அவர்கள் ரெண்டு பேருக்கும் உங்கள் ரெண்டு பேர் மேலும் ஆர்வம் போலிருக்கு. அதுனால் கொஞ்சம் உரிமையோட உங்ககிட்ட பேசுறதா நினைச்சு பேசி இருக்கலாம்”, என்று சொன்னாள்.

சொல்லி வைத்தது போல அண்ணனும் தங்கையும் பேச்சை மாற்றி, “ரொம்ப நேரம் பேசிட்டு நின்னுட்டோம் போல இருக்கு. நாங்க கிளம்பறோம். நீ குழந்தைகள் தூங்கும் போது கொஞ்ச நேரம் ரெஸ்ட் எடுத்துக்கோ”, என்று சொல்லி அங்கிருந்து கழன்று கொண்டார்கள்.

இங்கே இப்படி ஒரு சுவாரசியமான சந்திப்பு நடந்து கொண்டு இருந்த போது, வேறு ஒரு இடத்திலும் வெகு சுவாரசியமான ஒரு சந்திப்பு நடந்தது.

மாறனது அதிர்ச்சியையோ மௌனத்தையோ கண்டு கொள்ளாமல், “நீங்க கனிமொழி பற்றியும் நாகம்மாலை பற்றியும் கூட விசாரிக்க சொன்னீங்க போலிருக்கு. அவங்க ரொம்ப நல்லவங்க, உங்க போலீஸ் சந்தேக லிஸ்ட்டில் இருந்து சந்தேகம் இல்லாம நீங்க அவங்க பேரை நீக்கிடலாம். ஆனால், இப்போ புதுசா இங்கே குழந்தைகளை பார்த்துக்க வந்திருக்காங்களே, ஆராதனா, அவங்களை பற்றி எனக்கு அவ்வளவா தெரியாது. சொல்லப்போனால், அவங்க வரப்போவதே எனக்கு கொஞ்சம் எதிர்பாராத விஷயம் தான்”, என்றான் இளங்கோ.

மாறன், ஆச்சரியத்தின் உச்சிக்கே சென்றுவிட்டான். தான் யார் யாரையெல்லாம் விசாரிக்க சொன்னோம் என்ற பெயர்கள் கூட இவனுக்கு தெரிந்திருக்கிறதே! அது போதாது என்று, அவர்களை பற்றி இவனும் விசாரித்து இருப்பான் போல இருக்கிறதே! இங்கேயே வேலை செய்து கொண்டு இங்கே உள்ளவர்கள் பற்றி எல்லா விவரங்களையும் சேகரித்து வைத்திருக்கிறான். என்ன தைரியம்! போலீஸ் இலாகா என்றால் அவ்வளவு இளக்காரமாகி விட்டதா? இப்படி பட்ட புல்லுருவிகளுக்கு எல்லாம் உதவி செய்பவர்கள் இருக்கிறார்களா?

அவ்வளவு தான். எங்கிருந்து தான் கலாட்டா பேர்வழியான மாறனுக்கு இப்படி ஒரு கோபம் வந்ததோ!! என்று ஆச்சரியப் படும் படி, ஒரே நொடியில் பாய்ந்து இளங்கோவின் சட்டையை ஒரு கையால் கொத்தாக பற்றி இன்னொரு கையால் அவன் தாடையில் ஒரு குத்து விட்டான்.

எதிர்பாராத இந்த தாக்குதலில் இளங்கோ சற்றே பின்னால் சென்றாலும் அவன் பிடியை விட்டு போகாத படி மாறன் இளங்கோவின் சட்டையை கெட்டியாக பிடித்துக் கொண்டிருந்தான். இளங்கோவிற்கு மாறனின் இடியை போன்ற அடி வாங்கின பிறகு சும்மா இருக்க முடியாமல், “மாறன், சும்மா இருங்க. என்னதிது? அடி தடி எல்லாம் வேண்டாம். நான் சொல்லறதை கேளுங்க”, என்றெல்லாம் சொல்லி பார்த்து முடியாமல் வலுக்கட்டாயமாக சட்டையை பிரித்தெடுக்க முயன்றான்.

இதற்குள் கோபத்தின் வீரியத்திலோ இல்லை இளங்கோ சாவதானமாக பேசிக்கொண்டிருந்ததால் வந்த கூடுதல் எரிச்சலிலோ, மாறன் இளங்கோவை கீழே தள்ளி அவன் மேலே ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டு இன்னும் கொஞ்சம் குத்துவதற்கு கையை ஓங்கினான்.

ஏற்கனவே வாங்கின குத்தில் பல் விழுந்திருக்குமோ என்று பயந்து போன இளங்கோ, மீண்டும் ஒரு முறை குத்துப் பட தயாராக இல்லை. ஆகவே, சீக்கிரம் உண்மையை சொல்லுவது என்று முடிவு செய்து, இரண்டு கையையும் சரண்டர் என்று சொல்வது போல தலைக்கு மேலே தூக்கி, ஆனால் மிக மிக மெல்லிய குரலில், “மாறன், நான் வசந்த்.....ஃப்ரம் சென்ட்ரல் டிபெக்டிவ் யூனிட்” என்றான்.

மெல்லிய குரல் என்றாலும் உச்ச பட்ச கோபத்தில் இருந்தாலும், மாறனுக்கு இளங்கோ சொன்னது தெளிவாகவே கேட்டது. நம்பமுடியாமல் வியப்பாக அவனை பார்த்தான்.

மாறனின் கண்களில் தெரிந்த நம்பிக்கை இன்மையை பார்த்த இளங்கோ, “நீ மட்டும் கொஞ்சம் எழுந்து கொண்டால் நான் உனக்கு எல்லா விஷயத்தையும் விரிவா சொல்லுவேன். இந்த போலீஸ் எனக்கு கொஞ்சம் மூச்சு முட்டற மாதிரி இருக்கு”, என்று சொல்லிவிட்டு முகத்தை பொய்யாக பரிதாபமாக வைத்துக்கொண்டு, “ப்ளீஸ், எழுந்துக் கோயேன்”, என்றான்.

திடீரென மரியாதை பன்மை போய் நீங்கள், வாங்கள் என்றதிலிருந்து நீ, வா, போ என்று இளங்கோவின் பேச்சு மாறியதை கவனிக்கும் மனநிலையில் மாறன் இருக்கவில்லை. சந்தேகம் தீராமல் அதனால் பிடித்த சட்டை பிடியையும் விடாமல், “எனக்கு உன் மேலே நம்பிக்கை இல்லை. அதனால், இப்படியே காட்டு”, என்று சொல்லிவிட்டு அவன் மீதிருந்து லேசாக நகர்ந்தான்.

“ஹம்ம்.....போலீஸ்காரன் புத்திய காட்டிட்ட. இவ்வளவு சொல்றேன், என் மேலயே நம்பிக்கை இல்லைன்னு சொல்லிட்டயே. நான் கெட்டவன் என்றால் உன்னை திருப்பி அடிச்சிருக்க மாட்டேனா? நீயும் என் கூட்டத்தை சேர்ந்தவன் என்கிறதால் தானே இப்படி பொறுமையா பேசிட்டு இருக்கேன்”, என்று சொல்லிய படி பான்ட் பாக்கெட்டுக்குள் கை விட்டு, அவனது ID காட்டு எடுத்து காட்டி, “வசந்த், டிடெக்டிவ் யூனிட்”, என்றான்.

அதை பார்த்து, வியப்பாக வாய் திறந்து பார்த்த படி அப்படியே மீண்டும் இளங்கோ மீதே உட்கார்ந்து விட்டான்

“ஐயோ, இப்போ என்பா, திரும்பவும் என் மேலையே உட்கார்ந்துட்ட?”, என்றான் இளங்கோ என்கிற வசந்த்.

“ஓ...சாரி, நிஜமாவே நீங்க போலீஸ் தானா? என்னால நம்பவே முடியல?”, என்று சொல்லியபடி இளங்கோ என்கிற வசந்த் மீதிருந்து நகர்ந்தான் .

சட்டையை உதறி சரி செய்த படி, “ஹே, என்னப்பா விளையாடறியா? ID காட்டு எல்லாம் காட்டுறேன். அப்போதும் நம்ப முடியலை என்றால் என்ன அர்த்தம்?”, என்று கேட்டான்.

“சாரி சாரி, ஐ மீன், உங்களை பார்த்தால் கொஞ்சம் கூட போலீஸ் என்று சந்தேகம் வரவில்லை. அதனால் தான் நம்ப முடியலை என்று சொன்னேன்”, அவசரமாக விளக்கி விட்டு,

“ஆமாம், எனக்கு ஒரு சந்தேகம்? நம்ம டிபார்ட்மென்ட்லேருந்து யாரோ இங்கே இருக்கறவங்களை பற்றி அடிப்படை விசாரணை நடத்தி அதில் ஒண்ணும் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் தான் என்னை அனுப்பினாங்க என்று என்னிடம் சொன்னாங்க. அது நீங்களாக இருக்கும் என்று எனக்கு தோன்றவே இல்லை. தவிர, என்கிட்டே உங்க நிஜ பெயர் சொல்லி தான் கேஸ் பற்றி விசாரிக்கிற undercover officer என்று briefing போது சொல்லி இருந்தாங்க. நீங்க இன்னமும் இங்கேயே இருக்கிற பட்சத்தில் அவங்க ஏன் உங்களை பற்றி என்னிடம் சொல்லலை?”, என்று கேட்டான் இளமாறன்.

“உன்கிட்ட சொல்லலை என்று சொல்லறியே, உன்னை பற்றி என்னிடமும் சொல்லலை. இப்போ தான் நீ போன் செய்து என்னை விசாரிக்க சொன்னதும் தான், அவங்க என்னை கூப்பிட்டு சொன்னாங்க.

இங்கே க்ரைம் நடந்த வீட்டில் சூழ்நிலை எப்படி இருக்குமோ? அதை பார்த்துக் கொண்டு தான் ஒரு ஆபிசர் இன்னொரு ஆபிசரை அடையாளம் கண்டு கொண்டு அணுக முடியும் என்கிற காரணத்தினால் கூட சொல்லாமல் விட்டிருக்கலாம்.

இன்னொரு காரணமும் இருக்கு. நான் சென்ட்ரல் டிடெக்டிவ் யூனிட்லேருந்து வரேன். நீ கிரைம் பிரான்ச். வசந்த் என்று ஒருத்தர் சென்ட்ரல் டிடெக்டிவ் யூனிட்லேருந்து போய் இருக்கார் என்று தான் உங்க பிரான்சுக்கு தகவல் போயிருக்கும். எப்படியும் உன்னோட first பாயிண்ட் ஆப் காண்டக்ட் நம்ம ஆபிசாக இருக்கும் என்று நினைத்திருக்கலாம்.

இப்படி எத்தனையோ காரணங்கள். முதல்ல, அவங்களுக்கு இங்க நான் என்ன பெயர், காரணம் சொல்லி நுழைஞ்சிருக்கேன் என்றே நான் இன்னும் சொல்லலை. ஜஸ்ட், கேஸ் விசாரிச்சாச்சு. வீட்டுல இருக்கிறவங்க மேல எந்த சந்தேகமும் இல்லை; ஆல் க்ளியர் என்று தான் நான் தகவல் அனுப்பினேன். நேரில் ரிப்போர்ட் செய்யும் போது தான் எல்லா விவரங்களும் சொல்ல சொல்லி எனக்கு உத்தரவு கொடுத்திருக்காங்க. அதனால் உனக்கு சொல்லலை என்று வருத்த படாதே”, என்றான்.

“ஹம்ம்..... இருந்தாலும், இப்படி முதல்லையே சொல்லாம அனுப்பி இருக்க வேண்டாம். நான் உங்களை சந்தேகப் பட்டிருக்க மாட்டேன். ரொம்ப சாரி, உங்களை அடித்து, குத்தி ரொம்பவும் மரியாதை குறைச்சலாக செய்துட்டேன். மன்னிச்சிடுங்க”, என்று குற்ற உணர்ச்சி தாங்காமல் மன்னிப்பும் கேட்டுக் கொண்டான்.

“இது நல்லா இருக்கே, கொஞ்சமாவா குத்தின? பல்லு கழண்டு விழுந்தும் போல வலிக்குது”

மீண்டும் ஒரு முறை சங்கடமாக, “ரொம்ப சாரி வசந்த். உண்மையில் நீங்க கொலைகாரனின் உளவாளியோ என்கிற கோவத்துல தான் அப்படி குத்தி, அடிச்ச சண்டை போட்டேன். போலீஸ் துறையிலே இருந்து விவரங்களை சேகரிச்சிட்டு இங்க வந்துருக்கிங்க என்று நினைச்சேன்”, என்றான்.

“நல்ல வேளைப்பா, கொலைகாரனின் உளவாளியோ என்று தானே நினைச்ச, கொலைகாரன் என்றே நினைக்கலையே. இந்த கேஸ் கொஞ்சம் சிக்கலாக தான் இருக்கு. யார் காரணம் என்று இதுவரை கண்டு பிடிக்க முடியலை; வீட்டில் இருக்கிறவங்க காரணம் இல்லை என்கிறது வரை என்னால் உறுதியாக சொல்ல முடியும். அதனால நீ இங்கே இருக்கவங்க மேல சந்தேகப்பட்டு நேரத்தை வீணடிக்காதே; கண்டிப்பாக தொழில் முறை எதிரிகள் தான் இதுக்கு காரணம் என்று எனக்கு தோணுது”, என்று இளங்கோ சொல்லிக் கொண்டிருந்த போதே கனிமொழி இவர்கள் இருவரையும் அழைக்கும் குரல் கேட்டது.

“சரி, நாம இது பற்றி அப்பறம் பேசலாம். இப்போதைக்கு கனிமொழிக்கிட்ட ஏதாவது சொல்லி சமாளிக்கணும்”, என்று சொன்ன மாறன், “அவளுக்கு வேற என்னை பார்த்தாலே எப்போதுமே இளக்காரம் தான்”, என்றான்.

வசந்தம் விடாமல், “பின்னே நீ எப்போ பாரு அவளோட வம்பு பேசற மாதிரியே பேசிட்டே இருந்தால் அவ அப்படி தானே பேசுவா?”, என்றான்.

பேசிக்கொண்டே வந்ததில் இருவரும் கொல்லைப் புற படிக்கட்டிற்கு வந்துவிட, அங்கே இடுப்பில் கை வைத்து முறைத்துக் கொண்டிருந்த கனிமொழியை பார்த்ததும் மாறனின் வழக்கமான உற்சாகம் வந்து சேர்ந்துவிட, “என்ன கனி? இங்க நின்னுட்டு போஸ் கொடுத்துட்டு இருக்க?”, என்று கேட்டான்.

கனிமொழி சித்திரை மாதத்தின் அக்னி நக்ஷத்திர வெயிலை வார்த்தைகளில் கொண்டு வந்து, “இதோ பாரு, என்னை இப்படி கனி என்று சொல்லாதேன்னு உன்கிட்ட சொல்லி இருக்கேன் இல்ல?”, என்று சொன்னவள் அப்போது தான் விளக்கின் வெளிச்சத்தில் வசந்தை நன்றாக பார்த்தாள்.

இருவரும் செய்த மல் யுத்தத்தில் மாறன் வசந்தை கீழே தள்ளி அவன் மேலே ஏறி உட்கார்ந்ததன் விளைவாக வசந்தின் சட்டையில் இருந்த புழுதிப் படலம் மற்றும் கன்னம், தாடை பகுதிகளின் கருநீலமும் என வசந்தின் நிலை கொஞ்சம் சந்தேகத்தை கொடுக்கிற மாதிரி தான் இருந்தது.

சந்தேகத்தை உறுதிப் படுத்துகிறது போல, மாறன் கொஞ்சம் கூட அலுங்காமல் நலுங்காமல் அன்று கண்ட மேனிக்கு அழிவில்லாமல் இருப்பதை பார்த்து ஒன்றும் ஒன்றும் ஐந்து என்று கணக்கிட்டவள், வசந்திடம் திரும்பி, “இந்தாளோட சேராதேன்னு சொன்னேன் இல்லையா? பாரு இப்படி காட்டு மிராண்டித்தனமா உன்னை குத்தியிருக்கான்”, என்று சொல்லி மாறனை முறைத்தாள்.

‘நான் தான் சொன்னேனே!!!’, என்பது போல மாறன் வசந்தை பார்த்து ஒருமுறை தோளை குலுக்கி விட்டு வேறு பக்கம் செல்லப் போக, மீண்டும் ஒரு முறை கனிமொழியின் குரல் அவனை தடுத்தது. “சின்ன ஐயா உங்களை கூப்பிடறாரு. எல்லோரும் உள்ள சாப்பிட வர நேரம். பெரிய ஐயாவும் பெரிய அம்மாவும் கூட வருவாங்க. அதுனால உன்னோட வால்தனத்தை சுருட்டி வச்சிக்கோ”, எச்சரிக்கையாக சொல்லிவிட்டு வசந்திடம், “உங்களுக்கு ஒத்தடம் வச்சிக்க ஏதாச்சும் வேணும்னா சொல்லுங்க. போட்டுக் கொடுக்கறேன்”, என்று சொல்லி ஒரு கனிவான பார்வையை அவன் பக்கம் சிந்திவிட்டு மீதி வேலையை கவனிக்க உள்ளே சென்றாள்.

“என்னை கூப்பிட்டு அனுப்பினார்களா?”, என்று வியந்த பாவனையுடன் மாறன் வசந்தை பார்க்க; வசந்த் ஒன்றும் சொல்லாமல் மாறனின் தோளை தட்டிக் கொடுத்து உள்ளே போகுமாறு தலையை லேசாக அசைத்துக் காட்டிவிட்டு அவன் வழியே சென்றான்.

மாறன் மெதுவாக யோசனையோடு கால்களை எட்டிப் போட்டு நடந்து சென்றதாலோ என்னவோ சீக்கிரமே கிரீத்திவாசன் குடும்பத்தோடு உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்த ஹால் பகுதிக்கு வந்துவிட்டிருந்தான். ஆச்சரியம் என்னவென்றால், அங்கே கிரீத்திவாசனின் பெற்றோர்களோடு குழந்தைகள் சகிதம் இருந்த ஆராதனா.

கவனமாக லேசர் பார்வையை சுழல விட்டபடி எல்லோருடைய முகத்தையும் ஆராய்ந்தான். எல்லோருடைய முகத்திலும் ஒரொரு வித எதிர்பார்ப்பு இருந்தது.

கீர்த்திவாசனின் பெற்றோர் குழந்தைகளை பற்றி கேள்விகள் கேட்க, மாமா மாமி கேட்கும் அத்தனை கேள்விகளுக்கும் பொறுமையாக பதில் சொன்னாலும், வெளிப்படையாக காட்டிக் கொள்ளாத ஒரு பரவசம், படபடப்பு, எதிர்பார்ப்பு ஆராதனாவின் முகத்தில் தெரிந்தது.

இவ்வளவு மெய் மறந்து ஒருவரை பார்க்க முடியுமா என்று சந்தேகம் வரும்படி ஆராதனாவை பார்த்த படி இருந்தான் கீர்த்திவாசன். அவளுடைய பரவசம், படபடப்பு, உற்சாகம் எல்லாவற்றையும் தவற விட்டுவிடக் கூடாது என்கிறது போல அவள் முகத்தை விட்டு பார்வையை இந்தப் பக்கம் அந்தப் பக்கம் நகர்த்தாது பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“பிறந்த உடனே குழந்தைகளுக்கு நம்ம குரல், தொடுகை எல்லாவற்றையும் நல்லா இனம் கண்டு பிடிக்க முடியும். அதனால், இப்படி உள்ளங்கையால குழந்தையை வருடிக்கொடுத்து இதமாக பேசினால் குழந்தையால் நம்மை உணர முடியும். ரொம்ப அழுது, தூங்க சிரமப்படும்போது இந்த முறையில் சுலபமா தூங்க வைக்க முடியும். அலைப்புறுவது இல்லாம குழந்தைகள் நிம்மதியா தூங்குவாங்க”,

ஆராதனாவின் முகத்தில் தெரிந்த உணர்வுக் கலவையா? அல்லது, அந்த சமயத்தில் அந்த முகம் நினைவு படுத்திய பவானியின் நினைவுகளா? அல்லது, குழந்தை பற்றி அவள் பேசியதால் குழந்தைகளின் எதிர்காலம் பற்றிய கனவுகளா? அல்லது, அந்த குழந்தைகளை பெற்றவர்களின் நினைவுகளா? அல்லது, இவை எல்லாமே சங்கிலித்தொடர் போல ஒன்றோடு ஒன்றாக பின்னிப் பிணைந்து விட்டதா?

என்னவென்றே சொல்லத்தெரியாத ஒரு உணர்வுக் குவியலாக மாறிப் போய் இருந்தார்கள் கீர்த்திவாசனின் பெற்றோர்; ஆராதனாவின் மாமா மாமி. சஹானா மடியில் கிடந்த கிரணை வருடிக் கொடுத்துக் கொண்டு இருக்க, மரகதம் மாமியின் மடியில் கிஷோரும் இருந்தனர்.

எந்த விதமான சலனமும் இல்லாமல் அமைதியான மனநிலையில் இருந்தது சஹானா மட்டுமே. அதனாலேயே அவளை பார்க்கும் போது மோன நிலையில் இருந்த புத்தரை போல அமைதி ததும்பி வழிகின்ற மனோ நிலையில் இருப்பவளை போல இருந்தாள். ஒரு நிமிடம், ஒரே ஒரு நிமிடம் என்றாலும் அந்த கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் மாறனுக்கு சஹானா இதே போல தன் வீட்டு ஹாலில் தன் பெற்றோருடன் உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தால்(?) என்று ஒரு எண்ணம் தோன்றி மறைந்தது!!!

தெரியாமலா சொன்னார்கள், ‘தன்னெஞ்சறிவது பொய்யற்க’ என்று? தன்னெஞ்சம் சொன்ன கூற்று தான் அத்தனை உகந்ததாக இல்லை. வேலைக்கு என்று வந்த இடத்தில் இதென்னடா இந்த வேண்டாத பிரச்சினை என்று நினைக்க வைத்தது.

மாறனின் கேட்கமுடியாத கேள்விக்கு பதில் சொல்லி அவன் மனதை குளிர்விக்கும்படி அவன் வருகையை முதலில் கவனித்தது சஹானா தான். மோனநிலை உடனே தெளிவு பெற்று, “வாங்க மாறன்”, என்றாள்.

அதன் பிறகே மற்ற எல்லோரும் நிமிர்ந்து அவன் வருகையை உணர்ந்தனர்.

அங்கே இருந்த மற்ற எல்லோரும் ஒரே நொடியில் சுதாரித்து அவரவர் நினைவு குமிழிலிருந்து வெளியே வந்து இளமாறனை கவனித்தார்கள்.

கீர்த்திவாசன் எழுந்து, “வாங்க மாறன், சாப்பிடலாம். அப்பா, அம்மா வாங்க. உங்களுக்கு சாப்பிடற நேரம் தாண்டிட போகுது”, என்று அழைத்தான்.

எல்லோருமாக இரவு உணவிற்காக எழுந்தனர்.

“குழந்தைகளை bassinet-இல் போட்டுட்டால், நம்ம பக்கத்துலையே வச்சிக்கலாமா? நீயும் எங்களோட சாப்பிட வாயேன் ஆராதனா”, மரகதம் மாமி ஆராதனாவிற்கு அழைப்பு விடுத்தார்.

இத்தனை நேரம் சிரித்த முகமாய் மலர்ச்சியோடு பேசி கொண்டிருந்த ஆராதனா இப்போது சட்டென ஒரு நிழல் வந்து மறைத்தது போல கூம்பி போய் விட்டாள்.

அவர்களை பொறுத்த வரை சம்பளத்துக்கு வேலை செய்ய வந்த தன்னையும் அவர்கள் உணவு உண்ணும் போது குடும்பத்தோடு உண்ணத்தானே அழைக்கிறார்கள். இதோ தன்னைப் போலவே

இளமாறனையும் கூட அழைத்திருக்கிறார்கள். வறட்டு கௌரவம், பணக்கார மமதை இதெல்லாம் தாத்தாவிற்கு மட்டும் தான் இருந்ததா? இவர்களுக்கு அப்படி எல்லாம் கிடையாதா? இயல்பாக தான் இருப்பார்களோ!!!

சகஜமாக பேசிய ஆராதனா ஒரே நொடியில் கூண்டுக்கு உள்ளே சென்றுவிட்ட காரணம் புரியாமல் கிர்த்திவாசன் குழம்பி போய் பார்க்க, “இல்ல, வேண்டாம். நான் குழந்தைகளை தூக்கிட்டு மாடிக்கு போறேன். நீங்க எல்லோரும் சாப்பிட்ட பிறகு குழந்தைகள் தூங்கிட்டால் பேபி மானிடர் ஆன் செய்துட்டு நான் கீழே வரேன். கனிமொழியோட சாப்பிட்டுக்கறேன்”, மெல்லிய குரலில் உறுதியோடு சொல்லி விட்டு கிஷோரை தூக்கிக் கொண்டு சென்றுவிட்டாள்.

இப்போது கிர்த்திவாசனுக்கு குழப்பத்தோடு சேர்ந்து ஏமாற்றமும் வந்து ஒட்டிக் கொண்டது. ஒரு நிமிடம் நன்கு பேசிவிட்டு அடுத்த நிமிடமே விலகி செல்பவளை புரிந்து கொள்ளமுடியாமல் யோசனையாக பார்த்திருந்தான்.

சுஹானாவிடம் இருந்து கிரணை வாங்கிக் கொண்டு மாடியேறி சென்றான் கிர்த்திவாசன். அங்கே உள்ளே கிஷோரை கிடத்திவிட்டு மீண்டும் அறையை விட்டு வெளிப்பட்ட ஆராதனா கிர்த்திவாசனை பார்த்ததும், “ஓ....நீங்க எதுக்கு சார் குழந்தைய தூக்கிட்டு வந்தீங்க? நானே இன்னொரு முறை கீழே வந்து தூக்கிட்டு வந்திருப்பேனே. கீழே எல்லோரும் உங்களுக்காக காத்திட்டு இருக்க போறாங்க சார்”, என்று சொல்லிய படி கிரனுக்காக கை நீட்டினாள்.

குழந்தையை கொடுக்காமல் அவளை தாண்டி அறைக்குள் சென்று குழந்தையின் தொட்டிலில் கிடத்தி விட்டு, ஒரு மென்மையான புன்னகையோடு இரண்டு குழந்தைகளின் கன்னத்தையும் ஒரு முறை தடவி விட்டு நிமிர்ந்தவன், புருவத்தை சுருக்கி ஆராதனாவை பார்த்து, “ஆராதனா, கட் தட் சார். எனக்கு ஒரு பேரு இருக்கு. ஞாபகம் இருக்கு இல்லையா?”, என்று கேட்டு விட்டு அவள் பதிலை எதிர்பார்க்காமல் கீழே சென்று விட்டான்.

“ஆனா, சார்....ஆனா.....”, சம்பளம் கொடுக்கும் முதலாளியை எப்படி பெயர் சொல்லி கூப்பிடுவது என்று கேட்க வாய் திறந்த ஆராதனாவின் கேள்வியை கேட்க ஒரு பல்லி, எட்டுக்கால் பூச்சி கூட இல்லை என்கிற போது அவள் யாரிடம் கேள்வியை கேட்பாள்?

*****

அத்தியாயம் பதினான்கு

கிர்த்திவாசனின் வீட்டை விட்டு கிளம்பிய மாதவி, மனோகரன் மற்றும் தாமோதரன் மூவரும் வீட்டை விட்டு கிளம்பும் போது வாசல் வந்து வழியனுப்பி வைத்தார் சாம்பசிவம்.

“நீ உள்ளேயே இருப்பா, நாங்க போய்க் கொள்ள மாட்டோமா? அத்தை கிட்டயும் தங்கச்சி கிட்டயும் சொல்லிடுப்பா. உள்ளே வேலையா இருக்காங்க போலிருக்கு”, என்று சொல்லிவிட்டு படி இறங்கி காரில் மகன், மகளுடன் ஏறி கிளம்பி சென்றார்.

கார் செக்யூரிடி கேட்டை விட்டு தாண்டியதுமே மாதவியும் மனோகரனும் பட படவென பொரிய தொடங்கி விட்டார்கள்.

“என்ன தைரியம் அந்த வேலைக்கார ஆயாவுக்கு? ஏன் கொஞ்சம் படிச்சிருந்தா உடனே இவ ஆடாத ஆட்டமெல்லாம் ஆடுவாளா? இவளை ஒண்ணு சொன்னா அண்ணனும் தங்கச்சியும் உடனே வரிஞ்சு கட்டிட்டு சண்டைக்கு வராங்களே. நேத்திக்கு வந்தவளுக்கு இத்தனை உபசாரம்!!! வீட்டுல பெரியவங்க யாரும் கண்டுக்கிட்டதாகவே தெரியல”, என்றெல்லாம் புலம்பித் தள்ளி விட்டு, “அவனை.....”, என்று பல்லை நர நர என்று கடித்தாள்.

“ஷூ....நீ சும்மா இரு. நானும் அந்த ஊமை கோட்டானை பார்த்துட்டே தான் இருந்தேன். நிமிர்ந்து ஒரு வார்த்தை என்னோட பேசலை. நாத்தனார், அண்ணி என்று நீயும் வந்திருக்க, உன்னோடையும் சிரிச்சு பேசலை. வாயில என்ன கொழுக்கட்டையா வச்சிருந்தா? ஆனா, அந்த வேலைக்கார ஆயாவை சொன்ன உடனே எவ்வளோ ஆத்திரமா பதில் வந்துச்சு. எனக்கு வந்த எரிச்சலுக்கு அவளை அங்கேயே நாலு அப்பு அப்பியிருப்பேன். எதுவானாலும் கல்யாணத்துக்கு அப்பறம் காட்டிக்கலாமனு வந்துட்டேன். அதுவரைக்கும் பொறுமையா தான் இருக்கணும்”, என்றான் அந்த அருமந்திர புத்திரன்.

இவர்கள் பேச்சை கேட்டும் ஒன்றும் பதில் சொல்லாமல் வெளியே ஜன்னல் வழியாக வேடிக்கை பார்த்தபடி வந்து கொண்டிருந்த தாமோதரனுக்கு, மனம் சில பல வருடங்கள் பின்னோக்கி சென்றது.

‘நானும் இப்படி தான் கனா கண்டுட்டு இருந்தேன். எனக்கு முட்டாளாக்கிட்டு போனா ஒருத்தி. இப்போ அதே மாதிரி என்னோட பிள்ளைகளும் காத்திட்டு இருக்காங்க. இப்போ என்ன நடக்க போகுதோ? இவங்களும் இவங்க அத்தை மாதிரியே தகுதி இல்லாத வேறொரு ஆளோடு போகப் போறாங்களா? இலவு காத்த கிளி மாதிரி இருக்கிறதே எங்க குடும்பத்துக்கு வேலையா போச்சு போல!!!’, என்று நினைத்துக் கொண்டார்.

அப்பாவின் எண்ண ஓட்டத்தை அறியாத மகன், தங்கையின் புலம்பலுக்கு ஆறுதல் சொன்னான், “நீ ஒண்ணும் கவலைப்படாதம்மா, நான் சஹானாவை கல்யாணம் செய்து நம்ம வீட்டுக்கு இழுத்திட்டு வந்திடறேன். நீயும் கீர்த்திவாசனை கல்யாணம் செய்து கொண்டு அங்க மருமகளா போய்ட்டே என்றால், ரெண்டு இடத்திலும் உன் கை தானே உசத்தி. அங்கே வீட்டு மருமக என்ற பதவி, அண்ணி என்ற ஸ்தானம் எல்லாம் வச்சிட்டு அவளை கண்ணுல விரல் விட்டு ஆட்டலாம். இங்கேயும் நீ அவளுக்கு நாத்தனார். உன்னோட ராஜ்ஜியம் தான். ஒகேவா? இதெல்லாம் நடக்கிற வரை கொஞ்சம் பொறுமையா இருக்கணும் அவ்வளவு தான்”, என்று போதனைகளை அள்ளி வீசினான்.

இத்தனை நேரம் பேசாமல் இருந்த தாமோதரன் பழைய நாளின் தாக்கத்தால், “அதாவது அதுக்குள்ளே வேற ஏதாவது குழப்பம் வராம இருந்தா....”, என்றார்.

மாதவி கேள்வியாக அவள் அப்பாவை பார்த்து, “அதுக்குள்ளே என்ன குழப்பம் வரபோகுது?”, என்று கேட்டாள்.

விரக்தியும் வெறுப்பும் போட்டி போட, “கீர்த்திவாசன் அந்த நர்ஸ் பெண்ணை காதலிக்க தொடங்கலாம், அதே போல, சஹானாவும் வேறு யாரையாவது விரும்ப தொடங்கலாம். மகள், மகனுடைய விருப்பத்தை கேட்டுட்டு வீட்டுலையும் பெரியவங்க சரின்னு சொல்லிடலாம்”, என்று சொல்லி நிறுத்தினார்.

ஆத்திரமும் அதிர்ச்சியுமாக மாதவி அண்ணனை பார்க்க, மனோகரன் முகம் யோசனையில் சுருங்கியது. “என்ன ஆச்சு அப்பா?”, என்று கேட்டான் சுருக்கமாக;

மகனை பார்த்த தாமோதரன், “நானும் ஒரு காலத்துல இப்படி தான் பகல் கனவு கண்டுட்டு வந்திருந்தேன். ஒரு நாள் இல்லை ஒரு நாள் பவானியை கல்யாணம் செய்யப் போறேன்; அவங்களோட நமச்சிவாயம் இண்டஸ்ட்ரீஸ்ல வெறும் CEO ஆக மட்டும் இருக்காம பார்ட்னர் ஆக நுழைஞ்சு மெதுவா சேர்மன் ஆகவும் வளர்ந்துடலாம் அப்படின்னு எல்லாம் கனவு கண்டேன். எல்லாம் போச்சு.....எல்லாம் அந்த பாதகியால போச்சு.....இல்லல்ல பவானியால போச்சு.....”, என்று எரிச்சலாக சொன்னார்.

“அப்படின்னா, இப்போ ஆறு மாசத்துக்கு முன்னால கபிலேஷை டைரக்டர் போஸ்ட்டில் இருந்து சேர்மன் அண்ட் மானேஜிங் டைரக்டர் போஸ்ட்டுக்கு மாற்றினப்போ மட்டும் தான் உங்களை விலக்கி வச்சிட்டாங்க என்று நினைச்சேன். அவங்க வீட்டு பெண்ணை கல்யாணம் செய்து கொடுக்காமலும் ஏமாற்றி இருக்காங்க என்று இப்போ தான் புரியுது”, என்றான்.

வீட்டில் தாமோதரனால் பிள்ளைப் பூச்சியாக நடத்தப்படும் அவரது மனைவி சாந்தியை அவரும் நினைக்கவில்லை, அவர் பெற்ற பிள்ளை செல்வங்களும் அம்மாவை நினைத்து பார்க்கவில்லை.

அப்பாவிடம் ஒரு பக்கம் பார்வையை செலுத்தினவன், தங்கையை வீட்டு வாசலில் இறக்கி விட்டு, “நீ உள்ளே போ, நானும் அப்பாவும் கொஞ்சம் வெளியே போய்விட்டு வரோம்”, என்று மட்டும் சொல்லி காரை மறுபடியும் சாலை பக்கம் திருப்பினான்.

மாதவிக்கு அவர்கள் எங்கே செல்கிறார்கள் எதற்கு செல்கிறார்கள் என்று தெரியாததால், ஒன்றும் சொல்லாமல் உள்ளே போனாள். மேலும், அவளுக்கும் கொஞ்சம் யோசிக்க வேண்டி இருந்தது. ஆராதனா அத்தனைக்கு துணிவாளா? பார்த்தால் ஒன்றும் தெரியாத பரமசாது போல இருக்கிறான். ஆனால், அப்படியுமா கீர்த்துவ கையில் போட்டுப்பா? நாளையில இருந்து ஆபீஸ்ல கீர்த்துவை விடக் கூடாது. வேலை நேரத்துல பிசி என்றால், லஞ்ச் டைம்ல சேர்ந்து இருக்கிற மாதிரி பார்த்துக்கணும். இல்லேன்னா ஆபீஸ் முடிந்து வீட்டுக்கு போகும் முன்னால வெளியே கூட்டிட்டு போக சொல்லணும்”, என்றெல்லாம் அவள் அறையின் நீள அகலங்களை கூட்டி பெருக்கி திட்டத்தை தீட்டினாள்.

காரில் சென்று கொண்டிருந்த மனோகரனும் தாமோதரனும் சற்று நேரம் ஒன்றும் சொல்லாமல் வந்தனர். பிறகு மனோகரனே மெதுவாக பேச்சை தொடங்கினான்.

“என்னப்பா? இப்போ கீர்த்திவாசனை என்ன செய்யலாம் என்று யோசிக்கிறீங்களா?”, என்று கேட்டான்.

தாமோதரன் தீர்மானமாக, “கீர்த்திவாசனை ஒண்ணும் செய்ய வேண்டாம். அவன் தான் நம்ம வீட்டு மாப்பிள்ளை. அதுல ஏதாவது பிரச்சினை வந்தால் அவங்களை தான் ஏதாவது செய்யணும். என்ன ஆனாலும் இந்த முறை தோற்கவே கூடாது”, என்றார்.

“ஹம்ம்.....நான் பார்த்துக்கறேன் அப்பா. மாதவி கிட்டயும் ஒரு வார்த்தை சொல்லி வைக்கறேன்”, என்றான்.

சரி சரி, நீ சஹானா விஷயத்துல என்ன செய்ய போற” முதல்ல அதை சொல்லு?”, என்று கேட்டார் தாமோதரன்.

“இப்போதைக்கு கொஞ்சம் விட்டு பிடிக்கலாம்னு நினைச்சிருக்கேன். ஒரு வேளை கபிலேஷ் இறந்த துக்கத்துல இருக்காளோ என்னவோ”, என்றான்.

“ம்ம்ம்.....நானும் அதுனால தான் கல்யாண விஷயமா எதுவும் பேச முடியாம இருக்கேன். சரி, இன்னும் கொஞ்ச நாள் போகட்டும். பேசலாம்”, என்று முடிவெடுத்துவிட்டு மீண்டும் காரை வீடு நோக்கி திருப்பினார்கள்.

அடுத்த நாள் காலை அலுவலகத்தில் நல்ல சிவம் கீர்த்திவாசனின் அறைக்கதவை திறந்து கொண்டு உள்ளே வந்த சமயம், ஆடிட்டர்ஸ் ரிப்போர்ட்டை அக்கு வேறு ஆணி வேறாக பிரித்து ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தான். அவ்வப்போது வந்த சந்தேகங்களை ஒரு notepad எடுத்து அதில் குறித்தும் வைத்துக் கொண்டான்.

மெதுவாக உள்ளே வந்து உட்கார்ந்து கொண்ட நல்லசிவம், கீர்த்திவாசன் நிமிர்ந்து பார்க்கும் வரை பேசாமல் காத்திருந்தார். கடைசி குறிப்பும் எடுத்து முடித்து நிமிரும் வரை கீர்த்திவாசனது கவனமும் சிதறவில்லை, நல்லசிவமும் அதை சிதைக்க முயலவில்லை.

“ஓ.....சாரி சார். ரொம்ப நேரமா வெயிட் பண்ணிறீங்களா? ஒரு போன் செய்திருந்தா நானே வந்திருப்பேனே. சொல்லுங்க சார், என்ன விஷயம்?”, என்று கேட்டான்.

“உன்னோட பர்சனல் செக்ரடரி இளமாறன் விஷயமா தான் பேசுவந்தேன். அவனுடைய குவாலிபிகேஷன் என்ன என்ன என்று கேட்டியாப்பா?”

“ஏன் சார் ஏதாவது பிரச்சினையா? முன்னால இதே போல செக்ரட்டரியாக வேலை பார்த்த அனுபவம் இருக்கு என்று சொன்னாரே”, கேட்கவில்லை என்பதை நேரடியாக சொல்ல முடியாமல் பூசி மறைக்க,

நல்லசிவம் மீண்டும் ஜாக்கிரதையாக வார்த்தைகளை கோர்த்து, “பெர்சொன்னேல் (Personnel Section) செக்ஷன்’ல அந்த பையனோட குவாலிபிகேஷன் எல்லாம் கேட்கறாங்க. அதான் உன்கிட்ட ஒரு வேலை கொடுத்து வச்சிருந்தான் என்றால் வாங்கிட்டு போகலாமே என்று வந்தேன்”, என்றார்.

முந்தைய கேள்வியை விட இதற்கு இன்னமும் அதிகமாகவே மழுப்பி, “ஞாபகம் இல்ல, வீட்டுல போய் பார்க்கிறேன். வேலை எப்படி செய்யறார்? சீக்கிரமே full fledgedஆக இந்த போஸ்ட்டுக்கான வேலை முழுவதும் பார்த்துக்கற அளவு வந்துடுவாரா? எப்படி என்னோட செலெக்ஷன்?”, என்று கேட்டு அவர் பக்கம் கையை நகர்த்தினான்.

“ம்ம்.....பரவாயில்லை. கொஞ்சம் சுமார் தான். நேற்று ஒரு ஸ்டேட்மென்ட் டைப் பண்ண சொன்னேன். அவன் டைப் பண்ணிட்டு வந்ததை படிக்கறதுக்குள்ள எனக்கு தலை வலி வந்துடுச்சு. ஸ்பெல்லிங் மிஸ்டேக், பங்க்ஷேஷன் மிஸ்டேக் இன்னும் நிறைய நிறைய. அந்த மாதவி பொண்ணு வந்து ஒரே சத்தம். இதெல்லாம் என்ன ஸ்டேட்மென்ட் அப்படின்னு”.

“அய்யய்யோ, டைப்பிங் வராது என்றால் வேற ஏதாவது வேலை தேர்ந்தெடுத்து இருக்க வேண்டியது தானே”, என்று கீர்த்திவாசன் நினைத்துக் கொண்டான்.

“சரி டைப்பிங் தான் வரலை போல அப்படின்னு நினைச்சு இப்போ கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னால் நாளைய ஆடிட்டர் மீட்டிங்கிற்கான ஏற்பாடு செய்வது பற்றி ஒரு சில போன் கால் செய்ய சொன்னேன். அதிலும் எக்கச்சக்க குழப்பம் செய்து வைத்திருக்கான். பர்சனல் செக்ரடரி அனுபவம்

இருக்கு என்றால் மீட்டிங் ஏற்பாடுகள், அதற்கான போன் கால்கள் எல்லாமும் பழக்கம் இருக்க வேண்டும் தானே. இப்போ எனக்கே இளமாறனுடைய குவாலிபிகேஷன் பற்றி சந்தேகம் வந்துடுத்து”.

“சரியா போச்சு, இப்போ இவர் கிட்ட நான் என்ன சொல்லி சமாளிக்கறது. உண்மையை சொல்லறதா வேண்டாமா என்றும் தெரியலை. எல்லோரையும் நம்பாதே என்று வேற இளமாறன் சொல்லி இருக்கார். இப்போ என்ன செய்ய?”, என்று யோசித்து பேசாமல் இருந்தான்.

கிர்த்திவாசனது மௌனத்தை கவனித்தாரோ என்னவோ நல்லசிவம் அவர் பங்கை குறைவில்லாமல் பேசிக் கொண்டே போனார், “பெர்சொன்னேல் செக்ஷனுக்கு போவதற்கு முன்னால் நமக்கும் ஒரு கோப்பி எடுத்து வச்சிக்கணும். அவன் முதலில் வேலை பார்த்த இடத்தில் reference லெட்டர் இருந்தால் அதை செக் செய்து விட்டு அப்படியே அவர்களுக்கும் ஒரு போன் போட்டு அவனை பற்றி விசாரிக்க சொல்லணும்”.

இப்போது கிர்த்திவாசன், “சரி சார், நான் அவர்கிட்ட பேசறேன். அப்படியே வீட்டுல அவரோட டாகுமென்ட்ஸ் ஏதாவது இருந்தா எடுத்துட்டு வரேன்”, என்று அவருக்கு ஒரு பதில் சொல்லி அவரை அனுப்பி விட்டு இன்டெர்காம் எடுத்து இளமாறனை வர சொல்லி அழைத்தான்.

உள்ளே வந்த இளமாறன் கதவை மூடும் வரை கிர்த்திவாசன் ஒன்றும் பேசவில்லை. பிறகு கோபமாக, “என்ன செய்யறீங்க இளமாறன்? நீங்க தானே நல்லசிவம் சார் கிட்ட அறிமுகப்படுத்த சொன்னீங்க. அவரை செக் பண்ணணும் என்று சொன்னீங்க. இப்போ அவர் வந்து உங்களோட வேலை சரியில்லை என்று சொல்லி உங்களை செக் பண்ண போறேன் என்று சொல்லி விட்டு போறார். என்ன செய்யறீங்க நீங்க? முதலில், இதுவரை என்ன கண்டுபிடிச்சிருக்கீங்க? அதை சொல்லுங்க.....”, என்றான்.

இளமாறன் இதை நான் எப்போதோ எதிர்பார்த்தேன் என்ற பாவனையில், “என்னை தானே செக் பண்ணட்டுமே. என்ன செய்ய போறாராம்?”, என்றான் கூலாக.

“முதலில் உங்களோட செர்டிபிகேட், குவாலிபிகேஷன் எல்லாம் வேணுமாம். நீங்க முதலில் வேலை பார்த்த இடத்தில் reference செக் பண்ண போறாராம்”, என்று சொல்ல,

“ஓ.....நோ ப்ரோப்லேம். குவாலிபிகேஷனும் reference லெட்டெரும் தானே, கொடுத்தா போச்சு. அங்கே போன் செய்து கேட்டாலும் ஒண்ணும் பிரச்சினை இல்லை”.

இப்போது கிர்த்திவாசனுக்கு கொஞ்சம் விவரம் புரிந்தது, “ஓ.....எல்லாம் உங்க ஆளுங்களா? போகஸ் செர்டிபிகேட், போலி லேட்டேர்ஸ், போலி reference .”

இப்போது கிர்த்திவாசனது வார்த்தைகளில் ஒரு வேலை தன்னை சந்தேகிக்கிற தோணி இருக்கிறதோ என்ற கவலையில், “ஆனால், நான் போலி இல்லை சார். நான் சொன்ன விஷயமும் போகஸ் இல்லை. என்னுடைய போலீஸ் வேலை, என்னுடைய கடமை உணர்வு இதிலும் போலி இல்லை. நான் இந்த விசாரணை பற்றி சொன்னதெல்லாம் உண்மை தான்”, என்றான் இளமாறன்.

கிர்த்திவாசன், “நீங்க கடைசியா சொன்னது மட்டும் தான் பொய்யாக இருக்க கூடாதா என்று இருக்கு இளமாறன். உங்களை நான் சந்தேகப் படலை. நீங்க நினைக்கிற அளவு நான் ஏமாளியும் இல்லை. நீங்க என்கிட்டே விசாரிக்க சொல்லி கொடுத்த இடங்களை தவிர வேறு சில officers இடமும் நான் விசாரிச்சேன். இந்த கேஸ்ல நீங்க சொன்னது போல undercover விசாரணை அவசியம் என்று அவங்களும் சொன்னதால தான் நான் உங்களுக்கு இங்கே வேலை கொடுத்து அழைத்து வந்தேன். என்னோட அண்ணா, அண்ணிக்கு நடந்ததை நினைக்கும் போது அதை செய்தவங்களை சுமமா விடவே கூடாது என்று ஆத்திரமாக இருக்கு. அவர்களுடைய குழந்தைகள் பார்க்கும் போது அந்த தவிப்பு இன்னுமே அதிகம் ஆகிடுது”, என்றான்.

இளமாறன் ஒன்றும் சொல்லாமல் கிர்த்திவாசனையே பார்த்த படி இருக்க, ஒரு பெருமூச்சுடன் சமாளித்துக் கொண்டு “ஓகே, இளமாறன், நீங்க அந்த செர்டிபிகேட் எல்லாவற்றுக்கும் ஏற்பாடு செய்ங்க. அப்புறம், எந்த அளவு உங்க விசாரணை முடிஞ்சிருக்கு, வேற ஏதாவது உதவி வேணுமா என்றும் சொல்லுங்க. ஒரு முக்கியமான விஷயம், நீங்க வந்தப்போ என்னுடைய விசிட்டிங் கார்ட் காட்டினீங்களே, அது உங்களுக்கு எப்படி கிடைச்சது?”, என்றான் கிர்த்திவாசன்.

“இதுல என்ன சார்? ஏற்கனவே உங்களை நாங்க undercover operation இல் clear செய்தாச்சு என்று சொன்னேனே. அதை செய்தவர் உங்கள் விசிட்டிங் கார்டை எடுத்து எங்கள் டிபார்ட்மென்டுக்கு கொடுத்து விட்டிருப்பார். இதெல்லாம் எங்கள் வேலையில் சகஜம் சார்”.

கடைசி வார்த்தையை தனதாக்கி, "ஹம்ம்....உங்க வழக்கம் ரொம்ப interesting ஆக இருக்கு. நீங்க செஞ்சா investigation ....உங்களுக்கே நடந்தா infiltration ..... ஓகே, நான் விசாரணை பற்றி கேட்ட தகவல்கள், மேலும் என் வீட்டுக்குள்ளே வந்து என்னை உளவறிந்து போன அந்த undercover officer எல்லார் பற்றின் விவரமும் எனக்கு இன்னைக்கு மாலை சொல்லுங்க. இப்போ நான் இந்த ரிப்போர்ட் முடித்தாகனும். அப்படியே உங்களுடைய குவாலிபிகேஷன் பேப்பர்ஸ் தயார் செய்ங்க. முடிந்தவரை இதற்கு மேல் யாருக்கும் சந்தேகம் வராத படி நடந்துக்கோங்க", என்று முடித்தான் கிர்த்திவாசன்.

பதில் சொல்லாமல் ஒரு புன்னகையோடு salute செய்து விட்டு அங்கிருந்து வெளியேறினான் இளமாறன்.

*****

அத்தியாயம் பதினைந்து

"குட் ஈவினிங் சார்", என்ற இளமாறனிடம், "வாங்க இளமாறன், உள்ளே வாங்க", என்று study அறைக்குள் அழைத்துக் கொண்டு போய் உட்கார சொல்லிவிட்டு கேள்வியாக பார்த்தான் கிர்த்திவாசன்.

"சார், நான் உங்களுக்கு விளக்கம் சொல்லறதுக்கு முன்னால, உங்க டிரைவர் இளங்கோவை கொஞ்சம் கூப்பிட முடியுமா?", என்று கேட்டுக் கொண்டான். இங்கே வருவதற்கு முன்னால் இளங்கோவிற்கும் விவரத்தை சொல்லி வைத்திருந்ததால் கிர்த்திவாசன் விசாரிப்பிற்கு இளங்கோவும் தயாராகவே இருந்தான்.

ஆனால் கிர்த்திவாசன் தான் இளமாறனின் வேண்டுகோளை கேட்டதும் கொஞ்சம் குழம்பி விட்டான், "டிரைவரா? இளங்கோவா?", என்று கேட்டுவிட்டு, "அவர் எதுக்கு?", என்று தொண்டை வரை வந்த கேள்வியை கேட்பதற்கு முன்னாலேயே இரண்டும் இரண்டும் நாலு என்ற கணக்கு புரிந்தது.

இளங்கோவும் இந்த விசாரணையில் சம்பந்தப்பட்டிருக்கானா? எப்படி? அண்ணா தானே இளங்கோவை வேலைக்கு அமர்த்தினது? அப்படி என்றால் அண்ணாவை கொலை செய்ய போகிறார்கள் என்று முன்பே இந்த இளங்கோவிற்கு தெரியுமா? யார் மூலம் தெரியும்? அண்ணாவே தனக்கு ஏதாவது கொலை மிரட்டல் வந்ததாக புகார் கொடுத்திருப்பாரோ! இப்படி எல்லாம் நொடிக்கு மூன்னுறு மைல் வேகத்தில் கிர்த்திவாசனின் மூளை வேலை செய்ய....அதிக நேரம் காக்க வைக்காமல் அமைதியாக உள்ளே நுழைந்தான் இளங்கோ.

வசந்த் உள்ளே பூனை போல அதிகம் சத்தமோ ஆர்ப்பாட்டமோ போடாது உள்ளே நுழைந்த விதமே அவனது கவனமான அணுகுமுறையை கிர்த்திவாசனுக்கு சொன்னது.

இத்தனை நாள் அதிகம் பேசாமல் இருந்த டிரைவர் இளங்கோ போல இல்லாமல் விறைத்த நிமிர்வோடு ஒரு கூர்மையான பார்வையோடு கம்பீரமாக உள்ளே வந்த இளங்கோவை கிர்த்திவாசன் கேள்வியாக பார்த்துவிட்டு, "ஹம்ம்....சொல்லுங்க இளங்கோ", என்றான் அமர்த்தலாக.

இளங்கோ கிர்த்திவாசனுக்கு கை கொடுக்க நீட்டிய படி, "வசந்த், ஃப்ரம் டிபெக்டிவ் யூனிட். க்ளாட் டு மீட் யூ மிஸ்டர் கிர்த்திவாசன்", என்றான்.

தன்னிச்சையாக கை அவன் பக்கம் நீண்டு அவன் கையை குலுக்க, வியப்பாக பார்த்து, "வசந்த்?", என்று கேட்டான் கிர்த்திவாசன். பிறகு சுதாரித்துக் கொண்டு, "ரெண்டு பேரும் ப்ளீஸ் உட்காருங்க. சோ, முதற்கட்டமா விசாரிக்க நீங்க வேறு பேரு சொல்லிட்டு வந்தீங்களா வசந்த்? ஆனால், என்னோட அண்ணன் கொலை தான் செய்யப்பட்டார் என்று நீங்க எதை வைத்து சொல்லறீங்க? அவர் இறந்த போது, ரோடு ஆக்சிடன்ட் என்பதால், போலீஸ் வந்து விசாரிச்சாங்க. அப்போது எதிரே வந்த லாரி வேகமாக கபிலேஷ் கார் மேல் மோதியதால் நடந்த விபத்து என்று சொன்னாங்க. அதே போல அடோப்சி ரிப்போர்டிலும் எந்த அப்டோர்மலிட்யும் தெரியல என்று தானே போட்டிருந்தது. அப்படி இருக்கும் போது இது கொலை என்று எந்த ஆதாரத்தை வைத்து சொல்றீங்க?", என்று குழப்பமாக கேட்டான்.

வசந்த் சுருக்கமாக, “உங்க அண்ணன் இறப்பதற்கு ஐந்து நாட்கள் முன்பாக எங்களுக்கு ஒரு போன் கால் வந்தது. வயதான ஆண் குரல். பதற்றமா இருந்தது. வேகமா நடந்து வந்து பேசினது போல இருந்தது. பதற்றத்துல வந்த படபடப்பு மாதிரி, கொஞ்சம் மூச்சிரைக்க ஒரு குரல் இந்த கொலை விஷயத்தை சொன்னது. நமச்சிவாயம் இண்டஸ்ட்ரீஸ் குடும்பத்தில் ஒருவரை கொலை செய்ய சதி நடக்குது என்று”, என்றான்.

“ஓ.....அந்த போன் காலை டிரேஸ் பண்ணினீங்களா? அதன் மூலம் கண்டுபிடிச்ச இருக்கலாமே!”, கிர்த்திவாசன் தனது அடுத்த சந்தேகத்தை கேட்டான்.

“ப்ச்...அந்த போன் காலை டிரேஸ் பண்ண முடியல. செல்போனில் கூப்பிட்டிருந்தால் சிம் கார்டு’ஐ டிரேஸ் பண்ணி கண்டுபிடிச்சிருக்கலாம். வேணும்னே செஞ்சாங்களா இல்லை அவங்க கிட்ட செல்போனே இல்லையா என்று தெரியல. பப்ளிக் பூத்த’லேருந்து போன் பண்ணதால, எங்களால அதுக்கு மேல ஒண்ணும் கண்டுபிடிக்க முடியல. நான் இங்கே வந்து டிரைவர் வேலைக்கு சேர்ந்து, கொஞ்சம் கொஞ்சமா யார் எப்படிப்பட்டவங்க என்று தீர்மானிக்கிறதுக்குள், கபிலேஷும் நித்யாவும் இறந்தே போய்டாங்க”, விவரங்களை சொல்லிக் கொண்டே வந்தாலும் வசந்த்தின் குரல், இரு உயிர்கள் அகால மரணத்தில் பறிபோன வருத்தத்தை உணர்ந்து அதன் வலியை புரிந்து பகிர்ந்து தெளிவாக தெரிந்தது.

“நன்றி, மிஸ்டர் வசந்த்..... மேலே சொல்லுங்க”, என்றான் கிர்த்திவாசன்.

ஒரே ஒரு கணம் என்றாலும் தன் சொந்த வாழ்வில் வந்த வலியை முயன்று உள்ளுக்குள்ளேயே விழுங்கிக் கொண்ட வசந்த், “ஒரே ஒரு போன் கால் அடிப்படையில் வந்ததால் இந்த கேஸ்’ல அடிப்படை தகவல் திரட்டவே எனக்கு இரண்டு நாள் தேவைப்பட்டது. விசாரணை ஒரு பக்கம் இருந்தாலும் நேரடியா கண்காணித்தால் தான் யாருக்கு கொலை மிரட்டல் அல்லது யார் மேல் சந்தேகம் வரக்கூடிய சாத்தியங்கள் என்றெல்லாம் தீர்மானம் செய்ய முடியும். இருந்தாலும் கேஸ் விசாரணை என்பதாற்காக கால விரயம் செய்ய வேண்டாம் என்று தான், உடனே வந்து விட்டேன்.”

“நீங்க நேற்று என் கிட்ட இந்த குடும்பத்துல இருக்கறவங்க யாரும் இந்த கொலைக்கு காரணமில்லைன்னு சொன்னீங்களே, நான் போலீஸ் ரிக்கார்டில் பார்த்த இவர்களை பற்றின பேக் கிரவுன்ட் செக் நீங்க தயார் செய்து கொடுத்தா?”, என்று இளமாறன் தெளிவு படுத்திக் கொண்டான்.

“ஆமாம், இந்த வீட்டுல இருக்கவங்க பற்றின என்னோட கணிப்புகளை ரிப்போர்ட்டாக கொடுத்தேன். கபிலேஷோட குணத்தை வச்ச பார்க்கும் போது அவரை கொலை செய்ய தனிப்பட்ட முறையில் யாருக்கும் பகை இருக்கும் போல தோணலை. அதுனால பிசினைஸ் பகையோ சொத்துக்காக கொலையோ என்று தான் இந்த கேஸ் நகரும் போல இருந்தது. அதுனால தான் கம்பெனியில் விசாரிக்க இன்னொரு ஆளை வர சொன்னேன்.”, என்றான் வசந்த்.

“ம்ம்.....”, வசந்த் சொன்ன தகவல்களை புரிந்து கொண்ட விதத்தில் தலையாட்டினான் கிர்த்திவாசன்.

“உங்களை நாங்கள் முதலில் சந்தேகப் பட்டதால் தான், இங்கே வீட்டிற்கு வந்தேன். possibility லிஸ்ட்டில் முதலில் நீங்கள் இருந்தீர்கள். ஆனால் உங்களை வேவு பார்த்து விசாரித்ததில் உங்களுக்கு உங்கள் அண்ணனுக்கும் எந்த விரோதமும் இருந்ததாக தெரியவில்லை. வீட்டிலும் ஒரு பாசமான அண்ணனாகத்தான் இருந்திருக்கிறீர்கள். கபிலேஷ் இறந்த அன்றும் அதை தொடர்ந்தும் நானே உங்களை கவனித்துக் கொண்டு இருந்தேனே. அடுத்தது உங்கள் தங்கை. அவர்களும் ஹாஸ்பிடலில் குழந்தைகளை கவனித்துக் கொண்ட விதத்திலேயே பாசமான ஒரு தங்கையாக தான் தெரிந்தார். ஒரு வேளை உங்கள் தங்கைக்கு காதலர்கள் என்று யாராவது இருந்திருந்தால் அவர்களையும் வேவு பார்த்திருக்க வேண்டி இருந்திருக்கும். ஆனால், அப்படி யாரும் இல்லாததால் அந்த வழியும் அடைபட்டுப் போனது. குடும்பத்தில் யாரும் இல்லை என்றதும், வீட்டில் இருக்கும் வேலையாட்களோ என்று தான் நாகம்மா, கனிமொழி இவர்களையெல்லாம் கவனித்தேன். அங்கேயும் ஒன்றும் தெரியவில்லை. அதனால் தான் இன்னொரு officer உம் வந்து கம்பெனியில் இருப்பவர்களை விசாரிக்க வேண்டும் என்று வர சொன்னேன்”, என்று சொன்னான் வசந்த்.

சற்று நேரம் பேசாமல் இருந்த இளமாறன் யோசனையாக தனக்குத்தானே பேசிக்கொள்ளும் விதத்தில், “ஓகே, கொலை நடந்த அன்று அவ்வளவு அதி காலையில் ரெண்டு பேருமா ஏன் வெளியே கிளம்பினாங்க என்று தெரியணும். முதல் நாள் நமக்கு போன் வந்த சமயம் ஆபீஸ்’ல யார் யார் இருந்தாங்க என்று கண்டு பிடிக்கணும். தென், அடுத்து கபிலேஷின் மனைவி நித்யாவின் பக்கம் விசாரிக்கும் படி யாராவது இருக்காங்களா என்றும் பார்க்கணும். ஓகே, வசந்த். தேங்க்ஸ். இப்போ

எனக்கு ஒரு மாதிரி ரூட் புரியுது. சோ, அடுத்த டார்கெட்.....நல்லசிவம்", என்று சொல்லிக் கொண்டான் இளமாறன்.

"முக்கியமான இன்னொரு விஷயம், முதலில் வந்த போன் கால் வெறும் பொய் தகவல் இல்லை என்று ஆக்சிடென்ட் பற்றின விசாரணையின் போது நிரூபணம் ஆனது. ஆக்சிடென்ட் நடந்த நேரம் அதிகாலை நாலரையிலிருந்து ஐந்து மணி. போலீஸ் கொலை நடந்த இடத்திற்கு போன போது ஆக்சிடென்ட் நடந்து உத்தேசமாக பதினைந்து நிமிடங்கள் கழித்தும் கபிலேஷ் ஒட்டிக் கொண்டு போன காரின் ஹெட் லைட் உள்ளே இருக்கும் பல்ப் சூடாக இருந்தது. அதாவது, முழு அளவில் ஹெட் லைட் எரிந்து கொண்டு வர எதிரே வந்த லாரி கபிலேஷின் காரில் மோதி இருக்கிறது. ஆக, இது திட்டமிடப்பட்ட கொலை தான் என்று தெரிகிறது", என்றான் இளமாறன்.

"ஓ.....ஓகே, இளங்கோ....ஐ மீன், வசந்த், இளமாறன்.....நீங்க ரெண்டு பேரும் அடுத்தது என்ன செய்ய போறீங்க?", என்று கேட்டான் கீர்த்திவாசன்.

"சார், எனக்கு உங்க ஆபீஸ்'ல் வந்து செக்கியூரிட்டி ஆட்களை விசாரிக்கணும். முக்கியமா கொலையை பற்றின போன் வந்த போது ஆபீஸ்'இல் யார் யாரெல்லாம் இருந்தாங்க என்று தெரியணும். அதுக்கு உங்க செக்யூரிட்டி ஆட்களோட ரெஜிஸ்டர் செக் செய்ய வேண்டும்", என்றான் இளமாறன்.

வசந்த் அவன் அமர்ந்திருந்த இருக்கையிலிருந்து முன்னால் வந்து, "மிஸ்டர் கீர்த்திவாசன், உங்களிடம் ஒரு வேண்டுகோள். நீங்களோ உங்கள் குடும்பத்தில் இருப்பவர்களோ எங்கே வெளியில் போனாலும் என்னையோ இளமாறனையோ bodyguard போல அழைத்துப்போங்கள். நீங்கள் சந்தேகப்படும் படியான போன் கால்களோ, ஈமெயில், லெட்டர்களோ, வேறு ஏதாவது ஆள் நடமாட்டமோ தெரிந்தால் உடனே எங்களை கூப்பிட்டு சொல்லுங்கள். இந்த கேஸ் சால்வ் செய்வதற்கு உங்களுடைய ஒத்துழைப்பு எங்களுக்கு பெரிதும் வேண்டி இருக்கிறது", என்று கேட்டுக் கொண்டான்.

"கண்டிப்பாக செய்கிறேன் மிஸ்டர் வசந்த். எனக்கும் என் அண்ணா அண்ணியை கொன்றவர்களை சும்மா விடக் கூடாது என்று ஆத்திரமாகத் தான் இருக்கிறது. எனக்கு என்ன தகவல் கிடைத்தாலும் தெரிந்தாலும் நான் உடனேயே உங்களிடம் சொல்கிறேன்", என்று உறுதி கொடுத்தான். பிறகு, "நீங்களும் எனக்கு ஒரு உதவி செய்ய வேண்டும். இப்போதைக்கு நான் என்னுடைய அம்மா அப்பாவிற்கு அண்ணா அண்ணியுடைய இறப்பு ஒரு கொலை என்று தெரியாது. ஏதோ ஆக்சிடென்ட் என்றே நினைச்சிருக்காங்க. திட்டமிட்டு யாரோ கொலை செய்தாங்க என்றால் அவங்களால் தாங்கவே முடியாது. எப்படியும் ஒரு கட்டத்துல சொல்ல தான் வேண்டும் என்று எனக்கும் புரியுது. ஆனால், முடிந்த வரை மெதுவாக சொல்லிக் கொள்ளலாமே என்று நினைக்கிறேன், "என்று கெஞ்சுதலாக கேட்டுக் கொண்டான்.

"புரிகிறது மிஸ்டர் கீர்த்திவாசன். எங்களால் முடிந்த வரை சொல்லாமல் இருக்கப் பார்க்கிறோம். ஆனால், ஏதாவது அசம்பாவிதம் நடக்கலாம் என்று தோன்றினால் நாங்கள் தெரியப் படுத்தும் படியாகத்தான் இருக்கும். நீங்களும், எங்களை போலீஸ் காரர்கள் என்று யாரிடமும் காட்டிக் கொள்ள வேண்டாம், இதே நிலை தொடர்ந்து இருந்து வந்தால் தான் யாருக்கும் சந்தேகம் வராது. முக்கியமாக குற்றவாளிக்கு. ஒரு வேளை இன்னமும் வீட்டினர் யாருக்காவது அவன் குறி வைத்தாலும் வைக்கலாம். நாங்கள் இதற்கு யார் காரணம் என்று கண்டு பிடிக்கும் வரை, எங்களையும் வேலையாட்களில் ஒருவராகவே நீங்கள் நடத்துங்கள்", என்று கேட்டுக் கொண்டு அவ்வப்போது வந்து கேஸ் பற்றி விவரங்கள் சொல்வதாக சொல்லி விடைபெற்று சென்றனர் இளமாறனும் வசந்தும்.

அவர்கள் இருவரும் இன்னும் சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டு வெளியே போன பிறகும் சில நிமிடங்கள் அறைக்குள்ளேயே உலாத்தினான் கீர்த்திவாசன். பிறகு அம்மாவிடம் குழந்தைகளுக்கான புண்ணியாஜனனம் பற்றி பேசவேண்டிய நினைவு வந்ததும், ஒரு பெருமூச்சுடன் மாடியில் அப்பா அம்மா இருக்கும் அறைக்கு சென்றான்.

அங்கே, அப்பா சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்து கண் மூடி பாட்டு கேட்டுக் கொண்டிருக்க, அம்மா படுக்கையில் படுத்திருந்தார். உள்ளே நுழைந்தவன், "அம்மா தூங்கறீங்களா?", என்றான்.

"இல்லப்பா, உள்ள வா. இப்போ தான் குழந்தைகளோடு இருந்திட்டு வரேன். கிரண் அப்படியே கபிலேஷ் மாதிரியே வரா. கிஷோர் ஒரு சமயம் பார்த்தா சஹானா ஜாடை தெரியறது. ஒரு சில சமயங்களில் அச்சு அசல் நித்யா தான். சின்ன வயசுல கிஷோரை தூக்கிகிட்டா அவன் இப்படி தான் ஒரு கொத்தா நம்ம தலை முடிய பிடிச்சுப்பான். ரெண்டு குழந்தைகளும் இன்னைக்கு அதே போல செய்தாங்க. ஆராதனா கிட்ட கேட்டு டைப்பேர் மாற்றுவது எப்படி என்று கற்றுக் கொண்டேன் கீர்த்தி.

அதே போல நாளைக்கு பாட்டில் ச்டெரிலைசர் எப்படி உபயோகப் படுத்தறது என்றும் கற்றுக் கொள்ளப் போகிறேன்", என்று பேரன் பேத்திகள் பற்றின உற்சாகத்துடன் சொன்னார்.

படுக்கைக்கு பக்கத்தில் இருந்த சிறு டேபிளில் ஒரு போட்டோ ஃப்ரேம் வைக்கப் பட்டிருந்தது. கிர்த்திவாசன் ஆர்வமாக, "இது என்னம்மா, புதுசாக இருக்கே. எப்போ வாங்கினீங்க?", என்று கேட்டான்.

"நான் எங்கே வாங்கினேன் கிர்த்தி. ஆராதனா தான் கொடுத்தா. அவ குடும்பத்தில் இருக்கிறவர்களுடைய போட்டோக்களை எல்லாம் போட்டு வைக்க என்று எடுத்து வந்தாளாம். அதை என்னிடம் கொடுத்து, உங்க பேரன் பேத்தி போட்டோவை போட்டு வைச்சுக்கோங்க என்று சொன்னாள். அவளே இதை வைத்தும் கொடுத்தாள்", என்று சொன்னார்.

ஒரு பெரிய போட்டோ ஃப்ரேமுக்குள், கபிலேஷும் நித்யாவும் நடுநாயகமாக இருக்க வேறு வேறு போஸ்களில் சிரித்துக்கொண்டும் விழிகளை விரித்து பார்த்து கொண்டும் கிஷோரும் கிரணும் இருந்தனர். அண்ணா அண்ணியின் முகங்களையும் குழந்தைகளின் முகங்களையும் பார்த்த கிர்த்திவாசனுக்கு புன்முறுவல் மலர்ந்தது.

அந்த மலர்ந்த முகத்துடனே, "அம்மா, குழந்தைகளுக்கு புண்ணியாஜனனம் பற்றி பேசினோமே நினைவிருக்கா? அடுத்த செவ்வாய்க் கிழமை செய்யலாமா? நான் அதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்யட்டுமா அம்மா?", என்று கேட்டான்.

மரகதமும், "செய்யப்பா, நானே கேட்க வேண்டும் என்று நினைத்திருந்தேன். அப்படியே பாட்டி சொன்னது போல அன்ன தானத்துக்கும் ஏற்பாடு செய்துடு. நானோ, அப்பவோ, பாட்டியோ கோவிலுக்கு வர முடியாது. நீயும் சஹானாவும் சேர்ந்து போய் செய்துடுங்க", என்றார்.

"சரிம்மா, நான் அன்ன தானத்துக்கும் விசேஷ பூஜைக்கும் சொல்லிவிட்டேன். ஆராதனாவையும் கோவிலுக்கு அழைச்சிட்டு போகலாம் என்று நினைக்கிறேன் அம்மா. உங்களுக்கு ஒண்ணும் பிரச்சினை இல்லையே", என்று தயக்கமாக கேட்டான்.

"ஐயோ, இல்லையப்பா, எனக்கு என்ன பிரச்சினை. அந்த பொண்ணு தான் ஒரு நிமிஷம் நல்ல சிரிச்ச பேசறா, ஒரு நிமிஷம் அமைதியா ஆகிடறா. ஆனால், நல்ல பொண்ணு. அமரிக்கையாக இருக்கா. பாட்டிகிட்ட பேசும் போது பார்க்கணுமே முகத்துல அப்படி ஒரு மலர்ச்சி. பாட்டி வார்த்தைக்கு மறு வார்த்தை பேசறது கிடையாது. கண்டிப்பா அழைச்சிட்டு போப்பா", என்று மனதார ஒப்புதல் கொடுத்தார்.

அம்மாவிடம் பேசி விட்டு மாடிப் படி ஏறி வரும் போது குழந்தைகளின் அறையிலிருந்து ஆராதனாவின் குரல் கேட்டது, "ஆயர் பாடி மாளிகையில் தாய் மடியில் கன்றினைப் போல் மாயக் கண்ணன் தூங்குகிறான்.....தாலேலோ....", பாட்டு முடியும் வரை படியிலேயே நின்று கேட்டுக் கொண்டிருந்தவன், பாட்டு முடிந்ததும் மெதுவாக படியேறி அவன் அறைக்குள் வந்து உடை கூட மாற்றாமல் படுத்தான்.

இளமாறன், வசந்த இவர்களோடு அண்ணா, அண்ணி கொலை விவரம் பற்றி பேசும் போது ஆற்றாமையில் தவித்த மனம், ஆராதனாவின் பாட்டை கேட்டதும் அவள் குரலில் இருந்த குழைவில் மெதுவாக சமாதானம் அடைந்தது.

*****

அத்தியாயம் பதினாறு

அடுத்த நாள் காலை தூக்கம் கலைந்து விழிப்பு வரும் வரை கிர்த்திவாசனுக்கு நிம்மதியான கனவுகளற்ற உறக்கம். வெகு நாட்களுக்கு பிறகு சற்றே இலேசான மனதோடு காலை விழித்தெழ கண்ணுக்கு மேல் எப்போதும் நிரந்தரமாக இருக்கும் ஒரு கனமான உணர்வு இல்லாமல் உற்சாகமாக இருந்தது.

"ஹையோ விழித்தெழ வேண்டுமே", என்ற அலுப்பு இல்லாமல் முந்தைய பிறவி போல தோன்றிய, அண்ணனின் இறப்பிற்கு முந்தைய நாட்களில் இருந்து வந்த, தெளிந்த மனநிலை காலை நேரத்தை இன்னமும் அழகாக காட்டியது.

என்னவென்று தெரியாத ஒரு எதிர்பார்ப்புடன் காலை கடன்களை முடித்து கீழே வந்த போது, ரங்கநாயகி பாட்டி, “கீர்த்தி ஒரு நிமிஷம் இங்க வாப்பா”, என்று தனது அறைக்குள் அழைத்தார்.

அதே இலகு மனநிலையோடு உள்ளே சென்றவன் பாட்டியின் தோளை இரு கையாலும் அழுத்தி, “என்ன பாட்டி, காலங்கார்த்தால டிராபிக் கான்ஸ்டபிள் மாதிரி மாடிப்படியில் நின்று கொண்டு ஸ்டாப் சைன் போட்டு காட்டி உள்ளே கூப்பிடறீங்க?”, என்றான் கேலியாக.

வெகுநாட்களுக்கு பிறகு பேரனின் குரலில் தெரிந்த சிரிப்பு, முகத்தில் இருந்து தற்காலிகமாக மறைந்த கவலை ரேகைகள் இவற்றை பார்த்த பாட்டிக்கு கண்ணை கரித்துக் கொண்டு வந்தது.

“கண்ணா, எப்படிடா இருக்கே? ரொம்ப நாள் கழிச்சு உன் கண்ணுல கொஞ்சம் ஜீவன் பார்க்கிறேண்டா. பேச்சிலும் பழைய கீர்த்தி வற்ற மாதிரி இருக்குப்பா”, என்று சொல்லி கீர்த்தியின் கையை பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு போய் ஒரு சோபாவில் உட்கார வைத்து தானும் உட்கார்ந்து கொண்டார்.

பாட்டியின் கைகளை எடுத்து கன்னத்தோடு ஓட்ட வைத்துக் கொண்ட கீர்த்தியும், “ரொம்ப பழைய கீர்த்தியா பாட்டி? அச்சச்சோ, புத்தம் புதிய காபி(copy) எடுத்துடலாமா? என்ன சொல்றீங்க?”, என்று மேலும் வம்புக்கு இழுத்தான்.

பாட்டியும் பேரனின் பேச்சில் மயங்கி, “சரிதாண்டா அரட்டை, போதும். வாயை மூடிக்கோ”, என்று செல்லமாக வைதார்.

“பாட்டி என்ன விஷயம்னு சீக்கிரம் சொல்லுங்க, எனக்கு கொஞ்சம் வேலை இருக்கு. அவசரமா கிளம்பிட்டு இருக்கேன்”, என்று புண்ணியாஜனனம் பற்றி செய்ய வேண்டிய ஏற்பாடுகளை மனதில் கொண்டு சொன்னான்.

பேரனை பற்றிய சந்தோஷத்தை ஒரு புறம் நகர்த்திவிட்டு, “உங்கம்மா சொன்னா, அடுத்த வாரம் புண்ணியாஜனனம் கோவிலில் வைத்துக் கொள்ளப் போவதாக. நித்யாவோட அப்பா, அம்மாவுக்கு தகவல் சொல்லவேண்டாமா கண்ணா? அந்த குழந்தைகளுக்கு அவங்களும் தானே தாத்தா பாட்டி?”, என்றார்.

கீர்த்தியும் இத்தனை நேரம் இருந்த இலகுவான மனநிலை போய் வருத்தமாக, “கண்டிப்பா சொல்லணும் தான் பாட்டி. ஆனால், அவங்க வரணுமே. இதுவரை நடந்த எதற்குமே அவங்க எட்டிக் கூட பார்க்கலை. அண்ணா, அண்ணி காதலையும் கல்யாணத்தையும் தான் அவங்களால ஏற்றுக்க முடியலை. அதற்கு பிறகு, அண்ணி தாயாகப் போகிற சமயத்திலாவது மனம் சமாதானமாகி அண்ணியை சேர்த்துக்குவாங்க என்று எதிர்பார்த்தேன். அப்போவும் வரலை. ஆனால், அண்ணா அண்ணி இறந்து நான் தகவல் சொல்ல போன போது கூட அண்ணியோட அப்பா என்னை எப்படி சத்தம் போட்டார்? குழந்தைகளையும் ஹாஸ்பிடலுக்கு வந்து பார்க்கவில்லையே. இப்போ மட்டும், புண்ணியாஜனனத்திற்கு வந்து விடவா போகிறார்கள்? எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை பாட்டி”, என்று வேதனையோடு முடித்தான்.

பேரனின் கைகளை மேலிருந்து கீழாக தடவிக் கொடுத்த படி, “அவர்கள் வந்தாலும் வராவிட்டாலும் அவர்களிடம் தகவல் சொல்லவேண்டியது நம்முடைய கடமை. குழந்தைகளுக்கு அவர்களும் தாத்தா பாட்டி என்று மறுக்கவே முடியாது. நாளைக்கு அவர்களுக்கு ஒளித்து ஒன்று செய்தோம் என்று நம்மை பார்த்து யாரும் சொல்லிடக் கூடாது. அதனால், அங்கே கேட்க வேண்டிய பேச்சுகளை பற்றி கவலை படாமல், நீ போய் தகவல் சொல்லிவிட்டு வந்துவிடப்பா. பாட்டி சொல்கிறேன் இல்லையா? எனக்காக அவர்கள் பேச்சை ஒதுக்கி விடக் கூடாதா?”, என்று கெஞ்சலாக கேட்டார்.

“அச்சோ பாட்டி, நீங்க இவ்வளவு சொல்ல வேண்டிய அவசியமே இல்லை. நான் போய் விட்டு வரேன், போதுமா?”, என்று சொல்லிவிட்டு, தயக்கமாக, “பாட்டி, புண்ணியாஜனனத்திற்கு ஆராதனாவையும் எங்களோடு அழைத்துக் கொள்ளட்டுமா?”, என்று கேட்டான்.

“அதற்கென்னப்பா கூட்டிக்கொண்டு போயேன்”, என்று வாய் சொன்னாலும் பாட்டியின் கூர்மையான கண்களுக்கு பேரனின் முகத்தில் தெரிந்த சிரிப்பிற்கும் ஆராதனாவிற்கும் ஏதாவது தொடர்பு இருக்குமோ என்று கணக்கிடும் பாவனை தெரிந்தது.

“சரி பாட்டி, நான் போய் கேட்டுப் பார்க்கிறேன். மேடம், அப்படி எல்லாம் சீக்கிரம் வருவதாக ஒத்துக்க மாட்டாங்க”, என்று விளையாட்டாக சொல்வது போல சொன்னான்.

“அதெல்லாம் வருவா. நான் சொல்றேன் அவகிட்ட. நான் சொன்னால் தட்ட மாட்டா”, என்று மகள் வயிற்றுப் பேத்திக்காக, மகன் வயிற்று பேரனிடம், பாட்டி வாக்குறுதி கொடுத்தார்.

பாட்டியிடம் பேசி முடித்த பிறகு அம்மாவை சென்று பார்த்தான் கீர்த்திவாசன், “அம்மா, அண்ணியுடைய வீட்டிற்கு போய் அவர்களுக்கும் தகவல் சொல்லிவிட்டு வரும்படி பாட்டி சொல்லியிருக்காங்க. அதனால் இன்னைக்கு ஆபீஸ்-இல் இருந்து திரும்பி வரும் போது அங்கே போய் அண்ணியுடைய அம்மா அப்பாவிடம் புண்ணியாஜனனம் பற்றிய தகவல் சொல்லிவிட்டு வருவேன் அம்மா”, என்றான்.

மாமியார் சொன்னதை ஆமோதித்த மரகதமும், “ஆமாம்பா, நீ அவங்க கிட்டேயும் ஒரு வார்த்தை சொல்லிடு. அப்பறம் அவங்களிடம் சொல்லாம செய்துட்டோம் என்று நினைக்க போறாங்க”, என்று மாமியார் சொன்ன அதே வார்த்தைகளை மரகதமும் சொன்னார்.

“ப்ச்.....சொல்வதை பற்றி ஒன்னும் இல்லை அம்மா. அவர்களை நான் பார்க்க போகும் போது அண்ணியுடைய அப்பா கொஞ்சம் கோபமாக கத்துவதை கூட பொறுத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால், இத்தனை பிரயத்தனப் பட்டு நாம் சொன்ன பிறகும் அவர்கள் எட்டிக் கூட பார்ப்பதில்லை என்கிற போது தான் கஷ்டமாக இருக்கு. அதிலும் ஒரு தப்பும் செய்யாத இந்த சின்ன குழந்தைகள் என்ன செய்யும்?”

“.....”

“பிறந்து இவ்வளவு நாள் ஆகிற்று. இன்னமும் ஒரு முறை கூட வந்து பார்க்கவில்லை. அண்ணி இருந்த வரை அண்ணியை தான் மன்னிக்க முடியவில்லை. இப்போ அண்ணி இறந்த பிறகு, அண்ணியின் நினைவாக அந்த சின்ன குழந்தைகளின் முகத்தை கூடவா பார்க்க வரக்கூடாது? அத்தனைக்கு அண்ணி செய்த தவறு தான் என்ன? காதல் கல்யாணம் செய்வது ஒரு பெரிய குற்றமா? இவர்களுக்கு பிடிக்கவில்லை என்பதால் ரெஜிஸ்டர் கல்யாணம் செய்து கொண்டார்கள். இவர்கள் சம்மதித்து இருந்தால் இவர்கள் ஆசிரியுடனேயே திருமணம் நடந்திருக்குமே. அப்படியும், நீங்கள் இருவரும், பாட்டியும் ஆசிரிவதித்தீர்கள் தானே. இதே போல, அண்ணியுடைய வீட்டிலும் அவர்களுக்கு சம்மதம் இல்லாவிட்டாலும் மகளின் மகிழ்ச்சிக்காகவாவது சம்மதம் சொல்லி இருக்கலாமே. அண்ணனுக்கு என்னம்மா குறை? இன்னமும் பத்தாம் பசலித்தனமாக காதல் கல்யாணம் என்றால் என்னவோ கொலை குற்றம் மாதிரி ஏன் நடத்தவேண்டும்?”, படபட என்று பொரியும் மகனை வேதனையோடு பார்த்தார் மரகதம்.

இதே போல, இந்த வீட்டிலும் ஒரு ஜீவன் பல வருடங்களுக்கு முன்பாக காதல் கல்யாணம் என்ற காரணத்தால் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டதே.....

அப்போது, பணக்காரர் ஏழை என்ற பாகு பாடு வேறு இருந்ததே.....

எத்தனை வேதனையோடு அந்த ஜீவன் பிறந்த வீடு உறவுகளை மறந்து, துறந்து கிளம்பி சென்றது.....

அந்த ஜீவனும் தான் செய்த குற்றம் என்ன? காதலித்ததா?? ஏழை பணக்காரர் அந்தஸ்து பேதம் பார்க்க தெரியாமல் இருந்ததா??? காதலித்தவரையே திருமணம் புரிந்து இன்று வரை பிறந்த வீட்டு சொத்துக்காக ஆசைப்படாமல் ஒதுங்கி வாழ்வதா???

அன்று மாமனாரின் கோபத்துக்கும் ஏகாதிபத்தியத்திற்கும் பயந்த மாமியாரும் கணவரும் ஒன்றுமே வாயை திறக்காமல் அந்த ஜீவன் வீட்டை விட்டு செல்வதை வேதனையோடு பார்த்துக் கொண்டு இருந்தார்களே.....

அந்த குற்ற உணர்ச்சி தாங்காமல் தானே அதே மாதிரி ஒரு நிலைக்கு நித்யா தள்ளப் பட்ட போது, பிறந்த வீட்டு ஆதரவு இல்லாவிட்டாலும், மகளுக்கு மகளாக புகுந்த வீட்டு ஆதரவு கொடுப்பது என்று முடிவு செய்து அவர்கள் பதிவுத் திருமணத்திற்கு சாம்பசிவமும் ரங்கநாயகி பாட்டியும் ஆதரவு கொடுத்தார்கள்.....

அன்று பவானிக்கு நடத்திய அநீதிக்கு சரி செய்ய முடியாவிட்டாலும் இன்னொரு பெண்ணின் வாழ்க்கையில் அதே போல ஒரு சந்தர்ப்பம் நேர்ந்த போது, மீண்டும் அதே தவறை செய்யாமல் முந்தைய தவறுக்கு ஈடு செய்ய ஒரு வாய்ப்பாக நித்யாவிற்கு ஆதரவையும் பாசத்தையும் பொழிந்தார்களே.....

முந்தைய தவறுக்கு பரிகாரமும் செய்யும் வாய்ப்பு கிட்டியது என்றால் இந்த குற்ற குறுகுறுப்பு முழுவதுமாக போய்விடும். அதுவரை நெஞ்சை அறுக்கும் பச்சை ரணமாக தான் வலிக்கிறது.....பவானி.....எங்கே இருக்கிறாய் பவானி.....

நாத்தனாருக்காக மரகதம் இங்கே மறுகினார்.....

அம்மாவின் சிந்தனை தோய்ந்த முகத்தை பார்த்த கீர்த்திவாசன், அம்மா இன்னமும் அண்ணியின் குடும்பத்தை நினைத்தே வருந்துகிறார் என்று முடிவு செய்து கொண்டான். பாட்டி சொன்ன விவரத்தை அம்மாவிடம் சொன்ன பிறகு, வேறெதுவும் சொல்வதற்கு இல்லாததால் அம்மாவை தொந்திரவு செய்யாமல் அறையை விட்டு வெளியே வந்தான்.

அம்மாவுடன் பேசிவிட்டு கீர்த்திவாசன் வெளியே வந்த போது, ஆராதனா குளித்து விட்டு சஹானாவுடன் பேசிக் கொண்டே கனிமொழிக்கு சிறு சிறு உதவிகள் செய்து கொண்டு இருந்தாள். அவ்வப்போது பேபி மானிடரை பார்த்து குழந்தைகள் எழுந்துவிட்டார்களா என்றும் சரி பார்த்துக் கொண்டாள்.

“கனி, இதோ கீரையை நல்லா அலசி வச்சிட்டேன். அட! வல்லாரை கீரையெல்லாம் இங்கே சாப்பிடுவாங்களா?”, என்று ஆச்சரியமாக கேட்டாள் ஆராதனா.

“வீட்டு மனுஷங்க சாப்பிடுவாங்க. இந்த டம் டம் தகரடப்பா இருக்கே, அது தான் ஏதாவது சொல்லும். நான் கண்டுக்கவே மாட்டேன். அப்புறம் அதுவே வந்து, “சுவற்று கீரைய வழிச்சு போடுடீ சுரணை கெட்ட வெள்ளாட்டி” என்ற கதையா சாப்பிட்டுட்டு போகும்”, என்று இளமாறனின் புலம்பலை அலட்சியமாய் சொன்னாள் கனிமொழி.

ஆராதனா அவசரமாக மலர்ந்த சிரிப்பை அடக்கிக் கொள்ள, சஹானா, “ப்ச்....கனி, உன் கிட்ட எத்தனை தடவை சொல்றேன், இளமாறனை இப்படி எல்லாம் அது, இது என்று சொல்லாதே அப்படின்னு? ஒழுங்காக அவர் இவர் என்று மரியாதை கொடுத்து பேசு”, என்று கண்டிப்பாக சொன்னாள்.

கனிமொழி கண்ணை உருட்டி விட்டு, “அந்தாளுக்கு மரியாதையா? இவங்க அனாலும் இவ்வளவு நல்லவங்களா இருக்க வேண்டாம்”, என்று முணுமுணுத்துவிட்டு கீரையை எடுத்துக் கொண்டு நகர்ந்தாள்.

கனியின் முணுமுணுப்பிற்கு பதில் ஒன்றும் சொல்லாமல், பக்கத்தில் இருந்த தேங்காயை பார்த்து, “அந்த தேங்காய் எதுக்கு வச்சிருக்க? சட்னிக்கு தானே? இங்கே கொடு நான் துருவி தரேன்”, என்று தேங்காயையும் அதை துருவவதற்கு துருவியையும் எடுத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்தவளை வேகமாக நாகம்மா தடுத்தார், “நீ சும்மா இரும்மா, தேங்காயெல்லாம் நான் துருவிக்க மாட்டேனா? இந்த சோம்பேறி அவளோட வேலையெல்லாம் உன் தலையில கட்டறா போலிருக்கு. அடுத்த முறை கேட்டால் முடியாது என்று சொல்லிடு”, என்று விளையாட்டாய் பேசிக் கொண்டே அவள் கையிலிருந்து தேங்காயையும் துருவியையும் வாங்கி வைத்து விட்டார்.

ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்த ஆராதனாவிடம், “பாட்டிமா உன்னை கூப்பிடாங்க”, என்று சொல்லி ஆராதனாவை அங்கே இருந்து நகர்த்தினார்.

வியப்பாக பார்த்த கனிமொழியிடம், “நீ என்ன இங்கே வேடிக்கை பார்க்கிற? இந்தா தேங்காய், இதையும் நீ தான் துருவணும்”, என்று சொல்லி துருவியோடு காயை கனிமொழி பக்கம் நகர்த்தினார்.

பாட்டியை பார்க்க ஆராதனா போவதற்குள் பாட்டியே ஆராதனாவை தேடி, “தனம் கண்ணா....”, என்று அழைத்த படி வந்துவிட்டார்.

ஆராதனா அவசரமாக, “இதோ வந்துட்டேன் பாட்டி. நாகம்மா இப்போ தான் சொன்னாங்க. நீங்க என்னை கூப்பிட்டதாக, உங்களை பார்க்க தான் வந்துட்டே இருந்தேன். அதுக்குள்ளே நீங்களே வந்துட்டீங்க”, என்று சொல்லி பாட்டியின் முகத்தை ஆர்வமாக பார்த்தாள்.

பாட்டியிடம் பேசிவிட்டு வெளியே வந்து காலை உணவிற்காக சாப்பாட்டு அறைப்பக்கம் வந்த கீர்த்திவாசனுக்கு ஆராதனாவின் ஆர்வமான பார்வையும் பாட்டியை பார்த்தபோது முகத்தில் விரிந்து விகசித்த புன்னகையும் லேசாக பொறாமையை ஏற்படுத்தியது. “என்னிடம் மட்டும் ஏன் இந்த பாராமுகம் பெண்ணே!” என்று கேட்க வேண்டும் போல இருந்தது.

ஆராதனாவோ பாட்டியை தவிர அந்த அறையிலேயே வேறு யாரும் இல்லாதது போல இருந்தாள்.

ரங்கநாயகியும், “இருக்கட்டும் தனம், நான் என்ன நடக்கமுடியாமலா இருக்கேன்? உள்ளே இருந்து வெளியே வந்து உன்னோட பேச முடியாதா? நீ என்ன செய்யறே, அடுத்த வாரம் குழந்தைகளுக்கு புண்ணியாஜனனம் செய்யலாம் என்று இருக்கோம். துக்கம் நடந்த உடனே வீட்டில் வைத்துக் கொள்ள கூடாது. ஒரு வருஷம் முடியாமல் நானோ, சாம்பசிவம், மரகதமோ கோவிலுக்கு வரமுடியாது. அதனால் சஹானாவையும் கீர்த்தியையும் தான் கோவிலுக்கு போய் பூஜை செய்துட்டு வர சொல்லி இருக்கேன். அன்னதானமும் செய்ய சொல்லி இருக்கேன். அவங்களோட நீயும் போய் பூஜையில் கலந்துக்கோ கண்ணா”, என்று சொன்னார்.

பாட்டி தன்னை தேடினார் என்ற உற்சாகம் எல்லாம் பறந்து போய், ஒரு கவனத்தோடு டைனிங் டேபிளில் உட்கார்ந்து கொண்டு சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த கீர்த்திவாசனை யோசனையாக பார்த்தாள். இதோ அதோ என்று கோபம் எட்டிப்பார்க்க தொடங்கியது. ஆனால், அதற்கு அவசியமே இல்லாமல் பாட்டியே மீண்டும் மேடை ரகசியம் பேசுவது போல, “கீர்த்தியே உன்கிட்ட வந்து பேசுவதாக சொன்னான். நீ ஒத்துப்பியோ மாட்டியோ என்று அவனுக்கு யோசனையா இருந்தது போல. நான் தான், நான் சொல்றேன் தனத்துக்கிட்ட. நான் சொன்னால் தனம் தட்டவே மாட்டா அப்பாடின்னு சொல்லிட்டு வந்தேன். நீயும் போகிறே தானேடா?”, என்று சாமர்த்தியமாக ஆராதனாவை கார்னெர் செய்து கேட்டார்.

ஆராதனாவிற்கு பாட்டியின் டெக்னிக் புரிந்தாலும், மூளை சொல்வதையெல்லாம் மனது எப்போதும் கேட்டுவிடுகிறதா என்ன? அதன் பாட்டில் அது வாய்க்கு உத்தரவு கொடுக்க, வாய் பாட்டியின் கேள்விக்கு, “சரி பாட்டி, நானும் போறேன்”, என்று வாக்கு கொடுத்தது

*****

அத்தியாயம் பதினேழு

சாப்பிட்டு முடிக்கும் வரை ஒன்றும் பேசாமல் இருந்த கீர்த்திவாசன், அலுவலகத்திற்கு கிளம்பும் முன்னால் ஆராதனாவை அழைத்து, “கிஷோரையும் கிரணையும் நாளை மெடிக்கல் செக்கப்புக்கு அழைச்சிட்டு போகணும் தானே? அதை முடிச்சிட்டு அப்படியே நீ உன்னோட வீட்டுக்கு ஒரு நாள் தங்கிவிட்டு அடுத்த நாள் வர விருப்பமா?”, என்று கேட்டுக் கொண்டான்.

முன்பே பதிவு செய்து வைத்திருந்த குழந்தைகளின் முதல் மெடிக்கல் செக்கப் அடுத்த நாள் காலை பத்து மணிக்கு இருந்ததால், செக்கப் முடிந்த பிறகு ஆராதனா அவள் வீட்டிற்கு சென்று கொள்ளலாம் என்று முடிவானது.

பிறகு இளமாறனை அழைத்து, “இளமாறன், எனக்கு இன்னைக்கு கொஞ்சம் வெளியே வேலை இருக்கு. ஆபீஸ்க்கு லேட் ஆக தான் வருவேன். நீங்க தனியா போய்க்குவிங்க இல்லையா?”, என்று உறுதி செய்து கொண்டு இளமாறனை அலுவலகத்திற்கு அனுப்பி வைத்தான்.

பாட்டியும் அம்மாவும் சொல்லி இருந்த படி நித்யா அண்ணியின் பெற்றோர்களுக்கு புண்ணியாஜனனம் பற்றி தகவல் சொல்ல அவர்கள் வீட்டை நோக்கி தான் கீர்த்திவாசன் சென்றான். ஆனால், அங்கே சென்ற பிறகு தான் ஏண்டா போனோம் என்று ஆகிவிட்டது. மரியாதை நிமித்தம் முகம் மாறாமல் காத்து பேசி முடித்து வெளியே வருவதற்குள் போதும் என்றாகி விட்டது.

கீர்த்தி வாசன் அவர்கள் வீட்டிற்கு போன போதே கார் நிற்கும் சத்தம் கேட்டு அவசரமாக யாரோ ஹாலில் இருந்து உள்ளே அறைக்குள் சென்று கதவை மூடுவது போல இருந்தது கீர்த்திவாசனுக்கு. திறந்திருந்த கதவை தட்டிவிட்டு காத்திருந்தவனை உள்ளிருந்து வந்த நித்யாவின் அம்மா “வாங்க” என்று சொல்லி கணவரிடம் இருந்து பொல்லாப்பு பெறவும் முடியாமல், அதே சமயம் மகளின் மைத்துனனை அவ மரியாதை செய்யவும் முடியாமல் சங்கடமாக பார்த்து விட்டு ஒன்றும் சொல்லாமல் குறிப்பாக உள் அறையை பார்க்க கீர்த்திவாசனுக்கு தான் நினைத்தது சரிதான் என்று புரிந்தது.

நித்யாவின் அம்மா மீண்டும் சமாளிப்பாக, “இவர் உள்ளே இருக்கார். இதோ வந்துடுவார். ஒரு ஐந்து நிமிடம். நீங்க இங்கே உட்காருங்க”, என்று சொல்லி ஒரு கூடை நாற்காலியை காட்டி கீர்த்தி வாசனை அமர்த்திவிட்டு உள்ளே சென்றார். அங்கே, சில பல நிமிடங்கள் தணிந்த குரலில் நடந்த வாக்குவாதங்கள், வெளியே காத்திருந்த கீர்த்திவாசனுக்கு தெளிவாக கேட்காவிட்டாலும், நித்யாவின் அம்மாவின் நிலையை எண்ணி மனம் இரக்கப் பட்டது.

ஐந்து நிமிடம் என்பது அரை மணி நேரமாகி பிறகு மெதுவாக கீர்த்திவாசனுக்கு ஏதோ சலுகை கொடுத்து பெரிய மனது பண்ணி பேசுவந்தது போல பேசிய நித்யாவின் அப்பாவை எரிச்சல் படாமல் பேசுவதற்கு நிறையவே பொறுமை வேண்டி இருந்தது.

கதவின் மறைவில் நின்று ஆவலும் தவிப்புமாக போட்டி போட்ட படி இவன் முகத்தை பார்த்திருந்த நித்யாவின் அம்மா தான் கீர்த்திவாசனை பேச வைத்தார். அவருக்காக நித்யா அண்ணியின் அப்பாவை பொறுத்துப் போய் தான் ஆகவேண்டும் என்று தீர்மானித்து சொல்ல வந்ததை சொன்னான்.

“நீங்க இப்போ ஏதாவது வேலையா இருந்திருக்கலாம். அதை எல்லாம் ஒதுக்கி வைத்து என்னை பார்த்து பேச வந்ததற்கு ரொம்பவும் நன்றி. நான் சொல்ல வந்ததை சீக்கிரம் சொல்லி விட்டு கிளம்பிடுறேன். அண்ணா, அண்ணி மேல் இருந்த கோபத்தில் அவர்கள் இறந்த போது நான் தகவல் சொல்லியும் நீங்கள் வந்து பார்க்கவில்லை. அதற்கு பிறகும் உங்களால் குழந்தைகளை மருத்துவமனைக்கு வந்து பார்க்க முடியவில்லை. பிறகு எங்கள் வீட்டுக்கும் வர முடியவில்லை. உங்களுக்கு உங்கள் பேரன் பேத்தியை பார்க்க வேண்டும் போல் இருந்தால் எனக்கு தகவல் சொல்லுங்கள், நான் இங்கே கொண்டு வந்து காட்டுகிறேன். இப்போதைக்கு அவர்களது போட்டோக்கள் கொஞ்சம் எடுத்து வந்தேன். இதெல்லாம் உங்களுக்கே வேண்டும் என்றாலும் வைத்துக்கொங்க. நான் வேறு காப்பி போட்டுக் கொள்கிறேன். குழந்தைகளுக்கு அடுத்த வாரம் புண்ணியாஜனனம் கோவிலில் வைத்திருக்கிறோம். முடிந்தால் வரவும்”, என்று சொல்லி குழந்தைகளின் போட்டோக்கள் இருக்கும் ஒரு சிறு ஆல்பத்தை மேசை மேல் வைத்து விட்டு எழுந்து நின்று கை கூப்பி விடை பெற்றான்.

அதுவரை ஒரு வார்த்தை கூட பேசாமல், அவன் பேசும்போது எந்த உணர்வும் காட்டாமல் முகத்தை திருப்பிய படி இருந்த நித்யாவின் அப்பாவிடம் இதற்கு மேல் தழைந்து போய் பேச கீர்த்திவாசனால் முடியவில்லை.

வேக வேகமாக நீள எட்டுக்களாக காலை எட்டி வைத்து வெளியே வந்தவன் படி இறங்கியதும் இத்தனை நேரம் மூச்சடைப்பது போல இருந்த உணர்வை ஒரு பெரிய மூச்சு எடுத்து சரி செய்து கொண்டான். பின்னாலேயே, தம்பி.....தம்பி.....என்று அழைத்த படி ஓட்டமும் நடையுமாக வெளியே வந்த நித்யாவின் அம்மா கீர்த்திவாசனை திரும்பி பார்க்க வைத்தார்.

அவரின் நீட்டிய கைகளில் கீர்த்திவாசன் உள்ளே கொடுத்துவிட்டு வந்த ஆல்பம். மீண்டும் ஒரு முறை சங்கடமாக, “இது.....இது.....வந்து.....அவர்.....” என்று திக்கி திணற, அவர் சொல்ல வந்தது கீர்த்திவாசனுக்கு நன்றாகவே புரிந்தது.

வேறென்ன எதிர்பார்த்தான்? மகள் இறந்து விட்டாள் என்பது வேதனை தரக்கூடியதாக இருந்தாலும் பேரக் குழந்தைகளின் முகத்தையாவது பார்க்க விரும்புவார்கள் என்று எதிர்பார்த்தது அதிகப்படியா?

ஆனாலும், நித்யா அண்ணியின் அம்மாவின் முகத்தில் இருந்த ஏதோ ஒன்று போட்டோ ஆல்பத்தை வாங்கிக் கொள்ள விடாமல் தடுக்க கேள்வியாக பார்க்க வைத்தது.

“குழந்தைகளுக்கு என்ன பேரு தம்பி?”, தொண்டைக் குழியை விட்டு வெளியே வராத கிசுகிசுப்பான குரலில் கேட்ட அம்மாளை பார்க்க பாவமாக இருந்தது.

“கிஷோர், கிரண்”, என்றான் சுருக்கமாக. பிறகு, “போட்டோ பார்க்கறீங்களா? நிறையவே அண்ணியின் ஜாடை தெரியுது எனக்கு. உங்களுக்கு இன்னமும் தெரியலாம்”, என்று சொல்லி அவர் பதிலுக்கு காத்திருக்காமல் அவர் கையிலிருந்து ஆல்பத்தை வாங்கி பிரித்து முகத்திற்கு நேரே நீட்டினான்.

கண்ணிலிருந்து கர கரவென கண்ணீர் வழிந்து ஓட வீட்டு வாசலில் மகளின் மைத்துனனின் முன்னிலையில் அழுது கொண்டிருக்கும் உணர்வு கூட இல்லாமல் அந்த போட்டோவை பார்த்தார்.

முட்டைக்கண்ணை விரித்துப் பார்த்த கிஷோர், பொக்கை வாயை ஆவென பிளந்து காட்டிய படி கிரண், கட்டிலின் மேலே சுற்றும் ஒலி எழுப்பும் விளையாட்டு பொம்மையை ஆவலாக பார்த்தபடி ரசித்த கிரண், முகத்திற்கு நேரே நீட்டப்பட்ட வெள்ளை நிற டெட்டி பேர் பொம்மையை உற்று பார்த்த படி கிஷோர் என்று வித விதமான போஸ்களில் குழந்தைகளை பார்த்தார். புடவை தலைப்பை வாய்க்குள் பொத்தி விசும்பலை அடக்கியவர், நிமிர்ந்து ஒரு முறை கீர்த்திவாசனை பார்த்துவிட்டு கண்ணீர் நிறைந்த முகத்தோடு கையெடுத்து கும்பிட்டு விட்டு உள்ளே திரும்பி சென்று விட்டார்.

மீண்டும் ஒரு முறை ஆழ எடுத்து விட்ட பெருமூச்சுடன் காரில் ஏறி கம்பெனிக்கு சென்றான்.

@@@@@@@@@@@@

காலையில் ஆபீஸ் சென்ற இளமாறன், கீர்த்திவாசன் இல்லாததால் தாமோதரனிடம் ரிப்போர்ட் செய்ய நினைத்து அவரது அறைக்கு போனான். ஆனால் அங்கே, அவனுக்கு முன்னால் வந்து காத்து இருந்த நல்லசிவம் கேள்வியாக பார்த்து, “உன்னோட செர்டிபிகேட் எல்லாம் எடுத்துட்டு வர சொல்லி இருந்தேனே. கொண்டு வந்திருக்கியாப்பா?”, என்று விடாக் கண்டனாக கேட்டார்.

இருவரையும், “குட் மோர்னிங் சார்”, என்று சொல்லிவிட்டு, நல்லசிவத்தை பார்த்து அமர்த்தலாக, “அதை நேற்றே கீர்த்திவாசன் சார் கிட்ட கொடுத்துட்டேன்”, என்று கூசாமல் புளுகினான்.

சத்தியமாக நம்பவில்லை என்று நல்லசிவம் நினைத்துக் கொண்டாலும் அவரால் ஒன்றும் சொல்லமுடியவில்லை. கீர்த்திவாசன் வரும் வரை காத்திருக்க முடிவு செய்தார்.

ஒரு சிறு தலையசைப்புடன் நல்லசிவம் தாமோதரனிடமும் இளமாறனிடமும் விடை பெற்று அவரது அறைக்கு செல்ல, தாமோதரன் இளமாறனை உட்கார சொல்லி, அன்றைய வேலைகளை சொல்லத் தொடங்கினார்.

பாதி விளக்கத்தில் இருந்த போதே, கதவை படார் என்று திறந்து கொண்டு பத்ரகாளியாக வந்து நின்றாள் மாதவி. “நேற்று எழுதின invoice’இல் triplicate காபி போடாமல் invoice அனுப்பினது யாரு?”, என்று கேட்ட படி.

ABCD மறந்த LKG பையனை போல, “நான் தான் மேடம். Duplicate தான் போடணும் என்று நினைத்தேன். Triplicate போடணும் என்று எனக்கு தெரியாது”, என்று சொல்லிவிட்டு தாமோதரனை பார்க்க,

மாதவி அலட்சியமாக, “Duplicate தானே finance செக்ஷனில் காஷியரிடம் அனுப்பி இருப்பீங்க. நமக்கு இங்கே காபி வைத்துக் கொள்ள வேண்டாமா? அதற்கு Triplicate போட்டால் தானே முடியும்?”, என்று அவனை முட்டாளாக்கி விட்ட தொனியில் பேசினாள்.

Finance செக்ஷனும் இங்கே தானே இருக்கு..... மடச்சி மாதிரி இது என்ன கேள்வி.....என்று கேட்க துடித்த நாளை அடக்கிக்கொண்டு ஒன்றும் சொல்லாமல் தாமோதரனை பார்க்க, அவர் மகள் போட்ட சத்தத்திற்கு ஈடு செய்யும் நோக்கத்தில், “நாம் invoice அனுப்பின அந்த கம்பெனி நம்பகரமான கம்பெனி தான் மாதவி. ஒன்றும் ஏமாற்ற மாட்டார்கள். இளமாறன் இங்கே புதிதாக தானே சேர்ந்திருக்கான். போக போக தான் நம் பழக்க வழக்கங்கள் பழகும். கொஞ்சம் விட்டு பிடிக்கலாம்”, என்று சமாதானம் செய்து மலையேறிய காளியை இறங்க வைத்தார்.

அலுவலகத்தில் CEO போஸ்ட் மற்றும் அப்பா வேறு. இளமாறன் எதிரில் அவரை மீறி ஒன்றும் செய்ய முடியாமல் அப்போதைக்கு விட்டு விட்டாலும் கீர்த்திவாசன் வந்ததும் உடனே வத்தி வைத்து விட்டாள்.

உள்ளே நுழைந்து நித்யா அண்ணியின் வீட்டில் நடந்தவைகளை அசை போட்ட படி, ப்ரீஃப்கேசை மேசை மேல் வைத்துவிட்டு இன்னொரு கையில் இருந்த அல்பத்தை பிரித்து குழந்தைகள் போட்டோவை பிரித்து பார்த்தான். ஏதோ அலாரம் அடித்தது போல அங்கே வந்த மாதவி, “கீர்த்து கீர்த்து, என்ன இன்னைக்கு இவ்வளவு நேரம்? எனக்கு ரொம்.....ப.....கவலையா ஆச்சு தெரியுமா??”, என்று கொஞ்சுவதாக நினைத்து கீர்த்திக்கு தலைவலியை ஏற்படுத்தினாள்.

போதாத குறைக்கு அவன் மேலேயே விழுவது போல வந்து தோளில் கை போட்டு, “கீர்த்து, ஏன் காலையிலேயே இவ்வளவு டையர்ட் ஆக இருக்கீங்க? கையில் என்ன ஆல்பமா? உங்க போட்டோவா? ஒ.....குழந்தைகள் போட்டோவா?”, ஒரு வேலை அவனது போட்டோக்களாக

இருந்திருந்தால் இன்னும் கொஞ்சம் காதல் வார்த்தைகள் பேசி இருப்பாளோ என்னவோ, குழந்தைகள் போட்டோ என்றதும் சுரத்தே இல்லாமல் போய் விட்டது.

மேலும் மேலும் ஏற்பட்ட எரிச்சலில் காலை விழிக்கும் போது இருந்த உற்சாக மனநிலை சுத்தமாக காணாமல் போய் நிஜமாகவே தலை வலி வந்து விட, மீண்டும் ஒரு முறை தோளில் தொட்டு அவன் தலை முடியை கோதி விட வந்தவளிடம் இருந்து அனிச்சை செயலாக விலகி நின்று, “எனக்கு தலை வலிக்கிறது மாதவி, அதான் நேரமாகிவிட்டது.....”, என்று சொல்லி முடிக்கும் போது மேலும் விளக்கம் கொடுப்பதில் இருந்து தப்பிக்கும் விதமாக திறக்கத்தொடங்கின கதவை பார்த்தான்.

கதவை திறந்து கொண்டு வந்தது, இளமாறன் தான். மாதவியை கீர்த்திவாசனுக்கு அத்தனை பக்கத்தில் பார்த்த இளமாறனுக்கு வியப்பாக ஆகிவிட்டது. மாதவிக்கு இளமாறன் மேல் இருந்த எரிச்சல் இன்னும் அதிகம் ஆகிவிட்டது.

“நீங்க வந்த உடனேயே கம்பனைன்ட் பண்ண வேண்டாம் என்று பார்த்தேன் கீர்த்து.....இந்த இளமாறனுக்கு செய்கிற வேளையில் கவனமே போதாது. invoice அனுப்பும் போது triplicate போடாமலேயே அனுப்பி வைத்திருக்கார். இப்படி பொறுப்பில்லாமல் இருந்தால் நாளை ஆடிட்டிங்கில் கேள்விகள் வந்தால் நாம் தானே சமாளிக்கணும்?”, என்று போட்டு கொடுத்து விட்டு தான் நகர்ந்தான்.

“ஓ.....அப்படியா? நான் என்ன ஆயிற்று என்று கேட்கிறேன்.....அப்படியே மீண்டும் ஒரு முறை இதே போல அவர் செய்யாமலும் பார்த்துக் கொள்கிறேன்”, என்று சொல்லி அவளை அனுப்பி வைத்தான்.

அவன் கதவை சார்த்திக் கொண்டு சென்றதும், இளமாறனை பார்த்தால், இளமாறன் கேலியாக புருவத்தை தூக்கி, “கீர்த்து.....?”, என்றான். அவன் கேலியின், கேள்வியின் பொருள் புரிந்தாலும் அதை வளர்க்க இஷ்டம் இல்லாமல், “ப்ச்.....சும்மா இருங்க மாறன். அவ தான் கடுப்பேத்தறா என்றால்.....நீங்க வேற”, என்று சொல்லி ஆயாசமாக சென்று அவன் இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டு நெற்றிப் போட்டி நீவி விட்டுக் கொண்டான்.

சரியாக அந்த நேரம் நல்லசிவம் உள்ளே வந்தார். உள்ளேயே இளமாறனும் இருந்ததால் வசதியாக அந்த நேரத்திலேயே செர்டிபிகேட் பற்றி கேட்கலாம் என்று வந்தவர், கீர்த்திவாசன் நெற்றிப் போட்டி பிடித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்த கோலம் பார்த்து ஒன்றும் பேசாமல் இருந்து விட்டார்.

“என்னப்பா ஆகிற்று? ஏன் ஒரு மாதிரி இருக்கே?”, என்று ஆதாரமாக கேட்டார்.

அங்கே அண்ணி வீட்டில் நடந்தவைகளை மறைக்காமல் சொன்னான் கீர்த்திவாசன். ஒரு பெருமூச்சுடன், “நீ உன் வரையில் சரியாக தான் செய்திருக்கே. அதனால், அவர்கள் நடத்தையை பற்றி பெரிதாக கவலைப் படாதே. உனக்கு இப்போது உடம்பு சரியில்லை என்றால் வீட்டிற்கு போய் ஓய்வெடு. இங்கே நாங்கள் பார்த்துக் கொள்ளுவோம்”, என்று சொன்னார்.

“இல்லை அங்கிள். பரவாயில்லை. லேசான தலை வலி தான். ஒரே ஒரு மாத்திரை போட்டு கொண்டால் சரியாகி விடும்”, என்று சொல்லி மறுத்துவிட்டான்.

“சரியப்பா, உன் விருப்பம் போல் செய். நான் நேற்று இளமாறனின் செர்டிபிகேட் எல்லாம் கேட்டிருந்தேனே, அதை எல்லாம் உன்னிடம் கொடுத்ததாக சொல்கிறான். நீ அதை கொண்டு வந்திருக்கிறாயா? இல்லை வீட்டிலேயே வைத்துவிட்டாயா?”, என்று கேட்டார்.

பிறகு கீர்த்திவாசனின், “ஹான்.....செர்டிபிகேட்டா? என்ன செர்டிபிகேட் கொடுத்தான்?”, என்ற முக பாவத்தை பார்த்த நல்லசிவம், சரிதான் என்று நினைத்துக் கொண்டு, “இன்று அங்கே எல்லாம் போக வேண்டிய அவசரத்தில் எடுத்து வந்திருப்பியோ இல்லையோ? வீட்டில் விட்டு விட்டு வந்திருந்தாலும் பரவாயில்லை. பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம்”, என்று சொல்லி விட்டு இருவரின் முகத்தையும் கூர்ந்து கவனித்தார்.

பாவம், கீர்த்திவாசன் இப்போது தான் நூல் பிடித்து இவர் பேசிக்கொண்டிருக்கும் மேட்டேருக்கு வந்து சேர்ந்தான். “ஓ.....செர்டிபிகேட்டா.....ஆமாம்.....கொடுத்தார், நான் தான் இன்று காலை கிளம்புகிற அவசரத்தில் மறந்து போய் வீட்டிலேயே வைத்து விட்டு வந்து விட்டேன்”, என்று சமாளித்தான்.

“சரிப்பா, ஒன்றும் பிரச்சினை இல்லை. நான் HRஇடம் சொல்லி விடுகிறேன். பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம்”, என்று சொல்லி வெளியே சென்றார்.

இப்போது இளமாறனை பார்த்து, “காலையில் ஆபீஸ் வந்தால் உங்கள் விஷயமாக பஞ்சாயத்து செய்தே எனக்கு நேரம் ஓடி விடுகிறது. எப்படி தான் உங்களால் முடிகிறதோ”, என்றான் கேலியாக.

இங்கே தங்க வந்த பிறகு முதல் முறையாக வீட்டிற்கு போகப் போவதால், ஆராதனாவிற்கு காலையில் விழித்ததில் இருந்து பரபரப்பாக தான் இருந்தது. தவிர, குழந்தைகளின் முதல் மருத்துவ செக்கப் வேறு இருந்ததால், அன்று ஆராதனா, ரொம்பவுமே தவிப்பாக இருந்தாள். மெடிக்கல் செக்கப்பிற்கு சஹானாவும் வர குழந்தைகளை ஆராதனா அங்கிருந்து வீட்டிற்கு செல்வதில் ஒரு பிரச்சினையும் இருக்கவில்லை.

ஆனால், டிரைவர் கொண்டு வந்து விடப்போவதாக ஆராதனா நினைத்திருக்க, ஆபீஸ் வேலைகளை புறம் தள்ளி விட்டு, கிரீத்திவாசன் குழந்தைகளையும் சஹானா, ஆராதனா எல்லோரையும் செக்கப்பிற்கு அழைத்துப்போக வருவான் என்று எதிர்பார்க்கவே இல்லை. செக்கப்பிற்கு போகிற பரபரப்பில் அப்போதைக்கு அதை பெரிதாக நினைக்கவும் இல்லை.

மெடிக்கல் செக்கப்பில் குழந்தைகளின் எடை, வளர்த்தி, உணவு(பால்), தூக்கம் எல்லாம் திருப்திகரமாக இருக்க பெரியவர்கள் மூவரும் ஒரு நிறைவான மனதோடு வெளியே வந்தனர்.

Twin strollerஇல் குழந்தைகள் காலை பொழுதை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு இருக்க, காரில் ஏறப்போன கிரீத்தி, திரும்பி சஹானாவிடமும் ஆராதனாவிடமும், “கிஷோரும் கிரணும் நல்ல வளர்ந்துட்டு வராங்க என்று டாக்டர் சொல்லிட்டார். ஹப்பாடா, இப்போதான் எனக்கு நிம்மதியா இருக்கு”, என்று சொல்லிக் கொண்டே வந்தவனின் பார்வை பக்கத்தில் இருந்த ஒரு ஐஸ் கிரீம் ஷாப்பில் விழுந்தது.

சஹானாவையும் ஆராதனாவையும் கேள்வியாக பார்த்து, “ஹவ் அபௌட் அன் ஐஸ் கிரீம்?”, என்று கேட்டான்.

சஹானாவின் ரெடிமேட் பதிலான, “ஆமாண்ணா, இந்த வெயிலுக்கும் குளிர்ச்சியா இருக்கும், முதல் செக்கப் நல்ல படியாக நடந்ததற்காகவும் ஒரு ஐஸ் கிரீம் சாப்பிடலாமே”, என்ற பதில், ஆராதனாவின் தீர்மானமான தலையசைப்பில் அடிபட்டுப்போனது.

கிரீத்திவாசனுக்கு ஏமாற்றமா எரிச்சலா எது என்று தெரியாத ஒரு உணர்வு வந்து ஆட்கொண்டது.

“ஏன் ஆராதனா?”, என்று குழப்பமாக கேட்ட சஹானாவை ஒரே பார்வையில் அடக்கி விட்டு ஒன்றும் பேசாமல் காரை எடுத்தான் கிரீத்திவாசன். கார் பயணம் இப்போது ஆராதனாவின் வீட்டை நோக்கி சென்றது.

திருவான்மியூரில் இருந்த அந்த குழந்தை மருத்துவரின் க்ளினிக்கிலிருந்து ஆராதனாவின் வீடு இருக்கும் அபிராமபுரத்திற்கு வந்து சேர அதிகபட்சம் அரை மணி நேரம் ஆகி இருக்கலாம். ஆனால், கிரீத்திவாசனும் ஆராதனாவும் அமைதியாக அவரவர் சிந்தனைகளில் மூழ்கிவர, சஹானாவும் பிள்ளைகளும் இனிய காலைப் பொழுதை வெள்ளை உள்ளத்தோடு நிம்மதியாக கண்டு களித்த படி வந்தனர்.

வீட்டிற்கு செல்வதற்கான வழி சொல்வதை தவிர அதிகப்படி பேசாமல் அமைதியாக வந்த ஆராதனா வீட்டு வாசலில் கார் நின்றதும், “ரொம்ப தேங்க்ஸ் சார். bye சஹானா”, என்று சொல்லி இறங்கினவளை, கிரீத்தியின் எரிச்சல் குரல் தடுத்தது, “ஆராதனா, ஐ டோல்ட் யு டு கட் தட் சார்”.

ஆராதனாவும் சஹானாவும் திகைப்பாய் கிரீத்திவாசனைப் பார்க்க, வீட்டின் உள்ளிருந்து ஆராதனாவின் தம்பி ஆனந்த் கேட்டை திறந்து கொண்டு, “அக்கா.....”, என்று அழைத்த படி வெளியே வந்தான்.

மீண்டும் ஒரு முறை ஆராதனாவின் மனது மூளையை கேட்காமல் தன்னிச்சையாக முடிவெடுத்து வாய்க்கு செய்தி அனுப்ப வாய், “bye வா..வாசு”, என்று திக்கி திணறி கஷ்டப்பட்டு முகம் சிவக்காமல் காக்க முயன்று படு தோல்வி அடைந்தாள்.

இப்போது திகைத்துப் போய் வியப்பாக பார்ப்பது கிரீத்திவாசனின் முறை ஆகியது. கிரீத்திவாசனுக்கு அந்த நிமிடம் நீடிக்காதா என்று வெகு ஆவலாக இருந்தாலும் மனம் செல்லமாக ஆராதனாவை கோபித்துக் கொண்டது. இப்படி முதல் முறை பெயர் சொல்லி கூப்பிடுவதை தனியாக இருக்கும் போது கூப்பிடாமல், தங்கையையும் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் போது அழைக்கிறாளே. சார் என்று

தான் சொல்லவேண்டாம் என்று சொன்னான். பெயர் சொல்லும் விருப்பம் இருந்தால் தனியாக சொன்னால் தானே தகுந்த பதில் கொடுக்க முடியும். உதடு வரை துடித்த “தேங்கஸ் ரது, ஸீ யூ”, என்ற வார்த்தைகள் அங்கேயே உறைந்து விட்டது.

ஆராதனாவின் தவிப்பை பார்த்த சஹானாவிற்கு வியப்பு இன்னமும் அதிகமாக, சின்ன அண்ணனையும் ஆராதனாவையும் ஆராய்ச்சியாக பார்த்தான். ஆராதனாவின் தவிப்பும் அண்ணனின் கழுக்கமான முக பாவமும் அவள் கண்ணில் பட..... அட....!என நினைத்துக் கொண்டாள். ஆராதனாவின் பின்னாலிருந்து ஆனந்தின் குரல் எல்லோரின் கவனத்தையும் கலைத்தது.

மிக மிக மெல்லிய இழையாக பின்னப்பட்ட ரது – வாசு என்ற இழையை மீறி வெளி வர பிரம்ம பிரயத்தனப்பட்டு, ஆராதனா கண்களை நகர்த்தி தம்பியை பார்க்க, கீர்த்திவாசன் மானசீகமாக “மைத்துனனை” சைபீரியாவிற்கு அனுப்பினான்.

“அக்கா, உள்ளே வரலியா?”, என்று அழைத்தபடி வந்த ஆனந்த், கீர்த்திவாசனையும் சஹானாவையும் பார்த்துவிட்டு ஆராதனாவை கேள்வியாக பார்த்தான். தம்பியின் பார்வையில் இருந்த கேள்வியை புரிந்து கொண்ட ஆராதனா, “என்னோட முதலாளி, கீர்த்திவாசன், அவருடைய தங்கை சஹானா. இவன் என்னுடைய தம்பி, ஆனந்த்”, என்று பரஸ்பரம் அறிமுகப்படுத்தினாள்.

இருவருக்கும் “ஹலோ”, சொல்லி கீர்த்திவாசனோடு கை குலுக்கி விட்டு, சஹானாவிடமும் சிரித்த முகமாக, “உங்களுக்கு நேரம் இருக்குமானால் உள்ளே வந்து அம்மாவையும் பாட்டியையும் பார்த்துவிட்டு போகலாம். உங்களுக்கு நேரம் இருக்காது என்றால் பரவாயில்லை. ஒன்றும் பிரச்சினை இல்லை”, என்று சொன்னான்.

அவர்களை உள்ளே அழைத்து அம்மாவிடம் அறிமுகப் படுத்தவேண்டிய கட்டாயத்தை தற்சமயத்திற்கு ஒத்திப்போடலாம் என்று நினைத்த ஆராதனாவின் திட்டத்தை பாவம் அவள் தம்பி அறியவில்லை. இவர்களை அம்மா பார்க்க கூடாது என்றெல்லாம் ஆராதனாவிற்கு இல்லை. அந்த வீட்டினரின் மன நிலை அங்கே இருந்த இத்தனை நாளுக்குள் புரியாததால் மெதுவாக அறிமுகப் படுத்தலாமே என்ற எண்ணம் தான். ஆனால், விதி வலியது என்பது இது தான் போலும்.

சில நொடிகளுக்கு முன்னால் மைத்துனனை சைபீரியாவிற்கு கடத்தி அனுப்பின கீர்த்திவாசன், அவனை அங்கிருந்து ராஜோபசாரத்துடன் மீண்டும் வரவழைத்தான். “எஸ், உள்ளே வரலாமே”, என்று சொல்லிய படி குழந்தைகளை தூக்கி கொண்டு ஆராதனாவும் சஹானாவும் வர ஆனந்துடன் வீட்டின் உள்ளே வந்தான் கீர்த்திவாசன்.

பேச்சு சத்தம் கேட்டு வெளியே வந்த பவானி அம்மாள் திகைத்து நின்று விட்டார். யாரும் அறிமுகப் படுத்த வேண்டிய அவசியமே இல்லாமல் தன் அப்பாவை அப்படியே உரித்து வைத்தது போல இருந்த கீர்த்திவாசனை பார்த்ததும் அவருடைய கண்கள் குளமாகின. பக்கத்தில் வரும் சஹானாவை பார்த்தால் அம்மாவையும் அண்ணியையும் கலந்து செய்தது போலவே இருக்கிறாள்.

கடவுளே!!! எத்தனை காலம் ஆகி விட்டது?

கனவு போல மங்கலாக இருந்த பிறந்த வீட்டு நினைவுகள் முட்டி மோதிக் கொண்டு மேல் நோக்கி வர, அண்ணா அண்ணியோடு கழித்த சந்தோஷ தருணங்களும், அம்மாவின் பாசமான கண்டிப்பில் கண்ட கரிசனையான நேரங்களும் அந்த நிமிடம் பெரும் ஏக்கத்தை கொடுத்தது.

ஆராதனாவிற்கு அம்மாவின் முகத்தை பார்த்ததுமே அம்மாவின் உணர்வுகள் புரிந்து விட்டது. இதனால், அம்மா எந்த எதிர்பார்ப்பையும் வளர்த்துக் கொள்ளாமல் இருக்க வேண்டுமே கடவுளே என்று தவிப்பாக இருந்தது.

இதற்குள் கீர்த்திவாசனும் சஹானாவும் நெருங்கி விட, பவானி அம்மாளின் கலங்கின கண்களை ஆச்சரியமாக பார்த்திருந்தனர். வா என்று கூட அழைக்க முடியாமல் ஒரு பக்கம் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் ஆறாக பெருகி ஓட, அதற்கு நேர் எதிராக முகத்தில் மலர்ந்த புன்னகையோடு, இரு கரத்தையும் நீட்டி சஹானாவை தோளோடு அணைத்தபடி கீர்த்திவாசனை நோக்கி தலை அசைத்து வரவேற்று உள்ளே அழைத்து போனார்.

பாட்டிக்கு மெல்லிய குரலில் சுருக்கமாக அறிமுகம் செய்து வைத்தாள் ஆராதனா. பவானியின் கண்ணீரின் காரணம் இப்போது அவருக்கும் புரிந்தது.

அம்மாவை அவர்களோடு பேச விட்டு விட்டு ஆராதனா உள்ளே சென்று அனைவரும் குடிப்பதற்கு பழச்சாறு கலந்து எடுத்துக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். “இந்தா சஹானா ஜூஸ் எடுத்துக்கோ. கீர்த்தி, நீயும் எடுத்துக்கோப்பா”, என்று சொல்லி இருவரின் கரங்களிலும் ஆளுக்கு ஒரு ஜூஸ் டம்பிலேரை கொடுத்தாள். ஒரு கணம் கூட சஹானாவின் கையை விடாது பிடித்துக் கொண்டிருந்த பவானியை ஆச்சரியமாக தான் பார்த்திருந்தனர் கீர்த்திவாசனும் சஹானாவும்.

பவானியின் ஆர்வமுடன் பேச்சு, கலங்கின கண்கள், பரபரப்பு எல்லாமே கீர்த்திவாசனுக்கு ஒரு பெரும் குறுகுறுப்பை ஏற்படுத்தியது. முதன் முதலில் பார்க்கும் ஒருவரை இத்தனை பரபரப்பாக வரவேற்று உபசரிப்பது எதனால்? தன்னைப் பற்றி ஆராதனா உசத்தியாக சொல்லி இருப்பாள் என்றெல்லாம் கீர்த்திவாசன் நம்பத் தயாராக இல்லை. அப்படி என்றால், இத்தனை பரபரப்பிற்கு காரணம் தான் என்ன?

தீவிர யோசனையில் ஆழ்ந்தான் கீர்த்திவாசன்.

ஆனாலும், அவர் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு எல்லாம் கீர்த்திவாசனும் சஹானாவும் பொறுமையாகவும் முகம் கோணாமலும் பதில் சொன்னார்கள். சிறிது நேரத்தில் அழுகை அடங்கி விட்டாலும் பிடித்த கைப்பிடியை விடவே இல்லை. குரலிலும் ஆர்வம் குறையவே இல்லை. கீர்த்திவாசனே ஒரு கட்டத்தில் அவருடைய கேள்விகளின் வேகத்தை பார்த்து ஆச்சரியப் படும் அளவு ஆர்வமாகவும் பரபரப்பாகவும் பேசினார் பவானி.

“எங்கேமா படிச்சே?”

“ஆதர்ஷ் வித்யாலயா ஆன்ட்டி.....”

“நீ.....எங்கேப்பா படிச்சே?”

“அண்ணாவும் அங்கே தான் படிச்சார்”

“காலேஜ்?”

சஹானாவின் பதில்கள் வரும் வேகத்தை விட இருமடங்கு வேகத்துடன் இருபது ஆண்டு கால கேள்விகளை சில நிமிடங்களில் அறிந்து கொள்ளும் ஆர்வத்தில் பவானி அம்மாள் கேட்டார்.

பவானி அம்மாள், சஹானாவின் கையை விடுத்து கீர்த்திவாசனின் பக்கத்தில் சென்று உட்கார்ந்து, “உனக்கு பிசினைஸ் பழகிடிச்சாப்பா? கபிலேஷ் இறந்த விஷயம் எனக்கு தனம் சொல்லித் தான் தெரியும். கேட்டுட்டு ரொம்பவுமே கஷ்டமாகிப் போச்சு. நீ எப்படிப்பா சமாளிக்கிற?”, என்று சொல்ல,

கீர்த்திவாசன் இன்னமும் ஆச்சரியமாக, முதல் முறை பார்ப்பவனிடம் இவ்வளவு பரபரப்பாக பேசுகிறார் என்று தோன்றியது. ஆனால், வயதின் காரணமாக மரியாதை கொடுத்து அவர் கேட்கும் கேள்விக்கெல்லாம் தகுந்த பதில்களை சொல்லிக்கொண்டே கண்கள் பிறர் அறியாத வண்ணம் ஆராதனாவின் வீட்டை நோட்டம் விட்டது.

எளிமையான வீடு. அதிகம் ஆடம்பர வசதிகளோ அலங்காரங்களோ இல்லாத எளிய வீடு. நாற்காலி ஓரத்தில், சுவற்றில் சாய்ந்து கொள்ளும் உயரத்தில் உரிந்த பெயிண்டிங் என்று எல்லாமே அங்கே இருந்தவர்களின் நெகடிவ் பட்ஜெட்டை பறையறிவித்தது.

“இத்தனை நாள், அங்கே தன் வீட்டில் ஒரு நாளும் அவளுக்கு பணத்தேவை என்று காட்டிக் கொள்ளவே இல்லை. லேசாக ஒரு குறிப்பு கொடுத்திருந்தாலும் போதுமே, அவளுக்கு எத்தனையோ உதவிகள் செய்திருப்பேனே. இருக்கட்டும், இப்போதும் தான் என்ன? இனிமேல் செய்தால் போயிற்று”, என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

பவானி அம்மாளின் நான் ஸ்டாப் கேள்விக்கண்கள் ஒரு பக்கம், கீர்த்திவாசனின் நான் ஸ்டாப் சிந்தனை கண்கள் ஒரு பக்கம் என்று இடையறாது ஓடிக் கொண்டு இருந்தது. இவர்கள் இருவரையும் ஆராதனாவும் அவள் பாட்டியும் நோட்டம் விட்டுக் கொண்டே இருந்தனர்.

இது போன்ற எந்த கவலைகளும் இல்லாமல் வெள்ளந்தியாக பேசியது அங்கே சஹானாவும் ஆனந்தும் தான்.

சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டு கிளம்பும் சமயம் கீர்த்திவாசன் சஹானாவை குறிப்பாக பார்க்க, “நாங்க கிளம்பறோம். நேரமாச்சு. ரொம்ப நேரமா நாங்க உட்கார்ந்திட்டோம்”, என்று சொல்லிய படி எழுந்தாள்.

“கொஞ்சம் இரும்மா”, என்று சொல்லி உள்ளே சென்ற பவானி, இருவருக்கும் மகாலக்ஷ்மியின் உருவப் படமும் கிருஷ்ணரின் உருவப் படமும் எடுத்துக் கொண்டு வந்து, மாமியாரின் கையில் கொடுத்து அவர்களுக்கு கொடுக்க செய்தார்.

கீர்த்திவாசனும் சஹானாவும் பெரியவர்கள் இருவரையும் நிற்க வைத்து நமஸ்கரிக்க, எழுந்தவர்களை, கன்னத்தில் திருஷ்டி கழித்து முன் நெற்றியில் ஒரு சிறு முத்தம் வைத்தார். சகானாவிற்கு சரி, கீர்த்திவாசனின் முறை வந்த போது, அவனுக்கும் கொடுக்க பட்ட போது, அவன் அடைந்த ஆச்சரியத்திற்கு அளவே இல்லை.

இவரின் பட்டவர்த்தனமான அன்பு காட்டலை அவனால் புறக்கணிக்கவும் முடியவில்லை. அம்மாவை ஒரு விதமான பாசத்தோடும் பரிவோடும் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஆராதானவின் முக பாவம் அவனை பேச விடவில்லை. அதே போல தான் இருந்தது ஆராதானவின் பாட்டியின் முக பாவமும். மருமகளின் (பவானி) மனநிலையை அறிந்தவர் போன்று அவரும் அமைதியாக இருந்தார்.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக பவானியின் முக பாவம், வெகு நாட்களுக்கு பிறகு மனதுக்கு மிகவும் நெருக்கமானவர்களை பார்த்தால் எப்படிப்பட்ட நெகிழ்வும் உணர்ச்சி வசப்பட்ட பரபரப்பும் இருக்குமோ அப்படி இருந்தவரை கீர்த்திவாசனால் தவறாகவே நினைக்க முடியவில்லை. ஒரு வேளை, அவருக்கு மிகவும் வேண்டிய யாரையாவது தானும் சஹானாவும் நினைவு படுத்துகிறோமோ என்னவோ என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

வாசல் வரை சென்றவன் திரும்பி பவானியிடம், “அடுத்த வாரம் என்னுடைய அண்ணன் குழந்தைகளுக்கு புண்ணியாஜனனம் வைத்திருக்கிறோம், உங்களால் வர முடியுமா?”, என்று கேட்டான்.

மீண்டும் மூக்கு விடைத்து கண்களில் நீர் சொரியத் தொடங்கி விட்ட பவானி சமாளித்துக் கொண்டு, “இல்லையப்பா, என்னால் வர முடியாது. ஆனால், நான் தனத்தை அனுப்பி வைக்கிறேன்”, என்று உறுதிமொழி கொடுத்தார்.

நிமிர்ந்து வெற்றியாக ஆராதனாவை பார்த்துவிட்டு, “பை ஆனந்த். பை ஆராதனா, நாளை பார்க்கலாம்”, என்றபடி கிளம்ப கீர்த்திவாசனும் மறக்கவில்லை; “பை ஆராதனா, பை ஆனந்த், வரேன் ஆன்ட்டி, வரேன் பாட்டி. ஒரு நாள் நீங்களும் எங்க வீட்டுக்கு கண்டிப்பா வரணும். எங்க அப்பா, அம்மா, பாட்டி எல்லோருமே உங்களை பார்க்க பிரியப் படுவாங்க”, என்று பாசமாக அழைத்துவிட்டு கிளம்ப சஹானாவும் தயங்கவில்லை.

*****

அத்தியாயம் பதினெட்டு

வாசல் வரை சென்று விட்ட கீர்த்திவாசனையும் சஹானாவையும் உள்ளே இருந்த படியே கையசைத்து விடைகொடுத்த பவானி ஆராதனாவிடம், “தனம், நான் அழுத கண்ணும் சிவந்த மூக்குமா இருக்கேன். இப்படியே வாசலுக்கு போய் வழியனுப்ப முடியாது. நீ கொஞ்சம் போய் வழியனுப்பி விட்டு வா”, என்று சொல்லி அனுப்பி வைத்தார்.

அம்மாவின் சொல்படி, ஆராதனா வெளியே வந்து வாசல் கேட்டை அடைந்த போது, குழந்தைகளை காரின் உள்ளே ஏற்றிவிட்டு சஹானாவும் அவர்களுக்கு பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொள்ள கீர்த்திவாசன் உதவி செய்து விட்டு நிமிர்ந்து கொண்டிருந்தான். தூரத்தில் ஆராதனா வருவதை பார்த்ததும், உள்ளே செல்வதற்கு முன்பு அவன் “வாசு” என்று முதல் முறையாக தன்னை பெயர் சொல்லி அழைத்தது நினைவிற்கு வந்தது.

தான் ஒன்றும் சொல்ல முடியாமல் அப்போது தங்கை பக்கத்திலேயே இருந்தாளே. ஆனால், இப்போது காரின் உள்ளே தானே இருக்கிறாள். மேலும், ஆராதனாவின் மனதிலும் தன்னை பற்றிய ஆசை இருக்க தான் வேண்டும்.....

இல்லாமலா, இப்போது அவள் வீட்டினருக்கு தன்னை அறிமுகப் படுத்தி வைத்திருப்பாள்? தன்னை பற்றியும் வீட்டினரிடம் ஏற்கனவே சொல்லி வைத்திருப்பாளோ....அதனால் தான் அவள் அம்மா அப்படி ஒரு பாசத்தை காட்டினார்களோ!

இப்போதே அவளிடம் என் மனதில் உள்ள விருப்பத்தை சொல்லி விட்டால் என்ன? எனக்கு இணை அவள் தான் என்று உறுதியாக தெரிந்து விட்ட பிறகு வீணே காத்திருப்பானேன்? அதோ வருகிறாள்.....இப்போதே அவளிடம் சொல்லி விடுகிறேன்..... நான் சொன்னதும் வெட்கப் பட்டு பேசாமல் இருப்பாளா? இல்லை, பளிச்சென்று அவளுடைய மனதையும் திறந்து சொல்லி விடுவாளா? மனது தான் பட படவென்று அடித்துக் கொண்டது.....

வேகமாக நாலு எட்டு எடுத்து வைத்து, ஆராதனாவை பாதி வழியிலேயே சந்தித்து, தங்களுக்கும் சஹானாவிற்கும் இருக்கிற இடைவெளியை அதிகப் படுத்திக் கொண்டு, கீர்த்திவாசன் சொல்லப் போவது சஹானாவின் காதுகளில் எட்டக் கூடிய தூரத்தை தாண்டியதை உறுதிப் படுத்திக் கொண்டு ஆராதனாவின் முகத்தை ஆர்வமாகப் பார்த்தான்.

கீர்த்திவாசன் தன்னை நோக்கி வரும் வேகத்தைப் பார்த்ததுமே, ஆராதனா அவளுடைய நடையை நிதானப் படுத்தி நிறுத்திக் கொண்டு விட்டாள். குறுகுறுப்பாக அவன் முகத்தில் தெரிந்த ஆர்வத்தை பார்க்க, அவன் ஆவலாக, "நீ என்னை வாசு என்று கூப்பிட்டது எனக்கு ரொம்பவும் பிடிச்சிருந்தது. அதே போல எனக்கும் உன்னை ரது என்று 'செல்லமாக' கூப்பிடணும் போல இருக்கு. உன் சம்மதம் கிடைக்குமா?", என்று கேட்டுவிட்டு மனதில் உள்ள காதலையும் விருப்பத்தையும் மறைக்காமல் முகத்தில் காட்டி ஆசையை வெளியிட்டான்.

திகைப்பில் ஆராதனாவிற்கு பேச்சே எழும்பவில்லை. அடாடா, இருக்கும் குழப்பங்கள் போதாதென்று இது வேறு இப்போது எதற்கு?

குழந்தைகளை கவனமாக பார்த்துக் கொண்டோமா; அம்மாவை அவர்களோடு சேர்த்து வைத்தோமா என்று இருக்காமல், இப்போது இவன் மனதில் இப்படி ஒரு எண்ணம் வருகிற அளவு என்ன செய்தேன்???, என்று நினைத்துக் கொண்டாள்.

பிறகு மெல்ல சுதாரித்துக் கொண்டு, " இல்...இல்லை....எல்லோரும் உங்களை கீர்த்தி என்று தானே கூப்பிடறாங்க. உங்கள் பெயரை இப்படியும் கூப்பிடலாம் என்ற எண்ணத்தில் தான் வாசு என்று சொன்னேன். மற்றபடி, நான் உங்களுக்கு செல்லப் பெயர் எல்லாம் வைக்கவில்லை. நீங்களும், என்னை ரது என்று கூப்பிடணும் என்ற எண்ணத்தை மறந்துடுங்க. அதெல்லாம் சரிவராது. என்னை பொறுத்தவரை நீங்க எப்போதும் எனக்கு சம்பளம் கொடுக்கும் முதலாளி, அவ்வளவு தான்", என்று வேக வேகமாக மறுதலித்தாள்.

முகத்தில் ஓங்கி அறை வாங்கியது போல இருந்தது கீர்த்திவாசனுக்கு.

எப்போதுமே சம்பளம் கொடுக்கும் முதலாளியா? அவ்வளவு தானா? நம்ப முடியாமல் வெறித்துப் பார்த்தான்.

எப்போதுமே அவள் ஒதுங்கிப் போகும் சுபாவம் கொண்டவள் தான் என்றாலும், இன்று வாசு என்று கூப்பிட்ட போது அவள் முகச் சிவப்பும், தவிப்பும் பொய்யில்லையே! காரின் உள்ளே வெகு அருகில் இருந்த தன் கண்கள் ஒன்றும் மாற்றி சொல்லப் போவதில்லையே!

ஆனால், தீர்மானமாக அதற்குமேல் ஒன்றும் இல்லை என்று சொல்லி விட்டவளிடம் நின்று கொண்டு வாதிடவும் சுய கௌரவம் இடம் கொடுக்கவில்லை!

இரு தோள்களையும் பிடித்து ஆத்திரமாக உலுக்கவேண்டும் போல எழுந்த வெறியை பல காரணங்களால் வெளியே காட்ட முடியாமல் பல்லைக் கடித்து கட்டுப் படுத்தி கொண்டான். மேலும், யாரும் வற்புறுத்தும் விஷயமா இது? ஏன், என்னிடம் இருந்து எப்போதுமே ஒதுங்கிப் போகிறாய்? என்று பெருங்குரல் எடுத்துக் கத்த வேண்டும் போல இருந்தது.

அடக்கிய கோபத்தாலும், கடித்த பற்களாலும் கன்னத்து தசையிலிருந்து கண்கள் வரை வெளுப்பு பரவியது. நேரெதிராக கண்கள் இரண்டும் சிவந்து உறுத்தியது.

ஒன்றும் பேசாமல், தலையை திருப்பிக் கொண்டு செல்லப்போக, "நான் நாளை அங்கே வருவதில் ஒன்றும் பிரச்சினை இல்லையே. இப்போ நீங்கள் சொன்ன இந்த விஷயத்திற்கும் நான் வேலைக்கு வருவதற்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்லை தானே?", என்று கேட்டு விட்டு தயக்கமாக பார்த்தாள்.

சென்று கொண்டிருந்தவன் நின்று ஒரு முறை அவனை ஆத்திரமாக உறுத்துப் பார்த்துவிட்டு ஒன்றும் பதில் சொல்லாமல் போய்விட்டான்.

“ஐயோ!.....இனிமேல் குழந்தைகளை பார்த்துக் கொள்ள வீட்டிற்கு வரவேண்டாம் என்று சொல்லி விடுவானோ! பிறகு, எப்படி பாட்டியை பார்ப்பது??”, பதை பதைத்த மனதிற்கு பாலை வார்த்தது போல, ஆராதனா காரை நெருங்கினதும், காரின் உள்ளே இருந்து சஹானா, “நாளை பார்க்கலாம் ஆராதனா.....ஒரு பத்து மணிக்கு டிரைவரை அனுப்பட்டுமா?”, என்று கேட்டுக் கொண்டாள். இயல்பான ஆராதனாவாக இருந்திருந்தால், “வண்டி எல்லாம் வேண்டாம். ஆட்டோ பிடித்து நானே வந்து கொள்வேன். என்னை பற்றி கவலை வேண்டாம்”, என்று சொல்லி இருப்பாள். ஆனால், அங்கே வருவது பற்றி கிரீத்திவாசன் ஒன்றும் சொல்லவில்லையே! அதனால், ஆராதனாவாலும் ஒன்றும் பதில் சொல்ல முடியாமல், தவிப்பாக கிரீத்திவாசனை பார்க்க, அவன் இவன் பக்கம் திரும்பியும் பார்க்காமல், விறைத்த தோள்களும் இறுகிய முதுகும் ஆராதனாவிற்கு தயக்கத்தை கொடுத்தது.

ஆனால், சஹானாவோ வெறும் பால் மட்டும் போதாதென அதில் ஒரு மில்க் ஷேக்கையே கலந்தாள், “அண்ணா, பத்து மணிக்கு ஆராதனாவை பிக்கப் செய்து கொள்ள வண்டி ப்ரியா இருக்கும் தானே. உங்களுக்கு அந்த டைம்க்கு கார் வேண்டாம் தானே அண்ணா?”, என்று கேட்க, வேறு வழியில்லாமல் சஹானாவுக்காகவாவது ஒரு ம்ம்....என்று ஒப்புதல் முனகலை உதிர்க்கும் படி ஆனது கிரீத்திவாசனுக்கு.

சஹானாவும் கிரீத்திவாசனும் கிளம்பி சென்ற பிறகு உள்ளே சென்ற ஆராதனாவிற்கு மனதில் ஏகப்பட்ட குழப்பம். ரது என்று அழைக்க விருப்பம் என்று கிரீத்தி மறைமுகமாக சொன்னது இன்னமும் முட்டி மோதிக்கொண்டு உள்ளேயே அலையடிப்பது போல இருந்தது.

போதாத குறைக்கு அம்மா வேறு அவர்கள் கிளம்பி போனதும், “ஆராதனா இங்கே வா, இந்த பட்டு புடவை கட்டிக்கறியா?”, என்று கேட்டபடி லாவெண்டர் கலரில் ஊதா நிறத்தில் புட்டா போட்ட பட்டுபுடவை, மிக மெல்லிய ஜரிகை கொண்டது, எடுத்து வைத்துக் கொண்டு ஆவலாக கேட்டார்.

அப்பா இருந்த போது, இத்தனை கணக்கு பார்க்க வேண்டிய அவசியம் இல்லாத நேரத்தில் அப்பா அம்மாவிற்காக வாங்கிக் கொடுத்தது. அப்போதும் பட்ஜெட்டில் அவ்வப்போது ஓட்டை விழும் தான் என்றாலும் இப்போது போல சல்லடை கண்களாய் இருந்ததில்லை.

அது ஒரு வசந்த காலம்!!!

“ஐயோ அம்மா, எப்படியம்மா மறந்தீர்கள்? அவர்களுக்கு இன்னமும் நாம் யார் என்று தெரியாது அம்மா. தெரியவரும் போது எப்படி நடந்துகொள்வார்கள் என்று தெரியாமல் இப்படி ஒரு நாள் பார்த்ததிலேயே நீங்கள் ஆகாசக் கோட்டை கட்டி அதில் உங்கள் கனவுக் கொடியை பறக்கவிடுகிறீர்களே!”, அரற்றிய மனதின் வார்த்தைகளை வாய் உதிர்த்தே விட்டதோ!!

இதோ அம்மாவும் அடி வாங்கியது போல பார்கிறார்! ச்சே.....! இதற்கு தான் பேசாமல் இருக்க பயில் வேண்டும் என்கிறது. “என்ன தனம்? இப்போ நான் என்ன அவங்களோட உறவு கொண்டாடு என்றா சொன்னேன்? அவங்களே தானே புண்ணியாஜனனத்திற்கு அழைச்சாங்க. அதுக்கு கட்டிட்டு போக ஒரு உடை எடுத்து வைத்தேன். அதில் என்ன தப்பு இருக்கு? நான் என்ன ஆகாசக் கோட்டை கட்டினேன் என்று சொல்லறே?”, வலிக்க அடி வாங்கிய சின்ன குழந்தை மலங்க மலங்க விழிப்பது போல, பார்த்திருந்தார்.

ஆராதனா அம்மாவிற்கு பதில் சொல்ல முடியாமல் மௌனமாக இருக்க, பவானியே, “சரி விடு, உனக்கு ஏதோ காரணத்துனால் புடிக்கலை போலிருக்கு. அதான் இப்படி எல்லாம் தோணுது உனக்கு. இல்லை என்றால் அம்மா அப்பா ரெண்டு பேரும் இல்லாத அந்த சின்ன குழந்தைகளுடைய புண்ணியாஜனனத்துக்கு போகிறதுக்கு இப்படி விதண்டாவாதம் செய்வியா? உனக்கு இஷ்டம் இல்லை என்றால் விடு”, என்று அரை மனசாய் அந்த பட்டு புடவையை மீண்டும் பீரோவில் வைத்து பூட்டி வைத்து விட்டு போனார்.

அம்மா போல உற்சாகமாக இந்த உறவுகளை ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை, அதே சமயம் தினம் தினம் ரசித்து அனுபவிக்கும் பாட்டி, மாமி போன்ற உறவுகளை வேண்டாம் என்று சொல்லவும் முடியவில்லை.

ஒரே குழப்பமாக இருக்கிறது.....! என்ன தான் எதிர்பார்க்கிறேன்....? ஏன் இப்படி ஒரு குழப்பம்....?
அங்கே போவதற்கு முன்பு ஆழம் தெரியாத இடத்தில் காலை விடுகிறது போல ஒரு உணர்வு
வந்ததே.....! அதெல்லாம் இந்த குழப்பத்தின் முன்னெச்சரிக்கை மணிகள் தானா.....?

வீட்டுக்கு வந்து சேரும் வரை கிர்த்திவாசன் சஹானாவிடம் ஒரு வார்த்தை கூட பேசவில்லை. ஆனால்,
குழந்தைகளை முதல் முறையாக ஆராதனா இல்லாமல் கவனித்துக் கொண்டு இருக்கிறோம் என்ற
ஜாக்கிரதை உணர்வு இருந்ததால் சஹானா அண்ணனை தற்போதைக்கு கவனிக்காமல்,
குழந்தைகளை விட்டு பார்வையை அப்புறம் இப்புறம் நகர்த்தாமல் இருந்தாள்.

வீட்டிற்கு வந்ததும் ஆராதனா இல்லாத வீடு வெறுமையாக தாக்க, அதே சமயம் ,“உங்களை எனக்கு
சம்பளம் தரும் முதலாளியாக தான் பார்க்கிறேன்”, என்று சொன்னது இன்னமும் அதிகமாக தாக்கியது.

ஏன்..... பெண்ணே..... ஏன்?

நீ என்னுள் பாதித்தது போல நான் உன்னுள் அதே பாதிப்பை ஏற்படுத்தவில்லையா?

எங்கே பார்த்தாலும் அங்கே எல்லாம் நீயே இருக்கிறது போல தோன்றுகிறதே! உன்னை
பொறுத்தவரை நான் வெறும் சம்பளம் கொடுக்கும் முதலாளி மட்டும் தானா? அதற்கு மேல் ஒன்றுமே
இல்லையா?

ஒன்றுமே இல்லை என்றால் வாசு என்று கூப்பிட்ட போது உனக்கு ஏன் அப்படி முகம்
சிவந்து.....ஹான்.....அதிர்ச்சியில் சில நிமிடங்கள் யோசிக்கவும் முடியவில்லை
கிர்த்திவாசனால்தான்.

சிந்தனைகள் ஒரு புறம் இருந்து கொண்டே இருந்தாலும், காரை பார்க் செய்து விட்டு குழந்தைகள்
காரை விட்டு இறக்குவதற்கு உதவி செய்து விட்டு, கனிமொழி கிரணையும் சஹானா கிஷோரையும்
தூக்கிக் கொண்டு மாடி ஏறி செல்வதை பார்த்தபடி நின்றுவிட்டு அவன் அறைக்கு செல்ல கால் எடுத்து
வைத்தவன், ஹாலில் மாட்டப் பட்டிருந்த அந்த பெரிய பழைய போட்டோவை பார்த்து தான் அப்படி
திகைத்துப் போய் நின்றிருந்தான்.

அதோ அந்த பெரிய போட்டோவில் அப்பாவின் சிறு வயதில் எடுத்தது. தாத்தா பாட்டி, பக்கத்தில்
ரெட்டை பின்னலில் பெரிய திலகம் வைத்துக் கொண்டு தாவணி போட்ட பதினைந்து அல்லது
பதினைந்து வயது பெண், இன்று பார்த்த ஆராதனாவின் அம்மா, பவானி அம்மாள் தானே.
இல்லை..... இல்லை.....இனிமேல் அதை என்று தானே சொல்ல வேண்டும்!

முப்பது அல்லது முப்பத்து ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்பு எடுக்கப்பட்ட போட்டோ என்றாலும்
இன்னமும் ஜாடை மாறவில்லை. அதோ அந்த போட்டோவில் அப்பா, பாட்டியோடு இருப்பது இன்று
தான் பார்த்த பவானி அத்தையே தான். சந்தேகமே இல்லை!!!

வெகு நேரமாக தீர்க்க முடியாத ஜிக்ஸா பச்சல் ஒரு ஒரு பகுதியாக ஒட்டவைத்தது போல புரியத்
தொடங்கியது.

முதலில் வர இஷ்டம் இல்லாதது போல இருந்தவன் பிறகு எந்த எதிர்பேச்சும் பேசாமல் ப்ரைவேட்
நர்சிங்கிற்கு வர ஒப்புக்கொண்டது.....

முதல் முறை ஹாஸ்பிடலில் அப்பா / அம்மாவை, பாட்டியை பார்த்த போது ஆராதனாவின் கண்கள்
கலங்கியது.....

பாட்டி என்ன சொன்னாலும் அதை தட்டாமல் செய்துகொண்டு இருப்பது.....

அப்படி என்றால் அம்மாவின் பிறந்த வீடு என்று தெரிந்தே தான் வந்திருக்கிறாள்.....ஆனால் இன்று
வரை ஒரு முறை கூட காட்டிக்கொள்ளவே இல்லையே அவள்....!!!

உண்மையிலேயே சம்பளம் கொடுக்கும் முதலாளி என்று தான் அப்படி என்றால்
நினைத்திருக்கிறாளா.....? மாமா குடும்பம் என்கிற பாசம் துளியாவது இருந்திருந்தால் இத்தனை நாள்
அழுத்தமாக இருந்திருக்க முடியுமா?

மண்டை குடைச்சல் வேறு திசையில் பயணிக்கத் துவங்க, சுற்றுப் புரத்தை மறந்து கீழே இருக்கும் வரவேற்பு அறையில் சோபாவில் சாய்ந்து கொண்டு ஆயாசமாக கண்களை மூடிக் கொண்டான். இப்போதைக்கு இதை அப்பா, அம்மாவிடமோ பாட்டியிடமோ சொல்லவேண்டாம்! முதலில் ஆராதனாவை பிடித்து என்ன காரணத்திற்காக இங்கே வந்திருக்கிறாள் என்று தெரிந்து கொண்ட பிறகு மற்றவர்களிடம் சொன்னால் போதும்.

பல நாட்கள் பிரிந்து விட்ட மகளை பார்க்க பாட்டி எவ்வளவு ஆவலாக இருக்கிறாள் என்று நன்றாகவே புரிந்தவன் ஆயிற்றே!

கொஞ்சம் மெதுவாக சொன்னாலும் பரவாயில்லை, ஆனால் பாட்டிக்கு எந்தவிதத்திலும் ஏமாற்றமோ வருத்தமோ ஏற்படாத விதத்தில் தான் தெரியப் படுத்த வேண்டும்.

இப்படி எல்லாம் கீர்த்திவாசன் நினைத்திருக்க, காலம் என்ன அவனை கேட்டுக் கொண்டா கோலத்தை போடுகிறது. அதன் பாட்டில் அது, ரங்கோலி, பூக்களம் என்று விதம் விதமாக கோலம் போட்டு பூசணிப்பூவை நடுவில் வைத்து அழகு பார்த்தது.

அடுத்த நாள், யாரும் சொல்லாமலேயே, பேத்தியை அடையாளம் காணப் போகிறாரே ரங்கநாயகிப் பாட்டி. இது தெரியாத கீர்த்திவாசன், ஆராதனா பற்றிய உண்மையை வீட்டினரிடம் இருந்து தற்போதைக்கு மறைத்து வைப்பது என்று தீர்மானித்துக் கொண்டான்

*****

அத்தியாயம் பத்தொன்பது

அன்று நாள் முழுவதும் அமைதியாகவே பொழுதை ஓட்டினாள் ஆராதனா. ச்சே.....ஒரு வாரம் கழித்து குடும்பத்தை பார்க்கப் போகிறோம் என்று ஆவலாக வந்ததென்ன.....? இப்போது இப்படி அமைதியாக இருப்பதென்ன....?

முதலில் அவன் காதலை விருப்பத்தை சொன்னது ஒரு விதத்தில் மனதில் சலனத்தை ஏற்படுத்தியது என்றால், அதன் பிறகு அம்மாவின் உற்சாகம், வருத்தம் எல்லாமாக சேர்ந்து கொண்டு சங்கடத்தை கொடுத்தது. இதனால், இதை பற்றிய யோசனைகள் மூளையை ஆக்கிரமிக்க ஏதோ Zombie ரேஞ்சுக்கு வீட்டில் வளையவந்தாள்.

வீட்டு வேலைக்கு மருதாயி வந்த போது மட்டும் அந்த Zombie ரோலை டெம்பரரி சுவிட்ச் ஆப் செய்து விட்டு, மருதாயியிடம் வீட்டு வேலைகள் பற்றி விசாரித்தாள், “கிணற்றுலேருந்து தண்ணி இழுத்து கொட்டுறது ரொம்பவும் கஷ்டமா இருக்கா மருதாயி? இந்த முறை மோட்டாரை சரி பண்ணவும் முடியல, வேற புதுசு வாங்கவும் முடியல. மற்ற செலவுகளுக்கே சரியா போச்சு. அடுத்த வாரமோ அல்லது அதற்கு அடுத்த வாரமோ செய்துடறேன். அது வரை கொஞ்சம் அட்ஜஸ்ட் பண்ணிக்கோங்க”, என்று தணிவாகவே கேட்டுக் கொண்டாள்.

மருதாயியும் விடாமல், “ஐயே....நீ வேற தாயி, எனக்கு ஒண்ணும் கஸ்டமா எல்லாம் இல்ல. நீ கூட ரெண்டு பக்கெட்டு வாங்கி வச்சிட்டு போனியானா, நான் இல்லாத சமயத்துல இவங்களுக்கு தண்ணி இறைக்க வேண்டி இல்லாத படி நானே இறைச்சு பக்கெட்டில் நிரப்பி வச்சிட்டு போய்டுவேன். இல்லேன்னா, மூச்சு வாங்க உங்க அம்மா தான் இறைக்க வேண்டி இருக்கு”.

“ஹம்ம்.....சரி, நான் கூடுதலா ரெண்டு பெரிய பக்கெட் வாங்கி வச்சிட்டு போறேன். நீங்க வேலை முடிச்சிட்டு கிளம்பு முன் அதில் தண்ணி நிரப்பிடுங்க. வேற எதுவும் வேணுமா?”

“இல்ல தாயி.....இப்போதைக்கு ஒண்ணும் வேணாம். என்னோட தங்கச்சி இப்போ காய்கறி வண்டி தள்ளுரா. அவளை தினம் ஒரு முறை இந்த தெரு பக்கமும் வர சொல்லி இருக்கேன். அம்மாவும், பாட்டியும் மார்கெட்டு வரை நடந்து போகணும்னு இல்லையே. பச்சு பச்சுன்னு நல்ல காய்கறி வீட்டு வாசலையே கிடைக்குதுன்னா அவங்களுக்கு மார்கெட்டு போகற வேல மிச்சம் தானே”.

“ஆமாம்.....ரொம்ப தேங்க்ஸ் மருதாயி. எங்களுக்காக எவ்வளவுவெல்லாம் யோசிச்சு யோசிச்சு செய்யறீங்க? ரொம்ப தேங்க்ஸ்”, என்றாள் நெகிழ்ந்து போய்,

“அடாடா.....நீ சொம்மா எதானா சொல்லிட்டே போகாத.....”

“ஹம்ம்....சரி சரி, உங்க பொண்ணு இப்போ எப்படி இருக்கா? உங்க மாப்பிள்ளை இன்னமும் குடிச்சிட்டு வந்து ரகளை பண்ணறாரா.....இல்லை திருந்திட்டாரா? பேத்திக்கு எப்படி இருக்கா?”

“ஆமா.....அது எங்கேருந்து திருந்தறது? அப்படியே தான் ரகளை செய்யுது.....நான் தங்கமா வளர்த்த என் பொண்ணு இப்போ மஞ்ச சரடும் கிழிஞ்ச புடவையுமா தான் நிக்கறா..... பேத்தி நல்லா இருக்கா.....இஸ்கோலுக்கு போகுறா .....என்னமா இங்கலீசு பேசுறா தெரீமா?”, என்று உற்சாகமாக இன்னும் கொஞ்ச நேரம் தன் குடும்ப கதைகளை அளந்து விட்டு சென்றார் மருதாயி.

தங்கமா வளர்த்த பொண்ணு.....ஒரு வேளை அந்த பாட்டியும் அம்மாவை நினைக்கும் போது அப்படி தான் நினைப்பார்களோ.....அந்த காரணத்தால் தான் தாத்தாவால் அப்பாவை ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லையோ.....ச்சே.....ச்சே.....என்ன இது? மருதாயியின் மருமகன் எப்படி பட்ட குடிகாரன்? பெண்டாட்டியை எப்படி அடித்து துன்புறுத்துகிறான்? அவனை அப்பாவோடு ஒப்பிடலாமா? அப்பாவும் அம்மாவும் எத்தனை ஒற்றுமையாகவும் அன்யோன்னியமாகவும் இருந்தார்கள்.....

மாமா மாமியும் நன்றாகவே பழகுகிறார்கள்.....பெரிய அத்தான் இறந்த துக்கம் இருக்கிறதால் வீட்டில் இன்னும் கலகலப்பு வரவில்லை. ஆனால், அன்பிலும் உபசரிப்பிலும் எந்த குறைவும் இல்லையே! சஹானா போல ஒரு தோழி கிடைக்க கூடுமா? எவ்வளவு இனிமையான சுபாவம். வழக்கமாக அழகு இருப்பவர்களுக்கு, அறிவோ அடக்கமோ இரண்டில் ஏதாவது ஒன்றில் குறை இருக்கும். ஆனால், அழகும், அறிவும், அடக்கமும் ஒன்றிலும் குறையில்லாது இருக்கிறாளே சஹானா. கிர்த்திவாசன்.....வாசு.....ம்.....இல்லை.....பாஸ்.....அவனை பற்றி.....பாஸ்'சை பற்றி தான் ஒண்ணுமே தீர்மானிக்க முடியவில்லை. அவனை பிடிக்கிறதா இல்லையா என்றும் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.....

இப்போதைக்கு இதை பற்றி மேலும் யோசிக்காமல் இருப்பது தான் நல்லது.....ஆனாலும் நான் சம்பளம் கொடுக்கும் முதலாளியாக தன் உன்னை பார்கிறேன் என்று சொன்ன போது அவன் கண்களில் தெரிந்த வலியை தான் மறக்க முடியவில்லை. ச்சே.....யோசித்து சொல்கிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு பிறகு மெதுவாக சொல்லி இருக்கலாமோ....!

மீண்டும் Zombie நிலைக்கு சென்றிருந்தாள் ஆராதனா.

“தனம், இதோ பாரு...உனக்கு பிடிக்குமேன்னு சின்ன வெங்காய சாம்பாரும் பீன்ஸ் பருப்பு உசிலியும் செய்துருக்கேன்....சாயந்திர tiffanனுக்கு போளி செய்யட்டுமா?”, என்று பார்த்து பார்த்து அம்மா உபசரித்தார். பாட்டியும் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து ஆராதனாவின் தலை முடியை வாரி ஐந்து கால் பின்னலிட்டு அதில் மல்லிகைப்பூ சரம் என்றெல்லாம் வைத்துவிட்டார். ஆனந்தும், அவன் பங்கிற்கு அக்கா அக்கா என்று உருகினாலும் ஆராதனாவின் மனம் என்ற பெண்டிலும் பாஸ் பக்கம் கொஞ்சம் அதிகமாகவே சென்றுமீண்டது.

அடுத்த நாள் காலை கார் வந்து அழைத்து செல்லும் வரை இப்படி பாஸ்'சை பற்றிய சிந்தனைகள் தான் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

“ஓகே, சார், அப்படியே செஞ்சுடுங்க.....தென், அடுத்த போனஸ் அனௌன்ஸ் பண்ணனும் இல்லையா? பெட்ரோல் சேமிப்பில் ஐந்து பெர்சென்ட்டாவது காட்டும் டிரைவர்களுக்கும், பீக் ஹவர்ஸில் டைம் மைண்டைன் செய்யும் கண்டக்டர்களுக்கும் கூடுதல் போனஸ் கொடுக்கப் படும் என்று அறிவிச்சிடுங்க. நேற்று அந்த கால் டாக்ஸி டிரைவர் ஆறுமுகம், ஏதோ அடிதடியில் இறங்கிட்டாரு என்று சொன்னீங்களே.....அவரை இன்று என்னை வந்து பார்க்க சொல்லுங்க....நான் விசாரிக்கிறேன்.....”, ஜெனரல் மேனேஜருக்கு தொலை பேசியில் உத்தரவுகள் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த கிர்த்திவாசன் கதவு தட்டப் பட்டதில் தலையை நிமிர்த்தி பார்த்தான்.

தள்ளு கதவை திறந்து கொண்டு வந்த இளமாறன், கிர்த்திவாசன் தொலை பேசியில் பேசிக் கொண்டிருப்பதை பார்த்துவிட்டு அமைதியாக ஜன்னல் பக்கம் சென்று வெளியே நோட்டம் விட தொடங்கினான்.

மேலும் சில நிமிடங்கள் பேசின பிறகு, இணைப்பை துண்டித்த கிர்த்திவாசன், “சொல்லுங்க மாறன். என்ன விஷயம்?”, என்றான் சீரியஸ்ஸாக.

“சார், என்னோட செர்டிபிகேட்ஸ் அண்ட் reference லெட்டர்ஸ்”, என்று சொல்லி ஒரு கவரை நீட்ட, வாங்கி பிரித்து பார்த்த கீர்த்திவாசன் வியப்பாக விசில் அடித்தான். “அட்ரா சக்கை. பொய் சொன்னாலும் பொருந்த சொல்லணும் என்கிறது போல, இந்த செர்டிபிகேட் எல்லாம் எப்படி தயார் செய்தீங்க? அதுவும் இத்தனை சீக்கிரம்?”, என்று ஒற்றை புருவத்தை உயர்த்தி கேலியாகக் கேட்டான்.

“இதெல்லாம் ஒரு பெரிய விஷயமே இல்லை சார். சொல்லப் போனால், அந்த reference லெட்டரில் கொடுத்திருக்கும் போன் நம்பரில் போன் செய்து கேட்டால் அதில் கையெழுத்து போட்டவர் என்று ஒருத்தர் எனக்காக reference கொடுக்கவும் செய்வார்”, என்று அசாஸ்ட்டாக சொன்னான் இளமாறன்.

“ஹம்ம்....நினைச்சேன். இதெல்லாம் உங்கள் துறையில் ரொம்பவும் சகஜம் அப்படித்தானே? இது கூட backup செய்ய முடியாமல் ஒரு இடத்துக்கு undercover வேலைக்கு உங்களை அனுப்புவாங்களா? குட் குட்....”, என்று சொல்லி

செர்டிபிகேட்டுகளை பிரித்துப் பார்த்த கீர்த்திவாசன், “நான் இதை நல்லசிவம் சாரிடம் கொடுக்கறதில் பிரச்சினை இல்லை இளமாறன். ஆனால், எனக்கென்னவோ இதை அவர் நம்புவார் என்று தோணலை. நீங்க படித்து முடித்து வேலை பார்க்கத் தொடங்கி இத்தனை வருஷம் ஆகிச்சு.....இன்னமும் உங்க செர்டிபிகேட்ஸ் எல்லாம் புது கறுக்கு போகாம, மெருகு குறையாம இருக்கு. என்னுடைய செர்டிபிகேட் எல்லாம் பல முறை கையாண்டது தெளிவா தெரியறது போல இருக்கும், இது போல புது முடமுடப்புடன் இருக்காது. ஓகே, ஐ வில் கிங் இட் டு ஹிம் அண்ட் சி வாட் டஸ் ஹி கம் அப் வித்”, என்று முடித்தான்.

“தேங்க்ஸ் சார், என்னிடம் கேட்டால், என்னுடைய எல்லா பொருள்களையும் நான் இப்படி தான் புது மெருகு குறையாம வைத்திருப்பேன் என்று சமாளிச்சுக்குவேன் சார்”, என்றான் இளமாறன்.

“அதானே சமாளிக்கவோ கற்பனை செய்து பேசுவோ உங்களுக்கு சொல்லியா கொடுக்கணும்? நானே நிறைய முறை பார்த்திருக்கேனே”, என்று கேலியாக சொல்லிவிட்டு, அந்த பைலை தனியாக எடுத்துவைத்தான்.

கீர்த்திவாசனின் முகத்தை உற்றுப்பார்த்த இளமாறன், “சார், எல்லாம் இருக்கு, விசில் அடிக்கறீங்க....கேலி பேசறீங்க....ஆனால் கண்ணுல இது எதுவுமே தெரியலையே சார். எனிப்ரோப்லேம்?”, நிஜமான அக்கறையாக என்று கேட்டான்.

முதல் நாள் ஆராதனாவின் வார்த்தைகளில் ஏற்பட்ட மனவலியும் பிறகு அவன் யார் என்று தெரிந்ததால் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியுமாக மீண்டும் ஒரு நிம்மதியற்ற இரவை கழித்து விட்டு காலையில் பல்வேறு மன உளைச்சல்களுடன் எழுந்து கொண்ட கீர்த்திவாசன் என்ன காரணத்தாலோ ஆராதனாவை இளமாறனிடம் விட்டுக் கொடுத்து பேசாமல், “இன்று எங்க அண்ணியோட பிறந்த நாள். அதுனால கொஞ்சம் மூட் அவுட். வேற ஒண்ணும் இல்லை”, என்று மழுப்பி விட்டு, “உங்க விசாரணை எப்படி போயிட்டு இருக்கு மாறன்?”, என்று கேட்டான்.

சத்தியமாய் நான் உன்னை நம்பவில்லை என்பது போல பார்த்துவிட்டு, “இன்று செக்யூரிடி ஆட்களிடம் சென்று விசாரிக்கணும் சார். அந்த போன் கால் வந்த அன்று அந்த நேரத்தில் இங்கே யார் யார் இருந்தார்கள் என்று விசாரிக்கணும். தென் வீட்டில் உங்க அறை, இங்கே ஆபீஸ்’இல் இந்த அறை எல்லாவற்றையும் tamper செக் செய்தாச்சு. எங்கேயும் எந்த listening டிவைசும் பொருத்தப் படலை”, என்று சொன்னான் இளமாறன்.

“ஹம்ம்.....எங்கேயும் எந்த டிவைசும் பொருத்தப் படலை என்றால் பொருத்தப் படவேண்டிய கட்டாயம் அவங்களுக்கு இல்லை என்று தானே அர்த்தம் இளமாறன். அப்படின்னா, எங்களுக்கு மிகவும் நெருங்கின யாரோ ஒருத்தர் தானே இந்த வேலையை செய்திருக்கணும்? அவங்களுக்கு எங்களுடைய போக்குவரத்து, நாங்கள் பேசிக் கொள்ளுவது எல்லாமே உடனுக்குடனே போய் விடுகிறது. அதனால் தானே, இப்படி பட்ட குறுக்கு வழிகளை எல்லாம் அவங்க கையாள விரும்புமலை?”, என்று பாதி தனக்கு தானே பேசிக் கொள்ளுவது போல இளமாறன் சொன்ன தகவல்களை வைத்து கொலையாளியை யூகிக்க முயன்றான்.

கண்களில் ஆச்சரியத்துடன் பாராட்டாக, “வெல் டன் சார். ரொம்ப நல்ல டிடக்ஷன் தியரி. நீங்கள் சொன்னதும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். அல்லது, உங்களை பற்றின தகவல்களுக்கு அவர்கள் வேறோருவரையோ வேறு டிவைசுச்சையோ நம்பவேண்டிய அவசியம் இல்லாமல், விஷயங்களை நீங்களே சொல்வதாகவும் இருக்கலாம்”, என்றான் இளமாறன்.

அவன் சொன்னதை உள்வாங்கிக் கொண்ட கீர்த்திவாசன், “ஹம்ம்....எப்படி இருந்தாலும், எங்களுக்கு மிகவும் நெருங்கின யாரோ ஒருவர் தான் இதை செய்திருக்கணும், இல்லையா? பை தி வே, அன்று

எங்க அண்ணனும் அண்ணியும் அந்த அதிகாலை நேரத்துல எங்கே அவசரமா வெளியே போனாங்க என்று கேட்டிங்களே. நான் அன்றே சொல்லணும்னு நினைச்சேன். ஆனால், பேச்சு வேறு திசையில் போய்டிச்சு. அவங்க திடீர்னு முடிவு செய்து காஞ்சிபுரம் மடத்திற்கு போகப் போவதாக புறப்பட்டு போய் இருக்காங்க போல. எங்க அண்ணிக்கு கொஞ்சம் பக்தி அதிகம். முதல் நாள் அண்ணனுக்கு ஏதோ நடக்கிற மாதிரி கெட்ட கனவு கண்டாங்க போலிருக்கு. அதில் பயந்து போய் எங்க அம்மாகிட்ட சொல்லி அழுததால அம்மா அவங்களை கோவிலுக்கு போய் அண்ணன் பெயரில் ஒரு அர்ச்சனை செய்துட்டு வர சொன்னாங்களாம். ஆனால், இங்கே சென்னையிலேயே ஏதாவது ஒரு கோவிலுக்கு போவாங்க என்று தான் அம்மா நினைச்சு சொல்லி இருக்காங்க. அண்ணிக்கு காஞ்சிபுரம் மடம் என்றால் எப்போவுமே இஷ்டம். மேலும், எங்க அண்ணிக்கு எட்டாம் மாசம் என்கிறதால அதற்கு பிறகு என்றால் ரொம்ப தூரம் காரில் போகமுடியாது என்று நினைத்து காஞ்சிபுரத்துக்கே கூட்டிட்டு போக சொல்லி அண்ணனை கேட்டிருக்காங்க. அண்ணனால் முடியாது என்று சொல்ல முடியலை. அதிலும் அண்ணி மாசமா இருக்கும் போது கேட்கிறாங்க இல்லையா? அதுனால் திடீர்னு முடிவு செய்து கிளம்பியிருக்காங்க போல. அன்று ஆபீஸ்'இல் நிறைய வேலைகள் இருந்திருக்கு; முக்கியமான பேப்பர்ஸ் சைன் பண்ணவேண்டி இருந்திருக்கு போல. அதை எல்லாம் மதியத்துக்கு re-schedule செய்துவிட்டு அண்ணியை அழைச்சிட்டு போனான் கபிலேஷ். காஞ்சிபுரம் தானே, விடிகாலை கிளம்பி ஏழு மணிக்குள் அங்கே போய் சேர்ந்து தரிசனம் முடித்து திரும்பினாலும் பன்னிரண்டு / ஒரு மணிக்குள் ஆபீஸ் வந்து விடலாம் என்ற கணக்கில் அவ்வளவு அதிகாலையில் புறப்பட்டு போய் இருக்கிறான்”.

கிர்த்திவாசன் பேசத்தொடங்கியது முதல் முடிக்கும் வரை எந்த ஒரு குறுக்கீடிலும் செய்யாமல், கவனமாக கேட்டு வந்த இளமாறன், “சார், அப்போவே நம்ம வசந்த் அவங்க வீட்டுல டிரைவரா சேர்ந்தாச்சு இல்லையா? உங்க அண்ணா ஏன் வசந்தத்தை கார் எடுக்க சொல்லலை?”, என்று கேட்டான்.

“ஐ கெஸ், கோவிலில் அர்ச்சனை என்றால் அண்ணன் இருக்கணும் என்று அண்ணி நினைத்திருக்கலாம். எப்படியும் நாம தான் இருக்கோமே, இன்னொரு டிரைவர் எதற்கு என்று அண்ணன் நினைத்திருக்கலாம். இதெல்லாம் என்னுடைய ஊகங்கள் தான்.

“ஓகே சார், தேங்க்ஸ். நான் போய் செக்யூரிடி ஸ்டாப் கிட்ட பேசிட்டு வரேன்”, என்று சொல்லி கதவுப் பக்கம் நகர்ந்தான்.

“ஓகே, மாறன், இந்த பைலை கொஞ்சம் நல்ல சிவம் சார் கிட்ட கொடுத்திடுங்க”, என்று இளமாறனின் செர்டிபிகேட் இருந்த பைலை நீட்ட, பின்னாலிருந்து கதவு திறக்கப் படும் ஓசையும், “கிர்த்து ப்ரியா இருக்கீங்களா?”, என்ற மாதவியின் குரலும் ஒலித்தது.

அவசரமாக கிர்த்திவாசனிடம் இருந்து பைலை வாங்கிக்கொண்டு, கதவை விரியத் திறந்து மாதவியை உள்ளே வரவிட்டு, “வாங்க வாங்க, சார் ப்ரியா தான் இருக்கார். நான் கிளம்பிட்டே இருக்கேன்”, என்று சொல்லி கிர்த்திவாசனை பார்த்து நழுட்டாக சிரித்துவிட்டு கதவை சார்த்திக் கொண்டு வெளியேறினான்.

“கிர்த்து, நான் எவ்வளவு நேரமா உங்களுக்காக காத்திருக்கேன் தெரியுமா?”, என்று கேட்டபடி குறுக்கே இருந்த டேபிள் சேர்களை பைபாஸ் செய்துவிட்டு நேரே கிர்த்தி உட்கார்ந்திருந்த சேருக்கு எதிரே மேசையில் சாய்ந்தார்போல நின்று கொண்டு நன்றாக வாரப்பட்டிருந்த கிர்த்திவாசனின் தலை முடியை விரல்களால் கோதுவதற்கு கையை நீட்டினான்.

இதற்கு மேலும் அவளது சல்லாபங்களை தாங்க முடியாமல் சேரை பின்னுக்கு தள்ளி விட்டு எழுந்து கொண்ட கிர்த்திவாசன், “மாதவி, இப்படி இவ்வளவு கிட்ட வந்து பேசுறதை நிறுத்து என்று எத்தனை முறை சொல்லி இருக்கேன்?”, என்று எரிச்சலாக கேட்டான்.

தலைக்கு நீட்டப்பட்ட கை அவன் எழுந்து கொண்டதால் நெஞ்சுக்கு பக்கத்தில் சென்று பாந்தமாக அமர்ந்து கொள்ள கிர்த்திவாசனுக்கு வினோதத்திலும் விநோதமாக ஆராதனாவை அத்தனை நெருக்கத்தில் கற்பனை செய்து பார்த்து ஒரு நிமிடம் ஏக்கப் பெருமூச்சு விட்டான். ஆனால் கூடவே ஆராதனா சொன்ன “நீ சம்பளம் கொடுக்கும் முதலாளி மட்டும் தான்” என்ற வாசகங்களும் நினைவிற்கு வர இப்போது வேறு காரணத்திற்காக ஏக்கப் பெருமூச்சு வந்தது.

எதற்காக வந்தால் என்ன? பெருமூச்சை கவனித்த மாதவி அதற்கு வேறொரு அர்த்தம் கற்பித்துக் கொண்டாள். “என்ன கிர்த்து? இது ஆபீஸ், இங்கே இப்படி நெருக்கமா இருந்தா யாராவது பார்த்தா என்ன நினைப்பாங்க என்று தானே யோசிக்கறீங்க? யார் பார்த்தா என்ன? உங்களுக்கு

நான்....எனக்கு நீங்க.....அது போதுமே.....சரி சரி.....முறைப்படி கல்யாணம் நடக்கட்டும்.....அதன் பிறகு இருபத்துநாலு மணி நேரமும் இப்படி இருந்தால் தான் யார் என்ன நினைப்பாங்க?”, என்று கிர்த்தியின் தலை வலிக்கு துணையாக திருகு வலியையும் அள்ளி வழங்கினாள்.

கிர்த்தியின் வலிக்கு மருந்தாக அவளது செல்போன் அப்போது பல்வேறு ஸ்வரஸ்தானங்களில் இன்னிசை பாடி அவனை அழைக்க, அவசரமாக மாதவியை விட்டு நாகர்ந்து வந்து, போனை கையில் எடுத்துக் கொண்டு, “மாதவி, நான் அதை சொல்லலை. அது உனக்கும் தெரியும். இப்போ எனக்கு கொஞ்சம் வேலை இருக்கு. நாம் இதுபற்றி அப்புறம் பேசலாமா?”, என்று இந்தமுறை வார்த்தைகளில் அழுத்தம் கொடுத்து, அவளது வலிகளை வாரி வழங்கும் திட்டத்திற்கும் தடா போட்டு அறையை விட்டு வெளியே அனுப்பி வைத்தான்.

ஆனால், அங்கே தான் கொஞ்சம் பகைமையை சம்பாதித்துக் கொண்டான்

இளமாறன் கொண்டு வந்து கொடுத்த பைல்களை பார்த்த நல்லசிவத்திற்கு அவற்றை பிரித்த முப்பதாவது வினாடியிலேயே அவை போலி என்று சந்தேகம் வந்து விட்டது. ஏனென்றால் மேலோட்டமாக பார்க்க எந்த ஒரு தவறும் கண்டு பிடிக்க முடியாவிட்டாலும் “Too good to be true” என்று சொல்வார்களே அது போல இருந்த டாக்குமென்ட்சை பார்த்தாலே தெரிந்தது, இது உண்மையாக இருக்க முடியாது என்று. அவருக்கும் நார்பாது ஆண்டு கால அனுபவம் இருக்கிறது தானே!

ஒன்றும் சொல்லாமல் இளமாறனின் முகத்தையே உற்றுப் பார்த்து விட்டு, “சரிப்பா, நான் பார்த்துக்கறேன். கிர்த்தி இதை எல்லாம் பார்த்தாச்சு தானே. நான் அப்படியே இதை HR’இல் கொடுத்துவிடறேன்?, என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்து சென்றார்.

சொன்னவர் அதே மூச்சுடன் கிர்த்திவாசனின் அறைக்கு சென்று, “இதோ பாருப்பா, இளமாறனின் இந்த டாகுமென்ட்ஸ் எல்லாமே போலி. எனக்கு தொடக்கம் முதலே அவனை பார்த்தா ஒரு சந்தேகம் இருந்துட்டே இருந்துச்சு. அவன் அத்தனை தப்பு செய்யும் போதே நான் நினைச்சேன். நீ கூப்பிட்டு விசாரி. ஒரு வேளை போட்டி கம்பெனியில் இருந்து அனுப்பி இருக்காங்களோ என்னவோ”, என்று படபடப்பாக முறையிட்டார்.

நல்லசிவத்தை எந்நேரமும் எதிர்பார்த்தது போல கிர்த்திவாசன் அலட்டிக் கொள்ளாமல், “அப்படியா சொல்றீங்க சார்? நான் அதில் reference லெட்டர் கொடுத்து இருக்கிற கம்பெனிக்கு போன் செய்து அதில் இருக்கிற Mr. தண்டாயுதபாணியிடம் பேசியாச்சு. இளமாறன் அதில் குறிப்பிட்டு இருக்கிற மாதிரி அங்கே நல்ல படியா தான் வேலை பார்த்திருக்கார். இங்கே அவர் தவறுகள் செய்ததற்கு நம் கம்பெனியின் வேலை பழக்கம் ஆகாது தான் காரணம். இன்னும் கொஞ்சநாளைக்கு அவரை டிரைனிங் பீரியட்டில் போடலாம். அதுவரை டைப்பிங் பூல்’லில் இருந்து டைப்பிங் செய்து வாங்கிக் கொள்ளலாம். confidential டாகுமென்ட்ஸ் வழக்கம் போல மாதவியே தயார் செய்யட்டும்”, என்று தீர்மானமான குரலில் முடித்தான்.

கழுத்துவரை சந்தேகம் முட்டி மோதி வந்தாலும் கிர்த்திவாசனின் தீர்மானமான குரலில் அதற்கு மேல் பேசமுடியாமல் வாய் மூடி மௌனியானார்.

கீழே செக்யூரிடி ஆட்களிடம் சென்று கார்களின் வருகை பதிவேட்டை எடுத்துப் பார்த்த இளமாறன், கொலை பற்றிய முதல் தகவலான போன் கால் வருவதற்கு ஒரு மாதத்திற்கு முந்தைய தேதியில் இருந்து எல்லா பதிவேட்டையும் ஆதியோடந்தமாக ஆராய்ந்தான். கிட்டத்தட்ட மூன்று மணி நேரம் கண்ணில் விளெக்கெண்ணெய் விட்டு தேடியும் சந்தேகப்படுவது போல எந்த வெளி நபரின் வருகையும் அதில் குறித்து வைக்கப் படவில்லை. கிட்டத்தட்ட மூன்று மாதத்திற்கான தினசரி பதிவேட்டை தேடியும் எந்த வித்தியாசமான குறிப்பும் கிடைக்கவில்லை.

அதில் அவன் கவனத்தை கவர்ந்தது ஒன்றே ஒன்று தான். போலீசிற்கு கொலை பற்றி தகவல் வந்த அன்று, போன் கால் வருவதற்கு அரை மணி முன்பு வரை ஆபீஸ்சில் இருந்து விட்டு, கடைசியாக பத்து நிமிட இடைவெளியில் கிளம்பி சென்றதாக பதிவு செய்யப்பட்ட இரண்டு காரின் நம்பர் பிளேட்டுகள். அந்த கார்களின் சொந்தக்காரர்கள்.....தாமோதரன், நல்லசிவம்.....

புண்ணியாஜனத்தன்று காலை கீழ்வானம் வெள்ளென்று வெளுத்த போது புள்ளினங்கள் இன்னிசை பாடி மகிழ்ச்சியில் ஆர்ப்பரிக்க....அந்த இனிமையான சூழ்நிலை, அந்த வீட்டினர் அனைவருக்குள்ளும் துக்கத்தை மறக்கடித்து ஒரு சந்தோஷ தருணத்தை எதிர்பார்க்கின்ற மிக அழகான பொழுதாகவே

விடிந்தது..... அம்மா எடுத்து கொடுத்த பட்டுப்புடவையை பிடிவாதமாக மறுத்து இங்கே வேலைக்கு வந்த ஆராதனாவை ஒருவர் விடாமல் பிடித்துக் கொண்டார்கள்.

“இந்த பட்டுப் புடவையை கட்டிக்கோ, ஆகி வந்த பட்டுப் புடவை;
இது காஞ்சீபுரத்திலிருந்து நெய்ஞ்சு கொண்டு வந்தது, இதை உடுத்திக்கோ;
“இது பாரேன், லெமன் எல்லோவில மெஜந்தா பார்டர்....உன்னோட கலருக்கு எடுப்பா இருக்கும்”;
ஆராதனா, இதோ பாரு ஆரஞ்சுல பிங்க் பார்டர் போட்ட சில்க் சல்வார், நீ இதை போட்டுக்கோ, நான் ஆப்பிள் க்ரீன்ல பிங்க் பார்டர் போட்ட சில்க் சல்வார் போட்டுக்கறேன், ரெண்டு பேரும் மேட்சிங்கா இருப்போம்;
தனா, உனக்கு புட்டா போட்ட பட்டு புடவை டிசைன் பிடிக்கலைன்னா வைர ஊசி டிசைன் இருக்கு, அதை வேணுமானா உடுத்திக்கோ”, என்று சரமாரியாக ஆளுக்கொரு பக்கம் ஆராதனாவை மொய்த்தது எடுத்து விட்டனர்.
பாட்டியிடமிருந்து புட்டா போட்ட பட்டுப் புடவையும் வைர ஊசிப் புடவையும் வந்த போது “தப்பித் தவறியும் எடுத்துவிடாதே” என்பது போல எச்சரித்த கீர்த்திவாசனின் பார்வை;
மாமியிடமிருந்து ஆகி வந்த புடவை.....லெமன் எல்லோவில மெஜந்தா பார்டர்.....வந்தபோது “உனக்கு பிடிச்சிருந்தா எடுத்துக்கோ, பட் திஸ் வோன்ட் பீ மை சாய்ஸ்” என்று விட்டேற்றியாக சொன்னது;
சஹானாவிடம் இருந்து வந்த சில்க் சல்வார்களை பார்த்து முகம் மலர்ந்தது.....ஆனால், சஹானா உடுத்திக் கொள்ளுவதாக சொன்ன ஆப்பிள் கிரீன் வித் பிங்க் பார்டர் சல்வாருக்கு தான் ஓட்டளித்தது.

இந்த இடத்தில் வாசக பெருமக்களுக்கு ஒரு சந்தேகம் வரலாம். கீர்த்திவாசனின் அபிப்பிராயங்களும் ஒப்புதல்களும் ஆராதனாவிற்கு எப்படி தெரியும்? அவள் தான் அம்மா வீட்டிலிருந்து திரும்பி வந்ததில் இருந்து அவ்வப்போது இருவரின் பார்வைகளும் உரசியவண்ணம் இருந்து கொண்டே இருந்தது. எந்த நிமிடம் தன்னைப் பற்றி வீட்டில் உள்ளவர்களுக்கு சொல்லிவிடப் போகிறானோ என்ற பதை பதைப்பில் ஆராதனாவும், சம்பளம் கொடுக்கிற முதலாளியா நான் என்று கடுமையாக கேட்ட படி கீர்த்திவாசனின் பார்வையும் இருந்தது. அவன் பக்கம் பார்வை செலுத்தக் கூடாது என்று நினைத்தாலும் ஆராதனாவால் பல சமயங்களில் கீர்த்திவாசனை ஓரக் கண்ணால் பார்க்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

கீர்த்திவாசன் மெல்லிய குரலில் பேசும் பேச்சுக்களும், சின்ன சின்ன பழக்கங்களும் இத்தனை நாளாக மேலோட்டமாக கவனித்தாலும் கருத்தில் பதியாததை எல்லாம் கண்கள் இப்போது, “இதோ பார், அங்கே பார்”, என்று விரட்டி விரட்டி படம் பிடித்து மனதில் பதிய வைத்துக் கொண்டது.

தூரதிர்ஷ்ட வசமாக அவள் கண்கள் படம் பிடித்ததை அவன் கண்கள் (கிராஸ் டாக் போல குறுக்கே புகுந்து) படம் பிடித்து விட்டது. நியாயத்திற்கு அவனுக்கு கோபமோ மகிழ்ச்சியோ தான் வந்திருக்க வேண்டும். அங்கே வெறும் முதலாளி மட்டும் தான் என்று சொல்லி விட்டு இங்கே வந்து பார்வையாலேயே படம் பிடிக்கிறாளே என்ற கோபமோ, அஹா.....நீ வேண்டாம் என்று சொன்னால் என்ன, உன் கண்கள் இப்போது உன் மனதை காட்டிக் கொடுத்துவிட்டதே என்று மகிழ்ச்சியோ தான் அடைய வேண்டும்.

ஆனால் ஆராதனாவின் பார்வை கீர்த்திவாசனுக்குள் ஒரு வேகத்தையே உண்டு பண்ணியது. ‘உன்னையே உனக்கு உணர வைக்கிறேன் பார் என்ற சவாலை ஏற்படுத்தியது. அதனால் தான், அவளுடைய பட்டுப் புடவை நேர்முகப் போட்டிக்கு தன்னால் ஆன கமெண்ட்டுகளை அவ்வப்போது கண் வழி செய்தியாக சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

ஆனால், பாட்டியும் மாமியும் பலவிதங்களில் சொல்லிப் பார்த்து கேளாமல், சஹானா இதமாகவும் நயமாகவும் வற்புறுத்திப் பார்த்த போதும் மறுத்துவிட்டாள் ஆராதனா. வீட்டிலிருந்து கொண்டு வந்திருந்த சரிகை எதுவும் இல்லாத காட்டன் சில்க் புடவையை அணிந்து கோவிலுக்கு செல்ல தயாராகி படி இறங்கி வந்தபோது, கீர்த்திவாசன் தூரத்திலேயே பார்த்து விட்டான்.

கீழே அவனது ஸ்டடி அறையில் இருந்து administrative மேனேஜரிடம் பேசி முடித்துவிட்டு வெளியே வந்தவன் கண்ணோரத்தில் அவன் வந்து ஒரு சிறு எதிர்பார்ப்போடு தன்னை பார்ப்பதை கவனித்தும் ‘நீ எது கட்டினாலும் சூப்பரா இருப்பேடி செல்லம்’ என்று சொல்லத் துடித்த நாளை கட்டுப் படுத்தி படியேறி உள்ளே வந்து கொண்டிருந்த இளமாறன் பக்கம் கவனத்தை திருப்பினான்.

“இளமாறன், என்ன நீங்களும் வேட்டி சட்டையில் வந்திருக்கீங்க? எங்களோட கோவிலுக்கு வரப் போறீங்களா என்ன?”

ஆராதனாவோடு பேசிக் கொண்டு வந்த சஹானா இளமாறனுக்கு பதில் சொல்வதற்கு முன் ,
“ஆமாண்ணா, நான் தான் அவரை நம்மோடு வர சொன்னேன். உனக்கு அதில் ஒண்ணும் பிரச்சினை இல்லை இல்லையே அண்ணா?”, கவலையாக கேட்டுக்கொண்டாள். “அடடா, எவ்வளவு கவலைப்பா உனக்கு? இப்போ வந்து அக்கறையா கேட்கிறதை வர சொல்லி சொல்லுவதற்கு முன்னாடியே கேட்டிருந்தியானா நம்பி இருப்பேன்”, என்று கேலியாக சஹானாவின் காலை வாரினான் கிர்த்திவாசன்.

அண்ணனின் குரலில் தெரிந்த சிரிப்பு கவலையை போக்க, சஹானாவும் தலையை திருப்பி ஒரு முறை இளமாறனை விரிந்த கண்களால் பார்த்துவிட்டு ஆராதனாவின் புடவையை பற்றி பேச தொடங்கினாள். “அண்ணா, நானும் ஆராதனாவும் கிளம்புவதற்கு முன் ஒரு நிமிஷம் பாட்டியை பார்த்துட்டு வந்துடறோம்”, என்று சொல்லிவிட்டு சென்றனர். “ஓகே சகி, அப்படியே அப்பா அம்மாவையும் பார்த்துட்டு வந்துடுங்க. நான் இங்கேயே வெயிட் பண்ணறேன்”, என்றான் கிர்த்திவாசன். அவர்கள் இந்த பக்கம் நகர கிர்த்திவாசனின் கை பேசியில் மாதவியின் அழைப்பு வர வேண்டாவெறுப்பாக அதை எடுத்து பேசவேண்டிய கட்டாயத்திற்கு தள்ளப் பட்டான்.

இளமாறனின் பின்னாலிருந்து அவனுக்கு மட்டும் கேட்கும் குரலில் மெதுவாக, “ஆமாம், அப்படி கேட்டிருந்தா அவரும் உன்னோட பொழப்ப பார்த்துட்டு போன்னு உன்கிட்டசொல்லியிருப்பாரு. இனிமே தங்கச்சி முகத்துக்காகவாவது ஒரு குடுக்கை கரப்பை சகிச்சாகணும். பாவம் சின்ன ஐயா....”, என்று கிர்த்திவாசனுக்கு பரிந்து பேசுவது போல இளமாறனை வழக்கம் போல மட்டம் தட்டினாள் கனிமொழி.

இளமாறன் சட்டென திரும்பி, “அட, உன்னோட பொன்மொழிகளுக்கு ஒரு முடிவே இல்லை போலிருக்கு. ரொம்ப நாள் கழிச்ச ஒண்ணு உதிர்த்திருக்கியே....அது என்ன குடுக்கை கரப்பு? அப்படின்னா என்னது?”, என்று கேட்டான்.

“ஹம்ம்.....எப்போ பாரு வேளை கெட்ட வேளையில நீ வெளியே போறது, ஊர் சுத்தறது பத்தாது என்று இளங்கோவையும் கூட்டிட்டு போறியே...அதுக்கு தான் குடுக்கை கரப்பு என்று சொன்னேன். தேங்காய் குடுக்கைக்குள்ள புருந்துகிட்ட கரப்பு ஒரு இடத்துல இருக்க முடியாம குடுகுடுன்னு ஓடிட்டே இருக்குமாம் அது போல நீயும் எப்படி தான் எப்போ பார்த்தாலும் ஓடிட்டே இருக்கியோ?.....அது சரி.....கிடக்கறது கிடக்கட்டும் கிழவிய தூக்கி மணையில் வையின்ன கதையா உன்னை எதுக்கு இப்போ அங்கே கூட்டிட்டு போறாங்க?”

இளமாறன் இதற்கு பதில் சொல்வதற்கு முன் நாகம்மாவின், “கனி.....இங்கே வந்து இந்த தேங்காயை அரைச்ச தேங்காய் பாலை எடு.....”, குரலை கேட்டுவிட்டு அடுப்பை கவனிக்க சென்றாள்.சிறு புன்னகையோடு தலையை திருப்பிக் கொண்டாலும் இளமாறன் இதை பற்றி வசந்தத்திடம் பேசவேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

இதற்குள் ஒருமாதிரி மாதவியும் கை பேசியை வைத்துவிட்டாள். பின்னே சல்லாபமாக கிர்த்திவாசனோடு பேசலாம் என்று நினைத்து அழைத்தது போக, “நாங்கள் எல்லோரும் கோவிலுக்கு போகிறோம். புண்ணியாஜனனம், ஸ்பெஷல் பூஜை, அன்னதானம் எல்லாம் செய்யப் போகிறோம். நீயும் வருகிறாயா?”, என்று கிர்த்திவாசன் அழைத்ததில் நொந்து போய் கோவிலுக்கு வரமுடியவில்லை என்று நாகுக்காக மறுத்துவிட்டு கைபேசியின் இணைப்பை துண்டித்தாள்.

கிர்த்தியின் அருகில் வந்த இளமாறன், “சாரி சார், இது உங்க குடும்ப பங்கஷன் என்று எனக்கு புரிகிறது. ஆனால், நீங்கள் எல்லோருமாக அதுவும் குழந்தைகளுடன் வெளியே போகும் போது ஒரு ப்ரொடெக்ஷன் அவசியம் தேவை. அதனால் தான் சஹானா மேடம் வர சொல்லி கேட்டதும் உடனே ஒப்புக் கொண்டேன். அவர்கள் கூப்பிடவில்லை என்றாலும் ஏதாவது சாக்கு வைத்துக் கொண்டு நான் உங்களோடு வந்திருப்பேன்”, என்று விளக்கி சொல்ல, கிர்த்திவாசன் இளமாறனின் சங்கடத்தை போக்கும் விதமாக தோழைமையாக தோளில் கை போட்டு, “அடடா.....இப்போ எதுக்கு இந்த விளக்கம் எல்லாம், நீங்கள் வரக்கூடாது என்ற அர்த்தத்தில் நான் உங்களை கேட்கவில்லை. நீங்கள் பாட்டிற்கு உங்கள் வேலையை பாருங்கள். நாங்கள் சாமி கும்பிடுகிறோம். சரி தானே?”, என்றான்.

“ஓகே சார், கிளம்புவதற்கு முன்னால் நான் வசந்தத்தை பார்த்திட்டு வந்திடறேன்”, என்று சொல்லி வசந்தத்தை தேடி போனான். “ஐயா, அம்மா உங்களை அவங்க ரூமுக்கு கூப்பிடறாங்க”, என்று கனிமொழி வந்து சொல்ல, கிர்த்திவாசனும் அப்பா அம்மாவின் அறைக்கு சென்றான். அங்கே ஆராதனாவும் சஹானாவும் இருவருக்கும் இடையே பாட்டியும் அமர்ந்திருக்க எதிரே அப்பாவும் அம்மாவுமாக இருந்தனர். உள்ளே நுழைந்த கிர்த்திக்கு அண்ணா அண்ணியின் நினைவு மேலும் பலமாக தாக்கியது. இங்கே அவர்கள் மட்டும் தான் பாக்கி.....அவர்களும் இருந்திருந்தால்.....

அறை வாசலில் கீர்த்தியை கண்டதும் மரகதம், "வாப்பா கீர்த்தி.....நான் உன்னிடம் கூட கேட்காமல் ஒரு முடிவு எடுத்திருக்கேன். நீ ஒண்ணும் சொல்ல மாட்டாய் என்ற தைரியத்தில்.....இன்று அங்கே கோவிலில் குழந்தைகளுக்கு புண்ணியாஜனனம் செய்து வைக்கும் போது சுவாமிக்கு பூஜை செய்யும் போது நீ ஒரு குழந்தையை கையில் வைத்துக் கொள்ளுவாய் இல்லையா? இன்னொரு குழந்தையை ஆராதனா கிட்ட கொடுத்து வைத்துக் கொள்ள சொல்லலாம்னு நினைக்கிறேன். உனக்கு ஒன்றும் பிரச்சினை இல்லையே கண்ணா?", என்று மரகதம் அம்மா கேட்க,

கீர்த்திவாசன் பதில் சொல்வதற்கு முன், பதைத்து போய் எழுந்து நின்ற ஆராதனா, "இல்லை வேண்டாம், மா.....மேடம், நானெல்லாம் பூஜையில் நிற்கலை. சஹானா இருக்கிறாளே. அவள் எடுத்துக் கொள்ளட்டும். நான் சும்மா தான் அங்கே போகிறேன்", படபடப்பில் கை கால்களை ஆட்டி கொஞ்சம் குரல் உயர்த்தியே பேசினாள். இதென்னடா வம்பாகப் போயிற்று, சும்மா ஒரு கோவில் பூஜைக்கு சென்று வருவோம் என்றால், அவர்கள் வீட்டு பெண்ணை விட தனக்கு இப்படி முக்கியத்துவம் எல்லாம் கொடுக்கிறார்களே என்று பதைத்துப் போய் விட்டாள்.

"இல்லை ஆராதனா...நீ என்னை சரியா புரிஞ்சுக்கலை. நான் என்ன காரணத்துக்காக உன்னை வைத்துக் கொள்ள சொன்னேன் என்றால்.....", மாமி விளக்கம் கொடுப்பதற்கு முன் ஆராதனாவின் படபடக்கிற குரல் விளக்கத்தை வெட்டியது, "வேண்டாம் மேடம், மேலும் மேலும் நான் உங்களை எதிர்த்து பேசி உங்கள் வார்த்தைக்கு எதிர் வார்த்தை பேசுவது போல இருக்கிறது, அதனால் வேண்டாம். பாட்டி சென்றுவர சொன்னாரே என்ற காரணத்திற்காக தான் நான் இப்போது கோவிலுக்கு வர சம்மதித்தேன். அதற்கு மேல் ஒன்றும் வேண்டாம்", தீர்மானமாக முடித்தாள்.

தொண்டையை லேசாக கனைத்துக் கொண்டுவிட்டு கீர்த்திவாசன், "ஹாஸ்பிடலிலும் , இங்கே நர்சாக வந்த பிறகும் குழந்தைகளை நீ கண்ணும் கருத்துமா பார்த்துக்கற.....அதுக்கு நன்றி சொல்கிற விதமாக, உன்னை கௌரவப்படுத்துவதாக நினைச்சு தான் அம்மா உன்னிடம் ஒரு குழந்தையை வைத்துக் கொள்ள சொல்லி கேட்கறாங்க.....", இப்படி நிதானமாக ஆராதனாவிற்கு விளக்கம் கொடுத்துக் கொண்டிருப்பது தான் தானா என்றே கீர்த்திவாசனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

நேராக போய் ஆராதனாவின் தோளை உலுக்கி, "பணக்காரங்க என்று ஒதுங்கிப் போகிறாயே.....பார்த்துக்கொள் நாங்களும் சாதாரண மனிதர்கள் தான். நாங்களும் பணத்தையும் தாண்டி மனித உறவுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்க தெரிந்தவர்கள் தான்", என்று ஆத்திரமாக கேட்கவேண்டும் போல வந்த வேகத்தை தயவு தாட்சண்யம் பார்க்காமல் வாயை இறுக மூடி பல்லை கடித்து உள்ளுக்குள்ளேயே விழுங்கினான்

கீர்த்திவாசன் எடுத்துக் கொடுத்த வரிகளில் தொடர்ந்து அதே திசையிலேயே மாமியும், "நித்யா இருந்திருந்தால் ஒரு அம்மாவாக எப்படி கருத்தாக பார்த்துக் கொள்ளுவார்களோ அந்த அளவு நீயும் பார்த்துக் கொண்ட காரணத்தினால் தான் கேட்கிறேன் ஆராதனா. வெறுமே நர்ஸ் என்ற அளவில் வேலையை மட்டும் செய்து விட்டு போகாமல் கருத்தாக கவனித்துக் கொள்கிறாயே. செய்கிற வேலைக்கு சம்பளம் கொடுக்கலாம். ஆனால், அக்கறையான கவனிப்புக்கு என்ன செய்ய முடியும்? எங்களால் ஆன விதத்தில் எங்களுடைய நன்றியை காட்டுகிறோம். அவ்வளவு தான்", மாமி கோர்வையாக வார்த்தைகளை கோர்க்க, "வேலைக்கான சம்பளம்....." என்ற வார்த்தைகள் வரும் போது ஆராதனா சரேலென திரும்பி கீர்த்திவாசனை பார்க்க, அவன் முகத்தில் கவனமாக உணர்ச்சிகள் துடைக்கப் பட்டிருந்தாலும் கண்ணில் காயம் பட்ட வலி துல்லியமாக தெரிந்தது.

தொடர்ந்து பல பல விதங்களில் எல்லோருமாக வாதிட்டதில் ஆராதனா மனமில்லா மனமாக புண்ணியாஜனத்தின் போது பூஜையில் உட்கார சம்மதித்தாள். சஹானா உடனே வெளிப்படையாக ஆராதனாவின் கைகளை பிடித்துக் கொண்டு சந்தோஷத்தை தெரிவிக்க, பாட்டி ஆராதனாவிற்கு , "சொன்ன உடனே கேட்கற", என்ற பாராட்டு பத்திரமும், மாமி "எடுத்து சொன்னா புரிஞ்சுப்பே என்று எனக்கு தெரியும் ", என்று சொல்லி அவன் கன்னத்தை வழித்து திருஷ்டி கழித்தார்.

"ஹலோ வசந்த், காலங்கார்த்தால என்ன செய்துட்டு இருக்கீங்க?"

"குட் மோர்னிங் இளமாறன். சும்மா தான் இந்த FM ரேடியோவில் ஹெல்த் டைம் கேட்டுட்டு இருக்கேன். இன்னைக்கு cardiovascular பிட்டுநெஸ் பற்றியும் circuit ட்ரைனிங் பற்றியும் பேசிட்டு இருக்காங்க. இந்த கேஸ் விசாரிக்க வந்ததில் இருந்து ஒரு exercise -உம் செய்யாமல் துரு புடிச்சு போகிறது போல இருக்கு. ஜிம்முக்கு போய் ஒரு மணிநேரம் exercise செய்யலாமா என்று பார்க்கிறேன்".

“ஹம்ம்.....நீங்க ஒரு இடத்துல நிக்காம ஓடிட்டே இருக்குறதுக்கு நான் உள்ளே திட்டு வாங்கறேன். இதுல கரப்பான் பூச்சியோட எல்லாம் என்னை கம்பேர் பண்ணி பேசறாங்க.....அநியாயம்”, என்று புலம்ப,
“ஹான்.....என்ன சொல்லற? ஒண்ணுமே புரியல.....”

“உங்களை ஒரு இடத்துல சும்மா இருக்க விடாம ஊர் சுத்த இழுத்துட்டு போய்டறேனாம். அதுக்கு தான் உள்ளே மேடம் காய்ச்சி எடுத்துட்டாங்க”.

“யாரு சஹானா மேடமா?”

“நீங்க வேற கனிமொழி மேடம். அவங்களுக்கு தான் உங்க மேல எத்தனை அக்கறை?

என்னை.....இந்த முகத்தை கரப்பான் பூச்சியோட எல்லாம் கம்பேர் பண்ணுற அளவு உங்க மேல ஒரு இது.....ம்ம்....இது....”

அவன் கனிமொழி என்று சொன்னதும் லேசாக ஆச்சரியம் அடைந்து பின் முறைக்க தொடங்கி இருந்த வசந்த், இப்போது சந்தேகமாக, “எது.....?”, என்றான்.

வசந்தை பார்த்து கண்ணடித்து விட்டு, “அதான் முதலிலேயே சொன்னேனே....அக்கறை”, என்றான் குசும்பாக.

பேச்சு வேறு திசையில் சென்று கொண்டிருந்ததை உணர்ந்து, “இதை சொல்ல தான் இங்கே வந்திங்களா?”, என்றான் வசந்த்.

“ம்ம்....ஓகே, உங்களுக்கு அதை பற்றி பேச இஷ்டம் இல்லேன்னா பேசவேண்டாம்”, என்று

சொல்லிவிட்டு, அலுவலகத்தில் போன் வந்த அன்று அந்த நேரத்துக்கு அருகில் பத்து நிமிட அவகாசத்தில் கிளம்பி சென்ற கார்களை பற்றின தகவல்களை வசந்திடம் சொன்னான்.

பிறகு, “வசந்த் சார், அன்னைக்கு கிரீத்தி சாரிடம் இந்த கேஸ் பற்றி பேசிட்டு இருந்த போது கொலை பற்றின தகவல் முதல் முறையாக வந்த போது எங்கேயாவது விசாரிச்சீங்களா என்று கிரீத்தி சார் கேட்டாரே.... அப்போ அதை பற்றின தகவல் தெரிந்தும் நீங்க அவரிடம் சொல்லலை இல்லையா? ஒரு வேளை இந்த கொலையை அவருக்கு நெருங்கினவங்க செய்திருந்தால் உஷாராகிட கூடாது என்று தானே அன்று அதை பற்றி ஒன்றும் கண்டுபிடிக்க முடியலென்னு சொல்லி மறைச்சிட்டதாக சொன்னீங்க. இப்போ நேற்று நல்லசிவத்தின் பெயரும் தாமோதரனின் பெயரும் பார்த்த போது, உங்க தியரி சரி தானு தோணுது”, என்று சொன்னான் இளமாறன்.

“ஹம்ம்.....”, என்று மட்டும் சொல்லிவிட்டு சற்று நேரம் ஒன்றும் சொல்லாமல் யோசனையில் மூழ்கின வசந்த், “நீ இப்போ எங்கே போயிட்டு இருக்க? உன்னோட பிளான் என்ன?”, என்று கேட்டான். உள் பக்கம் ஒரு முறை பார்வையை செலுத்திவிட்டு, “இன்னைக்கு கிரீத்தி சார், சஹானா மேடம், ஆராதனா மேடம் எல்லோருமா குழந்தைகளை கூட்டிட்டு கோவிலுக்கு போகப் போறாங்க. நான் அவங்களோட ப்ரோடேக்ஷனுக்கு போறேன்”.

“ஓ....., ஆராதனா மேடமும் போறாங்களா?”, என்றான் வசந்த் ஆச்சரியமாக.

“ஹம்ம்....அவங்க குழந்தைகளோட நர்ஸ் இல்லையா? ஒரு வேளை குழந்தை அழுதா பார்த்துக்க வேண்டி இருக்கும் என்று போறாங்களோ என்னவோ. நான் வேறொரு விஷயம் உங்க கிட்ட கேட்கணும். நான் ஆராதனாவை பற்றி ஒரு Background செக் செய்ய சொல்லி எங்க அலுவலகத்துல கேட்டிருந்தேன். அவங்க சொல்லும்படி பார்த்தால், ஆராதனா கிரீத்திவாசனுடைய உறவுக்காரப் பெண்ணு போல இருக்கே!!!

வசந்தும் ஒரு சின்ன தலை குலுக்கலோடு தன்னை நிகழ்காலத்திற்கு கொண்டு வந்து, “ஹம்ம்...ஆமாம், ஆராதனா கிரீத்திவாசனோட அத்தை பெண் தான். அதுனால் தான் நான் அவங்க இங்கே நர்ஸ் என்று சொல்லிக் கொண்டு வந்த போது ஆச்சரியப் பட்டேன். ஆனால், கொஞ்ச நேரம் அவங்களை கவனித்த போதே அவங்க பேச்சு, body language என்று எல்லாம் வைத்து கணக்கு செய்த போது, அவங்க மேல இந்த கொலை கேசில் சந்தேகம் போய்டுச்சு. ஆனாலும், தீர்மானமா உறுதிப் படாத வரை அவங்களை கவனித்துக் கொண்டே தான் இருக்கணும்”.

இதை கேட்ட இளமாறன், “எனக்கு ஒரு சந்தேகம், ஒரு வேளை கிரீத்திவாசன் சாருக்கு ஆராதனா மேல ஒரு ஈடுபாடு இருக்குமோ என்று.....”, வார்த்தையை முடிக்காமல் இழுக்க,

கண்களை இடுக்கி, “அதுனால்? அவங்களுக்கு யார் மேல ஈடுபாடு இருக்கு என்கிறதுக்காக நாம் நம்முடைய கண்காணிப்பையோ விசாரணையையோ நிறுத்த முடியாது. வேலை நேரத்துல நம்ம கவனம் எடுத்துக் கொண்ட கேசை தவிர வேறு எதுலையும் சிதறாம பார்த்துக்கணும்”, என்று பட்டென்று சொல்லி இளமாறனின் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தான்.

வசந்த்தின் கண்களில் தெரிந்த ஆராய்ச்சியும் புரியவில்லை; அவன் வார்த்தைகளில் இருந்த மறைமுக செய்தியையும் புரிந்து கொள்ளாமல் “பே” என்று முழித்த வண்ணம் நின்றிருந்தான் இளமாறன்.

ஹம்ம்....இவனுக்கெல்லாம் பூடகமாக சொல்லிப் பிரயோசனம் இல்லை; படம் போட்டு விளக்கணும் என்று நினைத்துக் கொண்டது போல, "இப்போ உனக்கும் தான் சஹானா மேல் ஈடுபாடு இருக்கு; அதுக்காக அவங்களை கண்காணிப்பதையோ கவனிக்கிறதையோ விட்டுடுவியா என்ன?", என்று நெத்தியடியாக ஒரு கேள்வியை கேட்க;

சஹானாவை சந்தேகப்படுவதா?

சஹானாவை கண்காணிப்பதா?

சஹானாவை விசாரிப்பதா?

"அப்படி ஒரு கோணத்துல நான் இதுவரை நினைச்சுப் பார்க்கவே இல்லையே!", என்று நினைக்கும் போதே இன்னொரு பக்கத்தில் இருந்து "ஏன் நினைக்கலை? நினைச்சிருக்கணும்! அதை தான் இப்போ வசந்த் சுட்டிக் காட்டறார். புரிஞ்சுக்கோ", என்று இடித்தது மனம். அப்போது தான் வசந்த் சொன்னதின் முதல் வரி காதிலிருந்து மூளை செல்களுக்கு போகும் வழியில் இருந்த தடைகளை தாண்டி, அங்கே மொழி பெயர்த்து இளமாறனின் மண்டையில் கொண்டு இடித்தது.

சஹானா மேல் ஈடுபாடா?

"எனக்கு சஹானாவிடம் ஈடுபாடு என்று ஒரு அனுமானமாக சொன்னானா? இல்லை, எனக்கே தெரியாமல் இவனுக்கு எதிரிலேயே ஜொள்ளு விட்டிருக்கேனா? அடக் கடவுளே! வேலைக்கு வந்த இடத்தில் இதென்ன கட்டுப்பாடு இல்லாமல்?"

முதல் நாள் வரை பாடப் புத்தகத்தை தொட்டுப் பார்க்காத பள்ளிக் கூட பையன் அடுத்த நாள் காலை பள்ளி இறுதி வகுப்பு பரீட்சை வினாத்தாளை வைத்துக் கொண்டு "திரு திரு" என்று விழித்தது போல இளமாறன் முழித்துக் கொண்டு நின்றிருந்தான். மெல்ல சுதாரித்துக் கொண்டு இந்த வசந்த்திடம் மட்டுமல்ல இனிமேல் சஹானா விடமும் சற்று உஷாராகவே தான் இருக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்து கொண்டான்.

இளமாறனின் சிந்தனை வலைப் பின்னல்களை பற்றி பெரிதாக கவலைப் படாமல், "ஓகே, நீ அவங்களோட கிளம்பி போகிற படி போ. நான் அந்த பப்ளிக் டெலிபோன் பூத் இருக்கும் ஏரியாவில் இன்னொரு முறை ஏதாவது க்ளூ கிடைக்குமா என்று பார்த்திட்டு வரேன்", என்று சொல்லி கிளம்பி சென்றான்.

திருவல்லிக்கேணியில் உள்ள பார்த்தசாரதி பெருமாள் கோவிலில் குழந்தைகளின் புண்ணியாஜன பூஜையில் கிஷோரை கையில் ஏந்திய படி நிற்கும் ஆராதனாவையும் அவளருகே கிரணை ஏந்தியபடி கீர்த்திவாசனையும் கண்ட பகவானே பூரித்ததால் தான் சரியாக பூஜை சமயத்தில் வருண பகவான் மூலம் மழை பொழிய வைத்து அவர்களை வாழ்த்தினார் போலும்.

அதே போல சற்று தள்ளி நின்றிருந்த தள்ளி தள்ளி நின்றிருந்த சஹானாவும் இளமாறனும் ஒரு மனதாக பக்தியில் லயித்திருக்க (அதாவது ஆழ்ந்த பக்தியில் இருந்தது சஹானா, இவர்களை சுற்றி மேற்பார்வையிட்டுக் கொண்டு அவ்வப்போது சஹானாவின் அழகில் லயித்திருந்தது இளமாறன்);

பூஜை முடிந்து அன்னதானம் நடக்கும் இடத்திற்கு சென்று ஒரு முறை எல்லா ஏற்பாடுகளும் திருப்தியாக பாட்டி குறிப்பிட்டது போல நடக்கிறதா என்று சரிபார்த்துவிட்டு மீண்டும் காருக்கு திரும்பினர். திரும்பி வரும் வழியில், இளமாறன் காரை ஒட்டி வர, அவன் அருகே கீர்த்திவாசனும், பின் சீட்டில் கிரணையும் கிஷோரையும் வைத்துக் கொண்டு ஆராதனாவும் சஹானாவும் வந்தனர். சுவாமி தரிசனம் முடித்து வந்த காரணத்தால் மனதில் நிம்மதி கலந்த மகிழ்ச்சி பரவியிருக்க, ஆராதனாவும் சஹானாவும் சலசலத்த படி வந்துகொண்டிருந்தனர்.

"அஞ்ச வருஷமா வேலை பார்க்கறியா ஆராதனா? எப்படிப்பா? கஷ்டமா இல்லை?", சஹானா முடிந்த வரை அனுதாபம் கலக்காமல் கேட்க முயல,

"இல்லையே சஹானா, நல்லா இருக்கு. மேலும், சின்ன வயசுல வேலைக்கு வந்ததால நிறைய கத்துக்க முடியுது. குடும்ப பொறுப்புகள் இல்லை, வீட்டுல அம்மா இருந்து கவனிக்கறதால கவலையில்லாம வேலைல கவனம் செலுத்த வசதியா இருக்கு. எல்லாவற்றையும் விட முக்கியமா, தினமும் வேலைக்கு வரும்போது, இன்னைக்கு என்னால் ஒரு ஜீவனுக்கு நல்ல மருத்துவ கவனிப்பும் அரவணைப்பும் கொடுக்க முடியுதே என்ற ஒரு ஆத்மா திருப்தி. இதெல்லாம் தானே அடுத்த நாளை ஒரு ஆவலோட எதிர்பார்த்து வேலைக்கு வர வைக்குது".

“ம்ம்.....நீங்க சொல்வதும் சரிதான். உங்க தம்பி வேலை பார்க்கிறாரா ஆராதனா?”

“ம்ம்.....ஆமாம். அவன் அக்கம் பக்கத்தில் சில டியூஷன்கள் எடுக்கறான். சில பேர் வீட்டுக்கு வந்தும் சொல்லிக்கறாங்க. அவனுடைய படிப்பு கெடாத வகையில் எது செய்தாலும் சரிதான் என்று அம்மாவும் பாட்டியும் ஒகே சொல்லிட்டாங்க”;

“ஓ.....”

“சுஹானா, உனக்கு என்ன என்ன பொழுது போக்கு?”

பின் சீட்டில் பெண்கள் தங்களை பற்றி பேசும் பேச்சை முன் சீட்டில் இருந்த ஆண்கள் துளியும் கூச்சப்படாமல் கேட்டுக் கொண்டு வந்தனர். அவரவர்களுடைய மனம் கவர்ந்தவர்கள் தங்களை பற்றி சொல்வதை கேட்டு அவர்களை பற்றி மேலும் அறிந்து கொள்ள ஆவல்.

“ம்ம்.....டபிள் டென்னிஸ் விளையாடுவேன். கிளாஸ் பெயிண்டிங், abstract painting இதெல்லாம் செய்வேன். அப்பப்போ சமையலும் கத்துக்கறேன். பாட்டி, அம்மா இவங்ககிட்டேருந்து எங்களுடைய ட்ரெடிஷனல் ரெசிபீஸ், கனிமொழி, நாகம்மாகிட்டேருந்து தினசரி சமையல், பேக்கிங் கிளாச்சேஸ் என்று கொஞ்சம் கத்துக்கறேன். எனக்கு மற்ற எல்லாவற்றையும் விட குக்கிங் ரொம்பவும் பிடிச்சிருக்கு. ரொம்ப ரிலாக்சிங்கா இருக்கு”.

“வெரி நைஸ். எனக்கு என்னோட அம்மாவுக்கும் பாட்டிக்கும் உதவி செய்து தான் பழக்கமே தவிர, நானாக ரொம்பவும் சமைத்தது இல்லை.”

“ஓ.....தட்ஸ் ஒகே. இப்போ நம்ம வீட்டுக்கு வந்துட்ட இல்லையா?(!!!) இனிமேல் உனக்கு எப்போ எல்லாம் சமைக்கணும்னு ஆசைவருதோ அப்போ கீழே வந்து என்னையா, கனிமொழியையோ நாகம்மாவையோ கேட்டால் நாங்க சொல்லிக் கொடுப்போம்.”, என்று உற்சாகமாக உபசரிக்க;

“நம்ம வீட்டுக்கு” என்று கேட்ட உடனே அப்போதே அங்கேயே சுவிட்ச் ஆப் ஆகிவிட்டான் ஆராதனா.

“நம்ம வீட்டுக்கு” என்று கேட்டு சுவிட்ச் ஆப் ஆன ஆராதனாவை கண்டு அடுப்பு இல்லாமலேயே கொதி நிலையை அடைந்தான் கிரீத்திவாசன். இத்தனை யோசித்து செய்தும் உனக்கேன் பெண்ணே இத்தனை யோசனை? என்று மனம் உலைக் காலமாக கொதித்தது. “என்னை உனக்கு பிடிக்கவில்லை என்றால் கூட என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. ஆனால் உன் மனதில் நான் இருக்கிறேன் என்று நன்றாகவே புரிகிறது. அப்படி இருந்தும் ஏன் இவ்வளவு தயக்கங்கள்? மனதில் உள்ளதை வெளிப்படையாக ஒப்புக் கொள்ள முடியாமல் எது உன்னை தடுக்கிறது?”, யோசிக்க யோசிக்க தலை இடிப்பது போல இருந்தது.

நல்ல வேளையாக அதற்குள் வீடு வந்து சேர்ந்துவிட, உறங்கி விட்டிருந்த குழந்தைகளை அவர்களின் உறக்கம் கலையாமல் மெல்ல தூக்கிக் கொண்டு காரை விட்டு இறங்கி உள்ளே சென்றனர். பாட்டியின் தலைமையில் மாமி, நாகம்மா, கனிமொழி எல்லோரும் வாசலிலேயே காத்திருந்து ஆரத்தி எடுத்து உள்ளே அழைத்துக் கொண்டு போனார்கள். ஆராதனாவும் சுஹானாவும் மாடிக்கு சென்று கிரணையும் கிஷோரையும் படுக்கையில் கிடத்திவிட்டு பேபி மானிடரை ஆன் செய்து விட்டு கீழே வந்தனர்.

“இன்னைக்கு ஒரு நாள் மட்டும், குழந்தைகளின் புண்ணியாஜனனம் செய்த சந்தோஷத்துக்காக இனிப்போடு சேர்த்து பண்டிகை விருந்து. கனிமொழி, எல்லோரும் வாழை இலையை போடு. இன்று ஒரு நாள் எல்லோரும் எந்த துக்கத்தையும் மனசுல போட்டுக்காம சந்தோஷமா அந்த குழந்தைகளை ஆசிரிவதித்து நல்ல ஆயுசோட இருக்கணும் என்று வாழ்த்துங்க”, என்று குடும்பத்தின் மூத்த உறுப்பினர் என்ற பழைய கம்பீரம் குறையாமல் சொல்லிவிட்டு, அதோடு நிற்காமல் தன் வயதையும் தள்ளாமலையும் மீறி தன் கையால் எல்லோரின் இலையிலும் ஒரு துளி இனிப்பை முதலில் பரிமாறி மகிழ்ந்தார்.

“எல்லோரும் முதலில் ஒரு சிறு அளவு இனிப்பை சாப்பிட்டுட்டு மற்றதை எடுத்துக்கோங்க”, என்று முதலிலேயே தெளிவாக சொல்லிவிட்டதால் குடும்ப தலைவர் சாம்பசிவத்தில் இருந்து குறும்பு பேசும் இளமாறன் வரை எல்லோரும் கவனமாக இனிப்பை ஒரு வாய் உண்டுவிட்டு அதன் பிறகே மற்றதை உண்ண தொடங்கினர். ஒரு பக்கம் சுஹானாவும் அடுத்த பக்கம் ஆராதனாவுமாக உட்கார்ந்திருக்க

நடுவில் பாட்டி அமர்ந்து கொண்டார். எதிர் பந்தியில் சாம்பசிவமும் அவருக்கு பக்கத்தில் மரகதமும், அம்மாவை அடுத்து கீர்த்திவாசனும் சாம்பசிவத்தை அடுத்து இளமாறனும் அமர்ந்திருந்தனர்.

இலை போட்டு பண்டிகை விருந்து என்று ரங்கநாயகிப் பாட்டி சொன்னதற்கு ஏற்ப, நெய், பருப்பு, அப்பளம் என்று தட்டில் செய்து விட்டார் நாகம்மாவும் கனிமொழியும். சாதம் வைத்து நெய் ஊற்றியதும், ஆராதனா கவனமாக ஒரு பாதியை தனியே ஒதுக்கி வைப்பதை பார்த்த பாட்டி, “எதுக்கு தனம், நெய் சாதத்தை ஒதுக்கி வைக்கிற? நெய் பிடிக்காதா?”, என்று கேட்டார்.

“இல்லை பாட்டி, நான் ஒரு பாதியை இப்போது குழம்பு சாதத்திற்கு கலந்து சாப்பிட்டுட்டு இன்னொரு பாதியை ரசம் சாதத்துக்கு கலந்துப்பேன். எனக்கு சின்ன வயதில் இருந்தே இந்த பழக்கம்”, என்று சொல்லிவிட்டு கலந்து சாப்பிடத் துவங்க, பாட்டி கண்ணில் யோசனை படர்ந்தது.

மீண்டும் அதே போல, ரசம் சாதம் உண்டு முடித்ததும் பாயசத்தை இலையில் ஊற்ற வந்த போது, “ம்ம்ம்.....கனி, எனக்கு ஒரு கப்பில் கொடுத்துடேன். இங்கே இலையில் இனிப்பை ஊற்றினால், நான் தயிர் சாதம் சாப்பிடும் போது ஒரே இனிப்பாக இருக்கும். சாரி கனி, உன்னை ரொம்ப வேலை வாங்கறேன்”, என்று சங்கடமாக ஒரு மன்னிப்பும் கேட்டுக்கொள்ள, பாட்டியின் யோசனை இப்போது வெளிப்படையாகவே தெரியும் அளவு விரிந்து படர்ந்தது.

அதற்கு அடுத்த சம்பவம் கண்ணில் கண்ணீரையே வரவைத்தது.

இவர்கள் சாப்பிட்டு எழுந்ததும் எஞ்சி இருந்த நாகம்மாவும் கனிமொழியையும் உட்கார வைத்து, “ஐயே கண்ணு, நீயெல்லாம் எங்களுக்கு பரிமாறிட்டு..... சொன்னா கேளு.... புடவைய கரையாக்கிக்க போறீங்க.....”, என்று நாகம்மா சங்கடப்பட அதை காதில் வாங்கிக்கொள்ளாமல் ஆராதனாவும் சஹானாவும் பரிமாற, அவர்களும் சாப்பிட்டு விட்டு எழுந்ததும் பாட்டி ஆராதனாவை அழைத்தார்.

“நீ தினமும் குழந்தைகளை தூங்க பண்ண பாட்டு பாடுவது எனக்கு கேட்குமே. அதே போல, இப்போது ஒரே ஒரு பாட்டு பாடேன்”, என்று ஆராதனாவின் கையை பிடித்துக் கொண்டு வாஞ்சையாக கேட்டபோது மறுக்க முடியவில்லை.

“ஆரா அமுதே அரசே ஆனந்த வெள்ளப் பேராறு முகமே பராபரமே.....”, என்ற குமர குருபரரின் பாடலை ஆராதனா பாடப் பாட ரங்கநாயகிப் பாட்டிக்கு கண்ணில் கண்ணீர் வெள்ளமாக திரண்டு விட்டது. யாரும் எந்த காரணத்தைக் கொண்டும் இந்த ஒரு நாள் கண்ணீர் விடக் கூடாது.....சந்தோஷ நினைவுகளை மட்டும் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று சொல்லிய அவரே கடந்த கால நினைவுகள் தாக்கியதில் தன்னை மறந்து கண்ணில் நீர் வழிய உட்கார்ந்திருந்தார்.

அதே போல திகைத்துப் போய் அமர்ந்திருந்த இன்னொருவர், சாம்பசிவம். தான் சிறு வயதில் தன் தங்கை இந்த பாடலை பாடும் போதெல்லாம் கேலி செய்து கிண்டல் செய்த நினைவுகள் நிழற்படங்களாக கண்ணுக்கு முன்னால் வந்து சென்றது, “பவானி.....உன்னோட பாட்டு கேட்டு ஆனந்த வெள்ளம் பேராறு போல ஒடுதோ இல்லையோ என்னோட கழுத்துல இருந்து ரத்தம் வெள்ளமா ஒடுது.....வேண்டாம் விட்டுடும்மா”, என்று காலை வாரியது; “அம்மா அண்ணாவை பாருங்கம்மா.....என்னோட பாட்டை கேட்டால் கழுத்துல இருந்து ரத்தம் வருதுன்னு கேலி பண்ணறாரு”, என்று பவானி சென்று அவள் அம்மாவிடம் முறையிட, அப்போதும் விடாமல், “ஆமாமாம், என்னோட கழுத்துல என்று சொன்னது தப்புதான். கேட்கறவங்க எல்லார் கழுத்துல இருந்தும் கொட்டுதே.....சரி தான்”, என்று மேலும் கலாய்க்க, இந்த முறை மகனும் மகளும் போட்டுக் கொள்ளும் பொய் சண்டையை கேட்டு ரங்கநாயகியும், “சிவா, சும்மா இரு. பவானி, மெதுவா பேசு. அப்பா வர்ற நேரம். இப்படி சத்தமா நீங்க ரெண்டு பேரும் சின்ன குழந்தைங்க மாதிரி சண்டை போடறதை பார்த்தால் என்ன சொல்லுவார் என்று தெரியும் இல்லையா?”, என்று வாய் நினைவு படுத்தினாலும், கண்களிலும் முகத்திலும் இவர்களின் விளையாட்டை ரசித்து சிரித்ததில் சிரிப்பு விகசித்து மலர்ந்திருந்தது.

இப்போது எல்லாமே தொடர் நிகழ்ச்சிகளாக நினைவிற்கு வர, “உனக்கு இந்த பாட்டு எப்படி தெரியும் ஆராதனா?”, என்று கேட்டார். பிறந்த வீட்டை பற்றியே பேசாத பவானி அம்மா இந்த சம்பவங்களை சொல்லி இராத படியால், எந்த வில்லங்கத்தையும் எதிர்பார்க்காத ஆராதனா, “எங்க அம்மா சொல்லிக் கொடுத்தாங்க. அவங்க ஸ்கூல் படிக்கும் போது மியூசிக் கிளாஸ்ல சொல்லிக் கொடுத்தாங்களாம்”. சாம்பசிவத்திற்கும் அதிர்ச்சியா ஆச்சரியமா என்று சொல்ல முடியாதபடி பேச்சில்லாமல் பார்த்திருந்தார். மெதுவாக அம்மாவை திரும்பிப் பார்த்தார்.

ரங்கநாயகிப் பாட்டியோ மகனின் அர்த்தம் பொதிந்த பார்வையை கவனிக்காமல், "தனம், என்னோட பொண்ணு பவானி செய்யற நிறைய விஷயத்தையும் நீயும் செய்யற. இன்னைக்கு நீ சாப்பிட்ட போதும் இப்போ பாட்டு பாடுன போதும் என்னோட பவானியே நேரில் வந்தது போல இருக்கு", என்று கண்ணில் கண்ணீர் மறைக்க உணர்ச்சி வசப்பட்டு சொன்னார். அப்போது தான் ஆராதனாவிற்கு எச்சரிக்கை மணி அடித்தது. "அடாடா.....அவசரப் பட்டு அவர்களுக்கு சந்தேகம் வரும்படி செய்துட்டோமோ", என்று எண்ணி எல்லோருடைய முகத்தையும் ஒரு முறை நோட்டம் விட்டாள். மரகதம், கனிமொழி, சஹானா மூவரும் சாதாரணமாக பார்த்திருக்க, நாகம்மாவும் பாட்டியும் கண்ணில் கண்ணீரோடு இருக்க, சாம்பசிவம் நம்பமுடியாத ஆச்சரியமாகவும், இளமாறன் இவர்கள் எல்லோருடைய முகபாவத்தையும் நோட்டம் விட்டபடி அடுத்த திருப்பமுனைக்கு காத்திருக்கிற முகபாவத்தில் இருக்க, மற்ற எல்லோரை விடவும் கீர்த்திவாசனின் முகபாவம் தான் சற்றே பயத்தை உண்டு பண்ணுவது போல இருந்தது.

ஆராதனா சொல்லாமல் மறைத்தாள் என்று இத்தனை நேரமாக கோபத்திலும் ஆற்றாமையிலும் உழன்று கொண்டிருந்த கீர்த்திவாசன், பாட்டியின் வார்த்தைகளில் யாரிடமும் சொல்லவேண்டாம் என்ற தனது தீர்மானத்தை மறந்தான்.

"அவளோட அம்மாவை பார்த்து தானே இதெல்லாம் கத்துக்கிட்டா. அப்போ அவங்க அம்மாவை போல தானே செய்வா. உங்க பேத்தியை பார்த்தால் உங்க பெண்ணுடைய ஞாபகம் வர்துல என்ன ஆச்சரியம்? தாயை போல பிள்ளை என்று சும்மாவா சொன்னாங்க?", என்று பட படவென்று கொட்டினான்.

கீர்த்திக்கு இது எப்படி தெரியும்? எத்தனை நாளாய் தெரியும்? என்பது போல பார்த்திருந்தனர் ஆராதனாவும் இளமாறனும். அறையில் இருந்த மற்ற எல்லோரும் ஆச்சரியத்தின் உச்சிக்கே சென்றிருந்தனர்.

ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்தபடி திகைத்துப் போய் சிலையாய் சமைந்திருந்தனர்.

அத்தியாயம் இருபத்தொன்று

ஆராதனா பவானியின் மகளா? இத்தனை நாளாக காண்போமா என்று ஏங்கி தவித்திருந்த இந்த வீட்டுப் பெண், இந்த வீட்டின் மகாலட்சுமி பவானியின் மகளா ஆராதனா? வீட்டினர் அனைவரும் நாகம்மா உள்பட அதிர்ச்சியாகவும் உண்மையா என்ற பரபரப்பாகவும் ஒருவர் முகத்தை மற்றவர் பார்த்து உறுதிப் படுத்திக் கொண்டனர்.

மற்ற எல்லோரையும் விட ஆராதனாவும் இளமாறனும் தான் மிகவும் ஆச்சரியப் பட்டுவிட்டனர். இந்த விஷயம் கீர்த்திவாசனுக்கு எப்படி தெரியும்? எப்போதிருந்து தெரியும்? எப்படி கண்டுபிடித்தான்? இளமாறன் தன்னுடைய போலீஸ் மூளையையும் கண், காது போன்ற antennaக்களையும் வைத்து லேசர் கூர்மையோடு ஒவ்வொருவர் முகபாவத்தையும் அவர்கள் பேசுகிற வார்த்தைகளையும் body languageகளையும் உன்னிப்பாக கவனித்து காயை அடுத்தது யார் நகர்த்த போகிறார்கள் என்று காத்திருந்தான்.

ஆராதனா தான் முதலில் வாய் திறந்தாள், “உங்களுக்கு எப்படி தெரியும்?”,

ஆராதனாவின் குழப்பமான கேள்வியில் கீர்த்திவாசனின் ஆத்திரத்தீயில் flammable gas’ஐ சேர்த்து ஆக்ரோஷமாக எரியவைக்க, வார்த்தைகளை பற்றி யோசிக்காமல், “ஏன், mademoiselle சொல்லலைன்னா, எங்களுக்கா கண்டுபிடிக்க முடியாதா?”, என்றான் எகத்தாளமாக.

இப்போது சுறுசுறுவென கோபம் ஏறத்தொடங்குவது ஆராதனாவின் முறையாகியது.....”என்னை வேவு பார்க்க ஆள் வைச்சீங்களா?”

இதற்கு கீர்த்திவாசன் பதில் சொல்வதற்குள் சாம்பசிவம் மாமா ஒரு பக்கமும் பாட்டி இன்னொரு பக்கமும் வந்து ஆராதனா பக்கத்தில் வந்து கண்ணீரின் நடுவே, “கீர்த்தி சொல்லறது நிஜமா? நீ பவானியோட பொண்ணே தானா? உன்னை முதல் முதல்ல பார்த்த போதே எனக்கு ரொம்ப பழகின ஒருத்தரை பார்க்கிறது போல இருந்ததே ..... கடவுளே .... என்னால நம்பவே முடியல!!!”, என்று விசம்பலின் நடுவே சொல்லிவிட்டு பாட்டி தாங்க முடியாமல் அழத் துவங்க,

ஒருவேளை இவளுக்கு இப்படி உறவுமுறை பற்றிய விவரம் முதலில் தெரியாதோ, இப்போது கீர்த்திவாசன் சொல்லித்தான் தெரியவந்ததோ என்று நினைத்த மாமா, ஆறுதலாக நாலு வார்த்தை சொல்ல வந்தவர், கீர்த்திவாசன் தொடர்ந்து சொன்ன அடுத்த வரியில், குழம்பிப் போனார். அப்படியானால், ஆராதனாவுக்கு உறவுமுறை தெரிந்தே தான் வேலைக்கு என்று இங்கே வந்தாளா?

அப்பா மனதில் நினைத்ததை மகன் வாய்விட்டே கேட்டான், “நான் எப்படி தெரிஞ்சுக்கிட்டேன் என்கிறது இருக்கட்டும். நீ எப்போ சொல்வதாக இருந்தாய்? இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு எங்களை முட்டாளாக்க நினைத்தாய்?”, என்றான் கோபமாக உறுத்து விழித்த படி.

மீண்டும் ஆராதனா பதில் சொல்வதற்கு முன், மாமா கேட்டார், “ஏம்மா, சொல்லிட்டு இங்கே வந்திருக்கலாமே! பவானிய மறுபடியும் எப்போ பார்ப்போம் என்று நாங்க எல்லாரும் எத்தனை ஏக்கத்தோட காத்திருக்கோம்!! வெளிப்படையா சொல்லிட்டு வந்திருந்தியானா மேள தாளத்தோட வரவேற்றிருப்பேனே! இப்படி நர்ஸ் என்ற பேருல சம்பளத்துக்கு வேலை பார்க்க வேண்டிய அவசியம் தான் என்ன? இந்த வீட்டுல இந்த சொத்துல பாதி பவானியுடையது தானே. அதையெல்லாம் விடு, நீ வந்து இத்தனை நாளாச்சு.....பவானி வந்து பார்க்கவே இல்லையே? அவளுக்கு இன்னமும் எங்க மேல கோவம் தீரவே இல்லையா? இல்லை பவானிக்கு எங்களை பற்றி சொல்லவே இல்லையா?”, கோபமாக கேட்க நினைத்தும் செய்தியின் தாக்கத்தின் விளைவால், கோபம் தற்காலிகமாக வெளி வராமல், அதன் இடத்தை பவானியை பிரிந்த சோகமும் தங்கையின் மேல் வைத்த பாசமும் நிரப்பிக் கொள்ள கேள்வி குழைவாக தான் வந்தது.

மரகதம் மாமி இதற்குள் ஆராதனா உண்மை தெரிந்தும் அதை சொல்லாமல் மறைத்த விஷயத்தை மிகச் சரியாக ஊகித்து, “ஏம்மா, உங்க அம்மாவை அவமானப் படுத்தினாப் போலே உன்னையும் செய்துடுவோம்னு தான் சொல்லாமலே இருந்தியா?”, கேட்டுவிட்டு ஆராதனாவின் பதிலுக்காக பார்க்க,

இப்போது குண்டுசி போட்டாலும் பெரும் சப்தம் கேட்டு விடும் போல ஒரு அமானுஷ்ய நிசப்தம். கீர்த்திவாசனுக்கே ஒரு நிமிடம் அதனால் தான் ஆராதனா சொல்லவில்லையோ என்று தோன்றி

விட்டது. சஹானா அதற்குள் நாலு எட்டு எடுத்து ஆராதனாவின் முன்னால் வந்து, “ஆராதனா, நாங்க அந்த மாதிரி இல்லைன்னு இப்போ தெரிஞ்சிடிச்சு இல்லையா? அத்தையை இனிமே இங்கே அழைச்சிட்டு வர்துல உனக்கு எந்த யோசனையும் இல்லை இல்லையா? அத்தையும் நீயும் இனிமேல் இங்கேயே இருக்கலாமே. எங்களை விட்டு போகவே வேண்டாம் இல்லையா?”, என்று ஆர்வமாக உறுதி செய்துகொண்டாள்.

பாட்டி, “தனா.....பவானிக்கு இன்னுமா எங்க மேல கோவம்? அவங்க அப்பா மேல அவர் இருந்த வரை கோவமா இருந்தவ, அவர் இறந்தப்போ கூட வரலையே! இப்போவும் அதான் ஒதுங்கியே இருக்காளா? நான் என் பெண்ணை மறுபடி பார்க்கவே மாட்டேனா?.....”, வேதனையாக சொல்லிக் கொண்டே மெதுவாக அப்படியே சரியத் தொடங்கினார்.

“ஐயோ அம்மா...”, என்று அலறிய படி சாம்பசிவமும் மரகதமும் ரங்கநாயகி பாட்டியை நோக்கி விரைந்து செல்ல, “பாட்டி என்னாச்சு.....???”, என்று பதறிய படி ஆராதனாவும் சஹானாவும் பாட்டி பக்கமாக ஓடத்துவங்க, அதற்குள் பாட்டியை தாங்கிப் பிடித்திருந்தான் கிர்த்திவாசன். பாட்டியின் கன்னத்தை தட்டி, “பாட்டி....பாட்டி....இங்கே பாருங்க.....”, என்று சொல்ல, பாட்டியிடமிருந்து அசைவே இல்லை. சட்டென திரும்பி பூ ஜாடியில் இருந்த பூக்களை வெளியே எடுத்துப் போட்டுவிட்டு அதிலிருந்த தண்ணீரை பாட்டியின் முகத்தில் மென்மையாக தெளித்தான். மஹம்.....ஏதேனும் அசைவு இருந்தால்தானே?

கூடி இருந்த எல்லோருமே ஒரு நிமிடம் அதிர்ச்சியாகி பாட்டியை சுற்றி இருந்து அம்மா, அத்தை, பாட்டி என்று அழைக்க இளமாறன் சட்டென திரும்பி வாசல் கதவை விரிய திறந்து வைத்துவிட்டு, கிர்த்திவாசனிடம் சென்று, “சார், வாங்க ஹாஸ்பிடலுக்கு கூட்டிட்டு போய்டலாம். நான் காரை எடுத்துட்டு வரேன்”, என்று சொல்லிவிட்டு பதிலுக்கு காத்திருக்காமல் விரைந்தான்.

சுற்றுபுறம் மறந்து ஆராதனா, பாட்டியின் கைகளை பற்றி உலுக்கி, “பாட்டி, எழுந்திருங்க பாட்டி. இத்தனை வருஷம் கழிச்சு இப்போதான் எனக்கு உங்களை தெரிஞ்சிருக்கு. அதுக்குள்ளே உங்களுக்கு ஏதாவதுன்னா எனக்கு தாங்கவே தாங்காது .....பள்ளி பாட்டி.....எனக்கு நீங்க வேணும்.....எழுந்திருங்க பாட்டி”, என்று கதறினாள்.

அவளின் கதறலுக்கு எந்த விதமான ஆறுதல் வார்த்தைகள் சொல்லாமல் மீண்டும் ஒருமுறை அவளை உறுத்து பார்த்துவிட்டு, “அப்பா, அம்மா, பாட்டிய ஹாஸ்பிடலுக்கு அழைச்சிட்டு போகணும். சகி, நீ கொஞ்சம் பாட்டி வழக்கமா சாப்பிட்டு BP மாத்திரைகள் எடுத்துட்டு கிளம்பு. டாக்டர் கேட்டால் காட்டவேண்டி இருக்கும்”, என்று சொல்லிவிட்டு அவன் அப்பா அம்மாவை அழைத்துக் கொண்டு பாட்டியை இரு கையிலும் ஏந்திக் கொண்டு சென்று விட்டான்.

சில நொடிகளில் பாட்டியின் அறையில் இருந்து அண்ணன் சொன்ன மாத்திரைகளை எடுத்துக் கொண்டு வந்த சஹானா, ஹாலில் ஆராதனா மட்டும் தனியாக அடிபட்ட தோற்றத்தில் நின்றிருப்பதை பார்த்துவிட்டு, “ஆராதனா, நீயும் வா, ஹாஸ்பிடலுக்கு போகலாம் வா”, என்று அழைத்து விட்டு, “கனி, கொஞ்சம் வீட்டை பார்த்துக்கோ. நாகம்மா, மாடியில் குழந்தைகள் தூங்கறாங்க. இன்னைக்கு ஒரு நாள் மட்டும் நீங்க பார்த்துக்கோங்க. நாளையில இருந்து நாங்க யாராவது ஒருத்தர் பார்த்துக்கறோம். ஏதாவது வேணுமானா போன் பண்ணுறேன். இப்போ கிளம்பறேன்”, என்று சொல்லிவிட்டு ஆராதனாவையும் கூட்டிக்கொண்டு வாசலுக்கு விரைந்தாள்

முதல்முதலாக தொலைபேசி மூலம் போலீசுக்கு தகவல் தரப்பட்ட PCO நிலையத்துக்கு செல்வதற்கு முன்பாக கிர்த்திவாசனின் அலுவலகத்திற்கு செல்ல வேண்டும் என்று தீர்மானித்துக் கொண்ட வசந்த் முதலில் அங்கே சென்றான். நல்ல வேளையாக வசந்த் அலுவலகத்திற்கு சென்று இறங்கிய ஒரு பத்து நிமிட காத்திருப்பிலேயே நல்லசிவத்தின் கார் உள்ளே நுழைந்தது. சற்று தொலைவில் மறைவில் இருந்த வசந்த், நல்ல சிவத்தை வெவ்வேறு கோணங்களில் படம் பிடித்து வைத்துக் கொண்டான்.

ஏற்கனவே சாம்பசிவத்தொடு பேசுகையில் தாமோதரனையும் படம் பிடித்து வைத்திருப்பதால் அதையும் எடுத்துக் கொண்டு அந்த PCO இருக்கும் இடத்திற்கு செல்ல காலை வேளையானதால் நல்ல ஜன சந்தடியாக இருந்தது. அக்கம் பக்கம் இருக்கும் வேறு சில பல கடைகளிலும் வீடுகளிலும் மக்கள் தத்தம் வேலைகளில் முழுகி இருந்தனர்.

முதலில் வீடுகளில் விசாரிக்கலாம் என்று PCO இருக்கும் பூத்திற்கு நேரெதிராக இருந்த வீட்டிற்கு சென்று கேட்டான். கதவை தட்டியதும் வெளியே வந்த மூக்குக் கண்ணாடியும் ஹிந்து பேப்பர் சகிதமுமாக வந்த பெரியவரை பார்த்ததும் தன்னுடைய ID கார்டை எடுத்து அவர் முன்னே நீட்டி,

“வசந்த ஃப்ரம் சென்டல் டிடெக்டிவ் யூனிட், ஒரு கேஸ் விஷயமாக விசாரிக்க வந்திருக்கேன்”, என்றான்.

“ஓ.....சொல்லுங்க, ஹொவ் கேன் ஐ ஹெல்ப் யூ?”, என்று உடனடியாக (சிறிது உற்சாகமாகவும் கூட – ரியல் லைப் போலீஸ் இன்வெஸ்டிகேஷன் பார்க்கிற ஆர்வத்தில்) உதவிக்கரம் நீட்டினார்.

“இந்த போட்டோவில் இருப்பவரை இந்த பக்கம் எப்போவாவாது பார்த்துருக்கீங்களா என்று சொல்ல முடியுமா?”, என்று கேட்டு விட்டு ஏற்கனவே பிரிண்ட் போட்டு வைத்திருந்த தாமோதரனின் போட்டோவை காட்டினான்.

மூக்கை சுருக்கி, மூக்குக் கண்ணாடியை இன்னும் நன்றாக மேலே தூக்கி என்று ஏகப்பட்ட பில்டப்புகளுக்கு பிறகு உதட்டை பிதுக்கி, “இல்லையே.....நான் பார்த்ததே இல்லையே.....”, என்றார்.

பிறகு இப்போது நல்லசிவத்தை போட்டோ எடுத்ததை டிஜிட்டல் கமெராவில் ஸ்க்ரீனில் டிஸ்ப்ளே செய்து, “இது கொஞ்சம் சின்னதாக தெரியும். காமேராவிலேயே இருக்கிறதால். இவரையாவது பார்த்திருக்கீங்களா என்று சொல்லுங்க.....”, என்றான்.

மீண்டும் சில பல பில்டப்புகளுக்கு பிறகு அதே போல உதட்டை பிதுக்கி, “ப்ச்.....பார்த்த நெனவே வரலை...”, என்று சொல்லிவிட, வேறு வழியில்லாமல், “வீட்டில் வேறு யாராவது இருக்காங்களா? அவங்களிடமும் விசாரிக்கணும்...”, என்று கேட்க,

“இருங்க.....கூப்பிடறேன்”, என்று சொல்லிவிட்டு உள் பக்கமாக குரல் கொடுத்தார் “கமலா.....இங்க சித்த வந்துட்டு போ...”, என்று,

உள்ளிருந்து வந்த “ணங்” ஓசை கமலா வருவதை முன்னறிவித்தது. பின்னறிவிப்பாக அவரின் குரல் வான் அலைகளில் மிதந்து வந்தது, “அட்டா....செகண்ட் டோஸ் காபி கொடுக்க ஒரு பத்து நிமிஷம் லேட் ஆனா போதுமே.....சின்ன குழந்தை மாதிரி தவிக்க ஆரம்பிச்சிடுவீங்க.....”, என்று.

தூக்கி செருகிய புடவையும் அதற்கு மேலே தூக்கி பிடித்த குழம்புக் கரண்டியும் அவர் காலை நேர பிசியை சொல்ல, சமையல் அறையிலிருந்து வெளியே வந்தவர் வசந்ததும் பெரியவரும் வாசல் படி அருகில் ஒன்றாக நிற்பதை கண்டு விட்டு, குரல், கரண்டி, செருகிய புடவை ஆகிய எல்லாவற்றையும் தாழ்த்தி பவ்யமாக, “கூப்பேளா?”, என்றபடி வந்தார்.

மனைவியை பார்த்ததும் பெரியவரும் உற்சாகமாக, மேடை ரகசியம் போல, “கமலா, சார் பேரு வசந்த்தாம். போலீசாம். நிஜ போலீசிட்.....எதோ விசாரணையாம்”, என்று எடுத்துக் கொடுத்தார்.

வசந்த அவனது ID கார்டை அவர் முன் நீட்டிவிட்டு தன்னை அறிமுகப் படுத்திக் கொண்ட பிறகு, போட்டோக்களை காட்டி, “இவங்க ரெண்டு பேருல யாரையாவது கொஞ்ச நாளைக்குமுன்னால் இங்கே பார்த்துருக்கீங்களா?”, என்று கேட்டான்.

போட்டோக்களை பார்த்துவிட்டு அவரும், “இல்லையே.....பார்த்த மாதிரி இல்லையே! எப்போ கேட்கறீங்க? போன ஒரு வாரத்துலையா? இல்லை, அதுக்கும் முன்னாடியா?”, என்றார்,

வசந்த, “சுமார் நாற்பத்தைந்து நாட்களுக்கு முன்னால். இரண்டு மாதங்களுக்குள்”, என்று சொல்ல,

“ஓ.....நாங்க ரெண்டு பெரும் சிங்கப்பூருல எங்க பெண் பிரசவத்துக்கு போயிட்டு இப்போ பத்து நாள் முன்னால தான் இந்தியாவுக்கே வந்தோம். சிங்கப்பூருல ஆறு மாதம் இருந்தோம்”, என்று ஒரு குரலாக சொல்லிவிட்டனர்.

பெரியவரை பார்த்தால் அவர்கள் சென்று வந்ததற்கு சாட்சியாக பாஸ்போர்ட்டை கூட காட்டுவார் போலிருந்தது.

வேறு வழியில்லாமல், அவர்களிடமிருந்து விடை பெற்றுக் கொண்டு வெளியே வந்தான் வசந்த்.

அவனுடன், அந்த அம்மாளின் குரலும் காற்றினிலே வரும் கீதமாக வந்தது, “வாசல்ல யாராவது வந்தா, கொஞ்சம் உள்ள வந்து மெதுவா கூப்பிடறதில்லையா? இப்படியா நின்ன இடத்துலேருந்து கத்துவீங்க?”, என்ற மனைவியின் சாடலுக்கு பதிலாக, “கச கசன்னு இருக்கு, குளிக்க

போறேன்.....இன்னைக்கு செகண்ட் டோஸ் காபி வேண்டாம்”, என்று சொல்லி தப்பிக்கும் குரலும் கேட்டது.

இதே போல இன்னும் அக்கம் பக்கத்து சில வீடுகளிலும் சிறு பெட்டிக்கடை முதல் பால் பூத் மற்றும் காய் கறி கடை, பார்மசியிலும் கேட்ட பின்னும் ஒன்றும் பெரிதாக அவனுக்கு விடைகள் கிடைக்கவில்லை.

கடைசியாக விசாரித்த பல சரக்கு மளிகை சாமான் கடையில் இருந்து குளிர்ச்சியாக ஒரு குளிர் பானத்தை குடித்துக் கொண்டே கேஸ் பற்றின யோசனையில் ஆழ்ந்திருக்க, கடைக்கு வந்த இருவர் பேசியது காதில் விழுந்தது.

“பொண்ணு கல்யாணம் என்ன ஆச்சு?”

“ப்ச்.....”

“பையனுக்காவது வேலை கிடைச்சதா?”

“ஹுக்கும்..... என்னவோ கலெக்டர் உத்தியோகமே இவன் கைக்கு வந்துடப்போற மாதிரி உக்காந்திட்டு இருக்கான்”

“மாமியாருக்கு எப்படி இருக்கு?”

“ப்ச்.....ஒண்ணும் சொல்லிக்கற மாதிரி இல்ல...”

“அதனுக்கு நேரம் காலம் வரணும். எல்லாம் அமையற நேரம் வந்தா பாரு.....டாண் டாண்ணு எல்லாம் நல்ல படியா நடக்கும். நீ சாயங்காலம் வந்து சந்தியா வேளையில் கோவிலுக்கு வந்து ஒரு மண்டலம் விளக்கேத்தறேன்னு வேண்டிக்கோ.....நீ எதிர்பார்க்கிறதெல்லாம் நடக்கும்.....ரெண்டு தேங்கா, கால் கிலோ ரவை, ஒரு லிட்டர் கடலெண்ணெய் கொடுப்பா.....”, என்று ஆறுதல், அட்வைஸ், மளிகை லிஸ்ட் என்று எல்லாவற்றையும் ஒரு காக்கடையில் மில்க் ஷேக்காக்கி சொல்லிய அந்த குடும்பஸ்தரீயை சிறிது ஆர்வமாக பார்த்தான் வசந்த்.

அதனுக்கு நேரம், காலம்.....அந்த போன் கால் வந்த நேரத்தில் விசாரித்தால் இன்னும் பலன் இருக்குமோ?

கோவில்.....பக்கத்தில் கோவில் இருப்பதால் மாலை வேளையில் அங்கே சாமி கும்பிட வந்தவர்கள் ஒரு வேளை பார்த்திருக்கலாமோ?

சரிதான், இன்று மாலை இந்த பக்கம் ஒருமுறை வந்து விசாரிக்கலாம், என்று நினைத்துக் கொண்டு கடைக்காரரிடம் பாட்டிலை திருப்பி கொடுத்து விட்டு, மீதி சில்லறையை வாங்கிக் கொண்டு நகர்ந்தான்.

ICUவில் இருந்த ரங்கநாயகிப் பாட்டியை கண்ணாடிக் கதவின் வழியாக கவலையாக பார்த்தபடி இருந்த மாமி, ஆராதனா மற்றும் சஹானா மூவரும் காத்திருக்க, கீர்த்திவாசனும் சாம்பசிவமும் டாக்டருடன் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

“It is a Stroke. நாற்பத்தைட்டு மணி நேரம் இங்கே ICUவில் observation’ல இருக்கணும். அதற்கு பிறகு தான் சொல்ல முடியும். CT ஸ்கேன் செய்து பார்த்தால் தான் பிரைன் டமேஜ் பற்றி சொல்ல முடியும். neurologist கிட்ட appointment புக் பண்ணிக்கோங்க”, என்று சொல்லிவிட்டு பேச்சு வார்த்தை முடிந்ததற்கு அடையாளமாக அவர் அடுத்த பேஷன்ட் பற்றின ரிப்போர்ட்டை கையில் எடுத்துக்கொள்ள, அதன் அர்த்தம் புரிந்து கீர்த்திவாசனும் சாம்பசிவமும் அறையை விட்டு வெளியே வந்தனர்.

இளமாறன் ஒரு கண்ணை டாக்டர் அறைக்கு வைத்து மற்றொரு கண்ணை ICU வாசலிலும் வைத்து, காத்திருந்தான். மருத்துவமனை என்பதாலும் பல்வேறு உயிர்காக்கும் உபகரணங்கள் இருக்கும் இடம் என்பதாலும் கைபேசியை அணைத்து விட்டிருந்தான்.

கைகள் அவ்வப்போது இடுப்பில் மறைவாக இருந்த பிஸ்டலை தொட்டுப் பார்த்த படி எந்த விதமான எதிர்பாராத சூழலுக்கும் தயாராக இருக்க, செல்போன், பேஜர் என்று எதையும் கொண்டு வசந்தை தொடர்பு கொள்ள முடியவில்லையே என்று நினைத்திருந்தான். ரிசப்ஷனில் இருக்கும் கூட்டத்தை பார்த்தால் கொத்தவால் சாவடி போல இருந்தது. சற்று கூட்டம் குறையட்டும் என்று காத்திருந்தான்.

இத்தனைக்கு நடுவிலும் பின்னணி இசை போல மூளையின் ஒரு மூலையில் சஹானாவின் கண்ணீரில் குளித்து விசும்பலில் நனைந்த வேதனையான முகம் வேறு அவனை வருத்தப் படுத்தியது. அவள் தலையை வருடி, “கவலைப் படாதே கண்ணம்மா”, என்று சொல்லத்துடித்த நாவையும் வருடத்துடித்த கையையும் சிறிது கஷ்டத்துடனேயே கட்டுப் படுத்திக் கொண்டான்.

டாக்டர் அறையை விட்டு வெளியே வந்த கீர்த்திவாசன் நேரே அவன் அம்மாவிடமும் தங்கையிடமும் வந்து, டாக்டர் சொன்ன விவரங்களை சுருக்கமாக சொன்னான். கேட்டுக் கொண்டிருந்த மரகதம் அம்மா, “கடவுளே, நான் என்ன செய்வேன்!!! ஒரு நாள் கூட தலை வலி, ஜூரம் என்று படுத்ததில்லையே.....அவருக்கு போய் இப்படி வரணுமா?”, என்று மெல்லிய குரலில் அரற்றினார். “ஷ்.....அம்மா, இது ஹாஸ்பிடல். எல்லோரும் திரும்பி பார்க்க போறாங்க, பாட்டிக்கு ஒண்ணும் ஆகாது, எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கு. கண்ணை துடையுங்க”, என்று அம்மாவை தேற்றிவிட்டு, தங்கைக்கு ஆறுதலாக அவள் தோளை அணைத்துத் தட்டிக் கொடுத்தவன், மறந்தும் ஆராதனா பக்கம் திரும்பவில்லை. கடைசியில் பொறுக்க முடியாமல் ஆராதனாவே, “வந்து.....பாட்டியை எப்போ உள்ளே போய் பார்க்க முடியும் என்று டாக்டர் சொன்னாரா?”, என்று பரிதாபமாக பார்க்க, கீர்த்திவாசனுக்கு இருந்த கோபத்திற்கு, “சொல்லலை, ஆனால், போய் பார்த்தாலும் அவங்களை டென்ஷன் ஆக்கற யாரையும் உள்ளே விடுவாங்களான்னு சந்தேகம் தான்”, என்று குரோதமாக குத்தினான். இதை கேட்ட ஆராதனா திகைத்துப் போய் முகம் வெளுத்து விட்டான். “பாட்டிக்கு இப்படி ஆனதற்கு நான் காரணமில்லை”, என்று குரல் நடுங்க கூறி விட்டு அங்கிருந்து நகர்ந்து வந்து விட்டான்.

சஹானா, “அண்ணா, என்னதிது? ஏன், இப்படி எல்லாம் பேசறீங்க? அண்ணி மேல என்ன தப்பிருக்கு? பாட்டி மேல அவங்களுக்கு பாசமில்லையா என்ன? பாட்டிக்கு இப்படி ஆகும்னு அவங்க நினைச்சாங்களா?”, என்று கேட்டாள்.

சஹானாவின் அண்ணி என்ற வார்த்தையில் அதிர்ச்சி, ஆச்சரியம், ஆராய்ச்சி என்று மாறி மாறி பார்த்துவிட்டு கடைசியில் திருட்டு முழியில் வந்து நின்றனர் கீர்த்திவாசனும் ஆராதனாவும். ஆராதனா இதை எப்படி எடுத்துக் கொள்கிறாள் என்று பார்க்க கீர்த்திவாசன் அவள் முகத்தை பார்க்க, கீர்த்திவாசனுடைய பதிலுக்காக ஆராதனா மூச்சை பிடித்துக் காத்திருந்தான்.

“சம்பளம் கொடுக்கும் முதலாளி என்று தானே சொன்னாள்..... அண்ணியாவது ஒண்ணாவது..... ” என்று கீர்த்திவாசன் மனம் உழல;

“என்னை பார்த்தாலே கடு கடு என்று இருக்கான், நின்று பேசுறது கூட இல்லை, நானாக பேசினாலும் குத்தலாக பதில்.....இதில் அண்ணியாவது ஒண்ணாவது.....”, என்று ஆராதனா பொறுமை;

தாங்கள் தேடிய விடை கிடைக்காததில் இருவரும் சஹானாவிற்கு பதில் சொல்லாமல் தலையை திருப்பிக் கொண்டனர். சஹானாவின் அண்ணி என்ற விளிப்பாடு அங்கே காற்றில் இட்ட கற்பூரமாய் கண்டுகொள்வார் யாரும் இன்றி கரைந்தது.

மேலும் சில மணி நேரங்கள் கழித்து கண் விழித்த ரங்கநாயகிப் பாட்டியை பரிசோதித்த மருத்துவர்களும் நரம்பியல் நிபுணரும் (neurologist) வந்து பார்த்துவிட்டு மூளைக்கு பெரிதாக சேதாரம் இல்லை என்றாலும் அவரை எந்த விதத்திலும் மன அழுத்தத்திற்கு உள்ளாக்க கூடாது என்று சொல்லி விட்டு சென்றனர்.

இதனாலேயே உடனே சென்று அம்மாவிடம் பாட்டியின் நிலையை சொல்ல வேண்டும் என்று மனம் துடித்தாலும், தான் நல்லது செய்யப் போய் பாட்டிக்கு அதனால் ஏதாவது ஆகிற்று என்றால் ஏற்கனவே கடித்துக் குதறிக் கொண்டிருக்கும் கீர்த்திவாசன் என்ன சொல்வானோ என்ற தயக்கம் ஒரு பக்கமும், தனக்கே பாட்டியின் நிலையை குறித்து பயம் இருந்ததாலும் பேசாமல் இருந்தான்.

மருத்துவ பரிசோதனைகள் முடிந்ததும் இருவர் இருவராக சென்று பார்க்கலாமென்று கூறியதன் படி, முதலில் சாம்பசிவமும் மரகதமும் சென்று பார்த்துவிட்டு சிறிது நேரம் அவர் அருகில் உட்கார்ந்து விட்டு வந்தனர். அவர்கள் வெளியே வந்ததும், கீர்த்திவாசன் தங்கையை கூப்பிட, “நீ போய் பார்த்திட்டு வா அண்ணா.....நானும் ஆராதனாவும் அப்புறமா வரோம்”, என்று அவள் “அண்ணியை” விட்டுக் கொடுக்காமல் சொல்ல, இருவரையும் ஒரு முறை முறைத்து விட்டு கீர்த்திவாசன் மட்டும் உள்ளே சென்று பார்த்தான்.

உள்ளே சென்ற கீர்த்திவாசன் பாட்டியை அந்த கோலத்தில் மருத்துவமனையில் பார்த்ததும் மீண்டும் ஒரு முறை ஆராதனா தானே இதற்கெல்லாம் காரணம் என்று உள்ளுக்குள் குமைந்தான். இருந்தாலும் பாட்டியின் அருகில் சென்று, எப்படி பேசுவது என்று ஒரு நிமிடம் யோசித்தவன், “பாட்டி, இப்படி எங்களை பயமுறுத்தணும்னு எத்தனை நாளா ப்ளான் போட்டு வச்சிருந்தீங்க? ஆனாலும் ரொம்ப மோசம் பாட்டி...”, என்று இலகு குரலில் சொல்லிக் கொண்டே பாட்டியின் கையை எடுத்துக் கொண்டான். குரலில் மட்டும் தான் இலகு தன்மை இருந்தது, கண்ணில் பாட்டிக்கு சரியாகி விட வேண்டுமே என்ற கவலையும் பாட்டியை மேலும் வருத்தப் படுத்தவோ கவலைப் படுத்தவோ கூடாது என்ற அக்கறையும் தெரிய பாட்டியின் கையை இதமாக வருடிக் கொடுத்தான்.

பேரனின் முயற்சியை புரிந்து கொண்டதற்கு அடையாளமாக பாட்டியின் விரல்கள் கீர்த்திவாசனின் கைகளை அழுந்த பிடிக்க முயன்று அது முடியாததால் விரல்கள் மட்டும் அவன் விரல்களை சேர்த்துப் பிடித்தது.

மேலும் சிறிது நேரம் பேசிக்கொண்டு இருந்துவிட்டு அவன் வெளியே வந்த பிறகு உள்ளே சென்ற சஹானாவும் ஆராதனாவையும் பார்த்த பாட்டியின் முகத்தில் பெரிதாக மாறுதல் ஒன்றும் ஏற்படவில்லை என்றாலும், கண்கள் பர பரப்பாக அவரது ஆவலை சொல்ல, இருவரும் வேகமாக சென்று பாட்டியின் இரு பக்கத்திலும் சென்று உட்கார்ந்து கொண்டு சஹானா பாட்டியின் கையை அவன் கையில் எடுத்துக் கொண்டு அவன் கன்னத்தோடு ஒட்டிக் கொண்டாள்.

ஆராதனா, பாட்டியின் இரு பக்க கன்னத்திலும் கையை வைத்து, "பாட்டி, என்ன பாட்டி, இப்படி பயமுறுத்திட்டங்க? எத்தனை நாள் கழிச்சு சந்திச்சிருக்கோம்.....எனக்கு உங்ககிட்ட பேசுறதுக்கு நிறைய இருக்கு பாட்டி. நல்ல படியா உடம்பு தேறி வந்ததும் எனக்கு தினமும் மொட்டை மாடியில் உட்கார்ந்து சாதம் உருட்டி கையில் கொடுப்பீங்களாம்.....எங்க அம்மா, தாத்தா எல்லார் பற்றியும் நீங்க சொல்லுற கதையை கேட்டுட்டே நான் சாப்பிட்டுட்டு அங்கேயே உங்க மடியில் தலை வச்சு படுத்துக்குவேனாம்.....", அழுகையில் மேலே சொல்ல முடியாமல் திணறிய படி ஆராதனா தவிக்க, சஹானா, "பாட்டி, நல்ல படியா உடம்பு சரி பண்ணிட்டு வாங்க பாட்டி, அத்தையையும் நம்மோட அழைச்சிட்டு வந்துடலாம். எல்லாரும் அப்பறம் ஒண்ணா ஒரே வீட்டுல இருக்கலாம்", என்று பாட்டிக்கு உடம்பு தேற்றிக் கொண்டு வர ஒரு முக்கிய காரணத்தை நயமாக சுட்டிக் காட்டினாள்.

*****

அத்தியாயம் இருபத்தி இரண்டு

ஆராதனாவும் சஹானாவும் பாட்டியை பார்த்துவிட்டு வெளியே வந்த போது கீர்த்திவாசன் இளமறனோடும் இளங்கோவோடும் பேசிக்கொண்டிருந்ததை பார்த்தான். மாமா மாமி இருவரும் அங்கே போடப் பட்டிருந்த நாற்காலிகளில் அமர்ந்திருந்ததை பார்த்துவிட்டு சஹானா அந்தப் பக்கம் செல்ல, ஆராதனாவின் கால்கள்

ஆராதனாவும் சஹானாவும் பாட்டியை பார்த்துவிட்டு வெளியே வந்த போது கீர்த்திவாசன் இளமறனோடும் இளங்கோவோடும் பேசிக்கொண்டிருந்ததை பார்த்தான். மாமா மாமி இருவரும் அங்கே போடப் பட்டிருந்த நாற்காலிகளில் அமர்ந்திருந்ததை பார்த்துவிட்டு சஹானா அந்தப் பக்கம் செல்ல, ஆராதனாவின் கால்கள் லேசாக தந்தியடிக்க, சஹானாவை பின் தொடராமல் சற்றே பின் தங்கி நின்றாள்.

ஆனால், சஹானாவின் வருகையை கவனித்து விட்டு பேசிக்கொண்டிருந்த பேச்சை நிறுத்தி தலையை திருப்பி பார்த்த சாம்பசிவம் மாமாவோ, சஹானா மட்டும் அருகே வர, ஆராதனா தயக்கமாக பின் தங்கிவிட்டதை கவனித்து விட்டு அவள் பக்கம் கையை நீட்டி, "வாம்மா...", என்றார்.

அதற்கு மேல் எந்த அழைப்பும் வேண்டி இருக்கவில்லை ஆராதனாவிற்கு. அத்தனை நேரம் மனதை அழுத்திக் கொண்டிருந்த பாரம் லேசாக சிறு கேவலுடன், மாமாவின் அருகே ஓடிச்சென்று அவர் கையை பிடித்துக் கொண்டு, "மாமா, முதல்லையே சொல்லலை என்று என் மேலே கோபமா மாமா? உங்க கிட்டேருந்து ரொம்ப நாளைக்கு மறைத்து வைக்கணும்னு நான் நினைக்கலை, உங்களை பற்றி எல்லாம் தெரிந்து கொண்டு பிறகு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அம்மாவை பற்றி உங்களிடம் சொல்லிவிட்டு அம்மாவை இங்கே அழைத்து வரணும்னு தான் நான் நினைச்சிருந்தேன். அதுக்குள்ளே இப்படி ஆகிப் போச்சு. பாட்டிக்கு உடம்புக்கு வந்ததற்கு நான் தான் காரணம் என்று நீங்களும் நினைக்கிறீங்களா மாமா?", என்று அடி பட்ட குழந்தையாக கேவினாள்.

ஆராதனாவின் அழுகையை பொறுக்க முடியாத சாம்பசிவம், "ச்சே ச்சே.....என்னம்மா இது? கண்ணை துடை..... உன் மேல எனக்கு என்ன கோபம். அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்ல.....சொல்லி இருந்திருக்கலாமே என்கிற ஆதங்கம் தான். ஆனால் இனிமேல் கொஞ்சம் கூட நேரத்தை வீணடிக்க வேண்டாம்னு பார்க்கிறேன். பவானியை உடனே பார்க்கணும். பவானியும் அம்மாவை பார்க்கணும். நீ நம்ம காரை எடுத்துட்டு போய் பவானியை அழைச்சிட்டு வாம்மா", என்று சமாதானம் சொல்லிவிட்டு தங்கையைப் பார்க்கும் ஆவலையும் வெளியிட்டார். மரகதமும், "நீங்க எல்லாம் திரும்ப கிடைச்சதே எங்களுக்கு மிகவும் சந்தோஷமா இருக்கு. அதனால் நீ வருத்தப் படாதே. மாமா சொன்னது போல, நீ போய் பவானியை அழைச்சிட்டு வா. போதும் இத்தனை நாள் பிரிஞ்சு இருந்ததெல்லாம். இனிமேல் எல்லோரும் எப்போதும் சேர்ந்து தான் இருக்கணும்", என்று தேறுதல் சொல்லி அப்படியே நாத்தனாரை அழைத்து வருவதற்கான சிறு உத்தரவையும் சேர்த்தே சொன்னார்.

சஹானா, ஆராதானாவின் கையை பிடித்து அழைத்துக் கொண்டு தனியாகப் போய், "ஆராதனா, நீ எதுக்கு யோசிக்கற என்று எனக்கு தெரியும். அண்ணா உன்னை இன்று அப்படி சத்தம் போட்டதால் தானே. அண்ணாவுக்கு நீ மறைச்சிட்ட என்ற கோவத்தை விட, அவர் கிட்ட சொல்லாம மறைச்சிட்ட என்று தான் கோவம். அப்படின்னா, அவருக்கு உன்னை ரொம்ப பிடிச்சிருக்கு போல. நம்ம மனசுக்கு பிடிச்சவங்க நம்ம கிட்ட ஏதாவது சின்ன விஷயத்தை மறைச்சால் கூட தாங்கவே முடியாது. அண்ணாவுக்கு உன் மேல கோவம் வருதுன்னா அங்கே உரிமையும் இருக்கு ஆராதனா. எனக்கு எங்க அண்ணாவை தெரியும். அப்படி எல்லாம் முன்ன பின்ன தெரியாதவங்களை எல்லாம் வீட்டுக்குள்ள அதுவும் குழந்தைகளை பார்த்துக்கற பொறுப்பான வேலைக்கு சேர்த்துக்கவே மாட்டார். உன் மேல இருந்த நம்பிக்கை தான் அவர் உன்னை ப்ரைவேட் நர்சிங்கிற்கு கேட்க காரணம். இன்னைக்கு ஒரு நாள் கொஞ்சம் கோவமா கத்திட்டார் என்று நீ வருத்தப் படாதே. நீ வேணா பாரேன்....", என்றெல்லாம் பல விதங்களில் அண்ணாவின் செய்கைக்கு விளக்கம்கொடுத்தாள்

சஹானா சொன்ன அத்தனை விளக்கங்களையும் குறுக்கே ஒன்றும் பேசாமல் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஆராதனா, சஹானாவின் நல்ல மனதையும், உயர்ந்த குணத்தையும் ஆச்சரியப் பட்டவள், "எப்படி இவளால் இப்படி இருக்க முடிகிறது? ஒரு முறை கூட மறைமுகமாகக் கூட 'ஏண்டி மறைத்தாய்?' என்று கேட்கவே இல்லையே! குறையே கண்டுபிடிக்கத் தெரியாத குணமா? இல்லை, அதை சொல்லாமல் ஒதுக்கத் தெரிந்த நாகுக்கு குணமா? சரியோ!!! தவறோ!!! அதை சுட்டிக் காட்டி விளக்கம் கேட்காத நாகரீகம் எத்தனை பேருக்கு இருக்கும்? வாய்ப்பு கிடைத்தும், நக்கீர் குணத்தை கொண்டு வராமல் அனுசரணையாகவே நடந்து கொள்கிறாளே", என்று நினைத்தவள் அப்படியே பாய்ந்து சஹானாவை இறுகத் தழுவித் கொண்டாள்.

சரியாக அப்போது அங்கே கிரீத்திவாசனும் இளமாறன், வசந்த் சகிதம் வர, அவனின் தொண்டை கணைப்பில் சுதாரித்து சுற்றுப் புறம் உணர்ந்து விலகினாள் ஆராதனா. ஆராதனாவிடமிருந்து அத்தகைய உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டை இது வரை பார்த்திராததால், மூவருமே சிறிது ஆச்சரியமாகவும் ஆர்வமாகவும், 'என்ன விஷயம்?' என்பது போல பார்க்க, அவர்கள் பார்வையை கண்டு கொள்ளாமல் தான் சொல்ல வந்ததை வேகமாக சொன்னாள் ஆராதனா,

"இத்தனை நாளாக உன்னை போல ஒரு ஃபிரெண்ட் இருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும் என்று பல முறை நினைத்திருக்கேன் சஹானா. ஆனால் இன்று என்ன தோணுது தெரியுமா? வெறும் பிரெண்ட் மட்டும் போதாது.....உன்னோடு கசின், தங்கை, தோழி என்று எல்லா உறவுகளிலும் பழகணும் என்று ஆசையாக இருக்கு. வேறு எது எப்படி போனாலும் சரி.....உன்னுடனான பழக்கம் மட்டும் எனக்கு என்றென்றும் வேணும் சஹானா. கண்டிப்பா எனக்கு கொடுப்பாய் தானே?", என்று கேட்டுவிட்டு பதில் எதிர்பார்க்காமல் மீண்டும் ஒரு முறை ஒரு சிறு தழுவலோடு அவளை விடுவித்தாள்.

கிரீத்திக்கு தோன்றிய ஒரே எண்ணம், "தங்கையோடும் ராசியாகி விட்டாள். ஏற்கனவே பாட்டியோடு அத்தனை அன்னியோன்னியமாக இருப்பாள். பிறகு, அப்பா அம்மாவையும் கவர்ந்தாச்சு போலிருக்கு. இப்போ தங்கையும். நான் ஒருத்தன் தான் அவளுக்கு வேண்டாதவன்.....", என்ற கசப்பான உணர்வை ஏற்படுத்தியது.

ஆனால் வீட்டில் அப்படி கோபப் பட்டுவிட்டு இப்போது ஏங்கி பிரயோஜனமில்லை. இப்போது நடக்க வேண்டிய வேலையை கவனிக்க வேண்டியது தான்," என்று யோசித்து விட்டு, ஆராதனாவிடம், "நீ எப்போ உங்க வீட்டுக்கு போய் அத்தையை அழைச்சிட்டு வரப்போற?", என்று மொட்டையாக கேட்டாள்.

"சரி தான் போடா, நீ கத்தும் போது கத்துவ, அப்பறம் ஒண்ணுமே நடக்காத மாதிரி பேசும் போது நான் எல்லாவற்றையும் மறந்து பேசணுமா?", என்றெல்லாம் கேட்காமல் நிதானமாக அவன் பக்கம் பார்வையை திருப்பி சிறிதும் பிசிரடிக்காத குரலில், "கிளம்பணும். பாட்டி பற்றி டாக்டர் சொன்னதை கேட்க தான் இத்தனை நேரம் காத்திருந்தேன். உள்ளே போய் பாட்டியையும் பார்த்தாச்சு. இனிமேல் டிலே பண்ணாமல் அம்மாகிட்ட விஷயத்தை சொல்லிவிடணும். நான் கிளம்பறேன். சரி சஹானா, நான் வரேன்.....பை", என்று சொல்லிவிட்டு கிளம்ப தயாரானாள், எப்படி போகப் போகிறோம் என்று கூட யோசிக்காமல். ஏனென்றால் வீட்டிலிருந்து கிளம்பும் போது, பாட்டிக்கு என்னாயிற்றோ என்ற பதை பதைப்பில் கையில் பர்ஸ் எதுவும் எடுத்துக் கொள்ளாமல் வந்தாயிற்று. சிறிது யோசித்தவள், அதனால் என்ன? வீட்டுக்கு போனதும் அம்மாவிடமிருந்து பணத்தை வாங்கிக் கொடுத்துவிட வேண்டியது தான்.....என்று நினைத்துக் கொண்டாள்.

ஒரு கையை அவள் பக்கம் நீட்டி இன்னொரு கையை வாசல் பக்கம் காட்டி, “வா, நான் உன்னை அழைச்சிட்டு போறேன். எனக்கும் அத்தையை பார்த்து பேச வேண்டி இருக்கு.....”, என்று சொல்லி அழைத்தான். மறுத்துவிடுவாளோ என்ற தயக்கம் வேறு ஒரு புறம்.....

ஆனால், ஆராதனாவிற்கு யாரோ முகம் தெரியாத டாக்சி டிரைவர் ஓட்ட அதில் வீடு சென்று சேருவதை விட கிர்த்திவாசனுடன் செல்லுவதில் எந்த தவறும் இல்லை; அவசரத்திற்கு இதை விட நல்ல வழி வேறு இல்லை.....என்று தோன்ற, எந்த விதமான அனாவசிய பிசுவும் செய்து நேரத்தை வீணடிக்காமல், “சரி, வாங்க போகலாம்”, என்றாள் சுருக்கமாக.

அராதனாவின் தெளிந்த மன நிலையையும் அனாவசிய குழப்பங்கள் இல்லாமல் சட்டென முடிவெடுக்கும் குணத்தையும் மெச்சிய படி, அவளை அழைத்துக் கொண்டு நகர, அப்போது தான் வாசல் பக்கத்தில் இருந்து உள்ளே நுழைந்து கொண்டிருந்தவர்களை பார்த்தார்கள் இளமாறனும் வசந்தும் – தாமோதரன் குடும்பத்தினர்.

சந்தேகம் வராத படி மெல்லிய குரலில் கட கடவென சஹானா கிர்த்திவாசனிடமும், சாம்பசிவம் மரகதம் தம்பதிகளிடமும் எச்சரிக்கையாக, “கவனம், பாட்டிக்கு உடல் நலக் குறைவு பற்றி மட்டும் சொன்னா போதும். ஆராதனாவும் இந்த குடும்பத்து வாரிசு என்று இப்போதைக்கு சொல்ல வேண்டாம். பவானி அம்மாள் திரும்ப கிடைத்ததை பற்றியும் இப்போதைக்கு யாருக்கும் ஒன்றும் சொல்ல வேண்டாம்”, என்று சொன்னார்கள்.

அதற்குள் தாமோதரன் நெருங்கி வந்து விட சாம்பசிவத்தின் குழப்பம் + ஆச்சரியம் அப்போதைக்கு அப்படியே தீர்க்கப்படாமல் தங்கி விட்டது.

தாமோதரனின், “என்னப்பா அத்தைக்கு இப்படி ஆகிப் போச்சு?”, என்ற கேள்விக்கு பதிலாக கிர்த்திவாசன், “அங்கிள், இதோ வந்துடறோம். நாங்க இப்போ அவசரமா கிளம்பிட்டு இருக்கோம். மாறன், நீங்க இங்கே தானே இருப்பீங்க? அப்பா அம்மாவுக்கு ஏதாவது வேணும் என்றால் நீங்க பார்த்துக்குவீங்க இல்லையா?”, என்று கேட்டுக் கொண்டே ஆராதனாவை அழைத்துக் கொண்டு வெளியே நடந்தான்.

வெளியே வந்ததும் வசந்த், “சார், நானோ மாறனோ உங்களோட ப்ரோடேக்ஷனுக்கு வரணும். தனியா போகவேண்டாம் சார்”, என்றான்.

“அதெல்லாம் ஒன்றும் பிரச்சினை இல்லை வசந்த். நான் என்னோட அத்தையை பார்க்க தானே போறேன். எனக்கு ப்ரொடேக்ஷன் கொடுக்கறதை விட, வீட்டுல கிரணும் கிஷோரும் தனியா இருக்காங்களே, அவங்களுக்கு கனிமொழியும் நாகம்மாவும் மட்டும் எப்படி போதும்?”, என்று கேட்டு விட்டு இருவரில் ஒருவரை வீட்டிற்கு போகும் படி சொன்னான்.

இருவரும் காரில் ஏறி உட்கார்ந்து கார் போக்குவரத்து நெரிசலில் ஊர்ந்து செல்லத்தொடங்கியும் ஆராதனாவிற்கு சந்தேகம் அடங்கவில்லை. இளங்கோவை ஏன் வசந்த் என்று கூப்பிடுகிறான்? இளங்கோ இங்கே டிரைவராக தானே இருக்கிறான்? அவன் கிர்த்திவாசனுக்கோ, குழந்தைகளுக்கோ என்ன ப்ரொடேக்ஷன் கொடுக்க முடியும்? அதெல்லாம் ஒரு டிரைவருடைய வேலையா என்ன? கிர்த்திவாசனிடம் கேட்கலாமா? கேட்டால் என்ன சொல்வானோ, என்று தோன்றியது. அவன் கோபத்தை நினைத்து தயக்கம் வந்தாலும், வாய் கேள்வியை கேட்டே விட்டது..... “அவர் பேரு இளங்கோ தானே.....நீங்க வசந்த் என்று சொன்னீங்களே எப்படி? முழு பேரு வேற ஏதாவதா?”, என்று மெதுவாகக் கேட்டாள்.

கிர்த்திவாசனுக்கும் இப்படி ஆராதனாவோடு ஒன்றும் பேசாமல் வருவது மூச்சடைப்பது போல இருந்தது. எப்படி சமாதானப் பேச்சுவார்த்தையை தொடங்குவது என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தவன், ஆராதனாவின் கேள்வியில், சற்றே வியப்பாக பார்த்தான். ஆராதனாவிடம் சமாளித்து மறைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணமே இல்லாமல், “இத்தனை களேபரத்துல இதை கவனிச்சிருக்கியே!”, என்றான் மெச்சுதலாக;

கிர்த்திவாசனின் மெச்சுதலை கவனிக்காமல், தனது அடுத்த சந்தேகத்தை கேட்டாள், “இளங்கோ ஒரு டிரைவர் தானே? அவர் எதுக்கு உங்களுக்கு ப்ரொடேக்ஷன் கொடுக்கறது பற்றி பேசணும்?” வேறு வழியில்லாமல் கபிலேஷ், நித்யா இருவரின் அகால மரணத்தில் தொடங்கி, சற்று முன் வசந்த் வந்து சொன்ன விசாரணையின் முடிவு வரை எல்லாவற்றையும் சொன்னான். வாயடைத்துப் போய் மௌனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள் ஆராதனா.

இதோ வீட்டை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறோமே, அதற்குள் கேட்கவேண்டியது இன்னுமொன்று இருக்கவே,
'இத்தனை நாளாய் பெரியத்தான் தான் கம்பெனியை பார்த்துக் கொண்டார் என்றால் நீங்க எங்கே வேலை பார்த்தீங்க?'

"காலேஜுல லெக்சரரா இருந்தேன். கபிலேஷ் அண்ணாவுக்கு இந்த மாதிரி ஆனதால கம்பெனி பார்த்துக்க பிசினெஸ் பக்கம் வந்தேன்", என்று விளக்கினான்.

ஆராதனா சிறிது நேரம் ஒன்றும் பதில் சொல்லாமல் கண்ணாடி வழியே வெளியே தெரியும் வாகனங்களை வேடிக்கை பார்த்தபடி யோசித்தாள். பின்பு தனக்குத்தானே சொல்வது போல, "பெரியத்தான் பற்றி இப்படி ஒரு செய்தி, அதிகம் பழக்கம் இல்லாத பிசினெஸ், மாமா மாமிக்கும் வேறு ஆறுதல் சொல்ல வேண்டும்.....இது எல்லாமே ஒன்று மாற்றி ஒன்று என்று அடுத்து அடுத்து வந்திருக்குமே.....எப்படி சமாளிச்சீங்க?", என்று கனிவாக கேட்டாள்.

வேறு என்ன வழி என்பது போல தோளை குலுக்கி விட்டு ஒன்றும் சொல்லாமல் பாதையிலேயே கவனம் போல இருந்தான். மீண்டும் ஆராதனாவே, "பெரியத்தானும் நித்யாவும் இறந்ததே பெரிய துக்கமாக இருந்திருக்கும். இதுல இந்த மாதிரி கொலை, சந்தேகம், போலீஸ் undercover என்றெல்லாம் கேள்விப் படும் போது உங்களுக்கு எவ்வளவு stressfull ஆக இருந்திருக்கும் என்று புரியுது. இந்த சமயத்துல நானும் உங்ககிட்ட அம்மாவை பற்றி சொல்லாமல் மறைச்சிட்டேன்னு நீங்க கோபப் படறீங்க என்று புரியுது. ஆனால், சொல்லக் கூடிய சந்தர்ப்பம் வந்திருந்தால் கண்டிப்பாக சொல்லி இருப்பேன். அம்மாவை பற்றி நீங்க எல்லாரும் என்ன நினைக்கிறீங்க என்று தெரிந்து கொள்ள தான் இத்தனை நாள் காத்திருக்க வேண்டியதாக போச்சு", என்று தான் சொல்லாமல் மறைத்ததற்கான தன்னிலை விளக்கம் கொடுத்தாள்.

சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே, நித்யா தனது பள்ளித் தோழி என்ற விவரம் இன்னமும் சொல்லவில்லை என்று நினைவிற்கு வர, அதையும் இங்கேயே இப்போதே சொல்லிவிட நினைத்தாள் ஆராதனா.

ஆராதனா சொல்லி முடித்ததும், அவளது விளக்கத்தையே சமாதான பேச்சுவார்த்தையின் முதல் படியாக எடுத்துக் கொண்டாள். ஆனால், கூடவே, 'நீ மற்றவர்களிடம் சொல்லாமல் மறைத்தது புரிகிறது. ஆனால், என்னிடம் மறைத்தாய் என்று தான் எனக்கு கோபமாக இருக்கிறது. நான் உன்னிடம் ரொம்பவும் உரிமை எடுத்துக்கொள்ள நினைக்கிறேனோ என்னவோ, அதான் இத்தனை ஏமாற்றம்', இதெல்லாம் வாய் விட்டு சொல்ல முடியாத படி மிக சரியாக அப்போது தான் ஆராதனாவின் வீட்டை அடைந்திருந்தனர்.

வாசலிலேயே ஆராதனாவின் தம்பி இவர்களை பார்த்துவிட்டு ஆச்சரியமாக காரை நோக்கி வந்தான். இவர்கள் காரை விட்டு இறங்கும் போதே, "அக்கா, வா வா. என்ன இன்னைக்கு, அதுவும் இந்த நேரத்துக்கு வந்திருக்க? உடம்பு சரியில்லையா அக்கா? ஹலோ சார்.....எப்படி இருக்கீங்க?", என்றான்.

ஆராதனா பதில் சொல்லும் முன், "ஹலோ ஆனந்த்.....ஹவ் ஆர் யு? வீட்டுல அம்மா இருக்காங்களா? கொஞ்சம் பார்த்து பேசிட்டு போகலாமனு வந்திருக்கேன்", என்று சொல்லிவிட்டு குறிப்பாக வீட்டுப்பக்கம் பார்த்தான்.

அதற்கு மேல் ஒன்றும் கேட்காமல், "வாங்க சார், வாங்க. அம்மா உள்ள தான் இருக்காங்க", என்று சொல்லி அழைத்து சென்றான்.

இவர்கள் வந்த சப்தம் கேட்டு வெளியே வந்து பார்த்த பவானி மகளையும் கீர்த்திவாசனையும் பார்த்ததும் மிகவும் மகிழ்ந்து பெரிய புன்னகையோடு இருவரையும் வரவேற்றார். "ஹே...தனம்...வா வா. அட, நீயும் வந்திருக்கியாப்பா? ரொம்ப சந்தோஷம். வாங்க வாங்க", என்று உற்சாகமாக குரல் கொடுத்து ஹாலில் இருந்த ஒரே டேபிள் ஃபேனை போட்டு அதன் நேர் கீழே கீர்த்திவாசன் உட்காரும் படி கை காட்டினார்.

ஆராதனாவிற்கு அம்மாவின் உற்சாகத்தை பார்த்து தொண்டை அடைத்தது. மெதுவாக அம்மாவின் அருகே சென்று அவர் கையை பிடித்துக் கொண்டு, "அம்மா, என்னை பற்றி, உங்களை பற்றி என்று எல்லாம் அங்கே எல்லாருக்கும் தெரிஞ்சிடிச்சுமமா.....", என்று சொல்லி நிறுத்தினாள்.

குண்டுசி போட்டாலும் பெருத்த ஓசையாக கேட்கும் அளவு அங்கே நிசப்தம் நிலவ கீர்த்தி வாசனும் கவனமாக அத்தையின் முகத்தையே பார்த்திருந்தான். பவானி அத்தையின் முகத்தில் சிரிப்பும் மலர்ச்சியும் சுத்தமாக காணாமல் போய், சிறிது கவனம், நிறைய தயக்கம், அதை விட நிறைய யோசனை என்று ஒரு கலவையாக கீர்த்திவாசனை பார்த்தார்.

அத்தையின் தயக்கமும் கவனமும் கீர்த்திவாசனை மிகவும் பாதித்தது. இதே தயக்கம் தானே ஆராதனா வெளிப்படையாக சொல்லாமல் மறைத்ததற்கான காரணம்?

வேகமாக அத்தையின் அருகில் வந்து அவர் கையை பிடித்துக் கொண்டு, "அத்தை, இன்னுமா எங்க மேல உங்களுக்கு கோபம்? தாத்தா உங்களை அந்த மாதிரி பேசிவிட்டார் என்றால், இத்தனை வருஷம் எங்களை விட்டு இருந்திட்டிங்களே அத்தை! எங்களுையெல்லாம் பார்க்க வரணும் என்று தோன்றவே இல்லையா?", என்று ஆற்றாமையாக கேட்டான்.

கண்ணில் நீர் திரள, ஒன்றும் பேசமுடியாமல் பவானி அவனை பார்த்திருக்க, மீண்டும் கீர்த்திவாசனே கலங்கின கண்ணும் கரகரத்த தொண்டையுமாக, "அத்தை!.....நானும் சகியும் அன்று வந்து உங்களை பார்த்து பேசினோமே.....அப்போவாவது எங்களை பற்றி உங்களுக்கு புரிந்திருக்கணுமே! எங்களை முதல் முறை பார்த்தபோது உங்களுக்கு என்ன தோன்றியது? எங்களைப் பார்த்தால் பணத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பது போலவா இருக்கிறது? மனித உறவுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதால் தானே அப்பா, அம்மா ஆராதனா பற்றி எதுவும் தெரியாமலேயே குழந்தைகளின் புண்ணியாஜனத்தில் அவள் குழந்தைகளை அக்கறையாக பார்த்துக் கொண்டதற்கு நன்றி சொல்லுகிற மாதிரி அவளை கௌரவிக்கணும் என்று அவளையும் பூஜையின் போது உட்கார சொன்னாங்க? போனது போகட்டும் அத்தை. இத்தனை நாட்கள் நாம் பிரிந்து இருந்தாச்சு....இனிமேலாவது சேர்ந்தே இருக்கணும் அத்தை.....நீங்க எல்லாரும் எங்களோடவே வந்து இருக்கலாமே....தயவு செய்து வரேன் என்று சொல்லுங்க அத்தை", என்று அத்தையை சம்மதிக்க வேண்டுமே என்ற தவிப்பும் கவலையும் கண்ணில் போட்டி போட்டபடி அத்தையின் கையை இறுகப் பற்றிக் கொண்டு கெஞ்சினான்.

பவானி அம்மாளோ கீர்த்தியின் கையை பிடித்துக் கொண்டு அழைத்து வந்து உட்கார வைத்து அவனுக்கு அருகில் தானும் உட்கார்ந்து கொண்டு, யோசனையாக, "நீ கூப்பிடறே சரிதான் கீர்த்தி, ஆனா, அம்மாவும் அண்ணாவும் என்ன சொல்வாங்களோ!", என்றார்; அவர் கண்ணில் கடந்த காலத்தில் அடி பட்ட வலியின் வேதனை தெரிய அதை மிகச் சரியாக புரிந்து கொண்ட கீர்த்திவாசன், "அத்தை, தாத்தாவின் அப்போதைய மனநிலையே வேறு. நீங்கள் திடீரென திருமணம் செய்து கொண்டு வந்த அதிர்ச்சியில் வார்த்தைகள் வேறு விதமாக வந்து விட்டது. தாத்தாவை பற்றி என்னை விட உங்களுக்கு இன்னமும் அதிகம் தெரியும் தானே? கண் மூடித்தனமான கோபம், அப்படி கோபம் வரும் போது உபயோகப் படுத்தும் தடித்த வார்த்தைகள், சுற்றி இருப்பவரை கட்டுப்படுத்தி தன் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைக்கிற குணம் எல்லாமே உங்களுக்கு நினைவிருக்கு தானே? அதில் எந்த குணத்தையாவது பாட்டியிடமோ அப்பாவிடமோ பார்த்திருக்கீங்களா? அவங்களுக்கு அன்றும் சரி, அதற்கு பிறகு இத்தனை நாளிலும் சரி உங்க மேல எந்த கோபமும் இல்லை. உங்களை பார்க்க முடியலையே என்று அவங்க எவ்வளவு ஏங்கறாங்க தெரியுமா அத்தை? இப்போ கூட யாருன்னு தெரியலை என்றாலும் ஆராதனா செய்யற ஒவ்வொன்றையும் பார்த்து உங்களை பார்க்கிற மாதிரியே இருக்கு என்று சொல்லிட்டு இருந்தாங்க", இத்தனை நேரமாக கண்ணிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்தோட கீர்த்திவாசன் சொல்வதை கேட்டுக் கொண்டிருந்த பவானி இப்போது வாயை மூடிக் கொண்டு மெல்லிய விசும்பலாக அழ்த்தொடங்கினார். வேறு வழியில்லாமல் அடுத்த குண்டையும் போட்டுவிட முடிவு செய்து (அப்போது தானே எந்த விதமான மறுப்பும் சொல்லாமல் வருவார் என்ற காரணம்), "அத்தை இன்னொரு விஷயம், இப்போ பாட்டியோ அப்பாவோ வந்து உங்களை பார்க்க முடியாத படி இன்னைக்கு காலையில் பாட்டிக்கு stroke வந்து ஹாஸ்பிடலில் படுத்திருக்காங்க. நாங்களே இப்போ அங்கிருந்து தான் வரோம். அதுனால இதுக்கு மேல எந்த தாமதமும் செய்யாமல் நாம் கிளம்பலாம் என்று நினைக்கிறேன்", என்று சொல்லி விட்டு விஷயத்தின் வீர்யம் புரிபட காத்திருந்தான்.

அவன் எதிர்பார்ப்பை வீணடிக்காது பவானி அதிர்ந்து போய், "ஹையோ அம்மா.....", என்று கதறினார். இப்போது ஆராதனாவின் அப்பா வழிப் பாட்டி மருமகளிடம், "பவி, நீ கிளம்பு. உங்க அப்பாவை தான் அவருடைய கடைசி காலத்தில் பார்க்க முடியல. இப்போ உங்க அம்மாவுக்கும் உடம்பு முடியாம படுத்திருக்காங்க என்று இந்த தம்பி வந்து கூப்பிடுகிற போது நீ கண்டிப்பா போகணும்", என்று சிறு வற்புறுத்தலோடு கூறினார்.

ஆனந்தும், "ஆமாம் அம்மா, கிளம்புங்க சீக்கிரம். இவ்வளவு நாள் வீணடித்தது போதும். இனிமேல் எந்த மனவருத்தமும் இல்லாமல் சந்தோஷமா இருக்கலாம் அம்மா, கிளம்புங்க", என்று துரிதப் படுத்தினான்.

கண்ணீர் கரை படிந்த முகத்தை துடைத்தபடி, “இதோ வரேன், ஒரே நிமிஷம்”, என்று சொல்லி உள்ளே சென்றார்.

அம்மாவின் பின்னோடு உள்ளே சென்ற ஆராதனாவின் மனம் வெகு வித்தியாசமான சிந்தனை களத்தில் இருந்தது. தன்னிடம் அப்படி உண்மையை சொல்லாமல் மறைத்த காரணத்திற்காக ஆத்திரமாக பேசிய கீர்த்திவாசனா இப்போது அம்மாவிடம் இத்தனை அனுசரணையாகவும் நிதானமாகவும் பேசியது? எப்படி பேசினால் மேற்கொண்டு கால தாமதம் செய்யாமல் அம்மாவை வரவைக்கலாம் என்று உணர்ந்தவன் போல வார்த்தைகளை கவனமாக பொறுக்கி எடுத்து பேசினான்? அம்மாவின் தயக்கங்களை பேச்சிலும் விளக்கங்களிலுமே சரி செய்து சம்மதிக்க வைத்ததை நினைத்து மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

“அம்மா, முகம் மட்டும் தான் கழுவிக்கப் போறீங்களா? இல்லை, புடவையும் மாற்றப் போறீங்களா?”, என்று கேட்டான் ஆராதனா.

ஹாலில், “ஆனந்த், நீயும் சீக்கிரம் கிளம்பு. உனக்கு பாட்டியை பார்க்க வேண்டாமா?”, என்று துரிதப் படுத்தினான்.

ஆனந்தோ இந்த வீட்டின் ஒரே ஆண்மகன் என்ற பொறுப்புடன், “ஹம்ம்.....இங்கே பாட்டியை தனியா விட்டுட்டு வர முடியாது சா.....அத்தான். நான் இன்னொரு நாள் வந்து பாட்டியை பார்க்கறேன்”, என்றான்.

“நோ நோ..... நாம பாட்டிம்மாவையும் தான் அழைச்சிட்டு போகப் போறோம். அப்பாவும் அம்மாவும் கண்டிப்பாக பார்த்து பேசுணும்னு பிரியப் படுவாங்க. அதுனால, எல்லோரும் தான் கிளம்பறோம்”, என்று சொல்லிவிட்டு, ஆராதனாவின் அப்பாவழிப் பாட்டியிடம் மரியாதையான குரலில், “பாட்டிம்மா, நீங்களும் வீங்க தானே. அப்பா, அம்மாவால் வர முடிந்திருந்தா அவங்க இங்கேயே வந்து உங்களை பார்த்திருப்பாங்க. பாட்டிக்கு உடம்பு சரியாகி வீட்டுக்கு வந்ததும் கண்டிப்பா உங்களை வந்து பார்த்து அந்த வீட்டுக்கு முறையா அழைப்பாங்க. இப்போதைக்கு நான் கூப்பிடுவதை மட்டும் வைத்து வருவீங்க தானே?”, என்று கேட்டு அவரையும் தங்களோடு அழைத்து செல்லும் விருப்பத்தையும் வெளியிட்டான்.

“தம்பி, இப்போ நான் சொல்லப் போகிறதை கேட்டு சங்கடப் படாதே. பவானி அவ அம்மாவை ரொம்ப வருஷம் கழிச்சு பார்க்கிறா. பேசுவதற்கு நிறைய இருக்கும். உடம்பு முடியாதவங்க பக்கத்துல இருந்து கவனிச்சுக்கணும் என்று தோன்றும். நான் கூட வந்தால் என்னை திரும்பவும் கொண்டு வந்து விட ஒருவர் வரணும். உங்களுக்கு அங்கே இப்போ நிறைய வேலைகள் இருக்கும். இப்போ இது போன்ற அனாவசிய கவலைகள் எல்லாம் உங்களுக்கு வேண்டாமே. புரிந்து கொள்ளுவ என்று நினைக்கிறேன். நான் இன்னொரு நாள் வந்து பவானியுடைய அம்மாவை கண்டிப்பாக பார்க்கிறேன். இன்று நீங்கள் மட்டும் போய் வாங்க. ஆனந்த், என்னை விட்டுட்டு போவது பற்றி ஒண்ணும் கவலை படாதே. எனக்கு மருதாயி துணைக்கு இருப்பா. நீ அந்த பாட்டியை பார்க்க கிளம்பு”, என்று தெளிவாக சொல்லிவிட்டார்.

கேட்டுக் கொண்டே அங்கே வந்த ஆராதனா, “ஆஹான்..... பாட்டி.....நீங்க ஒண்ணும் சாக்கு போக்கு எல்லாம் சொல்லவேண்டியதில்லை. கிளம்புங்க. நீங்களும் கண்டிப்பா எங்களோடு வரணும். அவ்வளவு தான் சொல்லிட்டேன்”, என்று விளையாட்டு போலவே முடிவான குரலில் சொல்லி பாட்டியையும் உடை மாற்றி வர உள்ளறை பக்கம் அழைத்து சென்றான்.

கீர்த்திவாசன் ஆனந்தத்தை பார்த்து, “நான் ஒரு முக்கியமான போன் கால் செய்து விட்டு வந்துடறேன்”, என்று சொல்லி ஹாஸ்பிடலின் ரிசப்ஷனுக்கு கை பேசி மூலம் அழைப்பு விடுத்தான். எடுத்து பேசிய ரிசப்ஷனிஸ்டிடம், “Mr . இளமாறனையோ Mr . இளங்கோவையோ அழைக்க முடியுமா?”, என்று கேட்டுக்கொண்டு வசந்த் லைனில் வந்ததும், “ஹலோ, நான் கீர்த்திவாசன் பேசறேன். நாங்க ‘எல்லோரும்’ இங்கிருந்து இன்னும் பத்து பதினைந்து நிமிடத்தில் கிளம்பிடுவோம். அங்கே ‘எல்லோரும்’ இருக்காங்களா?”, என்று கேட்டான். இரண்டு எல்லோரும் என்ற வார்த்தைகளுக்கும் அழுத்தம் கொடுத்து.

பவானி அதை வருவதை முன்கூட்டியே சொன்னால் தானே தாமோதரன் இன்னும் அங்கே இருந்தால் வசந்த்தால் அவரை ஏதாவது காரணம் சொல்லி அங்கிருந்து நகர்த்த முடியும் என்று கணக்கிட்டு தகவல் சொன்னான்.

கீர்த்திவாசனின் தகவலை சரியாக புரிந்து கொண்ட வசந்த்தும் 'அட! நாம் சொல்லாமலேயே இப்படியோசித்து எச்சரிக்கணும் என்று தோன்றி இருக்கிறதே' என்று மனதிற்குள் கீர்த்திவாசனை பாராட்டியபடி, "தேங்க்ஸ் சார், இங்கே பீல்ட் கிளியர்" என்றான்.

சிறிது நேரத்தில் கீர்த்திவாசன் காரை ஓட்ட, அவனுக்கு அருகில், ஆனந்த் அமர்ந்து கொண்டு, அடிக்கொரு முறை "அத்தான்!!!" போட்ட படி உறவு கொண்டாடியபடி வர, பின் சீட்டில் ஒரு பக்கம் பாட்டியும் ஒரு பக்கம் அம்மாவும் அமர்ந்து கொள்ள நடுவில் ஆராதனா உட்கார்ந்து கொண்டு வந்தாள். எந்த காரணம் கொண்டும் ரியர்வியூ மிரரில் அடுத்தவரை பார்க்கக் கூடாது என்று கீர்த்திவாசனும் ஆராதனாவும் முடிவு செய்து கொண்டு அதை எத்தனை முறை மீறினார்கள்; மீறியதை மற்றவர் கண்டுகொள்ளுமுன் உணர்ந்து தலையை திருப்பிக் கொண்டார்கள்; அடுத்தவர் அப்படி தலையை திருப்பிக் கொள்ளுமுன் கவனித்தார்கள்; அதனாலேயே கண்கள் மீண்டும் மீண்டும் அங்கேயே செல்வதை தவிர்க்க முடியாமல் திண்டாடினார்கள் என்ற புள்ளிவிவரத்தை உங்களுக்கு கொடுக்க முடியவில்லை என்பதை மிகவும் வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்!!!

*****

அத்தியாயம் இருபத்து மூன்று

வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டு காரில் ஏறி உட்கார்ந்த நொடி முதல் ஹாஸ்பிடல் வந்து சேரும் வரை, ஏகப்பட்ட நினைவலைகள் முட்டி மோத, பவானிக்கு கார் பிரயாணம் ஒரு நெடும் பிரயாணமாகவே இருந்தது. சிறு வயதில் அம்மா அண்ணா இவர்களுடன் கழித்த நேரங்கள், போட்ட செல்ல சண்டைகள், விடுமுறை நாட்களில் அடித்த கொட்டங்கள் என்று மனதிற்குள் நிழல் படமாக காட்சிகள் மாறி மாறி ஓடியவண்ணமே இருந்தது.

நல்ல வேளையாக அருகில் உட்கார்ந்திருந்த ஆராதனா அம்மாவின் கடந்த கால கனவுகளில் கலங்கின கண்களை கவனிக்கவில்லை. மாமியாருக்கு ஒரு வேளை மருமகளின் மனநிலை புரிந்திருக்கலாம். ஆனால், இங்கிதமாக அதை பற்றி ஒன்றும் கேட்காமல் சும்மா இருந்து விட்டதால் யாரும் பவானியை தொண தொணவென்று கேள்விகள் கேட்காமல் வந்து சேர்ந்தனர்.

ஹாஸ்பிடல் வாசலிலேயே வசந்த் நின்று கொண்டிருந்து உள்ளே ஒரு கண்ணும், வாசல் மெயின் கேட், கார் பார்க்கில் ஒரு கண்ணுமாக காத்திருந்தான். கீர்த்திவாசனின் கார் உள்ளே நுழைவதை கவனித்துவிட்டு, வந்து நின்று அவர்கள் இறங்கியதும் முதலில் பவானியை தான் கவனித்தான். பிறகு ஆனந்த். இருவருமே தான் முதலில் உளவு பார்த்து தெரிந்து கொண்டது போல அப்பாவிகள் தான். வந்து இறங்கிய எல்லார் முகத்திலும் வேறு வேறு உணர்வுகள் பிரதானமாக வந்து போய்க் கொண்டிருந்தது. ஒருவித பரபரப்பு மட்டும் பொதுவாக எல்லார் முகத்திலும் தெரிந்தது.

"குழந்தைகளை ரொம்ப நேரம் தனியா விட வேண்டாம்னு சஹானா மேடம் பீல் பண்ணதால இளமாறன் அவங்களை வீட்டுக்கு கொண்டு விட போய் இருக்கார். உங்க அப்பாவும் அம்மாவும் நீங்க எல்லாரும் வருவதற்கு ஆவலா காத்திட்டு இருக்காங்க", என்று சுருக்கமாக சொல்லி உள்ளே அழைத்து சென்றான்.

"தேங்க்ஸ் வசந்த்", என்று சொன்ன கீர்த்திவாசனிடம், "சார், நீங்க இவங்களை கொண்டு விட்டுட்டு கொஞ்சம் வெளியே வாங்க, எனக்கு உங்ககிட்ட சில தகவல்கள் கேட்டுக்கணும்", என்று கீர்த்திவாசனை தவிர வேறு யாருக்கும் கேட்காத மெல்லிய குரலில் கேட்டுக் கொண்டான்.

கிளம்புவதற்கு முன்பு சஹானா அப்பாவிிற்கும் அம்மாவிற்கும் ஹாஸ்பிடல் காண்டினில் இருந்து காஃபி வாங்கிக் கொடுத்துவிட்டு சென்றிருக்க அதை குடித்துக் கொண்டிருந்த மரகதம் தான் பவானியை முதலில் பார்த்தார். "என்னங்க...", என்று கணவரை அழைத்துவிட்டு அதற்கு மேல் ஒன்றும் சொல்லாமல் பரபரப்பாக காஃபி கப்பை கீழே வைத்து விட்டு தன் இயல்பிற்கு மாறாக பரபரப்பாக எழுந்து வாசல் பக்கம் சென்ற மரகதத்தை சற்று வியப்பாகவே பார்த்தார் சாம்பசிவம். வாசலுக்கு முதுகு காட்டி அமர்ந்திருந்ததால் அவர் இன்னும் தங்கையின் தயங்கின வருகையை உணரவில்லை.

மனைவி செல்வதை பார்த்த சாம்பசிவம் மனைவியை தொடர்ந்து பார்வையை செலுத்தியவர், அப்போது தான் அவரோடு கூடப் பிறந்த, இருபத்தைந்து வருடங்களாக பார்த்திராத தங்கையை பார்த்தார். உணர்ச்சிவேகத்தில் அவருக்கு கை நடுங்கத்துவங்க, வைத்ததை கூட உணராமல் கையில் இருந்த காபி கப்பை கீழே வைத்து விட்டு எழுந்தார்.

அதற்குள், வாசலில் ஒரு கண்ணீர் பிரவாளம் தொடங்கி இருந்தது. சில பல மனக் கசப்புகளுக்கு பிறகு ஒதுங்கியே இருந்த பவானி, அண்ணியை பார்த்ததும் அவருடைய கண்ணீரில் தன் தயக்கங்களும் பயங்களும் தேவை அற்றது என்று உணர்ந்தார்.

நேரெதிராக மரகதம், சிறு குழந்தையை வைவது போல, கண்ணீருக்கு நடுவே, பவானியின் தோளை பட்டென்று தட்டி, கண்டிக்கிற தொனியில், "நீ அவ்வளவு பெரிய மனுஷி ஆகிட்டயா? இருபத்தஞ்சு வருஷமா ஒரு தடவை கூடவா உனக்கு எட்டிப் பார்க்கணும்னு தோணலை இல்லையா? நீ எங்கே இருக்கே என்றும் எங்களுக்கு சொல்லலை....நாங்க இருக்கிற இடம் தான் உனக்கு தெரியுமில்லையா? ஒரு முறை கூடவா எங்களுக்கு தகவல் தெரிவிக்கணும்னு தோணலை? எப்படி பவானி உன்னால அப்படி இருக்க முடிஞ்சது? எங்களையெல்லாம் விட்டு பிடிவாதமா இத்தனை வருஷம் இருந்திட்டியே!!!" என்று மிரட்டல் பாதியும் ஆற்றாமை மீதியுமாக கேட்டார்.

பவானியோ "அண்ணி.....அண்ணி..... உங்களை பார்த்து எத்தனை நாளாச்சு அண்ணி? நீங்க மாறவே இல்லை.....இப்போவும் அதே போல தான்.....மிரட்டற மாதிரி சொன்னாலும் உங்க அக்கறை மாதிரி வருமா? உங்களை ரொம்ப மிஸ் பண்ணினேன் அண்ணி. அண்ணி இவன் தான் என்னோட மகன்...ஆனந்த்....இவங்க என்னோட மாமியார்", என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்த போதே அண்ணன் அங்கே வந்து விட மீண்டும் ஒரு முறை சுறு சுறு என்று கண்ணை கரித்துக் கொண்டு கண்ணீர் சுரந்தது.

அண்ணி வாய் விட்டு திட்டி தோளில் ஒரு தட்டு தட்டி அவரது பிரிவாற்றாமையை வெளிப்படுத்தினார் என்றால் அண்ணன் நேரெதிராக ஒன்றுமே பேசாமல் தங்கையின் கையை பிடித்துக் கொண்டு உச்சந்தலையில் இருந்து ஒவ்வொரு சென்டிமீட்டராக தங்கையை பார்வையாலேயே வருடி கொடுத்தார்.

காதோரத்தில் நரைக்கத்தொடங்கி விட்ட ஓரிரு வெள்ளி முடிகள், வயதின் காரணமாக கண்ணோரத்தில் விழத்தொடங்கி விட்ட சுருக்கங்கள், பண விஷயத்தில் கொஞ்சம் ஏற்றத்தாழ்வு இருந்தாலும் குடும்பத்தில் என்றென்றும் இருந்து வந்த மகிழ்ச்சியான நாட்களை நினைவு படுத்தும் படி எப்போதும் சிரிப்பில் மலர்ந்த உதடுகள், ஓயாமல் வேலை செய்ததை காட்டுவது போல துருத்திக் கொண்டு இருக்கும் கழுத்து எலும்புகள் என்று அண்ணனின் பார்வை இருபத்தைந்து வருடங்களில் தங்கையிடம் வேறுபாடுகளை குறித்துக் கொண்டது.

எத்தனை நேரம் அப்படி நின்றாரோ, கீர்த்திவாசன் காதோரமாக மெல்லிய குரலில், "அப்பா, வழியில் ரொம்ப நேரம் நிக்க வேண்டாம். வரவங்க போறவங்களுக்கு இடைஞ்சலா இருக்கும். வாங்க உள்ள போய் அத்தையோட பேசலாம்", என்று நினைவு படுத்திய பிறகு தான் வழியிலேயே நின்று விட்டதை உணர்ந்தார்.

தங்கையிடம் ஒன்றும் சொல்லாமல் தலையை திருப்பி அவள் மாமியாரிடம் கை கூப்பி, "வாங்க.....இத்தனை வருஷம் ஆனாலும் மறுக்காம நாங்க கூப்பிட்டதும் வந்ததுக்கு ரொம்பவும் நன்றி...வாப்பா ஆனந்த்...", என்று சொல்லி அவன் தோளை தட்டி இருவரையும் வரவேற்றார்.

ஒரே சமயத்தில் தங்கையை பிரிந்து மீண்டும் சந்தித்த மகிழ்ச்சியும் அதே நேரத்தில் காலக்ரமத்தில் அந்த அருமையான தங்கையிடம் தெரிந்த மாற்றங்களை கண்டுவிட்டு வேதனையும் கொள்ளமுடியுமா? முடியும் என்கிறாரே சாம்பசிவம்.....இரு கைகளையும் பிடித்து தங்கையை சிறு குழந்தையை நடை பழக அழைத்து செல்வதை போல உள்ளே கூட்டிக் கொண்டு போகும்போதே, தங்கையை பற்றி விசாரித்து.....அவரது உடல் நலம், குடும்ப நலம் எல்லாவற்றையும் கேட்டறிந்து.....அப்படியே அவ்வபோது புறங்கையால் கண்ணின் ஓரத்தில் நிற்காமல் நிறுத்தாமல் வழிந்து கொண்டிருக்கும் கண்ணீரை துடைத்து.....என்று ஒரே சமயத்தில் பல உணர்வுகளையும் காட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

அப்பாவும் அம்மாவும் அத்தையை அழைத்து வருவதை பார்த்த கீர்த்திவாசன் சிறிது நேரம் நின்று அவர்கள் சம்பாஷணையை சிறு புன்னகையோடு கேட்டான். யார் கவனத்தையும் கலைக்காத வண்ணம் கீர்த்திவாசன் பக்கத்தில் வந்த ஆராதனா அவன் கையை லேசாக தொட்டு, "உங்களோட கொஞ்சம் பேசணும். வெளியே வர முடியுமா?", என்று கேட்டான்.

அவளுக்கு நித்யாவை பற்றி இன்னும் கீர்த்திவாசனிடம் சொல்லாததே மனதில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. அந்த உண்மை தெரிந்தால் அதற்கு வேறு விண்ணளந்து மண்ணளப்பானோ என்னவோ.....ஆனாலும் சொல்லாமல் இருக்க வேண்டாம்!

கீர்த்திவாசனோ ஒன்றுமே சொல்லாமல் ஆராதனாவையே பார்த்துக் கொண்டிருக்க, ஆராதனா குழப்பமாக மீண்டும் ஒரு முறை கேள்வியை கேட்டாள்.

இப்போது கீர்த்திவாசன் அவள் கண்களில் இருந்து பார்வையை நகர்த்தி, தாழ்த்தி குறிப்பாக அவள் அவள் கைகளில் பிடித்த பிடியில் நிறுத்தி.....சற்று நேரம் அங்கேயே கவனத்தை செலுத்தி.....பிறகு ரிவர்ஸ் கியரில் கையிலிருந்து மீண்டும் கண்.....மீண்டும் ஃபோர்வர்ட் கியரில் கைக்கு வந்து.....மீண்டும் கண்ணுக்குப் போக, இப்போது ஆராதனாவிற்கு என்னவோ போல் ஆகிவிட்டது. சட்டென கையை எடுத்துவிட்டு, "ம்ம்ம்.....சாரி.....", என்று அவள் காதுக்கே கேட்காத டெசிபெல்லில் முணுமுணுத்துவிட்டு ஓரடி தள்ளி நின்றாள்.

கவனிக்காமல் பின்னால் நகர்ந்ததன் விளைவாக பின்னால் வந்து கொண்டிருந்த ஒரு ரெட்டை நாடி சரீர பெண்மணியின் மேல் லேசாக உரசி, "பார்த்து நகரக் கூடாதா?", என்ற அவரின் முணுமுணுப்பையும் கேட்டுக் கொண்டாள். அவர் வருவதை கவனித்துவிட்டு உரசும் முன், இயல்பாக கையை பிடித்து இழுக்கப் போன கீர்த்திவாசனும் கடைசி நிமிடத்தில் சுதாரித்து அவளிடமிருந்து விலகியே நின்றான். "நீ இந்த நிமிடம் என்னுடைய கையை பிடிப்பாய், அடுத்த நிமிடம் சம்பளம் கொடுக்கும் முதலாளி மட்டுமே என்றும் சொல்லுவாய்.....மீண்டும் மீண்டும் உன்னிடம் நான் என்னை தொலைக்க மாட்டேன்", என்று வீம்பாக நினைத்துக் கொண்டான் கீர்த்திவாசன்.

இதற்குள் ஆராதனாவும் சுதாரித்துக் கொண்டு விட, "ஓகே, அத்தையை உள்ளே பாட்டியின் ரூமில் கொண்டு போய் விட்டு விட்டு நான் வெளியே வரேன்", என்று சுருக்கமாக சொல்லி விட்டு அங்கிருந்து நகர்ந்து போனான்.

அதன்படி அப்பா அம்மாவுடன் மெதுவாக நடந்து வந்த படி பேசிக் கொண்டு வந்த அத்தையை நாலே எட்டில் தாண்டி பாட்டி இருந்த அறைக்கு வேகமாக சென்றான்.

ஏற்கனவே ஆராதனாவை பற்றிய உண்மை தெரிந்ததும் stroke வந்து படுத்திருக்கும் பாட்டி, இருபத்தைந்து வருடம் கழித்து பார்க்காமல் பார்த்த மகளை சடாரென பார்த்தால், மீண்டும் அதிர்ச்சியாகி விடுவாரோ என்ற பயத்தில், அதை அறைக்குள் வருவதற்கு முன்பாக பாட்டிக்கு ஒரு சிறு எச்சரிக்கை போல கொடுக்க வேண்டும் என்று எண்ணி உள்ளே வேகமாக சென்றான்.

அப்போது தான் catheter டியூபில் பொருத்தி இருந்த பையை மாற்றிவிட்டு டேம்பெர்ச்சர் பார்த்து விட்டு நர்ஸ், வெளியே வந்தார். கீர்த்திவாசன் அவரை பார்த்ததும், "பாட்டியை பார்க்கலாமா? உறவுக் காரங்க வந்திருக்காங்க.....", என்றான்.

"பாருங்க....ஆனால், ரொம்ப நேரம் அவரோட இருந்து அவரை டையர்ட் ஆக்கிடாதீங்க.....ட்ரிப்ஸ் இறங்கரதுனால் அதை டிஸ்டர்ப் பண்ணாமல் இருக்கணும்", என்று சொல்லி அவர் கையில் வைத்திருந்த மருத்துவ உபகரணங்கள் நிறைந்த டிரேயை எடுத்துக் கொண்டு நகர்ந்தார்.

உள்ளே சென்ற கீர்த்திவாசன், பாட்டியின் பக்கத்தில் சென்று, "பாட்டி, ஒழுங்கா சொன்ன பேச்சு கேட்டு ஆடாம அசையாம படுத்திருக்கரதால் உங்களுக்கு ஒரு சர்ப்ரைஸ் கிப்ட் கொண்டு வந்திருக்கேன். நல்ல பிள்ளையா இருந்தா தான் கிப்ட் கொடுப்பேன்.....கிப்ட் வாங்கிக்கிட்ட பிறகு வம்பு பண்ணினா டாக்டர்கிட்ட சொல்லி பெரிய ஊசியா போடா சொல்லிடுவேன்.....", என்று விளையாட்டாக சொல்லுவது போல அத்தையின் சர்ப்ரைஸ் வருகையை லேசாக கோடிட்டான்.

அவ்வளவு சொல்வதற்கு தான் அவனுக்கு நேரம் இருந்தது. அதற்குள், அவனுக்கு பின்னால் அறையின் வாசலில் அப்பாவின் பேச்சுக் குரலும் மெல்லிய குரலில் அத்தையும் அம்மாவும் பேசுவதும் கேட்டது. பாட்டியிடம் குனிந்து, "இதோ, என்னுடைய க்வீன் மதெருக்கு என் சர்ப்ரைஸ் கிப்ட். டட்ட்ட....டாங்க்க் .....", என்று நாடக பாணியில் அறிவித்து விட்டு, நகர, பாட்டியின் கண்கள் வாசல் பக்கம் பார்த்தது.

அங்கே.....

அண்ணன் ஒரு பக்கமும் அண்ணி ஒரு பக்கமும் பேசிக் கொண்டு வர, ஹாஸ்பிடளுக்குள் வரும்போது இருந்த தயக்கம், பயம், யோசனை எல்லாம் அண்ணா அண்ணியின் அன்பான பேச்சில் மாயமாக மறைந்து விட, மீண்டும் புன்னகையில் மலர்ந்த உதடுகளும், சிரிப்பில் மின்னிய கண்களுமாக அறையின் வாசலில் பவானியை பார்த்தார்.

இருபத்தைந்து வருடங்கள்.....மிக நீண்ட இருபத்தைந்து வருடங்கள்.....கண்ணுக்குக் கண்ணாக வீட்டின் மகாலட்சுமி போல கொண்டாடிய மகள்.....வீட்டை விட்டு கிளம்பிப் போய், எங்கே இருக்கிறாள்..... எப்படி இருக்கிறாள்..... என்று ஒரு விவரமும் தெரியாமல் அவளுக்காக வருந்தி வேதனைப் பட்ட தருணங்கள்..... என்றாவது ஒரு நாள் மகள் வருவாள் என்று ஏங்கி ஏங்கி காத்திருந்த நாட்கள்..... கணவனை எதிர்த்துப் பேசவும் முடியாமல் மகளை நினைத்து கவலைப் படுவதை நிறுத்திக் கொள்ளவும் முடியாமல் திண்டாடி, தவியாகத் தவித்து, உள்ளுக்குள்ளேயே புழுங்கி, மருகி, வேதனைப் பட்ட காலமெல்லாம் இந்த ஒரு கணத்தில் காணாமல் போனது போல இருந்தது ரங்கநாயகிப் பாட்டிக்கு.

புண்ணுக்குப் புனுகு இட்டது போல என்று சொல்வார்களே.....அது போல மகளை நினைத்து வலித்த நெஞ்சுக்கு இப்போது மகளின் மலர்ந்த முகம் ஆயிரமாயிரம் மருந்துகள் செய்யமுடியாத நிவர்த்தியை செய்தது.

அம்மாவின் முகத்தை பார்த்த பவானியோ அண்ணா அண்ணியின் கையை விடுவித்து வயதையும் இருக்கும் இடத்தையும் மறந்து, "அம்மா ஆ ஆ ஆ ....." என்ற கூக்குரலோடு நாலே தாவலில் அம்மாவை சென்றடைந்து, அம்மாவின் மார்பில் தலை சாய்த்து வைத்து, "அம்மா.....அம்மா.....அம்மா.....", என்று அரற்ற.....

பாட்டியிடமிருந்து வெறும் சப்தம் மட்டும் தான் வந்தது. இனம் காண முடியாத ஒலியாக..... குழறலாக சப்தங்கள் வர.....அதை கேட்டு அரற்றலை நிறுத்தி அம்மாவின் முகத்தை பார்த்தார் பவானி. வாயிலிருந்து கட்டுப்பாடற்று உமிழ்நீர் வழிந்த படி இருக்க, வாய் திறந்து சொல்லமுடியாததை எல்லாம் பாட்டியின் கண்கள் சொல்லின.

எத்தனை எத்தனை பாவங்கள்.....இருபத்தைந்து வருடங்களாக மனதின் ஆழத்தில் போட்டு போட்டு அடைத்து வைத்ததெல்லாம் ஒரே நொடியில் வெளியே வந்தது போல, அந்த கண்களில் உணர்ச்சி வெள்ளம் பொங்கி பெருகியது. அரற்றலை நிறுத்தி அம்மாவின் கண்களை பார்த்த பவானிக்கு அழக்கூடாது என்று எத்தனை தீர்மானம் செய்தும் கண்ணில் கண்ணீர் முட்டி மோதுவதை தவிர்க்க முடியவில்லை.

இவ்வளவு நாள் கழித்து அம்மாவை பார்க்கும் போது, தான் இத்தனை நாள் கஷ்டப்பட்டதை கண்டிப்பாக காட்டிக் கொள்ளக் கூடாது..... கஷ்டங்களை தவிர்க்கமுடியாது.....ஆனால், பெண் கஷ்டப்பட்டிருக்கிறாள் என்று தெரிந்தால் அம்மாவிற்கு எத்தனை வருத்தம்? அப்படி வருத்தப் படுத்துவதில் யாருக்கு என்ன லாபம்? அதனாலேயே அம்மாவை பார்க்க கிளம்பும் போது, நல்ல பளிச்சென்று புடவையாக மாற்றிக் கொண்டு பார்க்க வந்தார்.

அப்போதும், அண்ணா அண்ணியை பார்த்த போது கண்ணில் நீர் திரளுவதை தவிர்க்கமுடியவில்லை.....முதல் முறை கிர்த்திவாசனையும் சஹானாவையும் பார்த்த போது உணர்ச்சி வசப்பட்டது போல..... ஆனால், ஏற்கனவே செய்து வைத்த தீர்மானத்தின் படி அம்மாவை பார்க்க அவர் இருந்த அறைக்குள் காலெடுத்து வைத்த போது, அந்த அழுகையை கட்டுக்குள் கொண்டு வந்து சற்று மலர்ந்த முகத்துடனேயே அம்மாவை கண்டது குறித்து சந்தோஷமாக இருந்தது.

பாவம் அம்மா, அடக்கி ஆண்ட அப்பாவிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டு, எத்தனை வருடங்கள் சுய விருப்பு வெறுப்புகளை எல்லாம் தியாகம் செய்து தன்னுடைய சுய முகவரியை தொலைத்த அம்மாவிற்கு, தன் பங்காக புத்திர சோகத்தை வேற கொடுத்துவிட்டார் அல்லவா? அதை பிராயச்சித்தம் செய்யும் வண்ணம், அம்மாவின் இரு கன்னத்திலும் கைகளை வைத்து, "அம்மா..... வந்துட்டேன் அம்மா..... உங்க பவானி வந்துட்டேன்..... நீங்க சீக்கிரம் உடம்பை சரி பண்ணிக் கொண்டு வாங்கம்மா..... உங்களோட நிறைய பேசணும்..... இனிமேல் உங்களை என்கிட்டேருந்து யாருமே பிரிக்க முடியாது அம்மா..... நீங்களும் நானும் முழுக்க முழுக்க.....ஒண்ணா உட்கார்ந்து நிறைய கதை பேசணும் அம்மா..... இதோ இதோ பாருங்க அம்மா..... என்னோட பையன், பேரு ஆனந்த், அண்ணாவை சின்ன வயசுல பார்த்தது போலவே இருக்கான் இல்லையா.....? இவங்க தான் எங்க மாமியார், அத்தை, என்னோட அம்மா.....", என்று அவரது ஆசைகளை சொல்லத் தொடங்கி அறிமுகம் செய்வதில் கொண்டு வந்து முடித்தார்.

பவானி சொல்வதை எல்லாம் ஒரு எழுத்து கூட விடாமல் கேட்டுக் கொண்டதற்கு அடையாளமாக இமைகளை அவ்வப்போது திறந்து முடி அவரது அபிப்பிராயத்தை சொன்னவர், பேரனையும் சம்பந்தியையும் அறிமுகப் படுத்தியபோது கண்களை அவர்கள் பக்கம் திருப்பி அவர்களையும் ஒரு முறை ஆழ்ந்து நோக்கினார்.

“சம்பந்திம்மா, எப்படி இருக்கீங்க? ஒன்னும் கவலை படாதீங்க..... சீக்கிரமே குணமாகி வீட்டுக்கு வாங்க..... இதோ உங்க பேரன் பாருங்க..... இன்னைக்கு தான் எனக்கே சாயல் புரிஞ்சது..... அப்படியே உங்க மகன் மாதிரி தான் இருக்கான் பாருங்க..... இங்க வாப்பா ஆனந்த்.....”, என்று சொல்லி, தான் விசாரித்து முடிந்ததும் ஆனந்தை முன்னிறுத்தி காட்டினார்.

பேரனை ஆவலாக பார்த்த பாட்டியும், பேரனின், “பாட்டி, இப்போ எப்படி இருக்கு பாட்டி உங்களுக்கு? சீக்கிரம் குணமாகி வாங்க பாட்டி..... நம்ம வீட்டுக்கு வாங்க, எல்லாரும் ஒண்ணா தங்கலாம்.....”, என்று அவனுக்கு தெரிந்த விதத்தில் பாட்டியோடு பேசினான்.

இத்தனை நேரம் விழித்திருந்ததே பெரிய காரியம் என்று சொல்வதை போல, கண்ணிமைகள் மெதுவாக மூடத் துவங்க அமைதியான ஆழ் துயிலுக்கு சென்றார். ஆனால், மகள் கையை பிடித்திருந்த பிடியை மட்டும் சிறிது கூட தளர்த்தவில்லை.

பாட்டி உறங்கத் தொடங்கி விட்டதை அறிந்த எல்லோரும், “சரி.....அவங்க தூங்கட்டும். தொந்திரவு பண்ண வேண்டாம். வாங்க வெளியே காத்திருக்கலாம்”, என்று சொல்லி வெளியே செல்ல, “நான் அம்மாவோட இன்னும் கொஞ்ச நேரம் உட்கார்ந்துட்டு வரேனே..... ”, என்று கெஞ்சுதலாக சொல்ல, எல்லோரும் பவானியை மட்டும் பாட்டியோடு விட்டு விட்டு வெளியே சென்றனர்.

எல்லோரும் செல்லும் வரை காத்திருந்த பவானி, கடைசி ஆளும் வெளியேறினதும், மீண்டும் அம்மாவின் மார்பில் தலை வைத்து அப்படியே படுத்தவர்..... “வந்து சேர்ந்துட்டேன் அம்மா..... உங்களிடமே மீண்டும் வந்து சேர்ந்துட்டேன்..... எத்தனை நாள் ஆனால் என்ன ..... நான் உங்களிடமே திரும்பி வருவதை தடுத்து நிறுத்த முடியுமா?”, என்றெல்லாம் மாறி மாறி நினைத்துக் கொண்டார்.

அவரது தனிமையான தருணங்களில் நாம் தலையிட வேண்டாம் என்று சொல்லி நாமும் அந்த அறையை விட்டு வெளியே வரலாம் வாருங்கள் தோழிகளே.....

வெளியே ஒரு முக்கியமான உரையாடல் வேறு நடைபெற்று கொண்டிருக்கிறதே..... அதை நாம் மிஸ் பண்ணக் கூடாது.....பண்ண முடியாது.....மிக மிக முக்கியமான உரையாடல்..... ஆனால், இப்போது நேரம் இல்லாத காரணத்தால், நாளை மறுநாள் பார்க்கலாம் என்று உறுதிசூறுகிறேன்.

*****

அத்தியாயம் இருபத்து நான்கு

ஹாஸ்பிடலில் பாட்டிக்கு கவலைப் பட ஒன்றும் இல்லை என்றாலும் நாற்பத்தெட்டு மணிநேர கண்காணிப்பில் வைக்கவேண்டும் என்று சொல்லிவிட்டதாலும் வீட்டில் குழந்தைகள் ரொம்ப நேரம் தனியாக கனிமொழி, நாகம்மாவின் பாதுகாவலில் வைக்க முடியாதென்று நினைத்ததாலும், ஆராதனா அவள் அம்மாவை அழைத்து வர சென்றதுமே சஹானாவும் வீட்டுக்கு கிளம்பிவிட்டாள்.

மரகதம் அம்மாவுக்கும் அதுவே சரியென்று பட்டதால், இளமாறனை அழைத்து, “கொஞ்சம் சகியை வீட்டுல கொண்டு விட்டுடுப்பா”, என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

வெளியே வந்து வசந்த்திடம் விஷயத்தை சொல்லி காரை எடுத்தால், வசந்த்தின் புருவம் பொய்யாக ஒருமுறை நெற்றிப்பொட்டை தொட்டுவிட்டு மீண்டும் கீழே வந்தது. அதற்கு ஏற்றார் போல, காரில் ஏற வந்த சஹானா, இளமாறன், காரின் பின் பக்க பாசெஞ்சர் கதவை திறந்து வைத்து காத்திருப்பதை பார்த்துவிட்டு அதில் ஏறிக் கொள்ளாமல், முன் சீட்டில் டிரைவர் சீட்டுக்கு பக்கத்தில் இருக்கும் பாசெஞ்சர் சீட்டில் ஏறி உட்கார்ந்து கொள்ள, வசந்த்துக்கு இந்த முறை நெற்றிப் பொட்டைத் தொட்ட புருவத்துக்குப் போட்டியாக வாய் கோணலாக ஒரு சிரிப்பையும் அரைகுறையாக காட்டி அடக்கியது.

இளமாறனுக்கோ சஹானாவின் செய்கை சங்கடமாக இருந்தது என்றால், வசந்த்தின் பாவனை கடுப்பாக இருந்தது. ஒன்றும் சொல்ல முடியாமல், வசந்த்துக்கு ஒரு முறைப்பை மட்டும் தந்து விட்டு, அவன் அப்பாவியாக தோளை குலுக்கினதுக்கு பதில் அளிப்பது போல, காரின் கதவை ஒரு முறை அறைந்து சார்த்திவிட்டு முன்னே சென்று காரை ஸ்டார்ட் செய்து ஓட்டிச் சென்றான்.

ஹாஸ்பிடலில் இருந்து வீட்டுக்கு செல்லும் தூரம் முழுவதும் ஒரு வார்த்தை கூட பேசாமல், அமைதியாக வந்து கொண்டிருந்த போதும், அந்த மலர்ந்த முகத்தின் மலர்ச்சி சிறிதும் குறையாமல்,

வீட்டிற்கு வந்து இறங்கிய சஹானாவை மெச்சுதலாகவே பார்த்தான் இளமாறன். அவளுக்கு மலர்ச்சி குறையாமல் இருப்பது இருக்கட்டும், தனக்கும் சிறிதும் அலுப்பு தட்டவே இல்லையே. எந்த அனாவசிய அலட்டல்களோ, பேச்சுக்களோ இல்லாமல் நிறைகுடம் போல வந்த சஹானாவை மனதிற்குள்ளாவது பாராட்டாமல் இருக்க முடியவில்லை.

மீண்டும் ஒரு முறை இறங்கும் போது இவன் காரை பார்க் செய்து விட்டு சுற்றி வந்து கார் கதவை திறப்பதற்குள் தானே திறந்து கொண்டு இறங்கி விட்டிருந்த சஹானா சிறு புன்னகையோடு, "தேங்க்ஸ் இளமாறன்.... உள்ளே வாங்க. ஏதாவது கொஞ்சம் சாப்பிட்டுட்டு கிளம்புங்க", என்று கன அக்கறையாக அழைத்தாள்.

காரின் டிக்கி மேல் லேசாக சாய்ந்து கொண்ட இளமாறன், "மேடம்!!!", என்று அழைத்து நடக்கத் தொடங்கிவிட்டிருந்த சஹானாவை நிறுத்தினான். வியப்பால் வியந்த விழிகளை அவன் பக்கம் திருப்பி "என்ன?" என்பது போல பார்த்தான் சஹானா. ஒரு பக்கம் அவள் என்ன பதில் சொல்வாள் என்ற தவிப்பு இருந்தாலும், இன்னொரு பக்கம், அவளை அறியா பள்ளத்தில் இழுத்து விடக் கூடாது என்ற அக்கறையும் இளமாறனின் கண்ணில் தெரிந்தது.

அதனால், சுற்றி வளைத்து பேசாமல் நேரடியாக விஷயத்துக்கு வந்தான், "மேடம், நான் ஒரு கவர்ன்மென்ட் செர்வன்ட். உங்க அளவு வசதிகள் எல்லாம் இல்லாத வீடு. விரலுக்கு ஏற்ற வீக்கம் இருக்கணும் என்று சொல்வாங்க. அதை மறக்க கூடாது இல்லையா? நான் இன்று வரை அதை மறக்கவில்லை. நீங்களும் உங்க மனதை அலைபாய விடாமல் வைத்திருங்க. உங்க நல்ல மனசுக்கும் குணத்துக்கும் உங்க அந்தஸ்துக்கு சமமான ஒருவன் கிடைப்பான்", என்று சொன்னான்.

அவன் பேசத் தொடங்கியதும், உள்ளே வந்து சாப்பிட்டு போவதற்கும் கவர்ன்மென்ட் செர்வன்ட் என்பதற்கும் என்ன சம்பந்தம் என்று புரியாமல் விழித்த சஹானா, அவன் பேசி முடித்து "என்னைப் புரிந்து கொள்", என்கிறது போல தவிப்பாக பார்த்தபோது, சிறிதும் அசராமல் தீர்க்கமாக அவனை பார்த்த படி இருந்தான்.

சஹானாவின் மென்மையான மனம் புரிந்த காரணத்தாலேயே, "மேடம், என்னை புரிஞ்சுக்குவீங்க என்று நினைக்கிறேன். நான் இங்கே உங்க அண்ணா அண்ணியின் கொலையை கண்டுபிடிக்கும் வேலை காரணமாக வந்தேன். வந்த இடத்தில் வீட்டுப் பெண்களிடம் அத்து மீறி நடந்தேன் என்று பழி வரக் கூடாது. உங்க வீட்டில் இருக்கிறவங்க யாராவது அப்படி நினைச்சிடக் கூடாதுங்கறது ரொம்ப முக்கியம். உங்க அப்பா, அண்ணா இவர்களுடன் நல்ல நட்போட பழகி வரேன். எந்தக் காரணம் கொண்டும் அவங்க என்னை தப்பா நினைச்சிடக் கூடாது சஹானா. ப்ளீஸ், புரிஞ்சுக்கோ..... ஆல்சோ, முதலில் சொன்னது போல, நான் ஒரு கவர்ன்மென்ட் சர்வன்ட். எனக்கு பெரிதாக வசதிகள் கிடையாது. உயர் மத்திய தரக் குடும்பத்தில் இருக்கிற வசதிகள் தானே தவிர உங்க அளவு பணக்காரர்களுக்கான வசதிகள் கிடையாது", என்று சொல்லி அவன் பக்கத்து வாதங்களை தெளிவாக முன் வைத்தான்.

இளமாறனின் இத்தனை பெரிய நீண்ட ப்ரசங்கத்திற்கும் சஹானா அமைதியாக அவனை பார்த்துவிட்டு, "நீங்க ஒரு விஷயத்தை மறந்துட்டுப் பேசறீங்க! என்னை சுற்றி நடக்கிற விஷயங்களை பார்த்து புரிந்து கொண்டு அதன் படி என்னோட முடிவுகளை அமைத்துக் கொள்ளக் கூட தெரியாத சின்னக் குழந்தை நான் என்று நினைச்சீங்களா? நான் என்னோட முடிவுல தெளிவா தான் இருக்கேன். நீங்க தான் யோசிச்ச முடிவெடுக்கணும்", என்று சொல்லிவிட்டு புன்னகை வாடாமல், "அதுக்காக உள்ளே வராமல் போக வேண்டாம். வந்துட்டு, ஏதாவது சாப்பிட்டுட்டு போகலாம்.... வாங்க" என்று அழைக்கவும் தயங்கவில்லை.

வீட்டின் உள்ளே சென்றால் சஹானாவின் உபசரிப்புக்கு நேர் எதிராக கனிமொழி இளமாறனை பார்த்து, "என்ன இவ்வளவு சீக்கிரம் வந்துட்டீங்க? அங்கே பெரியம்மாவுக்கு இப்போ எப்படி இருக்கு?", என்று மிரட்டினாள்.

இளமாறன் நின்று விலாவரியாக கனிமொழியின் கேள்விகளுக்கும் நாகம்மாவின் கவலையான முக பாவத்திற்கும் பதில் சொல்லும் விதமாக, பாட்டியின் உடல்நிலையை பற்றி டாக்டரின் தற்போதைய அட்வைஸ் வரை எல்லாவற்றையும் சொல்லி முடித்து அவர்களை தேற்றினான். நாகம்மா கொஞ்சம் மன சமாதானம் அடைந்து மீண்டும் குழந்தைகள் மேல் ஒரு கண்ணை வைத்துக் கொண்டே வீட்டு வேலைகளையும் பார்த்துக் கொள்ள சென்றுவிட்டார்.

செல்வதற்கு முன்னால், “கனி, மச மசன்னு இங்கேயே நின்னு பேசிட்டு இருக்காத..... அங்கே பாரு சஹானாம்மா வேலை செய்யறாங்க. ஓடு..... வாய் பார்த்திட்டு நிக்காம, அவங்க கையில் இருந்து வாங்கி அந்த வேலைய செயி”, என்று ஒரு விரட்டு விரட்டிவிட்டு போகவும் மறக்கவில்லை.

இளமாறன் இவர்களுக்கு சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் நேரத்தில் துப்பட்டாவை இழுத்து பின்னால் முடிச்சு இட்டு, வேக வேகமாக காபி தயாரித்து, கொஞ்சம் சிற்றுண்டிகளையும் தட்டில் எடுத்து வைத்தான் சஹானா.

இளமாறன் சொல்லி முடித்து நாகம்மாவும் அவரது வேலையை பார்க்க சென்றதும் கனிமொழி மட்டும் மீண்டும் சமையலறை பக்கம் செல்வது போல திரும்பி, “ஒரு பணம் கொடுத்து ஆட சொன்னாளாம், ஒம்பது பணம் கொடுத்து ஓய சொன்னாளாம்’ங்கற கதையா சீக்கிரம் சொல்லி முடிக்காம, லொட லொடன்னு இவர் கதையளக்கறதால நான் அத்தைகிட்ட திட்டு வாங்கறேன்.....”, என்று முணு முணுத்து விட்டு சென்றாள்.

ரிக்கார்டு வேகத்தில் சிற்றுண்டியை எடுத்துவைத்து காஃபி கலந்து, டேபிளில் தயார் செய்து வைத்து இளமாறன் அருகே வந்து, “சாப்பிட வாங்க”, என்று அழைக்க, இந்த முறை கனிமொழியின் புருவமும் உச்சி மேட்டை தொட்டது. கேள்வியாக இளமாறனை பார்க்க, ‘நான் என்ன செய்யட்டும்’ என்ற பாவனையில் தோளை குலுக்கி விட்டு சாப்பிட அமர்ந்தான்.

இவர்கள் இருவரையும் கடு கடுவென பார்த்து கொண்டிருந்த கனிமொழி, சஹானாவிடம் வந்து, “நான் வேணா இவருக்கு பார்த்து பரிமாருறேன். நீங்க வந்துட்டு இன்னமும் குழந்தைங்களை பார்க்கலையே. போய் பார்த்திட்டு வர்ரதானா வாங்க”, என்று உபசாரமாக சொல்வது போல அங்கிருந்து நகர்த்தப் பார்த்தாள்.

சஹானாவிற்கு குழந்தைகளைப் பார்க்கும் ஆவலும் இருந்தது, இளமாறனுக்குப் பார்த்துப் பரிமாறும் தவிப்பும் இருந்தது. சில நிமிடங்கள் இப்படி அல்லாடி விட்டு, இளமாறன் தலையை நிமிர்த்தி ஒன்றும் ரியாசுஷன் காட்டாததால் வேறு வழியில்லாமல் கனிமொழி கையில் பரிமாறும் பொறுப்பை ஒப்படைத்துவிட்டு குழந்தைகளைப் பார்க்க மாடிக்கு சென்றாள்.

பேச்சுக் குரல் கேட்கும் தூரத்தை சஹானா தாண்டியதும், “என்ன நடக்குது? அந்தம்மா ரொம்ப நல்லவங்க....”, என்றவளைப் பாதியிலேயே வெட்டிய இளமாறன்,

“ஏன், நான் கெட்டவன் என்று உன்கிட்ட யாராவது சொன்னாங்களா கனி?”, என்றான்.

எதிர் கேள்வி கேட்டவனை சூடாக பார்த்து, “உங்க வேலைய பார்க்க வந்தவர், அதை மட்டும் பார்க்காம இப்படி எல்லாம் எதுக்கு செய்யறீங்க?”, என்று காரசாரமாக கேட்க,

கனிமொழியின் சூடான குறுக்கு விசாரணையை அனாயாசமாக அவள் பக்கமாகவே திருப்பிப் போட்டு, “அதையே தான் நானும் சொல்லறேன் கனி, வேலைய பார்க்க வந்தவங்க.....அவங்க வேலைய மட்டும் பார்த்தா போதும். மற்ற வேலை பற்றி எல்லாம் எதுக்கு கவலைப் படணும்”, என்று கேட்டுவிட்டு அவள் பல்லைக் கடிப்பதை பொருட்படுத்தாமல் தட்டில் இருப்பதை சாப்பிட்டு முடித்து விட்டு எழுந்தான்.

பாட்டி இருந்த அறையை விட்டு வெளியே வந்த ஆனந்தை சாம்பசிவம் மாமா கையை பிடித்து அழைத்துக் கொண்டு போய் பேசத்தொடங்க, தொடக்கத்தில் தயக்கமாக ஓரிரு வார்த்தைகளில் மெல்லிய குரலில் பதில் சொல்லிக் கொண்டு வந்த ஆனந்த், மாமாவின் விடாமல் பேசி நிலைமையை சகஜமாக்கும் முயற்சியில் தன்னுடைய தயக்கத்தை கை விட்டு இயல்பாக பேசத் தொடங்கினான். அவனோடு பேச்சு கொடுத்துக் கொண்டே அவனை எடை போட்ட சாம்பசிவம், “அட! இத்தனை சின்ன வயதில் இவ்வளவு பக்குவமாக பேசுகிறானே! இவனை இப்படியே விடக் கூடாது.....மெதுவாக தொழில் விவரங்கள் சொல்லிக் கொடுத்து படிப்பை முடிக்கும் போது நம் கம்பெனியில் நுழைத்து விட வேண்டும். நேரம் கிடைக்கும் போது சாவகாசமாக பவானியிடம் பேசும்போது இதை பற்றி சொல்லணும்”, என்று நினைத்துக்கொண்டார்.

மரகதம் மாமியும் நாத்தனாரின் மாமியாரை அழைத்துப் போய் பவ்யமாக நடத்தி தகுந்த மரியாதையோடு பேசியதில் இங்கே பணக்கார சம்பந்தியை பார்க்க வருவதில் இருந்த தயக்கம் மெதுவாக போகத்தொடங்கியது. இத்தனை வருடங்களாக நினைத்தது போல அவ்வளவு மோசமானவர்கள் இல்லை..... பணத்தை விட மனித உறவுகளுக்கே மதிப்பு கொடுக்கிறார்கள் என்ற அபிப்பிராயம் வருகிற அளவு மரகதம் மாமி அவரிடம், தன்மையாக நடந்து கொண்டார்.

இவர்கள் இருவரும் நல்ல விதமாக பேசிக் கொண்டிருப்பதை சிறு புன்னகையோடு கவனித்த ஆராதனா கண்களாலேயே கிரீத்திவாசன் எங்கே என்று தேடினாள். வாசல் பக்கம் வசந்த் இருக்கும்

திசையில் சென்று கொண்டிருந்ததை கவனித்தான். அவனிடம் சொல்ல வேண்டிய நித்யா பற்றின விவரங்கள் சொல்லி விட அவனை பின் தொடர்ந்து அவளும் வேகமாக சென்றாள்.

மேல் மூச்சு கீழ் மூச்சு வாங்கிய படி தன்னை பின் தொடர்ந்து யாரோ மிக வேகமாக வருவது உணர்ந்து கிரீத்திவாசன் நின்று திரும்பிப் பார்க்க, வந்த வேகத்தில் ஆராதனா அவன் மேல் முட்டி மோதிய பிறகு தான் கால்களுக்கு ப்ரேக் போட்டாள். பாட்டியை பார்க்க போவதற்கு முன்னால் கையை தொட்டாள் ..... இப்போ இதுவா? என்று கிரீத்திவாசனின் மனம் நினைத்தாலும்; அவன் மேலே வந்து மோதியதால் உண்டான பரவசத்தில் இதயம் பூரித்தாலும்; அந்த பூரிப்பு கண்களில் மலர்ந்த சிரிப்பாய் வெளிப்பட்டாலும்; வாய் மட்டும் சற்றே கழுக்கமாக, “ஆர் யூ ஒகே? நிற்க சொல்லி குரல் கொடுத்திட்டு மெதுவா வருவது தானே? இப்படியா ஓடி வரணும்?”, என்று கேட்டது.

ஆராதனாவிற்கு குரல், தொண்டை குழியை தாண்டி பெரு வயிறு / சிறு வயிறு ஏரியாவுக்கு சென்று விட்டது. அவனிடம் சொல்ல வந்த அவசரத்தில் அவன் செல்லும் வேகத்தை கணக்கிடாமல் அடித்துப் பிடித்துக் கொண்டு வந்தது இப்படி ஆகி விட்டது..... இருந்தாலும் தன் கெத்தை விடாமல், நிமிர்த்திய தலையோடு அவன் கண்களை நேராக பார்த்து, “உங்க அண்ணி நித்யா பற்றி சொல்லவேண்டும்”, என்றாள்.

இப்போது கிரீத்திவாசனின் முகம் எல்லாவித சிரிப்பையும் தொலைத்து கண்ணில் வேதனை கலந்த கவனத்தோடு, “அண்ணியை பற்றி நீ என்ன சொல்லப் போற?”, என்று கேட்டான்.

இன்னமும் மூச்சு வாங்கிக் கொண்டிருந்ததாலோ ஹாஸ்பிடலில் வருபவர் செல்பவர்கள் அதிகமாக இருப்பதாலோ, அருகில் சென்று கொண்டிருந்த ஒரு வீல்ச்சேரில் மோதிக் கொள்ள இருந்த ஆராதனாவை கடைசி நிமிடத்தில் கையை பிடித்து நிறுத்திய கிரீத்திவாசன், பிடித்த கையை விடாமல் அவளை ஒரு ஓரமாக கொண்டு வந்து நிறுத்தி, “ஹம்ம்.....இப்போ சொல்லு..... உனக்கு நித்யா அண்ணி பற்றி என்ன தெரியும்?”, என்று கேட்டான்.

தான் அவன் கையை பிடித்த போது தன்னுடைய கண்ணையும் பிடித்த கையையும் அவன் மாறி மாறி பார்த்தது போல தானும் அவனை பார்க்க வேண்டும் என்று நினைத்தாலும் ஆராதனாவின் கண்கள் அவன் கண்களை விட்டு நகர மறுத்தது.

எப்போ கத்த ஆரம்பிப்பானோ என்கிற திக் திக்குடனேயே சொல்ல தொடங்கினாள் ஆராதனா.

மெதுவாக அவன் கண்களில் தென்பட்ட வலியையும் வேதனையையும் துடைத்து விடும் எண்ணத்தில், “நித்யா என்னோட ஸ்கூல் மேட். நானும் அவளும் டென்த் வரை ஒண்ணா தான் படிச்சோம். பக்கத்து பக்கத்து வீடு. அதுனால ரொம்ப திக் பிரெண்ட்ஸ்.

அதுக்கப்பறம், அவங்க அப்பா வேற வீடு மாறி போய்ட்டாங்க. தொடக்கத்தில் கொஞ்ச நாள் லெட்டர் போட்டுக்கிட்டோம். அதுக்கப்பறம் அதுவும் நின்னு போச்சு.

பல வருஷங்கள் கழிச்சு அன்று அவளை ஹாஸ்பிடலில் அடிபட்டு..... ம்ம்.....குழந்தைகள் பிறக்கும் போது தான் பார்த்தேன். குழந்தைகளை பார்த்துக்க ப்ரைவேட் நர்சிங்கிற்கு நான் வர சம்மதிச்சதற்கு அவர்கள் நித்யாவின் குழந்தைகள் என்பதும் ஒரு காரணம்.

இதை இத்தனை நாளாக சொல்ல விட்டுப் போச்சு. சொல்லக் கூடாது என்று ஒன்றும் இல்லை. ஐஸ்ட், சொல்ல வேண்டிய அவசியம் நேரவில்லை. இப்போ எங்க அம்மா பற்றி தெரிந்தும் நான் சொல்லலை என்று நீங்க என்னை கோபித்துக் கொண்டது போல இன்னொரு சந்தர்ப்பம் வந்துடக் கூடாது என்று தான் நித்யா பற்றி உங்க கிட்ட சொல்லிட்டேன்”.

ஆராதனா சொல்லி முடிக்கும் வரை குறுக்கே பேசாமல் கவனமாக கேட்டுக் கொண்டிருந்த கிரீத்திவாசன், “ஹம்ம் .... இட்ஸ் ஒகே, இப்போவாவது சொல்லணும்னு தோன்றியதே ..... அதுவே பெரிய விஷயம். தேங்க்ஸ்”, என்று சொல்லி ஒரு சல்லுட் போட்டுவிட்டு, “சரி நீ உள்ளே போ, நான் வசந்தத்துடன் கொஞ்ச நேரம் பேசிவிட்டு வருகிறேன்”, என்று சொல்லி வெளிப்பக்கம் சென்றாள்.

ஆராதனாவிற்கோ, கிரீத்திவாசன் ஒன்றுமே சொல்லாமல், விஷயத்தை இத்தனை சுலபமாக முடித்தது குறித்து கொஞ்சம் ஏமாற்றமாகவே இருந்தது. “ஹம்ம்..... உன்னை புரிஞ்சுக்கவே முடியலையே பாஸ்.....”, என்று மனதிற்குள் அலுத்துக் கொண்டே மாமா / மாமியை தேடிச் சென்றாள்.

@@@ தனது மொபைல் போனில் இளமறனோடு பேசிக் கொண்டிருந்த வசந்த், கீர்த்திவாசனை பார்த்ததும் இளமறனுடனான பேச்சை நிறுத்தி கொண்டு மொபைலின் இணைப்பை துண்டித்தான்.

யாரோடு பேசிக் கொண்டிருந்தாய்? என்னைப் பார்த்ததும் நிறுத்திவிட்டாயே, ஏன்? என்று கீர்த்திவாசனின் முகபாவத்தில் தொக்கி நின்ற கேள்விக்குப் பதிலாக,

“இளமறன் தான் சார், வீட்டுல அவங்க எப்படி இருக்காங்க என்ற விவரம் சொன்னான். அங்கே சஹானா மேடம் கொஞ்சம் கவலையா இருக்காங்க போல இருக்கு. அதனால் இங்கே அவங்க பாட்டியை பற்றின தகவலையும் கேட்டுக்கிட்டான்”, என்று சொன்னான் வசந்த்.

“ஹம்ம்..... போகணும், வீட்டுக்கு கிளம்பிப் போகணும். அப்படியே அம்மாவோ அப்பாவோ வராங்களா என்றும் கேட்கறேன். சோ, சொல்லுங்க வசந்த், என்னிடம் என்ன கேட்கணும்னு சொன்னீங்க?”, என்று கேட்டான் கீர்த்திவாசன்.

மீண்டும் கீர்த்திவாசனே, “ஹம்ம்..... எப்படியும் இங்கே பேச முடியாது ..... எல்லோரும் வந்து போகிற இடம். வாங்க நாம் காண்டினில் உட்கார்ந்து தான் பேசணும்”, என்று சொல்லி வசந்த்தை அழைத்து சென்றான்.

காண்டினுக்கு சென்றதும் இருவருக்கும் சூடாக டியும் சாண்ட்விச்சும் வாங்கிக் கொண்டு வந்து வசந்த்திடம் கொடுத்துவிட்டு, “ரொம்ப நேரமா ஒண்ணும் சாப்பிடாம இருக்கீங்க வசந்த். கொஞ்சமாவது சாப்பிடுங்க. சாப்பிட்டுட்டே பேசலாம்”, என்று கேள்விகளை எதிர்நோக்கி பொதுவாக வசந்த்தின் முகத்தை பார்த்தான் கீர்த்திவாசன்.

“சார், உங்க குடும்பத்துல கிட்டத்தட்ட எல்லார் பற்றியும் நாங்க ஏற்கனவே அடிப்படை விசாரணை நடத்தி இருக்கோம் என்று தெரியும் தானே. இதோ, இன்று வந்த ஆராதனாவின் அம்மா பவானியை பற்றி கூட நாங்கள் ஏற்கனவே விசாரித்து கண்டுபிடிச்சு, அவங்க மேல எந்த சந்தேகமும் வருகிற அளவு அவங்க ஒன்றும் செய்யலை என்பதால் அதை பெரிசு பண்ணலை. ஆனால், உங்க நித்யா அண்ணியுடைய அப்பா எப்படிப்பட்டவர்? என்கிற தகவல்கள் எனக்கு வேணும். உங்க குடும்பத்திற்கும் அவருக்கும் என்ன மாதிரி உறவு? நீங்க அவரை பார்த்திருக்கீங்களா? அப்போ அவர் என்ன மாதிரி நடந்து கொண்டார்? என்று நீங்க தான் சொல்லணும்”, என்று கேட்டான்.

சட்டென கூர்மையாக வசந்த்தை பார்த்த கீர்த்திவாசன், “ஏன், மகள் மேல் உள்ள கோபத்தில் அவர் என்னோட அண்ணா அண்ணியை கொலை செய்திருப்பார் என்று சந்தேகப்படறீங்களா? வசந்த், இது டு மச்”, என்றான்.

“சார், ஒரு கேஸ் என்று வந்து விட்டால் நாங்க எல்லோரையும் தான் சந்தேகப் படுவோம். எங்க பாலிசியே குற்றவாளி என்று நிரூபிக்கப்படாத வரை எல்லோருமே சந்தேகத்திற்கு உட்பட்டவர்கள் என்பது தான். உங்க அண்ணன் அண்ணி இறப்பில் உங்களையே சந்தேகப் பட்டிருக்கோம், பிறகு உங்கள் அண்ணியின் அப்பா மட்டும் என்ன விதி விலக்கு?”, என்று அலட்சியமாக கேட்டான் வசந்த்.

தோளை குலுக்கி “அதானே, எனக்கென்ன? தாராளமா சந்தேகப்படுங்க.....யார் கொலை செய்தா என்று கண்டு பிடிச்சா போதும்..... மற்ற எதுவும் எனக்கு கவலை இல்லை”, என்ற ரீதியில் நினைத்துக்கொண்டான்.

“ஓகே, சோ சொல்லுங்க. உங்க அண்ணியின் குடும்பத்தை பற்றி உங்க கருத்து என்ன?”

“பெருசா ஒண்ணும் இல்லை. அண்ணா அண்ணியின் காதல் திருமணத்தை ஒத்துக்கலை. அதுனால் கடைசி வரை அவங்களை பார்க்கவும் வரலை. அவங்க பெற்ற குழந்தைகளை பார்க்கவும் வரலை. நானாக போட்டோ எடுத்துப்போய் காட்டின போதும் அண்ணியின் அப்பா அதை பார்க்கலை. பிடிவாதமா முகத்தை திருப்பிக்கிட்டார். புண்ணியாஜனனம் பற்றி சொல்லப் போன என்னிடம் ஒரு வார்த்தை கூட பேசலை. அவர் இவ்வளவு கோபப்பட்டு எதிர்ப்பு தெரிவிக்கிற அளவு அண்ணா அண்ணி என்ன தவறு செய்தாங்க என்றும் புரியலை, நாங்க என்ன தவறு செய்தோம் என்றும் புரியலை. அண்ணியுடைய அம்மா குழந்தைகளை பார்க்க ரொம்பவும் ஏங்கறாங்க..... போட்டோவை பார்த்துட்டு அவங்க அழுதது இன்னமும் என் கண் முன்னாலேயே நிற்குது .....”, என்று சொல்லி கொண்டே வந்தவன், அப்போது தான் நித்யா அண்ணி பற்றி ஆராதனா சொல்லி இருந்த விஷயம் நினைவிற்கு வந்து சட்டென பேச்சை நிறுத்தினான்.

கண்கள் திகைப்பாக வசந்தை பார்த்திருக்க, மூளையின் செல்கள் வேக வேகமாக திட்டம் தீட்டியது. கீர்த்திவாசனின் முகத்தை பார்த்துக் கொண்டிருந்த வசந்த், "சொல்லுங்க கீர்த்திவாசன், இப்போ மிசர்ஸ். நித்யாவின் பெற்றோர் பற்றி ஏதோ நீங்க சொல்ல வந்தீங்க..... என்னது அது?", என்றான்.

டேபிளில் முன்னால் கை ஊன்றி விரல்களை கோர்த்து, "வசந்த், இப்போ தான் உங்க கிட்ட வந்து பேசறதுக்கு முன்னால ஆராதனா என்னை கூப்பிட்டு பேசினாங்க. அவங்களுக்கு நித்யா அண்ணியை முன்னாலேயே தெரியுமாம். ரெண்டு பேரும் டென்த் வரை ஒண்ணா தான் படிச்சாங்களாம். பக்கத்து பக்கத்து வீடாம். அப்படின்னா நித்யா அண்ணியின் அம்மாவை அவங்களுக்கு தெரிஞ்சிருக்கணும் தானே. அதான் நான் நினைச்சேன், ஒரு நாள், ஆராதனா சும்மா, குழந்தைகளை அவங்க வீட்டுப் பக்கம் எடுத்துட்டு போகிற மாதிரி போயிட்டு, அவங்க வீட்டுக்கு ஏதாவது ஒரு பொய்க் காரணம் சொல்லி உள்ளே போய் நித்யா அண்ணியின் அம்மாவோடு கொஞ்ச நேரம் பேசிக் கொண்டிருக்கலாமே. அப்போ, அண்ணியுடைய அம்மா குழந்தைகளை பார்ப்பாங்க இல்லையா? நான் கொண்டு போன போட்டோவையே அத்தனை ஏக்கமாக பார்த்தாங்க. ஏற்கனவே பக்கத்து வீட்டில் இருந்தவங்க என்பதால் ஆராதனா குழந்தைகளை எடுத்துப் போனால் அண்ணியோட அப்பாவும் சந்தேகப் படாம, கோபப் படாம பேசலாம். ஆனால், நான் கூடப் போக முடியாது. சஹானாவும் போக முடியாது. எங்க ரெண்டு பேரில் யார் போனாலும், அண்ணியோட அப்பா உடனே கண்டு புடிச்சிடுவார்", வேக வேகமாக திட்டங்கள் தீட்டினான்.

"வாவ்.....பரில்லியன்ட் ஐடியா கீர்த்திவாசன். ரொம்ப நல்ல ஐடியா. நான் ஆராதனா கூடப் போறேன். இந்த கேஸ் விஷயமா விசாரிக்கும் போது அவருடைய போடவும் வேணும். அதை கூட எப்படியாவது எடுத்துடலாம். பட் நான் நேரடியா போய் அவரை பற்றி தெரிந்து கொள்வது கொலை விஷயத்தில் அவருக்கு பங்கு இருக்கிறதா இல்லையா என்று முடிவு எடுக்க வசதியாக இருக்கும். இப்போதைக்கு உங்க வீட்டுல குழந்தைகளை பார்த்துக்கற நர்ஸ் என்று மட்டும் ஆராதனா சொல்லி கொள்ளட்டும். உறவு முறை பற்றி எல்லாம் சொல்ல வேண்டாம். நான் உங்க வீட்டு கார் டிரைவர் என்ற முறையில் குழந்தைகளை பார்த்துக்க வந்த நர்சை காரில் அழைத்துக் கொண்டு வந்தது போல சொல்லலாம். ஓகே, வாங்க ஆராதனாவை கூப்பிட்டு விஷயத்தை சொல்லலாம். பை தி வே..... ஆராதனாவை நம்பி உண்மையை சொல்லலாம் இல்லையா? வெளியே லீக் ஆகாதே?"

கீர்த்திவாசன் வேகமாக, "நோ நோ.... ஷி இஸ் வெரி ரிலையபிள். ரொம்ப ரொம்ப சென்சிபிள், ட்ரஸ்ட் வொர்த்தி டூ.....", என்று ஆராதனாவின் அரும் பெரும் கீர்த்திகளை எதுகை மோனை நயத்தோடு வாசித்தான்.

உட்கார்ந்திருந்த நாற்காலியிலிருந்து எழுந்து கொண்டே தலையை ஆட்டி சிரித்த வசந்த், "ஹ்ம்ம்..... இப்போ தான் இளமாறன் அங்கே மாட்டினான்..... இப்போ இவரும் மாட்டிக் கிட்டாரா?", என்று தோன்றினாலும் எப்போதும் தோன்றுவது போல, ஒரு மின்னல் வெட்டினை போல், அகாலமாக மறைந்து போன அவனுடைய இணையை நினைத்து ஏங்கினான்.

கண நேரம் தான்..... உடனேயே சுதாரித்துக் கொண்டு, மனதையும் மூளையையும் நடைமுறைக்கு கொண்டு வந்தான்.

கீர்த்திவாசனுடன் வார்டுக்கு சென்று, "சார், நீங்க அவங்களோட பேசங்க.....நான் இதோ வந்திடறேன்", என்று சொல்லி கார் பார்க் பக்கம் சென்றான்.

அங்கே மாமா மாமி இருவருக்கும் இடையே அமர்ந்திருந்த ஆராதனாவை தூரத்தில் இருந்தே சைகைகாட்டி வெளியே அழைத்து வந்த கீர்த்திவாசன், சுருக்கமாக அவனது திட்டத்தை ஆராதனவிடம் சொன்னான்.

"ஆராதனா, உனக்கு நித்யா அண்ணியுடைய அப்பா அம்மாவை தெரியும் இல்லையா? உன்னால ஒரு உதவி செய்ய முடியுமா?", என்று கேட்டு அவர்கள் திட்டத்தை விவரித்தான். ஆச்சரியமாக கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஆராதனாவிடம், "வசந்த் உன்னோட வருவார் ஆராதனா. பயமே இல்லை", என்று தைரியம் ஊட்டினான்.

லேசாக சிரித்துக் கொண்டே தலையை ஆட்டி, "எனக்கு பயமே இல்லை. எனக்கு பாதுகாப்பான இடம் இல்லை என்றால், நீங்க என்னை அங்கே அனுப்ப மாட்டீங்க என்று எனக்கு தெரியும். தவிரவும், நித்யாவுடைய அம்மா அப்பாவை நான் ஸ்கூல் டேஸ்ல பார்த்து பழகினவங்க தானே.....அவங்க கிட்ட என்ன பயம்?", என்று கேட்டான்.

அவள் சிரிப்பை கீர்த்திவாசனும் எதிரொலித்து இரண்டு கையையும் தூக்கி, "ஓகே ஓகே, பயம் இல்லேன்னா ஓகே தான். சரி முக்கியமான விஷயம்....மறக்கவேண்டாம், அவங்க கிட்ட நாம் உறவுக்காரங்க என்று சொல்ல வேண்டாம்".

"ஹம்ம்.... புரியுது.....", என்று சொல்லிவிட்டு நகர்ந்தாள்.

மீண்டும் சட்டென அவளது கையை பிடித்தவன், அவள் கண்களை நேராக பார்த்து, "அவங்களோட பேசும் போது மட்டும் நாம் உறவுக் காரங்க என்று சொல்லாமல் இருந்தால் போதும். மற்ற நேரங்களில் முக்கியமாக, நாம் குடும்பமாக இருக்கும் போது, உறவை மட்டும் நினைவில் வைத்துக்கோ .... மற்ற எதையும் யோசிக்காதே .... சரியா?", என்று கேட்டுவிட்டு வார்த்தையில் சொல்ல முடியாத சில வரிகளை கண்கள் மூலம் சொன்னான்.

அது அவளை எட்டியதா?

அதற்கு அவள் பதில் கொடுத்தாளா?

அந்த பதில் அவனுக்கு உகந்த பதிலாக இருக்குமா?

*****

அத்தியாயம் இருபத்தி ஐந்து

அம்மாவின் அறையிலேயே அதிக நேரம் தங்கிவிட்டதை உணர்ந்த பவானி வெளியே வந்து அண்ணியோடு பேசிக் கொண்டிருந்த மாமியாரை பார்த்ததும், "ரொம்ப சாரி அத்தை, உங்களை ரொம்ப நேரம் இங்கேயே காக்க வச்சிட்டேன். அண்ணி, நாங்க கிளம்பறோம். அம்மா உள்ளே தூங்கறாங்க. எழுந்ததும் சொல்லுங்க. இன்று மாலை மறுபடியும் வரேன். சரியா?", என்று கேட்டார்.

"என்ன பவானி அவசரம்? அதுக்குள்ளே கிளம்பிட்டீங்க?"

"இல்ல அண்ணா.... அம்மாவுக்கு உடம்பு சரியில்ல என்றதும் வீட்டுல போட்டது போட்டபடி போட்டுட்டு கிளம்பி வந்திருக்கோம். இப்போ போய் மீதி வேலைய முடிச்சிட்டு மாலை கண்டிப்பா வரோம். ஆனந்த் கிளம்பரியா?"

"இதோ வரேன்மா"

"சரி இருங்க.....இளங்கோ இங்கே தான் இருக்காரு ..... அவரை கொண்டு விட சொல்றேன்", என்று சொல்லி திரும்பி பார்த்தால் இளங்கோவும் (வசந்தம்) கீர்த்திவாசனும் ஏதோ முக்கியமான விஷயத்தை தீவிர பாவத்துடன் அலசிக் கொண்டிருந்தனர்.

அவர்களை அழைத்து பவானி அம்மாவின் குடும்பத்தை கொண்டுவிட சொல்ல, வசந்த அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு கிளம்பினான்.

பவானி எல்லோரிடமும் விடை பெற்றுக் கொண்டு கிளம்பும் சமயம், ரங்கநாயகிப் பாட்டியை பார்க்க அடித்துப் பிடித்துக் கொண்டு ஹாஸ்பிடலுக்கு வந்த ஒருவர் பவானியை சத்தியமாக அங்கே எதிர்பார்க்காததால் திக்பிரம்மை அடைந்து சிலையாக ஸ்தம்பித்துப் போய் விட்டார்.

திகைப்பு ஒரே நிமிடம் தான், அதன் பிறகு, எழுந்த இமாலைய கோபத்தில் முகமும் கண்ணும் ரத்தமாக சிவந்து விட, மனதிற்குள், "இத்தனை வருடம் எங்கே போனாய் பவானி? எல்லோரும் உனக்காக எத்தனை ஏங்கி விட்டார்கள்? இப்போது தான் உனக்கு வரத் தோன்றியதா? இத்தனை வருடமாக ஒரு தகவல் கூடவா சொல்ல முடியவில்லை?", என்று பவானியை பார்த்து கத்தத் தோன்றிய உணர்வை கஷ்டப் பட்டு அடக்கியவர், முகத்தை சரி செய்வதற்குள் சாம்பசிவம் அவரை பார்த்துவிட்டார்.

வசந்ததும் பார்த்துவிட்டான் என்றாலும் அவருடைய ரியாக்ஷனை உன்னிப்பாக கவனித்த படி காத்திருந்தான். வசந்த்தின் பார்வையை தொடர்ந்து கீர்த்திவாசனும் பார்த்துவிட்டாலும், அவனும் வசந்தத்தை போலவே மற்றவர் முதலில் காயை நகர்த்துவதற்கு காத்திருந்தான். ஆனால், வந்தவரின் சுயக் கட்டுப்பாடு படுபிரமாதம் போல, அவர் அப்படி எல்லாம் உணர்ச்சி வசப்பட்டு ஏடாகூடமாக எதுவும் செய்யவில்லை.

"வா நல்லசிவம்.....அம்மாவை பார்க்க வந்தியா? வா வா..... ", என்று அழைத்த படி சாம்பசிவம் தான் அந்த சூழ்நிலையின் இறுக்கத்தை இளக்கினார்.

அப்போது தான் மாமியாரிடமிருந்தும் அண்ணியிடமிருந்தும் பார்வையை நிமிர்த்திய பவானி, "சிவம் அண்ணாவா?", என்று ஆர்வமாக கேட்டார்.

நல்லசிவம் இன்னும் வாய் திறந்து பேசும் நிலையை அடையாததால், ஒன்றும் சொல்லாமல், பவானியை பார்த்திருந்தார். இப்போது சிவந்த கண்களில் இருந்து மெதுவாக கண்ணீரும் வரத்தொடங்கி இருந்தது. ஆனால், கோபம் மட்டும்குறையவில்லை.

ஹாலில் தொலைபேசி தொல்லை தரும் பேசியாகி ஒலி எழுப்பிய படி அனைவரின் கவனத்தையும் கவர முயற்சித்தது. நித்யாவின் அம்மா அப்பா வீட்டிற்கு குழந்தைகளை அழைத்துப் போக தயாராகி ஆராதனா கீழே ஹாலில் காத்திருக்க சரியாக அப்போது தான் தொல்லை பேசி அழைத்தது. எழுத்துப் பிழை இல்லை தோழிகளே ..... உண்மையிலேயே அப்போது தொல்லை பேர்வழி தான் அழைத்தது.

உடனே வந்து எடுக்க முடியாத படி கனிமொழியும் நாகம்மாவும் அந்த மாத மளிகை சாமான் பட்டுவாடா வேலையில் ஆழ்ந்திருந்தனர். அப்படியும் நாகம்மா கனிமொழியிடம் சென்று பார்க்குமாறு சொல்ல, கனிமொழி தொலை பேசியை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தாள். இந்த பக்கம் ஆராதனாவை நோக்கி இளமாறன் வந்து கொண்டிருந்தான். தொலை பேசி அழைத்தும் கனிமொழி இன்னமும் வந்து எடுக்காமல் இருக்கிறாளோ என்று எண்ணி, ஆராதனாவே எடுத்து, "ஹலோ.....", என்று சொல்லி அழைத்தவர் பெயர், அழைத்த விவரம் ஆகியவற்றை குறிப்பு எடுத்துக் கொள்ள பேப்பர் பேனாவோடு தயாராக இருக்க,

ஆராதனாவின் ஹலோ கேட்டு, ஒரு நிமிடம் அமைதியான அடுத்த பக்கம், மறு நொடி ஒரு சீறலான மூச்சோடு, "நீ இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு அங்கே இருக்கப் போற? ஏன் கனிமொழிக்கு போன் எடுக்க முடியாத படி அப்படி என்ன வெட்டி முறிக்கிற வேலை? அது சரி, நீயும் அங்கே வேலைக்கு தானே வந்திருக்க? குழந்தைய பார்த்துக்கரவ ஒண்ணு ரெண்டு அதிகப்படி வேலை செய்தா ஒண்ணும் குறைஞ்சுட மாட்ட", என்று அலட்சியமாக சொன்னது ..... மாதவியே தான்.

மாதவியின் குரல் கேட்ட எரிச்சலா? இல்லை... வேலைக்காரி என்று குத்தலாக சொன்னது உசுப்பியதா? முழு உயரத்துக்குமாக நிமிர்ந்து, "ஹலோ..... முதல்ல நீங்க யாரு? உங்களுக்கு யாரு வேணும்? அதை விட்டுட்டு ஏதேதோ பேசிட்டு இருக்கீங்க?", என்று சற்று அதிகாரமாகவே கேட்டாள்.

பின்னால் வேகமாக வந்த கனிமொழியும் இன்னொரு பக்கத்திலிருந்து வந்த இளமாறனும் ஆச்சரியமாக திகைத்துப் போய் ஆராதனாவின் இந்த புது தோரணையை மௌனமாக பார்த்திருந்தனர். மாதவிக்கு இப்படிப்பட்ட வழக்கமான தொடக்க அறிமுகங்களில் அவ்வளவாக நம்பிக்கை இல்லை போலும், "ஹே ..... என்னய்யா யாரு என்று கேட்ட? நான் அந்த வீட்டோட எஜமானியா ஆகப் போறேன் ..... நீ யாரு பேசற என்கிறது எல்லாம் எனக்கு தெரியுமடீ!! குழந்தைகள் பார்த்துக்க வந்த ஆயாக்காரி தானே நீ? உன்னோட பேரெல்லாம் எனக்கு ஞாபகம் இல்ல.... அதை ஞாபகம் வச்சுக்க வேண்டிய அவசியமும் இல்ல .... முதல்ல இதை சொல்லு, கீர்த்து இன்னைக்கு ஆபீஸ்க்கு கிளம்பிட்டாரா?", என்று மீண்டும் அதிகாரமாக கேட்க,

இயல்பான அமைதியான குணத்திற்கு நேர் எதிராக அந்த தொலை பேசிக் கருவியை அப்படியே தூக்கி அந்த மாதவி தலை மேலேயே போட்டு உடைக்க வேண்டும் போல வந்த ஆத்திரத்தை கஷ்டப்பட்டு அடக்கி, "சாரி ராங் நம்பர்", என்று சொல்லி ரிசீவரை வைத்துவிட்டு நகர்ந்து சென்று சோபாவில் அமர்ந்தவள் அப்போது தான் இருபக்கத்திலும் நின்று தன்னையே ஏதோ வேற்று கிரகத்து பிறவியை போல பார்க்கும் கனிமொழியையும் இளமாறனையும் பார்த்தாள்.

மீண்டும் தொல்லை பேசி அலற, இந்த முறை கனிமொழி அதை கோல் போஸ்டுக்கு பந்தை தட்டி செல்லும் புட்பால் பிளேயர் போல பாய்ந்து பறித்து "ஹலோ..... யாருங்க வேணும்?", என்றாள்.

இந்த முறை கனிமொழியின் குரலை கேட்டதும், எகத்தாளமாக, "வாங்க தொரசாணி ..... எங்க போய் இருந்தாப்ல? கண்ட கழுதையும் போன் எடுத்துப் பேச விட்டுட்டு நீ என்ன தூங்கிட்டா இருந்த?", என்று மீண்டும் எரிந்து விழ,

கனிமொழிக்கு வந்த ஆத்திரத்தில் அகர வரிசையில் ஆயிரம் பழமொழி சொல்லி இருப்பாள். ஆனால், மாதவியை வேறு விதத்தில் எரிச்சல் மூட்ட நினைத்து, இப்போதைக்கு பணிவாகவே பதில் சொல்ல முடிவு செய்தாள். "சின்ன ஐயாவ தேடி போன் செய்தீங்களா? அவங்க காலையிலேயே எங்கயோ கிளம்பி போனாங்க..... எப்போ வருவாரு என்று சொல்லலையே", என்று சொல்லிவிட்டு, வேண்டும் என்றே மாதவி ஏதோ பதில் சொல்வது போலவும், அது தனக்கு காதில் விழாமல் தொலை பேசி வேலை செய்யாதது போல, "ஹலோ..... ஹலோ..... ஹலோ..... மாதவிம்மா இருக்கீங்களா?

ஹலோ..... ஒண்ணுமே கேட்கல..... இருக்கீங்களா? இல்லை வச்சிட்டு போய்டீங்களா? ஹலோ.....” என்று கேட்டு விட்டு, “தெரியல அத்தை..... ஒண்ணுமே கேட்க மாட்டேங்குது”, என்று சொல்லி தொலை பேசி இணைப்பை துண்டித்தான்.

இதற்குள் இளமாறனுக்கு விவரம் புரிந்து விட்டது. மாதவி தான் பேசி இருக்க வேண்டும். ஏதோ பண்பற்ற வார்த்தைகள் உபயோகப்படுத்தியதில் அமைதியான ஆராதனாவுக்கே கோபம் வரும் அளவு நிலைமை சென்று விட்டது என்று புரிந்து கொண்டான். கனிமொழியை பார்த்தால், அவளும் கொஞ்சம் எரிச்சலாக தான் இருப்பது போல இருந்தான். ஆனால், ஆராதனா எப்படி இருக்கிறாளோ என்ற கவலையும் கண்ணில் தெரிந்தது.

கனிமொழி பேசி முடித்து தன்னை பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை உணர்ந்த ஆராதனா மௌனமாக எழுந்து நின்றான், பின்பு, “மாதவி பேசினா....பேசினாங்க..... வாசு வேலைக்கு கிளம்பியாச்சா என்று கேட்டாங்க.....”, என்று சொல்லி நிறுத்தின ஆராதனா தன்னையும் மீறி, “அவங்க தான் இந்த வீட்டின் எஜமானியாமே ..... சொன்னாங்க”, என்று சொல்லி குழந்தைகள் படுத்திருந்த ட்வின் Pram’ஜ தள்ளிக் கொண்டு வாசல் பக்கம் சென்றான்.

கழுத்தை வெட்டி, இத்தனை நேரம் அடக்கி வைத்திருந்த பழமொழியை உதிர்த்தான், “ஹுக்கும்ம்....அடியேன்னு கூப்பிட ஆம்படையான் இல்லையாம் அரச மரத்தை சுத்தி வந்து அடிவயித்தை தொட்டு பார்த்தாளாம் ஒருத்தி..... இந்த மாதவி அது போல தான்.... அவ கிடக்குறா”, என்ற கனிமொழியின் குரல் ஆராதனாவை தொடர்ந்தது.

“நீங்க போயிட்டே இருங்க மேடம், இதோ ஒரு நிமிஷம்....வந்துட்டேன்”, என்று ஆராதனாவிடம் சொன்ன இளமாறன், கனிமொழியிடம் சென்று, “கனி, இப்போ போன் பண்ணினது மாதவி மேடம் தானே? அடுத்த முறை அவங்க போன் பண்ணினா கொஞ்சம் நேரம் தேதி எல்லாம் எழுதி வச்சிருந்து சொல்லு....சரியா?”, என்று சீரியஸ்ஸாக சொல்லி விட்டு, தொலை பேசிக்கு அருகில் இருந்த புத்தகத்தை புரட்டிப்பார்த்தான்.

கனிமொழி, “அதெல்லாம், யாரு எப்போ போன் பண்ணினாலும் எழுதி வச்சிருந்து தகவல் சொல்லுறது என்னோட வழக்கம்”, என்று அமர்த்தலாக சொல்ல,

கனிமொழி சொன்னது போல இதற்கு முன்னால் வந்த அழைப்புகளையும் தேதி வாரியாக தகவல்களையும் போன் அழைப்பு வந்த நபர்களை பற்றியும் எழுதி வைத்திருந்த குறிப்புகளையும் பார்த்துவிட்டு, “குட் குட்”, என்று மெச்சுதலாக சொன்ன இளமாறன், “சரி நாங்க கிளம்பறோம்”, என்று சொல்லிநகர்ந்தான்.

திட்டமிட்டபடி அழைத்துப் போக வசந்த்தால் வரமுடியாததால், இளமாறன் ஆராதனாவுடன் நித்யா வீட்டிற்கு புறப்பட்டான். ஏற்கனவே வசந்த்திடம் இருந்து நித்யாவின் அப்பாவையும் சந்தேக வட்டத்திற்குள் கொண்டு வந்த விவரம் அறிந்த இளமாறன், அங்கே செல்லும் போது குடும்பத்தில் உள்ளவர்கள் பற்றி கவனிக்க வேண்டியதை ஒரு முறை நினைவு படுத்திக் கொண்டான்.

அதே போல, நித்யா வீட்டிற்கு, இரண்டு தெரு தள்ளி காரை நிறுத்தினவன், pram’ஜ இறக்கி அதில் குழந்தைகளை ஏற்றிக் கொண்டு, “மேடம், நல்லா ஞாபகம் வச்சிக்கோங்க, அங்கே நான் நீங்க ப்ரைவேட் நர்சிங் செய்ய வந்ததாக சொன்னாலும் சரிதான், இல்லை மாமா குழந்தைகள் என்று அறிமுகப் படுத்தினாலும் சரிதான். ஆனால், என்னை அறிமுகப் படுத்தும் போது, கீர்த்திவாசன் சாரோட பீ ஏ என்றே அறிமுகப் படுத்துங்க. மறந்தும் நான் போலீஸ் என்று அவங்களுக்கு சந்தேகம் வராத மாதிரி சாதாரணமாக பேசுங்க. ஒகேவா?”

“ஹம்ம்....சரி”, என்று சுருக்கமாக சொல்லி அவர்கள் வீடு இருக்கும் திசையில் செல்ல தொடங்கினாள் ஆராதனா.

வீட்டு வாசலில் ஒரு முறை நின்று, கீர்த்திவாசன் கொடுத்திருந்த முகவரி இது தானே என்று சரி பார்த்துக்கொண்ட இளமாறன், கேட்டை திறந்து உள்ளே போகும் படி ஆராதனாவுக்கு சைகை காட்டினான். “நான் இப்போதைக்கு மதில் சுவருக்கு இந்த பக்கமே இருந்திக்கறேன். எனக்கு கொஞ்சம் வேலை இருக்கு. ஆனால், ஒரு குரல் கொடுத்தாலும் உடனே வந்துடுவேன். இங்கேயே தான் இருக்கேன். உங்களுக்கு கொஞ்ச நேரம் தனியா அவங்களோட இருக்கிறதுல ஒண்ணும் பிரச்சினை இல்லையே?”, என்று உறுதி படுத்திக் கொண்டு கையடக்கமாக இருந்த காமெராவைவைத்து வேறு வேறு கோணங்களில் வைத்து, படமெடுக்க தயாராக நின்று கொண்டான்.

உள்ளே சென்ற ஆராதனா, வாசலில் பிரம்பு நாற்காலியில் சாய்ந்து உட்கார்ந்திருந்த நித்யாவின் அப்பாவை பார்த்து, “அங்கிள், எப்படி இருக்கீங்க? என்னை யாருன்னு அடையாளம் தெரியுதா?”, என்று கேட்க,

“யாரு?”, என்று கண்ணை சுருக்கி பார்த்துவிட்டு, “அட..... ஆராதனாவா? எத்தனை நாளாச்சு? வா வா உட்காரு.....”, என்று சொன்னவர் உள்பக்கமாக திரும்பி, “யார் வந்திருக்கா பாரு”, என்று குரல் கொடுத்தார்.

இதற்குள் இளமாறன், அவருடைய பக்கவாட்டு தோற்றம், நேர்முகத் தோற்றம் எல்லாவற்றையும் படத்தில் பிடித்துக் கொண்டான். இதற்கு மேல், அவருடைய முக பாவம் உன்னிப்பாக கவனிக்கக் கூடிய தூரத்தில் நிற்க வேண்டி, மதிலுக்கு நன்றாக அருகில் வந்து, அவருடைய முக பாவத்தை கவனிக்கதொடங்கினான்.

கணவரின் குரல் கேட்டு வெளியே வந்து பார்த்த நித்யாவின் அம்மா, ஆராதனாவை பார்த்ததும் மகளின் தோழி என்ற உற்சாகத்தில் “அடடே ஆராதனாவா? எப்படிம்மா இருக்க? அப்பா அம்மா எப்படி இருக்காங்க? பார்த்து எத்தனை நாளாச்சு? பாட்டி எப்படிம்மா இருக்காங்க?”, என்று அன்பாக விசாரித்தார்.

“எல்லாரும் நல்லா இருக்காங்க ஆன்ட்டி..... அப்பா இறந்து மூணு வருஷம் ஆகுது..... ஆனந்த் காலேஜ் படிக்கறான்.”

“உனக்கு கல்யாணம் ஆகிடிச்சா? இவங்க உன்னோட குழந்தைகளா?”, என்று கேட்டார் நித்யாவின் அப்பா.

அப்போது தான் குழந்தைகளை பார்த்தார் நித்யாவின் அம்மா. அதிர்ந்து போய் கற்சிலையாக நின்று விட்டார். கண்ணில் தன்னை மறந்து கண்ணீர் திரள தொடங்கியது. கிரீத்திவாசன் போட்டோவை காட்டிய போது, அப்படியே மனதின் ஆழத்தில் சென்று பதிந்து விட்ட பேரன் பேத்தியின் முகம் இப்போது நேரில் நிஜத்தில் காண, எப்படி இதற்கு ரியாக்ட் செய்வது என்று யோசனை ஒரு புறமும் கணவருக்கு தெரிந்தால் என்ன பிரளயம் ஏற்படுமோ என்ற கவலை ஒரு பக்கமுமாக பேந்த பேந்த விழித்தபடி இருந்தார்.

ஓரக் கண்ணால் நித்யாவின் அம்மாவை கவனித்துக் கொண்டே, “இல்லை அங்கிள், நான் ப்ரைவேட் நர்சிங் செய்யறேன் இப்போ, அவங்க வீட்டு குழந்தை. உங்க வீட்டுக்கு பக்கத்துல பார்க் இருக்கு இல்லையா? அங்கே தான் அழைச்சிட்டு வந்தேன். குழந்தைகள் வளர வளர கொஞ்சம் வெளிக் காற்று படணும் என்று சொல்வாங்க இல்லையா? அதுனால இந்த பக்கம் வந்தேன். நீங்க இங்கே உட்கார்ந்திருக்கிறதும் வெளியே இருந்து பார்த்தேன். பார்த்து பல வருஷம் ஆகிடிச்சே. எப்படி இருக்கீங்க என்று விசாரிக்கலாம் என்று தான் உள்ளே வந்தேன்”.

“ஓ.....உன்னோட குழந்தைகள் இல்லையா? சரி தான். வேலைக்கு போகறியா? நல்ல பொண்ணு நீயி.... உன்னோட பிரண்டு இருக்காளே..... காதல், கல்யாணம் என்று..... ஒண்ணும் சரியாவே இல்லைம்மா”, என்று அலுப்பாக சொல்லிவிட, இவை எல்லாவற்றையும் வெளியே இருந்து கவனித்துக் கொண்டான் இளமாறன். நித்யாவின் அம்மாவின் அதிர்ச்சி, அப்பாவின் இளக்காரம் மற்றும் அலுப்பு எல்லாவற்றையும் குறித்துக் கொண்டு, தான் என்ட்ரி கொடுக்க வேண்டிய நேரம் வந்து விட்டது என்று முடிவு செய்து கொண்டு, கதவை திறந்து உள்ளே சென்றான்.

இப்போது இளமாறனை பார்த்த நித்யாவின் அப்பா கண்ணை சுருக்கி முறைத்து, “யாருங்க நீங்க? யாரு வேணும்?”, என்று முரட்டு அதிகாரமாக கேட்க, ஆராதனா அவசரமாக “அங்கிள், நான் ப்ரைவேட் நர்சிங் பண்ணுறேன் என்று சொன்னேன் இல்லையா? அவங்க வீட்டுல தான் இவரும் வேலை பார்க்கறார். என்னோட துணைக்கு வந்தார். என்ன ஆச்சு? நேரம் ஆகிடிச்சா? கிளம்பணுமா?”, என்று அவரை சமாளிப்பதில் தொடங்கி, இளமாறனை பார்த்து, “எங்கே உள்ளே வந்தாய்?”, என்ற பொருள் பொதிந்த பார்வையில் நிறுத்தினான்.

“ஆமாம் மேடம், லேட் ஆகுது, கிளம்பணும். உங்களுக்கு நேரம் ஆகுமா?” என்று கேட்டு விட்டு குறிப்பாக நித்யாவின் அம்மாவை கவனிக்க, அதற்கு மேல் தன்னை கட்டுப் படுத்திக் கொள்ள முடியாமல், “ஆராதனா.... குழந்தைகள் ரொம்ப அழகா இருக்காங்க. ஹம்ம்.... முழிச்சிட்டு தானே இருக்காங்க. தூக்கிக்கட்டுமா?”, என்று கேட்டு, “சரி என்று சொல்லேன்” என்கிற மாதிரி பார்த்தார்.

ஆராதனா மெதுவாக சரி என்கிற மாதிரி தலையை ஆட்ட, குனிந்து, கிஷோரை முதலில் தூக்கிக் கொண்டார். கழுத்து இடுப்பு ஒன்றும் நிற்காமல், சேமியா மாதிரி துவண்ட குழந்தையை வாகாக கைப் பிடியில் நிறுத்தி, தோளோடு அனைத்து கண்ணை மூடி இட வலமாக சென்று திரும்பினார். கிஷோரும் பாட்டியின் கழுத்தில் இருந்த கூந்தல் முடிச்சில் ஒரு கொத்தை கையில் பிடித்து பலம் கொண்ட மட்டும் இழுத்தான். கண்ணீருக்கு நடுவே சிரித்துக் கொண்டே தனது கூந்தலை விடுவித்துக்கொண்டார். பிறகு குழந்தையின் மிருதுவான கன்னத்தில் அழுந்த முத்தம் ஒன்றை வைத்துவிட்டு, அவனை pram-மில் கிடத்திய பிறகு, கிரணை தூக்கி கொண்டார். உருண்டை கண்களை விரித்து பாட்டியை ஒரு நிமிடம் பார்த்தவன், பிறகு போக்கை வாயை திறந்து சிரிக்கப் போய் வாய்க்குள் இருந்த ஜொள்ளு நன்றாக பாட்டியின் முந்தானையை நனைத்தது. அவளுக்கும் ஒரு முத்தத்தை பரிசாக கொடுத்தவர், “உள்ளே வந்து குங்குமம் வாங்கிக்கோ அராதனா”, என்று சொல்லி உள்ளே அழைத்தார்.

குழந்தைகளை இளமாறனை விட்டு பார்த்துக் கொள்ள சொல்லி விட்டு, ஆராதனா உள்ளே சென்று குங்குமம் எடுத்துக் கொள்ள, அந்த சந்தர்ப்பத்தை சரியாக பயன் படுத்திக் கொண்டாள். “வாசு தான், அதாவது நித்யாவோட கொழுந்தனார் தான் குழந்தைகளை உங்களிடம் கொண்டு காட்டி விட்டு வரசொன்னார். நான் அவங்க வீட்டுல தான் வேலை பார்க்கறேன்”, என்று சொன்னாள்.

விறு விறு என்று மீண்டும் கண்ணில் நீர் சுரக்க, “தங்கமான பிள்ளை. தீர்க்காயுசா இருக்கணும். பெற்றவ ஏக்கம் புரிஞ்சு நடந்துக்கறாரே.....அதிலும் நித்யாவோட அப்பா, அவரை அலட்சியமா நடத்திய விதத்துக்கு இன்னொருத்தரா இருந்தா கண்டுக்க கூட மாட்டங்க..... இவ்வளவு தூரம் செய்யறதுக்கு அவருக்கு ரொம்ப நல்ல மனசு வேணும்மா. நல்லா இருக்கட்டும்.”

அவரை சமாதான படுத்தி விட்டு வெளியே வந்து “பை அங்கிள்”, என்று சொல்லி நித்யாவின் அப்பாவிடமும் விடை பெற்றுக் கொண்டு இளமாறனுடன் புறப்பட்டாள் ஆராதனா.

*****

அத்தியாயம் இருபத்தியாறு

ரங்கநாயகிப் பாட்டி ஹாஸ்பிடலில் அனுமதிக்கப்பட்ட மூன்றாம் நாள் காலை :-

ஹாஸ்பிடலில் இருந்து ஆராதனாவும் சஹானாவும் பாட்டியை பார்த்துவிட்டு வீட்டிற்கு திரும்பி விட்டிருந்தனர். மூன்று நாள் கழித்து இன்று தான் அலுவலகம் செல்லப்போவதால், வேலை பற்றின சிந்தனைகளில் கீர்த்திவாசன் இருந்தான். பாட்டியோடு மரகதம்மாவோ பவானியோ மாற்றி மாற்றி இருந்து வந்தனர். ஒருவர் பகல் வேலைகளிலும் ஒருவர் இரவு நேரத்திலும் இருக்க, ஆராதனா, சஹானா, சாம்பசிவம், ஆனந்த் ஆகியோர் அவ்வப்போது வந்து அங்கே தங்குபவர்களோடு இருந்து அவர்கள் ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ளும் படி உதவியாக இருந்தனர்.

சென்ற இரண்டு நாட்களாக கீர்த்திவாசனும் அது போல சென்று வந்ததால் அலுவலகத்திற்கு செல்ல முடியவில்லை. ஆனால், தொடர்ந்து அது போல அலுவலக வேலையை நல்லசிவமும் தாமோதரனும் பார்த்துக் கொள்வார்கள் என்று விட்டு விட முடியாது என்று புரிந்ததால் இன்று பாட்டியை மாலை வேலை முடிந்து திரும்பும் போது பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று முடிவு செய்து, அலுவலகத்துக்கு கிளம்பி விட்டான்.

தயாராகி அவனது அறையை விட்டு வெளியே வந்தவன், கிளம்பு முன் குழந்தைகளை பார்த்துவிட்டு செல்லலாம் என்று நர்சரி பக்கம் எட்டிப் பார்த்தால், அங்கே கிஷோருடனும் கிரணுடனும் பேசிக் கொண்டே, விளையாட்டுக் காட்டிக் கொண்டே அவர்களுக்கு டையப்பர் மாற்றிக் கொண்டிருந்தாள் ஆராதனா. சிரிப்பில் மலர்ந்த கண்களும் தலையையும் கையையும் ஆட்டி ஆட்டி அவள் பேசும் அழகையும் சிறு புன்முறுவலோடு கவனித்துக் கொண்டிருந்தான் கீர்த்திவாசன்.

கிஷோருக்கு உடையில் கொஞ்சம் ஈரம் பட்டுவிட்டதால், வேறு உடை மாற்றியபடி, “என்ன பாக்கறீங்க? கையும் காலும் இப்படி நீள நீளமா இருக்கே! பெரிய அத்லேட்டா வருவீங்களோ! ரொம்ப ஹன்ட்சம்மா வருவீங்க போல இருக்கே..... பெரியவனா ஆன பிறகு எத்தனை பொண்ணுங்க உன் பின்னாடி சுத்தப் போறாங்களோ தெரியலையே! உங்க சித்தப்பா மாதிரியே உங்க அப்பாவும் ரொம்ப உயரமா இருப்பாங்களா? நீயும் அவங்கள மாதிரியே உயரமா வருவியா? எனக்கு உன்னோட சுருள் முடி ரொம்ப புடிச்சிருக்குடா..... இப்படியே இதை வச்சிக்கறியா?”

“நீங்க என்ன மேடம் பார்கறீங்க? உங்களையும் கொஞ்சணுமா? எப்படி கொஞ்சணும்? கன்னத்துல ஒரு கிஸ் கொடுத்து கொஞ்சட்டுமா? இல்லேன்னா உங்களுக்கு செல்லப் பேரு வச்சு கொஞ்சட்டுமா? உங்களை ‘ஸ்வீட்டி பை’ அப்படின்னு கூப்பிட்டா பிடிச்சிருக்கா? நேத்து தோட்டத்துல ரொம்ப அழகா

ஒரு ரோஜாப்பூ பார்த்தேன்..... உன்னோட கன்னம் அதை விட அழகா இருக்கு செல்லம்! எனக்கு கடிக்கணும் போல இருக்கே..... கொஞ்சம் கடிச்சிக்கட்டுமா? ப்ளீஸ் ப்ளீஸ்டா கண்ணா ..... சின்ன கடி தான். ஓகேவா?"

அவள் பேசுவது அட்சரம் புரியா விட்டாலும், அந்த சிரித்த முகமும் அவர்கள் பிறந்தது முதல் பழகிய அவளது தொடுகையும் குழந்தைகளுக்கு மகிழ்ச்சியை கொடுக்க உற்சாகமாக பொக்கை வாயை திறந்து "கிக்கீ கிக்கீ", என்று ஜொள்ளு வடிய சிரிக்க அந்த இனிய காட்சியை இன்று முழுவதும் பார்க்கலாம் போல இருந்தது கீர்த்திவாசனுக்கு.

அராதனா கிஷோரின் சட்டையை தூக்கிவிட்டு குழந்தையின் வயிற்றின் மீது வாயை குவித்து வைத்து, "பூ.....", என்று ஊத..... அந்த குறுகுறுப்பு தாங்காமல் குழந்தை இன்னும் பலமாக சிரிக்க, இந்த இடத்தில் இதற்கு மேல் இந்த காட்சியை ஒரு சுத்தமான மனநிலையோடு பார்க்க கீர்த்திவாசனால் முடியவில்லை.

தேவையில்லாத எண்ணங்கள் மூளையை ஆக்கிரமிக்க, கிஷோரின் இடத்தில் தன்னை வைத்துப் பார்த்ததில், எண்ணங்கள் முற்றிலும் வேறு திசையில் செல்லத்தொடங்க அதன் தாக்கத்தில் தன்னை மீறி உள்ளிழுக்கப் பட்ட மூச்சுடன் சாய்ந்து கொண்டிருந்த கதவில் இன்னும் பின்னோக்கி சாய, கதவு லேசாக சுவரில் இடித்த சத்தத்தில் தனிமை நேரம் கலைக்கப் பட்டு, ஆராதனா திரும்பிப் பார்க்க, அங்கே நிற்குகொண்டிருந்த கீர்த்திவாசனை அவள் எதிர்பார்கவில்லை என்பதை அவள் முகபாவம் தெளிவாக சொல்லியது.

இருந்தாலும் சங்கடத்தை வெகுவாக மறைத்துக் கொண்டு, "கிளம்பும் முன்னால் குழந்தைகளை பார்த்துவிட்டுப் போக வந்தீங்களா?", என்று கேட்டுவிட்டு, இதோ இருக்கிறார்கள் என்பது போல நகர்ந்து கொண்டு வழி விட்டாள். அவளிடமிருந்து பார்வையை குழந்தைகள் பக்கம் திருப்பி, அவர்கள் கன்னத்தை மெதுவாக நிமிண்டி விட்டு, குனிந்து இருவரின் நெற்றியிலும் இதழ் பதித்து, கிஷோரின் தலைமுடியை லேசாக விரல்களால் கோதி விட்டு, கிரணின் கன்னத்தை தட்டிக் கொடுத்தவன் நிமிர்ந்து தனக்குப் பின்னால் நின்றிருந்த ஆராதனாவை குறும்பாகப் பார்த்தான்.

"நாங்க எல்லோருமே பிறக்கும் போது சுருள் முடியோட தான் பிறந்தோம், பிறகு மொட்டை அடிக்கும் போது சுருட்டை போய், நீள முடியாகிடும். கிரணோட கன்னத்தைத் தொடும் போது, எனக்கும் ரோஜாப்பூ தான் நினைவு வரும்.....", என்றவன் வேறு ஏதோ சொல்லவந்ததை சொல்லாமலே நிறுத்திக் கொண்டதுபோல பாதியில் நிறுத்தி ஆராதனாவின் சிவந்த இதழ்களில் பார்வையை அரை நொடிக்கும் குறைவாக செலுத்தினவன், "ஓகே, பை, லேட் ஆகுது", என்று சொல்லி அவளை மீண்டும் ஒரு முறை ஆசையாக பார்த்துவிட்டு அறையை விட்டு வெளியே வந்தான்.

அராதனாவிற்கு அவன் பார்வையும் அது சொன்ன விஷயமும் ஒரே நேரத்தில் மனதிற்குள் ஜிலீர் என்று பூச்சாரலாகவும் மண்டைக்குள் நாலாபக்கமும் இடிக்கும் தலைவலியையும் கொடுத்தது. கதவை தாள் போடக் கூட தோன்றாமல், ஜன்னல் வரை சென்று கம்பிகளை பிடித்தபடி இலக்கின்றி வெளியே பார்த்தபடி அந்த யோசனைக்குள் ஆழ்ந்து விட்டாள்.

கீர்த்திவாசனை பற்றி பலவிதங்களிலும் உவகையாக நினைப்பதற்கு நிறைய இருந்தாலும், அம்மாவிற்கு நடந்ததை ஒன்றும் இல்லை என்று ஒதுக்கி விடவும் முடியவில்லை. அப்பா இவர்களின் பணத்தை எதிர்பார்த்து தான் அம்மாவை கைப் பிடித்தார் என்று பழி சொன்னது இன்னமும் நெஞ்சை அறுத்தது.... மாமாவும் மாமியும் இன்று வரை நன்றாக தான் பழகுகிறார்கள். அதே போல, கீர்த்திவாசனும் அவளிடம் "நீ எனக்கு ஸ்பெஷல்", என்பது போல தான் பழகுகிறான் என்றாலும், நாளை சூழ்நிலையில் ஒருவேளை ஏதாவது மாற்றம் வந்தால், இவர்களின் பணத்திற்காக நான் இங்கே ஒட்டிக் கொண்டேன் என்று பேச்சு வராது என்று என்ன நிச்சயம்?

சாதாரணமாக உறவினராக பழகுவதற்கே அப்படிப் பட்ட பேச்சு வார்த்தை வரக்கூடிய அபாயம் இருக்கும் போது, கீர்த்திவாசனின் ரது – வாசு என்கிற மாதிரி எல்லாம் பேசிப் பழகத் தொடங்கினால், வரக் கூடிய பேச்சு வார்த்தைகளை நினைத்துப் பார்க்கவே முடியவில்லை.

கீர்த்திவாசனின் கண்களில் இன்று தெரிந்த உரிமையும், ஆசையும் மாறி அங்கே கோபமும் வெறுப்பும் மின்னுவதை கண்டிப்பாக தாங்கவே முடியாது.

இப்படி பட்ட சிந்தனைவலைகளில் ஆழ்ந்தவன், வெளியே போர்டிகோவில் காரில் ஏறப்போன கீர்த்திவாசன் "எதேச்சையாக" நர்சரி அறையின் ஜன்னலை திரும்பிப் பார்த்ததை உணர்ந்து

மரத்துப்போன மூளையை தட்டி எழுப்பி ஜன்னலை விட்டு நகரும் முன் கீர்த்திவாசனின் கண்ணில் பட்டுவிட்டான்.

சன்ன சிரிப்புடன், அவளைப் ஃபார்த்து ஒரு சல்யூட் வைத்துவிட்டு காரில் ஏறிக் கொண்டான்.

டிரைவர் சீட்டில் அமர்ந்த இளமாறன், காரை வீட்டை விட்டு கிளப்பி வெளியே வந்ததும், “என் ஜன்னலில் பூத்தது நிலவு தானோ.....”, என்று விசில் அடித்துக் கொண்டு வந்தான். தன்னை தான் கிண்டல் செய்கிறான் என்று புரிந்தாலும் புன்னகையை அதிகம் வெளியே காட்டிக் கொள்ளாமல், அமர்த்தலான குரலில், “ஷ்.....மாறன்....கொஞ்சம் பைல்ஸ் பார்க்க வேண்டியிருக்கு.....”, என்று சொல்லிவிட்டு பிரீஃப்கேசை திறந்து பார்க்க வேண்டிய பைல்களில் மூழ்கினான்.

அதாவது மூழ்குவது போல பாவனை காட்டினான்.

அலுவலகத்தை அடைந்த கீர்த்திவாசனும் இளமாறனும் வேறு சிந்தனை எதுவும் இல்லாமல் அவரவர் வேலைகளில் முழு ஈடுபாட்டோடு ஆழ்ந்துவிட்டனர். கிட்டத்தட்ட மூன்று நாட்களாக அலுவலகம் வராமல், அதற்கு முன்னாலும் வார இறுதி காரணமாக ஒன்றிரண்டு நாட்கள் போகாமல் இருந்ததால் நிறையவே வேலைகள் தங்கி விட்டன.

ஆக அடுத்த சில மணிநேரங்களுக்கு தன்னை எந்த காரணம் கொண்டும் தொந்திரவு செய்யவேண்டாம் என்று இண்டர்காமில் இளமாறனிடம் சொல்லிவிட்டு, கீர்த்திவாசன் வேலையில் ஆழ்ந்தான்.

இளமாறனுக்கோ வேறு விதமான வேலைகள் இருந்தன. முதல் நாள் தன்னை நித்யாவின் பெற்றோர் வீட்டிற்கு போகச் சொன்ன வசந்த் இன்னொரு முக்கியமான வேலையையும் சொல்லி இருந்தான்.

நித்யாவின் அப்பாவின் குரலை சில நிமிடங்கள் வருகிறார் போல ரிகார்ட் செய்து கொண்டு வரும்படியும், அதே போல, நல்லசிவம், தாமோதரன் இவர்களின் குரல்களையும் ரிகார்ட் செய்து வரும்படியும் சொல்லி இருந்தான்.

அதனால், தாமோதரன் அறையில் அவரிடம் வேலை விஷயமாக சந்தேகம் கேட்பது போல பேச்சுக் கொடுத்தபடி, அவரது குரலை பதிவு செய்துகொண்டான். சிறிது நேரம் கழித்து, வேறு ஒரு நொண்டி சாக்கை சொல்லிக் கொண்டு நல்லசிவத்தின் அறைக்கு சென்று அவரோடு பேச்சுக் கொடுத்து அவரது குரலையும் பதிவு செய்துகொண்டான்.

சிறிது நேரத்தில் நித்யாவின் அப்பாவின் குரல், நல்லசிவத்தின் குரல், தாமோதரனின் குரல் மூன்றையும் வசந்த் கொடுத்த தொலை பேசி எண்ணிற்கு MMS செய்தான். பிறகு வசந்த்திற்கும் அதே போல் ஒரு MMS அனுப்பினான்.

அவர்களின் டிடெக்டிவ் யூனிட்டில் உள்ள வாய்ஸ் எக்ஸ்பெர்ட் அதை வைத்து பப்ளிக் டெலிபோனில் இருந்து அவர்களுக்கு முதல் முறை வந்த கொலை பற்றின தகவல் சொன்ன குரலுக்கு சொந்தக்காரரை அடையாளம் கண்டுபிடிக்க முடியுமா என்று பார்ப்பதற்காகவே இந்த முயற்சி செய்தார்கள்.

இளமாறன், முழு கவனத்தோடு இதில் ஈடுபட்டிருந்ததால், சத்தம் போடாமல் பூனை நடையோடு (அதாங்க catwalk) கீர்த்திவாசனின் அறைக்கு ஒரு மசாலா டியோடு உள்ளே வந்தான் மாதவி.

கீர்த்திவாசனின் டேபிளில் டீ கப்பை வைத்துவிட்டு, ஒரு பொய்யான சினுங்கல் குரலில், “எனக்கு உங்க மேல கோவம் கீர்த்து..... நீங்களா வந்து சாரி கேட்கிற வரை நான் உங்களோட பேசமாட்டேன்”, என்று சொல்லி உதட்டை மடித்து கழுத்தை ஒடித்து ஓரக் கண்ணால் அவள் ‘கண்ணாளனுக்கு லுக்கு’ விட,

தொந்திரவு செய்யவேண்டாம் என்று சொல்லியும் தொந்திரவு செய்த மாதவி மேல் உச்சபட்ச எரிச்சல் வந்தது கீர்த்திவாசனுக்கு.

அதைவிட கடுப்பு அவள் உதட்டை மடித்து கொடுத்த போஸ்..... போதாக் குறைக்கு வழக்கம்போல டேபிளில் சாய்ந்து இடையை ஒடித்து ஒரு போஸ் வேறு.....

வந்த எரிச்சலை மறைத்து, “ஹா.... டீ எடுத்துட்டு வந்திருக்கியா? குட், தேங்க்ஸ் மாதவி”, என்று சொல்லிவிட்டு, இண்டர்காமை எடுத்து, “இளமாறன், கொஞ்சம் உள்ள வரமுடியுமா?”, என்று கேட்டுக் கொண்டான்.

தொந்திரவு செய்யாதே என்று குறிப்பாக சொல்லி விட்டு இப்போது அவனே அழைக்கிற காரணத்தை ஊக்கிக் முடியாமல், “எஸ், சார்”, என்று சொல்லி உள்ளே வந்தவன் அங்கே ‘உர்ர்’ என்ற முக பாவத்துடன் உட்கார்ந்திருந்த மாதவியை பார்த்ததும்,

கேலியாக ஒற்றைப் புருவத்தை தூக்கி நழுட்டு சிரிப்புடன், “தொந்திரவு செய்யவேண்டாம் என்று சொன்னீங்களே சார்..... பார்த்துக் கொண்டிருந்த பைல்களை பார்த்து முடித்தாகி விட்டதா? ஹலோ மேடம், சார் பிஸியா இருக்காரே என்று டீ எடுத்திட்டு வந்தீங்களா? தேங்க்ஸ் மேடம், நீங்க சார்’அ நல்லா பார்த்துக்கறீங்க.....”, என்று சொல்லிவிட்டு, மீண்டும் கீர்த்திவாசனிடம், “எதுக்கு சார் கூப்பிட்டீங்க?”, என்று கேட்டான்.

முக்கியமான மீட்டிங் ஒன்று ஆர்கனைஸ் பண்ணணும்....அது விஷயமா தான் கொஞ்சம் டெயிலிஸ் பார்த்துக் கிட்டேன். மாதவியும் இப்போ ப்ரீயா தான் இருக்காங்க போல, நல்லசிவம் சாரும் தாமோதரன் சாரும் ப்ரீயா இருந்தா வரசொல்லுங்க.....இது விஷயமா பேசி முடிவெடுக்கணும்..... கிறிஸ்துமஸ் லீவு தொடங்குமுன் இதை நடைமுறை படுத்த வேண்டும். மாதவி, shorthand நோட் புக் எடுத்துட்டு வாங்க..... இளமாறன், நீங்க நல்லசிவம் சாரும் தாமோதரன் சாரும் கொஞ்ச நேரம் இங்கே வந்துட்டு போக முடியுமா என்று கேட்டு சொல்லுங்க”, என்று சொல்லிவிட்டு, டீயை எடுத்து குடிக்கலானான்.

மாதவி கடுப்போ கடுப்பாக கீர்த்திவாசனை முறைத்துவிட்டு, இளமாறனுக்கும் கொஞ்சம் மிச்சம் மீதி கடுப்பை விநியோகம் செய்துவிட்டு, வெளியே சென்றாள். “இதுக்கெல்லாம் சேர்த்து வச்ச ஒரு நாள் உன்னை அழவிடளைன்னா என் பேரு மாதவி இல்லை”, என்றும் மனதிற்குள் சபதம் எடுத்துக் கொண்டாள்.

அவள், வெளியே சென்றதும் இண்டர்காமை எடுத்து கையில் வைத்துக் கொண்டு, “வெல் டன் சார், மாதவியோட இடம் எது என்று காட்டிடீங்க”, என்று மர்மமாக சொல்லி விட்டு, நல்லசிவத்தையும் தாமோதரனையும் அழைத்து விவரம் சொன்னான்.

மாதவி வீட்டிற்கு போன் செய்து ஆராதனாவை மிரட்டியது கீர்த்திவாசனுக்கு தெரியாதில்லையா? ஆகவே இளமாறன் சொன்னதில் உள்ளர்த்தம் ஏதாவது இருந்திருந்தால் அது புரியாவிட்டாலும், பொதுவாக மாதவியை பிடிக்காததால் பாராட்டுகிறான் என்று அர்த்தம் எடுத்துக் கொண்டு, அதை பற்றி மேற்கொண்டு ஒன்றும் விவாதிக்கவில்லை.

பேச நினைத்திருந்தாலும், ஒன்றும் சொல்லி இருக்க முடியாது, ஏனெனில், மாதவி நோட்டும் பென்சிலுமாக நல்லசிவம், தாமோதரன் புடை சூழ வந்துவிட்டான்.

வெறும் சமாளிப்பிற்காக இல்லாமல், உண்மையிலேயே தொழில் விஷயத்தில் தான் செய்யவிரும்பும் புது யுக்திகளை சொல்லத் தொடங்கினான் கீர்த்திவாசன்.

“ஏர்போர்ட், ரயில்வே ஸ்டேஷன், ஹாஸ்பிடல்ஸ் மற்றும் பெரிய ஷாப்பிங் மால் இந்த இடங்களில் நம் கால் டாக்கிகள் சுலபமாக கிடைக்கும் படி செய்யணும். இன்னும் அதிகப்படி சில நூறு டாக்கிகள் சென்னையிலும் மற்ற முக்கிய நகரங்களிலும் அறிமுகப் படுத்தணும்.....

இது போன்ற முக்கிய இடங்களிலும், ஜன நடமாட்டம் அதிகம் இருக்கும் மற்ற இடங்களிலும் டிஜிட்டல் போர்டு, மற்றும் மீடியாக்களில் விளம்பரம் என்று நம் கம்பெனி டாக்கிகள் பற்றின விளம்பரம் மக்களை சென்று அடையணும்.

இதற்கெல்லாம் காஸ்டிங், பட்ஜெட்டிங் எல்லாமாக எத்தனை செலவாகும் என்று தோராயமாக ஒரு கணக்கு வச்சிருக்கேன்.

சீனியர் ஸ்டாப் மெம்பர் என்கிற வகையில் உங்க அபிப்பிராயத்தையும் சொன்னால், இது விஷயமாக நாம் சீக்கிரமே முடிவெடுக்கலாம்”, என்று சொல்லிவிட்டு, அவன் பட்ஜெட்டிங் மற்றும் காஸ்டிங் பற்றி எழுதி வைத்திருந்த குறிப்புக்களை இருவரிடமும் நீட்டினான்.

வாங்கிப் பார்த்த நல்லசிவமும் தாமோதரனும் ஒருமனதாக இதற்கு சம்மதம் தெரிவித்து அந்த காஸ்டிங் மற்றும் பட்ஜெட்டிங் குறிப்பு எழுதி வைத்த பேப்பரிலேயே தமது ஒப்புதலை கையெழுத்து போட்டு உறுதிப் படுத்தினர்.

இதெல்லாம் பேசி முடிந்தாலும் மாதவிக்கு ஏற்பட்ட மன உளைச்சல் குறையவே இல்லை.

தான் ஆராதனாவை வேலைக்காரி என்று மட்டும் தட்டினது போக, கிரீத்திவாசன் தன்னையே அது போல ஒரு இடத்தில் அமர்த்திவிட்டானே. நீ இங்கே செக்ரட்டரி தான்..... அந்த இடத்திலேயே இரு....அதற்கு மேல் என்னிடம் உரிமை கொண்டாடாதே என்று சொல்லாமல் சொல்லிவிட்டதாக நினைத்து மருகினாள்..... என்ன துணிச்சல்?

இருந்தாலும், மீட்டிங் முடிந்ததற்கு அடையாளமாக தாமோதரன் அறையை விட்டு முதலில் செல்லத் தொடங்க, கிளம்பும் முன், "அம்மா மாதவி..... ஒரு நிமிஷம் என்னோட அறைக்கு வந்துட்டு போம்மா....", என்று சொல்லி சென்றார்.

ஆக வேறு வழியில்லாமல், மாதவி அவரை பின் தொடர்ந்து கொதிக்கும் மனதோடு அவரது அறைக்கு சென்றாள்.

இன்னமும் அங்கேயே நின்றிருந்த இளமாறனை நல்லசிவம் ஒரு முறை பார்த்துவிட்டு, கிரீத்திவாசனிடம், "தம்பி, பவானி அத்தை திரும்பி வந்தது ரொம்ப சந்தோஷம்பா..... அன்று ஹாஸ்பிடலுக்கு வந்திருந்த போது, அம்மா பற்றின கவலையையும் மீறி உங்க அப்பா முகத்தில் தங்கை திரும்பி வந்த சந்தோஷம் தெரிஞ்சது.....சாம்பசிவத்தை அத்தனை சந்தோஷமா பார்த்து ரொம்ப நாளாச்சுப்பா..... அன்னைக்கு பார்த்ததுல மனசுக்கு நிம்மதியா இருந்தது....", என்று சொன்னார்.

வழக்கமாக அவ்வளவாக உணர்ச்சிகளை காட்டாமல் நிச்சலனமாக இருக்கும் அவரது முகமும் கண்களும் கலங்கி விட்டிருந்தது.

ஆச்சரியமாக அவரை பார்த்த கிரீத்திவாசன், "ஓ..... உங்களுக்கு அத்தையை தெரியுமா? அன்னைக்கு ஹாஸ்பிடலில் பார்த்தபோது, அத்தை உங்களை எப்படி இருக்கீங்க என்று கேட்ட போது, நீங்க சரியா பதில் சொல்லாததால் உங்களுக்கு அவங்கள் தெரியாதோ என்று நினைச்சேன்", என்று சொன்னான்.

கதவையும் நல்லசிவத்தையும் மாறி மாறி பார்த்து தாமோதரன் வந்து விடக் கூடாதே என்று ஊரில் உள்ள தெய்வங்களை எல்லாம் வேண்டிக் கொண்டிருந்தான் இளமாறன்.

நல்லசிவம் மெதுவாக, "எனக்கு பவானி மேல கொஞ்சம் கோவம்.....அதுனால் தான் பேச முடியல.....", என்று கிரீத்திவாசனிடம் சொல்லி விட்டு, இளமாறனிடம் திரும்பி, "கவலையே படவேண்டாம்.....பவானி பற்றின எந்த விஷயமும் என் மூலமாக வெளியே வராது..... சரியா?", என்று கேட்டு விட்டு, பதிலை எதிர்பாராமல், வெளியே சென்றார்.

'மனிதர் உஷார் தான்; சொல்லாமலேயே புரிந்து கொண்டாரே!' என்று இளமாறன் மனதிற்குள் பாராட்டிக் கொண்டாலும், "பவானி மேல் கோவம்" என்று அவர் சொல்லிவிட்டு சென்றது வெகுவாக உறுத்தியது.

அவர் கதவை சார்த்திவிட்டு சென்ற அரை நொடியில் திரும்பவும் கதவு தட்டும் சப்தம் கேட்க, மீண்டும் அவர் தானோ என்று கிரீத்திவாசன் நினைத்தான். ஆனால், மீண்டும் மாதவி தான் வந்தாள், முகத்தில் இன்று வரை பார்த்திராத ஆத்திரம் தெரிந்தது. முதல் முறையாக, "கிரீத்து", என்று அழைக்காமல், மொட்டையாக, "எனக்கு உங்களோட கொஞ்சம் தனியா பேசணும்", என்று சொல்லி குறிப்பாக இளமாறனை பார்த்தாள்.

அவள் முகத்தில் தெரிந்த ஆத்திரம் கிரீத்திவாசனுக்கு அவள் என்னதான் சொல்லப் போகிறாள் என்ற குறுகுறுப்பை ஏற்படுத்த, இளமாறனை சற்று நேரம் வெளியே காத்திருக்குமாறு சைகை செய்தான்.

அவன் வெளியே சென்றதும் மாதவியை பார்க்க, "உங்களுக்கும் ஆராதனாவுக்கும் என்ன உறவு?", என்று கேட்டாள் மொட்டையாக.....

திகைத்துப் போய் பவானி அத்தையை பற்றின உண்மை தெரிந்து விட்டதோ என்ற அதிர்ச்சியில் கிரீத்திவாசன், "அது... வந்து.....", என்று திணற.....

மாதவி கொதிப்பு கொஞ்சமும் குறையாமல், "அன்னைக்கு ஹாஸ்பிடலில் நாங்க வருவது பார்த்தும் நின்று ஒரு ஹலோ கூட சொல்லாமல் அவனை அழைச்சிட்டு போகும்போதே எனக்கு சந்தேகம்.....

இன்று மூணு நாள் பார்க்காமல் இருக்கோமே என்ற ஏக்கத்தோடு நான் வந்தும் நீங்க என் கிட்ட பாராமுகமா இருக்கீங்க என்றால் அதற்கு ஒரே காரணம் தான் இருக்க முடியும்..... நீங்க ஆராதனாவை லவ் பண்ணறீங்களா?"

சுலபமாக பதில் சொல்லக் கூடிய கேள்விதானே, தயங்காமல் பதில் சொன்னான் கிரீத்திவாசன், "எஸ், ஐ லவ் ஆராதனா..... எனக்கு கல்யாணம் என்று ஒன்று நடந்தால் அது அவளோடு தான்".

*****

அத்தியாயம் இருபத்தியேழு

கிரீத்திவாசனின் அறையில் இருந்து அவளது கேபினுக்கு மாதவி எப்படி வந்து சேர்ந்தாள் என்று அவளுக்குத் தெரியாது. ஆத்திரத்திலும் அகுவையிலும் உடல் நடுங்க அவளது கேபினுக்குள் வந்தவள், 'தொப்' என்று அவளது நாற்காலியில் உட்கார்ந்து எதிரே இருந்த வெற்று சுவரை சற்று நேரம் இலக்கின்றி வெறித்தாள்.

கிணற்று நீர் தானே மெதுவாக அள்ளிக் குடிக்கலாம் என்று அசட்டையாக விட்டது தவறோ? என்ன தகுதி இருக்கிறது என்று அந்த அன்னக் காவடி என்னுடைய கிரீத்துக்கு வலை வீசினாள்?

ஒரு வேளை ஒரே வீட்டில் வசிப்பதால் நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் இருவரும் சந்தித்துப் பேசி அவள் வலைக்குள் கிரீத்துவை விழ வைத்திருப்பாளோ? ஆனால், வீட்டில் எத்தனை பெரியவர்கள் இருக்கிறார்கள்? போதாக் குறைக்கு இரு சிறு குழந்தைகளை பார்த்துக் கொள்ளவேண்டிய பணி வேறு இருக்குமே! அதையும் மீறியா சந்தித்திருப்பார்கள்?

இது என்ன கேள்வி? கண்டிப்பாக அப்படி தான் நடந்திருக்க வேண்டும்..... அதான் இத்தனை உறுதியாக சொல்லுகிறான்..... அப்படி என்றால் நான் நேற்று அவளை அழைத்து நான் தான் அந்த வீட்டின் வருங்கால எஜமானி என்று சொன்னபோது சிரித்திருப்பாளோ? விடக் கூடாது, அந்தக் கைகாரியை.....

எண்ணங்கள் தன் பாட்டில் சென்று கொண்டிருக்க, கைகள் அது பாட்டிற்கு தொல்லை பேசியை எடுத்து கிரீத்திவாசனின் வீட்டின் எண்களை அழுத்தியது. துரத்ரிஷ்டவசமாக எடுத்துப் பேசியது கனிமொழி.

"ஹலோ..... யாருங்க பேசறது?"

"ஏய்..... இந்தா..... உன்னோட எல்லாம் பேசிட்டிருக்க எனக்கு நேரமில்லை..... அந்த அன்னக் காவடியை கூப்பிடு..... "

மாதவியின் குரலை கேட்டு சலிப்பாக வந்தாலும் ஆராதனாவை அன்னக் காவடி என்று (பெயர் சொல்லாவிட்டாலும் கனிமொழிக்கு ஆராதனாவை தான் குறிப்பிடுகிறாள் என்று நன்றாகவே புரிந்தது) அவள் குறிப்பிட்டதை கேட்டதும் சிலிர்த்துக் கொண்டு வந்தது.

"எனக்கு வற்ற ஆத்திரத்துக்கு அவளை என்ன செய்யப்போறேன் தெரியுமா? கூப்பிடுடீ அவளை....."

அந்தப் பக்கம் ஒலித்த மாதவியின் பேச்சை கேட்டிருந்தால் புத்த பகவானுக்கே கோபம் வந்திருக்கும் என்றால், கனிமொழி எம்மாத்திரம்? "அறுக்க மாட்டான் கையில் அம்பத்தெட்டு அருவாளாம்ங்கற மாதிரி இவங்களால என்ன செய்யமுடியும்னு நினைச்சிட்டு இப்படி நொய்யி நொய்யின்னுட்டு அதிகாரம் பண்ணிட்டு இருக்காங்க?", என்று வேண்டுமென்றே சத்தமாக முணுமுணுத்துவிட்டு, ஆராதனாவை அழைத்துவர சென்றாள்.

மாடியில் அப்போது தான் பகல் தூக்கம் தூங்கி விழித்திருந்த குழந்தைகளை பாஸ்சிநெட்டில் கிடத்தி, ஜன்னலோரமாக வேடிக்கை பார்க்க விட்டு, அவர்களின் படுக்கை உறைகளை மாற்றிக் கொண்டிருந்தாள் ஆராதனா. கனிமொழியை பார்த்ததும் சகஜமாக புன்னகைத்து, "கனி, வா வந்து ஒரு கை குடு.....கட்டிலை இந்த பக்கம் திருப்பி போட்டுடலாம்", என்று அழைத்தாள்.

“அடாடா, நீங்க இதையெல்லாம் ஏன்மா செய்யறீங்க? நாங்க இத்தனை பேரு இருக்கோமில்ல?”

“ஏன் கனி? நான் இதையெல்லாம் ஹாஸ்பிடலிலும் செய்யறது தானே? இங்கே ஒன்னும் புதுசா செய்யலையே!!!”

“ஹம்ம்.....சரி சரி நீங்க இதை விடுங்க..... நான் துணைக்கு யாரையாவது கூப்பிட்டுட்டு இதை எல்லாம் நகர்த்தறேன். உங்களுக்கு ஒரு கழுத்தறுப்பு போன் செய்திருக்கு பாருங்க..... உங்களோட பேசணுமாம் கூப்பிடுது.....”

“ஹா..... யாரு போன் பண்ணி இருக்காங்க கனி?”

“போயி பேசித்தான் பாருங்களேன்..... அந்த மேதாவி என்னத்தை சொல்லறதுக்கு கூப்பிட்டாங்கன்னு....”

“மேதாவி.....? ஒ.....மாதவியா? அவங்க எதுக்கு என்னைக் கூப்பிடறாங்க?”, என்று கேட்டுக் கொண்டே மாடியில் இருக்கும் எக்ச்டன்ஷனை எடுத்துப் பேச ஆரம்பித்தாள்.

“ஹம்ம்.... ஆசையிருக்கு தாசில் பண்ண அதிர்ஷ்டம் இருக்கு கழுதை மேய்க்கன்னு தெரிஞ்சிருக்கும்.....அதான் கூப்பிட்டு உதார் விடறாங்களோ என்னவோ”, என்று முணுமுணுத்தாலும் அங்கேயே நின்று பேச்சு எந்த விதமாக போகிறது என்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

முதல் நாள் போல, ஒரு வேளை மாதவி ஆராதனாவை எரிச்சல் படுத்தினால் என்ன செய்வது என்று நினைத்து தான் அங்கேயே நின்றாள். ஆராதனாவுக்கும் கொஞ்சம் துணுக்கென்றே இருந்தது. எதற்கு மறுபடியும் மாதவி நம்மை தொல்லை செய்கிறாள் என்று யோசித்தபடியே, “ஹலோ, ஆராதனா ஹியர்.....”, என்றாள்.

சுளிரேன்று காரமாக வந்தது மாதவியின் கேள்வி, “ஆஹா.... வந்தீங்களா மகாராணி? ஆடி அசஞ்சு வர இவ்வளவு நேரமா? அங்க என்னதாண்டி செய்வ நீயி? பாதி நேரம் அந்த குழந்தைங்க தூங்கிட்டு தான் இருக்கும்.... நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் கீர்த்துவின் ரூமுக்கு வந்துடுவியா? அவர் ரூமை விட்டு வெளிய வரும் போதெல்லாம் அங்கங்க நின்னு அவரை மயக்கி தான் கையில் போட்டுட்டியா? ஒரு வேளை, அவர் ரூமுக்கே போய்டுவியோ?.....”, என்கிற ரீதியில் தரம் தாழ்ந்து பேசிக் கொண்டே போக,

இந்த முறையும் பொறுமை கைகொடுக்காமல் பறந்து போனதில், எரிச்சலாக, “வாயை மூடு..... இடியட்”, என்று பல்லைக் கடித்து வார்த்தைகளை துப்பினாள்.

“போச்சு..... சும்மாவே அவங்க சாமி ஆடுவாங்க..... இப்போ மாரியாத்தா மலைஎரினா மாதிரி தான்...”, என்று கையை பிசைந்து தவிப்போடு முணுமுணுத்த கனிமொழியை கண்டு கொள்ளாமல், தொலைபேசியின் ரிசீவரை தொப்பென்று அதன் தாங்கியில் வைத்துவிட்டு அங்கிருந்து வெளியேறினாள் ஆராதனா.

போனை வைத்துவிட்டு சிறிது நேரம் ஆங்காரத்திலும் அசுரையிலும் இருந்த மாதவிக்கு அப்போது தான் அப்பா பேச வரசொன்னது நினைவிற்கு வந்தது.....மெதுவாக முகத்தை சரி செய்து கொண்டு அப்பாவின் அறைக்கு சென்றவள், அப்பாவின் கேள்வியில் மீண்டும் நிதானத்தை இழந்தாள்.

“உட்காரும்மா மாதவி, இப்போ எல்லாம் உன்னை அடிக்கடி கீர்த்திவாசன் ரூமில் பார்க்கறேன் மாதவி..... என்ன விஷயம்?”

“அது..... வந்து..... சும்மா தான்பா.....”

“இதோ பாரு மாதவி, உனக்கே தெரியும்..... நான் உன்னை அந்த வீட்டுக்கு மருமகளாக்கணும்னு நினைச்சிட்டிருக்கேன். ஆனா, கல்யாணம் நடக்கிற வரை உன் மேல எந்த ஒரு கெட்டப் பெயரும் வந்துடக் கூடாது. நீ இப்படி நாலு பேரு பார்க்க ஆபீஸ் நேரத்துல கீர்த்திவாசனோட அறைக்கு போயிட்டு வந்திட்டு இருக்கறது நல்லா இல்ல. நான் சாம்பசிவத்துகிட்ட பேச சமயம் பார்த்து காத்திட்டு இருக்கேன். அதுக்குள்ளே நீ இப்படி அங்கே போய் வரது சாம்பசிவம் காதுல எட்டினா நல்லா இருக்குமா சொல்லு?”

நியாயத்திற்கு இங்கே மற்றொருவளாக இருந்தால், கிர்த்திவாசன் சற்று முன்னாள் சொன்னதை சொல்லி இருப்பான், குறைந்த பட்சம் கோபத்தில் கத்தியாவது இருப்பான். ஆனால், மாதவியின் குறுக்கு புத்தி அதை விட குறுக்காக வேலை செய்தது.

கிர்த்திவாசன் யாரை விரும்பினால் என்ன? அப்பாவால், எனக்கும் அவனுக்கும் திருமணம் நடந்து அங்கே அவனது மனைவியாக சென்று விட்டால், அதற்கு பிறகு என்னிஷ்டத்திற்கு அவனை என் பக்கம் வளைக்க முடியாதா என்று ஒரு கோணல் கணக்கு போட்டது.

ஆக, அப்பா தப்பும் தவறுமாக ஒரு அல்ஜீப்ரா கணக்கை போட, மகள் அப்பாவின் கணக்குக்கு போட்டியாக அதன் நடுவே ஒரு trigonometry போட கோலாகலமாக கிர்த்திவாசனின் மணவாழ்க்கையை பற்றி இவர்கள் இருவருமாக முடிவு செய்தார்கள்.

அன்று மாலை வேலை நேரம் முடிந்து ஹாஸ்பிடலுக்கு சென்று பாட்டியை பார்த்துவிட்டு வீட்டுக்கு திரும்பி முகம் கழுவி, உடை மாற்றி வந்து வெகு நேரமாகியும் ஆராதனா எங்கேயுமே கண்ணில் படவில்லையே என்று யோசித்தபடி, கீழே படி இறங்கி வந்தான் கிர்த்திவாசன். எப்போதுமே, இவன் வந்ததும் உடனே அன்றைய தினம் அவளுக்கு எப்படி சென்றது என்றோ, அவனுக்கு அன்றைய தினத்தின் சுவையான நிகழ்வுகளை பற்றியெல்லாம் பகிர்ந்து கொள்ளும் அளவு கூட அவர்களுக்குள் நெருக்கம் இல்லை என்றாலும், இன்று என்ன காரணத்தாலோ வேண்டும் என்றே தன்னை தவிர்கிறாளோ என்ற சந்தேகம் நம நமத்தது.

ஹாலில் உட்கார்ந்து பேப்பர் படித்துக் கொண்டிருந்த தந்தையிடம் சிறிது நேரம் பேசுவதற்காக உட்கார, கனிமொழி, அவனுக்கு டியும் பலகாரமும் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள்.

ஆராதனா தன்னை தவிர்ப்பதற்க்கான காரணம் என்னவாக இருக்கும் என்று குறுகுறுத்த எண்ணங்களுக்கு தடை போட்டு, வேலையில் கவனம் செலுத்துவது தான் சிறந்த வழி என்று எழுந்து அவனது அலுவல் அறைக்கு சென்றான்.

டியும் பலகாரமும் கொண்டு வந்து கொடுத்த கனிமொழிக்கோ, பெரிய முதலாளி இருக்கும் போது கிர்த்திவாசனிடம் மாதவியின் தொல்லை பேசியை பற்றி கூற தயக்கமாக இருந்தது. அப்பாவிடம் சொல்வதென்றால், பிறகு கிர்த்திவாசனே சொல்லிக் கொள்ளட்டும் என்று கிர்த்திவாசன் தனியாக இருக்கும் நேரத்திற்கு காத்திருந்தான்.

அவள் எதிர்பார்த்தது போலவே கிர்த்திவாசன் அலுவலறைக்கு சென்றதும், சந்தேகம் வராத படி அன்றைய தொலை பேசி அழைப்புகள் பற்றின குறிப்புகள் எழுதிவைத்த புத்தகத்தை எடுத்துக் கொண்டு கிர்த்திவாசன் இருந்த அலுவலறைக்கு சென்றால். கனிமொழியை பார்த்ததும் ஆச்சரியமாக புருவத்தை உயர்த்திவிட்டு, ஒரு வேலை பகல் நேரத்தில் செய்து முடிக்காத வேலை எதுவும் மிச்சம் மீதி வைத்ததை முடிக்க வந்தாளோ என்ற எண்ணத்தில், "எதுவும் சுத்தம் செய்ய விட்டுப் போச்சா? கொஞ்ச நேரம் கழித்து வந்தால், நும் ப்ரியா தான் இருக்கும்", என்றான்.

"இல்லைங்கையா..... வந்து மாதவி அம்மா இதோட ரெண்டு தடவை போன் போட்டு, ஆராதனாம்மா கிட்ட பேசியிருக்காங்க. ரெண்டு தடவையும் ஆராதனா அம்மாவுக்கு ரொம்ப கோவம் வற்ற மாதிரி பேசி இருக்காங்க போல. என்னன்னு எனக்கு விவரம் தெரியாது..... ஆனால், நல்ல விதமா பேசலை என்று மட்டும் தெரியும்", என்று தகவல் சொல்ல,

"ஓ..... சரி ஆராதனா எங்க? மாடியில் தானே இருக்காங்க? நான் போயி் பேசிக்கறேன்", என்று சொல்லிவிட்டு கணினியில் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அன்றைய collection statement 'ஐ save செய்துவிட்டு மாடிக்கு சென்றான்.

குழந்தைகளின் அறையில் கதவை தட்டிவிட்டு தலையை உள்ளே நீட்டி பார்த்தால், இரட்டையர்கள் இருவரும் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருக்க, ஆராதனா எதோ ஒரு புத்தகத்தில் ஆழ்ந்திருந்தான். வந்தது கனிமொழியோ என்ற எண்ணத்தில் படுக்கையில் படுத்தவாறே புத்தகத்தை மட்டும் நகர்த்தி பார்க்க, கிர்த்திவாசனை எதிர்பார்கவில்லை என்பது அவனது பதட்டத்திலேயே தெரிந்தது. வேகமாக படுக்கையை விட்டு எழுந்து, நெகிழ்ந்திருந்த துப்பட்டாவை சரி செய்து, "என்ன.... என்ன.... வி..வி...விஷயம்?", என்று திக்கி திக்கி கேட்க,

"சாரி ஆராதனா, ஒரு ரெண்டு நிமிஷம் பேசணும், டைம் இருக்குமா?", என கண்ணுக்குள் சிரிப்பை அடக்கிய படி கேட்ட கிர்த்திவாசனுக்கு பதிலளிக்கும் விதமாக,

“சொல்லுங்க.... என்ன விஷயம்?”, இதற்குள் குரலும் படபடத்த மனமும் கட்டுக்குள் வந்திருக்க, அமர்த்தலாகவே கேட்டாள் ஆராதனா.

அறைக்கு உள்ளே வந்து, குழந்தைகளின் ஆடைகள் வைக்கும் அலமாரியின் மீது சாய்ந்து கொண்டு, “ஆராதனா, மாதவி போன் பண்ணி இருந்தாளா?”, என்று நேரடியாக விஷயத்திற்கு வந்தான்.

“ம்ம்ம்.....”, தலையை மேலும் கீழும் ஆட்டி ஆமாம் என்று சொல்ல,

மீண்டும், “என்ன சொன்னாள்?”, என்று நேரடியாகவே கேட்டான்.

“சுருக்கமா சொல்லணும் என்றால், நான் இங்கே இருக்கிறது அவங்களுக்கு பிடிக்கலை போல, அதுனால இங்கிருந்து கிளம்பு என்கிற மாதிரி கொஞ்சம் கோவமா பேசினாங்க”

“அதை சொல்ல அவளுக்கு என்ன உரிமை இருக்கு என்று கேட்டியா? அவ ஒண்ணும் இந்த வீட்டுக்காரி இல்லையே!”, தயாராக வந்தது கீர்த்திவாசனின் அடுத்தகேள்வி,

பார்வை அவனை சந்திக்க மறுத்து, பக்கத்து சுவற்றை நோக்க, “அவங்க தான் இந்த வீட்டோட வருங்கால எஜமானின்னு சொன்னாங்க.... ஒருவேளை அந்த உரிமையில் சொல்லி இருக்கலாம் என்று நினைச்சேன்”,

“ஆராதனா, இதை அவள் சொன்னாள் என்று என்னிடம் சொல்லறியா? இல்லை, அது உண்மையா என்று என்னிடம் கேட்கறியா?”

“.....”

“அவள் சொன்னாள் என்பதற்காக சொல்கிறாய் என்றால், எனக்கு அதை பற்றி கவலை இல்லை. உண்மையா என்று என்னிடம் கேட்கிறாய் என்றால், எனக்கு மனைவியா வரப்போகிறது யாரு என்று நான் ஏற்கனவே முடிவு செய்து விட்டேன். அவளுடைய சம்மதத்திற்கு தான் காத்திருக்கேன்”

அந்த வார்த்தைகளில், பார்வை சரேலென சுவற்றில் இருந்து மீண்டு, அவன் முகத்தை ஆராய, அவனோ நிதானமாக சாய்ந்து கொண்டிருந்த அலமாரியில் இருந்து நிமிர்ந்து மெல்லிய குரலில் கிசுகிசுப்பாக, “கொஞ்ச நாளைக்கு முன்னால, ஒரு பொண்ணுகிட்ட, ப்ரொபோஸ் பண்ணினேன். அவளை செல்லப் பெயர் வைத்து கூப்பிடும் உரிமை கொடுப்பாளா என்று கேட்டேன்..... எனக்கு மனைவி என்று ஒருவள் வருவதாக இருந்தால் அது அந்த பொண்ணு தான். என்னைப் பொறுத்தவரை என்னுடைய முடிவில் மாற்றமில்லை”, என்று கண்களில் அன்று இருந்த காதலும் ஆர்வமும் நிரம்பி வழிய சொன்னவன் அதே நிதானத்துடன், கதவை அடைந்து, திரும்பி அவளை ஒருமுறை பார்த்தான். இன்னதென்று விளக்க முடியாத முகபாவத்தோடு இருந்த ஆராதனாவை பார்த்து, “இதுக்காக நீ கீழேயே வராமல் இங்கே அறையில் அடைந்திருக்கணும் என்று இல்லை”, என்று சொல்லி ஒரு சிறு புன்னகையோடு விடை பெற்று கீழே சென்றான்.

=====

அடுத்தநாள் மனோஹரனிடம் இந்த விவரத்தை விலாவரியாக சொன்ன மாதவி, “அண்ணா, அப்பா என்னை அந்த வீட்டுக்கு மருமகள் ஆக்கிடுவதாக சொல்லறார். ஆனால், கீர்த்திவாசன் என்னிடமே ஆராதனா தான் அவரோட மனைவியா வரமுடியும் என்று சொல்லறார். எனக்கு யாரை நம்பறதுன்னே தெரியலை”, என்று தனது மனக் குழப்பத்தை சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

மனோஹரனுக்கு மிகசரியாக அன்றொரு நாள், அப்பா சொல்லி கொண்டிருந்த, “அதற்குள் என்ன வேண்டுமானாலும் நடக்கலாம், கீர்த்திவாசனுக்கு வேறு யார் மீதாவது காதல் வரலாம்..... சஹானாவுக்கு வேறு யார் மேலாவது காதல் வரலாம்”, என்றது நினைவிற்கு வர, பல்லைக் கடித்தான். கடைசியில்நிஜமாகவே அப்படி தான் நடந்து விடுமோ.....

“அதெல்லாம் நீ ஒண்ணும் கவலை படாதே மாதவி..... நான் சஹானா கிட்ட பேசறேன்..... ஒரு வேலை கீர்த்திவாசன் உன்னிடம் சும்மா வினையாடி இருக்கலாம்..... சஹானாவை கேட்டால், தெரிந்து விடும், கீர்த்திவாசன் யாரையாவது விரும்புறானா என்று”, தங்கைக்கு தேறுதல் சொன்ன கையோடு கிளம்பி சஹானாவை சந்திக்ககிளம்பினான் மனோகரன்.

#####

அம்மா ஹாஸ்பிடலில் அத்தைக்கு துணையாக பாட்டியை கவனித்துக் கொள்வதால் வீட்டின் முழு பொறுப்பையும் சஹானாவும் ஆராதனாவும் ஏற்று நடத்தினர். "நான் எதுக்கு சஹானா.... எனக்கு இதெல்லாம் அவ்வளவா பழக்கமில்லை", என்று கழன்று கொள்ள பார்த்த ஆராதனாவை விடாமல் பிடித்து வைத்து பொறுப்புகளை கொடுத்தனர். அதற்கு கனிமொழியும் நாகம்மாவும் வேறு உள்கை.

அன்று வழக்கமாக எடுத்துக் கொள்ளும் வாரத்தில் ஒரு நாள் விடுமுறை நாள் ஆனதால், ஆராதனா, அவளுடைய வீட்டிற்கு கிளம்பி கொண்டிருந்தாள். அம்மா பெரும்பாலும் ஹாஸ்பிடலில் பாட்டியை கவனித்துக் கொண்டு மாமியோடு இருந்தாலும், அங்கே வீட்டில் ஆனந்தும் அப்பாவழிப் பாட்டியும் இருக்கிறார்களே..... அவர்களை பார்க்க கிளம்பிக் கொண்டிருந்தாள் ஆராதனா. அப்போது தான் அம்மாவை பார்த்துவிட்டு ஹாஸ்பிடலில் இருந்து திரும்பி வந்திருந்தார் மாமா. கீர்த்திவாசன் அலுவலகத்திற்கு கிளம்பிக் கொண்டிருந்தான். எல்லோரும் காலை உணவுக்கு மேசையில் காத்திருக்க,

"ஆராதனா, நீ ரெடி என்றால் சாப்பிட்டதும் நீயும் என்னோட கிளம்பு, நானே உன்னை உங்க வீட்டுல ட்ரோப் செய்துடறேன். மம்ம்ஹம்ம்.....எனக்கு தோசை போதும்.....இன்று இளமாறன் காலையிலேயே கிளம்பி வெளியே போயாச்சு. இளங்கோவும் ஹாஸ்பிடலிலேயே இருக்கிறான். அதுனால, நான் உன்னை கொண்டு விட்டுடறேன்", கண்டிப்பாக இதற்கு ஏதாவது ஒரு நொண்டி சாக்கை சொல்லி எதிர்ப்பு தான் தெரிவிப்பான் என்று எண்ணியே சொன்னான்.

கீர்த்திவாசனின் எதிர்பார்ப்பை பொய்யாக்காமல், "இல்லை வேண்டாம், உங்களுக்கு எதுக்கு சிரமம்? நானே போய்க் கொள்ளுவேன். ஒரு டாக்சி பிடித்தால் போச்சு, நீங்க கிளம்புங்க", என்றான்.

அதற்குள் சஹானா குறுக்கிட்டு, "அந்த தக்காளி சட்னிய இந்த பக்கம் நகர்த்தேன் ஆராதனா.....சிரமம் என்றால் அண்ணாவே கேட்டிருக்க மாட்டார். கிளம்பு ஆராதனா, நீ தான் pack பண்ணுறதை நானே பார்த்தேனே. நானும் சாப்பிட்டுட்டு குழந்தைகளை அழைத்துக் கொண்டு பக்கத்துல பார்க் இருக்கே.... அங்கே போகப் போறேன்..... இன்று அவ்வளவா வெயில் இல்லையே.....கனி, அப்பாவுக்கு டீ போடும்போது எனக்கு ஒரு கால் கப் போடேன்....."

"இல்ல சஹானா, நானோ, இளமாறனோ, வசந்த்தோ இல்லாமல் அவ்வளவு தூரம் தனியாக போக வேண்டாம்..... இப்போதைக்கு நம்ம தோட்டத்திலேயே குழந்தைகளோடு உலாத்து..... இன்று மாலையோ நாளையோ நானே உன்னை பார்க்குக்கு அழைத்துப் போகிறேன்", கீர்த்திவாசன் உறுதியாக மறுத்துவிட்டான். இன்று வரை வெளியே செல்வதில் எல்லாம் தலை இடாத அண்ணன் (தலையிட தேவையை சஹானாவும் ஏற்படுத்தினதில்லை) இன்று வேண்டாம் என்று சொன்னதால், கொஞ்சம் ஆச்சரியப் பட்டாலும் வீணாக விவாதித்துக் கொண்டிருக்காமல், "சரி அண்ணா, நம்ம தோட்டத்திலேயே உலாத்தறேன்", என்று முடித்தான் சஹானா.

இதற்கு மேல் மறுத்தால் நாகரீகமாக இருக்காது என்று தோன்றி, கீர்த்திவாசனோடு கிளம்பி சென்றாள் ஆராதனா.

இனிமையான அந்த காலை நேரத்தை அனுபவித்தபடி ட்வின் பரம்'ஐ தள்ளிக் கொண்டு வந்து கொண்டிருந்த சஹானாவை, நோக்கி நீள நீள நடையோடு வந்தான் மனோகரன்.

"என்ன சஹானா, என்ன பண்ணிட்டு இருக்கே? ஒ.....குழந்தைகளை பார்துக்கரியா?"

"....."

"இப்படியே எத்தனை நாளைக்கு தான் குழந்தைகள், வீட்டு வேலை என்று நீயும் ஓடாய் தேய்வ? வாயேன், இப்போ கொஞ்ச நேரம் வெளியே போய்விட்டு வரலாம். ஏதாவது புது சினிமா பார்த்துட்டு வரலாம் வரையா?", என்று கேட்டு அவளை நெருங்கி வர,

தன்னிச்சையாக இரண்டடி பின்னால் நகர்ந்து, "எனக்கு சினிமா எல்லாம் இப்போ பார்க்கவேண்டாம். நான் எங்கேயும் வெளியே வர முடியாது....."

கூர்மையாக அவளை பார்த்து, "ஏன்?", என்று கேட்டவன், உடனே அதற்க்கான விடையை (தவறாக) யூகித்து, "ஒ..... குழந்தைகள் இருக்கிறதால் தானே..... அவங்களை அந்த நர்ஸ் ஒருத்தி இருந்தாளே அவள் பார்த்துக்க மாட்டாளா? இல்லை கனிமொழி இருக்காளே! அவகிட்ட விட்டுட்டு வரவேண்டியது தானே? நீயும் நானுமா வெளியே போனதே இல்லைன்னு எத்தனை ஆசையா கூப்பிடறேன்....."

ரொம்ப தான் பிகு பண்ணறியே..... ஏய்!!! நில்லு..... பேசிட்டே இருக்கும் போது எங்க போற?", என்று அவளது கையை பிடிக்க முயல,

"மனோ..... விடுங்க..... எனக்கு உங்களோட எங்கேயும் வர இஷ்டமில்ல போதுமா? அப்படியெல்லாம் குழந்தைகளை விட்டுட்டு ஊர் சுத்தமுடியாது. நான் எங்கேயும் வரலை", தீர்மானமாக சொல்லி விட்டு, பரம்'ஐ தள்ளிக் கொண்டு வீட்டின் உள்ளே செல்ல முயல, மீண்டும் ஒரு முறை எட்டி, இந்த முறை சரியாக அவள் கையை பிடித்து நிறுத்தி, "ஏய், நில்லு..... மயிலே மயிலேன்னா இறகு போடாதுங்கறது சரிதான் போல இருக்கு. உன்னை எப்படி வழிக்கு கொண்டு வரணும்னு எனக்கு தெரியுமட..... அப்பா கிட்ட சொல்லி உங்க அப்பாகிட்ட பொண்ணு கேட்டு உன்னை கல்யாணம் பண்ணி எங்க வீட்டுல கொண்டு வந்து தள்ளலை..... என் பேரு மனோகரன் இல்லை", என்று மனோகரன் பங்கிற்கு அவனும் ஒரு சவாலை அள்ளித் தெளித்துவிட்டு சென்றான்.

*****

அத்தியாயம் இருபத்தியெட்டு

பாட்டி, தம்பியை பார்க்க சென்றிருந்த ஆராதனா இங்கே திரும்பி வந்த அடுத்த நாள் தங்கையிடம் தயாராக இருக்க சொல்லி வைத்து, அன்று மாலை அலுவலகத்தில் இருந்து திரும்பி வந்து உடை மாற்றியதும், சஹானா, ஆராதனா இவர்களுடன் கிஷோர் கிரணையும் அழைத்துக் கொண்டு ஹாஸ்பிடலுக்கு சென்றான் கீர்த்திவாசன்.

"இருங்க இளமாறன், நான் டிரைவ் பண்ணறேன். இன்னைக்கு டிரைவ் பண்ணணும் போல இருக்கு", என்று சொல்லி டிரைவர் சீட்டில் ஏறப் போன இளமாறனை, பாசஞ்சர் சீட்டுக்கு அனுப்பி விட்டு தான் ஓட்டுனர் சீட்டில் அமர்ந்தான் கீர்த்திவாசன். "சார், பீக் ஹவர் ட்ராபிக். ஏற்கனவே காலையில் இருந்து ஆபீஸ் டென்ஷன், இப்போ இது தேவையா உங்களுக்கு?", என்றெல்லாம் முணுமுணுத்த இளமாறனை, தோள்களில் தட்டி, "ரிலாக்ஸ் மாறன்..... ஒரு டென்ஷனும் இல்ல..... பின்னால் பாருங்க ஆராதனா, சஹானா, குழந்தைகள் என்று எத்தனை பேரு இருக்காங்க, கலகலப்பா பேசிட்டு வர.....", என்று சொல்லி கீர்த்திவாசன் கார் ஓட்டி வர, இளமாறன் அவனுக்கு பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு வர ஆராதனாவும் சஹானாவும் குழந்தைகளுடன் பின் சீட்டில் உட்கார்ந்து கொண்டனர்

அந்தோ பரிதாபம், அவன் எதிர்பார்த்தார்போல கலகலப்பாக ஆராதனாவும் பேசவில்லை, சஹானாவும் பேசவில்லை. குழந்தைகள் பேசவே தொடங்கவில்லை!!!! ஆக, அங்கே பேசக் கூடியது இளமாறன் மட்டும் தான். தன் இயல்பிற்கு ஏற்றார்போல அவன் எந்த தயக்கமும் இல்லாமல், கலகலப்பாகவும் சுவையாகவும் பேசிய படி வர, அந்த மாலை நேர போக்குவரத்து நெரிசல் பற்றிய எந்த பிரச்சினையும் இல்லாமல் ஜாலியாக வந்து இறங்கினார்கள்.

கார் பார்க்கில் நிறுத்தி விட்டு, குழந்தைகளை வாங்கிக் கொண்டு ஆராதனாவும் சஹானாவும் இறங்குவதற்கு உதவி செய்த கீர்த்திவாசன், இவர்களின் உம்மணா மூஞ்சி நிலைக்கு என்ன காரணமாக இருக்கும் என்று யோசித்த படியே,

"அட்டே நீங்க இன்னும் தூங்காம முழிச்சிருக்கீங்களா? பரவாயில்லையே!", காரில் இருந்து இறங்கி கிஷோரை தூக்கி அவன் குழி விழுந்த கன்னத்தில் ஒரு முத்தத்தை பதித்து விட்டு அவனை சஹானாவிடம் கொடுத்தான் கீர்த்திவாசன்,

பின்பு கிரணை தூக்கி, அவளுடைய ரோஜா நிற தளிர் விரல்களுக்கும் ஒரு முத்தத்தை பதித்தவனுக்கு பதில் பரிசாக, கிரண் இன்னொரு கையால் அவன் முடியை இரும்புப் பிடியாக பிடித்துக் கொண்டாள். சிரித்துக் கொண்டே அவளுடைய விரல்களை முடியில் இருந்து விடுவித்தவன், ஆராதனாவிடம் கிரணை கொடுத்தான்.

தான் இத்தனை பேசியும் அவர்கள் இருவரிடம் இருந்தும் ஒரு மேம்போக்கான புன்னகை கூட வராமல் இருவரும் முகத்தை முழ நீளம் தூக்கி வைத்திருப்பது ஆச்சரியமாக இருந்தது கீர்த்திவாசனுக்கு. 'அட! நம்மாளு தான் இன்னும் அந்த மாதவியின் போன் காலை நினைத்து மூட் அவுட் ஆகி இருக்கலாம் என்றாலும் இந்த சகிக்கு என்ன ஆச்சு? முகத்தை இப்படி உம்முன்னு வைத்திருப்பது பார்க்க 'சகி'க்கலை!', என்று நினைத்தபடி காரை லாக் செய்தவனை நோக்கி வசந்த் வந்துகொண்டிருந்தான்.

சஹானாவும் ஆராதனாவும் கிஷோரையும் கிரணையும் ஹாஸ்பிடலின் கார் பார்க்கில் இருந்து, உள்ளே அழைத்து செல்ல, கிர்த்திவாசன் அவர்கள் உள்ளே செல்லும் வரை அவர்கள் மீது ஒரு கண்ணை வைத்த படி வசந்த் சொல்வதை கேட்க காதை விரித்து வைத்தான்.

“சார், நான் இப்போ அந்த PCO இருக்கும் இடத்துக்கு தான் போயிட்டு இருக்கேன். எனக்கு பதிலா இங்கே இளமாறன் காவலுக்கு இருப்பார். எப்படியும் இந்த கேஸ் விஷயமாக இன்று ஒரு பெரிய clue கிடைக்க போகுது என்று என்னுடைய உள்ளுணர்வு சொல்லுது. நான் திரும்ப வந்ததும் உங்களுக்கு விளக்கமான ரிப்போர்ட் கொடுக்கறேன். இப்போ கிளம்ப வேண்டிய நேரம் வந்தாச்சு..... ஓகே, ஸீ யூ”, என்று சொல்லி கிளம்பி சென்றான். வேறு வேறு கோணத்தில் இருந்து எடுக்கப்பட்ட நித்யாவின் அப்பா, நல்லசிவம், தாமோதரன் ஆகியோரின் போட்டோக்கள் கையில் தயாராக இருக்க முதல் முறையாக கொலை பற்றிய தொலை பேசி விவரம் வந்த PCO இருக்கும் இடத்திற்கு சென்றான்.

அன்று எதோ பண்டிகை நாளானதாலும் அங்கே அருகிலேயே கோவில்கள் இருப்பதாலும் அந்த வட்டாரமே ஜன சந்தடி பெருகி காணப் பட்டது. ஆட்டோவில் சென்று அங்கே இறங்கினவன், சிறிது நேரம் அமைதியாக அங்கே வந்து போகும் மனிதர்களை கவனித்துக் கொண்டான். கோவிலுக்கு செல்லும் பக்தர்கள் சிலர், அந்த பக்தர்களை அழைத்துக் கொண்டு வந்து அவர்களுக்கு உதவி செய்யும் அவர்கள் உறவினர்கள் சிலர் என்று கூட்டம் பலதரப் பட்ட மனிதர்களை கொண்டு இருந்தது.

மெதுவாக அங்கே வந்து கொண்டிருந்த ஒரு சிலரை அழைத்து விசாரணையை துவக்கினான். மனைவியை கோவிலுக்கு அழைத்து வந்து அவள் உள்ளே சென்று திரும்பும் வரை அவள் வரும் வழியில் மார்கெட்டில் வாங்கிக் கொண்டு வந்த காய்கறிகள் நிரம்பிய பையை கர்ம சிரத்தியாக தூக்கி கொண்டு காத்திருந்த பெரியவரிடம் முதல் விசாரணையை துவக்கினான். “வசந்த் from டிடெக்டிவ் unit. ஒரு கேஸ் விஷயமாக சில தகவல்கள் திரட்டணும். இந்த மூணு போட்டோக்களையும் பாருங்க. இவங்க மூன்று பேரில் யாரையாவது இங்கே சில நாட்கள் முன்பு நீங்க பார்த்ததுண்டா என்று சொல்லுங்க”, என்று கூறி, போட்டோக்களை காட்டினான்.

உன்னிப்பாக பார்த்துவிட்டு, உதட்டை பிதுக்கி, “தெரியல சார். இவங்க மூணு பேரையுமே பார்த்த மாதிரி இல்லை. ஆனால், நான் தினம் இங்கே வர மாட்டேன். தினம் இந்த நேரத்தில் கச்சேரி கேட்க போய்டுவேன். இன்று கொஞ்சம் வயிறு சரியில்லையே என்று வீட்டில் இருந்து விட்டேன். வயிறு சரியில்லேன்னா காத்தாட நடங்க என்று சொல்லி என் வைஃப் வெளிய கூட்டிட்டு வந்திட்டா. மற்றபடி, நான் கோவிலுக்கு தினம் வருவதில்லை சார்”, என்று வசந்த் கேட்டதற்கும் மேலாகவே (ஆனால் அவனுக்கு தேவையில்லாத) சில பல விவரங்களை கொடுத்துவிட்டு சென்றார்.

பின்பு PCO இருக்கும் கடைக்குள் சென்று கடை உரிமையாளரிடம், மூன்று போட்டோக்களையும் காட்டி விவரம் கேட்டால், அவரோ, “சார், மன்னிச்சிடுங்க, பிசி ஏரியா என்கிறதால தினம் நூறு பேரு வருவாங்க. இப்போ பத்து நாள் முன்னால என்றால் கண்டிப்பா நினைவிருக்கும். ஒருவேளை இவர்கள் குறிப்பாக ஏதாவது வித்தியாசமாக செய்திருந்தால் எனக்கு நினைவிருக்கும். இப்படி சட்டென்று கேட்பதால், எனக்கு நினைவிற்கு வரவில்லையே சார்”, என்று கூறி கையை விரித்து விட்டார்.

அடுத்து வந்த ஒரு குடும்பத் தலைவி, அதற்கு அடுத்து வந்த ஒரு காலேஜ் ஸ்டுடென்ட், அவளை சைட் அடிக்க வந்த அவள் பக்கத்து வீட்டுப் பையன் என்று வசந்த்தின் விசாரணை பட்டியல் நீண்டது. சொல்லி வைத்தாற் போல, அவர்கள் எல்லோருமே வசந்த் போட்டோவில் காட்டிய மூவரையும் பார்க்கவில்லை என்பதை வித விதமாக சொல்ல, சளைக்காமல், அடுத்து வரும் ஆளை பிடித்தான் வசந்த். இப்படியாக இருட்டும் நேரத்தை எட்டி, கோவிலுக்கு வரும் கூட்டம் குறைந்து, அதோடு வசந்த்தின் தொண்டை தண்ணீரும் குறைந்து அருகில் இருந்த பெட்டிக் கடையில் இருந்து ஒரு Diet Coke வாங்கிக் கொண்டு குடித்தபடி அடுத்து யாரை விசாரிக்கலாம் என்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தவனின் கவனத்தை ஒரு நடுத்தர வயது பெண்மணி ஈர்த்தார்.

அத்தனை இருட்டிலும், மாலை வேளையை விட இப்போது கூட்டம் குறைந்து விட்டாலும் இன்னமும் முழுதும் ஓய்ந்து விடாத பிசியான தெருவிலும் அந்த PCO-வை திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டே பூணைக்கான பூ பழம் மற்றும் எண்ணெய் கிண்ணத்துடன் கோவிலுக்குள் சென்றவர் கண்டிப்பாக இந்த தொலை பேசி பற்றி விவரம் சொல்லக் கூடும் என்று வசந்த்தின் உள்ளுணர்வு சொல்ல, வேகமாக ஒரே மடக்கில் மிச்சம் இருந்த அத்தனை diet coke ஐயும் அதன் சுவையை கூட உணராமல் குடித்துவிட்டு, கடைக்காரரிடம் coke பாட்டில், சில்லறை, நன்றி மூன்றையும் கொடுத்து விட்டு அந்த பெண்மணி வெளியே வரக் காத்திருந்தான்.

சிறிது நேரத்தில் சுலோகத்தை முணுமுணுத்துக் கொண்டே கோவிலை விட்டு வெளியே வந்த பெண்மணியை நிறுத்தி தனது அடையாள அட்டையை காட்டி விசாரணையை பற்றி சொல்ல, அந்த

பெண்மணி போலீஸ் என்ற சொல்லில் கொஞ்சம் திகிலடைந்து விட்டு பிறகு, “எனக்கு தெரிஞ்சதை சொல்லறேன்..... கேளுங்க”, என்று உறுதியாக சொன்னார்.

போட்டோக்களை காட்டி, “இந்த மூன்று பேரில் ஒருவரை நீங்கள் கொஞ்ச நாட்களுக்கு முன்னால் இங்கே பார்த்ததுண்டா, என்று சொல்ல முடியுமா?”, என்று கேட்க, ஒவ்வொரு போட்டோவாக உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டே வந்தவர் ஒரு போட்டோவைப் பார்த்ததும் சுவிட்ச் போட்டது போல முகம் பளிச்சிட, அந்த பெண்மணி சொல்லாமலேயே அன்று அவர் பார்த்தது அந்த போட்டோவில் உள்ளவர் என்று புரிந்து போனது வசந்திற்கு. கூர்மையாக அவரது முக பாவத்தை கவனித்தவன், அவரே வாய் திறந்து சொல்லட்டும் என்று காத்திருந்தான்.

“நான் இவரை பார்த்த நேரம் இரவு ஏழிலிருந்து ஏழரை மணி இருக்கலாம். கோவிலில் விசேஷ பூஜை எல்லாம் முடிந்து சுவாமி தரிசனம் ஆனதும் நான் கிளம்ப வழக்கத்தை விட நேரமாகிடிச்சு..... இருட்டியும் போச்சு. வீட்டுல இரவு சாப்பாடு தயார் செய்ய நேரமாகிடிச்சே என்று வேக வேகமா வந்துட்டு இருந்தேன். இந்த கடையோரமா நடந்து வந்த போது தான், இவர் கார் என் பக்கத்தில் வந்து நின்றது. இவர் கீழே அவசரமா இறங்கினவர், கதவை திறந்து கொண்டே அவரது டிரைவரிடம் ஏதோ கோபமா சொன்னார். என்ன சொன்னார் என்று எனக்கு தெரியாது. பிறகு, என் மேலேயே இடிக்கிற மாதிரி ரொம்ப வேகமா இந்த கடைக்குள்ள போனார். ஆனா, உள்ளே போகிறதுக்கு முன்னால, ஒரு நிமிஷம் திரும்பி என்னிடம் “சாரி”, என்று சொல்லிவிட்டு போனார். கடை வாசலில் இருந்த டியூப்லைட் வெளிச்சத்தில் அந்த அரை நிமிஷம் அவர் முகத்தை பார்த்தது தான். ஒரு வேளை நீங்க தேடுற கேசுக்கும் இவருக்கும் சம்பந்தம் இருக்கா என்று தெரியல..... ஆனால, இவரை நான் ஒரு ஒன்றரை மாதத்துக்கு முன்னால இங்கே பார்த்தேன்”.

“ரொம்ப தேங்க்ஸ் அம்மா. உங்க வீட்டு அட்ரஸ் தொலைபேசி எண் எல்லாம் கொடுங்க. தேவைப் பட்டால் இந்த கேஸ் விஷயமா அவரை அடையாளம் காட்ட உங்களை கூப்பிடும் படி இருக்கும்”, என்று சொல்லி அந்த பெண்மணியின் வீட்டு முகவரி, தொலை பேசி, அலை பேசி எண்களை எழுதி வாங்கிக்கொண்டான்.

பின்பு மீண்டும் ஒரு முறை உள்ளே சென்று அந்த கடைக்குள் சென்று, அவர்களின் ரிஜிஸ்டரை எடுத்து அந்த தொலைப் பேசி தகவல் வந்த தினம் அங்கிருந்து அழைக்கப் பட்ட தொலைபேசி அழைப்புகளை பார்த்துக் கொண்டே வந்த போது, சரியாக அந்த நேரத்திற்கு அழைக்கப் பட்டிருந்த குறிப்பில் வசந்தின் ஆள் காட்டி விரல் வந்து நிற்க, அதை கவனித்த கடை உரிமையாளர், “என்ன சார், அந்த இடத்துல ஏன் சிவப்பு இன்க் ஆல் வட்டம் போட்டிருக்கேன் என்று பார்க்கறீங்களா? அந்த போன் கால் செய்ய வந்தவர் ஏதோ பெரிய அவசரத்துல இருந்தார் போலிருக்கு. ஒரு லோக்கல் கால் செய்துட்டு அதுக்கு ஐந்நாறு ரூபாய் கொடுத்துட்டு சில்லறை இல்லைன்னு சொன்னதை கூட காதுல வாங்காம கிளம்பி போய்ட்டார். ஒரு வேளை அடுத்த நாளோ அதுக்கப்பறமோ வந்தால் கொடுக்கணும்னு அப்படி வட்டம் போட்டு வச்சிருந்தேன்”, என்று நினைவு படுத்திக் கொண்டு சொன்னார்.

“நான் இதுக்கு முன்னால இந்த போன் கால் பற்றி விசாரிக்க வந்த போது இந்த சிவப்பு வட்டம் இருக்கலையே? அப்போ கடையில வேறு ஒருத்தர் இருந்தார். அவரும் ஒன்றும் வித்தியாசமாக சொல்லலை. இப்போ தான் பார்க்கறேன்.....”, கேள்வியாக நிறுத்தினான்.

“ஆமா சார், அடுத்த நாள் வீட்டில் ஒரு விசேஷம் என்று கடை பையனை தான் அன்று முழுதும் கடையை பார்த்துக்க சொல்லி இருந்தேன். அந்த விசேஷத்துக்காக ஏற்பாடு செய்வதில் பிசியாக இருந்ததில் கடை பையனிடம் இந்த பண பாக்கி பற்றிய விவரத்தை சொல்ல மறந்து விட்டேன். அன்று அவர் திரும்பி சில்லறை வாங்க வந்திருந்தாலும் கடை பையனுக்கு ஒன்றும் விவரம் தெரிந்திருக்காது. அதனால தான் அடுத்த நாள் அந்த போன் நம்பரை சுற்றி வட்டம் போட்டு வைத்து, பையனிடமும் விவரம் சொல்லி விட்டேன். சில சமயம், இப்படி பிசியாக இருக்கும் சமயங்களில் செய்ய வேண்டிய வேலைகளை குறித்து வைத்துக் கொள்ளலை என்றால் நாலில் ரெண்டு வேலைகள் மறந்து விடுகிறது”, என்று விளக்கமாக முதல் முறை வசந்த் விசாரிக்க வந்த போது அந்த சிவப்பு வட்டம் இல்லாததற்கு விளக்கம் கூறினார் கடை உரிமையாளர்.

“இந்த போட்டோவுல இருக்கிற மூணு பேருல யாராவதா என்று பாருங்க”, என்று மீண்டும் ஒரு முறை உறுதிப் படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்றே மூன்று பேரின் போட்டோக்களையும் காட்டி அவரிடம் கேட்க, “ஹம்ம்.....”, என்று யோசித்துவிட்டு, அந்த பெண்மணி சுட்டிக் காட்டிய அதே போட்டோவை அவரும் சுட்டிக் காட்டி, “இவர் தான்”, என்றார் தீர்மானமாக.

போட்டோக்களை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே வந்த வசந்த், எதிரே வந்த ஆட்டோவை பிடித்து அதில் ஏறினான். கை பேசி சரியாக அழைக்க எடுத்து திரையில் ஒளிர்ந்த எண்ணைப் பார்த்தால் இளமாறன், ஆனால் ஆட்டோவில் சென்று கொண்டிருந்ததால் ஆட்டோ டிரைவருக்கு சந்தேகம் வராத படி பெயர் சொல்லாமல், “ஹம்ம்.....சொல்லு”, என்றான் மொட்டையாக.

“வசந்த், நீங்க போன விஷயம் என்ன ஆச்சு? ஏதாவது க்ளூ கிடைச்சதா?”

“ஹம்ம்..... கிடைச்சது, ஆனா இப்போ பேச முடியாது.....”

“ஓ.....சரிதான், எனக்கு இப்போ தான் வாய்ஸ் எக்ஸ்பெர்ட்டிடம் இருந்து தகவல் வந்தது..... நாம் குரலை பதிவு செய்து அனுப்பிய MMS உடன், அன்று வந்த தொலைபேசி குரலையும் ஒப்பிட்டு பார்த்துட்டாராம். அந்த குரலுக்கு சொந்தக்காரர்.....நல்லசிவம்”

“ஹம்ம்....எதிர் பார்த்தேன்”

“நீங்க விசாரிச்ச போதும் இவரை தான் சொன்னாங்களா?”

“ஹம்ம்..... ஆமாம்”

“சரி ஓகே, மற்றதை நீங்க இங்கே வந்த பிறகு பேசிக்கலாம்”

“ஓகே பை”

பாட்டியை பார்க்க கிஷோர் கிரண் சகிதம் மருத்துவமனைக்குள் சென்ற ஆராதனாவும் சஹானாவும் செல்லும் வழியிலும் மௌனமாகவே நடந்து வர, அவரவர் சிந்தனைகளில் மூழ்கிய படி வந்து கொண்டிருந்தவர்களை அறை வாசலில் மரகதமும் பவானியும் தான் எதிர்கொண்டனர். “என்னதிது? ரெண்டு பெரும் எதுக்காக இப்படி முகத்தை முழ நீளம் தூக்கி வச்சிட்டு வரீங்க?”, என்று அக்கறையாக மரகதம் விசாரித்தார்.

அவர்களிடம் கொடுக்க வேண்டிய காபி flask மற்றும் சில பல மாற்று உடுப்புகள் வைத்திருந்த பை ஆகிவற்றை மேசை மேல் வைத்துவிட்டு மரகதத்திடம் கிரணையும், பவானியிடம் கிஷோரையும் கொடுத்துவிட்டு பாட்டியை பார்த்து பேச சென்றனர்.

அத்தனை நேரம் இருந்த உம்மென்ற முகபாவத்தை கவனமாக மாற்றிக் கொண்டு ஒரு வருந்தி வரவைத்துக் கொண்ட மலர்ச்சியுடன், உற்சாகமாக, “என்ன பாட்டி, இன்னைக்கு உடம்பு எப்படி இருக்கு?” என்று கேட்டு விட்டு சஹானா பாட்டியின் கன்னத்தில் ஒரு முத்தத்தை பதித்து அவருக்கு அருகே கட்டிலில் உட்கார்ந்து அவரை அணைத்துக் கொண்டாள். ஆராதனா புன்னகையோடு பாட்டியிடம், “ஹலோ பாட்டிம்மா..... எப்படி இருக்கீங்க? நல்ல தூங்கினீங்களா?” என்று கேட்டுக் கொண்டே அங்கே மாட்டப் பட்டிருந்த மெடிக்கல் சார்ட்டை எடுத்து பாட்டிக்கு கொடுக்கப்பட்ட மருந்துகள், அவரின் BP மற்றும் urine டெஸ்ட் ரிசல்ட் எல்லாவற்றையும் கவனமாக மனதில் பதித்துக் கொண்டாள்.

பின்பு அவளும் வந்து பாட்டியின் கட்டிலின் மறு பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்து கொள்ள, பாட்டியின் கண்கள் தங்கள் இருவரையும் தாண்டி வாசலை பார்க்க, “என்ன பாட்டி? யாரை தேடறீங்க? என்ன வேணும்?”, என்று கேட்டாள் சஹானா. பாட்டியின் தலைக்கு அருகே வைக்கப் பட்டிருந்த சிலேட்டு பலப்பம் ஆகியவற்றை எடுத்து பாட்டியிடம் கொடுத்த ஆராதனா, “பாட்டி, இதுல எழுதிக் காட்டுங்க”, என்று கேட்டாள்.

ஆராதனா சிலேட்டை திடமாக பிடித்துக் கொள்ள, பலப்பத்தை பாட்டியின் கையில் சிறு பிள்ளைக்கு எழுத கற்றுக் கொடுப்பது போல கண்ணில் நீர் நிறைய சஹானா பிடித்து கொள்ள, பாட்டிக்குழறலாக, அந்த சிலேட்டில், “கீ” என்று எழுத, சஹானா “அண்ணாவா? வெளில பேசிட்டு இருக்கார். கூப்பிட்டுமா?”, என்று கேட்க மீண்டும் பாட்டி, “கு”, என்று எழுதிக் காட்டினார். ஆராதனா, “குழந்தைகளும் வந்திருக்காங்க பாட்டி, அவங்க, வெளியில அம்மாவோடும் மாமியோடும் இருக்காங்க”, என்று சொன்னாள்.

பாட்டியோடு இன்னும் கொஞ்ச நேரம் நாகம்மா விசாரிக்க சொன்னதை சொல்லி, வீட்டு விஷயங்களையும் சொல்லிக் கொண்டிருந்த போது, மரகதமும் பவானியும் குழந்தைகளோடு

அறைக்குள் வந்தனர். கொஞ்ச நேரம் குழந்தைகளின் விளையாட்டுகளை பாட்டிக்கு ரசிக்கும் விதத்தில் சொன்ன ஆராதனாவையும் சஹானாவையும் வெளியே சற்று நேரம் உலாத்த அனுப்பினார்கள் மரகதமும் பவானியும். “எப்போ பாரு, வீட்டுக்குள்ளேயே அடைஞ்சு கிடக்கறிங்க. கொஞ்ச நேரம் வெளிக் காற்று பட்டும். வெளியே நல்ல பச்சை பசேல்லு புல்வெளி இருக்கு பாருங்க. கொஞ்ச நேரம் நடந்துட்டு வாங்க”, என்று சொல்லி, அனுப்பி வைக்க இரண்டு பேரும் வெளியே வந்தனர்.

சிறிது நேரம் புல்வெளியில் நடந்தவர்களில் சஹானா தான் முதலில் மௌனத்தை கலைத்தாள். “ஆராதனா, என்னாச்சு உனக்கு? ஏன் இப்படி திடீர்னு ஒண்ணுமே பேசாம வர? ஏதாவது பிரச்சினை என்றால் என்னிடம் மனம் விட்டு சொல்லக் கூடாதா?”, என்று மனத்தாங்கலாக கேட்க,

“ம்ஹம்ம்..... நீங்க மட்டும் என்னவாம்? நானே கேட்கவேண்டும் என்று இருந்தேன். நான் எங்க வீட்டுக்கு கிளம்பி போகும் போது நல்லா தான் பேசினாய்..... அடுத்த நாள் நான் திரும்பி வந்ததில் இருந்து சேர்ந்தார் போல ரெண்டு வரி முகம் பார்த்து பேச மாட்டேன் என்கிறாய். ஒரு வேளை என் மேல் கோபம் என்றால் நாலு திட்டு திட்டிவிடு..... இப்படி பேசாமல் இருக்காதே.....”, என்று விளையாட்டாக சொல்வது போல சொன்னாலும், அவள் முகத்திலும் என்ன விஷயம் சொல்லக் கூடாதா? என்ற முகபாவம் தான் தேங்கி இருந்தது.

“அது வந்து..... நீ உங்க வீட்டுக்கு கிளம்பின அன்று நான் தோட்டத்தில் உலாத்த போறேன் என்று சொல்லி.....”

“ஹே..... நீங்க ரெண்டு பேரும் இங்கேயா இருக்கீங்க..... என்னமோ வாக் போனதாக அம்மாவும் அத்தையும் சொன்னாங்க, இங்கே பார்த்தால் வசதியாக உட்கார்ந்து கொண்டு பேசிட்டு இருக்கீங்க?”, என்று கேட்டுக் கொண்டே அங்கே வந்து சேர்ந்தான் கீர்த்திவாசன்.

அவனது வார்த்தைகளை மட்டும் வைத்துப் பார்த்தால், எதோ இவர்களை எதிர்பார்க்காமல் சந்தித்தது போல இருந்தாலும் அவன் கைகளிலும் அவனுக்கு பின்னாலேயே வந்த இளமாறன் கைகளிலும் இருந்தவைகள், அவர்கள் திட்டமிட்டே தான் இவர்களை தேடி வந்துள்ளனர் என்று சொல்லியது.

இளமாறன் அவன் கைகளில் பேப்பர் கப்பில் ஊற்றி கொண்டு வந்திருந்த காஃபியை ஆராதனாவுக்கும் சஹானாவுக்கும் கொடுத்துவிட்டு அவர்களுக்காக வாங்கி வந்திருந்த மசால் வடையையும் கொடுத்தான். அதே போல, கீர்த்திவாசனும் அவன் கையில் இருந்த இரண்டு கப்புகளில் ஒன்றை இளமாறனிடம் கொடுத்து அவனது மசால் வடையையும் நீட்டினான்.

பெண்கள் இருவரும் அவர்களின் தனிமை பேச்சு தடை விழுந்ததில் சற்றே மனம் சுணங்கினாலும், அப்படி தலையிட்டவர்கள், கீர்த்திவாசனும் இளமாறனும் என்பதால் மிகவும் மனம் கோணாமல் உடனேயே சமாதானமாக, காஃபியை எடுத்துக் கொண்டனர். கீர்த்திவாசனும் நேரத்தை வீணடிக்காமல், நேரடியாக விஷயத்திற்கு வந்தான்.

“சகி, இளமாறன் உன்னிடம் ஏதோ பேசணும் என்று சொன்னார். அதான் கூட்டி வந்தேன்.”

என்ன விஷயம்? என்பது போல பார்த்த சஹானாவை பார்த்து, இளமாறன், “நேற்று மனோகரன் உங்களிடம் என்ன சொன்னான்?”, என்று கேட்க,

ஒரு பக்கம் குழப்பம், ஒரு பக்கம் அதிர்ச்சி என்று எல்லோரும் திகைத்தனர். “மனோஹரனா.....? சகியை வந்து பார்த்தானா? எப்போ? அதுனாலையா நீ நேற்றிலிருந்து உம்முன்னு இருக்கே சகி?”, என்று கீர்த்திவாசன் ஆத்திரமாக விசாரிக்க...

“அது..... அது வந்து....உங்களுக்கு எப்படி தெரியும்?”

“நான் தான் வீட்டை சுற்றியும் செக்யூரிடி காமெரா பொருத்தி வைத்திருக்கேனே..... அது வீட்டை சுற்றியும் நடப்பதை ரிக்கார்ட் செய்து வைத்துக் கொள்ளும்..... வழக்கமாக அடுத்த நாள் அந்த காசெட்டை போட்டு பார்ப்பேன்..... அது போல இன்று போட்டு பார்த்த போது தான் மனோகரன் நேற்று நீங்கள் தோட்டத்தில் இருந்த போது உங்களிடம் வந்து பேசிவிட்டு போனது ரிகார்ட் ஆகி இருக்கு..... அவனும் ஏதோ கோபமாக பேசுகிறான்..... நீங்களும் ஏதோ எரிச்சலாக பதில் சொல்லி இருக்கீங்க..... ஆனால், இதில் படம் மட்டும் தான் தெரியுமே தவிர, குரல் ஒன்றும் பதிவாகாது. அதனால், அவன் என்ன காரணத்திற்காக வந்தான் என்று எனக்கு தெரியவேண்டும்”, என்று விலாவரியாக விளக்கம் கூறி விவரம் கேட்டான் இளமாறன்.

“ஒ.....”

“மேலும், வாசலில் செக்யூரிடி கார்ட்ஸ் வைத்திருக்கும் ரிஜிஸ்டரில் அவன் வந்து போனது பதிவாகி இருக்கு. தவிர, கனிமொழியும் சொன்னாள். அவன் வந்துட்டு போன பிறகு தலை வலி என்று நீங்க மாடிக்கு போயிட்டு அன்று முழுதும் மாடியிலேயே இருந்தீங்க என்று.”

அத்தனை நேரமாக மனதை போட்டு அழுத்திக் கொண்டிருந்த பாரத்தை உடனே இறக்கி வைத்தாள் சஹானா. சிறிதும் தயங்காமல், மனோகரன் சினிமாவுக்கு அழைத்ததையும், தான் வரமுடியாது என்று சொன்னதால், அவன் மிரட்டினதையும் கூறிவிட்டு, “அதுனால தான் எனக்கு ரொம்ப மூட் அவுட் ஆகிட்டது”, என்று சொல்லி நிறுத்தினாள்.

இதை கேட்டதும் ஆத்திரம் இன்னும் அதிகமாக, “இடியட்.....என்ன தைரியம் இருந்தால் வீட்டுக்கே வந்து மிரட்டுவான் அவன்? என்ன செய்யறேன் பாரு அவனை? ஆனா, நீ ஏன் இதை நேற்றே என்னிடம் சொல்லவில்லை? இப்போதும் இளமாறன் செக்யூரிடி காமெராவை பார்த்து விவரம் தெரிந்து கொள்ளவில்லை என்றால் சொல்லி இருப்பியா?”, என்று மனோகரனில் தொடங்கி தங்கையில் வந்து நிறுத்தினாள். ஆனால், தங்கைக்காக பரிதவிப்பது நன்றாகவே புரிந்ததால் சஹானாவும் கண்ணில் நீர் கோர்த்துக் கொள்ள, “நீயே வேலையினால் தினம் ஆயிரம் டென்ஷன் மேலும் இப்போது ஹாஸ்பிடலுக்காக அலைய வேண்டி இருக்கிறது. தவிர, அவன் அப்படி என்ன செய்துட முடியும்.....? சும்மா வெத்து வேட்டு என்று நினைச்சேன்..... அதான் சும்மா எல்லோரையும் காபரா பண்ண வேண்டாமே என்று சொல்லலை. ஆனால், பாட்டி வீட்டுக்கு திரும்பி வந்ததும் கண்டிப்பா ஒரு நாள் உங்களிடம் சொல்லி இருப்பேன் அண்ணா.... வேணும்னு மறைக்கலை.....”, என்று அண்ணன் தன்னிடம் கோபித்துக் கொண்டாரே என்ற பரிதவிப்பில் சொன்னாள்.

ஆராதனா அவளுக்கு ஆதரவாக சஹானாவின் கையை அழுத்திப் பிடித்து கொண்டு, இன்னொரு கையால் தோள்களை வருடிக் கொடுத்தாள்.

புருவம் சுருக்கி கோபமாக முகம் இறுக, தலையை குறுக்காக ஆட்டி, “இப்போ இருக்கும் நிலையில் எதையுமே யாரையுமே வெத்து வேட்டு என்று முடிவு செய்ய முடியாத நிலையில் இருக்கிறோம். மனோகரன் கண்டிப்பாக இன்னொரு முறை உங்களிடம் பேச முயற்சி செய்வான் என்று எனக்கு தோன்றுகிறது. அது எப்போது நடந்தாலும் எனக்கு உடனடியாக தெரியவேண்டும். கொஞ்சம் கூட தாமதிக்க வேண்டாம். நாம் தாமதிக்கும் ஒவ்வொரு வினாடியும் நாம் எதிராக மாற வாய்ப்பு இருக்கிறது. சரியா மேடம்?”, என்று உறுதிப்படுத்திக் கொண்டாள்.

புரிந்து கொண்டதற்கு அடையாளமாக “ம்ம்.....”, என்று சம்மதமாக தலையை ஆட்டினாள் சஹானா.

அதன் பிறகு இறுக்கம் தளர்ந்த மனநிலையில் சஹானா கலகலப்பாக பேச துவங்க, முதலில் சிறிது பிரேக் அடித்து பின்பு மெதுவே ஆராதனாவும் அந்த கல கல பேச்சில் கலந்து கொண்டாள். ஓரக்கண்ணால், ஆராதனாவின் இறுகின தோள்கள் தளர்ந்து, மெதுவாக உற்சாக மூடிற்று வருவதை குறித்துக் கொண்ட கீர்த்திவாசன்..... அப்போது தான் ஆசுவாச மூச்சை வெளியிட்டான். அவளின் இறுகின தோள்களையும் சுருங்கின புருவத்தையும் நீவி விடத்துடித்த கைகளையும், “இப்போ உனக்கு இத்தனை சுணக்கம் எதற்கு செல்லம்?” என்று கேட்க துடித்த நாவையும் கட்டுப் படுத்த அவன் பட்ட பாடு தெய்வமறியும்.

ஆனால், அந்த தெய்வம் அறிந்த இன்னொரு விஷயம் அங்கே அப்போது நடை பெற்றது. சஹானாவிடம் மனோகரனது போன் கால் பற்றின விவரத்தை மரகதம், சாம்பசிவம் அருகில் இல்லாத தூரத்தில் கேட்க நினைத்ததாலேயே இங்கே ஹாஸ்பிடல் புல் வெளியில் அவர்களை பிடித்து வைத்து பேச்சுக் கொடுத்தான் இளமாறன்.

அதனால், அங்கே அப்போது அவன் எதிர்பார்க்காது வந்து விட்ட தாமோதரன் எந்த தடையோ தடுப்போ இல்லாது, நேரடியாக ரங்கநாயகிப் பாட்டி இருந்த அறைக்கு சென்று அவரை பார்க்க செல்ல..... அங்கே குழந்தைகளோடு, அம்மாவின் கட்டிலை சுற்றி, பவானி, மரகதம், சாம்பசிவம் மூவரும் உட்கார்ந்து, பேசிக் கொண்டிருந்த காட்சியில்..... கதவை திறந்து முதலில் சாம்பசிவத்தை பார்த்த தாமோதரன், “சிவம், இப்போ தான் ஆபீஸ்லருந்து திரும்பி வந்தேன். வற்ற வழியில் அத்தைய பார்த்து நாலு நாளுக்கு மேல் ஆச்சே என்று நினைவுக்கு வந்தது. அதான் பார்க்க வந்தேன். இன்னும் விசிடிங் ஹவர்ஸ் இருக்கு என்று நினைக்கிறேன்.....”, என்று சொல்லி கண்ணை சுழற்றினவர் அப்போது தான் பவானியை பார்த்தார்.

ஆச்சரியம், திகைப்பு, அதிர்ச்சி, பேச்சற்ற நிலை என்று அந்த அறையில் இருந்தவர்களின் நிலையை ஒரே வார்த்தையில் சொல்ல முடியாது.

*****

அத்தியாயம் இருபத்தொன்பது

“வாங்க அண்ணா, உள்ள வாங்க....!”, என்று மரகதம் அங்கே நிலவின அமானுஷ்ய அமைதியை கலைத்ததும், “வா, தாமோதரா, உள்ள வா....! திகைப்பை சமாளித்த படி சாம்பசிவம் வரவேற்கும் வரை அந்த அறையில் திகைப்பு, அதிர்ச்சி, ஆச்சரியம் இவை தான் ஆதிக்கம் செய்தது. தாமோதரன் அந்த அதிர்ச்சியை மெதுவாக சமாளித்து ஆத்திரம், அகூயை, அதிருப்தி மற்றும் ஆதங்கமாக மாற்றி, “எப்படி இருக்கே பவானி? அத்தையை பார்க்க வந்தியா?”, என்று சகஜமாக கேட்க முயன்றாலும் குரலில் துவேஷம் கொப்புளித்தது.

பவானிக்கு சங்கடத்தில் பேச்சு சகஜமாக வர சதி செய்தது, அப்படியும் சமாளித்து, “ஹம்ம்..... இருக்கேன்.... அண்ணி எப்படி இருக்காங்க?”, என்று விசாரிக்கப் போய், தாமோதரன் அதை குத்தலாக எடுத்துக் கொண்டது தான் சோதனை.

பவானியின் கேள்விக்கு ஒரு முறைப்பை மட்டும் பதிலாக கொடுத்துவிட்டு நேரே ரங்கநாயகிப் பாட்டியின் கட்டிலை வந்து அடைந்து, “அத்தை எப்படி இருக்கீங்க? மதியம் நல்லா தூங்கினீங்களா? மாதவியும் மனோகரனும் உங்களை ரொம்ப கேட்டதா சொல்ல சொன்னாங்க. அடுத்த முறை அவங்களும் வராங்களாம்”, என்று சொல்லி பாட்டிக்காக கொண்டு வந்திருந்த பெரிய பெரிய சீசன் பழங்கள் நிறைந்த பழக்கூடையையும் ஹார்லிக்ஸ் பாட்டிலையும் பக்கத்து மேசையில் வைத்து, கட்டிலுக்கு பக்கத்து நாற்காலி ஒன்றில் அமர்ந்து கொண்டு பாட்டியோடு சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டு, எழுந்திருக்கையில் நர்ஸ் உள்ளே வந்தாள்.

“இதோ பாருங்க..... இது ICU இங்கே, ஒரு சமயத்தில் இரண்டு பேர் தான் பேஷன்ட்டோடு இருக்கலாம். மற்றவர்கள் வெளியே இருங்க. குழந்தைகளை எப்படி உள்ளே எடுத்து வந்தீங்க? வெளியே யாரும் நீங்க வருவதை கவனிக்கலையா? எப்படி உங்களை உள்ளே விட்டாங்க? நர்சிங் யூனிட் மேனேஜர் வந்து சத்தம் போடுவதற்குள் குழந்தைகளை வெளியே எடுத்துட்டு போய்டுங்க....”, என்று குச்சி இல்லா தர்பார் செய்ய,

மரகதமும் பவானியும், “நாங்க முதலில் குழந்தைகளை வீட்டுக்கு எடுத்துட்டுப் போக சொல்லி கொடுத்திட்டு வரோம்”, என்று கூறி குழந்தைகளோடு எழுந்து வெளியே சென்றனர். அவர்கள் வரும் வரை பாட்டியோடு இருந்து கொள்ள சாம்பசிவம் அங்கே தங்கிக் கொள்ள, தாமோதரனும் சாம்பசிவத்தோடு பேச உட்கார்ந்தார்.

“நானே உன்னை அழைத்து பேச வேண்டும் என்று நினைத்தேன் தாமோதரன். இந்த வாரத்துல ஒரு நாள் நான் கம்பெனிக்கு வரலாம் என்று இருக்கேன். வந்து நல்லசிவத்தோடும் உன்னோடும் கிரீத்திவாசனை வைத்துக் கொண்டு ஒரு முக்கியமான விஷயம் பேசணும்”.

சென்ற முறை தாமோதரன் வீட்டிற்கு வந்த போது இதே போல கம்பெனிக்கு வரலாம் என்று இருக்கிறேன் என்று தான் சொன்ன போது உற்சாகமாக, “வா வா சாம்பசிவம்..... வந்து உன்னோட பையன் எவ்வளவு அருமையா கம்பெனியை நடத்துறான் என்று பார்க்க வா..... வந்து பார்த்தா நீ அசந்து போய்டுவாய் ..... சொல்லறேனே என்று தப்பா நினைக்காதே..... நீ கொண்டு சென்றதை விட ரொம்ப நல்ல எடுத்துட்டுப் போறான்..... ஒரு பிரச்சினையாவது தள்ளிப் போட்டு முற்ற விடாமல், உடனுக்கு உடன் அதை தீர்த்துடறான்..... பிசினைஸ் என்றாலே என்னவென்று தெரியாமல் இத்தனை நாள் லெக்சரராக இருந்தவன் என்று சொல்லவே முடியாது..... அந்த அளவு நல்ல பிசினைஸ் மைன்ட் இருக்கு....”, என்று சொன்னது போல கிரீத்திவாசனின் அரும் பெரும் சாமர்த்தியங்களை பற்றி ஒரு புகழ்பா பாடப் போகிறார் என்று சாம்பசிவம் ஆவலாக எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்க,

தாமோதரன், ஒரு “ம்ம்ம்ம்..... சரி”, என்று மட்டும் சொல்லி அவரது பதிலை முடித்துக் கொள்ள, எங்கேயோ சுருதி பேதம் உணர்ந்த சாம்பசிவம், “என்ன தாமு? என்ன ஆச்சு? ஏன் ஒரு மாதிரி இருக்கே?”, என்று கேட்டார். கேட்ட பிறகு தான் கேள்வியின் தவறும் அபத்தமும் புரிந்து நாக்கையும் கன்னத்து சதையையும் உள் நாக்கோடு சேர்த்து கடித்துக் கொண்டார்.

கன்னத்துக் கடி, காக்கா கடியெல்லாம் கவனிக்கும் மனநிலையில் தாமோதரன் இல்லாததால், சாம்பசிவத்தின் கேள்வியை கேட்டதும் தாமோதரனின் பதில் அவரையும் மீறி ஆற்றாமையாக

வந்தது...." பவானி வந்ததை என்னிடம் சொல்லவே இல்லையே சிவம்? ஏன், இத்தனை வருஷம் கழிச்சும் நான் வந்து தொந்திரவு கொடுப்பேன் என்று நினைச்சியா?", என்று மனம் பொறுக்காமல் கேட்டு விட்டார்.

நண்பனின் மன வருத்தம் சாம்பசிவத்திற்கும் கஷ்டமாக தான் இருந்தது. ஆனாலும், என்ன விவரம் என்று சொல்லாவிட்டாலும் பவானியை பற்றி கண்டிப்பாக வெளியே சொல்லவேண்டாம் என்று கீர்த்திவாசனும் இளங்கோவுமாக சொல்லி இருக்கிறார்களே. ஏதோ முக்கிய காரணம் இல்லாமல் சொல்லி இருக்கப் போவதில்லை..... ஆனால், அதை இப்போது சொல்லமுடியாதே.... ஆகவே, "அப்படி எல்லாம் இல்லை தாமு..... நீயா எதுக்கு என்னன்னவோ நினைச்சிக்கற? இங்கே அம்மாவுக்காக அலைவதிலேயே நேரம் சரியாகிவிடுகிறது..... அதனால் தான் எனக்கே வேறெங்கும் வர முடியவில்லை. மற்றபடி உன்னிடம் மறைத்து இது வரை ஏதாவது செய்திருக்கேனா?", என்று அவசரமாக ஒரு சமாதான உடன்படிக்கை செய்து கொண்டார்.

இதற்கு தாமோதரன் பதில் ஒன்றும் சொல்லாவிட்டாலும், முகத்தில் ஆற்றாமையும் ஆதங்கமும் கொஞ்சம் குறைந்தார் போல தான் இருந்தது.....

"கீர்த்திவாசனை சேர்மன், MD ஆக நியமனம் செய்துட்டு நான் முழுவதும் பிசினெஸ்சில் இருந்து ரிடையர் ஆகிக்கலாம் என்று யோசிக்கறேன் தாமு. போதுமே இன்னும் எத்தனை நாளுக்கு தான் இந்த பிசினெஸ்சை கட்டிட்டு நான் போராடறது. அப்படியே உன் கையில் இருக்கும் இருபது பர்சன்ட் கம்பெனி ஷேர்களை முழுவதுமா வாங்கிக்கலாம்னு தோணுது.... நான் ஆபீஸ்கு வரும் போது எல்லாரையும் வைத்துக்கொண்டு இது பற்றி பேசுவோம் என்றாலும், உனக்கு தனியா சொல்லணும் என்று நினைச்சேன்..... என்னோட அப்பா இருக்கும் போது பெரிய பணமுடை வந்த சமயம், பேங்க் கூட கடன் கொடுக்கமுடியாது என்று கையை விரித்த பிறகும் நீ தான் முதல் போட்டு உதவி செய்த..... அந்த நன்றியை என்னால மறக்கவே முடியாது..... அதற்கு பிரதியா தான் அந்த இருபது பர்சன்ட் ஷேர்களை கொடுத்து உனக்கு டைரக்டர் போஸ்டும் கொடுத்தார் அப்பா. உன்னுடைய டைரக்டர் போஸ்ட் தொடர்ந்து உன்னிடமே இருக்கட்டும்..... ஆனால், அந்த ஷேர்களை மட்டும் திரும்ப வாங்கிக்கறேன்", என்று சொன்னார்.

சாம்பசிவம் சொல்ல சொல்ல தாமோதரனின் முகம் நடிகர் திலகத்தையே தோற்கடிக்கும் படி பல வித உணர்ச்சிப் பரிமாணங்களையும் காட்டியது.

இதற்குள் ஆராதனாவும் சஹானாவும் குழந்தைகளோடு வீட்டிற்கு செல்ல தோட்டத்தில் இருந்து வெளியே வந்து மருத்துவமனை வாசலை நோக்கி செல்ல, கீர்த்திவாசன் பாட்டியிடம் சென்று வருவதாக சொல்லிக் கொள்ள பாட்டியின் அறைக்கு வந்தான். அப்போது தான் பாட்டியின் அறையில் தாமோதரனை பார்த்தான். அடடா, அம்மாவும் அத்தையும் இத்தனை நேரம் இங்கே தானே இருந்தார்கள்..... தாமோதரன் அத்தையை பார்த்துவிட்டாரா? இப்போதைக்கு தெரியவேண்டாம் என்று வசந்தமும் இளமாறனும் குறிப்பாக சொல்லி இருந்தார்களே..... ஓகே, இப்போது சமாளிக்க வேண்டியது தான். பிறகு இது விஷயமாக வசந்ததிடமும் இளமாறனிடமும் உட்கார்ந்து பேசவேண்டும்..... இவரை இங்கிருந்து விரைவில் வெளியே கிளப்ப வேண்டும்.

"ஹலோ அங்கிள், எப்போ வந்தீங்க? சாரி நான் கொஞ்சம் வெளியே இருந்தேன்... அதான் நீங்க வந்ததை கவனிக்கலை. வந்து ரொம்ப நேரம் ஆகிடிச்சா? நல்லவேளை கிளம்புவதற்குள் வந்தேனே!" என்று சொல்ல, அதில் உள்ள இலை மறை காயாக இருந்த தகவலை புரிந்து கொள்ள முடியாத மண்டுகம் இல்லையே தாமோதரன்.

கிளம்பவேண்டிய நேரத்தை உணர்ந்து தாமோதரன், "ஓகே சிவம், நான் கிளம்பறேன். ஆபீசெலருந்து நேரா இங்கே தான் வந்தேன். நீ ஆபீஸ் வருகிற அன்று நாம் மீண்டும் சந்திக்கலாம். அதை, நான் கிளம்பறேன். இன்னொரு நாள் உங்களை பார்க்க வரும் போது உடம்பு நன்றாக குணமாகி நீங்க ஜெனரல் வார்டிலோ வீட்டுக்கோ வந்திருக்கணும். சரியா? நல்லா ரெஸ்ட் எடுங்க.... வேறேது பற்றியும் கவலைப் படாதீங்க..... கீர்த்தி நான் வரேன்பா..... நாளைக்கு ஆபீஸ்ல பார்க்கலாம்"

"ஓகே அங்கிள், வீட்டுல ஆன்ட்டியை கேட்டதாக சொல்லுங்க அங்கிள்", என்று கூறி அத்தோடு நிறுத்திக் கொண்டான். சாதாரணமாக மனோகரனையும் விசாரிக்கிறவன், இன்று மனோகரன் மேல் உள்ள எரிச்சல் மற்றும் ஆத்திரம் காரணமாக அவனை வாட்டர் இல்லா போர்டுக்கு அனுப்பிவிட்டான்.

இவர்களிடம் விடை பெற்று தாமோதரன் மருத்துவமனைக்கு வெளியே கார் பார்க்கிறதற்கு வந்த சமயம், ஆராதனா, சஹானா, மரகதம், பவானி இவர்கள் நால்வரும் பேசிக்கொண்டிருக்க இளமாறன்

கார் எடுத்து வர காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களை கடந்து தன்னுடைய காருக்கு சென்று கொண்டிருந்த தாமோதரனுக்கு பவானியை ஆராதனா “அம்மா” என்று அழைத்து குழந்தைகளை பற்றி ஏதோ சொல்வது தெளிவாக கேட்டது.

ஆக, பவானியின் மகள் தான் அந்த ஆராதனாவா? இது தெரிந்து தான் அந்த வீட்டில் அவள் நர்சாக சேர்ந்தாளா? ஒருவேளை, இவர்கள் தான் ஆராதனாவை அடையாளம் கண்டு அவளை அழைத்துக் கொண்டதோ.....!

இருக்கட்டும், இத்தனை நாள் வீட்டை விட்டுக் கிளம்பி காணாமல் போன மகள் வீடு திரும்பி இருக்கிறாள். கூட அவளது மகளும் வந்திருக்கிறாள். சாம்பசிவமும் கம்பெனிக்கு கீர்த்திவாசனை சேர்மன் & MD ஆக நியமிக்கப் போவதாக சொல்லுகிறாள். அவர்கள் கம்பெனி பங்குகள் இருபது பர்சன்ட் தன்னிடம் உள்ளதையும் வேறு கேட்கிறாள். இதெல்லாவற்றுக்கும் ஏதாவது தொடர்பு இருக்குமோ!!!

ஆராதனாவையும் சஹானாவையும் குழந்தைகளோடு வீட்டில் கொண்டு விட கிளம்பிக் கொண்டிருந்த இளமாறனுக்கு வசந்திடம் இருந்து ஒரு அவசர அழைப்பு, “உடனடியாக கிளம்பி ஹெட் ஆபீஸ் க்கு வரவும், அங்கே உன்னை சந்திக்கிறேன், இந்த கேஸ் விஷயமாக இன்னொரு திருப்புமுனை”, என்று கைபேசிக்கு தகவல் வந்திருந்தது.

அதனால், கீர்த்திவாசனை அழைத்து அவனையே வீட்டிற்கு கொண்டு விடுமாறும் தான் அவசரமாக வசந்தை ஹெட் ஆபீஸ்’இல் சந்திக்க செல்வதாகவும் சொல்லி, கிளம்பி சென்றான். மனதின் ஒரு மூலையில் சஹானாவின் இன்னும் முழுவதும் தெளிவடையாத முகமும் சற்று முன் கலங்கி கண்ணீர் வடித்த கண்களுமே வந்து போய்க் கொண்டிருந்தது.

எத்தனை நாள், தனக்கும் அவளுக்கும் ஏணி வைத்தாலும் எட்டாத உயரம் என்று சொல்லி மனதை அடக்கி வேலையில் மூழ்க முயற்சித்தாலும் சஹானாவை மனோகரன், தனியாக சந்தித்துப் பேசினான் என்று கேள்விப் பட்டபோது கொதித்த மனம், அவளை அவளுடைய விருப்பம் இன்றி மனோகரன் கையைப் பிடித்து இழுத்ததை பார்த்தபோது ஒரு போலீஸ்காரனாக இல்லாமல் தனிமனிதனாக அவனை வெட்டிப் போடவேண்டும் போல ஆத்திரம் வந்தது. போதாக் குறைக்கு சஹானாவும் அவன் பேசியதை நினைத்து இத்தனை நேரம் மூட் அவுட் ஆகி, கண்கள் கலங்கி தன்னை வருத்திக் கொண்டிருந்ததை பார்த்ததும், “கண்டிப்பா நீ என்னிடம் ஒரு நாள் உதை வாங்கத்தான் போகிறாய்”, என்று தனக்கு தானே உறுதி மொழி எடுத்துக் கொண்டான்.

அடுத்த நாள் காலை கீர்த்திவாசனுடன் சாம்பசிவம் ஆபீஸ்க்கு வந்த போது நல்லசிவமும் தாமோதரனும் லிப்ட்டுக்கு வெளியே காத்திருந்து வரவேற்று உள்ளே அழைத்துப் போனார்கள். கடைநிலை ஊழியனில் இருந்து எல்லா செக்ஷனின் தலைமை பொறுப்பாளர்களும் நெடுநாளைய ஊழியர்களும் வெகு நாட்களுக்கு பிறகு அலுவலகம் வரும் பெரிய முதலாளியை பார்ப்பதற்கும் அவரோடு பேசுவதற்கும் கூடிவிட்டதில் ஆபீஸ் காரிடார் நிரம்பி வழிந்தது.

“அப்பா, ஒவ்வொருத்தராக உள்ளே அழைத்து பேசிக் கொண்டிருக்க முடியாது. மீட்டிங்கிற்கு நேரம் ஆகிவிடும். ஆகவே, நீங்க காரிடாரில் வந்து நின்றுக்கோங்க. அவங்க கேட்கப் போகும் ஒன்றிரண்டு பொதுப்படையான கேள்விகளுக்கு நீங்களும் பொதுவாகவே பதில் சொல்லுங்க. நானும் உங்களோடவே பக்கத்தில் நின்றுக்கறேன். பொதுப் படியான கேள்விகள் தவிர வேறெந்த கேள்விகளுக்கும் நீங்கள் பதில் சொல்லவேண்டியதில்லை. அது போன்ற கேள்விகளுக்கு நான் பிறகு பதில் சொல்லிக்கறேன்”, என்று அவரை தயார் செய்து வெளியே அழைத்து வர,

காத்திருந்த ஊழியர்கள் அனைவரும் வெகு நாட்களுக்கு பிறகு பெரிய முதலாளியை பார்த்த உற்சாகத்தில் ஒரேயடியாக ஆர்பரித்தார்கள். பிறகு சிறிது நேரம் சாம்பசிவத்தின் உடல் நிலை, அவரால் அடிக்கடி வரமுடியாது போனது, கபிலேஷின் மறைவிற்கு இரங்கல், கீர்த்திவாசன் அப்பா, அண்ணன் இருவரின் இடத்தையும் குறைவில்லாமல் நிரப்பி கம்பெனியை திறம்பட நடத்துவது என்று பலவித விசாரிப்புகளாக நேரம் செல்ல செல்ல, சாம்பசிவத்திற்கு இப்போது சோர்வாக கால்கள் பலம் இழக்கத்தொடங்கின.

அப்பாவின் நிமிர்ந்த முதுகும் விரிந்த தோள்களும் மெல்ல தளர்ந்து தொய்ந்து கொண்டு வருவதை ஓரக் கண்ணால் கவனித்து விட்ட கீர்த்திவாசன், லேசாக கனைத்து அப்பாவிற்கு குறிப்பு காட்டிவிட்டு, இரண்டு கைகளையும் “போதும்” என்ற பாவனையில் மேலே தூக்கி கம்பீரமான கணீரென்ற குரலில், “எல்லோரும் இங்கே வந்து உங்களுடைய அன்பான விசாரிப்புகளையும் ஆதரவையும் அப்பாவிற்கு கொடுத்ததற்கு மிக்க நன்றி. உங்களுடைய மற்ற வேலைகளை ஒத்திப் போட்டு அப்பாவை பார்க்க

வந்தது குறித்து மிகவும் மகிழ்ச்சி. இங்கே ஒரு முக்கியமான மீட்டிங்கிற்காக தான் அப்பா வந்திருக்கிறார் என்பது உங்களுக்கே தெரியும். நாங்கள் திட்டமிட்டபடி அந்த மீட்டிங் தொடங்க ஏற்கனவே ஒரு மணி நேரம் லேட் ஆகி விட்டது. இதற்கு மேலும் கால தாமதம் ஆக்க முடியாது. திடீரென்று கூட்டப்பட்ட இந்த மீட்டிங்கிற்காக என்று மற்ற செக்ஷன் மேனேஜர்கள் எல்லோரும் அவரவருக்கு இருக்கும் எத்தனையோ வேலைகளை தள்ளிவைத்துவிட்டு, வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களை வெகு நேரம் காக்கவைக்க முடியாது. ஆகவே, நாங்கள் இப்போது உள்ளே செல்கிறோம். அப்பாவின் உடல்நிலை ஒத்துழைக்கும் பட்சத்தில் இதே போல அடிக்கடி அவர் வந்து சில மணிநேரங்கள் உங்களோடு செலவிடுவார். இப்போது நீங்கள் எல்லோரும் அவரவர் செக்ஷன்களுக்கு செல்லலாம்”, என்று கூறி அப்பாவை உள் பக்கமாக செல்ல கை காட்டினான்.

நியாயத்திற்கு இத்தனை நாள் கழித்து பார்த்த பெரிய முதலாளியை அத்தனை எளிதில் ஊழியர்கள் விட்டு நகர்ந்திருக்க மாட்டார்கள். ஆனால், கீர்த்திவாசனின் உறுதியான குரலில் என்ன மந்திரம் இருந்ததோ, ஒருவருக்கு கூட எதிர்ப்பு தெரிவிக்க வேண்டும் என்றே தோன்றவில்லை. ஒட்டுமொத்தமாக அனைவருமே ஒரு மரியாதையான கும்பிடு போட்டு, பெரிய முதலாளி உள்ளே செல்ல வழிவிட்டு நின்றனர்.

இது போதாதென்று கூட்டத்தில் இருந்து அரசல் புரசலாக, “ஆமாம், நாம தான் பெரிய ஐயாவ பார்த்த சந்தோஷத்திலே ரொம்ப நேரம் பேசிட்டு இருந்திட்டோம் போல. எவ்வளவு நேரம் தான் அவரும் நின்னுட்டே பதில் சொல்லுவாரு. கொஞ்சம் சோர்ந்தது போல தான் இருக்காரு. அதான் சின்ன ஐயா கவனிச்சு உள்ளே கூட்டிட்டு போறாரு....”, என்று சொல்லி சாம்பசிவத்தை அதிக நேரம் நிற்க வைத்து பேசிக் கொண்டிருந்ததற்கு வருந்தி தவிக்க,

உள்ளே செல்லத் திரும்பிய சாம்பசிவம் நின்று மீண்டும் கூட்டத்தை நோக்கி, “நான் உள்ளே ஒரு முக்கியமான முடிவை பற்றி பேச தான் போய்க் கொண்டிருக்கேன். நீங்க எல்லாரும் இப்போ போயிட்டு இன்னும் இரண்டொரு மணி நேரம் கழித்து திரும்பவும் இங்கே வந்தீர்கள் என்றால் உங்களிடமும் அந்த முடிவை சொல்லுகிறேன். பார்க்கப் போனால், அந்த முடிவை நீங்கள் எப்படி வரவேற்கிறீர்கள் என்று தான் எனக்கு முக்கியமாக தெரிய வேணும். ஆகவே, நீங்கள் சென்று கொஞ்ச நேரம் கழித்து திரும்பி வாருங்கள்”, என்று வலுக்கட்டாயமாக சோர்வை வெளிக் காட்டாது சொல்லிவிட்டு கீர்த்திவாசன் அருகே வர உள்ளே சென்றார். அவரை தொடர்ந்து தாமோதரன், நல்லசிவம், மனோகரன், மாதவி மற்றும் இதர மேனேஜர்கள் உள்ளே சென்றனர்.

சிறிது நேரத்தில் மற்ற செக்ஷன் மேனேஜர்கள் மற்றும் யூனியன் லீடர் எல்லோரும் வந்ததும் சாம்பசிவம் பேசத் துவங்க, போர்ட் ரூமில், “குண்டூசி விழுந்தாலும் பெருத்த ஓசையாக” கேட்கும் அளவு அமைதியாக சாம்பசிவத்தின் பேச்சை கேட்டிருந்தனர்.

“நிறைய கால அவகாசம் கொடுக்காமல் திடீரென்று கூட்டப் பட்ட இந்த போர்டு மீட்டிங்கிற்கு உங்கள் மற்ற வேலைகளை ஒத்திப் போட்டு நீங்கள் வந்திருப்பதற்கு மிக்க நன்றி. உங்க எல்லோருக்குமே தெரியும், நான் என்னுடைய மூத்த மகன் கபிலேஷிடம் நிர்வாகப் பொறுப்பை முழுவதுமாக கொடுத்துவிட்டு, ஓய்வெடுக்கப் போகவேண்டும் என்று எண்ணி இருந்தேன். ஆனால் அதற்கு வழியில்லாமல், தலைப் பிள்ளையை தாரை வார்த்துக் கொடுத்துவிட்டு நிற்கிறேன். சென்ற முறையை விட இப்போது மனதாலும் உடலாலும் ரொம்பவே ஓய்ந்து விட்டது போல இருக்கிறது. ஆகவே, எத்தனை சீக்கிரம் முடியுமோ அத்தனை சீக்கிரம் நிர்வாகப் பொறுப்பு முழுதும் கீர்த்திவாசனிடம் ஒப்புவித்து சேர்மன் மானேஜிங் டைரக்டர் ஆக்கிவிடலாம் என்று நினைக்கிறேன். நிர்வாகத்தை பற்றி அவ்வளவாக பழக்கம் இல்லையே என்று தான் இத்தனை நாள் பொறுத்திருந்தேன். நான் எதிர்பார்த்ததை விட சீக்கிரமே திறமையாக கம்பெனியை சமாளிக்கிறான் என்று நினைக்கிறேன். கீர்த்திவாசனை சேர்மன்/மானேஜிங் டைரக்டர் ஆக நியமனம் செய்வது பற்றி உங்கள் கருத்துக்களையும், அவனுடைய நிர்வாக முறைகளை பற்றின கருத்துக்களையும் அறிய மிகவும் ஆவலாக இருக்கிறேன்”, என்று கூறிவிட்டு அவரது இருக்கையில் அமர, கீர்த்திவாசனுக்கே அப்பாவின் இந்த முடிவு புதிதாக தான் இருந்தது. வீட்டில் கூட இது பற்றி ஒன்றுமே சொல்லவில்லையே! எத்தனை நாளாக அப்பா இந்த சிந்தனையில் இருந்திருப்பார்?

வெகு சீக்கிரமே அதிக வாதம், விவாதம், பிரதிவாதம், விதண்டாவாதம் எதுவும் இல்லாமல் கம்பெனியை முன்னுக்கு கொண்டு வருவதில் பாடுபட்டிருந்த முக்கிய தலைகள் பலரும் ஒப்புக் கொள்ள, அந்த மீட்டிங்கிலேயே கீர்த்திவாசனை சேர்மன்/ மானேஜிங் டைரக்டர் ஆக்கிவிடுவது என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. மகனுக்கு இதில் ஆட்சேபம் இருக்கக் கூடும் என்று கடுகளவும் சந்தேகம் இல்லாத காரணத்தால் சாம்பசிவம் கீர்த்திவாசனை கேட்காமலேயே மேல்கொண்டு திட்டங்கள் தீட்டத்துவங்க..... அப்பாவின் மேல் வைத்த மரியாதை கலந்த பக்தியின் காரணத்தாலோ அல்லது இத்தனை நாள் விரிவுரையாளர் தொழிலை கவனிக்காது, குடும்ப தொழிலான பிசினெஸ்சை

கவனித்து வந்ததில் அவனையும் அறியாது பிசினெஸ்சின் மேல் ஒரு பிடித்தம், பிடிமானம் வந்து விட்ட காரணமோ..... அப்பாவின் அறிவிப்பை கேட்டதும் சில காலம் குடும்ப தொழிலை சமாளித்து விட்டு பிறகு இங்கிருந்து நகர்ந்து தனக்கு மனதுக்கு பிடித்த விரிவுரையாளர் தொழிலுக்கு சென்று விட வேண்டும் என்று கண்டிருந்த ஆசை, துராயசயாகி மறைந்து போனது. ஆனால், பேராசை பிடித்த இன்னொரு மனது நிராயசயாக அதே அறையில் இருந்து கொண்டு சாம்பசிவத்தின் அறிவிப்பை தனக்கு இழைக்கப் பட்ட துரோகம் என்று எண்ணி கொதித்துக் கொண்டிருந்தது.

வெற்றிகரமாக பேச்சுவார்த்தையை முடித்துக் கொண்டு சட்ட பூர்வமான பத்திரங்கள் தயாரிக்கும் படியும் இப்போது மீட்டிங்கில் பேசியதை மினிட்ஸ் எடுத்திருப்பதையே அனைவரின் ஒப்புதல் சாட்சியங்களாக வைத்துக்கொள்வது என்றும் தீர்மானித்தார்கள்.

பின்பு போர்ட் ரூமை விட்டு வெளியே வந்த சாம்பசிவம், தான் திரும்பி வரப்போவதை எதிர்பார்த்து இன்னமும் அங்கே ஊழியர்கள் காத்திருப்பதை கவனித்து, முன்பு நின்று பேசிய இடத்திலேயே வந்து நின்று கொண்டு மகிழ்ச்சியுடனும் மிக்க எதிர்பார்ப்புடனும், “எல்லோரும் இன்னமும் எனக்காக காத்திருப்பதற்கு மிக்க நன்றி. நான் நிர்வாகப் பொறுப்பில் இருந்து முழு ஓய்வெடுத்துக் கொண்டு கிர்த்திவாசனை இந்த கம்பெனியின் சேர்மன் மற்றும் நிர்வாக இயக்குனராக நியமிக்கலாம் என்று யோசிக்கிறேன். அது விஷயமாக பேச தான் உள்ளே நாங்கள் கூடியது. இந்த கம்பெனியின் தூண்கள் என்று நான் நினைக்கிற உங்களுடைய கருத்தும் மிக மிக அவசியம். கிர்த்திவாசன் உங்களுடைய முதலாளியாக.....”, சாம்பசிவம் வாக்கியத்தை முடிக்கும் முன்னாலே சுற்றி இருந்த தொழிலாளர்களின் கரகோஷம் காதைப் பிளந்தது. எந்த விதமான சந்தேகமோ சர்ச்சைக்கோ தேவையில்லாமல், கம்பெனியின் ஊன்றுகோல்களான தொழிலாளர்களின் கருத்தும் மனநிலையும் சாம்பசிவத்திற்கு மட்டும் அல்ல, உள்ளே பேராசை நிராயசயான எரிச்சலில் புகைந்து கொண்டிருந்த அந்த “நல்ல உள்ளத்திற்கும்” நன்றாகவே புரிந்தது. புகைச்சல் கொழுந்து விட்டெரியும் தீயாகியது!!!

*****

அத்தியாயம் முப்பது

போலீஸ் தலைமையகத்தில் இளமாறன் வந்து சேர்ந்த சமயம் அவன் வருவதற்காகவே காத்திருந்தது போல, வசந்த், க்ரைம் பிரான்ச் கட்டிடத்தின் வெளியே காத்திருந்து இளமாறனை உள்ளே அழைத்து சென்றான். செல்லும் வழியில் அழைத்த காரணத்தை சுருக்கமாக சொல்லிய படி சென்றதால், இளமாறனுக்கு இத்தனை அவசரமாக தன்னை அழைத்த காரணம் விரைவில் புரிந்தது.

“பூந்தமல்லி ஹை ரோடில் நேற்று மாலை ஒரு பஸ் அக்சிடென்ட். ப்ரேக் பைலியர். அதில் சிக்கியவர்களில் சிலர் அங்கேயே அப்போதே இறந்துவிட்டனர்.... பலர் பலமாக அடிபட்டு மோசமான நிலையில் மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.....”, வசந்த் சொல்லியபடி வர,

திருப்பத்தில் திரும்பின இளமாறன், ஒரு “ப்ச்....”, என்று சொல்லி, “என்ன சொல்லுவது வசந்த்? தினம் ஒரு உயிர் பறி போகிறது.....வண்டியில் ப்ரேக் நல்ல படியாக வேலை செய்கிறதா என்று சரி பார்க்காமல் விட்ட டிரைவர் மேல் குற்றமா? இப்படி சரி பார்க்காத வண்டிகளுக்கு RC பெர்மிட் கொடுத்த அதிகாரிகள் மேல் குற்றமா? இப்படி தினம் தினம் எத்தனை விபத்துகள்? ஒரு போலீஸ் காரனாக இதையெல்லாம் பார்த்து பார்த்து மரத்துவிட்டது என்று சொன்னாலும் சக மனிதனாக இதையெல்லாம் ஜீரணிக்கவே கஷ்டமாக தான் இருக்கிறது”, என்று வருத்தம் தெரிவித்தான்.

வசந்த் “ஹம்ம்....., ஆமாம்”, என்று ஆமோதித்துவிட்டு பின், கண்ணில் சிரிப்புடன், “அதனால் தான் நான் இப்போதெல்லாம் வேதாந்தியாக, அந்த விபத்தில் சிக்கியவர்களின் பூர்வ ஜன்ம பலனை தான் காரணம் சொல்லுகிறேன்”, என்று சொன்னான்.

இளமாறன் மனத்தாங்கலாக, “என்ன வசந்த்? நான் இத்தனை சீரியஸ்ஸா சொல்லிட்டு இருக்கேன்..... நீங்க பாட்டிற்கு ஜோக் அடிக்கறீங்க?”, என்று கேட்டான். வசந்த், “வேறென்ன செய்ய சொல்லற இளா? இடுக்கண் வருங்கால் நகுத என்று சொன்னது பின்பற்றுறேன்..... இடுக்கண்ணுக்கு மட்டும் இல்லை, எல்லா மன சங்கடத்துக்கும் சிரிப்பு ஒண்ணு தான் சிறந்த வலி நிவாரணி. சரி சரி, நான் சொல்லவந்த விஷயத்தை விட்டுட்டு பேச்சு வேறு எங்கியோ போயிட்டு இருக்கு. அந்த அக்சிடென்ட்டுல சிக்கின பலரில் ஆறுமுகம் அலையஸ் கந்தசாமி என்கிற ஒருவனும் இப்போ மருத்துவமனையில் உயிருக்கு போராடிட்டு இருக்கான்”

“அலையஸ்?”

“ஹம்ம்..... எஸ், அவனுக்கு இன்னும் இது போல நிறைய பேர்கள் இருக்கு போல. மருத்துவமனையில் இருக்கிறவனை பற்றி அவனுடைய உறவுக்காரர்களுக்கு தகவல் சொல்ல அவனுடைய விலாசத்தை அவனின் பர்சிலிருந்து எடுத்த போது தான் வேறு சில தகவல்கள் வெளி வந்தது. அதில் முக்கியமானது ஒரு செல்போன் நம்பர். அந்த செல்போன் நம்பர் நடராஜன் என்ற பேருல ரெஜிஸ்டர் ஆகி இருக்கு. இந்த நடராஜன் என்ற பேருக்கு சொந்தக்காரனுக்கும் நிறைய அலையஸ் பெயர்கள் இருக்கு. அதில் ஒரு பெயர் தான் முத்து வேலன். அந்த முத்துவேலன் என்ற பெயரில் ஒரு க்ரைம் ரெகார்டும் ரெஜிஸ்டரில் இருக்கு. முக்கியமான திருப்பு முனையே இங்கு தான். அந்த முத்துவேலன் என்கிற பெயரில் இருக்கும் க்ரைம் ரெகார்ட் கம்பளைன்ட் செய்தது ‘தாமோதரன்’ என்ற தொழிலதிபர்!!!”, என்று சொல்லிவிட்டு விவரம் உள்ளிறங்க சிறிது இடைவெளி விட்டான்.

சென்று கொண்டிருந்த காரிடாரிலே ப்ரேக் அடித்தது போல நின்ற இளமாறன், “தாமோதரனா?”, என்று நெற்றியை சுருக்கி கேட்க, “ம்ம்ம்.....”, என்று தலையை மேலும் கீழும் ஆட்டி ஆமாம் என்று உறுதிப் படுத்தி, “எப்போ தாமோதரன் என்று பார்த்தோமோ அப்போதே உடனே இந்த ஆறுமுகம் அலையஸ் கந்தசாமியின் கை ரேகை, மற்றும் DNA பற்றின தகவல் எல்லாம் எடுத்து வச்சாச்சு. அந்த நடராஜன் என்கிறவனின் கைரேகை போலீஸ் ரெகார்ட்டில் ஏற்கனவே பதிவாகி இருக்கு.”

“சார், அந்த நடராஜன் பேருல தாமோதரன் என்ன போலீஸ் கம்பளைன்ட் கொடுத்திருக்காரு?”

“அது சும்மா.... அவங்க வீட்டு வெள்ளிப் பாத்திரங்களை திருடிட்டு தப்பிச்சு போக முயற்சி செய்த போது கண்டு பிடிச்சதாக ஒரு கம்பளைன்ட்”

“ஓ.....”

“ஆனா, அந்த நடராஜன் ஜெயிலில் இருந்தது ஒரே நாள் தான். அடுத்த நாளே அவன் ஜாமீனில் வெளி வந்தாச்சு. ஜாமீன் கையெழுத்துப் போட்டது இந்த ஆறுமுகம் தான். அங்கே தான் இருவருக்கும் தொடர்பு கண்டுபிடிச்சோம். இப்போ இவனுக்கு மயக்கம் தெளிகிற வரை இவனை விசாரிக்க முடியாது. நடராஜனை இன்னமும் தேடிட்டு தான் இருக்கோம்”

“சார், அந்த செல்போன் நம்பரை மட்டும் காரணமா வச்சு இப்போ தாமோதரனை போய் விசாரிக்க முடியுமா? இது வெறுமனே ஒரு போன் நம்பர் தானே, அதுவும் நேரடியா தாமோதரன் வீட்டு நம்பரோ அவருடைய பர்சனல் செல்போன் நம்பரோ கூட இல்லை. அவரிடம் ஒரு காலத்தில் வேலை பார்த்து பிறகு அவராலேயே வேளையில் இருந்து நீக்கப்பட்டு போலீஸ் கம்பளைன்ட் கொடுக்கப் பட்ட ஒரு ஆளின் போன் நம்பர். வேறு எதுவும் துப்பு கிடைக்கலையா?”, என்று யோசனையாக கேட்க, வசந்த்தின் அழுத்தமான சிரிப்பில் மேலே தொடராமல் நிறுத்தினான்.

“என்னவோ கிடைச்சிருக்கு..... உங்க சிரிப்பே சொல்லுதே.... பொறியில் சிக்கின எலியை பார்த்து சிரிக்கிற மாதிரி சிரிக்கறீங்க?”, என்று மேலும் குடைந்தான்.

“யு பெட் ஐ காட் மோர் தான் தட். ஆறுமுகத்தின் கை ரேகை எடுத்து வச்சிருக்கு என்று சொன்னேன் இல்லையா? கபிலேஷ், நித்யா அக்சிடேன்ட்டில் மாட்டின காரை இடித்த லாரியில் இருந்து கிடைத்த கை ரேகைகளில் இந்த ஆறுமுகத்தின் கை ரேகையும் இருக்கிறது”, என்று சொல்லிவிட்டு அதற்குள் வந்து சேர்ந்து விட்ட, கிரைம் பிராஞ்சின் உயர் அதிகாரி ஒருவரின் அறை வாசலுக்கு செல்லும் காரிடாருக்கு வெளியே நின்று ஒரு முறை இளமாறனை திரும்பிப் பார்த்து, “இளா, சம்திங் டெல்ஸ் மீ தட் வி ஆர் க்ளோசிங் இன் ஆன் தி கல்ப்ரிட்”, என்றான்.

இளமாறன் உற்சாகமாக, “தட்ஸ் இட். பட், இதுல ஒரு சிக்கல் இருக்கு வசந்த், நீங்களோ நானோ நேரடியாக போய் தாமோதரனை விசாரிக்க முடியாது. அதாவது, நாம இரண்டு பேருமே போலீஸ் என்று சொல்லாம இதே நாடகத்தை தொடர்ந்து நம்மை மறைத்துக் கொள்ள வேண்டியது இப்போதைக்கு அவசியமாக இருக்கிறது. யாரு குற்றவாளி என்று இன்னமும் உறுதியாக தெரியாத வரையில் நம்மை வெளிப் படுத்திக் கொள்ள முடியாது. அதனால, வேறு ஒரு போலீஸ் அதிகாரியை தான் விசாரிக்க சொல்லி அனுப்பணும்.”

“எஸ், குட்”, என்று வசந்த் ஆமோதிக்க, இது மட்டும் இல்லை விஷயம் இன்னமும் இருக்கிறது என்று புரிந்து, அதை சொல்லுமாறு வசந்த் ஊக்கப் படுத்துகிறான் என்கிறதையும் புரிந்து கொண்டு,

உற்சாகமாக, “அதே போல, நம்முடைய சந்தேக வளையத்தில் இருக்கும் மற்ற இரண்டு பேர்களான நல்லசிவம் மற்றும் மிசர்ஸ் நித்யாவின் அப்பாவையும் விசாரிக்க ஆள்களை அனுப்பவேண்டும்”, என்றான்

“எஸ், குட்”, என்று விரிந்த புன்னகையோடு பாராட்டுதலாக வசந்த் சொல்லி காத்திருக்க,

மேலும் உற்சாகமாக, “ஒரு வேளை இந்த மூன்று பேரும் ஒருத்தருக்கு ஒருத்தர் உள்கையாகவோ கூட்டாகவோ இருந்தால், ஒருவரை விசாரிப்பது மற்றவரை எச்சரிக்கை செய்து உஷாராகி தப்பித்து விடாத படி, மூவரையும் ஒரே சமயத்தில் தனித்தனியாக அவரவர் இடத்திலேயே வைத்து அதிரடியாக சந்தித்து விசாரிக்க வேண்டும்”, என்று சொல்ல,

“வெரி குட். நான் எப்படி பிளான் செய்து வைத்திருந்தேனோ அப்படியே சொல்லிட்ட. ஓகே, இப்போ அதுக்கு தான் ஐ ஜீயை பார்க்க போகிறோம்”, என்று சொல்லி விட்டு அவருடைய அறையின் கதவை தட்டி அனுமதி வாங்கிக் கொண்டு உள்ளே சென்றார்கள்.

அதிக விளக்கம் தேவையில்லாமல், இந்த கேசில் தாமோதரன், நல்லசிவம் மற்றும் நித்யாவின் அப்பாவை சந்தேக வளையத்துள் கொண்டு வந்து நிறுத்திய காரண காரியங்களை உடனடியாக புரிந்து கொண்ட ஐ ஜி, “ஓகே, ஆபீசர்ஸ், யு ஹேவ் மை பெர்மிஷன் டு கோ அஹெட். உங்களுக்கு விசாரணைக்கு வேண்டும் என்கிற staff சப்போர்ட் கொடுக்க தயாராக இருக்கிறேன். வேறு ஏதாவது உதவி வேண்டுமா?”, என்று கேட்க,

வசந்த், “சார், நாங்க இத்தனை நாள் அங்கே ப்ரோடெக்ஷன் கொடுத்தோம். ஆனால், இப்போ கல்பரிட்டை நெருங்குகிற சமயத்தில் எங்களுக்கு முன்னளவுக்கு எப்போதும் ப்ரோடெக்ஷனுக்கு போக முடியாது (இந்த இடத்தில் சஹானாவை நினைத்து இளமாறனுக்கு துணுக்கென்று ஒரு பதைப்பு ஏற்பட்டது). ஆகவே, அங்கே அவர்கள் வீட்டில் அவர்கள் ப்ரோடெக்ஷனுக்கு ஒரு போலீஸ் ஆபீசர் அனுப்பி வைப்பது பற்றி உங்கள் கருத்து...”

“அவர்களுக்கு என்ன விதமான செக்யூரிடி மெஷர்ஸ் கொடுத்திருக்கீங்க?”, என்று கேட்டவருக்கு பதிலாக, இதுவரை செய்து வைத்திருக்கும் செக்யூரிடி காமெரா, மற்றும் தொலைபேசி, வீடு மற்றும் அலுவலகங்களில் tamper ப்ரூஃப் செக் செய்து வைத்திருப்பது ஆகியவற்றை சொல்ல, அவரும் திருப்தியாக, “மிஸ்டர் வசந்த், இதுவே போதும் என்று நினைக்கிறேன். நீங்கள் இரண்டு பேருமே கடந்த இரண்டு மாதங்களாக அங்கே தானே இருந்திருக்கீங்க, இதற்கு மேலே ப்ரோடெக்ஷனுக்கு என்று தனியாக போலீஸ் போர்ஸ் அனுப்ப இப்போதைக்கு அங்கே எதுவும் நடக்கவில்லை. உங்களுக்கு அங்கே எச்சரிக்கை அடையவேண்டிய அபாய சூழ்நிலை வந்தால் சொல்லுங்க, நான் கண்டிப்பாக இதற்கு மேல் போலீஸ் போர்ஸ் அனுப்பறேன். ஆனால், இப்போதைக்கு இதற்கு மேல் கஷ்டம். எலக்ஷன் நெருங்குகிற சமயம். மேலும், அப்பப்போ, பாம்ப் த்ரெட் வேறு வருவதால், எங்களுக்கு எத்தனை போலீஸ் போர்ஸ் இருந்தாலும் சரியாக இருக்கு”, என்று கீர்த்திவாசன் வீட்டிற்கும் குடும்பத்திற்கும் கூடுதல் பாதுகாப்பிற்கு போலீஸ் ஆள் அனுப்ப ஒத்திப் போட்டார்.

வேறு வழியில்லாமல் அவருடைய முடிவை ஏற்றுக் கொண்டு அவரிடமிருந்து விடை பெற்று இருவரும் வெளியே வந்தார்கள்.

அவர் மறுத்துவிட்டது பற்றி வெகுவாக அதிருப்தி தோன்றினாலும், நின்று வாதிட தகுந்த உறுதியான ஆதாரம் இதுவரை ஒன்றும் கிடைக்கவில்லையே. தாமோதரன் வீட்டிலிருந்து நீக்கப்பட்ட வேலையாள் பற்றி தெரிந்த விவரங்களும் நல்லசிவம் போன் செய்தார் என்ற விவரமும் மட்டும் வைத்து, அவர்கள் கீர்த்திவாசன் குடும்பத்தை எதுவும் செய்வார்களோ என்று சொல்ல முடியாதே. ஒரு வேளை, இவர்கள் மூவரும் அல்லாத வேறு யாராவது கூட இந்த கொலையில் சம்பந்தப் பட்டிருக்கலாம். ஆக, வேறு வழியில் தான் கீர்த்திவாசன் குடும்பத்தை பாதுகாப்பாக வைக்க வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் போதே, இளமாறனுக்கு கனிமொழியின் நினைவு வந்தது.

வசந்தும் இளமாறனும் ஒரு காபி வாங்கிக் கொண்டு இளமாறனின் டேபிள் இருக்கும் அறைக்கு சென்று, உட்கார்ந்து கொள்ள, வசந்த், கீர்த்திவாசனுக்கு கை பேசியில் அழைப்பு விடுத்தான். தாமோதரனின் வீட்டில் இருந்து நீக்கப்பட்ட வேலையாள், அக்சிடென்ட்டில் சிக்கிய ஆறுமுகம், நல்லசிவத்தின் போன் கால் என்று கேசில் இதுவரை வெளி வந்துள்ள எல்லா விவரங்களையும் சொல்லிய வசந்த்,

“சார், எங்க போலீஸ் ஆளில் மூன்று பேர்கள், தாமோதரன், நல்லசிவம் மற்றும் உங்க அண்ணியின் அப்பா மூன்று பேரையும் தனித் தனியாக விசாரிக்க போறாங்க. இன்னும் சில நிமிஷங்களில்

கிளம்பிடுவாங்க. ஒரு வேளை இதனால் வேறு ஏதாவது விரும்பத்தகாத பக்க விளைவுகள் வந்தால் அது பற்றி உடனே எங்களுக்கு நீங்கள் தகவல் சொல்லிடுங்க. மை கட் பீலிங் சேஸ் வி ஆர் நியரிங் தி கல்ப்ரிட்”, என்றான்.

அண்ணன் இறந்த புதிதில் இது போன்ற போலீஸ் விவரங்கள் என்றாலே “அப்படியும் இருக்குமா?” என்ற ரீதியில் கேட்டு வந்த கீர்த்திவாசன், இப்போது வசந்த் சொன்ன விவரங்களை மௌனமாக உள்வாங்கி கிரகித்தவன், துளியும் பதறாமல், “ஓகே, வசந்த், நீங்க உங்க சைடுல என்ன செய்யணுமோ செய்க. உடனுக்குடன் எனக்கு தகவல் சொல்லுவதற்கு நன்றி. நானும், இங்கே அப்பாவிடம் உண்மையை சொல்லிவிடறேன். அண்ணா அண்ணி இறந்த விதம் பற்றி தெரிந்தால் அது அப்பாவிடம் அதிர்ச்சியாக தான் இருக்கும். அவருக்கு மன வருத்தம் கொடுப்பதை ஒத்திப் போடலாமே என்று தான் இத்தனை நாள் சொல்லாமல் வைத்திருந்தேன். ஆனால், இதற்கு மேல் சொல்லாமல் ஒத்திப் போடுவது நல்லதில்லை என்று எனக்கு தோன்றுகிறது. அதனால், நான் அப்பாவிடம் முழு விவரத்தையும் சொல்லிவிடப் போகிறேன்”, என்று சொன்னான்.

“ஓகே, சார். வி வில் கீப் யு இன்போர்ம்ட்”, என்று சொல்லி கை பேசியின் இணைப்பை துண்டித்தான் வசந்த்.

அப்பாவின் அறைக்கு சென்று அப்பாவிடம் அதிர்ச்சி ஏற்படாத வண்ணம் கவனமாக வார்த்தைகளை யோசித்து சொல்ல அப்பாவை தேடி சென்றான் கீர்த்திவாசன்.

அலுவல் அறைக்கு வெளியே ஹாலை சுத்தம் செய்து கொண்டிருந்த நாகம்மாவிடம், “அப்பா மாடியில் தானே இருக்கார்?”, என்று கேட்டுக் கொண்டே மாடிப் படியை நோக்கி செல்ல, “அப்பா தூங்குறார் தம்பி....”, என்று நாகம்மா சொல்ல, அப்பா தூங்கி விழித்த பின் பேசிக் கொள்ளலாம் என்று பேச்சை ஒத்திப் போட்டான் கீர்த்திவாசன்.

அவனுக்கு தெரியுமா? அதற்குள் வேறு பல திருப்பங்கள் நேரிடப் போகிறது என்று?

நிம்மதியாக மதியத்தாக்கத்தில் ஆழ்ந்து இருந்த சாம்பசிவத்தை இப்போதைக்கு தொந்திரவு செய்யவேண்டாம் என்று கீர்த்திவாசன் நினைத்தது, பாவம் பாட்டியை பரிசோதித்த டாக்டருக்கு தெரியாதில்லையா? அவர், ரங்கநாயகிப் பாட்டியை பற்றி ஒரு சிறு சாதகமான விஷயம் என்றதும் மகிழ்ச்சியாக சாம்பசிவத்தின் கைபேசிக்கு அழைப்பை விடுத்து விட்டார்.

ஆனாலும் உறக்கம் கலைந்து எழுந்தது பற்றி சாம்பசிவம் கவலைப் படவேண்டிய அவசியம் இல்லாத படி, தன் அம்மாவை பற்றிய நல்ல செய்தியை கேட்டதும், அவர் உற்சாகமாக பேசத்தொடங்கினார், “எஸ் சொல்லுங்க, சாம்பசிவம் தான் பேசறேன். சொல்லுங்க டாக்டர். அம்மாவுக்கு ஏதாவது பிரச்சினையா?”

“.....”

“ஓ..... தேங்க்ஸ் டாக்டர். ICUவில் இருந்து வெளியே நோர்மல் வார்டுக்கு வந்ததே ரொம்ப நிம்மதியா இருக்கு டாக்டர். இன்னும் ஒரு வாரம் observationல தானே வச்சிருக்கப் போறீங்க, பரவாயில்லை. இப்படியே அம்மாவுக்கு முன்னேறி வீட்டுக்கு அழைச்சிட்டு வர்ற அளவு நல்லா குணமாகிட்டது என்றால் நல்லா இருக்கும். நான் இன்னும் கொஞ்ச நேரத்துல அம்மாவை பார்க்க அங்கே வரேன்.”

“.....”

“ஓ..... கொஞ்சம் கொஞ்சம் பேச வேற முயற்சிக்கறாங்களா? ரொம்ப ரொம்ப சந்தோஷம் டாக்டர். என்னோட மகிழ்ச்சியை சொல்ல வார்த்தைகளே இல்லை”, என்று குதூகலமாக சொல்லி தொலை பேசி இணைப்பை துண்டித்த சாம்பசிவம் அறையை விட்டு வெளியே வந்த போது, பேச்சுக் குரல் கேட்டு தந்தை உறக்கத்தில் இருந்து விழித்து விட்டதை அறிந்த கீர்த்திவாசன் மாடிக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

தொலை பேசிப் பேச்சின் போக்கில் இருந்து பாட்டிக்கு உடல் நிலை மெள்ள குணமாகி வருவதால், ICUவில் இருந்து ஜெனரல் வார்டுக்கு மாற்றி இருப்பதை கேள்விப்பட்டான்.

உடனே, தந்தையிடம் அண்ணன் கொலை விவரத்தை சொல்வதை சிறிது நேரத்துக்கு ஒத்திப் போட்டு, விரைவாக தன்னுடைய அறைக்கு வந்து, சில பல முக்கியமான ஆட்களிடம் தொலை பேசியில் அழைத்து பேசினான்.

முதலாவதாக இளமாறனுக்கும் வசந்த்வுக்கும் அவர்கள் கை பேசியில் அழைப்பு விடுத்தான்.

“இளா, இப்போ தான் ஹாஸ்பிடலில் இருந்து பாட்டியை கவனிக்கிற சீஃப் டாக்டர் போன் பண்ணினார். பாட்டியை ICUவில் இருந்து ஜெனரல் வார்டுக்கு மாற்றப் போறாங்களாம்”, என்று சொன்ன கீர்த்திவாசனை இடைமறித்தான் இளமாறன்,

“ஓ.....தட்’ஸ் குட் சார். உங்க பாட்டிக்கு நல்ல குணமடைந்தது பற்றி சந்தோஷம்.....ஆனால், ஹம்ம்....அவங்க ரும் எங்கே இருக்கு, அங்கே செக்யூரிடி மெஷர்ஸ் எப்படி இருக்கு என்றெல்லாம் நாங்க செக் பண்ணணும்.....”

“அதுக்குதான் உங்களுக்கு உடனே தகவல் சொன்னேன் இளா. நான் டாக்டரிடமும் பேச போறேன். நானும் அப்பாவும் இப்போ அங்கே ஹாஸ்பிடலுக்கு தான் கிளம்பிட்டு இருக்கோம். நாங்க வரும் வரை பாட்டியை வேறு வார்டுக்கு மாற்ற வேண்டாம் என்று கேட்க போறேன். உங்களால் முடிந்தால், நீங்களோ வசந்த்தோ வர முடிந்தால் செக்யூரிடி மெஷர்ஸ் கவனிக்க சரியாக இருக்குமே என்று தான் உங்களை அழைத்து விவரம் சொல்கிறேன்”

“ஓகே, கீர்த்தி சார், நாங்க இப்போ அங்கே கிளம்பி வரோம்”, என்று சொல்லி கை பேசியின் இணைப்பை துண்டித்தான் இளமாறன்.

இளமாறன் விவரிக்கும் முன்னாலேயே விவரத்தை ஊகித்த வசந்த், “ஓகே, கிளம்பலாம். விசாரிக்க போன ஆபீசர்ஸ் என்ன தகவல் கொண்டு வராங்க என்று பார்க்க, அது பற்றி ஆராய எப்படியும் நாம் இங்கே தான் திரும்பி வரணும். அதற்குள், ஹாஸ்பிடல் போய்விட்டு வந்துடலாம்”, என்று சொல்லி கிளம்பினான்.

“ஹலோ டாக்டர், நான் கீர்த்திவாசன் பேசறேன். மிஸ்டர் சாம்பசிவத்தின் மகன். என்னுடைய பாட்டியை உங்க மருத்துவமனையில் தான் அனுமதித்து இருக்கிறோம். அவங்களை இன்று ICUவில் இருந்து ஜெனரல் வார்டுக்கு மாற்றப் போவதாக இப்போ அப்பாவிடம் சொன்னீங்க போல இருக்கு. உங்களிடம் ஒரு சின்ன ரிக்வேஸ்ட் செய்ய வேண்டும் டாக்டர். நீங்க பாட்டியை ஜெனரல் வார்டுக்கு மாற்றுவதை நாங்க யாராவது வந்த பிறகு செய்ய முடியுமா? இதோ நாங்க அங்கே வந்து கொண்டே இருக்கோம். நாங்க வரும் வரை பாட்டியை வேறு வார்டுக்கு தயவு செய்து மாற்ற வேண்டாம்”, என்று தன்மையாக கேட்டு கொண்டான்.

கீர்த்திவாசன் ரிக்வேஸ்ட் போல கேட்டாலும், அவன் குரலில் இருந்த கவலையோ பதற்றமோ, ஏதோ ஒன்று சீப் டாக்டரை கீர்த்திவாசனின் வேண்டுகோளை ஏற்றுக்கொள்ள வைத்தது, “ஷ்யூர், ஷ்யூர், சீக்கிரம் வாங்க, பிகாஸ், ICUவில் ரொம்ப லிமிடெட் பெட்ஸ் தான் இருக்கும். ஆபத்து நிலையில் யாராவது வந்தால் நாங்க அவங்களுக்கு கொடுக்கறது தான் முக்கிய ப்ரயொரிடி. அப்படி எமெர்ஜென்சி நிலையில் யாரும் வராத வரை நீங்க வருவதற்கு காத்திருக்கிறோம்”, என்று சொன்னார் டாக்டர்.

“தாங்க்யூ சோ மச் டாக்டர், இதோ நானும் எங்கப்பாவும் வீட்டிலிருந்து கிளம்பிட்டோம்”, என்று சொல்லி அவசரமாக கார் சாவியை எடுத்துக் கொண்டு, அப்பாவை அழைத்துக் கொண்டு கீழே வந்தான்.

வழியில் படிகளில் எதிர்ப்பட்ட நாகம்மாவிடம், “பாட்டியை பார்க்க போகிறோம் நாகம்மா”, என்று சுருக்கமாக சொன்னாலும் பெரிய முதலாளியின் (சாம்பசிவத்தின்) மலர்ந்த முகத்தை பார்த்த நாகம்மா, பாட்டிம்மாவுக்கு உடலில் முன்னேற்றம் தான் என்று புரிந்து, மகிழ்வாக தலையை அசைத்தார்.

கீழே இறங்கி வந்த கீர்த்திவாசன், முருங்கைக் கீரையை அடுத்த நாள் சமையலுக்காக ஆய்ந்து கொண்டிருந்த கனிமொழியோடு பேசிக் கொண்டிருந்த சஹானா மற்றும் ஆராதனாவை கண்டான்.

“ஆராதனா, இந்த போட்டோ பாரேன்.... இந்த மாடல் யாரு? உனக்கு பேரு தெரியுமா?”

“தெரியலையே சஹானா, யாராவது மும்பை மாடல்’ஆக இருக்கும். எவ்வளவு அழகா இருக்காங்க இல்ல?”, என்று சொல்லி ஆராதனா உதட்டை பிதுக்க,

கனி மொழியின் குரல் அவர்களின் பேச்சில் குறுக்கே புழுந்து, “ஹூக்கும்..... பதினாறு வயசுல பன்னிக் குட்டி கூட தான் அழகா இருக்கும். கூட இத்தனை மேக்கப், வித விதமா சட்டை எல்லாம் போட்டா அழகுக்கு என்ன குறைவு? என்னை கேட்டா உங்க ரெண்டு போரையும் மிஞ்ச வேற யாரும் இல்லைன்னு தான் சொல்லுவேன்”, என்று விசுவாசமாக அபிப்ராயம் சொன்னாள்.

“பதினாறு வயசு..... பன்னிக்குட்டி.....ஹா ஹா.....முடியலை.... என்னால முடியலை”, என்று சஹானாவும் ஆராதனாவும் சிரியோ சிரியென்று சிரித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

கிரீத்திவாசனுக்கு இன்னதென்று சொல்ல முடியாத சங்கடம் அடி வயிற்றிலிருந்து நெஞ்சின் அடித்தளம் வரை பரவ, “ஆராதனா, சகி... பாட்டியை ICUவில் இருந்து ஜெனரல் வார்டுக்கு மாற்றப் போறாங்களாம், இப்போ தான் டாக்டர் போன் செய்து சொன்னார். நானும் அப்பாவும் பாட்டியை பார்க்கப் போகிறோம். வீட்டையும் குழந்தைகளையும் கவனமா பார்த்துக்கோங்க. நீங்களும் ஜாக்கிரதையா இருங்க. சீக்கிரமே வந்துடறேன். இளமாறனோ வசந்த்தோ போன் செய்தா அங்கே ஹாஸ்பிடலுக்கு உடனே வரசொல்லுங்க”, என்று சொன்னவன்,

மீண்டும் எதற்கு அஞ்சுகிறோம் என்று தெரியாவிட்டாலும் இருவரின் நலனுக்காகவும் அடி மனதில் தோன்றிய பயத்தை முயன்று கண்ணில் காட்டாது மறைத்து, “ஆராதனா, சகி.... ரெண்டு பேரும் ஜாக்கிரதையா இருப்பீங்க தானே”, என்று கவலையாக கேட்டு அவர்களிடம் இருந்து, “கட்டாயம் ஜாக்கிரதையாக இருப்போம்”, என்று உறுதி வாங்கிக் கொண்ட பிறகே நகர்ந்தான்.

~~~~~

வசந்த்தும் இளமாறனும் கேட்டுக் கொண்டதற்கு இணங்க, தாமோதரன், நல்லசிவம் மற்றும் நித்யாவின் தந்தை மூவரையும் விசாரிக்க மூன்று ஆஃபீசர்கள் ஒரே சமயத்தில் அவரவர் வீட்டு வாசலிலேயே வந்து இறங்கினார்கள்.

மூவரின் விசாரணையையும் வீடியோ ரிகார்டிங் செய்து பிறகு குற்றவியல் நிபுணர்கள் வழக்கை ஆராய இருப்பதால், விசாரிக்க செல்லும் ஆஃபீசர் முழு விசாரணையையும் குற்றவாளியின் முகபாவத்தையும் பதிவு செய்யும் வசதி கொண்ட மைக்ரோ கேமராவை அவர்களது யூனிபோர்டின் சட்டையில் செருகிக் கொண்டு சென்றனர்.

@@@@@ வாசலில் ஒலித்த காலிங் பெல்லை கேட்டுவிட்டு வேகமாக வந்து கதவை திறந்த வேலையாளிடம், “உங்க ஐயாவை பார்க்கணும்”, என்று சொல்லி காத்திருந்த இன்ஸ்பெக்டர் சபேசன், வேலையாள் காக்கி சட்டையை பார்த்து மரியாதையான குரலில், “நீங்க வருவது ஐயாவுக்கு தெரியுமா? உங்க பேரு என்ன?”, என்றெல்லாம் விசாரித்து அவரை அமர சொல்லிவிட்டு மாடிக்கு சென்று தாமோதரனிடம் விஷயத்தை சொல்லி அவரை உடனே கீழே அழைத்து வந்தான்.

“வணக்கம் உட்காருங்க, என்ன விஷயமா என்னை பார்க்க வந்திருக்கீங்க?”, என்று மலர்ந்த முகத்தோடு நட்பாக கேட்ட தாமோதரனுக்கு போலீஸ் அடையாள அட்டையையும், கையோடு கொண்டு வந்திருந்த விசாரணை அனுமதி படிவத்தையும் காட்டி, “நமச்சிவாயம் இண்டஸ்ட்ரீஸ்சின் முதலாளி சாம்பசிவத்தின் மூத்த மகன், தொழிலதிபர் கபிலேஷ் மற்றும் அவர் மனைவி நித்யா இருவரின் மரணம் குறித்து விசாரிக்க வந்திருக்கேன்”, என்று சொன்ன இன்ஸ்பெக்டரை நட்புப் புன்னகை மறைய ஆச்சரியமும் அதிர்ச்சியும் பிறகு லேசாக தோன்றத் தொடங்கிய ஆத்திரமும் என்று வித வித முகபாவத்தோடு தாமோதரன் கேட்டு விட்டு அவர் எண்ணங்களை அப்படியே வெளிப்படுத்தினார்.

“என்ன!!! கபிலேஷும் நித்யாவும் அக்சிடென்ட்டுல இறக்கலையா? அது கொலையா? அதுபற்றி என்னை விசாரிக்கறீங்க என்றால், நான் அந்த கொலையை செய்திருக்கலாமோ என்ற காரணத்தாலா?”, என்று அதிர்ச்சியாக கேட்டவர், வெகு விரைவில் கோபத்துக்கு தாவினார். விறைத்து நிமிர்ந்து அமர்ந்தவர், அதற்குப் பிறகு விசாரணையில் சபேசன் கேட்ட கேள்விகளுக்கு நறுக்குத் தெறித்தார் போல பதில் கொடுத்தார்.

“கபிலேஷ் இறந்த அன்று அலுவலகத்தில் முக்கியமாக என்ன நடந்தது என்று சொல்ல முடியுமா?”

“முக்கியமாகவோ வித்தியாசமாகவோ எதுவும் நடக்கலை. இன்னும் ஒரு வாரத்துல கபிலேஷுக்கு எம்ஃ, சேர்மன் போஸ்ட் கொடுக்கப் போவதாக சாம்பசிவம் சொல்லி இருந்ததால் எல்லோருமே வருடாந்திர போர்டு மீட்டிங்கின் மினிட்ஸ், ஆடிட்டிங் ரிப்போர்ட், ஹன்டோவேர் பேப்பர்ஸ் என்று ஏகப்பட்ட வேலைகளோடு இருந்தோம். அதிலும் முக்கியமாக நானும் நல்லசிவமும் சாம்பசிவத்திற்கு மிகவும் நெருக்கமானவர்கள், நம்பிக்கையானவர்கள் என்கிறதால் நாங்கள் தான் எல்லா முக்கிய டாக்குமென்ட்ஸுக்கும் கடைசி டிராப்ட் compile செய்து அதை சாம்பசிவம் கையெழுத்துக்கு அனுப்பிக் கொண்டிருந்தோம். அதனால், எம்ஃ, சேர்மன் ஆக கபிலேஷ் என்று முடிவு செய்ததில் இருந்து நாங்க இரண்டு பேரும் தினம் வெகு நேரம் தங்கி வேலை பார்ப்போம். என்ன காரணமோ கபிலேஷ் இறக்கிறதற்கு மூன்று நாள் முன்பு வெள்ளிக் கிழமை அன்று நல்லசிவம் உடம்பு முடியலை என்று

ஆபீஸ் வரலை. கபிலேஷ் இறந்தது ஒரு திங்கள் கிழமை அதிகாலையில். அன்றும் அதுக்கு அடுத்த நாளும் கூட நல்லசிவம் ஆபீஸ் வரலை. அதனால், அவர் வேலையும் சேர்த்து நான் தான் பார்க்க வேண்டியதாகி விட்டது.”

“உங்க மகனும் மகளும் கூட அங்கே தானே வேலை பார்க்கறாங்க? அவங்க இப்போ வீட்டுல இருக்காங்களா? அவங்களையும் நான் விசாரிக்கணும்....”

“ஷ்யூர், இதோ அவங்களை கூப்பிடறேன்”, என்று சொல்லி அங்கே இன்ஸ்பெக்டருக்கு பழச்சாறு கொண்டு வந்த வேலையாளிடம், “மனோஹரனையும் மாதவியையும் இங்கே வர சொல்லி சொல்லுப்பா”, என்று பணித்தார்.

இரண்டே நொடியில் அங்கே வந்து சேர்ந்த மனோகரனும் அவனுக்கு பின்னே மனம் இல்லா மனத்தோடு இழுத்து வரப்பட்ட மாதவியும் மேலும் சில நிமிடங்கள் இன்ஸ்பெக்டர் சபேசனுடைய கேள்விகளுக்கு பதில் அளித்தனர்.

“நீங்க அங்கே பர்சனல் செக்ரட்டரியாக வேலை செய்கிறீர்கள் என்று நினைக்கிறேன். கபிலேஷ் இறந்த சமயம் அலுவலகத்தில் குறிப்பிட்டு சொல்லும் படியாக ஏதாவது சம்பவம் நடந்ததா?”

“ஹம்ம்..... ஒண்ணும் நடக்கலை. எம்டி / சேர்மன் என்று கபிலேஷை ஆக்கப்போவதாக சொன்னாலும் சொன்னார்கள், எங்களையெல்லாம் பெண்டு நிமிர்த்திவிட்டார்கள். தினம், இதை டைப் பண்ணு, சுருக்கெழுத்து எடு, இந்த மீட்டிங்குக்கு ஏற்பாடு செய் என்று சக்கையாக பிழிந்துவிட்டார்கள்”, மாதவி எரிச்சலாக பதில் சொல்லி கை விரல்களில் இருக்கும் நெயில் பாலிஷை மெருகேற்றினது போதுமா என்று விரல்களை ஆராய தொடங்கிவிட்டாள்.

அதற்கு மேல் இந்த விசாரணையில் எனக்கு அக்கறை இல்லை என்கிற பாவனையில் அவள் நடந்து கொண்டாலும், உண்மையிலேயே அவளால் அதற்கு மேல் புத்திசாலித்தனமாகவோ ஆழமாகவோ சிந்திக்கும் திறம் இல்லை என்று உணர்ந்த சபேசன், கவனத்தை காத்திருந்த மனோகரன் பக்கம் திருப்பினார்.

“நீங்க அங்கே என்னவாக வேலை பார்க்கிறீங்க மனோகரன்?”

“அந்த கம்பெனியின் ஜெனரல் மேனேஜர்களில் நானும் ஒருவன். கபிலேஷ் இறப்பதற்கு பத்து நாள் முன்பு மற்ற தென் மாநிலங்களில் எங்க கம்பெனி பிசினைஸ் எப்படி போயிட்டு இருக்கு என்று பார்த்து எந்த பிரான்ச்சிஸ் ஏதாவது பிரச்சினை இருக்கிறதா என்றும் பார்த்துவர ஒரு பிசினைஸ் ட்ரிப் சென்று வர போய் இருந்தேன். கபிலேஷ் இறந்து இரண்டு நாள் கழித்து தான் சென்னைக்கு வந்தேன்.”

“ஓ..... அப்படியா? ஓகே, தேங்க்ஸ் மிஸ்டர் மனோகரன், மிஸ் மாதவி. தேங்க்ஸ் மிஸ்டர் தாமோதரன். எங்களுக்கு வேறேதும் விவரம் வேண்டி இருந்தால் நான் உங்களை கொஞ்சம் தொந்திரவு செய்யும் படி இருக்கும். ஆனால், இது கொலையா இல்லை அக்சிடென்ட் தானா என்றே இன்னும் தீர்மானமாக தெரியாத நிலையில் இந்த கேஸ் எந்த திசையில் செல்லும் என்று சொல்ல முடியவில்லை.....”, பேசிக்கொண்டிருக்கும் போதே, கிளம்புவதற்காக கையில் எடுத்த ஜீப் சாவியை தவறி கீழே பெருத்த ஓசையோடு விழ,

“ஓ...சாரி”, என்று சொல்லி, சோபாவில் உட்கார்ந்த நிலையிலேயே லேசாக கையை கீழே நீட்டி, சாவியை எடுத்துக் கொண்டு எழுந்து நின்றார். பிறகு, மீண்டும் தலையை நிமிர்த்தி எதிரே நின்றிருந்த மூவரையும் பார்த்து, “ரொம்ப தேங்க்ஸ். தேவை பட்டால் மீண்டும் உங்களை சந்திக்க வருகிறேன்”, என்று சொல்லி கை குலுக்க கை நீட்டினார்.

தாமோதரனும், மனோகரனும் முறையாக அவரிடம் கை குலுக்கி விடை கொடுக்க, அவரையோ குலுக்க நீட்டின கையையோ கண்டு கொள்ளாமல், “ஐ டோன்ட் கேர்”, என்று முணுமுணுத்த படி உள்ளே சென்றுவிட்டாள் மாதவி.

மனோகரன் எதுவும் சொல்லும் முன், தாமோதரன், “சாரி, அவ சின்ன பொண்ணு.... எதோ தெரியாம.... நீங்க தப்பா எடுத்துக்காதீங்க”, என்று சமாளிக்க, மனோகரன் பக்கம் திரும்பி நின்றிருந்தாலும் முகத்தை மட்டும் தாமோதரன் பக்கம் திருப்பி, “நோ ப்ரோப்லேம் மிஸ்டர் தாமோதரன்”, என்று புன்னகை முகத்துடனேயே விடை பெற்று வெளியே வந்தார்.

“இதோ வரேண்டா கண்ணா, ஒரு நிமிஷம்மா செல்லம். வாசல்ல யாரு கூப்பிடறாங்க என்று பார்க்கலாமா?”, என்று இடுப்பில் இருக்கும் ஒன்றரை வயது குழந்தையிடம் கூறிக்கொண்டே வெளியில் வந்து கதவை தட்டிய காக்கி சட்டையை கேள்வியாக பார்த்த இருபத்தைந்து வயது மதிக்கத்தக்க பெண்ணை பார்த்து, “இன்ஸ்பெக்டர் ஷ்யாம். மிஸ்டர் நல்லசிவம் இருக்காரா? கொஞ்சம் பார்க்கணும்”, என்று அடையாள அட்டை சகிதம் சொன்னார் விசாரணை அதிகாரி.

“ஓ.....ஒரு நிமிஷம் இருங்க, அவர் எங்க அப்பா தான், இதோ கூப்பிடறேன்”, என்று சொல்லி உள்ளே சென்ற அந்த பெண் மீண்டும் வெளியே வந்த போது சட்டை பட்டங்களை போட்டபடி நல்ல சிவமும் அவளுடன் கூடவே வெளியே வந்தார்.

“வணக்கம் இன்ஸ்பெக்டர், என்னை பார்க்கணும்னு சொன்னீங்களாம். என்ன விஷயம்?”, என்று விசாரித்த நல்லசிவத்திடம், மீண்டும் ஒரு முறை அடையாள அட்டையை காட்டிய இன்ஸ்பெக்டர் ஷ்யாம், நீங்க வேலை பார்க்கும் நமச்சிவாயம் இண்டஸ்ட்ரீஸ் முதலாளி சாம்பசிவத்தின் மூத்த மகன் கபிலேஷின் மரணத்தை பற்றி விசாரிக்க வந்திருக்கேன்”, என்று சொன்னார்.

ஒரு முறை இன்ஸ்பெக்டரை ஆழ்ந்து பார்த்தார் நல்லசிவம், மீண்டும் ஒரு முறை அவர் காட்டிய அடையாள அட்டையையும் பார்த்தார். பிறகு, கையை ஹாலில் போடப் பட்டிருந்த சோபா பக்கம் காட்டி, “உள்ளே வாங்க, உட்கார்ந்து பேசலாம்”, என்று சொன்னார்.

கபிலேஷ் மரணமா? அது பற்றி என்னை விசாரணையா? அப்படின்னா என்னை சந்தேகப் படறீங்களா? என்றெல்லாம் குறுக்கு கேள்வி கேட்காமல், துளியும் ஆச்சரியப் படாமல், இந்த விசாரணையை எந்த நிமிடமும் எதிர்பார்த்தேன் என்ற தொனியில் அவர் பேசியதை கேட்ட இன்ஸ்பெக்டர், ஹாலில் சென்று உட்கார்ந்த நிமிடமே, அடுத்த நூலை விட்டுப் பார்த்தார்.

“கபிலேஷ் மரணம் நடந்த, நான்கு நாட்களுக்கு முன்னால் எங்கள் போலீஸ் ஹெட் குவார்டேர்சுக்கு ஒரு போன் கால் வந்தது, அந்த போன் கால் செய்யப்பட்ட PCOவை ட்ரேஸ் செய்து, அங்கே அக்கம் பக்கம் விசாரித்ததில், அந்த போன் காலை நீங்கள் செய்திருக்க கூடும் என்று சந்தேகிக்கிறோம்.... இது பற்றி நீங்கள் மேலும் விவரம் அளித்தால் எங்களுக்கு இந்த கேஸில் உதவியாக இருக்கும்”,

போன் கால் செய்தது இவர் தான் என்று உறுதியாக தெரிந்த போதும், சந்தேகமாக சொல்வது போலவே சொன்னார், இன்ஸ்பெக்டர். ஒரு வேளை நல்லசிவம் நொண்டி சாக்குகள் சொல்லி தப்பிக்க முயல்கிறாரா என்று பரிசோதிக்கவே அப்படி சொல்லிப் பார்த்தார்.

அதற்கு நல்லசிவத்தின் முகபாவம், பதில் எல்லாமே அவர் பட்டனில் மறைத்து வைத்து இருந்த கேமரா கம் மைக்ரோபோனில் ரிக்கார்ட் ஆகிக் கொண்டிருக்க, இன்ஸ்பெக்டர் அவருடைய கண்ணையும் காதையும் சுற்றுப் புறத்திற்கும் நல்லசிவத்திற்கும் திறந்து வைத்து காத்திருந்தார். ஆனால், நல்லசிவத்தின் ரியாக்ஷன் தான் ஆச்சரியப்படுத்தியது.

நிதானமாக ஆற அமர சோபாவில் சாய்ந்து உட்கார்ந்த நல்லசிவம், “உங்களுக்கு அந்த போன் கால் எப்போது வந்தது? அதை ட்ரேஸ் செய்து அதை பற்றி துப்பு கண்டுபிடிக்க இத்தனை நாள் ஆகியதா? எப்போதோ செய்யப்பட்ட போன் காலுக்கு இப்போ வந்து விசாரிக்கிறீங்களே?”, என்று எதிர்கேள்வி கேட்டார்.

நான் உன்னை கேள்வி கேட்க, நீ பதிலுக்கு என்னை கேள்வி கேட்கிறாயா? என்ற கோபம் சுறுசுறுவென்று எகிற, எழுந்த கோபத்தையும் எரிச்சலையும் அளவாக வார்த்தைகளில் காட்டி, “சார், நான் கேட்கிற கேள்விக்கு முதலில் பதில் சொல்லுங்க, நீங்க போடற எதிர்கேள்வியை எல்லாம் அப்பறம் பார்த்துக்கலாம்”, என்று அதிகாரமாக சொன்னார்.

அப்போதும் அசராமால், “ஏன்? என் கேள்விக்கு பதில் சொல்ல முடியாததால் இந்த கோபமா?”, என்று கேட்ட நல்லசிவத்தை இப்போது இன்ஸ்பெக்டர் யோசனையாக பார்த்தார்.

இந்த முறை இன்ஸ்பெக்டரின் பதிலுக்கு காத்திருக்காமல் கோபம் ஆதங்கம் வருத்தம் எல்லாம் கலந்த குரலில் தொடங்கி, “நான் போன் செய்து சொன்ன உடனேயே நீங்க ஏதாவது அக்ஷன் எடுத்திருந்தா ரெண்டு உயிரை காப்பாற்றி இருக்கலாம். என்னுடைய மூத்த பிள்ளை, மருமகனைப் போல நினைச்சிருந்தேனே! இப்படி அகாலமா பறிகொடுத்துட்டு நிக்கறேனே! இனிமேல் நீங்க என்ன விசாரித்து என்ன பலன்? போன ரெண்டு உயிர் திரும்ப வருமா? இளமாறன் அங்கே ஆபீஸ் வந்த உடனே, அவனாவது இதை யார் செய்தது என்று கண்டுபிடிப்பான்னு நினைச்சேன். அவன் கண்டேபிடிக்கலையா இல்லை கண்டுபிடித்ததை காட்டிக்கொள்ளாமல் இருக்கானா என்று தெரியலை,

ஆனால், நான் என்னோட கண்ணுக்கு கண்ணா நினைத்திருந்த கபிலேஷையும் நித்யாவையும் தான் பறிகொடுத்துட்டு தினம் வேதனைப்படுறேன்", என்று வேதனையும் விரக்தியும் கலந்த புலம்பலில் முடித்தார்.

நல்லசிவத்தின் முகத்தில் தெரிந்த வேதனையும் வருத்தமும் நூறு சதவீதம் நிஜம் என்று தினம் தினம் இது போன்ற வழக்குகளை கையாண்டு அனுபவம் உள்ள இன்ஸ்பெக்டர் ஷ்யாம் புரிந்து கொண்டார். அதனால், நல்லசிவம் தன்னை சமாளித்துக் கொள்ள நேரம் கொடுத்து, சற்று நேரம் மௌனம் காத்தார்.

மௌனம் காத்தாலும், அந்த சமயத்தை வீட்டை சுற்றி பார்வையை ஒட்டி அவர்களை பற்றி கணித்துக் கொண்டார். மத்திய தரமும் அல்லாத உயர் மத்திய தரமும் அல்லாத இரண்டுக்கும் நடுவே சென்று மீளும் நிதி நிலைமை என்று புரிந்தது.

ஹாலில் போடப்பட்டிருந்த சோபா செட்டில் தொடங்கி, அழகுக்கு மாட்டப்பட்டிருந்த கிராஸ் ஸ்டிச் செய்யப்பட்ட பிள்ளையார் படமும், கஜலக்ஷ்மி படமும், ஷோ கேஸில் வைக்கப் பட்டிருந்த சில பல எளிய அழகுப் பொருட்களும் நல்லசிவத்தின் பட்ஜெட் நிலைமை இந்தியன் நேஷனல் பட்ஜெட்டை விட சில படிகள் தான் மேலே இருந்தது என்று காட்டியது.

ஏதோ போலீஸ் விசாரணை என்று இவர்களை பேசவிட்டு உள்ளே சென்று விட்ட மகளும், அடுக்களையில் வேலையாக இருந்த நல்லசிவத்தின் மனைவியும், நல்லசிவத்தின் வேதனைக் குரலில் வெளியே வந்து பார்த்தனர்.

நல்லசிவத்தின் பெண், பக்கத்தில் பில்டேர்ரில் ஒரு தம்பலேரில் தண்ணீர் பிடித்து அப்பாவிடம் நீட்டி அவர் தோளில் லேசாக அழுத்தி அவர் சமாளித்துக் கொள்ள நேரம் கொடுத்து, இன்ஸ்பெக்டரிடம் திரும்பி, "என்ன குடிக்கறீங்க? குளிர்ச்சியா நீர் மோர் இல்லேன்னா ரஸ்னா மாதிரி எடுத்துக்கறீங்களா இல்லை சூடா டீயோ காஃபியோ போட்டுமா? என்று கேட்டாள்.

"எதுவும் வேண்டாம் மேடம், தேங்க்ஸ்", என்று சொல்லி, நல்லசிவத்திடம், "ஆர் யூ ஓகே? நாம் விசாரணையை தொடரலாமா?", என்று கேட்டார்.

நல்லசிவம் எதுவும் சொல்லாமல், மகள் கொண்டு வந்து கொடுத்த தண்ணீரை ஒரே மடக்கில் குடித்து விட்டு இன்ஸ்பெக்டரை பார்த்து, "எஸ், நான் ரெடி", என்றார்.

"ஓகே, சற்று முன் நீங்கள் சொன்னதை வைத்தே நிறைய விஷயங்கள் உறுதிப் படுகிறது. அதில் ஒன்று, நீங்கள் தான் போன் செய்தது என்பது. அது தொடர்பான கேள்விகள், முதலாவதாக, உங்களுக்கு எப்போது, என்னவிதமான செய்தி அல்லது க்ளூ கிடைத்தது? அடுத்தது, அதை நீங்கள் ஏன் பொது தொலைபேசிக்கு வந்து எங்களுக்கு தகவல் சொல்லவேண்டும்? உங்களிடம் கை பேசி இல்லையா?", என்று கேட்டார்.

இப்போது நல்லசிவம், தன்மையாகவே, "ஹம்ம்.... அடுத்த வாரம் கபிலேஷ் சேர்மன் மற்றும் எம்டி ஆக பதவி ஏற்கப் போவதால், கொஞ்சம் வேலைகள் நிறையவே இருந்தது. நானும் தாமோதரனும் தான் தினம் மாலைகளில் வெகு நேரம் தங்கி இது தொடர்பான வேலைகளை கவனிப்போம். அது போல, ஒரு நாள், நாங்க தங்கி இருந்து வேலைகளை கவனித்துக் கொண்டிருந்த போது, தயாரித்துக் கொண்டிருந்த மினிட்ஸ் ரிப்போர்ட்டில் எனக்கொரு விவரம் தெளிவு படுத்திக் கொள்ள வேண்டி இருந்ததால், நான் தாமோதரன் எண்ணிற்கு இண்டர்காம்'ஐ அழுத்தினேன். லைன் பிசி என்று வந்தது. சரி, நேரே சென்று அவர் பேசி முடித்ததும் கேட்போம் என்று அவர் அறைப் பக்கம் சென்றேன். உள்ளே சற்று கோபமான குரலில் ஆனால் மெல்லிய குரலில் யாரோ போனில் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இனிமேல் காத்திருக்கிறதில் அர்த்தமில்லை..... இத்தனை நாள் காக்க வைத்து வித விதமா ஏமாற்றினது போதாது என்று இப்போ சேர்மன் எம்டி ஆக வேற பதவிப் பிரமாணம்..... நான் இதையெல்லாம் பார்த்துட்டு வாயில் விரல் வைச்சிட்டு சும்மா இருப்பேன் என்று நினைச்சாங்களா? நான் யாருன்னு புரிய வைக்கிறேன். அடிக்கிற இடத்தில் அடிச்சா தான் வலின்னா என்னன்னு புரியும்..... நீ என்ன செய்யறேன்னா, சந்தேகம் வராத படி யாராவது நமக்கு சம்பந்தம் இல்லாத ஒரு ஆளை போட்டு, காதும் காதும் வச்சது போல தீர்த்து கட்டிடு..... எவ்வளவு சீக்கிரம் முடியுமோ அத்தனை சீக்கிரம் காரியத்தை முடி..... ஆளை முடிச்சு அஸ்தி கரைச்சு அதுல பால் ஊத்துற வரை எல்லா வேலையும் பக்காவா நடக்கணும்..... அது ஞாபகம் இருக்கட்டும்', என்று சொல்லறது கேட்டுது.

நான் ஒரு நிமிஷம் ஆடிப் போயிட்டேன். குறிப்பிட்டு எந்த பெரும் சொல்லலை என்றாலும் சாம்பசிவம் குடும்பத்துக்கு என்ன ஆபத்தோ என்று பதை பதைப்பாக இருந்தது. அப்போது பின்னால் ஏதோ ஆள் வருகிற மாதிரி அவம் கேட்க, திரும்பினால்.....

தாமோதரன் தான் staff toilet-இல் இருந்து வெளியே வந்து கொண்டிருந்தார். என்னை பார்த்துவிட்டு சங்கடமாக சிரித்து விட்டு, "சாரி ரொம்ப நேரமா காத்திருக்கீங்களா? காலையில் இருந்தே வயிறு சரியில்லை..... அதான் வெளியே வர லேட் ஆகிச்சு....." என்று சொன்னார்.

அப்படி என்றால் சற்று முன் நான் தாமோதரன் அறைக்குள் கேட்டது அவர் குரல் இல்லை, அன்று இருந்த படபடப்பில் வேறு யாராக இருக்க முடியும் என்றும் என்னால் யூகிக்க முடியவில்லை. அவரிடம் தலை வலி என்று சொல்லி சமாளித்து விட்டு என்னுடைய அறைக்கு வந்து என் பெட்டியை எடுத்துக் கொண்டு கிளம்பி விட்டேன். நான் தாமோதரனோடு பேசிக்கொண்டிருக்கும் போதே தாமோதரனின் மகள், மாதவியும் எங்க ஆபீசில் தான் வேலை செய்கிறாள், அவள் அறைக்கு தாமோதரனை ஏதோ சந்தேகம் கேட்க என்று அழைத்துக் கொண்டு சென்று விட்டாள்.

இது பற்றியெல்லாம் எனக்கு யோசனை செய்ய கூட முடியவில்லை..... வெளியே வந்த போது, கேட்டருகே, கம்பனி கார் ஒன்று வந்து நின்று, தலைவலியால் நான் சீக்கிரமே கிளம்புவதால் தாமோதரன் என்னை வீட்டில் கொண்டு விட சொன்னதாக சொல்லி வண்டியில் ஏற்றிக் கொண்டார்கள். பாதி தூரம் போன பிறகு தான், இந்த விவரத்தை போலீசில் சொல்ல வேண்டும் என்று எனக்கு தோன்றியது.

அதிர்ச்சியிலும் படபடப்பிலும் வழக்கமாக நான் இருக்கும் அலெர்ட்நெஸ் சுத்தமாக இருக்கவில்லை. ரொம்பவே தடுமாறிக் கொண்டிருந்தேன். அடுத்த நாள் வெள்ளிக்கிழமை அன்று தலையை தூக்கவே முடியலை. ஆபீசுக்கு லீவ் சொல்லிட்டேன். சனிக்கிழமையும் ஞாயிற்றுக் கிழமையும் முழுக்க முழுக்க என்னோட அறையிலேயே தான் இருந்தேன். திங்கள் கிழமை இது மாதிரி செய்தி கேட்டபோது "ஹோ...." என்று நெஞ்சை அடைத்துக் கொண்டு வந்தது. பெற்றால் தான் பிள்ளையா? கபிலேஷ்யும் நித்யாவையும் என்னால் அடிபட்ட தோற்றத்துல பார்க்க முடியல..... எனக்கு அந்த அளவு மன திடம் இல்லை, அதுனால் ஹாஸ்பிடலில் வந்து பார்க்கலை. வீட்டிற்கும் போய் தூக்கம் விசாரிக்கலை. என் மனசிலேயே இத்தனை தூக்கம் இருக்கும் போது, நான் சாம்பசிவத்திற்கு என்ன தேறுதல் சொல்லிட முடியும் என்று சும்மா இருந்திட்டேன். அதற்குப் பிறகு அடுத்த நாளும் என்னால் வேலைக்கு போக முடியலை. நிறைய வேலைகள் இருக்கு என்று தெரிந்தாலும் கொஞ்சம் கூட உடல் நிலை ஒத்துழைக்கலை." இப்போது கண்ணில் நீர் திரண்டு விட, வாய் விட்டு கதறா விட்டாலும் தன்னை சமாளித்துக் கொள்ள அவர் பெரும் பாடு படுவது தெளிவாக தெரிந்தது.

ஷ்யாம், நன்றாக சாய்ந்து உட்கார்ந்து நல்லசிவம் சொல்லுவதை மிக கவனமாக உள்வாங்கி கொண்டாலும், அடுத்து கேட்கவேண்டிய கேள்வியை நல்லசிவத்தின் கண்ணீரை கண்ட பிறகும் மாற்றிக் கொள்ளாமல், விடாமல் அடுத்த கேள்வியை கேட்டார், "நீங்க போனில் கேட்ட விஷயத்தை போலீசில் சொல்லியது போல, மிஸ்டர் சாம்பசிவம் குடும்பத்தில் உள்ளவர்கள் யாரிடமாவது சொல்லி இருக்கலாமே..... ஏன் சொல்லலை? அவருடைய மூத்த மகன் கபிலேஷிடமோ இளைய மகன் கிர்த்திவாசனிடமோ ஏன் சொல்லலை?"

"நான் என்னவென்று சொல்லுவேன்? யாருக்கு ஆபத்து என்று தெரியவில்லை..... உள்ளே பேசியது யார் என்றும் தெரியவில்லை..... எல்லாவற்றையும் விட எனக்கு பதற்றமும் படபடப்பும் தான் அதிகம் இருந்ததே தவிர என்னால் ஆற அமர யோசிக்க முடியலை."

"ஓகே, அடுத்த கேள்வி, இளமாறன் எங்கள் போலீஸ் துறையை சேர்ந்தவர் என்பது உங்களுக்கு எப்போது தெரியும்? எப்படி தெரியும்?"

இதென்ன கேள்வி என்கிற பாவனையில் பார்த்து, "ரொம்ப சிம்பிள், நான் போலீசில் ஒரு தகவல் சொல்லி இருக்கிறேன். நான்கே நாட்களில் என்னையும் அந்த தகவலையும் தொடர்பு படுத்துகிற கம்பெனியில் ஒரு மரணம் நடந்திருக்கு. அது பற்றி மேலும் விசாரிக்க போலீஸ் கண்டிப்பாக வருவார்கள் என்று எனக்கு நன்றாக தெரியுமே. தவிர, சாம்பசிவம் இருந்த போதும் சரி, கபிலேஷ் இருந்த போதும் என்னையும் தாமோதரனையும் கேட்காமல் அங்கே செக்ரட்டரி போஸ்டுக்கு ஆள் எடுக்க மாட்டார்கள். அதிலும் இளமாறன் என்ன தான் செக்ரட்டரி வேலைக்கு வந்திருக்கிறதாக சொல்லிக் கொண்டாலும் அவனுடைய நடக்கிற விதமும் அவனை சுற்றி நோட்டம் விடும் விதமும் அவன் செக்ரட்டரியாக மட்டும் அங்கே வரலை என்று தெளிவா சொல்லிட்டதே.... மேலும், நான்

செர்டிபிகேட் கேட்ட போது அவன் காட்டிய எல்லாமே போலி செர்டிபிகேட்டுகள். அது பற்றி கேட்டபோது, கிர்த்திவாசன் ஏதோ சப்பை கட்டு கட்டினபோது..... சரி, விஷயம் தானாக வெளி வரும் போது வரட்டும் என்று விட்டுட்டேன்.”

தாடையை தடவி சிறிது நேரம் யோசித்த இன்ஸ்பெக்டர் ஷ்யாம், ஒரு பெருமூச்சுடன் எழுந்து, “தேங்க்ஸ் மிஸ்டர் நல்லசிவம். இந்த கேஸ் விஷயமாக வேறு ஏதாவது தகவல் தேவைப் பட்டால் உங்களை மீண்டும் தொடர்பு கொள்ளுகிறோம்”, என்று கூறிவிட்டு அங்கிருந்து கிளம்பி வெளியே வந்தார்.

^^^

நித்யாவின் வீட்டு வாசலில் வந்து ஜீப்பை நிறுத்திய இன்ஸ்பெக்டர் மூர்த்தி, ஜீப்பில் இருந்த படியே வீட்டையும் அதன் சுற்றுப்புறத்தையும் நோட்டம் விட்டவர் ஒரு விஷயத்தை கவனித்தார். எளிமையாக இருந்தாலும் நிறைய இடங்களில் வசதிக் குறைவு நன்றாகவே தெரிந்தது. வெளியே நாற்காலியில் சாய்ந்தபடி செய்தித்தாள் படித்துக் கொண்டிருப்பதுமிசர்ஸ் நித்யாவின் அப்பாவாக தான் இருக்கவேண்டும். அதாவது தான் விசாரிக்க வேண்டிய ஆள். அதோ வெளியே வந்து அவருக்கு டபரா தம்பளரில் ஏதோ குடிக்க கொடுப்பது அவரது மனைவியாக இருக்க வேண்டும்.

அவர்கள் இருவரின் எளிமையான உடைகள்; வீட்டின் முகப்பு அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்த விதம்; கிரில் கம்பிகளில் திட்டு திட்டாக பெயிண்ட் உரிந்து வந்து அங்கேயெல்லாம் துருபிடிக்க ஆரம்பித்தது, என்று பல இடங்களில் மகாலக்ஷ்மியின் “partial viewing”, தெளிவாக தெரிந்தது.

வீடியோ கேமரா கம் மைக்ரோ போன் இரண்டையும் ஒரு முறை சரிபார்த்துக் கொண்டு, ஜீப்பை விட்டு கீழே இறங்கி உள்ளே சென்றார்.

வாசல் வெளி கேட்டை திறந்து உள்ளே வந்தவரை கண்ணை சுருக்கி பார்த்த, நித்யாவின் அப்பாவும், அவர் குடித்துவிட்டு கொடுக்கப் போகும் காபி குடித்த டபரா தம்பளரை உள்ளே எடுத்துப் போக காத்திருக்கும் நித்யாவின் அம்மாவும் குழப்பமாக பார்த்தனர்.

“வாங்க, வணக்கம். இங்கே ஏதாவது திருட்டு நடந்து விட்டதா? அது பற்றி விசாரிக்க வந்திருக்கீங்களா? யாரும் ஓடிப் போனதையோ யார் வீட்டுலேருந்தும் சத்தம் போட்டதையோ நான் கேட்கலையே!!!”

“வணக்கம், ஐ ஆம் இன்ஸ்பெக்டர் மூர்த்தி. உங்க பெண் நித்யாவின் மரணம் குறித்து விசாரிக்க வந்திருக்கேன். அவங்க மரணம் வெறும் அக்சிடென்ட் ஆக இல்லாமல், அவர்கள் கொலை செய்யப் பட்டிருக்கலாமோ என்று எங்களுக்கு ஒரு சந்தேகம்”.

ஒரே சமயத்தில் ஒரே செய்திக்கு இரு வேறு உணர்ச்சி வெளிப்பாடுகள் இருக்க முடியுமா?

நித்யாவின் அம்மா உள்ளிழுத்த மூச்சோடு, கதவு நிலைப் படியில் சாய்ந்து விம்மலை அடக்க பாடு பட, நித்யாவின் அப்பா, நித்யாவை பற்றி பேச்சு என்றதும் கோபமாக முகத்தை திருப்பிக் கொள்ளப் போனவர், மகள் கொலை செய்யப் பட்டாளோ என்றதில் லேசாக நாசி விடைத்து கண்கள் கலங்கி விட, எதுவும் பேசாமல் வெறித்துப் பார்த்த படி இருந்தார்.

நித்யாவின் அம்மாவோ, வாய் விட்டு கதறி அழாமல், “என்னோட நித்யா கண்ணுக்கா இந்த நிலைமை? வீட்டுல ஒரு புழு பூச்சிய கூட அடிக்க மனம் வராம போனா போகட்டும் விடும்மா என்று சொல்லுவாளே..... அவளுக்கா இப்படி நடக்கணும்”, என்று புலம்பத்தொடங்க,

“ஷ்.....வாசப் படியில நின்னுட்டு என்னதிது? அழறதோ புலம்பறதோ உள்ளே போய் செய்யி.....”, வார்த்தைகளால் மனைவியை அதட்டினாலும் குரலில் தெரிந்த நடுக்கம் அவரது நிலையை நன்றாக காட்டியது. மகளை பற்றி இன்ஸ்பெக்டர் சொல்லிக் கேட்டதில் அசைந்து விட்ட அவரது மனது, இத்தனை நாளாக தன் மேல் உள்ள பயத்தில் வெளிப்படையாக மகளுக்கு துக்கம் கொண்டாடாத மனைவி இன்று மனதில் உள்ள துக்கமும் பாசமும் வெடித்துக் கொண்டு கிளம்ப வாய் விட்டு புலம்பியதில் வெகுவாகவே ஆட்டம் கண்டது.

இருந்தாலும் விசாரிக்க வேண்டிய கடமையை முன்னிறுத்தி, தொண்டையை கனைத்து, “அது பற்றி உங்களை விசாரிக்க தான் நான் இப்போ வந்திருக்கிறது”.

இரண்டு கையையும் விரிய திறந்து, “என்னிடம் என்ன விசாரிக்க போறீங்க? எப்போ என் பொண்ணு காதல், கல்யாணம் என்று என்னை எதிர்த்திட்டு போனாளோ அப்போவே எனக்கும் அவளுக்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்லைன்னு இருக்கேன். அவளை பார்க்கறதில்லை, அவளை பற்றி பேசறதில்லை, அவள் சம்பந்தப்பட்ட எந்த பொருளுக்கும் இங்கே இடம் இல்லை, அவளுடைய கொழுந்தன் மூணு நாலு முறை வந்து பார்த்து, சமாதானப் படுத்த முயற்சி செய்த போதும் நான் முகம் கொடுத்து கூட பேசலை. அவங்க கிட்ட பணம் இருந்தா எனக்கென்ன? நான் என் பொண்ணையே தூக்கி கொடுத்த பிறகு அவங்க பணமா என்னை அசைத்து பார்த்துவிடும்? என்னைப் பொறுத்தவரை எனக்கும் என் பெண்ணின் கல்யாணத்திற்கு பின்பான வாழ்க்கைக்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்லை”, என்று முடித்துவிட்டார்.

கை கூப்பி “ரொம்ப நன்றி சார், விசாரணை முடிந்தது, நான் கிளம்பறேன்”, என்று சொல்லி திரும்ப, இன்ஸ்பெக்டர் முழுவதும் வாசல் வரை செல்வதற்கு காத்திருக்காமல் கலங்கின கண்ணை ஒருவருக்கும் தெரியாமல் மறைக்க உள்ளே சென்று விட்டார்.

வாசல் கேட்டை நெருங்கும் போது, நித்யாவின் அம்மா, புழற்கடை வழியாக வாசல்பக்கம் சுற்றிக் கொண்டு வந்தவர், இன்ஸ்பெக்டரை பார்த்து மெதுவாக “வணக்கம். நீங்க அவரை விசாரித்துக் கொண்டிருந்ததால் நான் ஒன்றும் குறுக்கே பேசலை. எனக்கும் அதிர்ச்சியாகவும் வேதனையாகவும் இருக்கு. ஆனால், நீங்க அவரை ஒரு வேளை சந்தேகப் படறீங்களோ என்று தான் நான் இப்போ உங்களை தனியா பார்த்து பேச வந்தேன். அவருக்கு நித்யா மேல ரொம்பவும் கோபம். அவர் கை காட்டின மாப்பிள்ளைக்கு கழுத்தை நீட்டாம காதல் கல்யாணம் செய்து கொண்டாளே என்று. அதுனால் இத்தனை நாளா நித்யாவிடமோ அவளுடைய புருந்த வீட்டு மனிதர்களிடமோ பேசாமலும் இருந்தார். ஆனால், கொலை செய்கிற அளவு அவர் மோசமானவர் இல்லை. தனக்கு பிடிக்கலை என்றால், அந்த இடத்துல இருந்து ஒதுங்கிக் கொள்ளுவாரே தவிர பழிவாங்குறது என்றெல்லாம் அவர் யோசிக்க மாட்டார்”, என்று கணவருக்காக வாதாடினார் நித்யாவின் அம்மா.

கணவர் மேல் எத்தனை தான் பயமும், மகளிடம் இருந்து பிரித்துவைத்த வருத்தமும் இருந்தாலும் பிறர் அவரை தவறாக நினைக்க பொறுக்காத குணமும் வெளிப்பட்டது.

“சரி போகட்டும், நீங்க யார் மேலாவது சந்தேகப் படறீங்களா?”, என்று கிடைத்த சான்சை விடாது நித்யாவின் அம்மாவையும் விசாரித்தார் இன்ஸ்பெக்டர் மூர்த்தி.

நித்யாவின் அம்மாவும் அப்பாவிடமாக, “நான் என்னத்தை கண்டேன்..... வீடே கோவிலுனு இருக்கேன்..... இவரை விட்டா நான் வெளி ஆள் வேறு யாரை பார்க்கறேன்? ஆனால், நீங்க தயவு செய்து என் மகளுக்கு இப்படி செய்தவனை கண்டுபிடிங்க..... அவங்களுக்கு கடவுள் தண்டனை கொடுப்பார் என்றாலும் பெற்ற வயிறு அடங்கமாட்டேங்குது”, என்று மீண்டும் விசும்ப தொடங்க, அவரிடம் இருந்து விடை பெற்று அங்கிருந்து கிளம்பினார் இன்ஸ்பெக்டர்.

(*) (*) (*) (*) (*) (*) (*) (*) (*) (*) (*)

ஹாஸ்பிடலுக்கு வந்து ரங்கநாயகிப் பாட்டியை மாற்றப் போகும் ஜெனரல் வார்டில் அவருடைய தனியறையை சுற்றி பாதுகாப்பு எப்படி இருக்கிறது, யாரும் மறைந்திருந்து தாக்குதல் நடத்தும் படி புதர்களோ, மறைவிடமோ இருக்கிறதா என்றெல்லாம் சோதித்து விட்டு, திருப்தியான பிறகே வசந்தத்திற்கும் இளமாறனுக்கும் நிம்மதியாக இருந்தது.

தக்க தருணம் பார்த்து காத்திருந்த கிரீத்திவாசனும் அம்மாவும் அதையும் அருகில் இல்லாத நேரத்தில், “வசந்த், இளா நான் இன்னும் அப்பாவிடம் பேசலை. கொஞ்ச நேரம் முன்பு வரை தூங்கிட்டு இருந்தார். இப்போ டாக்டரிடம் இருந்து போன் கால் வந்ததும் தான் எழுந்து கொண்டார். அதற்கு பிறகு, இங்கே கிளம்பி வருவதில் தான் நான் கவனமாக இருந்தேன். இன்று மாலை தான் அவரிடம் சொல்லணும்”, என்று சொல்ல,

“இட்ஸ் ஓகே, கிரீத்தி சார், மாலை சொன்னால் சரியாக தான் இருக்கும். ஒன் திங் அட் எ டைம்..... சரி தானே”

“ஹம்ம்.... எஸ்”

“சரி, நாங்க மறுபடியும் ஹெட் குவார்ட்ஸுக்கு கிளம்பறோம். முக்கியமான விசாரணை ஓடிட்டு இருக்கு”

“பட் வசந்த், இளா, நானும் இப்போ ஆபீசுக்கு கிளம்பிடுவேன், அங்கே கொஞ்சம் வேலை இருக்கிறதால. இங்கே அப்பா, பாட்டி, அம்மா, அத்தை எல்லோரும் தனியா இருக்காங்களே. ஒன்றும் கவலைப் பட வேண்டாமா?”, என்று உறுதி படுத்திக் கொள்ள வேண்டி கேட்டான் கீர்த்திவாசன்.

“நான் ஹாஸ்பிடல் செக்கியூரிடியிடம் சொல்லிவிட்டே போகிறேன் கீர்த்தி சார். ஒன்றும் பயப்பட வேண்டாம்”, என்று சொல்லி விட,

“ஓகே, குட், அப்போ பின்னே பார்க்கலாம்”, என்று கூறி கை குலுக்கி அவர்களுக்கு விடை கொடுத்து விட்டு தந்தையை நோக்கி சென்றான். “அப்பா, நான் கம்பெனி வரை போயிட்டு வந்துடறேன். ஒரு சில files எடுத்துட்டு வர வேண்டி இருக்கு”, என்று சொல்லி கீர்த்தியும் அலுவலகம் நோக்கி சென்றான்.

“சிவம், நீ இப்போ ப்ரீயா இருக்கியா? உன்னோட கொஞ்சம் தனியா பேசணும்னு வந்தேன். வீட்டுக்கு கூப்பிட்டேன். நீ இங்கே வந்திருக்கறதா சஹானா சொன்னா....”, என்று சொல்லியபடி தாமோதரன் வந்து சேர்ந்தார்.

அங்கே போலீஸ் ஹெட் குவார்ட்டர்சில், வீடியோ ரிக்கார்ட் செய்த விசாரணையை மீண்டும் மீண்டும் போட்டுப் பார்த்த வசந்த்தும் இளமாறனும் ஒரு கட்டத்தில், “வி காட் ஹிம்.....”, என்று உற்சாக கூக்குரல் இட்டனர்.

ஆனால், இந்த வீடியோ பதிவு மட்டும் போதாது என்று புரிந்ததால், பொறிக்குள் சிக்க வைக்க எலிக்கு விருப்பமான மசால் வடை எது என்று யோசிக்கதொடங்கினர்.

அத்தியாயம் முப்பத்து ஒன்று

“அப்பா, நான் கம்பெனி வரை போயிட்டு வந்துடறேன். ஒரு சில files எடுத்துட்டு வர வேண்டி இருக்கு”, என்று சொல்லி கீர்த்தி அலுவலகத்திற்கு செல்ல,

அவன் கார் மருத்துவமனையின் கேட்டை தாண்டி சற்று தொலைவில் இருந்த சிக்னலில் நின்றிருந்த போது, சரியாக அந்த நேரத்தில் மருத்துவமனையின் உள்ளே நுழைந்த தாமோதரனின் கார் கீர்த்திவாசனின் கண்ணில் சிக்கி கருத்தை எட்டியது. கூடவே, இன்னமும் இளமாறனும் வசந்த்தும் சந்தேக லிஸ்ட்டில் இருப்பதால் தாமோதரனையும் நல்லசிவத்தையும் விசாரிக்க சென்றதை இன்னும் சொல்லாததையும் நினைவிற்கு கொண்டு வந்து தன்னை தானே கடிந்து கொண்டான்.

பச்சை சிக்னல் கிடைத்து அங்கிருந்து விடு பட்டு, வண்டியை நிற்பதற்கு அடுத்து கிடைத்த இடத்தில் நிறுத்தி, உடனடியாக மருத்துவமனையின் ரிசெப்ஷனுக்கு நம்பரை அழுத்தினான். மருத்துவமனை என்பதால், உயிர் காக்கும் உபகரணங்கள் இருக்கும் இடத்தில் கை பேசியை உபயோகிக்க முடியாது என்பதால், தந்தையின் கை பேசியில் அவரை தொடர்பு கொள்ளாமல், மருத்துவமனையின் ரிசெப்ஷனுக்கே அழைத்தான்.

“சிவம், நீ இப்போ ப்ரீயா இருக்கியா? உன்னோட கொஞ்சம் தனியா பேசணும்னு வந்தேன். வீட்டுக்கு கூப்பிட்டேன். நீ இங்கே வந்திருக்கறதா சஹானா சொன்னா....”, என்று சொல்லியபடி தாமோதரன் வந்து சேர்,

தெய்வாதீனமாக கீர்த்திவாசன் அவன் தந்தையுடன் பேச விரும்புவதாக கூறி சாம்பசிவத்தை ரிசெப்ஷன் ஏரியாவுக்கு அழைத்த படி மருத்துவமனையின் பணியாளர்களில் ஒருவர் வந்து கூறினார். “ஒரு நிமிஷம் தாமோதரன். கொஞ்சம் வெயிட் பண்ணு. என்ன விஷயம்னு கேட்டுட்டு இதோ வந்துடறேன்”, என்று கூறிக் கொண்டே தாமோதரனை அம்மாவின் அறையிலேயே விட்டு விட்டு சாம்பசிவம் தொலைபேசி அழைப்பை கவனிக்க செல்ல,

“அத்தை எப்படி இருக்கீங்க?”, என்று விசாரித்து விட்டு அருகே இருந்த மரகத்திடமும் பவானியிடமும் நட்பாக புன்னகை புரிந்தார். பவானிக்கோ, இப்போது இவரை பாம்பு என்று காண்பதா? இல்லை பழுது என்று ஒதுக்குவதா என்றே புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அதனால், அதிகமாக அவருக்கு முன்னால் வராமல், தாயை கவனிக்கும் சாக்கில் பின்னணியிலேயே இருந்து கொண்டு, மரகத்தையே அவரோடு பேச, அவருக்கு பதிலளிக்க விட்டு விட்டு ஒதுங்கிக் கொண்டார்.

வந்த இரண்டாம் நிமிடமே இதை புரிந்து கொண்ட தாமோதரனும் முகம் இறுகினாலும் அதற்கு பிறகு பவானியை மறந்தும் ஏறெடுத்துப் பார்க்கவில்லை.

அங்கே ரிசப்ஷனில், தொலை பேசியை எடுத்து பேசத்தொடங்கிய சாம்பசிவத்திடம் கீர்த்திவாசன், “அப்பா, தாமோதரன் அங்கின் இப்போ தான் அங்கே வருவதை பார்த்தேன். நீங்க அவரை பார்த்துட்டீங்களா?”, என்றுகேட்க,

“ஆமாம் கீர்த்தி, இங்கே என்னை பார்க்க தான் வந்திருக்கான். வீட்டுக்கு போன் பண்ணி இருந்தானாம். நான் இங்கே இருப்பதாக சகி சொல்லி இருப்பா போல, அதுனால இங்கே வந்தான். ஏன்பா கேட்கறே?”, என்றுவினவினார்.

“அப்பா, நான் இது பற்றி பேச தான் இன்று மதியம் உங்க அறைக்கு வந்தேன்..... ஆனால், நீங்க தூங்கிட்டு இருந்தீங்க. அதற்கு பிறகு தான் பாட்டியை பார்க்க இங்கே மருத்துவமனைக்கு வந்தாச்சு..... என்னால், போனில் இதற்கு மேல் விவரமாக பேச முடியாது. இன்று மாலை உங்களிடம் விரிவாக சொல்லறேன். இப்போதைக்கு தாமோதரன் அங்கின் உங்களிடம் பேச வந்த விஷயம் எதுவாக இருந்தாலும் ரொம்பவும் ஆச்சரியமோ அதிர்ச்சியோ அடையாமல், சற்று நிதானமான மனநிலையிலேயே கேட்டுக்கொங்க..... மீதி விவரங்களை நான் உங்களிடம் நேரில் பார்க்கும்போது சொல்லறேன்”, என்று சொன்னான். அவனுக்கு மருத்துவமனையின் ரிசப்ஷன் தொலை பேசி என்றாலும் யாராவது ஒட்டுக் கேட்க வாய்ப்பு இருக்குமோ என்ற ஐயம் இருந்ததே பொதுவாக பேச காரணம். வீட்டிலும் அலுவலகத்திலும் இளமாறனும் வசந்தமும் செய்தது போல tamper proof செய்திருந்தால் யாரேனும் ஒட்டுக் கேட்பார்களோ என்ற கவலை இல்லாமல் பேசலாம்.

சாம்பசிவம் குழப்பமாக, “என்னப்பா விஷயம், இதற்கு முன்னாலும் ஒரு முறை உங்க பவானி அத்தை மீண்டும் வந்துட்டது பற்றி யாருக்கும் ஒன்றும் சொல்லவேண்டாம் என்று சொன்னாய். இப்போதும் இதே போல, மர்மமா ஏதோ சொல்லுறியே.....என்ன விஷயம் என்று புரியாமல், நான் ஏதேதோ கற்பனை செய்துக்கறேன் கீர்த்தி”, என்று தன்னை சுற்றி நடப்பது என்னவென்று புரியாததால் எழும் லேசான சினத்துடன் எரிச்சலும் கலந்த குரலில் கேட்டார் சாம்பசிவம்.

“ஷ்.....ஹையோ சாரிபா, மர்மம் எல்லாம் ஒன்னும் இல்லை. ஜஸ்ட் சொல்வதற்கான நேரம் இப்போது தான் வந்திருக்கு என்று வைத்துக் கொள்ளுங்களேன். ஓகே, விஷயம் இது தான். கபிலேஷ் அண்ணாவும் நித்யா அண்ணியும் கிளம்பிப் போன கார், அக்சிடென்ட்டில் சிக்கிக் கொண்டது இல்லையா? அது திட்டமிட்ட கொலை என்று போலீஸ் சந்தேகப் படறாங்க.....”, கீர்த்திவாசன் சொல்லிக் கொண்டே வர,

“என்னது? கபிலேஷ்.....நித்யா ரெண்டு பேரும்....?”, இதற்கு மேல் வார்த்தை வராமல் கண்ணீர் கண்ணை நிரப்ப, துக்கம் தொண்டையை அடைக்க, சாம்பசிவத்தின் தந்தை மனம் அவரது மூத்த மகனையும் மருமகனையும் நினைத்து ஊமைக் கண்ணீர் வடித்தது.

நேரில் சொல்ல நினைத்தும் முடியாமல், இப்படி கை பேசியில் சொல்ல வேண்டிய நிலையை எண்ணி தன்னையே நொந்து கொண்டான் கீர்த்திவாசன். நேரில் சொல்லி இருந்தால் அவர் இப்படி வருத்தப் பட்டிருந்தால், சொல்வது போல, “அப்பா, மனசை தேற்றிக் கொள்ளுங்க. நடந்து முடிந்ததை இனிமேல் மாற்ற முடியாது. கிஷோரையும் கிரணையும் பார்த்து மனதை தேற்றிக் கொள்ளுங்க. வேறு வழி இல்லை”, என்று இதமாக ஆறுதல் சொல்ல, சாம்பசிவமும், “சரிப்பா, நீ மேல சொல்லு.....”, என்று கண்ணீரை உள்ளிழுத்து தன்னை சமாளித்துக் கொண்டு நாக்கை தாண்டி வெளியே வராத குரலில் கஷ்டப்பட்டு சொல்ல, அப்பாவின் நிலையை எண்ணி உள்ளூர நொந்து,

“அது பற்றி கொஞ்சம் பேரிடம் இன்று விசாரணை நடத்தினாங்க. அந்த கொஞ்சம் பேரில்.....”, கீர்த்திவாசன் எத்தனை சுருக்கமாக சொல்ல முடியுமோ அப்படி சொல்லிக் கொண்டு வர,

கோபமாக அவனது பேச்சை இடை வெட்டியது, சாம்பசிவனது குரல், “அந்த கொஞ்சம் பேரில் ஒருத்தராக தாமோதரனா? அதான், அவன் உள்ளே வரும் போதே முகம் கொஞ்சம் சோர்வா இருந்தது போல தெரிந்ததே என்று நினைத்தேன். சந்தேகப்பட ஒரு நியாயம் வேண்டாம்? அவனிடம் என்ன இல்லை? பணம் இல்லையா? அந்தஸ்து இல்லையா?.....”, இந்த முறை அப்பாவின் பேச்சு ஏடாகூடமாக செல்லு முன் அவசரமாக கத்தரி போட்டு “வெட்” பண்ணினது கீர்த்திவாசனின் குரல். “அப்பா, நினைவிருக்கட்டும், இந்த தொலைபேசியில் நிறைய பேச வேண்டாம்.”, என்று நினைவுறுத்தினான் கீர்த்திவாசன்.

சாம்பசிவம் புசு புசு என்று பெரிய பெரிய மூச்சுக்களாக எடுத்து வெளி விட்டு, சிறிது நேரம் ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டு சும்மா இருக்க, கட்டுபடுத்தப்பட்ட பேச்சினால் மட்டுப் படாத சினம் அதற்கு மேல் ஒன்றும் செய்ய விடாமல் தடுத்தது.

கீர்த்திவாசனின் குரல், மெதுவாக, அடம் பண்ணும் கைக் குழந்தையை சமாதானம் செய்யும் பொறுமையோடு, "அப்பா, உங்களிடம் ஒன்று சொல்லாமல் நான் இதுவரை ஏதேனும் செய்ததுண்டா? இன்று வரை இது பற்றி உங்களுக்கு ஒன்றும் சொல்லவில்லை என்றால், விஷயம் கொஞ்சம் பெரியது என்று புரிஞ்சுக்கோங்க. உங்களிடம் நிறைய பேசணும் அப்பா, கண்டிப்பா இன்று மாலை உங்களுக்கு எல்லா விவரமும் சொல்லறேன். இப்போ, தாமோதரன் அங்கிள் ஏதேனும் சொன்னால், அதிகம் அதிர்ச்சி அடையாமல் பார்த்துக்கோங்க", என்று சொல்லிவிட்டு தொலைபேசி இணைப்பை துண்டித்தான்.

மீண்டும் அம்மா இருக்கும் அறைக்கு வந்த சாம்பசிவம், தாமோதரனிடம் கஷ்டப்பட்டு முயன்று வரவழைத்த இயல்பான குரலில், "என்னப்பா விஷயம் சொல்லுப்பா", என்று கேட்டார். சாம்பசிவம் போகும்போது இருந்த உற்சாகமும் தெளிந்த முகமும் திரும்பி வந்த போது இல்லாமல், குழம்பின முகமும் குரலும் தாமோதரனை மேலும் குழப்ப, தனிமை கிடைத்ததும் மனதில் இருந்ததை அப்படியே கொட்டினார்.

"சிவம்..... நீ என்னை பற்றி என்ன அபிப்பிராயம் வச்சிருக்க? ஒரு நல்ல நண்பன் என்றா? இல்லை சுயங்காரிய புலி என்றா? உனக்கோ உன்னுடைய பையனுக்கோ நான் இன்று வரை கெடுதல் நினைச்சிருக்கேனா? உன்னோட சேர்ந்து இருக்கணும் என்ற ஒரே காரணத்துனால தானே நான் இன்று வரை உன்னுடைய இந்த பிசினைச்சிலேயே இருக்கேன். என்னை போய் தப்பா நினைச்சிட்டாயே", என்று ஆற்றாமையும் ஆதங்கமுமாக தொடங்கி கோபத்தில் முடித்தார் தாமோதரன்.

நண்பனின் மனவருத்தத்தை காண சகியாமல், சமாதானம் செய்யும் நோக்கோடு, "ஷ்..... தாமோதர், இதென்ன இது? சிறுபிள்ளைத் தனமா இருக்கு? உன்னை கூப்பிட்டு விசாரித்தாலேயே உன் மேல சந்தேகம் என்று அர்த்தமா? நித்யா, கபிலேஷின் அக்சிடென்ட் பற்றி போலீசுக்கு மேலும் விவரம் தேவையாக இருந்திருக்கும். அதுனால நாலு இடத்துல விசாரிக்கிறது சகஜம் தானே", இதற்கு மேல் பேச சாம்பசிவத்தால் முடியவில்லை. என்ன தான் நண்பனை தேற்றுவது முக்கியமாக இருந்தாலும், மகனது இறப்பை பற்றின உண்மை தெரியவரும்போது, அது மேலும் மனவருத்தத்தை கொடுக்கிறது இயல்பு தானே.

"ஹம்ம்.....அப்போ சரி. ஒரு வேளை நீயும் என்னை சந்தேகப் பட்டியோ என்று எனக்கு ரொம்ப கஷ்டமா போச்சு. நீ என்னை நம்புகிறாய் என்றால் எனக்கு வேறொன்னும் பிரச்சினை இல்லை. அவங்க எத்தனை கேள்வி கேட்டாலும் எனக்கு ஒன்னும் இல்லை. சாம்பசிவம், நான் உன்னிடம் ரொம்ப நாளாக ஒரு விஷயம் பேசணும் என்று இருந்தேன். நடுவுல கபிலேஷுக்கு இது போல ஆகிட்டதால், உன்னிடம் கொஞ்ச நாள் கழிச்சு பேசலாம் என்று ஒத்திப் போட்டேன். கீர்த்திவாசனுக்கு மாதவியை கல்யாணம் செய்து வைக்கிறதை பற்றி நீ என்ன நினைக்கிற? அதே போல, சஹானாவுக்கு மனோகரனை பார்க்கலாமா என்று எனக்கு ஒரு ஆசை. இப்போ நண்பர்களாக இருக்கிற நாம், பிறகு உறவுக்காரர்களாகவும் ஆகிவிடலாம்", மனதில் இருக்கும் எண்ணங்களையும் ஆசைகளையும் வெளிப்படையாகவே காட்டியும் சொல்லியும் பழக்கப்பட்ட விதத்தில் தாமோதரன் சொல்லிக் கொண்டே போக,

சாம்பசிவத்திற்கு நண்பனின் பேச்சை கேட்டு 'ஹோ'வென்று நெஞ்சை அடைத்துக் கொண்டு வந்தது. மற்றொரு நாளாக இருந்தால், உறவுக்காரர்களாக ஆகிவிடுவோம் என்று மகிழும் நண்பனை அப்படியே கட்டி அணைத்திருப்பார். ஆனால், இப்போது, அக்சிடென்ட், கேஸ், விசாரணை என்றெல்லாம் சொல்லி இத்தனை நாள் பழகின நண்பனிடம் அதே வெளிப்படையான தோழைமையை காட்ட முடியாது திணறினார். தவிர, கீர்த்திவாசனுக்கு ஆராதனாவை பெண் கேட்கவேண்டும் என்று ஒரு ஆவல் வேறு அவருக்கு இருந்தது. இது பற்றி இன்னும் மரகதத்திடமும் பவானியிடமும் பேசவில்லை. கீர்த்திவாசன், ஆராதனாவிடமும் பேசவில்லை. ஆகவே, கீர்த்திவாசனுடைய திருமண பேச்சை இப்போதைக்கு தாமோதரனிடம் ஒத்திப்போடுவது தான் சரி.

"தாமோதர், என்னோட பிள்ளைகளோட கல்யாண விஷயம் நான் முடிவெடுக்க முடியாது. அவர்களையும் ஒரு வார்த்தை கேட்கணும். தவிர, வீட்டில் பெண் இருக்கிறதால், முதலில் சஹானாவுக்கு கல்யாணம் செய்வது தான் முறை. கீர்த்திவாசன் கல்யாணத்திற்கு என்ன அவசரம்? மெதுவா தான் யோசிக்கணும். சஹானாவுக்கு மனோகரனை கல்யாணம் செய்து கொடுப்பது பற்றி நான் வீட்டில் எல்லோருடனும் கலந்து பேசி விட்டு இது பற்றி சஹானாவுடைய அபிப்பிராயத்தையும்

தெரிந்து கொண்டு உன்னிடம் சொல்லறேன். மனப் பொருத்தம் ரொம்பவும் முக்கியம் இல்லையா? நாம் பெரியவர்கள் எத்தனை தான் ஆசைப் பட்டாலும் பிள்ளைகள் ஒருவருக்கொருவர் விருப்பம் இருக்கிறதா என்றும் கேட்டுக் கொள்ளணும் தானே?”, என்று சாம்பசிவம் கேட்டார். பாவம், சாம்பசிவம் அறிந்திருக்கவில்லை, இதே மனப் பொருத்தம் கீர்த்திவாசன் ஆராதனா விஷயத்திலும் முட்டி, மோதி, உதைக்கப் போகிறது என்று.

தாமோதரன் சிறிது நேரம் ஒன்றும் சொல்லாமல் யோசித்தவர், “மாதவிக்கு கீர்த்திவாசனை ரொம்பவும் பிடிக்கும்கிறது எனக்கு தெரியும். அது தெரிந்ததால் தான் நான் அவர்கள் கல்யாண பேச்சே எடுத்தேன். சரி, நீ யோசிச்சு சொல்லு. ஒண்ணும் அவசரமில்லை”, என்று சொன்னவர், தயக்கமாக மேலும் சில நிமிடங்களை கழித்துவிட்டு,

சாம்பசிவத்தின் இரு கைகளையும் அவருடைய கைகளில் கோர்த்துக் கொண்டு, மெல்லிய குரலில் உருக்கமாக, “சிவம், இருபத்தஞ்சு வருஷத்துக்கு முன்னால், உன்னுடைய தங்கையை கல்யாணம் செய்து கொள்ளணும் என்று உன்னிடம் வந்து கேட்டேன் ஞாபகமிருக்கா? அப்போவும், இதே போல, உனக்கு உறவுக்காரனாக ஆகணும் என்கிற ஆசையில் தான். உன்னுடைய தங்கையை எனக்கு ரொம்பவும் பிடிச்சது என்கிறது ஒரு பக்கம் இருந்தாலும், உன்னுடைய உறவுக்காரன் என்று சொல்லிக் கொள்ள எனக்கு எப்போவும் ஒரு ஆசை உண்டு. உன்னுடைய தங்கை என்னை கல்யாணம் செய்து கொள்ள முடியாது என்று மறுத்த போது, நான் கொஞ்சம் கோவப்பட்டு பவானியை மிரட்டிட்டேன். அதுவும், எங்கே கல்யாணம் நடக்காமல் போனால், உன்னுடைய ஆசை நடக்காமல் போய் விடுமோ என்ற தவிப்பு தானே தவிர, உன்னுடைய தங்கைக்கு நான் எந்த விதத்திலும் கெடுதல் நினைக்கவில்லை. பிறகு நான் நினைச்சு படி, பவானியை கல்யாணம் செய்ய முடியாவிட்டாலும், கம்பெனியில் பார்ட்னெர்ஷிப் இருந்ததால், நம்முடைய நட்பை வைத்துக் கொண்டு, அங்கே உன்னுடன் ஒட்டிக் கொண்டேன். இப்போ, இத்தனை வருஷங்கள் கழிச்சு திரும்பவும் உனக்கு உறவுக் காரனாக ஒரு வாய்ப்பு கிடைச்சிருக்கு. ஆனால், இந்த முறை எந்தக் காரணம் கொண்டும் நிதானத்தை இழக்க மாட்டேன். கோபப்பட்டோ, மிரட்டியோ ஒன்றும் செய்யமாட்டேன். இந்த திருமணப் பேச்சு சரி வரும் என்று உனக்கு தோன்றினால், நீயே மேல்கொண்டு இது பற்றி என்னிடம் பேசு, இல்லை என்றால், இதோடு விட்டுடுவோம். எது எப்படி என்றாலும், உன்னுடைய நட்பே எனக்கு போதும்”, என்று சொல்லி மனதை இத்தனை நாட்களாக அழுத்திக் கொண்டிருந்த கலவையான எண்ணங்கள் கண்களை சிவப்பாக்கிக் கொண்டு வெளியே வர, சுற்றுப் புறத்தை நினைத்து தன்னைக் கட்டுப் படுத்திக் கொண்டார்.

“தாமோதர், உனக்கு இன்னைக்கு என்ன ஆச்சு? ஏன் இப்படி எல்லாம் என்னன்னவோ பேசுற? கல்யாணம் என்றால் அப்படியெல்லாம் முடிவெடுத்தேன் நடத்தினேன் என்று செய்ய முடியுமா? பேசிப் பார்ப்போம். நான் உனக்கு பிறகு சொல்கிறேனே”, என்று வாய் பதில் சொன்னாலும், “பவானி..... உன்னை திருமணம் செய்து கொள்ள சொல்லி தாமோதரன் மிரட்டினதால் தான் நீ வீட்டை விட்டு கிளம்பிட்டாயா?”, என்று மனம் தங்கையை நினைத்து அழுதது. அப்போ, அப்பா உன்னிடம் காட்டிய கோபத்துக்கு ஓரளவிற்கு என்னுடைய நண்பனும் காரணம். அவன் என்னுடைய நண்பனாக இருப்பதால், நானும் உன்னை விரட்டினதற்கு காரணம் தான். ஹையோ..... பவானி!!! இத்தனை வருடமாக இதை ஏன்மா என்னிடம் சொல்லவில்லை?

பிறகு மேலும் ஓரிரு நிமிடங்கள் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டு, தாமோதரன் கிளம்பி செல்ல, சாம்பசிவம் தங்கையை தேடி வந்தார். ரங்கநாயகிப் பாட்டி உறங்கிக் கொண்டிருந்ததால், அப்போது தான் மரகதமும் பவானியும் அறையின் ஓரத்தில் போடப் பட்டிருந்த இரண்டு கூடை நாற்காலிகளில் உட்கார்ந்து கொண்டு, கையோடு கொண்டு வந்திருந்த க்ரோஷே நூல்களை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு போட தொடங்கினர்.

“அண்ணி, பைனாப்பிள் ஸ்டிட்ச் இது தான். நேற்று கேட்டிங்களே.....”,

“ஓ.....சரி தான். நாங்க இதை puff ஸ்டிட்ச் என்று சொல்லுவோம்.....”,

அப்போது தான் அங்கே வந்த சாம்பசிவம், “நீங்க ரெண்டு பேரும் இங்கே இருக்கீங்களா? அம்மா தூங்கிட்டு இருக்காங்க போல இருக்கு”, என்று சொல்ல,

பவானியும், “அண்ணா, நான் உங்க கிட்ட ஒரு விஷயம் சொல்லணும். நாளையில இருந்து நான் ஒரு நாள் விட்டு ஒரு நாள் ஹாஸ்பிடலுக்கு வரேன். அம்மாவுக்கு தான் இப்போ குணமாகிட்டே வருதே. தவிர, அங்கேயும், அத்தை எத்தனை நாள் தனியா சமாளிப்பாங்க? அவங்களுக்கும் வயசாகிட்டு வருதில்லையா? தினம் ஒரு முறை ஆராதனா வந்திட்டு வருவா? நான் ஒரு நாள் விட்டு ஒரு நாள் வரேன்”, என்று சொல்ல,

சாம்பசிவம், "அதெல்லாம் பிறகு பார்த்துக்கலாம். உன்னால முழு நாளும் இங்கே வந்து அம்மாவை பார்க்க வரணும் என்று இல்லை. மாலை வேளைகளில் இரண்டொரு மணிநேரம் வந்து பார்த்திட்டு போ. எங்களுக்கும் உன்னை பார்த்தாப் போல இருக்கும். இத்தனை நாளாக உன்னை விட்டு பிரிஞ்சு இருந்தாச்சு. இனிமேலும் எந்த காரணம் கொண்டும் பிரிய முடியாது", என்று கறாராக சொல்லிவிட,

மரகதமும், "அதானே, சரியா சொன்னீங்க..... பவானி, தினம் நாலு மணிக்கு மேல, கார் அனுப்புறோம். நீ அதில் வந்து அத்தையை பார்த்திட்டு போ. உங்க அண்ணா சொன்னது போல, எங்களுக்கும் அத்தைக்கும் இனிமேல் உன்னை விட்டு பிரிஞ்சு இருக்க முடியாது. விடவும் மாட்டோம், சொல்லிட்டேன்", அதிகாரமாக சொல்வது போல இருந்தாலும், அதில் தெரிந்த பாசமும் உரிமையும் பவானிக்கு புரிந்தது..... கண்ணீர் தாமாகவே கண்களை நிறைத்தது.

சாம்பசிவம் தங்கையின் பதிலை எதிர்பார்க்காமல், "பவானி, உன்னிடம் இன்னொரு விஷயம் கேட்கணும். தாமோதரன் உன்னிடம் கல்யாண விஷயமாக மிரட்டினானா பவானி? இதை ஏன் நீ இத்தனை வருடமாக என்னிடம் சொல்லவில்லை? அவன் என்னுடைய நண்பனாக இருந்தாலும் நீ என்னுடைய தங்கை இல்லையா? உன்னை விட்டுக் கொடுத்திருப்பேனா? அப்பா அவனை உனக்கு கல்யாணம் பேசினவரை தான் எனக்கு தெரியும். ஆனால், உனக்கு அதில் இஷ்டம் இல்லை என்று தெரிந்தும், தாமோதரன் வந்து மிரட்டினதாக நீ என்னிடம் சொல்லி இருக்கணுமா இல்லையா?", வருத்தமும் ஆதங்கமும் போட்டி போட்டபடி கேட்டார்.

பிறகு தான் சற்று முன் மனதில் நினைத்ததை இப்போது வாய் விட்டு தனக்கு தானே சொல்லிக் கொள்ளுவது போல வேதனையாக சொன்னார், "அப்போ, அப்பா உன்னிடம் காட்டிய கோபத்துக்கு ஓரளவிற்கு என்னுடைய நண்பனும் காரணம். அவன் என்னுடைய நண்பனாக இருப்பதால், நானும் உன்னை விரட்டினதற்கு காரணம் தான். ஹையோ..... பவானி!!! இத்தனை வருடமாக இதை ஏன்மா என்னிடம் சொல்லவில்லை?", என்று,

அண்ணனின் மன வருத்தம் பவானியை முழுமையாக தாக்க, பக்கத்தில் இருந்த மரகத்தின் முகத்தை பார்த்தார். அவரும் கண்ணீரில் கண்களை திளைக்கவிட்டுக் கொண்டிருக்க, பவானி, "அண்ணா, அண்ணா, நீங்க இப்படி எல்லாம் பேசினா எனக்கு கஷ்டமா இருக்கு. எப்போவோ நடந்து முடிந்து போன விஷயத்தை பற்றி இப்போ எதுக்கு மேலும் மேலும் பேசி வருத்தபடணும் . விடுங்க. நம்ம எல்லோருடைய போதாத வேளை, நான் உங்க எல்லோரையும் விட்டு பிரிந்து இருக்கணும் என்று இருந்திருக்கு. இப்போ ஒன்று சேர்ந்தாச்சு இல்லையா? இனிமேல், சந்தோஷ விஷயங்களை மட்டும் தான் பேசணும். சரியா? கடந்த காலத்தை கடந்த காலத்திலேயே வைத்து பூட்டி வைச்சுடலாம்", என்று சமாதானம் செய்தார்.

தங்கை பேசப் பேச மலரத்தொடங்கின சாம்பசிவத்தின் முகம், தங்கை சொன்ன கடைசி வரிகளை கேட்டதும் விகசித்து மலர்ந்தது.

"ரொம்பவும் சரி கண்ணு. இனிமேல் கடந்த காலத்தை பற்றி பேசுவதில்லை. சரிதானே. சந்தோஷ விஷயங்களை மட்டும் தான் பேசணும். அதையும் நீ ஞாபகம் வைச்சுக்கோ. நான் சீக்கிரமே உன்னிடம் ஒரு சந்தோஷ சமாசாரம் பற்றி பேசப் போறேன். ஆனால், அதற்கு முன்னால், கொஞ்சம் மற்ற ஏற்பாடுகள் செய்து விட்டு உன்னிடம் பேசறேன்", என்று பூடகமாக சொன்னார்.

மரகதமும் பவானியும் சாம்பசிவத்தின் பேச்சையும் எண்ணப்போக்கையும் புரிந்து கொள்ள முயற்சி செய்து குறுகுறுப்பாக பார்க்க, தலைமை மருத்துவர், அப்போது தான், ரங்கநாயகி பாட்டியை பரிசோதிக்க வந்தார்.

மூவரும் அவரவர் பேச்சை நிறுத்திவிட்டு, மருத்துவர் பாட்டியின் உடல் நிலையை பற்றி என்ன சொல்லப் போகிறார் என்று கவலையாகவும் ஆவலாகவும் அவரை பார்த்திருக்க,

ஏற்கனவே எடுத்து வைத்திருந்த டெஸ்ட் முடிவுகள் மற்றும் பல்வேறு பரிசோதனையின் முடிவுகளையும் மெடிக்கல் சார்ட்டில் பார்த்துவிட்டு, சாம்பசிவத்திடம், "உள்ளங்கால்களில் உணர்வுகள் சரியாக இருக்கிறது, reflex reactions'உம் நான் எதிர்பார்த்த அளவு இருக்கிறது. ரத்தப் பரிசோதனையில் ரத்தத்தில் சர்க்கரையின் அளவு சற்றே கூடுதலாக இருக்கு, அதனால், அடுத்த ஒரு மாசத்துக்கு பத்தியமாக சர்க்கரை குறைவாக சாப்பிடணும். ஏற்கனவே ரத்தக் கொதிப்பும் இப்போது பக்க வாதமும் வந்ததால், உப்பு ஒரு நாளைக்கு ஏழு கிராமுக்கு மேல் சாப்பிடக் கூடாது. எண்ணெய் மற்றும் கொழுப்பு சத்து இருக்கும் பலகாரங்களும் தவிர்த்திடுங்க. சூப், கஞ்சி இது போன்ற எளிதில் ஜீரணம் ஆகக் கூடியவை தான் சாப்பிடணும். எங்க சீனியர் டையட்டஷியன் வந்து டையட் மெனு

போட்டுக் கொடுப்பார். அடுத்த செக்கப், இன்னும் ஏழு நாளில் வரணும். இங்கே ஹாஸ்பிடலுக்கு தான் வரணும். இன்னும் இருபத்து நான்கு மணி நேரம் observation'ல வைத்திருந்து விட்டு, பேஷண்டை டிஸ்சார்ஜ் செய்துடலாம். நாளைக்கு இந்நேரம் நீங்க உங்க அம்மாவை வீட்டுக்கு கூட்டிட்டு போகலாம். எங்க மருத்துவமனையின் போன் நம்பர் இருக்கு இல்லையா? உங்களுக்கு எப்போது எந்த உதவியோ சந்தேகமோ எழும்பினாலும், உடனே எங்களை தொடர்பு கொள்ளுங்க", என்று சொல்லி விட,

அதற்குள் பாட்டியும் பேச்சு சத்தத்தில் விழித்துவிட்டதால், அவரும் ஒரு முறை, பாட்டியின் basic reflexes சரியாக இருக்கிறதா என்று பார்த்துவிட்டு, நாடித்துடிப்பு, இரத்த அழுத்தம் ஆகியவற்றை சரி பார்த்த பிறகு, "நீங்க நாளைக்கு வீட்டுக்கு போகலாம். வீட்டுக்கு போனாலும், இங்கே செய்வது போல பிசியோதெரபிஸ்ட் சொல்லிக் கொடுத்த உடற்பயிற்சிகள் செய்யணும். அப்பப்போ பேச முயற்சி செய்ங்க. ரொம்ப சிரமப் படணும் என்றில்லை. ஆனால், முயன்று கொண்டே இருக்கவேண்டும். தினம், காலையிலும் மாலையிலும் ஒரு பத்து நிமிடமாவது நடக்க முயற்சி செய்ங்க. இல்லை என்றால், சர்க்கரை கூடுதலாக இருப்பதற்கு Gangrene வந்து விடும்", என்று எச்சரித்தார்.

டாக்டர் பாட்டியிடம் பேசிக் கொண்டிருந்ததை கேட்டுக்கொண்டே அங்கே வந்த கீர்த்திவாசன், பாட்டியின் முன்னேற்றத்திற்கும், நாளை டிஸ்சார்ஜ் செய்யப்போவதை முன்னிட்டும் மிகவும் மகிழ்ச்சியாக நன்றி கூறினான்.

டாக்டர் சென்றதும், "அப்பா, பாட்டி நல்ல படியா தேறி வந்துட்டாங்க. எனக்கு மிகவும் சந்தோஷமாக இருக்கு. உங்களுக்கு ஆட்சேபணை இல்லை என்றால், நம்முடைய நன்றியை தெரிவித்துக் கொள்ளும் விதமாக, இந்த மருத்துவமனையில் இருக்கும் எல்லா பணியாளர்களுக்கும், நாளை மதிய லஞ்ச் நம் செலவில் கொடுக்கவேண்டும் என்று எனக்கு தொனுகிறது. உங்களை கேட்டுக் கொண்டு சொல்லலாம் என்று தான், நான் சீனியர் டாக்டரிடம் அப்போது ஒன்றும் சொல்லவில்லை. உங்களுக்கு ஒன்றும் ஆட்சேபணை இல்லையே அப்பா?", என்று கவலையாக கேட்டான்.

சாம்பசிவமோ, "எத்தனை படித்து பெரிய மனிதனாக ஆனாலும், கம்பெனி எல்லாம் திறமையாக நிர்வாகம் செய்து, பெரியவன் அகாலமாக போய் சேர்ந்த போது, எங்களை உள்ளங்கையில் வைத்து தாங்கினாலும், இன்னமும் எனக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் குணம் மட்டும் போகவில்லையே. நான் தான், கம்பெனிகே MD/சேர்மன் ஆகிவிட்டேனே இனிமேல் உங்களை எதற்கும் எதிர்பார்க்கவேண்டாம் என்று இருக்காமல், இப்போதும் பெரியவர்களை மதிக்கும் பாங்கு இருக்கிறதே!!! என்று மனம் பூரித்துப் போனார். அந்த பூரிப்பின் அடிப்படையில் சற்று முன் பவானியிடமும் மரகதத்திடமும் தான் சொன்ன அந்த சந்தோஷ சமாசாரம் மகனுக்கு கண்டிப்பாக ஒப்புதலாகத் தான் இருக்கும் என்றும் புரிந்து கொண்டார். நாளை அம்மா, வீட்டுக்கு அழைத்து வந்ததும், தங்கையையும் மரகதத்தையும் வைத்துக் கொண்டு இது பற்றி பேசி முடிவெடுத்து விட வேண்டும் என்றும் நினைத்துக் கொண்டார்.

இது போன்ற எண்ணங்கள் மனதின் ஒரு மூலையில் பாயிண்ட் டு பாயிண்ட் டிரைன் போல தடதடத்து ஓடிக்கொண்டிருந்தாலும், வாய் தாமாக, மகன் கேட்டதற்கு உரிய பதிலை சொன்னது, "அதுக்கென்னப்பா, நீ சொல்வது போலவே செய்துடலாம். அதுக்கான ஏற்பாட்டை நீயே கவனித்துக் கொள்வாய் இல்லையா? இதை எல்லாம் நீ என்னிடம் கேட்டுத் தான் செய்யணும் என்றில்லையே ", என்று சொல்லி, கீர்த்திவாசனின் தோளில் தட்டி விட்டு அம்மாவை பார்க்க சென்றார்.

அம்மாவை பார்த்து விட்டு அன்று ஹாஸ்பிடலில் தங்குவது சாம்பசிவத்தின் முறையாகையால், வீட்டிற்கு சென்று குளித்து, இரவு உணவை முடித்துக் கொண்டு வருவதற்காக சாம்பசிவம் கீர்த்திவாசனுடன் வீட்டிற்கு கிளம்ப, அதற்கு முன்னாள் மரகதத்திடமும் பவானியிடமும் தாமோதரன் வந்து திருமணம் பற்றி பேசிவிட்டு சென்றதை குறிப்பிட்டார். "யோசிச்சு சொல்லறேன் என்று சொல்லிருக்கேன். பிள்ளைகள் கிட்டேயும் கேட்கணும். அவங்களுக்கு இஷ்டம் இருந்தால் தான் மேல் கொண்டு பேச முடியும். எப்படியும் சஹானாவுக்கு முதலில் திருமணம் முடிக்காமல் கீர்த்திக்கு கல்யாணம் பேசப் போவதில்லை என்றும் சொல்லி இருக்கேன். நான் சொன்னது சரி தானே?", என்று வினவ,

மரகதம் ஒப்புதலாக தலையை ஆட்டி, "சரியாக தான் சொல்லி இருக்கீங்க. வீட்டில் பெண்ணை வைத்துக் கொண்டு, பையனுக்கு கல்யாணம் பேச என்ன அவசரம்? முதலில் சஹானாவுக்கு தான் பார்க்கணும். பவானி, நீ என்ன சொல்லற?", என்று பவானியிடமும் அபிப்ராயம் கேட்டுக் கொண்டார்.

பவானி ஆமாம், இல்லை என்று எதுவும் சொல்லும் முன்னால், அவருக்கு என்ன பதில் சொல்வது என்ற குழப்பத்தை நிவர்த்தி செய்யும் விதமாக, அப்பா சொன்னதையும் அதற்கு அம்மாவின் பதிலையும் கேட்டுவிட்ட கீர்த்திவாசன் கோபமும் எரிச்சலும் கலந்த குரலில் வார்த்தைகளை கடித்து துப்பி, “அண்ணா இறந்து இவ்வளவு சீக்கிரம் கல்யாணமா? கேட்கவே நாராசமாக இருக்கு. அதிலும் மனோகரனுக்கு சஹானா என்று நினைத்துக் கூட பார்க்க முடியவில்லை. அதே போல, மாதவியை நம்ம வீட்டுக்கு மருமகளாகவும் நினைச்சுப் பார்க்காதீங்க. இதெல்லாம் நடக்கிற காரியமே இல்லை. சஹானாவுக்கும் சேர்த்தே நான் பதில் சொல்லறேன். கண்டிப்பா, சஹானா மனோகரன் திருமணம் சரி வராது. நீங்க அங்கிலிடம் இப்போவே சொல்லிடலாம். ஒஹோ.....இதை பற்றி பேசத்தான் வந்தாரா? நான் கூட இன்று நடந்த விசாரணை பற்றி பேச வந்தாரோ என்று பயந்து விட்டேன்”, என்று கூறி பல்லை கடித்தான்.

சாதாரணமாக இத்தனை கோபத்தை காட்டாத கீர்த்திவாசன், இன்று இந்த விஷயத்திற்கு இத்தனை கோபத்தை காட்டியது, ஆச்சரியப் படுத்த, “உனக்கு இஷ்டம் இல்லை என்றால் மாதவியை உனக்கு கல்யாணம் பேசலை, அதன் போல, சஹானாவிடமும் ஒரு வார்த்தை கேட்டுக்கறேன். அவளுக்கு இஷ்டம் இல்லாத பட்சத்தில் எந்த விதத்திலும் கட்டாய படுத்த மாட்டேன். இதற்குப் போய் உனக்கு ஏன் இத்தனை கோபம் வரணும்?”, என்று அவனை சமாதானப் படுத்த முயற்சிக்க,

“இல்லைப்பா, அந்த மாதவி ஏற்கனவே அடிக்கடி ஆபீஸ்ல என்னோட ரூமுக்கு வந்து வெளியே போகலாமா, டிரஸ் எப்படி இருக்கு... என்றெல்லாம் கேட்டு எரிச்சல் படுத்துவா. நிறைய முறை, இப்படி தனியாக இருக்கும் போது வராதே என்று நான் சொல்லியும் கேட்கறதில்லை. அதே போல தான், மனோகரனும் ஒரு முறை நம் வீட்டுக்கு வந்து சகியிடம் சினிமாக்கு போகலாம், எப்போ பாரு ஏன் வீட்டுக்குள்ளேயே அடைஞ்சு கிடக்கிற என்றெல்லாம் பேசியிருக்கான் போல இருக்கு. இதெல்லாம் தாமோதரன் அங்கிளுக்கு தெரிந்து நடக்கிறதா இல்லையா என்று எனக்கு தெரியாது. உங்களுக்கு மன வேதனை கொடுக்க வேண்டாம் என்று தான் இத்தனை நாள் இதை சொல்லாமல் வைத்திருந்தேன். இப்போ நீங்க கல்யாணம் என்று பேச்சு எடுத்ததால் சொல்லாம இருக்க முடியலை. மன்னிச்சிடுங்கப்பா, எனக்கோ சகிக்கோ மாதவி மேலும் மனோகரன் மேலும் அத்தனை நல்ல அபிப்பிராயம் கிடையாது. அவங்களை திருமணம் செய்துக்கணும் என்று எங்களால் நினைத்துக் கூட பார்க்க முடியவில்லை. தாமோதரன் அங்கிளுக்காகவும், உங்களுக்கும் அவருக்கும் இருக்கும் நட்புக்கு மரியாதை கொடுத்தான் தான், இத்தனை நாள் நான் இதையெல்லாம் பெரிசு படுத்தாமல் கொண்டு சென்றேன்”, என்று உறுதியாக மறுத்துவிட்டு தான் ஓய்ந்தான் கீர்த்திவாசன். நாகரிகம் கருதி கீர்த்தி சொல்லாமல் விட்ட விஷயங்கள் மீண்டும் அவன் மனதில் ஓட தங்கையின் அப்போதைய வேதனையை நினைத்து அவன் கோபம் கட்டுகடங்காமல் பெருகியது.

அதே சமயம் மகனை மாதவி அலுவலகத்தில் தனிமையில் சந்தித்து பேசி இருக்கிறாள் என்ற போது அதை ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடிய மனநிலையில் கேட்டுக் கொண்டாலும், மகனை மனோகரன், வீட்டில் சந்தித்து தொல்லை கொடுத்தான் என்று கேள்விப் பட்டதிலேயே தந்தையின் மனதும் இதுவரை இவர்கள் பேச்சை குறுக்கிடாமல் கேட்டு வந்த மரகத்தத்தின் தாய் மனதும் வெகுவாக சுணக்கம் கொண்டது. அதுவே கீர்த்தியின் எதிர்ப்பை மறு பேச்சில்லாமல் ஒப்புக் கொள்ளவும் செய்தது.

சிறிது நேரத்தில் வீட்டிற்கு சென்ற போது, கீர்த்திவாசன் மூலமாக விஷயத்தை கேள்விப் பட்ட சஹானாவும் அதே போலவே கோபப்பட்டாள்.

“என்னது? மனோகரனோடு கல்யாணம் பேச தாமோதரன் அங்கிள் வந்தாரா?”, என்று அதிர்ச்சியும் திகைப்புமாக கேட்ட சஹானா, உடனே அருவருப்புக்கும் எரிச்சலுக்கும் தாவினாள், “வீட்டுக்கு வந்து சும்மா தொல்லை கொடுத்தது பத்தாது என்று இப்போ கல்யாண பேச்சு வேறயா? தாமோதரன் அங்கிள் தாமாகவே வந்து கேட்டாரா? இல்லை, மனோகரன் கேட்க சொல்லி கேட்டாரா? எதுவாக இருந்தாலும் மனோகரனோடு கல்யாணம் என்பதே நினைக்க முடியலை”, என்று சஹானாவுமே அவளது இயல்பிற்கு மாறான படபடப்போடு பட்டாசாய் பொரிந்தாள்.

“ரிலாக்ஸ் சகி..... அப்படி எல்லாம் நான் இந்த ஏற்பாட்டுக்கு சரி என்று சொல்லிடுவேனா? நான் ஏற்கனவே அப்பாவிடம் இந்த ரெண்டு கல்யாண ஏற்பாடுமே வேண்டாம் என்று சொல்லியாச்சு.”

“ரொம்ப தேங்க்ஸ் அண்ணா, நான் பதில் சொல்லி இருந்தா என்ன சொல்லி இருப்பேனோ, அதை அப்படியே சொல்லி இருக்கீங்க. மனோகரனை என்னுடைய கணவனாக..... ஹோ.... கடவுளே..... எனக்கு நினைக்கவே முடியலை. அதே போல, மாதவி மட்டும் உங்களுடைய மனைவியா வந்தால், நம்ம வீட்டு கதி அவ்வளோ தான். நல்ல வேளை, நீங்க வேண்டாம் என்று சொல்லிட்டீங்க”, என்று மென்மையான அவள் தோள்களை இரண்டு முறை நாகுக்காக குலுக்கிக் கொண்டாள்.

“ஹம்ம்.... தேங்க்ஸ் எல்லாம் இருக்கட்டும். அப்பாவுக்கு உன் வாய் மூலம் பதில் கேட்கணுமாம். நான் உனக்காக சொன்னது போதாது போல, அதனால், நீயே அப்பாவிடம் உன்னுடைய பதிலை சொல்லிடு. தவிர, எனக்கு உன்னுடைய மனம் தெரியாதா என்ன? அந்த மனோகரன் புத்த பகவான் போல ஒரு அவதார புருஷனாக இருந்தாலும் நீ வேண்டாம்னு தானே சொல்லுவ?”, என்று சொல்லி கேலியாக புருவத்தை உயர்த்தினான்.

சிவந்த முகத்தையோ குழைந்த குரலையோ சரி செய்ய முடியாமல், “அது... வந்து..... அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லை..... சும்மா நீங்களா ஏதாவது சொல்லாதீங்க அண்ணா....”, என்று சமாளித்துக் கொண்டிருந்த போது, இளமாறனும் வசந்தமும் அன்று நடந்த விசாரணையை பற்றி கீர்த்திவாசனிடம் சொல்ல அங்கே வந்து சேர, சஹானாவின் கண்கள் இளமாறனை கண்டு விட்டு இன்னமும் குங்கும வர்ணம் பூசிக் கொண்டு கீர்த்திவாசனின் கேள்விக்கு மிக துல்லியமான பதிலை உள்ளங்கை நெல்லிக் கனியாக காட்டியது. இளமாறனின் பார்வையை சந்திக்க முடியாமல் சங்கடமாக பார்வையை திருப்பி கொண்டாள் சஹானா.

சஹானாவின் நாணத்தையோ கீர்த்திவாசனின் கேலியையோ புரிந்து கொள்ள முடியாமல், இளமாறன் திரு திருவென்று விழிக்க, கீர்த்திவாசன் உரத்த குரலில், “வாங்க சார், வாங்க வாங்க, வலது கால் எடுத்து வச்ச வாங்க. தங்கள் வரவு நல்வரவாகுக”, என்று கேலி பேச, இப்போது வசந்தமும் இளமாறனை பார்த்து “என்னாங்க மேட்டர்?”, என்கிறது போல புருவத்தை உயர்த்தினான்.

“நான் போய் எல்லோருக்கும் 12 ரெடியா என்று பார்த்திட்டு, அப்பாவோடு பேசிட்டு வரேன்”, என்று நிலத்தை பார்த்து முணுமுணுத்துவிட்டு ஓடியே மறைந்தாள் சஹானா.

அத்தியாயம் முப்பத்து இரண்டு

கீர்த்திவாசனின் கேலியையோ வசந்தின் கேள்வியையோ இளமாறன் சிறிதும் கவனிக்கவில்லை! எங்கே, சஹானாவின் நாணத்தை பார்த்து அவன் மனதிற்குள்ளும் எத்தனை முயன்றும் கட்டுப் படுத்த முடியாமல் மெல்ல மெல்ல கட்டவிழ்ந்து மணம் பரப்பத் தொடங்கிய மல்லிகை மலரின் நறுமணத்தையும் அதே அளவு செளந்தர்யமும் பூரிப்பும் கொண்ட சஹானாவின் முக லாவண்யத்தை விட்டு கண்களை திருப்ப முடிந்தால் அல்லவோ, மைத்துனனைப் பார்ப்பதற்கு? மைத்துனன் ரெண்டாம் பட்சம் ஆன பிறகு, மேலாளர் நிலையை பற்றி சொல்லவும் வேண்டுமா?

ஆனால் பாருங்கள், சஹானாவின் ஸ்ருங்கார ரசத்தை இளமாறன் ரசனையுடன் பார்த்து ரசிப்பதை பற்றியெல்லாம் கவலைப் படாமல், அவனது கைபேசி ஒலித்தது. எடுத்துப் பார்த்துவிட்டு, குறிப்பிட்ட மருத்துவமனையின் செய்தியை SMS வடிவில் படித்ததும் மெதுவாக தரையிறங்கினான் இளமாறன். முகத்தில் இருந்த மெய்மறந்த பாவனையெல்லாம் துடைத்தெடுக்கப் பட்டு, “இதை நான் எதிர்பார்த்தேன்” என்கிறாற்போல, வசந்தை பார்த்துவிட்டு, அவனிடம் கைபேசியை நீட்டினான். வாங்கிப் படித்துப் பார்த்த வசந்தமும் பெரிதாக அதிர்ச்சி எல்லாம் அடையாமல், “ஹம்ம்.... நான் அன்னைக்கு பார்த்தப்போவே அவனுக்கு பயங்கர அடி. பிழைத்திருந்தாலும், நமக்கு எந்த அளவு உபயோகமான தகவல் சொல்லி இருப்பான் என்பது சந்தேகம் தான். அதனால் தான், நான் நம் வழியிலேயே தகவலை திரட்டிவிட திட்டமிட்டிருந்தேன்”, என்று சொல்ல,

இளமாறனும் அதை ஆமோதிப்பதாக தலையசைத்து, “அந்த விடியோ ரெகார்ட்டை விசாரணையே போதுமே! நமக்கு வேணும்கிற தகவலை கொடுத்தாச்சு. ஆறுமுகம் சிக்கியிருந்தா அவன் மூலம் நடராஜனையும், இதை எல்லாம் செய்ய சொல்லி இவங்க ரெண்டு பேரையும் கொலை பண்ண சொல்லி அனுப்பின அந்த மடையனையும் பிடிச்சிருக்கலாம். ஹம்ம்.... இப்போ..... யாரு இதுக்கெல்லாம் காரணகர்த்தா என்று தெரிந்தும் தகுந்த ஆதாரம் கிடைக்கிற வரை ஒண்ணும் செய்யமுடியாமல் இருக்க வேண்டியிருக்கு”, என்று எரிச்சலாக சொன்னான் இளமாறன்.

குறுக்கே பேசாமல் இவர்கள் பேசுவதை கேட்டுக் கொண்டிருந்த கீர்த்திவாசன், அவர்கள் விளக்கம் சொல்லாமலேயே இது அண்ணா அண்ணி கொலை சம்பந்தப் பட்ட பேச்சு என்று புரிந்து கொண்டான்.

‘யார் அது ஆறுமுகம்? அவனுக்கும் இந்த கொலைகளுக்கும் என்ன சம்பந்தம்? இப்போது அவனுக்கு என்ன ஆயிற்று? விசாரணையின் போது யாரோ மாட்டியது போல சொல்கிறார்களே.... அது யாராக இருக்கும்?’, என்றெல்லாம் அவனது எண்ணக் குதிரை எட்டுத்திக்கும் தறிகெட்டு ஓட, இளமாறனோ

வசந்த்தோ ஏதேனும் சொல்வார்களா என்று அவர்கள் முகம் பார்த்தான். யாரும் ஒன்றும் சொல்கிற வழியாகத் தெரியவில்லை.

அனைவரின் கவனத்தையும் குழந்தைகளின் 'கெக்கெக்கே' என்ற சிரிப்பொலி தான் கலைத்தது. 'இரட்டையரின் சிரிப்பொலி கேட்கும் முன்னே ஆராதனாவின் அழகிய பிரசன்னம் கிடைக்கும் பின்னே' என்று சொல்வது போல, இரண்டொரு நிமிடங்களிலேயே குழந்தைகள் சகிதம் கீழே வந்த ஆராதனாவை பார்க்கும் வரை அங்கே ஒரு விதமான எதிர்பார்ப்பு கலந்த அமைதியே எல்லோரிடமும் இருந்தது.

ஆம், இவர்கள் பேச்சுக் குரல் கேட்டு உள்ளே இருந்து வெளியே வந்து சஹானா வெட்கப் படும் அழகை பார்த்து ரசித்து விட்டு, பாட்டிக்கு உடம்பு சரியில்லாமல் போனதிலிருந்து அவ்வளவாக இங்கே இருக்காத "டிரைவர் இளங்கோவை" பார்த்ததும் அவனிடம் தனியாக இரண்டொரு வார்த்தை அவனது நலத்தை விசாரிக்கலாம் என்று காத்திருந்த "கனிமொழி"க்கும் இவர்கள் பேச்சு குழப்பத்தையே கொடுத்தது. டிரைவரும், செக்ரடரியும் பேசிக்கொள்ளும் பேச்சுபோல இல்லையே என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

இளமாறனும் வசந்த்தும் கிரீத்திவாசனின் கேள்வியான முகபாவனையை கவனித்து, "உங்களோட கொஞ்சம் பேசணும் கிரீத்தி சார். அபௌட் லேட்டஸ்ட் டெவலப்மென்ட்ஸ்", என்று சொல்லி கிரீத்தியின் அலுவலகத்தை குறிப்பாக பார்க்க, கனிமொழிக்கு இத்தனை பூகங்களை கேட்டு, மண்டை வெடிக்கும் அளவு கேள்விகள் பறந்தன. ஒரு டிரைவர்....முதலாளியை.... பெயர் சொல்லி "கிரீத்தி சார்" என்று சொல்கிறானா? இதென்ன ஆச்சரியம்? அப்படி ஒன்றும் இளங்கோவை பார்த்தால் இடம் பொருள் ஏவல் மற்றும் மரியாதை அறியாதவன் போல இல்லையே! வாய் தவறியோ வேண்டும் என்றே மரியாதை குறைவாகவோ பேசிவிட்டான் என்று சொல்லுவதற்கு!

கிரீத்திவாசன், ஆராதனாவை அவசரமாக ஒரு முறை காதலும் ஆர்வமும் கலந்து செல்லக் கொஞ்சலில் முக்கி எடுத்த பார்வை பார்த்துவிட்டு, "உன்னை அப்பறம் கவனிச்சிக்கறேண்டி செல்லம்", என்று டெலிபத்தியில் ஒரு SMS அனுப்பி..... அது "ரிசீவர் நாட் found returned டு தி சென்டர்", என்று வந்ததை பொருட்படுத்தாது "உன்னை எனக்கு தெரியாதா ரது? எத்தனை நாள் இப்படி கண்டுக்காம போகிறேன்னு பார்க்கறேன்", என்று சவால் விட்டு அந்த டெலிபதி குறுந்தகவலை எதிர்காலப் பிரயோகத்திற்காக டிராபிட் மோடில் போட்டு சேமித்து வைத்தான்.

பின்பு, வசந்த்தையும் இளமாறனையும் அவனது அலுவல் அறையின் பக்கம் கை காட்டி உள்ளே செல்லுமாறு சொல்லிவிட்டு, "நான் இதோ ரெண்டு நிமிஷத்துல வந்துடறேன்", என்று சொல்லி அவர்களை உள்ளே அனுப்பி வைத்தான்.

சஹானாவுக்கு பக்கத்தில் நின்று கொண்டு அவளோடு குழந்தைகளின் அழகையும் சேட்டைகளையும் பற்றி மெல்லிய குரலில் கதையளந்து கொண்டிருந்த ஆராதனாவிடம், "ஸ்டேட்ஸ் செக்கிங்", என்று இன்னொரு குறுந்தகவல் அனுப்பிப் பார்க்க, அதுவோ நம் gchat'க்கு போட்டியாக இன்விசிபிள் மோடிலும் "ஐ யாம் பிசி! டோன்ட் டிஸ்டர்ப் மீ!" என்றும் மாறி மாறி டிஸ்ப்ளே செய்தது.

உனக்கு ஆனாலும் குறும்பு கண்ணம்மா! என்னை பார்க்காதது போல இருந்தாலும் நான் உன்னை பார்க்கறதும் இப்படி நினைசிக்கறதும் மட்டும் ரொம்ப சரியா உன்னால புரிஞ்சுக்க முடியுதாக்கும். ஆனாலும், நான் சம்பளம் கொடுக்கிற முதலாளி மட்டும் தான் அப்படின்னு ஒரு கூடை மல்லிப்பூவை என் ஒரே காதில் சுத்துவியோ! - என்றெல்லாம் செல்லம் கொண்டாடி விட்டு, தங்கையிடம் "சகி, உன்னோட கொஞ்சம் பேசணும், என்று சொல்லி அவளை டைனிங் ஹாலுக்கு அழைத்து சென்றான்.

உள்ளே போனதும், மெல்லிய குரலில், "சகி கண்ணா, கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னால, மனோகரன் வேண்டாம்னு சொன்னாலும் உன் மனசுல இளமாறன் இருக்கிறான்..... ஐ மீன் இருக்கிறார் என்று காட்டிவிட்டாய். இளமாறனிடம் உங்க விஷயத்தை பற்றி பேசட்டுமா? நீ ஏற்கனவே பேசியாச்சா? அப்பாவிடம் உங்க கல்யாணத்தை பற்றியும் பேசணுமே..... என்ன சொல்லறே?", என்று அண்ணனாக பொறுப்பாக மட்டுமல்லாமல் வீட்டின் ஒரே பையன் என்ற கடமையிலும் கேட்டான்.

ஆராதனாவிடம் குழந்தைகள் பற்றின பேச்சில் கன்னச் சிவப்பு சரிந்து வந்தது, மீண்டும் கன்னத்து உச்சிக்கு ஏறி செங்கொழுந்தாக சுடர் விட்டு பிரகாசித்தது. "ஐயோ அண்ணா! நீங்க என்ன அதுக்குள்ளே இத்தனை ஸ்பீடா இருக்கீங்க?", என்று திணறியவன், அண்ணன் ஒன்றும் சொல்லாமல், இவளையே பார்த்தவண்ணம் பதிலை எதிர்பாதிருப்பது புரிந்ததும், மெல்லிய குரலில், "அவரிடம் பேசினேன் அண்ணா..... ஆனால், அவர் பணம், காசு, அந்தஸ்து என்று ஏதேதோ காரணம் சொல்லறார். அவர் வெறும் அரசாங்க ஊழியராம். மாச சம்பளக் காரராம். நம்மளவு பணமும்,

வசதியும் இல்லாததால் என்னால் அவர் வீட்டிற்கு வந்து குடும்பம் நடத்த முடியாதாம்..... பச்...இன்னும் ஏதேதோ, நிறைய சொன்னார். ஆனால், ஒன்று மட்டும் நிச்சயம் அண்ணா..... அவர் எத்தனை தான் என்னிடம் இஷ்டம் இல்லாதது போல பேசினாலும், கண்டிப்பாக அவர் மனதில் நான் இருக்கிறேன் என்பது நிச்சயம். இன்று வீட்டிற்கு வந்ததுமே உங்க எல்லோரையும் பார்பதற்கு முன்னால் அவர் என்னை தான் கவனித்தார். வாயால் சொல்லாவிட்டாலும் அவர் பார்வையை சொல்லிவிடுகிறது. தவிர, நம் மனதுக்கு அடுத்தவரின் எண்ண ஓட்டத்தை உணரும் சக்தியும் ஓரளவு உண்டு தானே. சொல்லப் போனால், நானாக அவரை விரும்புகிறேன் என்ற பேச்சை எடுக்கவே இல்லை. அவரே தான், தன்னை மறந்து விடுமாறு சொன்னார். அவர் மனசில் நான் இல்லாத பட்சத்தில் என் மனசுல நான் என்ன ஆசை வளர்த்துக்கறேன் என்றோ என் எண்ண ஓட்டங்களை பற்றின கவலையோ அவருக்கு அவசியமே இல்லையே. அதனால், நாங்கள் இருவரும் பேசிக் கொண்ட அன்று, உங்கள் சந்தேகங்கள் எல்லாம் தீரும் வரை நான் காத்திருக்கிறேன். எனக்கு ஒன்றும் பிரச்சினை இல்லை.... அவசரமும் இல்லை என்று தீர்மானமாக சொல்லிவிட்டேன்.

அதனால், நீங்க இப்போ அப்பாவிடம் பேசவேண்டிய அவசரமோ அவசியமோ இல்லை. மெதுவாகவே பார்த்துக்கலாம்", என்று அண்ணனிடம் முகத்தில் பூத்திருந்த புன்னகை குறையாமல் சொன்னார்.

ஹம்ம்..... உனக்கும் இதே நிலை தானா என்று மனம் பரிதவித்தாலும் தங்கை சொல்வதில் நியாயம் இருப்பதாகவே தோன்றியதால் ஒன்றும் செய்யமுடியாது என்று உணர்ந்து, தங்கையின் தோளில் கை போட்டு அணைத்து உச்சி முகர்ந்து, "ஓகே, நீ சொன்னா சரியா தான் இருக்கும் கண்ணா", என்று நிறைவாக சொல்லி விட்டு வெளியே வந்தான்.

அங்கே கனிமொழியோடு பேசிக்கொண்டிருந்த ஆராதனாவிடம் இப்போதும் பச்சை சிக்னல் கிடைக்காததால் "விட்டுப் பிடிப்போம்", என்ற கொள்கையில், கனிமொழியிடம், "நாங்க உள்ளே பேசப் போகிறோம். எங்க எல்லோருக்கும் டீ போட்டு கொண்டு வர முடியுமா?", என்று கேட்டுவிட்டு தந்தையை அழைத்து வர சென்றான்.

சாம்பசிவம் அலுவல் அறைக்குள் வரும்போதே, "சீக்கிரம் கீர்த்தி, ஹாஸ்பிடலுக்கு போகணும். நான் போன பிறகு தான் அங்கே இருந்து அம்மாவும் அத்தையும் வீட்டுக்கு கிளம்ப முடியும். நேரம் ஆகிட்டே இருக்கு", என்று சொல்லிக் கொண்டே கீர்த்திவாசனுடன் உள்ளே வந்தார்.

ஆனால், அதற்கு முன்னால் டிரைவரும் செக்ரடரியும் எதற்காக அலுவல் அறையில் தன்னுடன் பேச காத்திருக்கிறார்கள் என்ற தந்தையின் குழப்பத்தை உணர்ந்தவன் போல, கீர்த்திவாசன், வசந்தத்தையும் இளமாறனையும் முறையே அறிமுகம் செய்து வைத்தான். "அப்பா, இளங்கோ என்ற பெயருடன் இத்தனை நாள் நம்மிடம் டிரைவராக வேலை பார்த்தார் அல்லவா? இவரது உண்மையான பெயர் வசந்த். உண்மையில் இவர் ஒரு போலீஸ் ஆபீசர். இதோ இவர் இளமாறன். இவரும் போலீஸ் தான். ஆனால் இவரது உண்மையான பெயரே இளமாறன் தான். இவர்கள் இரண்டு பேரும் என்ன காரணத்திற்காக பெயர் வேடம் போட்டு நம்மிடம் வேலை பார்ப்பது போல நடத்தார்கள் என்று இவர்களே சொல்லுவார்கள். கொஞ்சம் உங்களுக்கு அதிர்ச்சி தரக்கூடிய விஷயம் தான் அப்பா. இதை உங்களுக்கு இப்படி சொல்ல வேண்டி இருக்கிறதே என்பது எனக்கு மிகவும் வருத்தமாக தான் இருக்கிறது. ஆனால், இப்போது சொல்லியே ஆகவேண்டிய சூழ்நிலை. ஆகவே, மனதை தைரியப் படுத்திக் கொண்டு கேளுங்கள்", என்று சொல்லி, இதற்கு மேல் வசந்தத்தையும் இளமாறனையும் பேசுமாறு சைகை காட்டி விட்டு அப்பாவின் அருகேஅமர்ந்து கொண்டான்.

வசந்த்தும் இளமாறனும் தங்கள் வசம் இதுவரை உள்ள விவரங்களையும் தகவல்களையும் ஒவ்வொன்றாக சொல்லத் தொடங்கினார்கள்.

ஏற்கனவே கீர்த்திவாசன் கபிலேஷ் மரணம் சாதாரண விபத்தல்ல, திட்டமிட்டு செய்யப் பட்ட கொலை என்று சொல்லி இருந்ததால், சாம்பசிவத்திற்கு அந்த ஒரு அதிர்ச்சி தவிர்க்கப் பட்டிருந்தது. ஆனால், இந்த கொலை தொழில் முறை வன்மத்தினால் செய்யப்பட்டிருக்கலாம் என்பது ஒரு அதிர்ச்சி என்றால், அப்படி கொலை செய்தது அவரது பால்ய நண்பர் தாமோதரனாக இருக்குமோ என்று போலீஸ் சந்தேகப்படுவதை கேட்டதும் இன்னமுமே வலியில் அவர் துடிப்பது நன்றாகவே புரிந்தாலும் வேறு வழியின்றி முழு உண்மையையும் சொல்லி முடித்தார்கள். கீர்த்திவாசன் இளமாறனையும் வசந்தத்தையும் பேசவிட்டு விட்டு மௌனமாக அப்பாவின் அருகில் உட்கார்ந்து கொண்டு, அவரது இரு கைகளையும் பிடித்துக் கொண்டு தேறுதல் கூறுவது போலஅழுத்திக் கொடுத்தான்.

மகனுக்காகவும் மருமகளுக்காகவும் அழுது கண்ணீரில் கரைவது போதாது என்று இப்போது நண்பனின் நம்பிக்கை துரோகத்தை எண்ணியும் நொந்து கொண்டு இருந்தவருக்கு கீர்த்திவாசனின் மௌன தேறுதல் பசித்தவனுக்கு பால் பாயசம் அளித்தது போல மனதை நிறைத்தது.

எல்லா விவரங்களையும் சொல்லி முடித்த வசந்த், "சார், இதெல்லாவற்றையும் இப்போ உங்களிடம் சொல்லும் காரணம் என்னவென்றால், இன்று நாங்கள் செய்த நேரடி விசாரணையில் கிட்டத்தட்ட குற்றவாளியை நெருங்கிவிட்டதாகவே நினைக்கிறோம். ஆனால், நாங்கள் மிகவும் நம்பியிருந்த ஆறுமுகத்தின் வாக்குமூலம் பெறமுடியாமல் அவன் ஒரு விபத்தில் சிக்கி இறந்துவிட்டான். இந்த ஆறுமுகம் என்பவனும் நடராஜன் என்பவனும், அடிக்கடி சந்தித்துக் கொள்பவர்கள். அதனால், இப்போது ஆறுமுகம் இறந்துவிட்டான் என்று தெரியவந்தால் நண்பனை பார்க்க கண்டிப்பாக மாறுவேடத்திலாவது நடராஜன் இங்கே வருவான். அவன் அப்ப்ரூவர் ஆகும் பட்சத்தில் அவனை வைத்து குற்றவாளியை நெருங்கிவிடலாம்", என்று திட்டங்கள் தீட்டி,

இளமாறன், "அதுவரை நாங்கள் உங்களிடம் கேட்பதெல்லாம் ஒன்று தான். உங்களுக்கு இந்த கேஸ், விசாரணை பற்றின விவரங்கள் தெரியும் என்பது போல காட்டிக் கொள்ளவேண்டாம். எப்போதும் போல, இருங்க. அதே சமயம், அவர்களில் யாரையும் உங்கள் குடும்பத்தவர்களிடம் நெருங்கவும் விடவேண்டாம். நாங்கள் முடிந்தவரை கண்காணித்துக் கொண்டும் இருக்கிறோம். ஆனால், அவர்கள் அடுத்து யாரை குறிப்பாக தாக்கப் போகிறார்கள் என்றோ யாரை பணயக் கைதியாக உபயோகப் படுத்தப் போகிறார்கள் என்றோ எங்களால் கணிக்க முடியவில்லை. ஆகவே, உங்கள் தரப்பில் இருந்தும் நீங்கள் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டியது அவசியமாகிறது. உங்கள் தாயாரை மருத்துவமனையில் இருந்து வீட்டிற்கு அழைத்து வரப் போவது மிகவும் நல்ல விஷயம். ஏனென்றால், வீட்டில் இன்னும் சிறப்பாக அவரை எங்களால் கண்காணிக்க முடியும்", என்று இப்போதைய சூழ்நிலையை அவருக்கு விளக்கமாக எடுத்துரைத்தான்.

இளமாறனும் வசந்த்தும் கூறிய விவரங்களை கவனமாக கேட்டுக் கொண்டவர், யோசனையாக "அப்படி என்றால், நான் இப்போ கீர்த்திவாசனை MD /சேர்மன் ஆக அமர்த்த நினைத்திருப்பதால் கீர்த்திக்கு தான் முதல் ஆபத்தா? இல்லை, நானும் எங்கள் கம்பெனியின் ஷேர்களை தாமோதரனிடம் இருந்து திரும்பக் கேட்டிருக்கிறேனே, அதனால், நான் தான் அவர்களது அடுத்த குறியா?", என்று திகைப்பாக கேட்டவர், திரும்பி தனது கைகளை அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த கீர்த்திவாசனை பார்த்தார். பின்பு, "ராஜா மாதிரி இருந்த ஒரு பிள்ளையை ஏற்கனவே பரிகொடுத்துட்டேன். உன்னையும் பலி கொடுக்க எனக்கு தெம்பில்லையப்பா. அவர்களுக்கு என்ன தான் வேண்டும்? கம்பெனியில் பதவியா? இல்லை என் சொத்தில் பங்கா?", என்று தவிப்பாக கேட்டார். எதைக் கேட்டாலும் கொடுத்துவிடுவேன்!!!! என் குடும்பத்தை விட்டால் போதுமே! என்ற பரிதவிப்பு அதில் தெரிந்தது.

சற்று நேரம் ஒன்றும் சொல்லாமல் இருந்த கீர்த்திவாசன், "அப்பா, அங்கிளை பொறுத்தவரை என்னை நீங்கள் சேர்மனாக ஆக்குவது ஒரு பெரிய பிரச்சினையாக அவர் நினைக்கவில்லை. ஏனென்றால், அவர் மகள் மாதவியை எனக்கு கல்யாணம் செய்துவைத்தீர்கள் என்றால், எப்படியும் இந்த குடும்பத்தில் அவர் மீண்டும் நுழைந்து விடலாம் என்று கணக்கு போடுகிறாரோ என்னவோ. அதே போல, நம் சகியை அவர் மகன் மனோஹரனுக்கு திருமணம் செய்து வைத்து விட்டால் அதன் மூலமாகவும் இந்த குடும்பத்தில் ஒரு ஸ்திரமான பிடியை ஏற்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்று தான் அவர் நினைக்கிறார். (இந்த செய்தியை கேட்டதும் அங்கே இருந்த நால்வரில் ஒருவருக்கு சர்வாங்கமும் அதிர்ந்து போய்விட்டது என்று நான் தனியாக சொல்லவும் வேண்டுமோ! வாசகப் பெருமக்கள் அதை ஊகித்திருக்க மாட்டீர்களா என்ன?)"

கீர்த்திவாசன் மேலே எதுவும் சொல்லும் முன்னால், ஒரு கையை தூக்கி போதும் என்பது போல சைகை காட்டிய சாம்பசிவம், தொண்டையில் அடைத்த துக்கத்தை கஷ்டப்பட்டு விழுங்கி, "அவனை எத்தனை நம்பினேன்? அதற்கு எனக்கு கிடைத்த பரிசு இது தானா? எப்போது என் மூத்த மகனுடைய அகால மறைவுக்கு அவன் காரணமாக இருக்கமுடியும் என்று சந்தேகம் வந்துவிட்டதோ, பிறகு அவனுடைய பிள்ளைகளை என் மருமகளாகவோ மருமகனாகவோ நினைத்தும் பார்க்க முடியாது", என்று சொல்லி சிறிது நேரம் யோசித்தார்.

பிறகு பக்கத்தில் இருந்த தொலை பேசியை எடுத்து, தாமோதரனின் கை பேசியின் எண்களை அழுத்தினார். அடுத்த பக்கம், தாமோதரனின் குரலை கேட்டதும், "தாமோதர், நீ சொன்ன விஷயத்தை பற்றி பிள்ளைகளிடம் பேசினேன். இந்த காலத்து பிள்ளைகள் இல்லையா? நம்மை விட முன்னேறி விட்டார்கள். இரண்டு பேருமே ஏற்கனவே அவரவர் மனதுக்கு பிடித்தவர்களை தேர்ந்தெடுத்துவிட்டதாக சொல்லி விட்டார்கள். அதற்கு மேல் என்னால் வற்புறுத்த முடியவில்லை. அதனால், நீ கேட்டபடி கல்யாண உறவு என்பது இப்போதைக்கு நடக்காது போலிருக்கு. அதை

உன்னிடம் சொல்ல தான் இப்போது அழைத்தேன். சரி..... நான் இப்போது அம்மாவை பார்க்க கிளம்பிக் கொண்டு இருக்கிறேன். பிறகு பேசுகிறேன் தாமோதர். வைத்துவிட்டுமா?", என்று எதிர்முனையில் நண்பன்(!?) பேசுவதற்கு வாய்ப்பே கொடுக்காமல் பேசி முடித்து தொலைபேசியின் இணைப்பை துண்டித்தார்.

இவர் தொலை பேசியை எடுத்து தாமோதரனுக்கு இணைப்பை போட்டதுமே ஆச்சரியத்துடனும் கூர்மையாக செதுக்கப்பட்ட கவனத்துடனும் இளமாறன் இன்னொரு கார்ட்லெஸ் ரிசீவரை வைத்து எதிர்முனையில் பேசுவதையும் கேட்க தொடங்கி இருந்தான். இருவருக்குமே வேறு இடத்தில் மனம் சென்று விட்டது என்றதும், "திரு திரு வென்று முழிப்பது முன்னூறு விதம்" என்று சொல்வது போல, வாயடைத்து விழித்துக் கொண்டு நின்று விட்டான்.

சாம்பசிவத்தின் பேச்சை மட்டும் கேட்ட வசந்த் திகைத்து நின்று விட்ட இளமாறனின் கைகளில் இருந்து ரிசீவரை வலுக்கட்டாயமாக எடுத்து, "பேசி முடிச்சிட்டாரு", என்று கேலியாக கூறி இணைப்பை துண்டித்தான்.

எதிர்முனையிலும் சாம்பசிவத்தின் இந்த பதிலை கேட்டு ஒரு பெரிய ரணகளம் தொடங்கியது. வெற்றிகரமாக தொடங்கியவர் செல்வி மாதவி, அதை அடக்கப்பட்ட வெறியோடு பார்த்து மேலும் மேலும் கொதித்துக் கொண்டிருந்தவர் திரு மனோகரன் அவர்கள்.

அத்தியாயம் முப்பத்து மூன்று

அன்று இளமாறனும் வசந்ததும் பேசிவிட்டு சென்ற பின்பு, சாம்பசிவம் பலத்த யோசனையில் இருந்தார். அவ்வப்போது, முகத்தில் தென்பட்ட வருத்தமும் வேதனையும் அவரிடம் யாருமே அணுகிப் பேச முடியாத அளவு கனத்த திரை போல அவரை மற்றவரிடமிருந்து விளக்கி வைத்தது.

தட்டில் இருந்து என்ன உணவை எடுத்து எப்படி சாப்பிட்டோம் என்கிறது கூட உணரமுடியாத அளவு அவர் யோசனையின் பிடியில் இருந்ததை பார்த்துவிட்டு, அவர் கை கழுவும் இடத்தில் இருந்து வெளியே வந்ததும் கீர்த்திவாசன், "அப்பா, இன்று உங்களுக்கு அதிர்ச்சி மேல் அதிர்ச்சி அப்பா. மன உளைச்சல் ரொம்ப இருக்கும். உங்களுக்கு நல்ல ஓய்வு தேவை அப்பா. இன்று நீங்கள் வீட்டிலேயே இருந்து ரெஸ்ட் எடுங்களேன். நான் ஹாஸ்பிடலுக்கு போய் பாட்டி கூட இருக்கிறேன்", என்றான்.

அதை கேட்டுக் கொண்டு பின்னாலேயே வந்த ஆராதனாவும், "ஆமாம் மாமா, உங்களை பார்த்தால் உடம்பு சரியில்லை போல தெரிகிறதே. ஃப்ளூ போல தெரிகிறதே. ஒரு பாராசிட்டமால் போட்டுக் கொண்டு படுத்தீர்கள் என்றால் சரியாகிவிடும். நான் பாட்டியுடன் இன்று இருக்கிறேன்", என்று சொன்னாள்.

சாம்பசிவம் இருவரிடமும், "ஹே.... எனக்கொண்ணும் இல்லை. நான் கொஞ்சம் யோசனையில் இருக்கிறேன். அவ்வளவு தான். சொல்லப் போனால், நாளை ஒரு முக்கியமான முடிவு எடுக்கணும். அதற்கான சாதக பாதகங்களை எல்லாம் அலசிக் கொண்டு இருக்கிறேன். அதற்கு சரியான ஒப்புதல் கிடைக்க வேண்டுமே என்ற கவலை. மற்ற படி என்னுடைய உடம்பிற்கு ஒன்றும் இல்லை. நீங்கள் இருவரும் வீணாக கவலை படவேண்டாம்" என்று சொல்லி, கீர்த்தியின் தோளை தட்டினார்.

கீர்த்தி அப்பாவின் கையை பிடித்துக் கொண்டு, "உங்களுடைய அந்த முடிவு முக்கியமானதாகவும் மிகவும் பெரிய முடிவாகவும் தான் இருக்கவேண்டும். உங்களுக்கு என்ன விதமான ஒப்புதல், யார் யாரிடம் வேண்டும் என்று சொல்லுங்கள் அப்பா, நான் எப்படியாவது வாங்கி வந்துவிடுகிறேன். நீங்கள் அதற்காக அலைந்து திரிந்து கஷ்டப் படவேண்டாம்", என்றான் ஆதரவாக.

"நீ இப்படி சொல்வதே பெரிய பலமாக இருக்கிறதடா கண்ணா. ஒப்புதல் தானே, பவானியும் மரகதமும் தான் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும். எதிர்ப்பு என்று வந்தால் முக்கியமாக உங்கள் இருவரிடமும் தான் எதிர்பார்க்கிறேன்", என்று சொல்லி ஆராதனாவையும் கீர்த்தியையும் பார்க்க,

இருவருக்கும் ஒரே சமயத்தில் ஒரே விதமான சந்தேகம் வந்து நேரெதிர் உணர்வுகளை ஏற்படுத்தியது. ஆர்வத்தையும் விரிந்த புன்னகையையும் பிரம்ம பிரயத்தனத்துடன் கட்டுப் படுத்திக் கொண்ட கீர்த்திவாசன், "உங்க முடிவுக்கு நான் எனப்பா எதிர்ப்பு சொல்லப் போகிறேன்? பெரியவர், நீங்கள்

எடுக்கும் எந்த முடிவும் சரியாக தான் இருக்கும் என்று எனக்கு தெரியும். அதை ஒரு நாளும் நான் எதிர்க்க மாட்டேன்", என்று ஆத்மார்த்தமாக தன்னுடைய முழு ஒப்புதலையும் வழங்கினான்.

இப்படி வெளிப்படையாக ஒப்புதலையும் வழங்க முடியாமல், மாமாவின் எதிர்ப்பு இருக்குமோ என்கிற சந்தேகத்தையும் உடைக்க முடியாமல், திண்டாடித் தவித்த ஆராதனா, ஏதுவும் சொல்லாமல் மௌனமாக இருக்க, சாம்பசிவம், "என்னம்மா? நீ ஒண்ணும் சொல்லலையே? மௌனம் சம்மதம் என்று அர்த்தம் எடுத்துக் கட்டுமா?", என்று கேட்டார்.

அப்போது தான் அவர் கூறிய முதல் வரியை நினைவிற்கு கொண்டு வந்து, "அம்மாவிடமும் மாமியிடமும் ஒப்புதல் வாங்கவேண்டும் என்று சொன்னீர்களே மாமா? வாங்கிவிட்டீர்களா? என்ன சொன்னார்கள்?", என்று பேச்சை திசை திருப்பினான்.

இதற்கெல்லாம் ஏமாந்துவிட்டால் அவர் சாம்பசிவம் அல்லவே? இத்தனை வருடம் வெற்றிகரமாக தொழில் நடத்தி குடும்பத்தையும் கட்டிக் காத்தவரால், ஆராதனாவின் நழுவல் புரிந்து கொள்ள முடியாதா என்ன? "அதையெல்லாம் நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன் அம்மா. நீ உன்னுடைய கருத்தை சொன்னால் போதும்", என்றார்.

நானும் இதற்கெல்லாம் லேசில் அசைந்து கொடுக்க மாட்டேன் என்கிறாற்போல, "நீங்கள் இன்னும் விவரம் என்னவென்றே சொல்லவில்லையே மாமா. வெறுமனே ஒப்புதல் மட்டும் கேட்டால் நான் என்னவென்று அர்த்தம் எடுத்து எதற்கென்று ஒப்புதல் கொடுப்பது?", என்று எதிர்கேள்விகேட்டான்.

"ஹப்பா, ஒரு இன்ச் கூட விட்டுக் கொடுக்க கூடாதாக்கும். இப்படியே பிடிவாதமா இரு நீயி. உன்னை எப்படி தான் நான் சமாளிக்க போறேனோ தெரியலை", என்று மனதிற்குள் செல்லமாக அலுத்துக் கொண்டான் கீர்த்திவாசன்.

அவன் மனதில் நினைத்தை சாம்பசிவம் அப்படியே கூறினார், "ஹம்ம்.... என்ன ஏது என்று விவரம் தெரிந்தால் தான் சம்மதம் சொல்லுவியோ? சரி, நான் மரகதத்திடமும் பவானியிடமும் முதலில் பேசிவிட்டு வருகிறேன். அது தான் முறை. அதற்கு பிறகு, உன்னிடம் பேச வருகிறேன். நான் நினைத்தது நடந்தால், மகனே, உன் பாடு திண்டாட்டம் தான்", என்று ஆராதனாவில் தொடங்கி முடிக்கையில் கீர்த்திவாசனுக்கு ஒரு சின்ன எச்சரிக்கையோடு முடித்துக் கிளம்பினார்.

ஆராதனா முறைக்கிறாளோ என்ற கவலையை அவசரமாக ஒதுக்கிவிட்டு, "வாங்கப்பா, நானே உங்களை கொண்டு போய் விட்டுடறேன்", என்று கூறி அவரை அழைத்துக் கொண்டு கிளம்பினான்.

அவர் காரில் ஏறமுன், வேகமாக அங்கே வந்த சஹானா, "அப்பா, சாப்பிடும் போது உங்க முகமே சரியில்லை. சரியா சாப்பிட்டீங்களோ இல்லையோ. ராத்திரி பசிக்கப் போகுது. இந்தாங்க கொஞ்சம் வாழைப்பழமும், பிளாஸ்க்கில் டியும் வைத்திருக்கேன். பசிச்சா சாப்பிட்டுக்கோங்க. இந்த ஐ பாட்'டுல நல்ல நல்ல மெடிடேஷன் செஷன்ஸ் இருக்கு. போட்டு கேட்டீங்க என்றால், உங்களுக்கு மனசுல என்ன சோர்வு இருந்தாலும் சரியாகிடும் அப்பா", என்று கூறி கையோடு கொண்டு வந்திருந்த சிறு சாப்பாட்டு கூடையையும், ஐ பாட்'டையும் கொடுத்தான்.

அவள் கன்னத்தை தட்டி, "தேங்க்ஸ்டா செல்லம்", என்று சொல்லி, அவள் நெற்றியில் முத்தமிட்டு, "குட் நைட் கண்ணா, நல்லா தூங்கு", என்று சொல்லி அவளை உள்ளே அனுப்பி விட்டு அவரும் காரில் ஏறிக் கொண்டார். வெளி கேட்டை அடையும் முன், அவர் சொன்ன, "அவ்வளவு பெரிய போலீஸ் ஆபீசர், நம்ம வீட்டுல டிரைவராக வேலை பார்த்திருக்கிறாரா? ஹம்ம்..... நாம் பிசினெஸ் உலகத்துலையே இருக்கிறோம் போல. இந்த மாதிரி போலீஸ், விசாரணை, கொலை, குற்றவாளி என்கிறதெல்லாம் நமக்கு ஜீரணிக்க கொஞ்ச நேரம் எடுக்கும் என்று நினைக்கிறேன்", என்று சொன்னதற்கு பிறகு வேறொன்றும் சொல்லாமல் சீட்டில் நன்றாக சாய்ந்து கொண்டு கண்ணை மூடிக் கொண்டார்.

அதைக் கேட்ட கீர்த்திவாசனும், "ஆமாம் அப்பா, நானும் உங்களை போல தான் தொடக்கத்தில் தண்ணீரில் இருந்து வெளியே எடுத்து விடப் பட்ட மீன் போல தான் திண்டாடி விட்டேன். நானுண்டு என்னுடைய லெக்சர்ஸ், புக்ஸ், ஸ்டூடெண்ட்ஸ் உண்டு என்று இருந்தவன், அண்ணன் இறந்த துக்கம் மறைவதற்குள், இப்படி வேறு வேறு உலகங்களுக்கு தள்ளப் பட்டுட்டேன் அப்பா. எனக்கும் இந்த போலீஸ், விசாரணை என்கிறதெல்லாம் புரியவே சில நாட்கள் ஆகியது. ஆனால், என்ன ஆனாலும் சரி, அண்ணனை கொன்றவர்களுக்கு சரியான தண்டனை கிடைக்கவேண்டும் என்ற ஒரே ஆத்திரத்தில் தான், போலீசின் எல்லா திட்டங்களுக்கும் சரியென்று சொன்னேன். நானும் அவர்களை போல யோசிக்க கற்றுக் கொண்டேன். தொடக்கத்தில் அப்படி யோசிப்பது கொஞ்சம் கஷ்டமாக இருந்தாலும்

போக போக பழகி விட்டது. அவர்களிடம் இருந்து நான் கற்றுக் கொண்ட ஒரே தாரக மந்திரம் – யாரையுமே நம்பாதே என்கிறது தான். ஒரு ப்ரோஃபெஸ்ஸராக இது போன்ற விஷயங்களில் அறிமுகம் இல்லாதவனாக இருந்தவனுக்கு எல்லோருடைய எல்லா வார்த்தைகளையும் சந்தேகிப்பது என்கிறது லேசில் வரவில்லை. ஆனால், உறக்கம் விழித்த பிறகு தான் கண் திறக்க வேண்டும் என்று எத்தனை பெயரால் இருக்க முடியும்? சிலர், வலுவில், உறக்கம் தெளியாமலேயே கண் திறந்து அன்றைய வேலையை தொடங்குவது போல நானும் வலுவில் எழுப்பப்பட்டேன் அப்பா”, என்று மனதில் உள்ளதை எல்லாம் அப்பாவுடன் பேசிக் கொண்டு வந்தான்.

வாய் திறந்தல்ல, அவருடைய மனதோடு மௌன மொழியில்.

மருத்துவமனையில் பாட்டியின் அறையில் இவர்களுக்காக காத்திருந்த அம்மாவையும் அத்தையையும் அழைத்துக் கொண்டு, அப்பாவிடம் நூறு முறை, “அப்பா, உங்களுக்கு ஏதாவது முடியலை போல இருந்தால், உடனே எனக்கு ஒரு போன் அடிங்க. நான் வந்துடறேன். எப்படியும் நாளை பாட்டியை வீட்டுக்கு அழைச்சிட்டு போய்டுவோம் தானே. நான் விடிகாலையிலேயே வந்துடறேன்”, என்று கவலையாக சொல்லி அப்பாவை பார்த்தான்.

“அதெல்லாம் எனக்கு ஒண்ணும் இல்லைன்னு தான் சொல்லறேனே கீர்த்தி. நீ ஒண்ணும் கவலைப்படாதே”, என்று சொல்லிவிட்டார்.

இதை கேட்ட மரகதமும் பவானியும், “என்ன ஆச்சு? உடம்பு சரியில்லையா? அப்போ ஏன் ராத்திரி வேளையில் தூக்கத்தை கெடுத்துக் கொண்டு இங்கே இருக்கணும். நாங்க பார்த்துக்க மாட்டோமா?”, என்றெல்லாம் அடுத்தக் கட்ட கேள்விக் கணைகளை துவக்க, “அடாடா, நீங்க எல்லோரும் கிளம்புங்க சொல்லறேன்”, என்று குடும்ப தலைவராக அவர்களை அதிகாரமாக பேசி அனுப்பி விட்டு, அம்மாவோடு உட்கார்ந்து கொண்டார்.

அத்தையை அவர்கள் வீட்டில் விட்டு விட்டு, ஆனந்துக்கு ஒரு ஹலோ சொல்லி, ஆனந்தின் அப்பா வழி பாட்டிக்கும் ஒரு வணக்கம் சொல்லிய பிறகு அங்கிருந்து கிளம்பி அம்மாவை அழைத்துக் கொண்டு வீடு வந்து சேர்ந்தான்.

பேச்சு சுவாரசியத்தில் இவர்கள் வந்தது கூட தெரியாமல், ஆராதனாவும் சஹானாவும் குழந்தைகள் அறையில் பேசிக் கொண்டிருப்பதை கண்டதும், அப்படியே சென்று விடலாமா என்று தோன்றிய எண்ணத்தை, மரகதம் மாமி தான் மாற்றினார்.

“ஓ..... நீங்க ரெண்டு பெரும் இங்கே தான் இருக்கீங்களா? நான் ஒரு நிமிஷம் குளிச்சிட்டு வந்துடறேன். ஹாஸ்பிடல் அழுக்கு. அப்படியே குழந்தைகள் அறையில் வர முடியாது”, என்று சொல்லிவிட்டு, இரவில் உறங்கப் போகும் முன் குடிக்க ஏதாவது வேண்டுமா என்று கேட்கவந்த கனிமொழியிடம், “சூடா கொஞ்சம் பால் மட்டும் கொண்டு வாம்மா”, என்று சொல்லி அவர் அறைக்கு குளிக்க சென்றார்.

குளித்துவிட்டு அவர் வந்த போது கீர்த்திவாசனும் உடை மாற்றி முகம் கை கால் கழுவி, குழந்தைகள் அறைக்கு வந்தான். அடுத்த அரை மணி நேரம் ஊர் வம்பு என்றும் இல்லாமல், யாரையும் நோகடிக்கும் படியான கேலிப் பேச்சோ மட்டும் தட்டும் பேச்சோ இல்லாமல், அவரவர் கேட்டு, பார்த்து, படித்த சுவையான நிகழ்ச்சிகளையும் துணுக்குகளையும் பேசிக்கொண்டிருக்க, தொடக்கத்தில் தயக்கமாக ஒன்றும் பேசாமல் இவர்கள் பேசுவதை கவனித்துக் கொண்டிருந்த ஆராதனாவும் பிறகு மெல்ல மெல்ல வாய்ப் பூட்டு கழன்று பேச்சில் பங்கெடுத்துக் கொள்ளதொடங்கினாள்.

பால் எடுத்துக் கொண்டு வந்த கனிமொழியும் சஹானாவின் வற்புறுத்தலின் பேரில் அவர்களோடு பேச அமர்ந்துகொள்ள, கலகலப்பாக சென்ற அடுத்த அரை மணி நேரமும் எல்லோருக்குமே அவரவர் மன இறுக்கம் தளரும் விதம் அமைந்தது.

#####

மருத்துவமனையில் தாயின் அருகே அமர்ந்த சாம்பசிவமோ அன்னையின் கையை பிடித்துக் கொண்டு, “அம்மா, நான் ஒரு முடிவு எடுத்திருக்கேன். அது பற்றி உங்க யோசனை சொல்லுங்கம்மா. இது பற்றி மரகதம் ஒன்றும் சொல்லமாட்டாள் என்ற நம்பிக்கையில் யாரிடமும் கேட்காமலேயே இந்த முடிவை எடுத்திருக்கேன். உங்களுக்கும் சந்தோஷமாக தான் இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.....”, மகன் கூறக் கூற தாயின் முகம் அருகிருந்த சாளரத்தை தாண்டி உள்ளே வந்த நிலவொளியில், வயதையும் வயோதிகத்தையும் மீறிய நிம்மதியில் சம்மதத்தை தெரிவித்தார். ஆனால், உடனேயே ஏதோ நினைவில் கவலையாக “ப.....பவா.....”, என்று திணற, சாம்பசிவம் புரிந்தவராக, “பவானியை

சம்மதிக்க வைக்கவேண்டியது என்னுடைய பொறுப்பு அம்மா. இன்று மட்டும் அல்ல, எதிர்காலத்திலும் நம்ம எல்லோரும் சேர்ந்தே இருக்கணும் என்றால் இது தான் சிறந்த வழி என்று தோணுது", என்று கூற, மீண்டும் தாயின் முகத்தில் யோசனை படர்ந்தது. ?என்னம்மா? வேறே ஏதாவது உங்களுக்கு தோணுதா?", என்று கேட்க, ரங்கநாயகிப் பாட்டி, இல்லை என்பது போல தலையை குறுக்கும் நெடுக்குமாக ஆட்டிவிட்டு, கண்களை மூடிக் கொண்டார்.

அம்மாவின் கைகளை தடவிக் கொடுத்தபடி சாம்பசிவமும் தனது மனதில் உள்ள விருப்பத்தை எல்லாம், சிறு குழந்தைக்கு சொல்லுவது போல, உற்சாகத்தோடு சொல்ல, ஆங்காங்கே மகன் சொல்லுவதை ஆமோதித்து, ஆங்காங்கே யோசித்து, ஆங்காங்கே உற்சாகமாகி, அவ்வப்போது கண்களில் கண்ணீர் திரள கேட்டுக் கொண்டார். பிறகு, தன்னை தூக்கி எழுப்பி விடுமாறு சொல்லி, மகனின் மடியில் தலை வைத்து படுத்துக் கொண்டார். சாம்பசிவத்திற்கு கண்களில் கண்ணீர் திரண்டு விட்டது. "அம்மா, எத்தனை நாட்கள் சிறு பிள்ளையாய் இருந்த போது உங்கள் மடியில் நான் உட்கார்ந்து படுத்து, விளையாடி இருப்பேன். இன்று உங்களை என் மடியில் அதே போல சாய்த்து வைத்திருக்கிறேன்", என்று நினைத்துக் கொண்டார்.

@@@@@@@@ அடுத்த நாள் காலை வழக்கம் போல, மரகதமும் பவானியும் வந்துவிட, சாம்பசிவம் வீட்டிற்கு கிளம்பினார். இப்போதும், வீட்டுக்கு திரும்பிப் போகும் வழியில், காரை ஒட்டி வந்த கிரீத்திவாசனுடன் ஒரு வார்த்தையும் பேசவில்லை. அமைதியாக யோசித்த படி வந்தவர், திடீரென நினைவு வந்தவராக, "கிரீத்தி, நீ எப்போ ஆபீஸ் கிளம்புவ? முடியும்னா, ஆபீஸ் போகிற வழியில் வக்கீல் வீட்டில் என்னை இறக்கி விட்டுடு. எனக்கு கொஞ்சம் வேலை இருக்கு", என்று சொல்லி முதல் ஆச்சரியத்தை அவனுக்கு கொடுத்தார்.

ஆனால், அப்பா எது செய்தாலும் சரியாக இருக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் கிரீத்திவாசனும் எதுவும் கேட்காமல் அப்பாவை அங்கே அழைத்து சென்று கொண்டு விட்டபின், அவர் வேலை முடியும் வரை காத்திருந்து மீண்டும் அழைத்து வந்தான்.

@@@@@@@@ அன்று மாலை தலைமை டாக்டர் வந்து ரங்கநாயகிப் பாட்டியின் உடல்நிலை முன்னேற்றத்தை இன்னொரு முறை பரிசோதித்த பின், வீட்டிற்கு அழைத்து செல்லலாம் என்று சொல்லி, அடுத்த வாரம் செக்கப்பிற்கு அழைத்து வரும் படி, அறிவுறுத்தி, உட்கொள்ள வேண்டிய மாத்திரை மற்றும் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டிய மற்ற விவரங்கள் என்று எல்லாவற்றையும் சொன்ன மருத்துவர்,

பாட்டியிடம், "உங்களை உள்ளங்கையில் வைத்து தாங்க உங்கள் குடும்பத்தவர்கள் இருக்காங்க. இவர்கள் கவனிப்பில் நீங்க முழுமையா தேறி வந்துடுவீங்க என்று நம்பிக்கை இருக்கு. மனசை நிம்மதியா வைச்சுக்கோங்க. எதையும் மனசில போட்டு அழுத்திக்காதீங்க. எல்லாவற்றையும் கடவுளுடைய கையில் விட்டு விட்டு நீங்க நிம்மதியா இருங்க. சரியா?", என்று புன்னகையோடு கூறி சாம்பசிவத்திடமும் கிரீத்திவாசனிடமும் கை குலுக்கி விடை பெற்றார்.

மரகதம், அங்கே இருந்தபோது பாட்டியை கவனித்துக்கொண்ட நர்ஸ்களுக்கு, அவர்களின் வயதிற்கேற்றார்போல, புடவையோ, சரிதார் துணி வகையோ எடுத்துக் கொடுத்து அவர்களின் நன்றியை தெரிவித்துக் கொண்டார்.

வீட்டிற்கு கிளம்பும் போது, பவானி, "அண்ணா, நானும் கிளம்பறேன். அப்பப்போ போன் பண்ணுறேன். அம்மாவுக்கு எப்படி இருக்கு என்று சொல்லுங்க. தினமும் வீட்டை அப்படியே போட்டு விட்டு வந்து இங்கே அம்மாவோடு இருந்து விட்டேன். முழு வேலையையும் அங்கே அதை தான் பார்த்துக்கிட்டு இருக்காங்க. வீட்டில் மேல் வேலைக்கு மருதாயி இருந்தாலும், ரொம்ப நாளைக்கு அத்தையால் தனியா சமாளிக்கிறது என்கிறதெல்லாம் கஷ்டம். இத்தனை நாள் எப்படியோ கழிச்சிட்டார். இனிமேலும் அவரையே பார்த்துக்க சொல்லறதெல்லாம் தப்பு. அதுனால, நான் கிளம்பறேன்", என்று நீளமாக சொல்லிவிட்டு அங்கிருந்தே கிளம்பப் பார்த்தார்.

கிரீத்திவாசன் அவசரமாக, "அத்தை, அதெல்லாம் நாம் வீட்டுக்குப் போய் பேசிக்கலாமே", என்று சொல்ல,

மரகதம் முன் வந்து, "பவானி, நான் உங்க மாமியாரிடம் பேசறேன். அதெல்லாம் அவர் ஒன்னும் தப்பா நினைக்க மாட்டார். வேண்டும் என்றால், சமையலுக்கு ஒரு முழு நேர ஆளை போட்டுடலாம்", என்றெல்லாம் நாத்தனாருக்கு ஐடியா கொடுக்க, ஒரு "ஷ்....." உடன் எல்லோரையும் பேசாமல் இருக்க சொல்லிவிட்டு, சாம்பசிவம் தங்கையிடம், "பவானி, நீ சொல்வது எல்லாம் சரியான காரணங்கள் தான். ஆனால், நான் இப்போ ஆனந்தை அங்கே நம் வீட்டுக்கு தான் வர சொல்லி இருக்கிறேன். அவனும் பாட்டியை பார்க்க வரவேண்டும் என்றான். இன்று தான் எப்படியும் டிச்சார்சு செய்துவிடுவார்களே, அங்கேயே

வந்து பாட்டியை பாரு என்று சொல்லி இருந்தேன். அதனால், நீயும் அங்கே வா, ஆனந்த் கிளம்பும் போது, அவனோடு திரும்ப வந்துடலாம். இப்போ, கிர்த்தி மட்டும் தான் கார் எடுக்கறான். நான் ஒட்டியே வெகு காலம் ஆகியாச்சு, தவிர, இப்போ சென்னை டிராபிக்கில் ஒட்டவும் பயமாக இருக்கு. இத்தனை நாளாக நம்மிடம் டிரைவராக வேலை பார்த்த இளங்கோவும் இப்போது நம்மிடம் இல்லை என்கிற நிலையில், கிர்த்தி தானே உன்னை கொண்டு விடணும். உன்னை ஆட்டோவிலோ, டாக்சியிலோ அனுப்ப தயக்கமா இருக்கு. இத்தனை நாள் வேறு விதம். இனிமேல், அப்படி முடியாது. அதனால், இதற்கு மேல், ஒன்றும் மறுப்பு சொல்லாமல் அங்கே வா", என்று வித விதமாக வாதாடி, வரக்கூடிய பிரதிவாதங்களோடு போராடி, தங்கையை சம்மதிக்க வைத்தார்.

வீட்டை நெருங்க நெருங்க கற்சிலையாக அமர்ந்து கண்களில் திரளும் கண்ணீரை யாரும் அறியாமல், மறைக்க அரும்பாடுபட்டு, தனக்குள்ளே பெரும் போராட்டத்தில் ஆழ்த்திருந்த பவானியை எல்லோருமே ஒரு வித தவிப்போடு தான் பார்த்திருந்தனர். அவருக்காக பரிதாபப் பட்டால், அதை அவர் எப்படி எடுத்துக் கொள்ளுவாரோ என்கிற கவலையில் எதுவும் சொல்லாமல் இருந்தனர்.

நல்லபடியாக உடல்நலம் தேறி வீடு வரும் "பெரியம்மாவை" வரவேற்கவும், இத்தனை வருடங்களாக வீட்டை விட்டுப் போய் முதல் முதலாக வீடு திரும்பும் இந்த வீட்டின் மகாலட்சுமி பவானியை இருபத்தைந்து வருடங்கள் கழித்து வரவேற்கும் விதமாகவும் ஆரத்தி கரைத்து வைத்துக் கொண்டு நாகம்மா முகம் முழுவதும் மகிழ்ச்சியில் பூரிப்போடு காத்திருந்தார்.

வீட்டை அடைந்ததும், மெயின் கேட்டை தாண்டி, உள்ளே சென்று போர்டிகோவில் நிற்க, எல்லோரும் இறங்கிய பின்னரும் பவானி இம்மியும் அசைய முடியாமல் உட்கார்ந்திருந்தார்.

சாம்பசிவமே தங்கையின் அருகில் இருந்த கார் கதவை திறந்தவர், தங்கையை பாசமாக பார்த்து, ஒரு கவரை நீட்டினார். இறுக்கத்தில் இருந்து மீண்டு வரமுடியாமல், "என்னது இது?", என்று கேட்ட பவானியிடம், "வாங்கி பிரிச்சு பாரு", என்று மட்டும் சொன்னார்.

பிரித்து பார்த்த பவானியோ அதிர்ச்சியில் கையில் இருந்த காகிதங்களை நழுவ விட்டு, அத்தனை நேரம் கட்டிக் காத்த அழுகையும் இறுக்கமும் வெடித்துக் கொண்டு வர, "அண்ணா..... என்னது இது?", என்று அலறினார்.

"ஷ்..... பவானி, என்ன ஆச்சு இப்போ? நியாயப் படி இதில் பாதி உனக்கும் சொந்தம் தானே. பூர்வீக சொத்தில் மகன், மகள் இருவருக்கும் சம பங்கு உண்டு தானே. அப்பாவே செய்திருக்க வேண்டும். செய்திருந்தால் இத்தனை வருடங்கள் நீங்கள் அனுபவித்த பணக் கஷ்டங்கள் தவிர்க்கப் பட்டிருக்கலாம். உன்னை திரும்பவும் பார்த்ததில் இருந்தே எனக்கு மிகவும் உறுத்திக் கொண்டிருந்த விஷயம் இது. சொத்தை பாதியாக பிரிப்பது என்பது நான் இன்று நேற்று எடுத்த முடிவில்லை. உன்னை ஹாஸ்பிடலில் பார்த்த அன்றே எடுத்த தீர்மானம் தான். வாங்கிக்கோம்மா, வா, இந்த வீடும் மற்ற எல்லா சொத்துகளும் இனிமேல், உணர்வு பூர்வமாக மட்டும் இல்லாமல், சட்ட பூர்வமாகவும் உனக்கும் சரி பாதி உண்டு. ப்ளீஸ் பவானி, வாங்கிக்கோ. கடந்து போன மன வருத்தத்தையும் மனக் கஷ்டத்தையும் கடந்த காலத்தோடு வைத்துக் கொள்ளலாம். இனிமேல் எதிர்வரும் வருங்காலத்தில் நிறைய நிறைய சிரிச்சு சந்தோஷமாக இருக்கலாம்மா. வாங்கிக்கோ.....", என்று வாதத்தில் தொடங்கி வற்புறுத்தலில் பயணித்து கெஞ்சலில் முடித்தார்.

அண்ணனின் கெஞ்சல் குரலில் மனம் இளகிய பவானி காரை விட்டு கீழே இறங்க, சாம்பசிவத்தை சுற்றி நின்று இவர்கள் பேச்சு வார்த்தையை கேட்டுக் கொண்டிருந்த மற்ற எல்லோருமே ஆச்சரியமாகவும் நெகிழ்ச்சியாகவும் மௌனமாக இருந்தனர். அம்மா என்ன நினைக்கிறாரோ என்ற கவலையில் மாமாவிற்கு நன்றி தெரிவிக்கும் ஆசை இருந்தாலும், வாய்விட்டு ஒன்றும் சொல்லாமல் அம்மாவின் முகம் பார்த்து காத்திருந்தாள்.

அதிலும் அம்மாவிற்கு நடந்த அநீதியையும் அப்பாவின் மேல் சுமத்தப்பட்ட அபாண்டத்தையும் கேள்விப் பட்டதில் இருந்து பல வித எண்ணங்களில் அலைப் பட்ட ஆராதனாவின் மனது, இன்று முதல் முறையாக சாந்தப்படுத்தப்பட்டு, மாமாவின் மேல் மரியாதையும் பாசமும் வர வைத்தது. மரியாதை வருவதற்கு சொத்தை தான் கொடுக்கவேண்டும் என்று அல்ல, ஆனால், அப்படி கொடுப்பதன் மூலம், அம்மாவிற்கு இந்த வீட்டில் அளிக்கப்படும் மகள் என்ற அங்கீகாரமும், குடும்பத்தில் ஒருத்தி என்ற அந்தஸ்தும் முக்கியமாகப்பட்டது. எல்லாவற்றையும் விட முக்கியமாக, இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்னால், தந்தையால் இழைக்கப் பட்ட அநீதியை மகன் வந்து நிவர்த்தி செய்தார் என்கிறது, வலித்த இதயத்தை வருடி விட்டது போல இருந்தது.

இரண்டொரு நிமிடங்களுக்கு பிறகு, அம்மா எதுவும் எதிர்மறையாக சொல்லாததால், தைரியமாக தன் எண்ணங்களை அப்படியே மாமாவிடம் சொல்லி அவரை முதல் முதலாக அணைத்துக் கொண்டாள் ஆராதனா, “மாமா, உங்களுக்கே தெரியும், எங்களை பொறுத்தவரை இந்த சொத்து, பணம் காசு என்கிறதெல்லாம் ரெண்டாம் பட்சம் தான். ஆனால், அப்பா மேல் அநியாயமாக பழி சுமத்தப் பட்டு, அம்மாவையும் அவமானப் படுத்தி, வீட்டை விட்டு அனுப்பின கதையை நான் கேட்ட போதெல்லாம் நான் ரொம்பவும் மனம் வருத்தப் பட்டிருக்கேன். இப்படி ஆகிட்டதே என்று. ஆனால், இந்த குடும்பத்தை பொறுத்தவரை அம்மாவும் உங்களை போலவே அதன் இன்னொரு வாரிசு என்று காட்டிட்டங்க மாமா. என்னுடைய சந்தோஷத்தையும் நிம்மதியையும் சொல்ல வார்த்தைகளே இல்லை. அம்மா, இந்த சொத்துக்களை ஏற்றுக் கொள்ளலை என்றால் கூட எனக்கு கவலை இல்லை”, என்று கூறி அவளது மகிழ்ச்சியை தெரிவித்துக் கொண்டாள்.

கிட்டத்தட்ட, அதே போன்ற மனநிலையில் இருந்தவன், கிரீத்திவாசன். அப்பாவை கட்டி பிடித்து முத்தம் கொடுக்க வேண்டும் போல இருந்தது. ஆயிரம் சமாதானங்கள் பாச வார்த்தைகள் சொல்லவேண்டியதை அப்பாவின் இந்த ஒரு செயல் ஒரே நொடியில் செய்துவிட்டதே. வெறுமனே வாய் வார்த்தையாக தாத்தா செய்ததற்கு வருந்துகிறோம் என்று சொல்வதை விட இது தான் சரியான வழி. ஆனால், அராதனா இதை சரியாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமே..... உன்னுடைய பணம் யாருக்கு வேண்டும் என்று மீண்டும் முறுக்கிக் கொள்ளாமல் இருக்க வேண்டும்..... இப்போது நீ என்ன சொல்லப் போகிறாய் பெண்ணே!

சட்டென, அப்பாவிடம் சென்று, “அப்பா, இந்த வீட்டிலும் சொத்திலும் மட்டும் அல்ல அப்பா, கம்பெனியிலும் அதைக்கு பங்கு கொடுக்க வேண்டும். சரி பாதியாக, ஐம்பது பர்சென்ட் பங்குகள், அதோடு ஷேர் ஹோல்டர் மீட்டிங்கில் ஓட்டளிக்கும் உரிமை எல்லாமே அதைக்கு கொடுக்கவேண்டும். நியாயப் படி அதுவும் தாத்தாவின் சொத்து தானே”, என்று தன் எண்ணத்தை சொன்னாள்.

சாம்பசிவத்தின் மகிழ்ச்சி வெளிப்படையாக தெரிந்தது. “கண்டிப்பா செய்யலாமடா ராஜா, இந்த வீடும், மற்ற சொத்துக்களும் உனக்கும் பங்கு உண்டு தானே. ஆனால், உங்க யாரிடமும் கேட்கலையே என்ற கவலை இருந்தது. எதிர்ப்பு சொல்ல மாட்டீர்கள் என்றாலும் கேட்கவில்லையே என்று குறையாக நினைக்க கூடாதே என்ற கவலை.....”,

தன் எண்ணங்களை வெளியிட்டவரை இடை வெட்டினான், “தேவையே இல்லை அப்பா, நீங்க செய்தால், அது சரியாக தான் இருக்கும் என்று எனக்கு எப்போதுமே நம்பிக்கை உண்டு. நீங்கள் சொல்வது நூற்றுக்கு நூறு சரி அப்பா, இந்த எல்லா சொத்திலும் அதைக்கும் பங்கு உண்டு தானே. அதைக்கு நடந்ததை கேள்விப் பட்டதில் இருந்து இந்த செல்வா சுகங்களை அனுபவிக்கும் போது ஒரு குற்ற உணர்வு இருந்தது அப்பா, உரிமை உள்ள இன்னொருவருக்கு கொடுக்காமல் நாம் மட்டும் அனுபவிக்கிறோமோ என்று.... தாத்தாவின் முடிவிற்கு நாம் யாருமே பொறுப்பல்ல என்றாலும், அப்படி தோன்றிக் கொண்டு தான் இருந்தது. அது இன்று தீர்ந்தது”, என்று உறுதியாக சொன்னான் கிரீத்திவாசன்.

கிரீத்தியிடம் இருந்து கண்களை நகர்த்தி, மனைவியை பார்த்த சாம்பசிவம், “மரகதம், உன்னிடமும் நான் ஒரு வார்த்தை கேட்டிருக்கணும். நீ ஒன்றும் மறுத்துவிடமாட்டாய் என்ற நம்பிக்கையில் பிறகு சொல்லிக் கொள்ளலாம் என்று விட்டுட்டேன். உனக்கு நான் சொத்தை கொடுப்பதில் ஒன்றும் வருத்தம் இருக்காது என்று தெரிந்தாலும், சொல்லவில்லையே என்ற வருத்தம் இல்லையே”, என்று கேட்டார்.

“என்னங்க இது? உண்மைய சொல்லணும்னா எங்க யாருக்கும் தோன்றாத ஒன்று உங்களுக்கு மட்டும் தோன்றி இருக்கே என்று நானே பொறாமையில் இருக்கேன். வா பவானி!!! இது உன்னுடைய வீடு, வலது காலை எடுத்து வச்சி வாம்மா.....”, என்று கூறி நாத்தனாரை அணைத்து உள்ளே நடத்தி சென்றார்.

பாட்டியை வில் சேரில் உட்கார்த்தி வைத்து உள்ளே தள்ளிக் கொண்டு சென்ற கிரீத்திவாசன் அங்கே தயக்கத்தோடு நின்றிருந்த ஆனந்திடம், “வா ஆனந்த், என்ன அப்படி தள்ளி நின்னுட்டு இருக்க. வா வா, உங்க அம்மா சின்ன வயசுல உபயோகப்படுத்தின ரும் எங்க இருக்கு என்று காட்டறேன் வா. இப்போ புத்தகங்கள் வைக்கிற அறையாக உபயோகப் படுத்தறோம். பாட்டி ருமுக்கு பக்கத்துலையே தான் இருக்கு. வா, வா, அங்கே அதை சின்ன வயசுல ஸ்கூலுல வாங்கின மெடல்ஸ், எடுத்துக்கிட்ட போட்டோஸ் எல்லாமே இருக்கு. பார்க்கலாம் வா”, என்று அவளது தயக்கத்தை உடைக்கிற விதமாக உற்சாகமாக சொல்லி கூட்டிச் சென்றான்.

“அப்படியா அத்தான்? அம்மா எதுல மெடல் வாங்கி இருக்காங்க? ஸ்போர்ட்ஸ்லையா? எங்க கிட்ட சொன்னதே இல்லையே!”, என்று ஆவலாக ஆனந்த் தொடர, தேங்க்ஸ் என்ற பார்வையை தாங்கி ஆராதனா பார்த்ததை கண்டுகொள்ளாமல், “பேச்சுப் போட்டி, மனனப் போட்டி மற்றும் விவாதப் போட்டி (டிபேட்) என்று நிறைய தலைப்புகளில் பரிசு வாங்கி இருக்காங்க, ஆனந்த். கம்பராமாயணம், திருக்குறள் என்று நம்முடைய இலக்கிய வகைகளில் அத்தை கரைச்சு குடிச்சிருக்காங்க போல”, என்று அவனுக்கு பதில் சொல்லிக் கொண்டே வந்தான்.

இருந்தாலும் மனதின் ஓரத்தில், அப்பா, நேற்று பேசிய போது, தான் நினைத்தது வேறு இப்போது நடந்திருப்பது வேறு, என்ற எண்ணத்தை மட்டும் ஒதுக்க முடியவில்லை. கிட்டத்தட்ட அதே போன்ற எண்ணத்தில் தான் ஆராதனாவும் இருந்தான். ஆனால், அவன் அப்படி நினைத்துவிட்டு ஒரு நிம்மதி மூச்சு விட்டதை கீர்த்தி அறியவில்லை அல்லவா?

அதே போல, ஆராதனாவின் நிம்மதி மூச்சையும் மரகதம் அறியவில்லையே! பவானியிடம், “பவானி, நீயும் ஆனந்தும் தான் கடைசி. ஆராதனா தான் முதலில் இந்த வீட்டுக்கு வந்தா. அவளை அப்போவே எங்க கீர்த்தி இங்கே கூட்டிட்டு வந்துட்டான், பார்த்தியா?”, என்று அவர் ஒரு அர்த்தத்தில் சொல்ல,

கீர்த்திவாசனும் ஆராதனாவும் அதற்கு ஆளுக்கொரு அர்த்தம் கற்பித்துக் கொண்டு திக் திக் திக்கினர். கீர்த்தியுடையது ஆர்வம் + ஆசை = (திக் திக்) ஸ்கொயர்..... ஆராதனாவுடையது (ஆர்வம் + ஆசை)கியூப் - (பயம் + பிடிவாதம்) ஸ்கொயர் = திக் திக்....

விசுவாசம், வளர்த்த பாசம் என்று உணர்வுகளின் மொத்தக் குவியலாக நாகம்மா நின்று தாயையும் மகளையும் அருகருகே நிறுத்தி, ஆரத்தி எடுத்து, மகிழ்வோடு உள்ளே அழைக்க, நிறைவான மகிழ்ச்சியோடு பவானி தாயுடனும் தமையனுடனும் உள்ளே சென்றார். ஹாலில் பெரிதாக மாட்டப் பட்டிருந்த தந்தையின் படத்தை பார்த்ததும் ஒரு கணம் நின்றவர், மெல்ல அருகே சென்று இரு கையையும் கூப்பி தலை தாழ்த்தி அப்பாவை வணங்கி அவர் பாதத்தை கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டார்.

அனைவரும் நெகிழ்ச்சியாக பார்த்துக் கொண்டிருக்க, சாம்பசிவம் தங்கையின் அருகே வந்து தொண்டையை கணைத்து, அம்மாவிற்கு கேட்காத மெல்லிய குரலில், “எத்தனை வருத்தம் இருந்தாலும் அம்மாவுக்கு எதிரே அப்பாவை விட்டுக் கொடுக்காமல், நீ வணங்கியது ரொம்ப சந்தோஷம் பவானி. என்னதான், உன் விஷயத்துல பிடிவாதம் காட்டினார் என்று அப்பாவிடம் அம்மா வருத்தமாக இருந்தாலும், அவரை யாராவது உதாசீனப் படுத்தி இருந்தால் அம்மாவால் தாங்கி இருக்கவே முடியாது. அதை புரிந்து விட்டு கொடுத்ததற்கு நன்றிடா”, என்றார்.

பவானி தலை சாய்த்து, லேசாக சிரித்த குரலில், “அஹா..... என் அப்பாவை நான் வணங்க தனியாக ஏதாவது காரணம் இருக்கவேண்டுமா? வேறு யாரையும் திருப்திபடுத்தறதை விட, என்னுடைய அப்பாவிடம் எனக்கு எப்போதுமே மரியாதை குறைந்ததில்லை. என்னுடைய கணவரையும் அவர் என் மேல் வைத்த அன்பையும் கொச்சை படுத்திட்டாரே என்ற வருத்தம் தான் இருந்ததே ஒழிய ஒரு நாளும் என் தந்தையை நான் வெறுத்ததில்லை. தவிர, இப்போ தான் வாசலில் பழையதை எல்லாம் மறந்துடனும் என்று எனக்கு யாரோ சொன்ன ஞாபகம். அது யாரு என்று தெரியுமா அண்ணா?”, என்று கேட்டு சிரித்து விட்டு, அண்ணியிடம் சென்றார்.

எல்லோரும் நிறைவாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் உரையாடிக் கொண்டிருக்க, வெகு நேரமாக அங்கே சஹானாவை காணாது, கீர்த்திவாசனுக்கு உறுத்தியது. வாசலில் வந்து இறங்கிய போதே அத்தையையும் பாட்டியையும் வரவேற்க, சஹானா வருவாள் என்று எதிர்பார்த்த கீர்த்தி அவளை காணாது, ஒரு வேளை உள்ளே ஏதேனும் முக்கிய வேலையாக இருக்கிறாளோ என்று நினைத்தான். ஆராதனா கூட குழந்தைகளை, ப்ராமில் படுக்க வைத்து பாட்டியை வரவேற்க வந்து விட்டாளே.

சஹானாவை இன்னமும் காணோம் என்றால், என்ன காரணமாக இருக்கும் என்று எண்ணி குழம்பிய கீர்த்திவாசன், பாட்டியை அவருடைய அறையில் படுக்க வைத்து, திரைகளை நீக்கி, வெளிச்சம் வரும் படி வசதி செய்துவிட்டு, அம்மாவும் அத்தையும் நாகம்மாவின் உதவியோடு பாட்டியின் தேவைகளை கவனித்துக் கொள்ளுவர் என்ற நம்பிக்கையில் கனிமொழியை தேடி சென்றான்.

“கனி, சஹானா எங்கே? மாடியில் இருக்காளா? உடம்பு சரியில்லையா? அத்தையெல்லாம் வரும்போது, கீழே இருப்பா என்று எதிர்பார்த்தேனே”, என்று கவலையாக கேட்டான்.

“ஹம்ம்.... ஏற்கனவே மாமியார் பேய்க் கோலம்; இன்னும் கெட்டா அலங்கோலம்கிற மாதிரி, அந்த மனோகரன் கடன்காரன் (இந்த இடத்தில் கனிமொழி இரு கைகளையும் இணைத்து நெட்டி

முறிப்பதுபோல நேயர்கள் கற்பனை செய்து கொள்ளுமாறு பணிவன்புடன் கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிறார்கள்) போன் பண்ணி இருந்தான். நான் பெரியம்மா வருவதற்குள் விருந்து சமையல் செய்கிற அவசரத்தில் போன் எடுக்கவில்லை. சஹானா அம்மாவே எடுத்தாங்க. இந்த கடன்காரன் என்ன சொன்னானோ தெரியல, குரல் உடைஞ்சு, கண்ணெல்லாம் கலங்கி, விசும்பிட்டே மாடிக்கு போய்ட்டாங்க. நீங்க வந்து இறங்கின சத்தம் கேட்டுட்டு அவங்களுக்கு சொல்ல நான் மாடிக்கு போய் இருந்த போது, அப்போவும் அழுதுட்டு தான் இருந்தாங்க. சரி, அத்தையம்மா வரும்போது அழுத கண்ணும் சிவந்த மூக்குமா சஹானாம்மா வந்து நிக்க வேண்டாமே என்று தொந்திரவு செய்யாம வந்துட்டேன்”, என்று தகவல் சொன்னாள் கனிமொழி.

வாழ்க்கையில் அன்று வரை அடைந்திராத ஆத்திரத்துடன், கை முஷ்டிகள் இறுக, பல்லைக் கடித்தான் கீர்த்திவாசன். கேட்டுக் கொண்டே அங்கே வந்த ஆராதனா, “ஓ..... அப்போ வந்த போன் கால், மனோகரனுடையதா? இதை ஏன் அப்போவே சொல்லலை கனி? நான் சஹானாவோடு ஆறுதலுக்கு இருந்திருப்பேனே. தனியா அவனை விட்டிருக்க மாட்டேனே”, என்று தவிப்பாக சொல்லிவிட்டு கீர்த்திவாசனிடம், “ம்ம்.....வாசு, நான் போய் சஹானாவோடு உட்கார்ந்துக்கறேன். உங்களுக்கு வேறு முக்கிய வேலை இருந்தால் கவனிக்க போங்க”, என்று சொல்லி அனுப்பிவிட்டு சஹானாவை சமாதானப் படுத்த விரைந்து சென்றாள்.

அவளுக்கு நன்றி கூறக் கூட தோன்றாமல், அவனது அலுவல் அறைக்கு சென்ற கீர்த்திவாசன், அப்பாவிடம் தன் தாமோதரன் விஷயத்தில் எடுத்த முடிவை சொன்னான். இப்போதைக்கு அந்த கம்பெனி MD /சேர்மன் நீ தான். நீ எடுக்கும் எந்த முடிவிற்கும் நான் ஒப்புக் கொள்கிறேன்”, என்று சொன்ன தந்தையிடம், “ மிக்க நன்றியப்பா”, என்று சொல்லி கிளம்பி சென்றான்.

சிறிது நேரத்தில் தாமோதரன் வீட்டு வாசலில் காரை நிறுத்திவிட்டு, வயதிற்கு மதிப்பளித்து தாமோதரனிடமே பக்குவமாக விஷயத்தை சொல்லி, ஆனால் உறுதியாக, “அங்கிள், எப்போ மனோகரன் இது போன்ற தொல்லை கொடுக்க தொடங்கிட்டானோ, அதற்கு பிறகு, அவனை கம்பெனியில் வேலையில் வைத்திருப்பதை கூட நான் விரும்பவில்லை. தயவு செய்து புரிந்து கொள்ளுங்கள். உங்களை நோக்கிக் வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் சொல்லவில்லை. ஆனால், என் தங்கையின் நிம்மதியும் மகிழ்ச்சியும் எனக்கு முக்கியமாக இருப்பதில் தவறில்லையே? அதனால், மனோகரனை டைரெக்டர் பதவியில் இருந்து நீக்கி இருக்கிறேன் என்கிறதை அவனுக்கு தெரியப்படுத்துங்கள். உங்களுக்கு கௌரவக் குறைவு வந்து விடக் கூடாது என்று தான் இத்தனை நாளும் நான் ஒன்றும் சொல்லாமல் இருந்தேன். தயவு செய்து, மாதவியையும் என்னை திருமணம் செய்துகொள்ளும் எண்ணத்தில் எங்கள் வீட்டிற்கு தொலை பேசியில் இனிமேல் அழைத்து தொல்லை கொடுக்க வேண்டாம் என்றும் சொல்லிவிடுங்கள். மனோகரன் இனிமேல் சஹானாவை தொந்திரவு செய்தால், நான் கண்டிப்பாக போலீசில் சொல்லுவேன் என்றும் சொல்லிவையுங்கள்”, என்று சொல்லி வெளியே வந்தான்.

தந்தையின் அறைக்கு வெளியே குரோதத்துடன் நின்றிருந்த மனோகரனும்; அதிர்ச்சியிலும், அவமானத்திலும், அழுகையிலும் நின்றிருந்த மாதவியும் உள்ளே கீர்த்திவாசன் பேசியதை கேட்டுவிட்டதை ஊர்ஜிதம் செய்ததால் அவர்களிடம் ஒன்றும் பேசாமல், மனோகரனிடம் ஒரு கேவலமான பார்வையை மட்டும் பதிலாக்கி அலட்சியப் படுத்தி வெளியேறினான்.

ஆனால், அன்று மாலை பாட்டியின் வருகையை குறித்து செகியூரிட்டி மேஷர்சும் மேலும் சில விவரங்களும் பேச வந்த இளமாறனிடம் மனோகரன் தொலை பேசியில் சஹானாவை தொந்திரவு படுத்தியதை கேள்விப் பட்டதும் இளமாறனும் கிட்டத்தட்ட அதே போல கொதிப்படைந்தது கீர்த்திவாசனுக்கு அந்த நேரத்திலும் ஆறுதலாக இருந்தது.

“இளமாறன், நான் உடனே போய் தாமோதரன் அங்கிளை பார்த்து, மனோகரனின் அலுவலகப் பதவியை நீக்கிவிட்டதாக சொல்லிவிட்டேன். இனிமேல் எந்தவிதத்திலாவது சஹானாவை தொந்திரவு படுத்தினால் போலீசுக்கு போவேன் என்றும் சொல்லி இருக்கேன். ஆனாலும், மனதின் ஓரத்தில் ஏதோ ஒரு பயம் இருக்கிறது. ஒருவேளை இத்தனையையும் மீறி அவன் மீண்டும் அவனை தொந்திரவு படுத்தினால் என்ன செய்வது? அதிலும் இன்று போன் செய்தது போல இல்லாமல் அவன் வெளியே எங்கேயும் செல்லும் போது அவன் அவனை தொந்திரவு படுத்தினால், அவனை கையும் களவுமாக பிடிக்கும் படியாக லிசனிங் டிவைஸ் ஒன்றை நீங்கள் சஹானாவுக்கு கொடுக்க முடியுமா? அப்படி ஒன்று கொடுத்தால், அவன் சஹானாவை தனியாக சந்திக்க முயற்சி செய்து தொந்திரவு கொடுத்தால், அவன் பேசுவதை இந்த லிசனிங் டிவைஸ் பதிவு செய்யும் தானே! அதை வைத்து நான் போலீஸ் கம்பளைன்ட் கொடுப்பேன். இப்படி அவனை வருத்தப்படுத்துகிறவனை சும்மாவே விடக் கூடாது”, என்று ஆத்திரமாக சூளுரைத்தான்.

கீர்த்திவாசன் சொன்னதை கவனமாக கேட்டுக் கொண்ட இளமாறன், “நான் நாளையே ஒரு லிசனிங் டிவைசுடன் வருகிறேன்”, என்று சொல்லி அறையை விட்டு வெளியே வந்தான்.

டைனிங் ஹாலில் கனிமொழி சாப்பாடு மேசையை சுத்தம் செய்து கொண்டிருப்பதை பார்த்த இளமாறன், “கனி, மனோகரன் இங்கே அடிக்கடி போன் செய்து சஹானாவிடம் பேசுவானா?”, என்று விசாரித்தான். மனதுக்குள், இது மனோகரனின் எண்ணப் போக்கை அறிந்து கொள்வதற்காக நடத்தும் விசாரணை என்று நூறு முறை சொல்லிக் கொண்டாலும் ஆத்திரம் அடங்க மறுத்தது தான் நிஜம்.

“க்கும்..... அதுக்கென்ன? முன்னெல்லாம் ரொம்ப பேசுறது இல்ல.....இப்போ தான் என்னவோ திடீரென்று அப்படியே குத்தால அருவி கணக்கா பாசம் கூரைய பொத்துகிட்டு கொட்டுது. அதுலயும் வேலைக்கும் போக தொடங்கினப்புறம் தான் அந்த ஆளு இந்த வீட்டுக்கு மருமகனா வரணும்னு கனா காண ஆரம்பிச்சிட்டாரு..... அல்பத்துக்கு வாழ்வு வந்தா அர்த்த ராத்திரியில் கொடை புடிக்குமாம், அது மாதிரி..... இந்த மறை கழண்ட கேசுக்கெல்லாம் நல்ல ப்ரெஸ்டிஜு வந்ததும் தலை கால் புரியல்”, என்று கூறி விரல்களை இன்னொருமுறை நொடித்தான்.

“சரி, தேங்க்ஸ் கனி. நான் கிளம்புறேன்”, என்று சொல்லி கிளம்பினான்.

“ஒரு நிமிஷம். அந்தாளு தான் போன் பண்ணுவாரே தவிர, சஹானாம்மா ஒரு முறை கூட அந்தாளு கூட பேசணும்னு விருப்பப்பட்டு போனதில்லை. அந்தாளை கண்டாலே ஒதுங்கிடுவாங்க”, என்று கூறி இளமாறனை கவலையாக பார்த்தான்.

“உங்க சின்னம்மாவை பற்றி நான் தப்பாவே நினைக்கலை கனி. போதுமா?”, என்று கேட்டான் லேசான சிரிப்புடன்.

பதிலுக்கு தயாராக மலர்ந்த சிரிப்புடன், “நீங்க தப்பா நினைக்க மாட்டீங்க என்று தெரியும். இருந்தாலும், இந்த லூசு சும்மா சும்மா போன் பண்ணுதில்லையா? அதுனால தான் தெளிவுபடுத்திடலாம்னு”, என்று விளக்கிவிட்டு, தயக்கமாக மெல்லிய குரலில் “உங்க ஃபிரண்டு இளங்கோவை எங்க கொஞ்ச நாளா காணோம்?”, என்று கேட்டான்.

“.....”

“சரி விடுங்க, வேற வேலை பார்த்துட்டு போய்ட்டாரோ என்னவோ”, என்று அலட்சியமாக சொல்வது போல, சொன்னாலும் குரலில் ஒரு சிறு வருத்தம் இருப்பதை கவனித்து, “நீ ரொம்ப கேட்டதா சொல்லிடறேன், சரியா?”, என்று சொல்லி சென்றான்.

“ஐயோ அதெல்லாம் வேண்டாம். சும்மா உங்களை தானே கேட்டேன்.....”, என்ற கனிமொழியின் பதறின குரல் காற்றோடு கரைந்தது.

ஆனால், இத்தனை வேடிக்கை பேச்சும் கூட இளமாறனின் ஆத்திரத்தை அடக்கவில்லை. அன்று இரவு “நோ – என்ட்ரி” சாலையில் இரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு மேல் நுழைந்து வெளி வந்த மனோகரனை பிடித்துக் கொண்ட இளமாறன் போலீஸ் அடி என்றால் என்ன என்று மனோகரனுக்கு வாழ்க்கை பாடம் கற்றுக் கொடுத்தான்.

உடம்பிலும் முகத்திலும் கூட்டலும் பெருக்கலுமாக வாய்ப்பாட்டுக் குறி போல முத்திரைகளை பதித்தான்.

அடுத்தநாளே கீர்த்திவாசனிடம் கூறியது போல லிசனிங் டிவைசுடன், வந்த இளமாறன், அதை கனிமொழியின் உதவியோடு சஹானாவை அணிந்துகொள்ள செய்தான். அதை வாய்ஸ் அக்டிவேட் செய்து, பதிவு செய்யத் தொடங்கினான்.

ஆனால், என்ன செய்து என்ன? இத்தனை பந்தோபஸ்துகளையும் மீறி அடுத்த வாரம், சஹானா கடத்தப் பட்டாள்..... அதே சமயம் ஆராதனாவும் கடத்தப் பட்டாள்.....

அத்தியாயம் முப்பத்து மூன்று

ரங்கநாயகிப் பாட்டிக்கு உடல்நிலை தேறி மருத்துவமனையில் இருந்து வீடு வந்த சந்தோஷத்தை கொண்டாடும் விதமாக அன்று விருந்து சமையல் பரிமாறப் பட, எல்லோரும் மகிழ்ச்சியோடும் நிறைவான மனதோடும் ஒருவருக்கொருவர் அளவளாவிக்கொண்டு இருந்தனர். அப்போது அந்த அறையினுள் வந்து மாமியிடம் ஏதோ சொல்லி விட்டுப் போன ஆராதனாவை பார்க்கையில் பாட்டியின் கண்களில் யோசனை படருவதை மற்றவர் கவனித்தார்களோ இல்லையோ மூத்த தலைமுறையில் இருப்பவர்கள் நன்றாகவே கவனித்தனர். மரகதமும் பவானியும் ஒருவருக்கொருவர், பார்த்துக் கொள்ள, வந்ததில் இருந்து பவானியை விட்டு ஒரு சிறிதும் நகராது அவரின் நிழலாகவே இருந்து கொண்டு வந்த நாகம்மா கூட சற்று நேரம் பவானியை விட்டு பாட்டியிடம் கவனத்தை கொண்டு வந்தார். சாம்பசிவம், அம்மாவின் அருகே வந்து அமர்ந்து கொண்டு, "என்னம்மா விஷயம்? ஏதோ சொல்ல வருவது போல இருக்கு.....", என்று கேட்டார்.

கையை அறைக் கதவுப் பக்கம் சுட்டிக் காட்டி, "த...ன....ம்", என்று மெல்லிய குரலில் முணுமுணுப்பாக சொன்ன பாட்டியை குழப்பமாக சாம்பசிவம் பார்க்க, மரகதம் உடனே, "அது ஒண்ணுமில்லை அத்தை, இன்னும் அரை மணி நேரத்துல சாப்பிட வரலாம் என்று சொல்லிட்டுப் போகிறா தனம்", என்று விளக்கினார். சரியாக அந்த நேரம் அறைக் கதவை தட்டியபடி உள்ளே வந்த கீர்த்திவாசனை கண்டதும் பாட்டியின் முகம் மீண்டும் "பளீர்" வெளிச்சத்துக்கு மாற, இந்த முறை குழப்பமே இல்லாமல் மூத்த தலைமுறைக்கு பாட்டியின் எண்ண ஓட்டம் தெளிவாக புரிந்தது. அவர்களும் அந்த திசையில் யோசித்தவர்கள் தானே!

பவானியை மரகதம் கேள்வியாக பார்க்க, எனக்கு சம்மதம் தான் என்று சொல்வது போல மலர்ந்து இருந்த பவானியின் முகபாவத்தை பார்த்ததும் மரகதத்திற்கும் சந்தோஷம் பூரிப்படைய நாத்நாரின் கை விரல்களை தன் கைகளோடு கோர்த்துக் கொண்டு தட்டிக்கொடுத்தார். இவர்களின் பரிபாஷையை கவனிக்கும் மனநிலையில் கீர்த்திவாசன் இருக்கவில்லை. அவனுக்கு வேறு ஒரு கவலை!

"நீங்க எல்லோரும் இங்கே இருக்கறதால நான் இப்போவே உங்களிடம் பேசிடறேன். ஒரு ஐந்து நிமிடம் தான் ஆகும். ஆராதனா மாடியில குழந்தைகளோட இருக்கா. சஹானா ஆனந்துக்கு வீட்டை சுத்திக் காட்டறா", என்று சொல்லிவிட்டு, கதவை மூடிவிட்டு அறைக்குள் வந்து பாட்டியின் இன்னொரு பக்கம் அமர்ந்து கொண்டு, "கிஷோரையும் கிரணையும் நான் சட்டபூர்வமாக தத்து எடுத்துக்கொள்ள விரும்பறேன். எப்படியும் நம்ம வீட்டு குழந்தைகள் தான் என்றாலும், சட்ட பூர்வமாகவும் கிளியர் செய்து கொண்டால் நாளைக்கு எந்த பிரச்சினையும் வராது இல்லையா? இன்னும் லாயரை பார்த்து இது விஷயமா ஒன்னும் பேசலை. அதுக்கு முன்னால, உங்க கிட்ட இது பற்றி பேசிடலாம் என்று வந்தேன்", என்று தன்னுடைய ஆசையை சொன்னான்.

சாம்பசிவம் மகிழ்ச்சியாக அவர் தாயாரையும் மனைவி, தங்கையையும் பார்த்துவிட்டு, மகனிடம், "செய்யப்பா, நல்ல முடிவுதானே..... உன் ஆசைப் போலவே செய்", என்றார்.

"ஹம்ம்..... அப்பா, சட்டபூர்வமா தத்து எடுத்துக் கொள்ளும்போது, ரெண்டு பேரை நாமினியாக(nominee) போட சொல்லுவாங்க. அப்படி நாமினியாக உங்க போரையும் அண்ணியின் அப்பாவின் பெயரையும் கொடுக்கலாம் என்று இருக்கேன் அப்பா", என்று கூறி விட்டு, யாரும் அண்ணியின் அப்பாவின் பெயர் வேண்டாம் என்று சொல்லிவிடக் கூடாதே என்கிற படபடப்பில் காத்திருக்க,

மாமியாரின் எண்ணங்களை முன்பே அறிந்திருந்த மரகதம், ஆர்வமாக, "செய்யப்பா, நல்ல விஷயம் தானே. அவர்கள் நம்மிடம் பழகினாலும் சரி, பழகாவிட்டாலும் சரி. நம் வரையில் நாம் அவர்களை என்றும் அனுசரித்தே போவோம். ஒருவேளை எதிர்காலத்தில் இன்று இருக்கிற ஏமாற்றமும் கோபமும் குறைந்தால் மீண்டும் குழந்தைகள் வாழ்வில் பங்கு கொள்ள அவர்களுக்கும் ஒரு அஸ்திவாரம் வேண்டும் இல்லையா? அந்த அஸ்திவாரம் சட்ட பூர்வமாகவும் இருப்பது நல்லது தானே", என்று மகனின் முடிவை ஆதரித்து தன் வரையில் நியாயம் என்று பட்டதை எடுத்து சொன்னார் .

அதற்கு பிறகு, சாம்பசிவமும் பவானியும் அதற்கு வழி மொழிய, பாட்டி பேரனின் தலையில் கை வைத்து ஆசீர்வாதம் செய்து தன் சந்தோஷத்தை தெரிவித்தார். பாட்டியின் கைகளுக்கு ஒரு முத்தம் கொடுத்து, பின்பு அதே முத்தத்தை பாட்டியின் கன்னத்திலும் பதித்து, "ஹப்பா, இப்போதான் நிம்மதியாக இருக்கு. சரி, நான் இதற்கான ஏற்பாடுகளை கவனிக்கிறேன். அப்படியே கம்பெனியில் ஐம்பது பெர்சென்ட் ஷேர்களை அத்தையின் பெயருக்கு மாற்றி அமைக்கவும் ஏற்பாடு செய்யறேன்", என்று சொல்லி அங்கிருந்து வெளியேறி சென்றான்.

அன்று விருந்து சமையல் சாப்பிட்ட பிறகு, பாட்டியின் விருப்பத்தின் பெயரில் ஆராதனா பாட்டிக்காக ஒரு பாட்டு பாட சொல்லி கேட்டதால், "ராதா சமேதா கிருஷ்ணா.....சமேதா கிருஷ்ணா.....", என்று

பஜன் பாட்டை பாடிக் காட்ட, பாட்டி கண் மூடிக் கேட்டு ரசித்திருந்தார். அவருக்கு அருகில் கிஷோரும் கிரணும் அவர்களுடைய bassinet-இல் கேட்டிருந்தபடி நிம்மதியாக உறங்கிவிட்டிருந்தனர்.

சுஹானாவும் ஆராதனாவும் குழந்தைகளை மாடிக்கு எடுத்துப் போக முயல, பாட்டி, ஆராதனாவின் கையை பிடித்து நிறுத்தி, பவானியை பார்த்து, "தனம்.....", என்று மட்டும் சொல்லி பிறகு மரகதத்தையும் குறிப்பாக பார்த்து, "கிர்த்தி.....", என்று சொல்ல, ஆராதனா பாட்டி சொல்ல விரும்புவதை கேட்க நின்று கேள்வியாக பாட்டியை பார்த்தாள்.

சாம்பசிவம் அம்மா சொல்ல விரும்புவதை மிக சரியாக நூல் பிடித்து, "நான் சொல்லறேன் அம்மா. கிர்த்தி, ஆராதனா..... பாட்டி சொல்ல வருவது உங்களுக்கு புரியுதா? இத்தனை காலம் பிரிந்து போய் இருந்த நம் இரண்டு குடும்பங்களும் எங்களுடைய காலத்துக்கு பிறகும் என்றென்றும் நம் உறவும் தொடர்பும் விட்டுப் போகாமல் இருக்கணும் என்கிறதுக்காக, பாட்டி உங்க ரெண்டு பேருக்கும் கல்யாணம் செய்து பார்க்க விரும்புகிறார். எனக்கும் இந்த கல்யாண சம்பந்தம் நல்லதாகவே தான் தோணுது. பவானியும் மரகதமும் மகிழ்ச்சியா தலை அசைக்கிறதை பார்த்தாலே கண்டிப்பாக இதற்கு ஒத்துப்பாங்க என்று தான் நினைக்கிறேன். இனி, உங்களுடைய கருத்து தெரிய வேண்டியது தான் பாக்கி. உங்களுக்கும் இதில் விருப்பம் இருக்கும் பட்சத்தில் விரைவிலேயே திருமணத்தை முடிக்கலாம்", என்று சொன்னார்.

யாரும் எதுவும் சொல்வதற்கு முன்னால் ஆராதனா, "மாமா, நான் வாசுவிடம் கொஞ்சம் தனியா பேசணும். ஒரு பத்து நிமிஷம் தான். பேசிமுடிச்சதும் வந்து உங்களிடம் எங்க முடிவை சொல்லலாம் தானே. ப்ளீஸ்.....", என்று வினயமாக கேட்டுக் கொள்ள, சாம்பசிவமும் உடனே, "அதுக்கென்னம்மா, தாராளமா பேசேன். இதுக்குப் போய் ப்ளீஸ் எல்லாம் எதுக்கு? போய் பேசிட்டு வாங்க.....", என்று மகிழ்ச்சியோடு சம்மதம் கொடுத்தார்.

பவானியின், "தனம், என்ன பழக்கம் இது? உன்னை விட எத்தனை வயது பெரியவன்? மரியாதையாக அத்தான் என்று சொல்லி பழகு..... நாளைக்கே கல்யாணம் ஆகியும் பேரு சொல்லி கூப்பிட்டியானா நாலு பேரு என்ன சொல்லுவாங்க? வளர்த்திருக்கா பாரு என்று என்னை தான் குறை சொல்லுவாங்க", என்ற கண்டிப்பும் அதட்டலும் காற்றோடு கரைய, 'அத்.....த்தானை' ஒரு ஓர விழியின் ஈரப் பார்வையால் அழைத்துவிட்டு சரசரவென்று பக்கத்து அறைக்கு செல்ல தொடங்கிய ஆராதனாவை, "இல்லை, மாடிக்கு போய்டலாம், என்று சொல்லி மாடிக்கு அவன் அறைக்கு பக்கத்தில் ஊஞ்சல் போடப்பட்டிருந்த அறைக்கு அழைத்து சென்றான்.

அங்கே ஊஞ்சல் கம்பிகளை பிடித்த வண்ணம் சிறிது நேரம் பேசாமல் யோசனையில் இருந்த ஆராதனாவை பார்த்து, எத்தனையோ ஆசை வார்த்தைகளும் காதல் கவிதைகளும் சொல்லவேண்டும் போல எழுந்த ஆவலை அடக்க பெரும்பாடு பட்டுப் போனான். எத்தனைக்கு எத்தனை ஆராதனாவின் முகத்தில் யோசனைக் களை இருந்ததோ அத்தனைக்கு அவளிடம் வசியம் செய்யப்பட்டவன் போல மெய்மறந்து ரசித்தான்.

நெளிந்தும் வளைந்தும் இருந்த அவள் புருவங்களின் முடிச்சுகளை நீவி சரி செய்யவேண்டும்..... யோசனையில் சுளித்து தீவிர ஆராய்ச்சியில் இறுகிப் போய் இருந்த அவன் முகத்தசைகளை இளக்கி அவளை தன் வசம் கொண்டு வரவேண்டும்..... சிந்தனை, செயல், பேச்சு, எண்ணம், அபிலாஷை என்று அனைத்திலும் தானும் அவளும் ஒரு மனதாக இணையவேண்டும்..... அவனையும் அறியாமல் ஒரு பெரிய மூச்சு ஒன்று இதயத்தின் அடித்தளத்தில் இருந்து எழுந்து "ஹிஸ்ஸ்.....", என்ற ஓசையோடு வெளிப்பட,

சிந்தனை வலைகள் அறுபட்ட வேகத்தில் சரேல் என்று திரும்பிய ஆராதனாவின் முருவ சுளிப்பு, கிர்த்திவாசனின் மந்திரிக்கப் பட்ட முகபாவத்தைக் கண்டு சிறிதும் மாறவில்லை. பார்க்கப் போனால், இன்னும் தீவிரத்துடன், "வாசு, அவங்க நம்ம கல்யாணம் பற்றிப் பேசுறாங்க", என்றாள் எட்டாவது அதிசயத்தை கண்டுபிடித்த தோரணையில்.

"யுரேகா.....", என்று நக்கல் அடிக்கவேண்டும் போல இருந்தாலும் மீண்டும் புருவ சுளிப்பு வந்து அதை சொல்லவிடாது செய்தது. அதனால், வெறுமனே, "ஹம்ம்..... எனக்கு புரிஞ்சது", என்று மட்டும் சொல்லி, எதுவா இருந்தாலும் நீயே சொல்லிடு என்கிறது போல பார்த்திருந்தான்.

மெதவாக பதட்டம் எட்டிப் பார்த்த குரலில், "வாசு, அவங்க கிட்ட வேண்டாம்னு எப்படி சொல்வதுன்னு தெரியலை. இப்படி ஒரு பிரச்சினையை தொடங்குவாங்க என்றே நான் எதிர்பார்க்கலை. அவங்க கிட்ட நீங்க என்ன காரணம் சொன்னாலும் சரி தான், ஆனால், எப்படியாவது இந்த கல்யாண பேச்சை நிறுத்த சொல்லுங்க....."

பேசிக்கொண்டே போனவனை ஒரு அதிர்ந்த பார்வையில் கொண்டு வந்து நிறுத்தி, “கல்யாணத்தை நிறுத்தனுமா?”, என்று ஏதோ கிரந்த மொழியில் பேசுவன் போல அவனை பார்த்திருந்தான்.

ஒரு எளிய லாஜிக்கை அதைவிட எளிமையாக விளக்கி விடும் வேகத்தில், “என்ன காரணம் வேணாலும் சொல்லிக்கலாம். ஒகேவா? ஹ்ம்ம்...எனக்கு வேற லவ் affair, உங்களுக்கு என்னை விட இன்னும் அழகா பொண்ணு வேணும், சொந்தத்தில் கல்யாணம் வேண்டாம்..... எஸ், சொந்தத்தில் கல்யாணம் வேண்டாம்.....”, எல்லாவற்றையும் விட இது தான் சரியான காரணமாக சொல்ல முடியும். எப்படியும் இப்போ எல்லாம், அப்படி தானே சொல்லறாங்க. உறவில் கல்யாணம் பண்ண கூடாது என்று, அதனால் அதையே சொல்லிடுங்க, ஒகேவா?”, என்று கேட்டு உறுதிப் படுத்திக்கொண்டான்.

அவன் சொன்ன முதல் இரண்டு காரணங்களை கேட்டு மகா மகா எரிச்சல் அடைந்து சத்தம் போட்டு அவன் உளறலை நிறுத்தும் படி சொல்ல வாயெடுத்தவன், இப்போது கடைசியாக சொன்ன காரணத்தை கேட்டு பதில் சொல்லவும் கூடாமல், வாயடைத்து போய் நின்றுவிட்டான்.

பின்னர் தலையை உதறி ஆழ மூச்செடுத்து எழுந்த எரிச்சலையும் கோபத்தையும் சமாளித்துக் கொண்டு, “My God I can't believe it.....!!!”, என்று சொன்ன கீர்த்திவாசன், “நீ இத்தனை நாளாக என்னிடம் பேசியபோதெல்லாம் உன்னுடைய பண வசதிக் குறை மட்டும் தான் நம்மிடையே பெரிய சீனசுவராக இருக்கு என்று நினைச்சேன். நான் உன்னை விரும்புவதாக சொல்லி உன்னை என்னுடையவளாக்க உன் சம்மதத்தை வேண்டிய போது நீ மறுத்த போது கூட இந்த பணபிரச்சினையை மட்டுமே காரணமா நினைத்தேன். ஆனால் இன்று இப்போதான் உன்னுடைய மறுப்புகளுக்கு இன்னொரு காரணம் இருக்கு என்று புரிகிறது. உன்னுடைய மனதில் ஒரு சிறிதாவது என்மேல் ஈர்ப்பு என்று இருந்திருந்தால் என்ன காரணம் சொல்லி எப்படி தப்பிக்கலாம் என்று உனக்கு தோன்றுமா? உனக்கு என்னை பிடிக்காத காரணத்தாலேயே தான் இத்தனை நொண்டி சாக்குகளும் உனக்கு தேவையாக இருக்கு.....”, இத்தனை நாள் எழும்பாமல் அடக்கியே வைக்கப் பட்ட கீர்த்திவாசனின் கோப முகம் முதல் முதலாக ஆராதனாவுக்கு என்றே பிரத்யேகமாக வெளிப் பட்டது.

அவனின் கோபத்தை காண முடியாமல், “வாசு, நான் சொல்லறதை கொஞ்சம் கேளுங்க, இப்போ மருத்துவ ரீதியா சொல்வதை தானே நானும் சொன்னேன். நெருங்கிய உறவுக்குள் கல்யாணம் வேண்டாம் என்று இப்போ சொல்லறாங்க இல்லையா? அப்படி நெருங்கிய உறவுக்குள் கல்யாணம் செய்தால் நாளை பிறக்கப் போகும் அடுத்த சந்ததி எப்படி எல்லாம் பாதிக்கப் படும் என்று எவ்வளவு அறிவுறுத்துகிறார்கள்?”, என்று கேட்டு ஆராதனா அவளது அடுத்த கட்ட வாதப் பிரதிவாதங்களை கட்டவிழ்த்து விட தயாராக,

பூஜை வேளை பெல்லாக கிணுகிணுத்து கூவி அழைத்தது கீர்த்திவாசனது கை பேசி.

ஒரு கையை தூக்கி அவளது சமாதானங்களையும் மறுப்புகளையும் நிறுத்தியவன், “வேண்டாம் ஆராதனா! போதும்! நீ என்ன சமாதானமும் சொல்ல தேவையில்லை. இப்போ இது தான் நிஜ காரணம் என்று எனக்கு புரிஞ்சிடிச்சு, இனிமேல் என்னிடம் இருந்து உனக்கு எந்த தொந்திரவும் இருக்காது. இதற்கு மேல் உன்னிடம் இருந்து எனக்கு சாதகமான பதில் கிடைக்கும் என்றும் எனக்கு நம்பிக்கை போய்விட்டது. நாம் இணைவதை பற்றியோ நம் திருமணத்தை பற்றியோ இனிமேல்தயவுசெய்து பேசவேண்டாம் . இத்தனை நாள் என்னைப் பொறுத்துக் கொண்டதற்கு மிக்க நன்றிகள்”, என்று கோபத்தில் இறுகின குரலில் சொல்லிவிட்டு இன்னமும் கூவிக்கொண்டிருந்த கைபேசியை அதன் பட்டன்கள் அமுங்கும் அளவு அமிழ்த்தி, “கீர்த்திவாசன் ஹியர்” என்றான்.

நீ செல்லலாம் என்று அவன் கூறிய விதம் கூட புரியாத அளவு சிறு குழந்தை அல்லவே ஆராதனா?

“ம்ம்ம்..... சொல்லுங்க இளமாறன்..... எஸ், நான் தான் உங்களை கூப்பிட சொல்லி மெசேஜ் விட்டிருந்தேன்.....”, கீர்த்திவாசனின் குரல் எதிர்முனைக்கு தக்கவாறு பதில் சொன்னாலும் கண்கள் ஆராதனா செல்வதை வலியோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

சிறிது நேரத்தில் கீர்த்திவாசன் கீழே வந்தபோது, பவானி அதை சங்கடமாகவும் மற்றவர்கள் ஆர்வமாகவும் அவனை பார்க்க, “உன் முடிவை நீ சொல்லுவாய் என்று ஆராதனா சொன்னாள். அவளுக்கு யோசிக்க நேரம் வேணுமாம். ஒரு வாரம் கழித்து அவளுடைய முடிவை சொல்லுவதாக சொல்லி இருக்காள். உனக்கும் நேரம் வேணுமா கீர்த்தி? வேண்டும் என்றால் எடுத்துக்கோ..... இந்த காலத்துப் பிள்ளைகளுக்கு அப்படி எல்லாம் சட்டுன்னு கல்யாண விஷயத்துல முடிவெடுத்துட மாட்டாங்க. ஒருத்தரோட பழகி, அவங்களை புரிஞ்சுக்கணும், நிறை குறைகளை தெரிஞ்சுக்கணும்..... அதுக்கப்பறம் தான் கல்யாணம் என்ற கொள்கை..... நம்மை போல பெரியவங்க சொல்கிற ஒரே

காரணத்துக்காக முன்னே பின்னே தெரியாதவங்கலாக இருந்தாலும் கழுத்தை நீட்டுற காலம் இல்லை", என்று சாம்பசிவம் சொல்லி கீர்த்திவாசனுக்கும் "யோசிக்க அவகாசம்" கொடுத்து முடிவை ஒத்திப்போட்டார்.

கனத்த இதயத்தோடு, சாப்பாடு மேசை மேல் இருந்த தண்ணீர் ஜக்கில் இருந்து குளிர்ந்த நீரை எடுத்து பருகினவன், இளமாறனை வர சொல்லி இருப்பதால் அவன் வரவை எதிர்பார்த்து அலுவல் அறைக்கு சென்றான். அண்ணனின் அதீத மௌனமே அவனுடைய மனநிலையை உணர்த்திவிட அவன் பின்னோடு சென்ற சஹானா, அறைக்குள் சென்றதும், அண்ணனின் தோளை தொட்டு, "என்ன அண்ணா ஆச்சு? ஆராதனா வேண்டாம் என்று சொல்லிட்டாங்களா? நான் வேணா ஆராதனாவிடம் பேசி பார்க்கட்டுமா அண்ணா?", என்று தவிப்பாக கேட்டாள்.

தங்கையின் குரலில் தவிப்பை கேட்டதும், அவளை சமாளிக்கும் பொருட்டு வலுவில் வரவழைத்த கேலி குரலில், "ஹே சகிசுட்டி, என்ன திடீர்னு ரொம்ப பெரிய மனுஷியா விசாரிக்கிற? அதெல்லாம் ஒண்ணும் கவலைப் பட வேண்டாம்", என்று உரைத்தான்.

ஆனால், உண்மையிலேயே இயல்பாக வரும் இலகு குரலுக்கும் வலுவில் வரவழைக்கப் பட்ட கேலி குரலுக்கும் கூட வித்தியாசம் தெரியாதவளா சஹானா.

"இல்ல அண்ணா..... ஆராதனா மனசுல என்ன தான் இருக்கு என்று தெரிஞ்சுக்கணும் இல்லையா? உங்க கிட்ட அவங்க பேசிட்டாங்க என்றால், சரி தான். நீங்க என்னிடம் சொல்ல வேண்டியதில்லை. ஆனால், என்ன பிரச்சினை என்றே தெரியாமல் இருக்க கூடாதில்லையா? அதனால தான் நான் வேணா பேசட்டுமா என்று கேட்கறேன்", என்று கண்ணில் திரண்ட நீரை அடக்க முடியாமல் கன்னங்களை நனைக்க கேட்டாள்.

தன் மனம் கவர்ந்தவன் தான் தன்னை புரிந்து கொள்ளாமல், ஏதேதோ சப்பைக் கட்டுக்களை சொல்கிறான் என்றால், அண்ணனின் வாழ்வும் அதே போல ஆகவேண்டுமா என்ற ஆதங்கம் அவளுக்கு.

இப்போது தங்கையை தீர்மானமாக பார்த்தவன், "சகி..... If you Love something, let it go..... If it comes back to you, it is yours If it doesn't, it never was என்று ஒரு பழமொழி கேள்வி பட்டிருக்கியா? வழக்கமா பட்டாம்பூச்சிக்கு சொல்லுவாங்க. நான் என் காதலுக்கும் அதை தான் யூஸ் பண்ணி இருக்கேன். விட்டுடும்மா..... ", என்று தங்கைக்கு பதில் சொன்னாலும், கண்களிலும் குரலிலும் வலி நிதர்சனமாக தெரிந்தது.

அன்று சிறிது நேரம் கழித்து ஆனந்துடன், பவானியும் அவருடைய வீட்டுக்குக் கிளம்ப, சாம்பசிவம், தயக்கமாக தங்கையிடம், 'என்னடாம்மா? இன்னமும், அந்த வீட்டுக்கே கிளம்பி போயிட்டு இருக்கே? எப்போ, உங்க மாமியாரையும் கூட்டிட்டு நிரந்தரமா இங்கே வருவ? நாம எல்லோருமா ஒண்ணா இங்கேயே இருக்கலாமே..... நாங்க வந்து உங்க மாமியாரிடம் பேசணுமா? சொல்லு, பேசிடலாம்", என்று முன் வந்தார். தங்கை தயங்காமல் ஒப்புக் கொண்டு இங்கே தங்க வேண்டுமே என்ற தவிப்பு தெரிந்தது அவர் குரலில்.

அண்ணனின் தவிப்பு தங்கையின் குரலிலும் வெளிப்பட, "ம்ம்ம்..... அண்ணா, யோசிச்சுப் பாருங்க, அது சரியா வருமா என்று..... பெண்ணை எடுத்த சம்பந்தி வீட்டுல நிரந்தரமா உட்கார்ந்து சாப்பிட என் மாமியார் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டாங்க. அவங்களை இந்த வயோதிக வயசுல தனியா விட்டுட்டு வருவதும் என்னால முடியாது. நம்ம அம்மாவிடம் நான் எந்த அளவு பாசமும் நேசமும் வைத்திருக்கேனோ..... அதே அளவு என்னுடைய மாமியாரிடமும் எனக்கு இருக்கு. அவங்க காலம் வரை, அவங்க எங்க இருக்காங்களோ அங்கே தான் நானும் இருப்பேன். நீங்களும் அம்மாவும் அங்கே வந்து எங்களோடு நாலு நாள் தங்கிட்டு வாங்க. நானும் ஆனந்தை அவ்வப்போது அனுப்பி வைக்கிறேன். சரியா?", என்று அண்ணனுக்கு புரிகிற வகையில் இதமாக கேட்டு தன்னை புரியவைத்தார்.

மரகதம் கண்ணில் நீர் தளும்ப, "இவர்..... உங்க அண்ணா, இதை பற்றி பேச ஆரம்பித்த போது, உன்னுடைய பதில் என்னவாக இருக்கும் என்று நான் நினைச்சேனோ அதை வரி மாறாமல் சொல்லி இருக்க.....சந்தோஷம் பவானி. நீ உங்க வீட்டுலயே உங்க மாமியாருக்கு துணையா இரு. இப்போதைக்கு அது தான் தார்மீகமும் கூட. பிறகு நடக்கப் போவதை பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம்", என்று சொல்லி அணைத்துக் கொண்டார்.

அன்று இரவு குழந்தைகளுக்கு இரவு தூங்கப் போகு முன் உடம்பு கழுவி உடை மாற்றி விட்டுக் கொண்டிருந்த சஹானாவும் ஆராதனாவும் வீட்டின் நிசப்தத்தை அனுபவித்தபடி மௌனமாக வேலையை கவனித்துக் கொண்டிருந்த போது, சஹானா எதார்த்தமாக தொடங்குவது போல, பேச்சை தொடங்கினாள்.

“அண்ணா, உங்களுக்கும் ஆனந்துக்கும் கம்பெனியின் ஷேர்களில் ஐம்பது சதவீதம் கொடுப்பது எனக்கு ரொம்ப மகிழ்ச்சியா இருக்கு. அண்ணாவுக்கு எப்போவுமே நியாய சிந்தனைகளும், மற்றவருடைய நிலையையும் யோசித்துப் பார்க்கும் குணம் நிறைய உண்டு. கம்பெனியில் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் அண்ணாவுடைய இந்த இரண்டு குணங்களுக்காகவே நிறைய பேர் அண்ணாவிடம் அவர்கள் பிரச்சினையை சொல்ல வருவாங்களாம். நல்லசிவம் அங்கிள் அப்பாவிடம் போனில் சொன்னதாக அப்பா சொல்லி இருக்கார். யாருடைய பிரச்சினைகளையும் இதென்ன தூசு என்று அலட்சியப் படுத்தாமல் பொறுமையாக கேட்டு, அதை அவரவருக்கு உரிய விதத்தில் நிவர்த்தி செய்யவும் சொல்லிக் கொடுப்பாராம்”, என்று சொல்லி விட்டு கொஞ்சம் இடைவெளி விட,

“இதென்ன, விட்டால் ‘அண்ணாவின் அருமை பெருமை ஓராயிரம்’ என்று பாட்டு பாடுவா போலிருக்கே! இவள் முகத்தை பார்த்தால் எந்த உள் அர்த்தத்தோடும் சொல்வது போல இல்லை..... ஆனால் திரும்ப திரும்ப அண்ணா எந்த பிரச்சினை என்றாலும் தீர்ப்பார் என்று.....”, என்று ஆராதனாவுக்கு தோன்றியது.

ஆராதனாவின் யோசிக்கும் முகபாவத்தை கண்டு கொள்ளாதவள் போல சஹானா தொடர்ந்தாள், “இத்தனைக்கும் பெரிய அண்ணாவுக்கு கிடைத்தது போல, கிர்த்தி அண்ணாவுக்கு எதுவுமே சுலபமாகிடைத்ததில்லை. பெரிய அண்ணாவுக்கு வீட்டின் மூத்த மகன் என்ற பதவி, கம்பெனியில் கௌரவமான பதவி, தொழிலாளர்கள் மத்தியில் நல்ல பெயர், நல்ல மனைவி என்று கபில் அண்ணா எதற்குமே கஷ்டப்பட்டதில்லை. எல்லாமே அவருக்கு உள்ளங்கையில் வந்து விழுந்தது. ஆனால், கிர்த்தி அண்ணாவுக்கோ ஒவ்வொன்றுக்கும் முட்டி மோதி போராட வேண்டிய நிலை. வீட்டின் ஒரே மகன் என்ற நிலையில் அம்மா அப்பாவை பார்க்க, பழக்கம் இல்லாத கம்பெனியின் விவரங்களை புரிந்து தொழிலாளர் பிரச்சினைகளை தீர்க்க..... இன்னும் இது போல பல விஷயங்களில் கிர்த்தி அண்ணா நிறையவே போராடி தான் ஜெயித்திருக்கிறார்.....”, சொல்லிக்கொண்டே வந்த சஹானாவுக்கு குரல் உடைந்து விட, சட்டென பேச்சை நிறுத்தி தன்னை சமநிலைக்கு கொண்டு வரமுயன்றாள்.

ஆரானாவிற்கு இப்போது தான் சஹானாவின் ரூட் புரிந்தது. “ஓ..... காட்..... திருமணத்தை பற்றி ஒரு வாரம் யோசிக்கவேண்டும் என்று சொன்னதால் எனக்கும் இவள் அண்ணனுக்கும் ஏதாவது பிரச்சினைகள் இருந்தால் கிர்த்தி தீர்த்துவைப்பார் என்று மறைமுகமாக சொல்கிறாளா?”, என்று புரிந்து கொண்ட ஆராதனாவுக்கு, இப்போது சிரிப்பு தான் வந்தது. கொஞ்சம் ஆயாசமாகவும் இருந்தது. ஆனால், இத்தனை நாள் பழகிய காரணத்தாலோ என்னவோ சஹானா மேல் ஒரு சிறிதும் கோபம் வரவில்லை.

மௌன சஹானாவின் அருகில் வந்து, அவள் தாடையை தூக்கி அவள் முகம் பார்க்க, ஆராதனாவிடம் இருந்து என்ன எதிர்பார்த்தாளோ சஹானா, கண்டிப்பாக கண்ணில் குறுஞ்சிரிப்புடன் கூடிய கேலியை எதிர்பார்க்கவில்லை. குழம்பிப் போய் மௌனமாக ஆராதனாவை பார்க்க, சில நாட்கள் முன்பு ஹாஸ்பிடலில் செய்தது போல மீண்டும் ஒரு முறை அவளை தோளோடு அணைத்து “பேர் ஹக்”, என்று சொல்வார்களே அப்படி அணைத்து, “யு நோ யு ஆர் சோ ஸ்வீட்”, என்று மனதார பாராட்டினாள். இந்த முறை கூடுதல் போனசாக, கன்னத்தில் ஒரு “பச்சுக்கும்!!!” கிடைத்தது.

கீழே அலுவல் அறையில் பெரும் பாரமாக நெஞ்சை அழுத்திய ஆராதனாவின் புறக்கணிப்பை பிடிவாதமாக ஒரு பக்கம் தள்ளிவிட்டு, இளமாறனின் வருகைக்கு காத்திருந்தான். அவனை அப்படி வெகு நேரம் காத்திருக்க வைக்காமல் வந்து சேர்ந்த இளமாறன், “ஹலோ கிர்த்திவாசன் சார், எப்படி இருக்கீங்க?”, என்று விரிந்த புன்னகையுடன் கேட்க, இப்போது தங்கையை பற்றிய பல்வேறு கவலைகள் வந்து ஆட்கொண்டது.

“ஹலோ இளமாறன், வாங்க வாங்க. வசந்த் எப்படி இருக்கார்?”, என்று வரவேற்ற கிர்த்திவாசன், சில நிமிடங்கள் பொதுவான பேச்சு வார்த்தையில் நிமிடங்களை கரைத்து பிறகு, உட்கார்ந்திருந்த சோபாவின் நுனிக்கு வந்து, “இளமாறன், எனக்கு ஒரு யோசனை. சரியா வருமா என்று சொல்லுங்க. இந்த மனோகரன், சஹானாவை அடிக்கடி தொந்தரவு கொடுப்பது என்னை ரொம்பவும் டிஸ்டர்ப் பண்ணுது. இந்த முறை அவங்க அப்பாவிடமே போய் நான் கம்பனைன்ட் செய்துவிட்டு அவனை கம்பெனி போஸ்ட்டில் இருந்தும் நீக்கி இருக்கேன். ஆனால், இதனால் எல்லாம் அவன் அடங்கிடுவான் என்று எனக்கு தோணலை. நான் அவங்க அப்பாவிடம் பேசிவிட்டு வெளியே வந்த

போது எத்தனை துவேஷத்தோடு என்னை பார்த்துட்டு இருந்தான் தெரியுமா? என்ன தான், யாராவது ஒருவர் துணை இல்லாமல் சஹானா தனியாக வெளியே செல்வதில்லை என்றால் கூட, மனோகரன், எங்கே எப்போது அவனை மீண்டும் சந்திக்க முயல்வானோ என்று பயமாக இருக்கு. ஒவ்வொரு முறையும், அவன் வெளியே போக விரும்பும் போது அல்லது மிக அவசியமா வெளியே போக வேண்டி வரும் போது, நாம் துணைக்கு செல்ல ப்ரியாக இருக்கணும் இல்லையா? அதுனால, நீங்க, இதற்கு முன்னால் ஒரு முறை செய்தது போல சஹானாவுக்கு ஒரு லிசனிங் டிவைஸ் கொடுக்கமுடியுமா என்று கேட்க நினைத்தேன்", என்று யோசனையாக கேட்டான்.

அதை கேட்ட இளமாறன், "லிசனிங் டிவைஸ்..... ஹம்ம்.... கொடுக்கலாமே..... ஒன்றும் பிரச்சினை இருக்காது. ஒன்றே ஒன்று தானே. வி கேன் டு இட்", என்றான்.

இரண்டொரு நிமிடத்தில் கதவை தட்டிவிட்டு, இருவருக்கும் சூடாக தேநீர் கொண்டு வந்த கனிமொழி, தவறாமல் மாடிக்கு சென்று இளமாறனின் வருகையை சொல்ல வேண்டியவருக்கு சொல்ல வேண்டிய விதத்தில் சொல்ல, அண்ணனுக்காக அண்ணியிடம் தூது சென்று கொண்டிருந்தவள், முகம் மாறாமல், "சரி ஆராதனா, உங்களை ரொம்பவே போர் அடிச்சிட்டேனோ என்னவோ. நீங்க கொஞ்ச நேரம் ரெஸ்ட் எடுங்க. நான் போய் அம்மா, அப்பா என்ன செய்யறாங்க என்று பார்த்திட்டு வரேன்", என்று கூறி அங்கிருந்து நழுவி அவளது அறைக்குவந்தாள்.

சிறிது நேரத்தில், கீர்த்திவாசனுடன் பேசி முடித்துவிட்டு வெளியே வந்த இளமாறன், வெளிக் கேட்டை தாண்டி வெளியே ஓரமாக நிறுத்தப் பட்டிருந்த ஆட்டோவில் ஏறி செல்லும் வரை ஜன்னல் கம்பிகளில் முகம் பதித்து அவனை பார்வையில் தொடர்ந்தான். ஹம்ம்..... கொஞ்சமாவது திரும்பிப் பார்த்தால் என்ன குடியா முழுகி விடும்....?

இது அவள் நினைக்கவில்லை..... உங்களுடைய நினைப்பை சொன்னேன்..... சரிதானே?

அடுத்த நாள் காலையிலேயே லிசனிங் டிவைசுடன் வந்த இளமாறன், கீர்த்திவாசனிடம், "சார், இதை பாருங்க, இந்த பருச் எப்படி இருக்கு என்று?", என்று கேட்டான்.

"இதென்ன இளமாறன், பெண்கள் நகை பற்றி எல்லாம் நான் என்ன தெரிந்து வைத்திருக்கப் போகிறேன். பார்க்க அழகா இருக்கு. கலர்புல்லா இருக்கு.... அவ்வளவு தான், அதற்கு மேல் சொல்ல தெரியலை", என்று சொல்ல,

"ஹம்ம்..... அதெல்லாம் பரவாயில்லை, மேடம் வந்ததும் நகை பற்றி எல்லாம் சரியா தெரிய வந்திடும்", என்று அவனை கிண்டல் செய்துவிட்டு, கீர்த்தி இதற்கு என்ன பதில் சொல்வது என்று இங்கி பிங்கி பொங்கி போட்டுக் கொண்டிருந்த போது, "ஓகே, இந்த ப்ருச்சின் உள்பக்கம் பின் குத்துகிறது போல இருக்கு பாருங்க, இந்த இடத்தில் தான் மைக்ரோபோன் பொருத்தப் பட்டிருக்கு. ரொம்ப மைன்யூட் டிவைஸ். இதை, நீங்க உங்க பரிசா உங்க தங்கைக்கு கொடுத்திட்டு அவங்களை போட்டுக் கொள்ள சொல்லுங்க. இதை அவங்க வெளியே போகும் போதெல்லாம் அணிந்து கொள்கிறாங்களா என்று சரி பார்த்து அப்படி அவங்க போட மறந்திட்டால் அதை நினைவு படுத்த கனிமொழியிடம் சொல்லிவையுங்க", என்று விவரித்தான்.

"ஓ.....இது லிசனிங் டிவைஸ் என்று சஹானாவிடம் சொல்ல வேண்டாம் என்கிறது போல சொல்லறீங்களே..... ஏன்?", என்று கீர்த்திவாசன் குழப்பமாக கேட்க,

"ஆமாம், சொல்லாமல் வைப்பது தான் சிறந்தது. அவங்களுக்கு அது லிசனிங் டிவைஸ் என்று தெரிகிற பட்சத்தில், மனோகரன் வந்து அவங்களை அணுகும் போது, நாம் அவங்க பேச்சை லிசனிங் டிவைஸ் மூலமாக கேட்கிறோம் என்று அவங்க ஒரு சிறு க்ளூ கொடுத்தால் கூட மனோகரன் உஷாராகிவிட வாய்ப்பு இருக்கு. பிறகு அந்த லிசனிங் டிவைசை டிஃப்யூஸ் செய்வது மனோகரனுக்கு கஷ்டமான வேலை இல்லை. அப்படி செய்து விட்டால், அதற்கு பிறகு, அவன் சஹானாவை என்ன செய்தாலும் நமக்கு தெரியாது. அதனால் தான் சொல்கிறேன், இது லிசனிங் டிவைஸ் என்று சஹானாவுக்கு தெரியவே கூடாது".

"ஹம்ம்... ஓகே, நான் இதை சஹானாவிடம் என்னுடைய பரிசு என்று சொல்லி கொடுத்திடறேன். கனிமொழியிடம் எப்போ சொல்லணும்?"

"இதோ இப்போவே சொல்லிடலாம். அவங்களை இப்போ இங்கே அழைக்க முடியுமா?"

பக்கத்தில் இருந்த இண்டர்காமை எடுத்து, கிட்செனுக்கான பட்டனை தட்டி, “கனிமொழி, இளமாறன் வந்திருக்கார். ரெண்டு கப் ஜூஸ் எடுத்திட்டு இங்கே ஸ்டடி ரூமுக்கு வர முடியுமா?”, என்று கேட்ட இரண்டாவது நிமிடம் அறைக்கதவு தட்டப் பட்டது.

எழுந்து கதவை திறந்த இளமாறன், ஒரு கையால் ஜூஸ் டிரேயை வாங்கிக் கொண்டு கனிமொழியை உள்ளே செல்லுமாறு கை காட்டினான். “அதென்ன, ஜூஸ் வாங்கிக் கொண்ட பிறகு நான் எதற்கு உள்ளே?”, என்று நினைத்த கனிமொழி, இளமாறனின் தோரணையிலும் நடையிலும் தெரிந்த வித்தியாசத்தை உடனே கண்டு கொண்டான்.

அலுவல் அறையில் கீர்த்திவாசனோடு பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது, தன்னை உள்ளே அழைக்கும் காரணம் என்னவாக இருக்கும் என்று யோசனையாக பார்த்து, அவர்கள் இருவரில் ஒருவரே பேசட்டும் என்று காத்திருந்தான்.

“கனி, இந்த வீட்டுல நான் கீர்த்தி சார் உடைய பர்சனல் செக்ரட்டரியாக தான் அறிமுகம் ஆகி இருக்கேன். பட், உண்மையில் நான் போலீஸ் ஆபீசெர். கபிலேஷ், நித்யா கொலை விஷயமா கண்டு பிடிக்க வந்திருக்கேன். நான் இங்கே வந்த புதிதில், உன்னிடம் இருந்து தான் நிறைய விவரங்கள் கறக்க முயன்றேன். அதாவது, இந்த வீட்டுக்கு வருகிறவங்க போகிறவங்க, இதுக்கு முன்னால வேலையில இருந்தவங்களில் சந்தேகத்துக்கு உரியவங்க, பொதுவா இந்த வீட்டு மனிதர்களுக்கும் அக்கம் பக்கத்து மனிதர்களுக்கும் உள்ள உறவுமுறை என்று எல்லாம் தெரிந்து கொள்ள உன்னிடம் தான் கேட்க நினைத்தேன். அதனால் தான், நான் இங்கே வந்ததுமே, உன்னிடம் நட்பாக, சிறிது பேசலாம் என்று முயன்றேன். என்ன காரணத்தாலோ, உனக்கு என்னை பிடிக்கவில்லை. நான் எத்தனை முயன்றும் நீ என்னுடன் நட்பு பாராட்டவே இல்லை. போகட்டும், இப்போ, போலீஸ் ஆபீசெர் ஆகவே கேட்கிறேன். இப்போ அடுத்து நாங்கள் செய்யப் போகிற ஒரு காரியத்திற்கு உன்னுடைய உதவியை எதிர்பார்கிறேன்”, என்று சொல்லி, லிசனிங் டிவைஸ் பற்றியும் அதை சஹானாவிடம் சொல்லாமல் கொடுக்கப் போவது பற்றியும் கூறி, அதை அவள் ஒவ்வொரு முறை வெளியே செல்லும் போதும் அணிந்து செல்கிறாளா என்று கவனித்து, ஒருவேளை அதை அவள் அணிய மறந்திருந்தால் அவளுக்கு நினைவு படுத்துமாறு கேட்டுக் கொண்டான்.

இளமாறன் சொன்னதை கவனமாக உள்வாங்கிக் கொண்ட கனிமொழி, அவர்கள் கூறியது போலவே செய்வதாக ஒப்புதல் கொடுத்துவிட்டு வெளியே வந்தான்.

சிறிது நேரம் கழித்து, அலுவல் அறையை விட்டு வெளியே வந்த இளமாறன் வெளியே தனக்காக கனிமொழி காத்திருப்பதை பார்த்து துளியும் ஆச்சரியப் படாமல், “என்ன கனி, எப்படி இருக்கே?”, என்று கேட்டான். ஒன்றும் சொல்லாமல் சிறிது நேரம் இளமாறனை பார்த்திருந்த கனி, பிறகு அவளுக்கே கேட்காத மெல்லிய குரலில், நீங்க போலீஸ் என்கிறது மாதிரி, உங்க பிரென்ட் இளங்கோவும் போலீசா?”, என்று கேட்டான்.

அட! சரியாக நூல் பிடித்து தெரிந்து கொண்டாலே என்ற ஆச்சரியத்தில், “ஹம்ம்... ஆமாம். அவருடைய நிஜ பெயர், வசந்த். இங்கே வேலைக்கு சேரும் போது, சுய அடையாளத்தை மறைத்து சேர்ந்ததால், பெயரையும் மாற்றியே சொல்லி இருக்கிறார்”, என்று விளக்க, மௌனமாக தலையை குனிந்து கண்ணில் வெளிப்பட்ட வலியை இளமாறனுக்கு காட்ட விரும்பாது மறைத்து, “சரி தான்”, என்று மட்டும் சொல்லிவிட்டு அங்கிருந்து நகர்ந்து சமையலறைக்கு சென்று விட்டான்.

“என்னுடன் வார்த்தைக்கு வார்த்தை அலட்சியமாக வாயாடின கனிமொழி எங்கே? இப்படி அமைதியாக, எல்லாவற்றையும் எந்த பதில் பேச்சும் பேசாமல் ஏற்றுக் கொள்கிற இந்த புது கனிமொழி யார்?”, என்று வியந்த படி சென்றான் இளமாறன்.

சிறிது நேரம் கழித்து, தோட்டத்தில் உலாத்திக் கொண்டிருந்த சஹானாவை ஹால் வழியே கண்ட கீர்த்திவாசன், தானும் தோட்டத்திற்கு சென்றான். அங்கே, பல வண்ண ரோஜா செடிகளையும் வித விதமான மல்லிகை மற்றும் முல்லை மலர்களின் அழகையும் வாசனையையும் அனுபவித்து ரசித்துக் கொண்டு இருந்த சஹானா பின்னால் ஆள் அரவம் கேட்டது அரண்டு போய் அவசரமாக திரும்ப, ஒரு நிமிடம் மனோகரன் மீது மீண்டும் ஆத்திரம் மூண்டது. அன்று இப்படி ஏகாந்தமாக சஹானா தோட்டத்தில் இருந்த போது தானே மனோகரன் வந்து கையை பிடித்திழுத்து சினிமாவிற்ரு அழைத்தது. இன்னமும் அரண்டு நடுங்குகிறாளே!!!

கவலையையும் ஆத்திரத்தையும் ஒதுக்கி, தங்கையின் தோளில் கை போட்டு, நெற்றியில் விழுந்த கூந்தலை ஒதுக்கி, “பயந்துட்டியா சகி? சாரிடா”, என்று வாஞ்சையாக சொன்ன அண்ணாவிடம்,

“ச்சே ச்சே.....எதுக்கு சாரி என்றெல்லாம்.... சொல்லுங்க அண்ணா, என்னை தேடினீங்களா? கூப்பிட்டிருந்தால் நானே வந்திருப்பேனே. என்ன விஷயம் அண்ணா?”, என்றுகேட்டாள்.

ஒன்றும் பதில் சொல்லாமல் ஷர்ட் பாக்கெட்டில் இருந்து அந்த ப்ரூச்சை எடுத்தவன், “ஒரு சின்ன கிப்ட்”, என்று சொல்லி தங்கையிடம் கொடுத்தவன், தங்கையின் கன்னத்தை கனிவாக தட்டி புன்னகைத்தான்.

சுஹானா குழப்பமாக பார்த்து, “கிஃப்டா? இப்போ எதுக்கு அண்ணா கிப்ட்? என்னோட பிறந்த நாளுக்கு இன்னும் இரண்டு மாதம் இருக்கே”, என்று கேட்க, “என் தங்கைக்கு கிப்ட் வாங்கி கொடுக்க தனியாக ஏதாவது காரணம் வேண்டுமா என்ன? உன் பிறந்த நாளுக்கு வேறு ஏதாவது வாங்கி கொடுப்போம். இப்போ இது பிடிச்சிருக்கா என்று சொல்லு”, என்று தமாஷ் போல பேச்சை திசை திருப்ப,

கையில் இருந்த ப்ரூச்சை பார்த்த சுஹானாவும், “ரொம்ப நல்ல இருக்கு அண்ணா, எனக்கு ரொம்ப பிடிச்சிருக்கு. எனக்கு ரோஸ் ரொம்ப பிடிக்கும் என்று தான் உங்களுக்கு தெரியுமே. அதனால் தான் அந்த வடிவத்தில் ப்ரூச் வாங்கினீங்களா? தேங்கஸ்”, என்று மகிழ்ச்சியாக சொன்ன சுஹானாவிடம், “எனக்கு தான் தெரியும் உனக்கு ரோஸ் பிடிக்கும் என்று..... இளமாறனுக்கு எப்படி தெரியும்? ஒரு வேளை, குருட்டு அதிர்ஷ்டத்தில் வாங்கியது உன் விஷயத்தில் சரியாகி விட்டதா?”, என்று நினைத்துக் கொண்டாள். அதை அப்படியே வெளியில் சொல்ல முடியாததால், “உனக்கு இது ரொம்ப நல்லா இருக்கும்டா சகி. ரொம்ப grand-ஆக இல்லையே, தினம் போட்டுக்கறியா?”, என்று கேட்ட அண்ணனை இப்போது மறைக்க முயற்சிக்காத ஆச்சரியத்துடன் பார்த்து, “என்ன அண்ணா இன்று திடீர்னு நகை பற்றி இத்தனை ஆர்வமா பேசறீங்க? நான் இது போன்ற நகை எல்லாம் தினம் போட்டுக்கறதில்லை என்று உங்களுக்கு தெரியாதா? சும்மா சிம்பிள் ஆக ஒரு செயின், வளையல், காதில் தோடு இவ்வளவு தானே நான் அணிவது. ப்ரூச் எல்லாம் நான் தினப்படி எதற்கு அண்ணா போட்டுக் கொள்ளணும்?”, என்று புரியாமல்கேட்டாள்.

“ஓகே, நீ சொல்வதும் சரி தான். வீட்டில் இருக்கும் போது போட்டுக் கொள்ள வேண்டாம். வெளியில் போகும் போது போட்டுக் கொள்”, என்று சொல்லி விட்டு, “ஓ..... ஒரு முக்கியமான போன் கால் இப்போ வரணுமே எனக்கு. சரி, நான் உள்ளே போறேன் சகி. நீ கொஞ்ச நேரம் தோட்டத்து அழகை ரசிச்சிட்டு மெதுவா வா”, என்று கூறி சென்றாள்.

அடுத்த ஒரு வாரமும் எந்த ஏற்ற இரக்கமும் இல்லாமல் செல்ல, பாட்டியை ஹாஸ்பிடலில் இருந்து வீட்டுக்கு கூட்டி வந்து ஒரு வாரம் முடிந்திருந்த படியால், சீஃப் டாக்டர், அறிவுரையின் படி செக்கப்பிற்கு அழைத்து செல்ல வேண்டிய நாளும் வந்தது.

அன்று காலையிலேயே, காலை உணவு சாப்பிட வந்த கீர்த்திவாசனிடம், “நான் இனிமேல் குழந்தைகளை பார்த்துக்க இங்கே இருக்க வேண்டாம் தானே. கிஷோரும் கிரணும் நல்லாவே வளர்ந்துட்டு வராங்க. அடிப்படை வளர்ச்சி நல்லாவே இருக்கு. கொஞ்சம் வெயிட் கெயின் தான் குறைவா இருக்கு. ஆனால், போக போக அதுவும் சரியாகிவிடும். இத்தனை நாள் கூட இருந்து பார்த்துக் கொண்டதில், இனிமேல், சுஹானாவே சமாளிக்க முடியும். அப்படி உதவி தேவை என்றால், மாமியோ கனி மொழியோ இருக்காங்க இல்லையா? நான் இனி இங்கே அதிகப் படி தானே. அதனால், நான் இந்த ப்ரைவேட் நர்சிங்கை முடிச்சிக்கறேன்”, என்று தான் விலகிக்கொள்ளும் உத்தேசத்தை சொன்னாள் ஆராதனா.

“ஓகே, இப்போ ஒட்டு மொத்தமாக விலகிக் கொள்ளும் எண்ணமா? உன்னிஷ்டம்”, என்பது போல, சற்று நேரம் பேசாமல் அவளையே பார்த்திருந்த கீர்த்திவாசன், பிறகு கண்களை சுவற்றுப் பக்கம் திருப்பி அவள் கண்களை தவிர்த்து, கவனமாக எல்லா உணர்ச்சிகளையும் குரலில் இருந்து நீக்கி வெற்று குரலில், “இப்போ பாட்டியை செக்கப்பிற்கு அழைத்துப் போகப்போகிறோம். இன்று மதியம் போல திரும்பி வருவோம். வந்த பிறகு இது பற்றி பேசுவோம். இதுவரை வேலை செய்ததற்கான சம்பளம் என்று எல்லாவற்றையும் செட்டில் செய்து விடலாம்”, என்றான்.

“இல்லை வேண்டாம் வாசு, தொடக்கத்தில் தானே வேலை பார்க்கிற மாதிரி இருந்தது. இப்போ சில வாரங்களாக என்னையும் இந்த வீட்டு மனுஷியாக தானே நடத்தறீங்க. இங்கே வேலை பார்க்கிற மாதிரியே இல்லையே. அதனால், இந்த சம்பளம், செட்டில்மென்ட் இதெல்லாம் வேண்டாம். நான் ஒன்றும் இந்த நிமிடமே வீட்டுக்கு போகணும் என்று கேட்கவில்லை. பாட்டியை செக்கப்பிற்கு நீங்கள் அழைத்துப்போய் திரும்ப வந்த பிறகு தான் நானும் கிளம்புவதாக இருந்தேன்”, இதற்கு மேல் என்ன சொல்லி இருப்பாளோ ஆராதனா,

கீர்த்தியின் மென்மையான, “வீட்டு மனுஷியா நாங்க தானே நினைச்சோம்..... உனக்கு இன்னும் இது ப்ரைவேட் நர்சிங் வேலை பார்க்க வந்த இடம் தானே. மாமா வீடு இல்லையே..... இட்ஸ் ஒகே, திரும்பி வந்ததும் சம்பளத்தை செட்டில் செய்துடலாம்”, என்று சொல்லி அத்துடன் பேச்சு முடிந்தது என்பது போல சாப்பிட்டத்தொடங்கினான்.

அத்தியாயம் முப்பத்து நான்கு

காலை உணவை முடித்துக் கொண்டு, கீர்த்திவாசன், அப்பா, அம்மா, பாட்டி மூவரையும் காரில் ஏற்றிக் கொண்டு, சஹானாவிடம் நூறு முறை பத்திரம் சொல்லி, ஆராதனாவிடம் கோபமும் வருத்தமும் இருந்தாலும், அவளுக்காக கவலைப் பட்ட மனதை அடக்க வழியில்லாமல் அவளிடமும் ஒரு முறை பத்திரம் சொல்லி பாட்டியின் செக்கப்பிற்கு கிளம்பினார்கள்.

அவர்கள் கிளம்பின சிறிது நேரத்திலேயே, சஹானாவும், “கனி, நான் பக்கத்துல இருக்குற முருகன் கோவிலுக்கு போயிட்டு வரேன். பாட்டிக்கு, எல்லாம் நல்லபடியா சரியாகி வரணும்னு வேண்டிக்கறேன். பூக்கூடை எங்க இருக்கு? ஆராதனா வராங்களா என்று கேட்கறேன்”, என்று சொல்லிகிளம்பினாள்.

குழந்தைகளுக்கு காலை உணவு முடிந்து பகல் தூக்கம் தூங்குவதற்காக தூங்க செய்து கொண்டிருந்த ஆராதனா, இப்போது விட்டால், குழந்தைகள் உறக்கம் களைந்து அழுவார்கள் என்றும், சஹானாவை மட்டுமாக கிளம்பி போகுமாறு சொன்னாள்.

கிளம்பி கீழே வந்த போது, கனிமொழி, சஹானாவின் சட்டையில் அந்த பருச் இல்லாதது கண்டு, “உங்க அண்ணா கொடுத்த, அந்த நகையை போட்டுக்கோங்க அம்மா”, என்றுநினைவுபடுத்தினாள்

“சும்மா இரு கனி. நீ வேற. இதோ பக்கத்துல இருக்கிற கோவிலுக்கு எதுக்கு நகை எல்லாம்? சாமி கும்பிட தானே போறேன்”, என்று சொன்ன சஹானாவிடம்,

கனி, “அட, கொஞ்ச நாளாவே நீங்க முகத்த முழ நீளத்துக்கு தூக்கி வச்சிட்டு தான் நடக்கறீங்க. ஒரு சிரிப்பே இல்லை. உங்க அண்ணனுக்கு உங்களை இப்படி பார்க்க எத்தனை கஷ்டமா இருக்கும்? அவர் ஆசையா வாங்கிக் கொடுத்த நகையையாவது போட்டுக்கிட்டா, அவர் சந்தோஷப்படுவாரில்லையா? நீங்க கோவிலுக்கு போயிட்டு வரதுக்குள்ள அவங்க வந்துட மாட்டாங்களா? வந்ததும், நீங்க இதை போட்டிருக்கறதை பார்த்தாருன்னா, நல்ல இருக்கும்கறதுக்கு தான் சொன்னேன். இதென்னா, கண்ணை உறுத்தற அளவு பெரிய நகையா? வெளியவே தெரியாத மாதிரி அழகா இருக்கு. போட்டுக்கோங்க”, என்று சாம, தான, பேத, எமோஷனல் ப்ளாக்மெயில், negotiation என்று எல்லா திறமைகளையும் உபயோகப் படுத்தி சஹானாவை அதை அணிந்து கொள்ள வைத்து தான் சமாதானம் அடைந்தான். அதை சஹானாவுக்கு அணிவித்து விடுகிற சாக்கில் அதை இளமாறன் கற்று கொடுத்த படி “ஆன்” செய்து விட்டு அணிவித்தாள் கனிமொழி.

சிறிது நேரம் முணுமுணுத்துப் பார்த்த சஹானா, கனிமொழியின் வேகமாக வாதாடும் திறமையில் தன்னுடைய முடிவை தளர்த்தி அண்ணன் கொடுத்த “ப்ருச்சை” அணிந்து கொண்டு கோவிலுக்கு கிளம்பிச் சென்றாள்.

“சார், நீங்க சொன்ன மாதிரியே மூணு நாளா கீர்த்திவாசன் வீட்டை நோட்டம் விடறோம்..... இப்போ தான், கீர்த்திவாசன், அவங்க அப்பா, அம்மா, ஒரு வயசான அம்மா நாலு பேருமா கிளம்பி எங்கேயோ வெளிய போறாங்க.....”

“ஓ.....அப்படியா? சரி, நடராஜ். நிச்சயமா வேற யாரும் காரில் ஏறலியா? நல்ல பார்த்தியா? இருபது இருபத்திரண்டு வயசு பெண் யாரும் அவங்களோட போகலியா?”, குரலில் உற்சாகப் படபடப்பு துல்லியமாக தெரிந்தது.

“இல்ல சார். நான் வாடகைக்கு எடுத்திருக்கிற ப்ளாட்டுல இருந்து பைனாக்குலர் வழியா பார்த்தா கீர்த்திவாசன் வீட்டு வாசல் எந்த மறைப்பும் இல்லாம, தெளிவா தெரியுது. அவங்க நாலு பேரும் மட்டும் தான் போனாங்க சார்”

“சரி நடராஜ். நான் உன்னை ஒரு பத்து நிமிஷத்துல திருப்பி கூப்பிடறேன்”

வயசான அம்மா என்றால், கீர்த்திவாசனின் பாட்டியாக தான் இருக்கவேண்டும். இப்போது தான் மருத்துவமனையில் இருந்து வீடு வந்தவர், மீண்டும் வெளியே அழைத்து செல்கிறார்கள் என்றால், டாக்டரிடம் செக்கப்பிற்கு அழைத்து செல்கிறார்களோ..... அப்படி என்றால், அவர்கள் திரும்பி வர சில மணி நேரங்களாவது ஆகலாம். அதற்குள், வேலையை முடித்து விட வேண்டியது தான். மனோகரனின் கோணல் மூளை அதைவிட கோணல் திட்டங்களை மிக மிக கோணலாக தீட்டியது.

சில நிமிடம் சஹானா மேல் வைத்த ஆசையையும் இலவு காத்த கிளியாக தான் கண்ட கனவுகளையும் நினைத்துப் பார்த்தவன், அவளது பாராமுகத்தையும் கீர்த்திவாசன் தன்னை ஒட்டு மொத்தமாக விலக்கி வைத்ததையும் நினைத்து நினைத்து கொதித்துப் போனான். அண்ணனும் தங்கையும் என்னை என்ன கேளையன்னு நினைசீன்களா? என்று மனதினுள்கறுவிக்கொண்டான்.

மீண்டும் கை பேசியை எடுத்து நடராஜின் எண்ணிற்கு தொடர்பு கொண்டவன், “ஓகே, நடராஜ், கவனமா கேட்டுக்க, என்னோட திட்டம் இது தான்..... அவங்க வீட்டு வாசலில் செக்யூரிடி கார்ட்ஸ் இருப்பாங்க, அவங்க கிட்ட மாட்டாம ஜாக்கிரதையா வேலைய முடி”

“அதெல்லாம் நீங்க கவலையே படாதீங்க சார். என்னோட இன்னும் ரெண்டு பையன்களா கூட்டிட்டு வந்திருக்கேன். காசி மேட்டுல நம்ம சொந்தக்கார பசங்க. ரொம்ப முரட்டுப் பசங்க. இந்த மாதிரி வேலையெல்லாம் கச்சிதமா முடிப்பாங்க. நீங்க மட்டும் பேசின பணத்தை கரெக்டா கொடுத்துடுங்க. அந்த இருபது லட்சத்த வச்சிட்டு நாங்க வட இந்தியாவுக்கு கொஞ்ச நாள் தலை மறைவாகிறோம்”.

“கொடுக்கறேன்யா..... திரும்ப திரும்ப அதையே சொல்லிக்கிட்டு..... நீ வட இந்தியாவுக்கெல்லாம் போக வேண்டாம். பாஸ்போர்ட் இருக்கில்லையா? சிங்கப்பூர் மலேசியா இப்படி எங்கேயாவது போய்டுங்க..... இங்கே இருந்தீங்கன்னா உங்களை வச்சு என்னை பிடிச்சிடுவாங்க. ஹாஸ்பிட்டல்ல இருந்த ஆறுமுகத்த உயிர் பிழைக்காம போட்டு தள்ளறதுக்குள்ளேயே எனக்கு திக்கு திக்குன்னு ஆகிடிச்சு..... எங்கே போலீஸ்ல ஏதாவது உளறிடுவானோன்னு..... சரி சரி, கவனம் கவனம்....”

“சாரே, நீங்க ஆனாலும் என்னை பத்தி ரொம்ப மோசமா நினைக்கிறீங்க..... ஆறுமுகத்தை நான் தானே போட்டு தள்ளினேன். உங்களுக்கு என்ன திக்கு திக்கு?”, என்று கேட்டவன், திடீரென படபடப்பாகி, “சார் சார்..... ஒரு நிமிஷம்..... நான் இன்னும் அவங்க வீட்டு வாசலை நோட்டம் விட்டுட்டே தான் இருக்கேன். ஒரு வேளை வெளியே போனவங்க எதிர்பாராம சீக்கிரம் வீடு திரும்பிட்டா தெரியணும் இல்லையா? அதுனால..... இப்போ தான் பார்க்குறேன், ஒரு பொண்ணு, தனியா வெளியே கிளம்பி போகுது. கையில் ஏதோ கோவில் பூக்கூடை போல தெரியுது”, என்று விவரம் சொல்ல,

மனோகரன், அந்த பெண்ணைப் பற்றி விவரிக்க சொன்னதும் நடராஜன் விவரித்ததை வைத்து, கோவிலுக்கு சென்று கொண்டிருப்பது சஹானா என்று புரிந்து கொண்டான். “நடராஜ், நீ இப்போ என்ன பண்ணுறே..... அந்த பெண்ணை follow பண்ணி போய் எந்த கோவிலுக்கு போகிறா என்று எனக்கு தகவல் சொல்லு. அதுக்கப்பறம், நான் அவளை பார்த்துக்கறேன். அங்கே வீட்டுக்குள்ளே, நான் உனக்கு முதல்லையே போட்டோவில் காட்டின இன்னொரு பெண் இருக்கா. உனக்கு அவளை இன்னும் ஞாபகம் இருக்கு இல்லையா? சரியா அடையாளம் கண்டு புடிச்சிடுவீங்க இல்லையா? மாறிப் போய் அவங்க வீட்டு சமையற்கார பெண்ணை கடத்திடப் போறீங்க. உள்ளே இருக்கிற பெண்ணை நீங்க கடத்திட்டு வாங்க. நம்ம வேளச்சேரி பிளாட்டுக்கு கொண்டு வந்துடுங்க..... இல்ல வேணாம், உங்க காசிமேட்டுக்கு தூக்கிட்டு வந்துடுங்க. அங்க திருவான்மியூரில் இருந்து காசிமேடு ரொம்ப சீக்கிரமா போயிடலாமே. இங்க இருந்தா போலீஸ், ஈசியா புடிச்சிருவாங்க. காசிமேடு போய்ட்டா, அப்பரம் அது உங்க ஏரியா. அங்க இருக்கிற சந்து போனதெல்லாம் உங்களுக்கு அத்துப் படி. அங்க வந்து போலீஸ், கண்டு பிடிக்கறது கஷ்டம். முதல்ல, அங்க தான் நாம இவங்களை தூக்கிட்டு போய் இருக்கோம் என்கிறதே அவங்களுக்கு தெரியாது. ஓகே, அது தான் சரியான இடம்”.

“சார், நான் உங்களோட பேசிட்டே அவங்களை follow பண்ணறேன். அவங்க வீட்டுக்கு பக்கத்துல இருக்கற முருகன் கோவிலுக்கு போறாங்க போல இருக்கு. நீங்க சீக்கிரம் வந்துடுங்க. நான் போய் அந்த பெண்ணை கடத்த வேண்டிய மற்ற ஏற்பாட்டை கவனிக்கறேன்”, என்று மெல்லிய குரலில் கூறிக் கொண்டே, நிதானமாக சஹானாவின் மேல் ஒரு கண் வைத்த படியே அவளை பின் தொடர்ந்து சென்றான் நடராஜன்.

“ஓகே, இதோ இப்போவே அங்கே வரேன். எந்த கோவில்னு எனக்கு தெரியும், இன்னும் பத்து நிமிஷத்துல அங்க இருப்பேன்”, என்று சொல்லி அவன் காரை நோக்கி விரைந்தான் மனோகரன்.

மனோகரனோடு பேசி முடித்ததும், தனது "தோழர்களுக்கு(!!!)" விளித்த நடராஜன், தந்தி முறையில் கை பேசியில் உத்தரவுகளை பிறப்பித்தான். " ஒரு வேன் வேணும். ஜன்னல் இல்லாத Matador வேன் இருந்தா சரியா இருக்கும். அப்புறம் கொஞ்சம் க்ளோரோபோர்டம், கை வாய் இதெல்லாம் கட்ட கயிறு வேணும். எதுக்கும் என்னோட துப்பாக்கி இருக்கு இல்லையா? அதை எடுத்து வச்சிக்கோங்க. நான் இப்போ அங்கே வருவேன், அதுக்குள்ளே எல்லாம் தயாரா இருக்கணும். சரியா?", என்று முன்பு பேசினது போலவே மெல்லிய குரலில் முணுமுணுத்து பேசி அவர்களையும் தயாராக இருக்க வைத்தான்.

சிறிது நேரத்தில், கோவில் வாசலில், வந்து சேர்ந்த மனோகரனிடம், "இன்னும் உள்ளே தான் இருக்காங்க. வெளிய வரலை", என்று சொல்லி இருவரும் சந்தேகம் வராத வகையில் தள்ளி நின்றே சஹானாவுக்காக காத்திருந்தனர். ஐந்து நிமிடத்தில் பூக்கூடையுடன் வெளியே வந்த சஹானாவை கண்டதும் நடராஜன், "சார், நீங்க ஏதாவது சந்தில் அவங்களை நிக்க வச்சி, ரெண்டு வார்த்தை பேச்சு கொண்டுங்க, நீங்க காரை விட்டு இறங்க வேண்டாம். நான் அவங்களை மடக்கி கார்ல ஏத்திடறேன்", என்று சொல்லி, சஹானாவை பின் தொடர, காரில் இவர்கள் இருவரையும் பின் தொடர்ந்தான் மனோகரன்.

இவர்கள் எதிர்பார்த்தது போலவே, ஒரு ஜன சந்தடி இல்லாத சிறு குறுக்கு சந்தில் சஹானா திரும்ப, இது தான் தக்க தருணம் என்பது போல பின்னால் வரும் மனோகரனுக்கு சிக்னல் கொடுத்தான் நடராஜன்.

பாட்டியை பற்றிய கவலை, இளமாறனை பற்றிய ஏக்கம், ஆராதனா மற்றும் அண்ணனின் நிலை பற்றிய ஆதங்கம் என்று ஏதேதோ சிந்தனைகளில் வந்து கொண்டிருந்த சஹானாவை தாண்டி ஒரு "விஷ்ஷ்.....", சத்தத்தோடு வந்து நின்ற, காரில் இருந்து மனோகரன், "சஹானா, வா, உள்ளே ஏறிக்கோ. எனக்கு உன்னோட பேசணும்", என்றான் அதிகாரமாக.

எப்போதும் காட்டும் ஒதுக்கத்தை காட்டினாலும், இந்த முறை மனதில் உள்ள வெறுப்பையும் சஹானாவின் முகம் வெளிப்படையாக காட்டியது. அவனுக்கு பதில் எதுவும் சொல்லாமல், மறுப்பாக தலையை மட்டும் ஆட்டிவிட்டு, முன்னே செல்ல தொடங்க, அவனை மறித்தது போல காரை மீண்டும் நிறுத்துவதற்குள், நடராஜன் அவர்களை எட்டிவிட்டிருந்தான். என்ன நடந்தது என்று சஹானா ஊகிப்பதற்குள், மின்னல் வேகத்தில், காரின் பின் சீட்டுக் கதவை திறந்து, சஹானாவை இழுத்து அதன் உள்ளே தள்ளினவன், அவள் சத்தம் போடாமல் இருக்க, ஓங்கி ஒரு அறை விட்டான். தள்ளாடி, தாறுமாறாக உள்ளே சுருண்ட சஹானாவின் வாய்க்குள் ஒரு துணிப் பந்தை அடைத்து, கையை பின்னால் கட்டினான். ஊ ஊ..... என்பதை தவிர வேறு எதுவும் பேச முடியாத நிலையில் சஹானா மயங்கி சரிந்தாள். கார், காசி மேட்டை நோக்கி விரைந்தது.

~~~~~

செக்கப்பிற்கு சென்றவர்கள் திரும்பி வந்துவிடுவதற்குள் மதிய உணவிற்கான சமையல் வேலைகளை பரபரவென்று தயாராக்கிக் கொண்டிருந்த கனிமொழி, பின்னால் ஆராதனா வந்து நின்றதை கவனித்து, "குழந்தைங்க தூங்கிடிச்சா?", என்று கேட்டாள்.

"ஹம்ம்.... தூங்கிட்டாங்க. பேபி மானிட்டர் ஆன் செய்திருக்கேன். உனக்கு ஏதாவது உதவி தேவையா என்று பார்க்க வந்தேன். நாகம்மா எங்க?", என்று கேட்டாள் ஆராதனா.

"அத்தை பின் கட்டுல இருக்காங்க போல இருக்கு. உதவி எல்லாம் ஒண்ணும் வேண்டாம். இருங்க, டீ போடறேன். உட்கார்ந்து குடிப்பீங்களாம்", என்று சொன்னவன், உங்க முகமும் கொஞ்ச நாளா நல்லா தான் இல்லை என்று நினைத்துக் கொண்டாள்.

ஒன்றும் சொல்லாமல், கனிமொழியின் டீயை குடித்தபடியே அங்கே இருந்த கீரையை ஆயத்தொடங்க, "என்ன தான் ஆச்சோ உங்களுக்கெல்லாம்" என்று மனதிற்குள் அலுத்துக் கொண்ட கனிமொழி, மிக்சியை சுவிட்ச் ஆன் செய்து ஓட விட, பட்டுென்று மின்சாரம் தடை பட்டது.

என்னது, இந்நேரத்துக்கு கரண்ட் கட்டாகுது?", என்று வியந்த கனிமொழி, வாசற்பக்கம் வந்து, அல்டேர்னேட்டர்'ஐ ஆன் செய்து ஜெனேரேட்டர் மின்சாரத்தை துவக்கினாள். பிறகு தொலைபேசியை எடுத்து, ரிப்பேர் செய்யும் ஆணை வர சொல்லிவிட்டு, அவர்கள் வரப் போகும் தகவலை வாசலில் நிற்கும் செக்யூரிடி ஆட்களுக்கும் தெரிவித்தாள்.

“சீக்கிரமா வாங்கன்னு தான் சொல்லி இருக்கேன். ஆனா, அவங்க ஆடி கழிச்சு அஞ்சாம் நாள் கோழி அடிச்சு கும்பிட்ட கணக்கா மெதுவா தான் வருவாங்க. அவங்க வந்ததும், சீக்கிரம் உள்ளே அனுப்புங்க”, என்று வாசலில் உள்ள ஆட்களுக்கும் சொல்லி வைத்தாள்.

இதனாலேயே சற்று நேரத்தில் முழுவதும் மூடிய ஒரு matador வேன் வந்த போது, செக்யூரிடி ஆட்கள் ரொம்ப கால விரயம் செய்யாமல், அவர்களின் வேனை பறிசோதித்தனர். உள்ளே பார்த்த சில கடமுட சாமான்கள் சந்தேகத்தை கிளப்பினாலும், டிரைவர் சீட்டிலும் பக்கத்தில் இருந்த, கிளினரின் சீட்டில் இருந்தவர்களின் உடையில் தைக்கப் பட்டிருந்த ரிப்பேர் கம்பெனியின் அடையாள முத்திரை குத்தப்பட்ட உடைகள் அவர்களின் சந்தேகங்களை நீக்கின.

வேன் உள்ளே விரைந்தது. பின் கட்டு பக்கம் வந்து வேனை நிறுத்தினவர்கள், கிணற்றடியில் வேலையாக இருந்த நாகம்மாவை சமாளிக்க ஒரு சில நொடிகளே எடுத்துக் கொண்டனர். மயங்கி சரிந்த நாகம்மாவை ஒரு ஓரமாக வாயில் துணியை காட்டி கிடத்தி விட்டு, உள்ளே சென்றனர். இவர்களை முதலில் பார்த்த ஆராதனா, “எலெக்ட்ரிசிட்டி மெயின் பாக்ஸ் அந்த பக்கம் இருக்கு. எங்கே வீட்டுக்குள்ள வந்திங்க?”, என்றாள் குழப்பத்துடன்.

ஆராதனாவுக்கு பதில் சொல்லாமல், சுற்றும் முற்றும் ஒரு முறை பார்த்துவிட்டு, ஆராதனாவின் வாயில் மயக்க மருந்து இருந்த ஸ்ப்ரேயை தூவ, “கனி.....”, என்ற குரல் அலறலாக தொடங்க நினைத்து, ஒரு சிறு முனகலாக வெளிப்பட்டு மயங்கி சரிந்தாள் ஆராதனா.

பேச்சுக்குரல் கேட்டு வெளியே வந்து எட்டிப்பார்த்த கனிமொழி, மயங்கி சரிந்த நிலையில் இருந்த ஆராதனாவை ஒருவன் தாங்கிப் பிடித்திருப்பதை கண்டு பதறி ஓடோடி வந்து, “ஐயோ, ஆராதனாம்மா..... என்ன ஆச்சு?”, என்று கேட்டு அவளருகில் வர, அதற்கென்றே காத்திருந்த இன்னொருவன், எதிர்பாராமல் போட்ட அடியில் தலையில் பலத்த காயத்தோடு கனி மொழி சரிந்தாள்.

ஆராதனாவை வாயில் துணி வைத்துக் கட்டி, கையையும் பின்னால் சேர்த்துக் கட்டி, கையோடு வேனில் வைத்திருந்த கோணி சாக்கை அவள் மேல் போர்த்தி, வேனின் பின் பக்க சீட்டுக்கு அடியில் அவளை தள்ளி, அவள் மேல் கடமுட சாமான்களை மறைப்புக்காக போட்டு வைத்து கடத்தினர்.

மீண்டும் ஒரு முறை, வெளியே செல்லும் போது, வேனை திறந்து சோதனை போட்ட செக்யூரிடி ஆட்கள், உள்ளே இருந்த கடமுட சாமான்கள் இடம் மாறி இருந்ததை தவிர வேறு எந்த வேறுபாட்டையும் கவனிக்கவில்லை. சரிதான், மின்சாரம் பழுது பார்த்தபோது வெளியே எடுத்த சாமான்கள் திரும்பி வைக்கும் போது இடம் மாறியது போலும் என்று நினைத்து, ஒன்றும் சொல்லாமல், வேனை போக சொன்னார்கள்.

வேன் ஆராதனாவை சுமந்தபடி காசிமேட்டுக்கு சென்றது.

கிர்த்திவாசன் வீடு இருக்கும் ஏரியா போலீஸ் ஸ்டேஷனில் இருந்து பேஜரில் வந்த தகவலை பார்த்த வசந்த், உடனடியாக அந்த எண்ணை தொடர்பு கொண்டு என்னவென்று விசாரிக்க,

“சார், அந்த லிசனிங் டிவைஸ் பிளான்ட் பண்ணினது, அக்டிவேட் ஆகியிருக்கு. ரெகார்டிங் ஓடிட்டு இருக்கு சார். மூணு நிமிஷம் முப்பத்தெட்டு செகண்ட் ஆகி இருக்கு”, என்று தகவல் கூறிய போலீஸ் ஆபிசரிடம், நன்றியை சொல்லிவிட்டு, “நான் இப்போ அங்கே வந்துட்டே இருக்கேன்”, என்று கூறி வேகமாக புறப்பட்டான்.

செல்லும் வழியிலேயே இளமாறனுக்கு கை பேசியில் தொடர்பு கொண்டு, “இளா, லிசனிங் டிவைஸ் அக்டிவேட் ஆகி இருக்கு என்று இப்போ தான் தகவல் வந்தது. நான் அங்கே போயிட்டு இருக்கேன். நீயும் வந்துடு”, என்று சுருக்கமாக சொல்லி விட்டு விரைந்தான்.

போலீஸ் ரத்தம் நெற்றிப் பொட்டில் வந்து மோத, ஏதோ அசம்பாவிதம் நடந்திருக்கிறது என்று உள்ளுணர்வு வசந்தத்துக்கு மிக உரக்கவே அறிவித்தது.

கிர்த்திவாசனது வீட்டுக்கு அருகில் இருந்த போலீஸ் ஸ்டேஷனில் பதிவாகிக் கொண்டிருந்த வாய்ஸ் அக்டிவேட் ரெக்கார்டிங்கில் தொடக்கத்தில் இருந்த கனி, சஹானா, ஆராதனா இவர்களது பேச்சுவார்த்தை முடிந்து, சில நிமிடங்கள் கோவிலில் நடக்கும் மணியோசை, பூஜைகள் ஆகிய ஒலிகள் கேட்க, அதுவும் முடிந்து..... பிறகு தொடர்ந்த சில நிமிட மௌனத்திற்கு பிறகு கேட்ட மனோகரனின்

குரலை கேட்டதும், இளமாறனும் வசந்தமும் சேர்ந்து ஒரே குரலில் சொன்ன மிக மோசமான, எழுத்தில் அச்சேற முடியாத வார்த்தையை இங்கே கொடுக்க முடியாமைக்கு வருந்துகிறேன்.

அதன் பிறகு அதிக நேர விரயம் செய்யாமல், கண்ட்ரோல் ரூமுக்கு விவரம் சொல்லப்பட, மனோகரனது கார் எண் உடனடியாக எல்லா முக்கிய செக்போஸ்ட் மற்றும் ரோந்து போலீசுக்கு சொல்லப்பட, அவர்கள் மசால் வடையை எடுத்துக் கொண்டு எலி வருவதற்கு பொறியை திறந்து வைத்து காத்திருந்தனர்.

அதே சமயம், தலையில் பட்ட அடியையோ அதிலிருந்து கொட்டும் இரத்தத்தையோ சட்டை செய்யாது, மிகுந்த பிரயாசையோடு தொலை பேசி பக்கம் சென்ற கனிமொழி, அங்கே ஸ்பீட் டையலில் பதிவு செய்யப் பட்டிருந்த கிரீத்திவாசனின் கைபேசிக்கான பட்டனை தட்டிவிட்டு, தொடர்பு கிடைக்காத்திருந்தாள்.

எடுத்துப் பேசிய கிரீத்திவாசன் அழைத்தது கனிமொழி என்று தெரிந்ததும், "சொல்லு கனி, வீட்டுக்கு தான் வந்துட்டு இருக்கோம். என்ன விஷயம்?", என்று கேட்க, கனிமொழியின் காற்றே இல்லாத குரலில் லேசாக பதட்டம் அடைந்து, "கனி, எதுவா இருந்தாலும் சத்தமா சொல்லு..... நீ பேசறது கேட்கலே", என்று உரக்க சொல்ல,

கனிமொழி இருக்கும் உடற் பலத்தையும் மன திடத்தையும் ஒருங்கே கூட்டி, "என்னை அடிச்சு போட்டுட்டு ரெண்டு பேரு ஆராதனாமாவை தூக்கிட்டு போய்ட்டாங்க..... அவங்க யாருன்னு தெரியல..... அதை எங்கேன்னு தெரியல, சஹா.....சஹானம்மா கோவிலுக்கு போயிட்டு வரதா சொல்லிட்டு போனாங்க..... அவங்களையும் காணும்..... அவங்களுக்கு ஏதாவது ஆயிடுச்சா என்று தெரியல..... அதான் உங்களுக்கு போன் பண்ணி சொல்லிட்டேன்", என்று கூறி மீண்டும் ஒரு முறை மயங்கி சரிந்தாள்.

"கனி..... கனி.....", என்று கிரீத்திவாசன் அலற அலற..... அடுத்த முனையில் பதிலே இல்லாதது போயிற்று.

அதே சமயம், லிசனிங் டிவைசில் கேட்ட மனோகரனின் குரலையும் அதை தொடர்ந்து கேட்ட அவளை அடித்து வீழ்த்திய ஒலிகளையும் கேட்டு இளமாறன் ஒரு நொடியும் தாமதிக்காமல், கண்ட்ரோல் ரூமுக்கு தகவல் சொன்னான்.

அவர்களிடம் இருந்து விரைவிலேயே மனோகரனது கார் பேசின் ப்ரிட்ஜு ரோட்டில் (Basin Bridge Road) ஒருமுறையும் வாஷர்மான்பெட்டில் (Washermanpet) ஒரு முறையும் அடையாளம் காட்டப் பட, வசந்தத்திடம், "வசந்த், நான் அங்கே சஹானாவை பார்க்கப் போகிறேன். நீங்க கிரீத்திவாசனுக்கு விவரம் சொல்லிடறீங்களா?", என்று கேட்டுவிட்டு வசந்த் பதில் சொல்லும் வரை பொறுமையாக காத்திருக்க முடியாமல், "அங்கே சஹானாவுக்கு என்ன ஆச்சோ? அந்த தடியன் கையில் அவ என்ன பாடு படறாளோ! அன்னைக்கு நோ-என்ட்ரியில் வந்தப்போ அவனுக்கு கொடுத்தது போதாம போய்டுச்சு..... இன்னைக்கு அவனை உண்டு இல்லேன்னு ஆக்கிடறேன்", என்று புலம்பல் பாதி, வன்மம் மீதியுமாய் அரற்றத்தொடங்க,

வசந்த்தே இளமாறனது அரற்றல் தாங்க முடியாது, "சரி, இளா, நீ கிளம்பு. இன்னும் அவங்க போய் சேரலை போல இருக்கு, என்னோட கெஸ் சரி என்றால், நார்த் சென்னை பக்கம் போவாங்க. அப்படின்னா, காசிமேடு பக்கம் போறாங்களோ என்னவோ. நடராஜனுக்கு அங்கே கொஞ்சம் சொந்தக்காரங்க இருக்கிறதா ரேக்கார்டுல இருக்கு. அடிக்கடி அவன் வந்து போயிட்டு இருக்கிற இடம்", என்று கூடுதல் தகவல் கொடுக்க, அதற்குள் புறப்பட தொடங்கி இருந்த இளமாறன் வேகமாக திரும்பி வந்து, வசனத்தின் கன்னம் இரண்டையும் வழித்து, "செல்லம்!!!" என்று கூறி, "ஓவர் டு காசிமேடு", என்று சொல்லிவிட்டு சென்றான்.

ஒரு தலையசைப்புடன் அவன் செல்வதை பார்த்திருந்துவிட்டு, கிரீத்திவாசனது வீட்டுக்கு தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டான். அப்போது தான், மிகுந்த பிரயாசையில் கனிமொழி, கிரீத்திவாசனுக்கு ஆராதனா பற்றிய விவரம் சொல்லிக் கொண்டிருந்த படியால், வசந்த்தின் முயற்சிக்கு எந்த பலனும் கிடைக்கவில்லை.

சந்தேகமாக இருந்தாலும், கிரீத்திவாசனது எண்ணை முயன்றால், அதுவும் என்கேஜுடு ஆக இருக்க, வேறு வழியில்லாமல், அங்கேயே கிளம்பி சென்றான். செல்வதற்கு முன்பு, இந்த கேஸ் விஷயமாக வேறு எந்த தகவல் வந்தாலும் ரெட் அலெர்ட் முறைப்படி உடனுக்குடன் தனக்கும் இளமாறனுக்கும் செய்தி சொல்ல சொல்லி விட்டு கிரீத்திவாசனது வீட்டுக்கு கிளம்பினான்.

காரில் பாட்டியும் இருந்ததால், அவன் நினைத்த அளவு வேகமாக ஓட்ட முடியாததற்கு வேறு எரிச்சலாக வந்தது.

ஆராதனாவுக்கு என்ன ஆயிற்றோ? யார் அவளை இந்த நிலைக்கு ஆளாக்கினதோ? எங்கே கொண்டு போய் இருக்காங்களோ என்ற பதைபதைப்பில் இருந்ததால், கிர்த்திவாசன் வீடு வந்து சேர்ந்த சமயம் வாசலில் வசந்தின் ஜீப் நின்றிருப்பதை கவனிக்கவே இரண்டொரு நிமிடம் ஆகிற்று.

காருக்குள் வேறு, அம்மாவும் அப்பாவும் கிர்த்திவாசனது கைபேசி உரையாடலை அரை குறையாக கேட்டுவிட்டு, "என்ன ஆச்சு கிர்த்தி? கனிமொழி எதுக்கு போன் செய்தா? என்ன ஒண்ணுமே சொல்ல மாட்டேன் என்கிற?", என்று தொண தொணத்துக் கொண்டே வந்தனர். ஒரு கட்டத்தில் வேறு வழியில்லாமல், அப்பாவிடம் கண் ஜாடையில் பாட்டியை காட்டி, "அவர் இருக்கிறார்! அவருக்கு தெரியவேண்டாம்!", என்கிறது போல பார்க்க, சரியாக புரிந்து கொண்ட சாம்பசிவமும் மனைவியிடம் சும்மா இருக்கும் படி சைகை காட்டி, அடக்கினார்.

வீட்டு வாசலில் இறங்கினதும், பாட்டியை அலுவலக அறைக்கு பக்கத்தில் இருக்கும் வாசல் வழியாக உள்ளே சென்று சற்று நேரம் இளைப்பாருமாறு சொன்னான் கிர்த்திவாசன். எதற்கு சொல்கிறான் என்று புரியாவிட்டாலும், ஏதும் முக்கிய காரணம் இல்லாவிட்டால் மகன் இப்படி சொல்லமாட்டான் என்கிற நம்பிக்கையில் அடுத்த கேள்வி எதுவும் கேட்காமல் மரகதம் மாமியாரை அழைத்துக் கொண்டு அலுவலக அறைக்குசென்றார்.

அவர்கள் இருவரும் பேச்சுக் குரல் கேட்கும் தூரத்தை தாண்டிய பிறகு, கிர்த்திவாசனும் சாம்பசிவமும் வசந்த் இருந்த இடம் நோக்கி செல்ல, அவனோ, வாசலில் நிற்கும் செக்யூரிடி ஆட்களை வாணலியும் அடுப்பும் இல்லாமலேயே வறுத்து எடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

என்ன விவரம் என்று புரியாததால், அவன் பேசி முடிக்கும் வரை காத்திருக்கும் பொறுமை இல்லாத கிர்த்திவாசன் வீட்டின் உள்ளே கனிமொழியை தேடிச் சென்றான்.

தலையில் அடிபட்டு, ரத்தம் சொட்ட சொட்ட நின்ற கனிமொழியை சத்தியமாக கிர்த்திவாசன் எதிர்பார்க்கவில்லை. கிர்த்தியிடம் பேசிக்கொண்டிருந்த போது மயங்கி சரிந்த கனிமொழி, மீண்டும் தானாகவே மயக்கம் தெளிந்து கண் விழித்தார். தலையில் பட்ட அடி விண் விண் என்று தெறித்தது.

சில நொடிகளில் பெரிய இரைச்சலுடன் அங்கே வந்து சேர்ந்த அம்புலன்ஸ், க்ரைம் ஸீன் இன்வெஸ்டிகேட்டர்ஸ் மற்றும் கை ரேகை நிபுணர்கள் வசந்தின் உத்திரவின் பேரில் வந்திருக்க வேண்டும் என்றும் புரிந்து கொண்டான். அவர்கள் வந்திறங்கும் சத்தம் கேட்கும் போதே, கனிமொழியை துரிதமாக அணுகி, "கனி, என்ன ஆச்சு? இதென்ன இப்படி ரத்த வெள்ளம்? யார் வந்தாங்க?", என்றெல்லாம் படபடவென கேள்விகள் கேட்க, ஏற்கனவே முதலில் ஒரு முறை அவனோடு தொலைபேசியில் பேசிக்கொண்டே மயங்கி சரிந்தவன், தானாகவே மயக்கம் தெளிந்து எழுந்திருந்தான் போலும். இப்போது குரல் ஈன ஸ்வரத்திலேயே வந்தது.

அடியின் வலியில் கண்கள் கலங்கினவா, இல்லை நடந்த நிகழ்ச்சியை நினைத்துப் பார்த்து ஆராதனா பற்றிய கவலையில் கண்கள் கலங்கியதா என்று தெரியவில்லை, "யாருன்னு தெரியலைங்க..... திடீருன்னு நம்ம வீட்டுல கரண்டு போச்சு..... நான் ஜெனரேட்டர் ஆன் செய்துட்டு, ரிப்பேர் பார்க்க ஆளை போன் போட்டு வர சொன்னேன். வாசல்ல காவலுக்கு இருக்குறவங்க கிட்டயும் சொல்லி வச்சேன். மாடியில பிள்ளைங்க தூங்குறதால ஆராதனாம்மா கீழே வந்து பேசிட்டு இருந்தாங்க..... அவங்க அப்பப்போ இப்படி செய்யறது தான்..... எங்கத்தை பின் கட்டுல கிணத்தடியில வேலையா இருந்தாங்க..... இந்த ரிப்பேர் செய்யற ஆளுங்க, பின்கட்டு வழியா தன் வந்திருக்காங்க போல..... அவங்க வாசல் வழியா வருவாங்க என்று நான் எதிர்பார்த்துட்டு இருந்ததால, பின்கட்டு வழிய நான் பார்க்கலை..... ஆராதனாம்மா தான் முதல் அவங்களை பார்த்தாங்க..... அவங்க யாரு என்னன்னு கேட்டுட்டு இருக்கும் போது நானும் வந்துட்டேன். என்னையும் பார்த்ததும் தான் அராதனா அம்மாவுக்கு மூக்குக்கு நேரே ஏதோ மருந்து மாதிரி தெளிச்சாங்க..... நான் ஓடி வரதுக்குள்ள, இன்னொருத்தன் என்னை ஓங்கி அடிச்சிட்டான்..... எனக்கு என்ன ஆச்சு என்றே தெரியல..... நான் கண்ணு முழிச்சு பார்க்கும் போது ஆராதனாம்மா இங்க இல்ல..... அப்போவே எனக்கு புரிஞ்சிடிச்சு, அவங்க அந்த ஆளுங்க தான் தூக்கிட்டு போய்ட்டாங்கன்னு. அப்பறம் தான் உங்களுக்கு போன் போட்டேன். போலீசுக்கு சொல்லி இருக்கணுன்னு நினைக்கறேன்..... ஆனால், அப்போ இருந்த படபடப்புல எனக்கு தோணலை.....", என்று திக்கி திணறி சொல்ல, அருகில் இருந்த சாப்பாடு மேசை மேலிருந்து தண்ணீர் ஜக்கை எடுத்து குடிக்க கொஞ்சம் தண்ணீர் கொடுத்தான்.

சாம்பசிவத்திற்கு ஆராதனா கடத்தப் பட்ட விஷயம் பற்றி பக்குவமாக சொல்லப் பட்டது.

பாராமெடிக்ஸ் வந்து கனிமொழியின் காயத்திற்கு முதலுதவி செய்து அவனை அருகில் இருந்த மருத்துவமனைக்கு கொண்டு செல்ல, வேகமான எட்டுக்களோடு அங்கே வந்த வசந்த், "இடியட்..... எங்களை எல்லாம் என்னன்னு நினைச்சிட்டு இருக்கான்!" என்று உறுமி விட்டு, சஹானா கடத்தப் பட்ட விவரத்தை கூறி, இளமாறன் காசி மேட்டிற்கு சென்றுள்ளதை சொன்னான்.

ஒரே சமயத்தில் இடிகளாக வந்து தலையில் இறங்கினது போல இருந்தது கீர்த்திவாசனுக்கு,

அவன் கூறும் போது, அருகில் முக்கால்வாசி மயக்க நிலையில் இவனை பார்த்த கனிமொழி, "நீ இளங்கோ இல்ல தானே..... இளங்கோ இல்ல..... என்னோட.....", என்று கூறிய படி முழு மயக்கத்திற்கு சென்ற கனிமொழியை கண்டு சொல்ல வந்ததை நிறுத்தினது ஒரு சில நொடிகளே..... அவன் ஆழ் மயக்கத்திற்கு சென்றுவிட்டான் என்று உறுதி ஆனதும், "ஐயாம் சாரி கனி", என்று நெஞ்சில் ஒரு சிறு வலியோடு சொன்னான்.

பின்பு ஒரு பெருமூச்சு எடுத்து, தன்னை சரி செய்து கொண்டு, தலையை உலுக்கி நினைவை நடைமுறைக்கு கொண்டு வந்தான்.

அதிர்ச்சியோடு தந்தையையும் வசந்த்தையும் மாறி மாறி பார்த்த கீர்த்திவாசன், "சஹானாவையுமா? அவளுக்கு என்ன ஆச்சு? ஏன் வசந்த்? எதுக்கு? யார் செஞ்சது? ஹையோ சஹானா.....", என்று கண்ணில் இருந்து கண்ணீர் கர கரவென்று பொழிய, வசந்த்தின் சட்டை உலுக்கி அடி மனதில் இருந்து அரற்றலாக கேட்டான் கீர்த்திவாசன்.

வசந்த், சுருக்கமாக சஹானவுக்கு நடந்ததை தெரிவிக்க, அதற்குள், க்ரைம் ஸீன் இன்வேஸ்டிகேடர்ஸ் கிணற்றடிக்கு பக்கத்தில் கட்டப் பட்ட நிலையில் மயக்கத்தில் இருந்த நாகம்மாவை உள்ளே கொண்டு வந்தனர்.

"கீர்த்திவாசன் சார், சஹானா மேடம்மை கடத்திக் கொண்டு போனது, மனோகரன் தான். காசிமேடு பக்கம் போய் இருக்கான். இதோ இந்த செக்யூரிடி கமெராவில் பதிவாகி இருக்கும் ஆட்களில் ஒருத்தன் தான் நடராசன். அவனுக்கு அந்த காசிமேடுப் பக்கம் தான் சொந்தக்காரங்க இருக்காங்க..... என்னுடைய ஊகம் சரியாக இருந்தால், ஆராதனாவையும் அங்கே தான் கடத்திட்டு போய் இருக்காங்க..... இளமாறன் ஏற்கனவே அங்கே போயிட்டு இருக்காரு..... அடிஷனல் போலீஸ் போர்சும் அனுப்பி இருக்கேன்.....", அதற்கு மேல் வசந்த் அங்கே காற்றோடு தான் பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

இரண்டிரண்டு படிகளாக தாவி ஏறிய கீர்த்திவாசன், தடதடக்கும் இதயத்தோடு குழந்தைகள் அறையை எட்டிப் பார்க்கும் வரை அவன் இதயம் அரைகுறையாகத்தான் வேலை செய்தது. ஆராதனா கடத்தப் பட்டிருக்கிறாள், கூடவே சஹானாவும் கடத்தப் பட்டிருக்கிறாள், தானும், அப்பா, அம்மா, பாட்டியும் வீட்டில் இல்லாத நேரம் பார்த்து திட்டமிட்டு இத்தனை வேலையும் செய்தது மனோகரனா? குழந்தைகளை விட்டு வைத்தானா? இல்லை, அவனுடைய கணக்கில் ஒரு பாவமும் அறியாத பிஞ்சுகளும் இன்று பாதிக்கப் பட்டனரா? ஹா..... ஹையோ.....அண்ணா.... அண்ணி.... உங்கள் குழந்தைகளுக்கு அப்பாவாகவே ஆக நினைத்தேனே! இப்போது அவர்களை உயிரோடாவது பார்ப்பேனா?

மாடிப் படி ஏறி குழந்தைகள் இருக்கும் நர்சரி அறையை அடைந்து, குழந்தைகள் நிம்மதியாக உறங்கிக் கொண்டிருப்பதை பார்க்கும் வரை கீர்த்திவாசனது மனம் ஒரு நொடியில் ஓராயிரம் முறை உலகை சுற்றி வந்து கவலைப் பட்டது. கீழே நடந்த களேபரங்கள் குழந்தையின் பிஞ்சு காதல்களுக்கு எட்டவில்லையோ அல்லது இறைவனே அந்த குழந்தைகளின் பாதுக்காப்பிற்கு கருணை கூர்ந்து அவர்களுக்கு துணையாக இருந்தனரோ !!!! குழந்தைகள் இன்னமும் ஆழ்ந்த உறக்கத்திலேயே இருந்ததால், கீழே வந்து கனிமொழியை தாக்கி ஆராதனாவை கடத்தி சென்ற மாதாபதர்களுக்கு மேலே குழந்தைகள் இருக்கும் விவரம் தெரியவில்லை!!!!

தன்னை மீறி வந்த நிம்மதிப் பெருமூச்சில் ஒரு கணம் கால்கள் துவள அப்படியே நிலைப் படியில் தலை சாய்த்து கண்கள் மூடினான். கண்ணை கரித்துக் கொண்டு கண்ணீர் எட்டிப் பார்க்க, அந்த கரித்த கண்களுக்குள் அண்ணா அண்ணியின் முகமும் எட்டிப் பார்க்க, "கடவுளே..... அண்ணா, அண்ணியின் குழந்தைகளுக்கு எந்த ஆபத்தும் இல்லாமல் காப்பாற்றி கொடுத்ததற்கு நன்றியப்பா!!!", என்று வேண்டிக்கொண்டான்.

பிறகு, குழந்தைகளின் உறக்கம் கலையாதவாறு அவர்களுக்கு மென்மையான முத்தம் ஒன்றை பதித்து விட்டு, கீழே வந்தான்.

கிர்த்திவாசன் மாடிக்கு சென்று குழந்தைகளை பார்த்துவிட்டு கீழே வருவதற்குள், பாராமெடிக்ஸ் நாகம்மாவின் மயக்கத்தை தெளிய வைத்திருந்தனர். இத்தனை நேரம் கை கட்டு போட்டு சுய நினைவில்லாமல் இருந்ததால் ஏதேனும் பாதிப்பு இருக்கிறதா என்று பரிசோதிக்க, "வைட்டல்ஸ்", என்று சொல்லப் படும் முக்கியமான பிரதிபலிப்புகள் ஆன, ரத்த அழுத்தம், கேள்வி கேட்டால் பதில் அளிக்கக்கூடிய அளவு சுய நினைவு, கை கால்களில் உணர்வு ஆகிய எல்லாமே சரியாக இருந்ததால் நாகம்மாவிற்கு கவலைப் பட ஏதும் இல்லை என்று சொல்லி விட்டனர்.

ஆனால், நாகம்மாவால் தான் வந்திருந்த ஆட்கள் பற்றி எந்த தகவலும் கொடுக்க முடியவில்லை. அவர் பார்த்திருந்தால் தானே எதுவும் தகவல் சொல்லுவதற்கு? ஆனால், போலீஸ் அதை பற்றி பெரிதாக கவலைப் படவுமில்லை. அவர்களுக்கு தான் வேண்டிய தகவல்களும் விவரங்களும் கை வசம் தயாராக இருக்கிறதே.

ஓரளவு சுய நினைவு வந்து தலை பாரம் தெளிய துவங்கும் போதே நாகம்மாவிற்கு கனிமொழியின் அடி பட்ட தோற்றம் மூளைக்கு எட்டிவிட, விலுக்கென்று நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து, "கனி..... என்ன ஆச்சு உனக்கு? தலையில் என்ன அடி?", என்று பதட்டமாக கேட்டுக் கொண்டிருந்த போது தான் கிர்த்திவாசன் மாடி படியில் இருந்து இறங்கி வந்து கொண்டிருந்தான்.

நாகம்மா வை பார்த்ததும் வேகமாக அவர் பக்கத்தில் வந்து, "நாகம்மா, இப்போ எப்படி இருக்கு? அந்த கிராதகன்கள் உங்களையும் விடலையா?", என்று வருத்தமாக கேட்டான்.

"எனக்கொண்ணும் இல்லைங்க தம்பி..... வீட்டுல என்ன ஆச்சு? கனிமொழிக்கு ஏன் இப்படி அடி பட்டிருக்கு?", என்று கேட்ட நாகம்மாவிடம்,

"இப்போ எனக்கு இதற்கு பதில் சொல்ல நேரம் இல்லை நாகம்மா..... மாடியில் குழந்தைகள் இருக்காங்க..... பக்கத்துல ஆபீஸ் ரூமில், அப்பா, அம்மா, பாட்டி எல்லோரும் இருக்காங்க. அவங்களுக்கு ஆராதனா, சஹானா பற்றி எதுவும் தெரியாது. இப்போதைக்கு சொல்லவும் வேண்டாம். நீங்க கொஞ்சம் மாடியில் போய் குழந்தைகள் பார்த்துக்க முடியுமா? தனியா இருக்காங்க", என்று கெஞ்சலாக கேட்டான்.

"ஹையோ தம்பி, நீங்க இதை கேட்கவும் வேணுமா? இதோ இப்போவே போய் குழந்தைகளுக்கு துணையா இருக்கேன் தம்பி", என்று சொல்லி மெதுவாக எழுந்தார். ஒரு பாராமெடிக்ஸ் துணைக்கு வர, மாடியில் குழந்தைகள் அறைக்கு குழந்தைகளுக்கு காவலாக இருக்க சென்றார்.

கிர்த்திவாசன் அப்பாவிடம், "அப்பா, இப்போதைக்கு ஆராதனா, சஹானா பற்றி பாட்டிக்கு எதுவும் தெரியவேண்டாம். அதனால்....." என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்த போதே அலுவலக அறையில் இருந்து வெளிப் பட்ட தாயாரை கண்டதும், "அம்மா, பாட்டி?", என்று எச்சரிக்கையாக கேட்டான் கிர்த்திவாசன்.

"பாட்டி கொஞ்ச நேரம் படுக்கணும் என்று சொன்னாங்க என்று அங்கேயே சோபாவில் படுக்க வச்சிட்டு வந்திருக்கேன். அரை மணி நேரமாவது தூங்குவாங்க. இங்கே என்ன நடக்குது கிர்த்தி? இதெல்லாம் என்ன களேபரம்...???", என்று விவரம் சொல்லிவிட்டு பதட்டமாக கேட்ட தாயாரிடம்,

"எல்லாம் அப்பா சொல்லுவாங்க அம்மா. இப்போதைக்கு பாட்டிக்கு எதுவும் தெரியவேண்டாம். அதனால், நீங்களோ அப்பவோ யாராவது ஒருவர், எப்போதும் பாட்டியுடன் கூடவே இருங்க. அம்மா, கனிமொழிக்கு தலையில் அடி பட்டிருக்கிரதால் பக்கத்தில் மருத்துவமனைக்கு போய் இருக்கா. நாகம்மா வை தான் குழந்தைகளை பார்த்துக்க சொல்லி கீட்டிருக்கேன். அதனால், இன்று ஒரு வேளை மட்டும் நீங்களே சமையல் வேலையை பார்த்துக்குங்க அம்மா ப்ளீஸ்", என்று வேண்டிக் கொண்டான்.

"என்னடா கண்ணா? நான் என்ன சமைக்க தெரியாதவளா? இல்லை சோம்பேறியா? நான் பார்த்துக்க மாட்டேனா? நீ ஒன்னையும் கவலை படாதே", என்று தேற்றினார்.

"அம்மா, அப்பா, என்ன ஆனாலும் சரி, ஆராதனாவோடும் சஹானாவோடும் தான் வீடு திரும்புவேன். கண்டிப்பா அவனை ஜெயிக்க விட மாட்டேன். நீங்க கவலை படாதீங்க", என்று அவர்களுக்கு தைரியம் சொல்லி விட்டு, வசந்தத்திடம், "வசந்த், இத்தனை செக்யூரிடி இருந்தும் இப்படி ஆகிடிசே..... எனக்கு இப்போ அப்பா, அம்மா, குழந்தைகள், பாட்டியை நினைச்சா ரொம்ப கவலையா இருக்கே.

இன்றும் இன்னும் சில நாட்களுக்கும் இங்கே போலீஸ் பாதுகாப்பு கொடுக்க முடியுமா? வேறு யாராலாவது இவங்களுக்கு ஏதும் ஆபத்து வந்திடக் கூடாதே என்று பயம்மா இருக்கு”, என்று தன் பயத்தை சொன்னான்.

வசந்த், “கவலையே வேண்டாம். க்ரைம் ஸீன் என்று இங்கே இன்னும் கொஞ்ச நாளைக்கு போலீஸ் பாதுகாப்பு நிறையவே இருக்கும். உங்க பாட்டியிடம் இருந்து ரொம்ப நேரத்துக்கு மறைக்க முடியாது. நீங்க எப்படியும் சொல்லி தான் ஆகணும். மெதுவாக சமயம் பார்த்து அவங்களுக்கு பக்குவமா சொல்லிடுங்க”, என்று அறிவுறுத்தினான்.

“ஓகே, அப்படின்னா, அப்பா தான் அந்த வேலைய செய்றனும். நான் இப்போ காசி மேட்டுக்கு போகபோறேன்”, என்று கூறி வாசலுக்கு விரைந்தான்.

அம்மாவின், “என்னது!!! ஆரதனாவோடும் சஹானாவோடும் தான் திரும்புவியா? அப்போ அவங்க எங்கே போனாங்க? யாரை ஜெயிக்க விட மாட்டேன்னு சொல்லற?”, என்ற கேள்விகளுக்கு விடையளிக்க அங்கே சாம்பசிவம் மட்டுமே இருந்தார்

யாரிடமும் விடை பெறவும் தோன்றாமல், நாளே எட்டில் வாசலில் நிறுத்தி வைத்திருந்த காரில் ஏறின கிர்த்திவாசன், இந்த முறை சடுதியில் விரைந்து சென்றான். அவன் வீடு இருக்கும் திருவான்மியூரில் இருந்து காசி மேட்டுக்கு விரைவில் சென்று விட முடியும் என்பதால், எகிறிக் குதித்த இதயத்தோடு காதலியையும் தங்கையையும் தேடி சென்றான்.

பின் கட்டில் வந்து நிறுத்தப் பட்ட வண்டியின் டையர் தடங்களை போட்டோ எடுத்து வைத்துக் கொண்டனர். செக்யூரிடி காமெராவை போட்டு பார்த்ததில், வந்த வண்டி தெளிவாக பதிவாகி இருந்தது. அந்த இரண்டு பேர் வண்டியில் இருந்து இறங்குவது, சற்று நேரம் கழித்து மயங்கின நிலையில் இருந்த ஆராதனாவை தூக்கிக் கொண்டு உள்ளே ஏறுவது வரை தெளிவாக பதிவாகி இருந்தது.

வண்டியின் ரெஜிஸ்ட்ரேஷன் நம்பர் வசந்த் சந்தேகப் பட்டது போலவே வெளி மாநில ரெஜிஸ்ட்ரேஷன் எண்.....

அதற்கு பிறகு, வசந்த் ரேசர் முனையில் ரேஸ் ஓடுவதுபோல சாமர்த்தியமாக, matador வேனின் ரெஜிஸ்ட்ரேஷன் நம்பரில் போலீஸ் ரெகார்டு பதிவாகி உள்ளதா என்று பார்க்க சொல்ல, சில பல மாதங்களுக்கு முன்பு, கபிலேஷ், நித்யா இருவரும் சென்றபோது, அவர்களின் காரில் வந்து இடித்து அவர்கள் இறக்க காரணமாக இருந்த லாரியின் நம்பர் பிளேட்டும் இந்த வேனின் நம்பருக்கும் ஒத்துப் போவதை இறுகின முகத்தோடுகண்டான்.

***** காசிமேடு என்று தெரிந்து விட்டாலும், மனோகரன் சென்ற திசையை கண்டுபிடிப்பது அத்தனை சுலபமாக இல்லை. உள்ளங்கையின் ரேகைகளை போல வட சென்னையின் மூலை முடுக்குகள் அந்த பகுதி மக்களுக்கு பழகினது போல மற்றவருக்கு புரிவது மிகக் கடினம். போலீசானாலும் அந்த பகுதி என்றால், சற்றே யோசிப்பது மிக சாதாரணமா நடப்பது தான். அந்த காரணத்தாலேயே மனோகரன், கடத்தி வந்தவர்களை பதுக்கி வைக்க, இது தான் சரியான இடம் என்று முடிவு செய்தான். முதலில் திட்டமிட்டது போல வேளச்சேரியில் இவர்களை கொண்டு சென்றால், இந்நேரம் போலீஸ் வளைத்திருக்கும். இங்கே என்றால், முதலில் அவர்களுக்கு சந்தேகம் வரவே இரண்டு நாட்கள் ஆகும். இப்படி கணக்கு போட்டது மனோகரனின் கோணல் மூளை.

மனோகரனின் கணக்கு இப்படி இருக்க, அதை பிணக்காக்கும் நோக்கத்தில், சில நொடிகளில் அங்கே கதவை உடைத்துக் கொண்டு வந்த கிர்த்திவாசனும் பின்னோடு வந்த இளமாறனும் அங்கே குழுமி இருந்த மனோகரன் மற்றும் நடராஜன் மற்றும் வேறு இரண்டு ஆட்களின் மேலும் பாய்ந்திருந்தனர்.

@@@@@@@@@ காசிமேட்டுப் பக்கம் வந்த இளமாறன், அங்கே முதலில் தென்பட்ட போலீஸ்காரரிடம் மனோகரனின் காரை குறிப்பிட்டு கேட்க, அவருக்கு இந்த விவரம் ஒன்றும் தெரியவில்லை போலும். பாவம், பதில் தெரியாமல், குழப்பமாக தவித்தார்.

“இளமாறன் ஃப்ரம் டிடெக்டிவ் யூனிட். ஒரு கடத்தல் கேஸ் விஷயமா சிலரை தேடிட்டு வந்திருக்கேன். எனக்கு reinforcement-க்கு போலீஸ் force இப்போ வரும். நீங்க அவங்களை பார்த்தால், நான் கடத்தினவங்களை தேடிட்டு இருப்பதாக சொல்லுங்க..... இந்த பக்கமா அனுப்புங்க....”, என்று சொல்லி சென்றான்.

பின்பு, reinforcement வரும்போது வரட்டும்.... அதுவரை சஹானாவை தானே தேடுவது தான் ஒரே வழி என்று முடிவு செய்து, அங்கே இருந்த சந்து பொந்துகளில் தேடிக் கொண்டிருக்க, அந்த நேரத்தில் தான் அங்கே வந்தான் கீர்த்திவாசன்.

பிறகு இருவருமாக சேர்ந்து தேட, ஒரு கூரை வீட்டின் பின்புறம் மறைத்து வைக்கப் பட்ட, matador வேன் தெரிந்தது. அதற்கு சற்று தூரத்தில் மனோகரனது காரை கீர்த்திவாசனுக்கு பார்த்ததுமே அடையாளம் தெரிந்து விட்டது..... வரேண்டா..... இன்றோடு உனக்கு ஜல சமாதி கட்டறேன், என்று மனதிற்குள் கருவினான் கீர்த்திவாசன்.

காரும் வேனும் நின்றிருந்த இரண்டு இடங்களுக்கும் பொதுவாக இருந்த ஒரு சிறு மாடிவீட்டுக்குள் படியேறி நுழைந்த கீர்த்திவாசனும் இளமாறனும் வாசலில் மூடி தாள் போடப் பட்டிருந்த கதவை உடைத்துக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்தனர்.

மயங்கின நிலையில் இரண்டு பெண்களும் இருக்க, அறையில் மனோகரனை தவிர வேறு யாரும் இருக்கவில்லை. அவனும், தன்னிலையில் இல்லை என்பது அருகில் உருண்டு கொண்டிருந்த மட்டமான சாராய பாட்டிலை பார்த்தாலே தெரிந்துவிட, அவனோ, அங்கே இருந்த இரண்டு பெண்களையும் மாறி மாறி மோகவேறியோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

கதவை உடைத்துக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்த கீர்த்திவாசன், இளமாறன் இருவரும் இந்த காட்சியை ஆத்திர வெறியோடு பார்க்க, இருவரில் யார் அவன் மேல் முதலில் பாய்ந்தனர் என்றோ, யார் முதலில் தாக்கத் தொடங்கினார் என்றோ குறிப்பிட்டு சொல்ல முடியாத படி, சரமாரியாக இரண்டு பக்கங்களிலும் அவனை அடித்து துவம்சம் செய்தனர்.

ஏற்கனவே மட்டமான சரக்கை அடித்ததால், கொஞ்சம் நிலை தடுமாறிக் கொண்டு இருந்த மனோகரன், இவர்கள் இருவரும் இப்படி மாறி மாறி தர்ம சாத்து சாத்தினதும் இன்னுமே சுருண்டு விழுந்து விட்டான்.

கையால் அடித்தது போதாது என்று நிலத்தில் விழுந்தவனை மதியோ மதியென்று இளமாறன் மிதிக்க, கீர்த்திவாசன் தங்கையிடமும் அவனது ஆருயிரிடமும் ஓடினான். "ரது..... இங்கே பாரு ரது ..... சகி..... இங்க பாருடா..... கண்ணு முழிங்கடா ரெண்டு பேரும்..... ப்ளீஸ்....", என்று அவர்களின் தாடையை பற்றி உலுக்கி, கன்னத்தை தட்டி எழுப்ப முயன்றான். அவர்கள் இருவரும் இருந்த நிலையை பார்த்து கீர்த்திவாசனுக்கு அடி நெஞ்சு வரை காந்தியது.

சில நொடிகளில் பெருந்த சத்தத்தோடு, அங்கே வந்த அடிஷனல் போலீஸ் force, இளமாறனின் காலுக்கு அடியில் இருந்து மனோகரனுக்கு விடுதலை வாங்கிக் கொடுத்து இரண்டு கைகளிலும் காப்பு மாட்டி, வெளியில் தள்ளிக் கொண்டு சென்றனர். செல்வதற்கு முன், "இவங்களில் நடராஜன் என்கிறவனும் அவனுடைய இரண்டு உறவுக்கார பையன்களும் இப்போ தான், சாராயக் கடை வாசலில் மாட்டினாங்க. அவங்க அடையாளம் காட்டி தான் நாங்க இங்கே வந்தோம். இந்த கடத்தல் விஷயத்தில், அந்த இரண்டு உறவுக்கார பையன்களும் approver ஆக வாய்ப்பு இருக்கு. அப்படி ஆனால், உங்களுக்கு நடராஜை மடக்குவது இன்னும் சுலபம்", என்று சொல்லிவிட்டு "டேக் கேர்", என்றும் சொல்லி சென்றார்.

அதன் பிறகே, அங்கே மயக்கத்தில் இருந்த சஹானா பக்கம் திரும்பினான் இளமாறன். மெதுவாக கீர்த்திவாசனது தோளை தொட்டு அழைத்து, "நீங்க ஆராதனாவை தூக்கிக்கோங்க, நான் சஹானாவை தூக்கிக்கறேன்..... லெட்ஸ் கோ", என்று சொல்லி சஹானாவை இரு கையிலும் அள்ளி தூக்கிக் கொண்டான். கீர்த்திவாசனும் ஆராதனாவை தூக்கிக் கொள்ள, இருவரும் அந்த வீட்டை விட்டு வெளியே வந்தனர்.

வெளியே நின்றிருந்த அவரவர் வாகனங்களில் ஏறினர். சஹானாவுக்காக இளமாறன் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்த கீர்த்திவாசன், சீட்டில் சாய்த்து உட்கார்த்தி வைத்த சஹானாவின் முன் நெற்றியில் விழுந்த கூந்தலை கனிவாக இளமாறன் விலக்கி வைப்பதை பார்த்து ஒன்றும் சொல்லாமல், தன் வண்டியில் ஏறிக் கொண்டான். மயக்கத்தில் இருந்த ஆராதனாவை தன்தோளில் சாய்த்துக் கொண்டு வண்டியை எடுத்தான்.

இளமாறன் ஏற்கனவே அங்கே போயிட்டு இருக்காரு..... அடிஷனல் போலீஸ் போர்சும் அனுப்பி இருக்கேன்.....", அதற்கு மேல் வசந்த் அங்கே காற்றோடு தான் பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

இரண்டிரண்டு படிகளாக தாவி ஏறிய கிர்த்திவாசன், தடதடக்கும் இதயத்தோடு குழந்தைகள் அறையை எட்டிப் பார்க்கும் வரை அவன் இதயம் அரைகுறையாகத்தான் வேலை செய்தது. ஆராதனா கடத்தப் பட்டிருக்கிறாள், கூடவே சஹானாவும் கடத்தப் பட்டிருக்கிறாள், தானும், அப்பா, அம்மா, பாட்டியும் வீட்டில் இல்லாத நேரம் பார்த்து திட்டமிட்டு இத்தனை வேலையும் செய்தது மனோகரனா? குழந்தைகளை விட்டு வைத்தானா? இல்லை, அவனுடைய கணக்கில் ஒரு பாவமும் அறியாத பிஞ்சுகளும் இன்று பாதிக்கப் பட்டனரா? ஹா..... ஹையோ.....அண்ணா.... அண்ணி.... உங்கள் குழந்தைகளுக்கு அப்பாவாகவே ஆக நினைத்தேனே! இப்போது அவர்களை உயிரோடாவது பார்ப்பேனா?

மாடிப் படி ஏறி குழந்தைகள் இருக்கும் நர்சரி அறையை அடைந்து, குழந்தைகள் நிம்மதியாக உறங்கிக் கொண்டிருப்பதை பார்க்கும் வரை கிர்த்திவாசனது மனம் ஒரு நொடியில் ஓராயிரம் முறை உலகை சுற்றி வந்து கவலைப் பட்டது. கீழே நடந்த களேபரங்கள் குழந்தையின் பிஞ்சு காதல்களுக்கு எட்டவில்லையோ அல்லது இறைவனே அந்த குழந்தைகளின் பாதுக்காப்பிற்கு கருணை கூர்ந்து அவர்களுக்கு துணையாக இருந்தனரோ!!!! குழந்தைகள் இன்னமும் ஆழ்ந்த உறக்கத்திலேயே இருந்ததால், கீழே வந்து கனிமொழியை தாக்கி ஆராதனாவை கடத்தி சென்ற மாதாபதிகர்களுக்கு மேலே குழந்தைகள் இருக்கும் விவரம் தெரியவில்லை!!!!

தன்னை மீறி வந்த நிம்மதிப் பெருமூச்சில் ஒரு கணம் கால்கள் துவள அப்படியே நிலைப் படியில் தலை சாய்த்து கண்கள் மூடினான். கண்ணை கரித்துக் கொண்டு கண்ணீர் எட்டிப் பார்க்க, அந்த கரித்த கண்களுக்குள் அண்ணா அண்ணியின் முகமும் எட்டிப் பார்க்க, “கடவுளே..... அண்ணா, அண்ணியின் குழந்தைகளுக்கு எந்த ஆபத்தும் இல்லாமல் காப்பாற்றி கொடுத்ததற்கு நன்றியப்பா!!!”, என்று வேண்டிக்கொண்டான்.

பிறகு, குழந்தைகளின் உறக்கம் கலையாதவாறு அவர்களுக்கு மென்மையான முத்தம் ஒன்றை பதித்து விட்டு, கீழே வந்தான்.

கிர்த்திவாசன் மாடிக்கு சென்று குழந்தைகளை பார்த்துவிட்டு கீழே வருவதற்குள், பாராமெடிக்ஸ் நாகம்மாவின் மயக்கத்தை தெளிய வைத்திருந்தனர். இத்தனை நேரம் கை கட்டு போட்டு சுய நினைவில்லாமல் இருந்ததால் ஏதேனும் பாதிப்பு இருக்கிறதா என்று பரிசோதிக்க, “வைட்டல்ஸ்”, என்று சொல்லப் படும் முக்கியமான பிரதிபலிப்புகள் ஆன, ரத்த அழுத்தம், கேள்வி கேட்டால் பதில் அளிக்கக்கூடிய அளவு சுய நினைவு, கை கால்களில் உணர்வு ஆகிய எல்லாமே சரியாக இருந்ததால் நாகம்மாவிற்கு கவலைப் பட ஏதும் இல்லை என்று சொல்லி விட்டனர்.

ஆனால், நாகம்மாவால் தான் வந்திருந்த ஆட்கள் பற்றி எந்த தகவலும் கொடுக்க முடியவில்லை. அவர் பார்த்திருந்தால் தானே எதுவும் தகவல் சொல்லுவதற்கு? ஆனால், போலீஸ் அதை பற்றி பெரிதாக கவலைப் படவுமில்லை. அவர்களுக்கு தான் வேண்டிய தகவல்களும் விவரங்களும் கை வசம் தயாராக இருக்கிறதே.

ஓரளவு சுய நினைவு வந்து தலை பாரம் தெளிய துவங்கும் போதே நாகம்மாவிற்கு கனிமொழியின் அடி பட்ட தோற்றம் மூளைக்கு எட்டிவிட, விலுக்கென்று நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து, “கனி..... என்ன ஆச்சு உனக்கு? தலையில் என்ன அடி?”, என்று பதட்டமாக கேட்டுக் கொண்டிருந்த போது தான் கிர்த்திவாசன் மாடி படியில் இருந்து இறங்கி வந்து கொண்டிருந்தான்.

நாகம்மாவை பார்த்ததும் வேகமாக அவர் பக்கத்தில் வந்து, “நாகம்மா, இப்போ எப்படி இருக்கு? அந்த கிராதகன்கள் உங்களையும் விடலையா?”, என்றுவருத்தமாக கேட்டான்.

“எனக்கொண்ணும் இல்லைங்க தம்பி..... வீட்டுல என்ன ஆச்சு? கனிமொழிக்கு ஏன் இப்படி அடி பட்டிருக்கு?”, என்று கேட்ட நாகம்மாவிடம்,

“இப்போ எனக்கு இதற்கு பதில் சொல்ல நேரம் இல்லை நாகம்மா..... மாடியில் குழந்தைகள் இருக்காங்க..... பக்கத்துல ஆபீஸ் ரூமில், அப்பா, அம்மா, பாட்டி எல்லோரும் இருக்காங்க. அவங்களுக்கு ஆராதனா, சஹானா பற்றி எதுவும் தெரியாது. இப்போதைக்கு சொல்லவும் வேண்டாம். நீங்க கொஞ்சம் மாடியில் போய் குழந்தைகள் பார்த்துக்க முடியுமா? தனியா இருக்காங்க”, என்றுகெஞ்சலாக கேட்டான்.

“ஹையோ தம்பி, நீங்க இதை கேட்கவும் வேணுமா? இதோ இப்போவே போய் குழந்தைகளுக்கு துணையா இருக்கேன் தம்பி”, என்று சொல்லி மெதுவாக எழுந்தார். ஒரு பாராமெடிக்ஸ் துணைக்கு வர, மாடியில் குழந்தைகள் அறைக்கு குழந்தைகளுக்கு காவலாக இருக்க சென்றார்.

கீர்த்திவாசன் அப்பாவிடம், "அப்பா, இப்போதைக்கு ஆராதனா, சஹானா பற்றி பாட்டிக்கு எதுவும் தெரியவேண்டாம். அதனால்....." என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்த போதே அலுவலக அறையில் இருந்து வெளிப் பட்ட தாயாரை கண்டதும், "அம்மா, பாட்டி?", என்று எச்சரிக்கையாக கேட்டான் கீர்த்திவாசன்.

"பாட்டி கொஞ்ச நேரம் படுக்கணும் என்று சொன்னாங்க என்று அங்கேயே சோபாவில் படுக்க வச்சிட்டு வந்திருக்கேன். அரை மணி நேரமாவது தூங்குவாங்க. இங்கே என்ன நடக்குது கீர்த்தி? இதெல்லாம் என்ன களேபரம்...???", என்று விவரம் சொல்லிவிட்டு பதட்டமாக கேட்ட தாயாரிடம்,

"எல்லாம் அப்பா சொல்லுவாங்க அம்மா. இப்போதைக்கு பாட்டிக்கு எதுவும் தெரியவேண்டாம். அதனால், நீங்களோ அப்பவோ யாராவது ஒருவர், எப்போதும் பாட்டியுடன் கூடவே இருங்க. அம்மா, கனிமொழிக்கு தலையில் அடி பட்டிருக்கிரதால் பக்கத்தில் மருத்துவமனைக்கு போய் இருக்கா. நாகம்மாவை தான் குழந்தைகளை பார்த்துக்க சொல்லி கிட்டிருக்கேன். அதனால், இன்று ஒரு வேளை மட்டும் நீங்களே சமையல் வேலையை பார்த்துக்குங்க அம்மா ப்ளீஸ்", என்று வேண்டிக் கொண்டான்.

"என்னடா கண்ணா? நான் என்ன சமைக்க தெரியாதவளா? இல்லை சோம்பேறியா? நான் பார்த்துக்க மாட்டேனா? நீ ஒன்னையும் கவலை படாதே", என்று தேற்றினார்.

"அம்மா, அப்பா, என்ன ஆனாலும் சரி, ஆராதனாவோடும் சஹானாவோடும் தான் வீடு திரும்புவேன். கண்டிப்பா அவனை ஜெயிக்க விட மாட்டேன். நீங்க கவலை படாதீங்க", என்று அவர்களுக்கு தைரியம் சொல்லி விட்டு, வசந்திடம், "வசந்த், இத்தனை செக்யூரிடி இருந்தும் இப்படி ஆகிடிசே..... எனக்கு இப்போ அப்பா, அம்மா, குழந்தைகள், பாட்டியை நினைச்சா ரொம்ப கவலையா இருக்கே. இன்றும் இன்னும் சில நாட்களுக்கும் இங்கே போலீஸ் பாதுகாப்பு கொடுக்க முடியுமா? வேறு யாராலாவது இவங்களுக்கு ஏதும் ஆபத்து வந்திடக் கூடாதே என்று பயம்மா இருக்கு", என்று தன் பயத்தை சொன்னான்.

வசந்த், "கவலையே வேண்டாம். க்ரைம் ஸீன் என்று இங்கே இன்னும் கொஞ்ச நாளைக்கு போலீஸ் பாதுகாப்பு நிறையவே இருக்கும். உங்க பாட்டியிடம் இருந்து ரொம்ப நேரத்துக்கு மறைக்க முடியாது. நீங்க எப்படியும் சொல்லி தான் ஆகணும். மெதுவாக சமயம் பார்த்து அவங்களுக்கு பக்குவமா சொல்லிடுங்க", என்று அறிவுறுத்தினான்.

"ஓகே, அப்படினா, அப்பா தான் அந்த வேலையை செய்யணும். நான் இப்போ காசி மேட்டுக்கு போகபோறேன்", என்று கூறி வாசலுக்கு விரைந்தான்.

அம்மாவின், "என்னது!!! ஆராதனாவோடும் சஹானாவோடும் தான் திரும்புவியா? அப்போ அவங்க எங்கே போனாங்க? யாரை ஜெயிக்க விட மாட்டேன்னு சொல்லற?", என்ற கேள்விகளுக்கு விடையளிக்க அங்கே சாம்பசிவம் மட்டுமே இருந்தார்.

யாரிடமும் விடை பெறவும் தோன்றாமல், நாளே எட்டில் வாசலில் நிறுத்தி வைத்திருந்த காரில் ஏறின கீர்த்திவாசன், இந்த முறை சடுதியில் விரைந்து சென்றான். அவன் வீடு இருக்கும் திருவான்மியூரில் இருந்து காசி மேட்டுக்கு விரைவில் சென்று விட முடியும் என்பதால், எகிறிக் குதித்த இதயத்தோடு காதலியையும் தங்கையையும் தேடி சென்றான்.

*****

அத்தியாயம் முப்பத்தைந்து

காசிமேட்டில் இருந்து புறப்பட்டு வீடு வந்து சேருவதற்குள், ஆராதனாவிற்கும் சஹானாவிற்கும் மெதுவாக மயக்கம் தெளியத்தொடங்கி, சுயநினைவு கரி எஞ்சின் ரயிலின் புகை போல வந்து வந்து சென்று கொண்டிருந்தது. நினைவுகளும் அதே புகை போல சற்று மங்கலாக தெளிவில்லாமல் தான் இருந்தது.

அதனாலேயே வீட்டு வாசலில் வந்து இறங்கியதும் அவர்களாக இறங்க காத்திராமல், சஹானாவை இளமாறனும் ஆராதனாவை கீர்த்திவாசனும் கைகளில் ஏந்திக் கொண்டு வீட்டினுள் அழைத்து சென்றனர். இதற்குள் வீட்டில் மீண்டும் வீட்டு மனிதர்கள் மட்டும் இருக்க, அங்கே ஒரு கடத்தல் நடந்த

அடையாளம் சுத்தமாக துடைக்கப் பட்டிருந்தது. வீட்டை சுற்றிலும் காவலுக்கு நின்றிருந்த போலீஸ் ஆட்கள் மட்டும் தான் நடந்த சம்பவத்தை நினைவுபடுத்தினர்.

வீட்டின் உள்ளே நுழைந்த கிர்த்திவாசனையும் இளமாறனையும் ஹாலில் அமர்ந்து இருந்த சாம்பசிவம் பார்த்து அதிர்ச்சியோடு, “என்ன ஆச்சு இவங்க ரெண்டு பேருக்கும்? ஏன் தூக்கிட்டு வரீங்க? அடி கிடி பட்டிடிச்சா?”, என்று பதைப்போடு இயல்பை விட சற்று உயர்த்தின குரலில் கேட்டார். இவர் உரக்க கேட்ட கேள்வியில் உள்ளே வேலையாக இருந்த மரகதமும் பவானியும் சடுதியில் வாசலுக்கு விரைந்தனர்.

என்ன இருந்தாலும் திருமணமாகாத மகளை மற்றொருவன் தூக்கி வருவதை கண்டால் எந்த தாய் மனமும் பகீர் பல்பி அடித்து விடும் அல்லவா? அதிலும் எத்தகைய ஆபத்தில் இருந்து இருவரும் தப்பித்து வந்திருக்கின்றனர் என்று அன்னையருக்கு தெரியாத பட்சத்தில் இது இன்னமும் கவலையளிக்கும் தானே. ஆகவே, தாய்மார்களிடமே அவரவர் மகள்களை ஒப்புவித்தனர் கிர்த்திவாசனும் இளமாறனும்.

இரு தாய்மார்களும் அவரவர் மகள்களை அவர்களின் மனம் கவர்ந்தவர்களிடமிருந்து வாங்கி, “கண்ணா, என்னம்மா ஆச்சு? இங்கே பாரு..... அம்மா பாருடா தங்கம்”, என்றெல்லாம் பலவாறாக எழுப்ப முயன்று தோல்வியை தழுவினர். கிர்த்திவாசனும் இளமாறனும் அம்மாக்களின் பரிதவிப்பை பார்த்து மகள்களை இரண்டொரு நிமிடம் அவர்களிடம் விட்டு விட்டு, சாம்பசிவத்திடம் நடந்த விவரங்களை சுருக்கமாக (பாதிப்புகளைபற்றி அதிகம் விஸ்தரிக்காமல்) சொல்லி முடித்தனர்.

பின்பு, மீண்டும் “டைமர் அவுட்” என்கிற மாதிரி, அம்மாக்களிடமிருந்து மகள்களை மென்மையாக வாங்கி, “கொஞ்ச நேரம் கழித்து தான் மயக்கம் தெளியும். இப்போதைக்கு பயம் ஒன்றும் இல்லை. மாடியில் ஓய்வெடுக்கட்டும். சிறிது நேரம் கழித்து ஏதாவது லைட்டாக சாப்பிட கொடுத்தால் சரியா இருக்கும்”, என்று சொல்லி, தூக்கிக்கொள்ள முற்பட்டனர்.

ஆராதனாவை கிர்த்திவாசன் தூக்க முயன்று பவானி அத்தையிடமிருந்து வாங்கி கொள்ள கை நீட்ட, பவானி கேள்வியாக கிர்த்திவாசனை பார்த்தார். கிர்த்திவாசனின் நேர்பார்வை அவருக்கு வேண்டிய விவரத்தை அளித்தது. இருந்தாலும் குழப்பமாக, “யோசிச்சு சொல்ல போவதாக சொன்னதை பற்றி யோசிச்சு முடிச்சாச்சா?”, என்று மட்டும் கேட்டார். அந்த சமயத்தில் மகள் மயக்க நிலையில் இருக்கும் போதும் இப்படி கேள்வி கேட்க காரணம், ஒரு வேளை கிர்த்திவாசன் இதை பற்றி முடிவெடுக்காத பட்சத்தில் இத்தனை பதற்றமும் அக்கறையும் எதற்கு என்ற கேள்வியும், அவனை அராதனாவை தூக்கியபடி தனியறையில் விடும் தயக்கமுமே.

கிர்த்திவாசன், “அத்தை, என்னை பற்றி யோசிக்கவேண்டிய அவசியம் என்றுமே இருந்ததில்லை. யோசனையெல்லாம் உங்க பெண்ணுக்கு தான்”, என்று தன்னிலை விளக்கம் கொடுக்கும் போதே, பவானி அத்தையின் கண்களில் எச்சரிக்கை தோன்றத்துவங்க, “அவளுக்கு யோசனை தானே தவிர, பிடிக்கலை என்று இல்லை. பிடித்ததை எப்போது, எப்படி ஒப்புக் கொள்வது என்ற யோசனைன்னு நினைக்கிறேன். மற்றபடி நீங்க தயங்கவே வேண்டாம்”, என்று உறுதியாக கூறி, “நான் இவளை மாடியில் விட்டு விட்டு வந்து உங்க எல்லோரிடமும் ஆசீர்வாதம் வாங்கிக்கிறேன்”, என்று புன்னகையுடன் கூறினான். அத்தையின் கண்களில் சுவிட்ச் தட்டி விட்டாற்போல கவலை அகன்று பளீரென மகிழ்ச்சி ஒளிவிட்ட போதே அவருடைய சம்மதமும் புரிந்துவிட்டது.

பின்பு உல்லாசத்திற்கு குறைவேது? அவனது ஐம்பது கிலோ தாஜ்மஹாலை கையில் ஏந்தியபடி மாடியை நோக்கி நகர்ந்தான். ஆனால், இளமாறனின் நிலை அத்தனை சுலபமாக இல்லை. சஹானாவை கையை விட்டு நகர்த்தும் எண்ணமே இல்லாதவர் போல மரகதம் கெட்டியாக பிடித்துக் கொள்ள, “ஆன்ட்டி, ப்ளீஸ், சஹானாவை விடுங்க, நான் மாடிக்கு அவளை தூக்கிட்டு போகணும்”, என்று மெல்லிய குரலில் சொன்னாலும், என்றும் இல்லாதவிடமாக இப்போது அந்த வார்த்தைகளில் தெரிந்த உரிமையை துல்லியமாக அட்சரம் பிசகாமல் டால்பி டிஜிடல் ஸ்டீரியோ சவுண்ட் எபெக்டுடன் கேட்ட மரகதம் அம்மா, இன்னும் கெட்டியாக சஹானாவை பிடித்து, “இல்லை நானே தூக்கிட்டு போய்டுவேன்”, என்று பிடிவாதமாக தரமறுத்தார்.

“ஆன்ட்டி ப்ளீஸ், உங்க பெண்ணுக்கு என்னால எந்த கௌரவ பிரச்சினையும் வராது. நான் இது பற்றி உங்களிடம் வந்து முறைப்படி பேசுறேன். எங்க வீட்டுல இருந்தும் பெரியவங்களை விட்டு பேச சொல்லறேன்”, என்று சொல்லிக் கொண்டு வந்தவன், மரகதம் அம்மாளின் பார்வை மகளின் முகத்தில் யோசனையாக செல்வதை பார்த்துவிட்டு, “உங்க பெண்ணுக்கு இதில் பூரண சம்மதம் இருக்கு என்று

எனக்கு தெரியும். ஆனால், இப்போ அவங்களுக்கு ஓய்வு தேவை..... சோ ப்ளீஸ்.....", என்று பவ்யமாகவே கேட்டான்.

ஒருவாறாக அவனது நம்பிக்கை தொனிக்கும் பேச்சில் வெற்றிகரமாக குழப்பத்தின் மீட்டரை மேலும் எகிறவைத்துக் கொண்டு, கணவரை பார்க்க, சாம்பசிவம் மனைவியின் குழப்பத்தை புருவ சுளிப்போடு சேர்த்து புதுக்கவிதை படித்தார். கணவரிடமிருந்து எதிர்பார்த்த உற்சாகமோ உதவியோ கிடைக்காததால் மகனை பார்க்க, மகன் ஒப்புதலாக தலையசைத்ததை பார்த்து தெளிந்தவர், மெதுவாக மகளை விடுவித்தார். கணமும் தாமதிக்காது, சஹானாவை தூக்கி கொண்டு, அவளது அறையை நோக்கி இளமாறன் விரைந்தான்.

மாடிப்படிக்கு அருகே, கீர்த்திவாசனிடம், "ரொம்ப தேங்க்ஸ் சார்.....ஹம்ம்..... கீர்த்தி", என்று புன்னகையோடு சொல்லி மைத்துனனுக்கு மறக்காமல் "சோப்" அடித்தான். கீர்த்திவாசனும், "வெல்கம் டு தி ஃபாமிலி இளா", என்று மகிழ்ச்சியோடு வாழ்த்தினான்.

குழந்தைகள் இருக்கும் அறையில் படுக்க கிடத்தினால் நிம்மதியான உறக்கம் கிடைக்குமோ இல்லையோ என்ற கவலையில், ஆராதனாவை காலியாக இருந்த விருந்தினர் அறையில் படுக்க வைக்க முடிவு செய்து அங்கே தூக்கி சென்றான். அறைக்குள் நுழைந்த கீர்த்திவாசன் ஆராதனாவை மென்மையாக படுக்க கிடத்திய பிறகு, கலைந்து சிலம்பின கூந்தலை ஒதுக்கி விட்டு, திரைச்சீலைகளை மூடி ஆராதனாவுக்கு போர்த்தி விட்டான்.

கண் மூடி மயக்கத்தில் இருந்த ஆராதனாவின் முகத்தை பார்க்கையில் மேலும் மேலும் என்று மனோகரன் மீது வெறியும் வன்மமும் எழுந்தது. இப்படியும் ஒரு மனிதன் தரம் தாழ்ந்து போவானா? போய் இருக்கிறானே..... வசந்திடமும் இளமாறனிடமும் பேசி அவனுக்கு அதிக பட்ச தண்டனை கிடைக்குமாறு செய்ய வேண்டும்.....

ஆராதனாவிடம் மிக லேசான அசைவு தெரிய வேகமாக அவள் அருகில் வந்து அமர்ந்து, "ரது.....ரது, இங்க பாருடா, கண்ணு முழிச்சு பாருடா கண்ணம்மா", என்று ஆராதனாவின் கன்னத்தை மென்மையாக தட்டி எழுப்ப முற்பட்டான். மெல்லிய கீற்று போல திறந்த ஆராதனாவின் கண்கள் ஒரு முறை இலக்கற்று சுழன்று பார்வை வட்டத்துள் கீர்த்திவாசனை படம் பிடித்ததும், ஒரு கணம் தயங்கி பின் மெல்லிய கீற்றுப் பார்வையை மில்லிமீட்டர் மில்லிமீட்டராக விரிய திறந்தது. உதடுகளும் புன்னகையை மில்லிகிராம் மில்லிகிராம் ஆக அதிகரித்தது.

அவள் புன்னகையின் வீச்சளவிலும் கண்களின் பரப்பளவிலும் சிறிதே ஊக்கமடைந்த கீர்த்திவாசன், "இப்போ எப்படி இருக்கு ரது? ரொம்ப தலை வலிக்குதா கண்ணா? ஏதாவது சாப்பிடணும் போல இருந்தா சொல்லு, எடுத்துட்டு வரேன்", என்று உருகி ஆறாய் பாலாய் ஓட, ஆராதனாவின் ஒரு கை, "நில்லு!" என்கிறது போல எழுந்து, "தேங்க்ஸ்" என்றாள். வார்த்தைகள் மிக மென்மையாக வந்ததில் இருந்தே இன்னமும் அவளுக்கு முழு நினைவும் வரவில்லை என்று புரிய, அவளது எழும்பிய கையை தனது இரு கைகளிலும் ஏந்தி, தட்டிகொடுத்து, "தூங்குடா. ரெஸ்ட் எடு", என்று சொல்லிவிட்டு வெளியே வந்தான்.

சஹானாவை அவளது அறையில் கிடத்திய இளமாறனோ, சகானாவிற்கு வசதியாக தலையணையை சரி செய்து தண்ணீர் ஜக்கை அருகே வைத்து இனி அவளாக எழும் வரை ஒன்றும் செய்யமுடியாது என்றுணர்ந்து வெளியேற நினைத்தாலும் கால்கள் ஒத்துழைக்க மறுத்து, அங்கேயே வேரோடிப் போய் நின்றான். அவளது அமைதியான முகத்தை வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்தவன், இவ்வளவு அழகும், ஆழ்ந்த சிந்தனைகளும் உடைய ஒரு பெண் எப்படி இத்தனை அமைதியாகவும் அடக்க ஒடுக்கமாகவும் இருக்கிறாள் என்று வியந்தான்.

இது எல்லாவற்றையும் விட சஹானா தன் மேல் வைத்த கட்டுப்பாடுகளற்ற அன்பு இன்னமும் கட்டிப்போட்டது. "உன்னிடம் நிறைய பேச வேண்டும் பெண்ணே! என் மனமாற்றத்தை உன்னிடம் சொல்லவேண்டும்..... அதற்கு பிறகும் உனக்கு என் மீது விருப்பம் இருந்தால் நம் இருவரின் பெற்றோரின் ஆசிகளுடன் உன் கரம் பிடிப்பேன்..... ஆனால், எல்லாவற்றுக்கும் முன்னால், உன் விஷயத்தில் ஒரு தீர்க்க வேண்டிய கடன் ஒன்று எனக்கு இருக்கிறது. மனோகரனிடம் அதை விசாரித்து தீர்த்த பிறகே நம்முடைய உறவை பற்றி உன்னிடம் பேசவருவேன்.....", என்று நினைத்துக் கொண்டு, அறையை விட்டு வெளியே வந்தான்.

கீழே காத்திருந்த சாம்பசிவம், மரகதம் மற்றும் பவானி ஆகிய மூத்த தலைமுறை மட்டுமல்லாது, கீர்த்திவாசனும் இருந்தனர். பொதுவாக எல்லோரிடமும் ஒரு சிநேகப் புன்னகையை வீசியவன், சாம்பசிவத்திடம் சுருக்கமாக சஹானா பற்றிய தனது விருப்பத்தை கூறினான். இன்னமும்

சஹானாவிடம் தெரிவிக்கவில்லை என்றும், அவள் மயக்கம் தெளிந்து எழுந்ததும் தனது விருப்பத்தை சொல்லி அவள் சம்மதம் அறிந்ததும், தனது பெற்றோரிடம் சொல்லி முறைப்படி பெண் கேட்டு வருவதாக சொன்னான்.

சாம்பசிவம் அகமும் முகமும் மலர தனது மனைவியை நோக்க, மரகதமும் அவரது சம்மதத்தை புன்னகையிலேயே தெரிவித்தார். இருந்தாலும் சாம்பசிவம், "எதுக்கும் சஹானா எழுந்துக்கட்டும், அவள் விருப்பம் என்ன என்று தெரிந்த பிறகு தான் எந்த முடிவும் எடுக்க முடியும்", என்று கூறினார். இளமாறனுக்கு இதுவே மிகப் பெரிய நம்பிக்கை ஊட்டுவதாக இருக்க, "நான் இன்னும் சிறிது நேரம் கழித்து வருகிறேன்", என்று கூறி விடை பெற, அவனை அனுப்பி வைக்கும் சாக்கில் கூட நடந்த கிர்த்திவாசன், "இளா, மனோகரனை பிடித்து அழைத்துப் போனார்களே, எப்போ விசாரிப்பார்கள்", என்று கேட்டான்.

"அங்கே தான் போயிட்டு இருக்கேன் கிர்த்தி, அவன் விஷயமாக எனக்கு கொஞ்சம் கணக்கு தீர்த்த பிறகு தான் நான் சஹானாவையே பார்ப்பேன். எப்படியும் வசந்த் அங்கே தான் இருப்பார். சட்டப்படி அவனுக்கு தண்டனை கிடைக்கும் என்றாலும், சஹானாவுக்கும் ஆராதனாவுக்கும் அவன் செய்ய நினைத்த கேவலத்திற்கு என்னிடம் பதில் சொல்லியே ஆகவேண்டும். நான் அங்கே போய் பார்த்துவிட்டு உங்களிடம் தகவல் சொல்கிறேன்", என்று கூறி சென்றான்.

இளமாறன், மனோகரனை சிறை வைத்திருந்த போலீஸ் ஸ்டேஷனை கைபேசியில் வசந்த்விடம் விசாரித்துக் கொண்டு அங்கே போய் சேர்ந்த வினாடி, உள்ளே தாமோதரனும் இருப்பதை கவனித்தான். மனோகரன் மேல் இருந்த எரிச்சலில் அவரை கண்டு கொண்டதாகவே காட்டிக் கொள்ளாமல், விடு விடு என்று உள்ளே சென்றவன், வசந்த்விடம் ஒரு ஹலோ சொல்லி, மேசை மேல் இருந்த FIR மற்றும் மனோகரனின் கை ரேகை பதிவு மற்றும் DNA பதிவு ரிப்போர்ட் ஆகியவற்றை படிக்க தொடங்கினான். இதை பார்த்துக் கொண்டிருந்த தாமோதரனுக்கு ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியின் ரிக்டர் அளவு இன்னொரு சுனாமியை ஏற்படுத்தும்.

வழக்கம் போல, மனதில் தோன்றிய அதிர்ச்சியை மூடி மறைக்கவோ இல்லை மறை காய் மறையாக சொல்லவோ தோன்றாமல், அப்படியே கழனிப் பாணைக்குள் கையை விட்ட கதையாக சொல்லி சொதப்பினார்.

"இளமாறனா? அப்போ நீயும் போலீஸ் ஆனா? அங்கே வந்து ஆபீஸ்ல வேலை என்று பார்க்க வந்ததெல்லாம் உளவு பார்ப்பதற்கா? ரெண்டொரு தடவை சாம்பசிவத்தை பார்க்க வந்தபோது அவங்க வீட்டுல டிரைவரா வேலை பார்த்த இளங்கோவை இப்போ தான் பார்த்தேன். அவனும் போலீசாமே! எல்லாருமா திட்டம் போட்டு என்னோட பையனை மாட்ட வச்சிருக்கீங்களா? அப்படி மாட்டிவிட அவன் உனக்கு என்ன கெடுதல் செய்தான்? உங்களுக்கு எல்லாம் என்ன துவேஷம்? ஹையோ..... அப்பாவியான என்னோட பையனை இப்படி மாட்டி விட்டுடீங்களே..... இதெல்லாம் உங்களுக்கே நியாயமா???", என்று அதிர்ச்சியில் தொடங்கி ஆதங்கத்தில் பயணித்து அரற்றலில் கொண்டு வந்து நிறுத்தினார்.

அவருக்கு இருந்த அதிர்ச்சியும் ஆதங்கமும் இளமாறனுக்கு இன்னமுமே எரிச்சலை கிளப்பியது. அவருடைய வயதை மனதில் நிறுத்தி அவருக்கு பதிலுக்கு பதில் எதுவும் சொல்லாமல் பொறுமையை காப்பாற்ற, வசந்த் தான் அங்கே வந்து தாமோதரனுக்கு எதிரே ஒரு நாற்காலியை இழுத்து போட்டு அமர்ந்து கொண்டு, நேர் பார்வையாக பார்த்து பேச தொடங்கினான்.

"சார், இது உங்களுக்கு எத்தனை அதிர்ச்சி தரக் கூடியது என்று எனக்கு புரியுது. ஆனால், ஒரு சில விஷயங்களை உங்களுக்கு தெளிவு படுத்த வேண்டிய தார்மிகப் பொறுப்பில் நான் இருக்கிறேன். உங்கள் மகன் மனோகரன் மீது இப்போது ஏகப்பட்ட வழக்குகளும், குற்றங்களும் பதிவாகி இருக்கிறது. ஒன்றல்ல இரண்டல்ல. ஒவ்வொன்றும் ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்பு கொண்டவை தான். உங்கள் மகனுக்கு ட்ரக் டீலிங் அதாவது போதை மருந்து கடத்தும் பழக்கம் இருக்கிறது உங்களுக்கு தெரியுமா? உங்கள் முகத்தை பார்த்தாலே உங்களுக்கு இது பற்றி எதுவுமே தெரியாது என்று எனக்கு புரிகிறது. கம்பெனியில் அவரது வேலையின் இயல்பு படி மற்ற சென்டர்களில் நடக்கும் வேலைகளை மேற்பார்வை இடும் சாக்கில் தான் இந்த போதை மருந்து கடத்தலை செய்திருக்கிறார்", வசந்த் சொல்ல சொல்ல தாமோதரன் நம்ப முடியாமல் விழி விரித்து அதிர்ச்சியாக பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஒரு போலீஸ் ஆபீசெர் ஆக அவருக்கு நறுக்கு தெறித்தார் போல போலீஸ் protocols பற்றி எடுத்து சொல்லி, கோர்ட்டில் சந்திக்கலாம் என்று சொல்ல முடியும் என்றாலும், மனோகரனின் தடம் மாறிய குணத்திற்கு அவனுடைய தந்தையை எந்த விதத்திலும் காயப்படுத்த விரும்பாத வசந்த், தாமோதரனிடம் பொறுமையாகவே பேசினான்.

“இப்போதும் மிஸ்டர் சாம்பசிவத்தின் கம்பெனியில் பங்குகளும் பதவியும் பெற திட்டமிட்டு இருந்தது சரி வராத காரணத்தால் தான் சாம்பசிவத்தின் மூத்த மகன் கபிலேஷு கொலை செய்திருக்கிறார். உண்மையில் அது சாம்பசிவத்தை தாக்க செய்த முயற்சியே! எதிர்பாராமல் அதில் மாட்டிக் கொண்டது அவரது மகன் கபிலேஷும் மருமகள் நித்யாவும்”, அத்தனை பொறுமையாகவும் இதமாகவும் எடுத்து சொல்லியும் தாமோதரன் எண்ணெய்யில் இட்ட அப்பளமாக பொரிய தொடங்கினார்.

“என்ன? கொலையா? கபிலேஷு கொலை செய்தது என்னுடைய மகன் மனோகரனா? இதென்ன உறால்? நான் இப்போவே போய் உங்களுடைய மேலதிகாரியா பார்க்க போகிறேன். நீங்க எல்லாருமா சேர்ந்து என் மகனை திட்டம் போட்டு மாட்டி விடப் பார்க்கறீங்க..... உங்க மேலதிகாரிய பார்த்து, இந்த கேஸ்’ல பாரபட்சம் இல்லாம நடுநிலையில் விசாரிக்கிற போலீஸ் ஆபீசர்’ஐ போட சொல்ல போறேன். இல்லைன்னா, நீங்க எல்லோருமா சேர்ந்து என் மகன் மேல இன்னும் என்ன என்ன பழி எல்லாம் சொல்ல போறீங்க என்றே என்னால நினைக்க முடியலை”, ஆத்திரமாக சொல்லிக் கொண்டு போனவரை ஒரு கை நீட்டி தடுத்து நிறுத்தின வசந்த்,

“நீங்க எந்த போலீஸ் ஆபீசர்’ஐ போட சொன்னாலும் இதே ரூட்டுல தான் கேஸ் போகும். உங்க மகனை பற்றி நான் சொல்லுவதெல்லாம் சும்மா பொழுது போகாம நாங்க செய்த ஜோடனைகள் இல்லை. பஸ் விபத்தில் சிக்கி இறந்து போன ஆறுமுகத்தின் பையில் இருந்து கைப்பற்றின போதை மருந்துகளும், இப்போது காசிமேட்டில் பிடிபட்ட நடராஜனின் வாக்கு மூலமும் உங்க மகன் மனோகரனை தான் குற்றவாளியாக காட்டுது..... ஆமாம், நடராஜன், அப்புவராக மாறி எல்லா உண்மையையும் சொல்லிட்டான். அதை வைத்து, மனோகரனுக்கு ட்ரக் சப்ளை செய்யும் இன்னொரு ஆசாமியையும் நாங்க பிடித்திருக்கிறோம். நடராஜனே, ஆறுமுகத்தோடு சேர்ந்து மனோகரன் சொன்னதின் பேரில் கபிலேஷு கொலை செய்ததை ஒப்புக்கொண்டுவிட்டான். அவர்கள் கொலை செய்ய உபயோகித்த லாரியில் இருந்து கிடைத்த கை ரேகை பதிவுகளும் நடராஜனையும் ஆறுமுகத்தையும் காட்டி கொடுத்து விட்டது”

“எங்கள் போலீசில் இருந்து உங்களை எல்லாம் விசாரிக்க வந்தார்கள் இல்லையா? அப்போ, ஒரே சமயத்தில் உங்களை, நல்லசிவம், மிசர்ஸ் நித்யாவின் அப்பா மூன்று பேரையும் நாங்க விசாரிச்சோம். அதை வீடியோ ரெக்கார்டிங்கும் செய்தோம். உங்கள் வீட்டில் செய்த விசாரணையை போடுறேன்.... பாருங்க”, என்று சொல்லி ஒரு CD-யை ஓட விட, ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் நிறுத்தி மீண்டும் மீண்டும் ஓட விட்டான் வசந்த். அதில், ஆபீசர். சபேசன் கார் சாவியை நழுவ விட, அதை குனிந்து எடுக்கும் போது கண் பார்வை வட்டத்தை கடந்த பிறகு, வீடியோ (ரெக்கார்டிங் பற்றி தெரியாத) மனோகரன், ஆபிசரை என்னை பிடித்திடுவியா என்கிற மாதிரி வன்மமாகவும், உங்க போலீசுக்கு அத்தனை சாமர்த்தியம் இருக்கா என்கிற மாதிரி கேலியாகவும் பார்ப்பது துல்லியமாக வந்து போனது. மீண்டும் ஒரு முறை கிளம்பும் போது, மாதவிக்கு கை கொடுக்க திரும்பும் போதும் மனோகரன் ஒரு முறை கேலியாகவும் வன்மமாகவும் பார்ப்பது பதிவாகி இருந்தது.

“நாங்கள் எரிச்சல், கோபம், அலட்சியம், மெத்தனம் என்று எந்த ரியாக்ஷனும் எதிர்பார்த்தோம்.... நிச்சயம் வன்மத்தையும் கேலியையும் எதிர்பார்கவில்லை. அப்போவே சந்தேகப் பொறி தட்ட தொடங்கிடிச்சு. ரொம்ப சீக்கிரமே எங்க கிட்ட மாட்டிகிட்டார்”, இறுகின குரலில் சொன்னான் வசந்த்.

இப்போது தாமோதரன் எதுவும் சொல்லாமல் திகைப்பில் பேசாமல் இருப்பதை பார்த்து விட்டு, குரலை சற்றே இளக்கி, “கேஸ் நடந்துட்டு இருக்கிறதால் என்னால் இது பற்றி இதற்கு மேல் ஒன்றும் சொல்ல முடியாது. நடராஜனின் வாக்குமூலம் ஜட்ஜ் பார்வைக்கு போய் இருக்கு. நாளை கேஸ் முதற் கட்ட விசாரணைக்கு வரும். அப்போ நான் சொன்னதெல்லாம் சாட்சியங்களோடு உங்களுக்கு ஊர்ஜிதமாகும்”, என்று கூறி அனுதாபமாக பார்த்தான்.

இப்போதும் ஒன்றும் சொல்லாமல் இருந்தாலும் மகனை நினைத்து கர கரவென்று கண்களில் இருந்து கண்ணீர் கொட்ட, மெதுவாக சுதாரித்துக் கொள்ள நேரம் கொடுத்து அமைதியாக இருந்தான் வசந்த். இளமாறன் அங்கே இருந்த ஒரு தண்ணீர் ஜக்கில் இருந்து தண்ணீர் கொணர்ந்து கொடுத்து, “ஐ ஆம் சாரி சார். சாம்பசிவம் சார்-இன் குடும்பத்துக்கு மிகவும் வேண்டியவர்கள் யாரோ தான் இதை செய்திருக்கணும் என்று நாங்கள் தீர்மானமாக நம்பினோம். இந்த கேஸ் பற்றின முழு விவரமும் தெரியவேண்டும் என்றால், அதற்கு நேர் வழியில் செல்வதை விட, undercover வேலை செய்து கண்டு பிடித்தால் தான் எல்லா உண்மையும் தெரியும் என்று தோன்றினதாலேயே அப்படி வேறு வேஷத்தில் உள்ளே நுழையும் படி ஆனது”, என்று விளக்கினான். பாவம் இப்படிப் பட்ட மகனை பெற்றதை தவிர இந்த மனிதர் வேறெந்த தவறும் செய்யவில்லையே என்ற காரணத்தால் அவரிடம் கடுமையை காட்ட மனம் வரவில்லை.

இளமாறன் கொடுத்த தண்ணீரை வாங்கி ஒரு வாய் பருகியவர், அந்த குளிர்ச்சியில் சிறிது ஆசுவாசப் பட்டு, அவர் காதுக்கே கேட்காத மெல்லிய குரலில், “நான் மனோகரனை பார்த்து பேசமுடியுமா?”, என்றுகேட்டார். மீண்டும் ஒரு பரிதாப பார்வையுடன், “அவர் செல்லுக்கு உள்ளே இருக்கார். நீங்க இந்த பக்கம் வெளியில் நின்று தான் பேச முடியும். வாங்க, இந்த பக்கம்”, என்று அழைத்து போய் மனோகரன் இருந்த செல்லுக்கு வெளியே கொண்டு விட்டான்.

அருமை பெருமையாக வளர்த்த மகனை இந்த கோலத்தில் பார்த்து அப்பாவாக அவர் மனம் கசங்கியது. இருந்தாலும் சமாளித்துக் கொண்டு, “மனோ..... இவங்க ஏதேதோ சொல்லறாங்கப்பா, உனக்கு என்னென்னவோ பழக்கம் எல்லாம் இருக்காம். நீ தான் கம்பெனியில் பங்கும் பதவியும் அடையணும்னு ஆசைப் பட்டு கபிலேஷை கொலை செய்த என்று கூட சொல்லறாங்க. ஆனால், எனக்கு அதெல்லாம் கவலை இல்லை. நான் ஒரு பெரிய லாயராக பார்த்து உனக்காக வாதாட ஏற்பாடு செய்யறேன். நீ ஒண்ணும் கவலை படாதே. அந்த நடராஜ வேற அப்புவராகி நீ தான் இதெல்லாம் செய்ய சொன்னேன்னு சொல்லி இருக்கான் போல இருக்கு. நான் அவனை நம்ம வீட்டு வேலையில் இருந்தப்போ திருடிட்டான் என்று போலீஸ் சொல்லி வேலையில் இருந்து தூக்கினதுல அவனுக்கு நம்ம குடும்பத்தை இப்படி பழி தீர்த்துக்கறான் போல..... நீ ஒண்ணும் கவலை படாதே ராஜா..... ஆனால், எனக்கு ஒரு விஷயம் மட்டும் புரியல. உன்னை எங்கேயோ நார்த் சென்னையில் காசி மேட்டுல புடிச்சாங்களாமே, அங்கே எதுக்குப்பா நீ போனே? உனக்கு அந்த மீனவ குப்பத்துல என்ன வேலை? சொல்லுப்பா, நீ எதுக்கு அங்கே போனே?” என்று உண்மை விவரம் தெரிந்து கொண்டு மகனை காப்பாற்ற வேண்டி பதட்டமாக கேட்க,

தந்தையின் முகத்தை ஆத்திரமாகவும் வெறுப்பாகவும் பார்த்த மனோகரன், “எதுக்கா? அவங்க சொன்னாங்களே அதுக்கெல்லாம் தான். அப்பா, நீங்க எப்போ பாரு, உங்க பிரெண்டுக்கு ரிடையர் ஆனதுக்கு பிறகு அடுத்தது கம்பெனியில் நீங்க தான் சேர்மன், நீங்க தான் மேனேஜிங் டைரக்டர் அப்படின்னெல்லாம் கனவு கண்டுட்டு இருந்தீங்களே....கடைசியில் என்ன செய்தார்? இத்தனை நாள் வேலை செய்த உங்களுக்கு அந்த பதவிகளை கொடுக்காம, அவர் மகனுக்கு கொடுத்து உங்களுக்கு பட்டை நாமம் தான் சார்த்தினார். அப்போவாவது புத்தி வந்ததா உங்களுக்கு? மஹம்..... இல்லையே! சரி அப்போதான் கொடுக்கலை..... கபிலேஷ் இறந்த பிறகாவது, உங்களுக்கு அந்த பதவிகளை கொடுத்திருக்கலாம் இல்லையா?

“என்னப்பா நான் என்ன கேட்கறேன்.... நீ என்ன பேசிட்டு இருக்க? அங்க காசிமேட்டுக்கு எதுக்கு போன என்று தானே கேட்கறேன்? நீ என்ன ஏதோ கம்பெனி பங்கு, பதவி அப்படின்னு சொல்லிட்டு இருக்கியே....”, என்று குழப்பமாக கேட்டவரை எரிச்சலாக இடை வெட்டினான் மனோகரன்.

“நீங்க இப்படியே சொல்லிட்டு இருங்கப்பா, அவங்க எல்லாரும் நம்மை நல்லா ஏமாத்திட்டு இருக்காங்க.....”, மகனின் எரிச்சல் குரலில் தான் எதிர்பார்த்த எந்த விவரமும் கிடைக்காமல் மீண்டும் வசந்திடமே வந்தார்.

அவருடைய முகம் பார்த்துவிட்டு, “சார் உட்காருங்க.....”, என்று அவரை அமர சொல்ல, “மீதி விவரத்தையும் நீங்களே சொல்லுங்க இளங்கோ....”, என்றார் தாமோதரன்.

“சார், முதல் என்னோட பேரு இளங்கோ இல்லை. வசந்த். இளங்கோ என்று வைத்துக் கொண்டது undercover வேலைக்காக தான். இனிமேல் அது தேவை இல்லை. தவிர, கேஸ் விசாரணையில் இருக்கிற வரை சட்டப் படி நாங்க எதுவும் சொல்ல முடியாது. நீங்க உங்க மகனை கேட்டுக் கொள்ளலாம். உங்க மகனோடு நீங்க பேசறதுக்கு தடை இல்லை,” என்று தீர்மானமாக மறுத்து கூறி விட்டான்.

தாமோதரனின் கண்களில் தெரிந்த கோபமும் கவலையும் இடம் மாறி இப்போது அங்கே வெறுமை வந்திருக்க, “சரி, அப்புவராக மாறினானே..... அந்த நடராஜ..... அவனோட நான் பேசமுடியுமா?”, என்று கேட்க, இளமாறன், “பேசலாம், ஆனால், பாதுகாப்பு காரணமாக அப்புவரை நீங்கள் சந்தித்து பேசும்போது உங்களோடு கூடவே எங்கள் போலீசில் ஒருவரும் இருப்பார். கவனம், செக்யூரிடி காமெராவும் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது என்று நினைவில் வைத்துக்கொங்க”, என்று நினைவுறுத்தி நடராஜை வைத்திருந்த செல்லிற்கு அழைத்துப் போனான்.

முதலில் எதுவுமே பேச மறுத்துவிட்ட நடராஜன், தாமோதரனின் சோர்ந்த பார்வையை கண்டு பரிதாபம் தோன்றியதோ என்னவோ.... மெதுவாக சொல்ல தொடங்கினான்.

இரண்டடி தள்ளி போலீஸ்காரர் நிற்க, அறையின் மூலையில் சுவரில் செக்யூரிடி காமெராவும் பேச்சுக்களை பதிவு செய்யும் சிறிய மைக்ரோபோன் கருவிகளும் வைக்கப் பட்டிருக்க, நடராஜன்,

“நான் இந்த விவகாரம் பற்றி உங்கள் மகன் என்னிடம் சொன்னதையும் எங்களுக்குள் நடந்த பேச்சுவார்த்தைகளை நான் போலீசிடம் சொன்னதை உங்களிடம் சொல்லறேன்”, என்று சொல்லிவிட்டு தொடங்கினான்.

“நீங்க என்னை வேலையில் இருந்து நீக்கி, வீட்டில் திருடிய காரணத்தால் போலீசில் காட்டிக் கொடுக்க, உங்கள் மகன், மனோகரன் என்னை அடுத்த நாளே ஜாமீனில் எடுத்துவிட்டார். போலீசில் என் பெயர் திருட்டுக் குற்றம் காரணமா வந்துட்டதால், இனிமேல் யாரும் எனக்கு வேலை போட்டுக் கொடுக்க மாட்டாங்க என்றும், அவர் கொடுக்கிற சில்லறை வேலைகளை செய்தால் எனக்கு கை நிறைய சம்பளம் கொடுப்பதாகவும் சொன்னார். தொடக்கத்தில் உண்மையிலேயே சில்லறை வேலைகளாக தான் இருந்தது. போகப் போக போதை மருந்து கடத்துகிற வேலையை கொடுத்தார். நான் மீண்டும் போலீசில் மாட்டினால் என்ன செய்வது என்று பயந்த போது இதே போல வேறு யாரும் கை நிறைய சம்பளம் கொடுக்க மாட்டாங்க என்று பயமுறுத்தினார். அதிகம் படிச்சதில்லை பாருங்க, அதனால், தைரியமா வெளிய போய் வேலை தேடவும் யோசனையா இருந்தது. வேற வழியில்லாம தான் அவர் சொன்னதுக்கு ஒப்புக் கொண்டேன். பிறகு அப்படி போதை மருந்து கடத்துவது என்கிறது பழகி விட்டது. போலீஸ் கண்ணில் மண்ணை தூவுவது என்கிறது எத்தனை சுலபம் என்றும் புரிந்து விட்டது. அதனாலேயே, கொலை பற்றி அவர் சொன்னபோது, நான் பெரிதாக பயப்படலை. என்னுடைய சகா, ஆறுமுகத்தையும் துணைக்கு வச்சிட்டு, இந்த முறை தங்கி இருந்த அந்த காலி ப்ளாட்டுல திருட்டு சாவி போட்டு உள்ளே போய், கீர்த்திவாசனோட வீட்டை ரெண்டு மூணு நாள் நோட்டம் விட்டோம். ஒரு நாள் ரொம்ப அதிகாலையில் இருட்டு பிரிந்து விடையும் முன், ஒரு கார் ஒண்ணு அவங்க வீட்டில் இருந்து கிளம்பி வெளியே போச்சு. நாங்க தயாராக வைத்திருந்த காரில் அவங்களை தொடர்ந்து போனோம். ரொம்ப அதிகாலை என்கிறதால, அவ்வளவா கார் பஸ் ஒண்ணும் ரோடுல இருக்கலை. அதையும் மீறி, ரோடுல நடந்து போறவங்களோ, ரோட்டோரத்தில் போட்டிருக்கற பெட்டிக்கடை, டிக்கடை ஆட்களோ எங்களை பார்த்துட்டா அடையாளம் தெரியாத அளவு கொஞ்சம் மாறுவேஷமும் போட்டிருந்தோம்.

அவங்க காஞ்சிபுரம் போகிற வழியில் போகிற மாதிரி இருந்ததால், காரில் போகும் போதே இன்னொரு சகாகிட்ட போனில் கூப்பிட்டு, லாரி ஒண்ணை எடுத்துட்டு வரும்படி சொன்னோம். நாங்க குறுக்கு வழியில் அவங்களை தாண்டி போய் அங்கே காத்திருந்த லாரியில் ஏறி, முழு ஸ்பீடுல எதிரில் வந்த காரில் மோதினோம். லாரியால மோதினதும், நாங்க லாரிய விட்டு கீழே இறங்கி ஓடி வந்துட்டோம். லாரி கொண்டு வந்த எங்க சகா, நாங்க வந்த காரில் பக்கத்திலேயே காத்திருந்தான். அந்த கார்ல ஏறி நாங்க ஆந்திரா வழியா தமிழ்நாட்டை விட்டே போய்ட்டோம். இப்போ தான் கொஞ்ச நாளைக்கு முன்னால, ஆறுமுகத்துக்கு பரிசம் போட்ட பொண்ணுக்கு உடம்பு சரியில்லைன்னு பார்கறதுக்கு காசிமேட்டுக்கு வந்திருந்தான். அப்போ உங்க மகனை பார்த்து பேசி இருப்பான் போல இருக்கு. அவரு, போதை மருந்து கடத்த சொல்லி அனுப்ப, அப்போதான் பஸ்சு அக்சிடென்ட்டுல மாட்டி ஆறுமுகம் இறந்துட்டான்.

அது எனக்கு தெரியாததால், ஆறுமுகத்தை தேடி நான் வந்தேன். என்ன ஆச்சோ! ஒரு வேலை போலீஸ் கண்ணில் பட்டிருந்தால் காப்பாற்றி கூட்டிட்டு போகணும்னு வந்தேன். உங்க மகன்கிட்ட விசாரிச்ச போது, அக்சிடென்ட் பற்றி சொல்லிட்டு, போலீஸ் எப்போவும் சுற்றிலும் இருந்ததால் ஒன்றும் செய்ய முடியலை என்று வருத்தப் பட்டார். என்னோட சகாவுக்கு இப்படி ஆகிடிசே என்று நான் வருத்ததுல இருந்தப்போ, இன்னொரு கடத்தல் செய்யணும். ஆனால், இந்த முறை கொலையெல்லாம் இல்லை. கடத்தி, அவங்களை பத்திரமா அவருகிட்ட ஒப்படைச்சிட்டு திரும்பவும் ஊரை விட்டு போய்ட்டணும் என்று சொன்னார். போன முறை பேசினதை விட அதிக பணம் கொடுப்பதாகவும் சொன்னார். வெறும் கடத்தல் மட்டும் தானே என்று இந்த விவகாரத்துல அதிகம் பழக்கம் இல்லேன்னாலும் பரவாயில்லைன்னு என்னோட சொந்தக்கார பசங்க ரெண்டு பேரையும் கூட்டிகிட்டேன்.

முதல் முறை செய்தது போலவே ப்ளாட்டுல இருந்து நோட்டம் விட்டு, வீட்டு மனுஷங்க வெளியே கிளம்பின நேரம் மனோகரன் சாருக்கு தகவல் கொடுத்தோம். அவர் சொன்ன படியே ரெண்டு பேரையும் கடத்தினோம். மனோகரன் சாருக்கு தொடக்கத்துல வேளச்சேரியில அவருக்கு இருக்கிற இன்னொரு ப்ளாட்டுல தான் கொண்டு வரவைக்கணும்னு பிளான் இருந்திருக்கும் போல இருக்கு. கடைசி நிமிஷத்துல தான் காசிமேட்டுக்கு கூட்டிட்டு போக சொல்லிட்டார். ஆனா, இந்த முறை நாங்க போட்ட பிளான்ல எங்கேயோ ஓட்டை இருந்திருக்கு போல. அதான், போலீஸ் கிட்ட இத்தனை சீக்கிரம் மாட்டினோம்”, குரலில் துளியும் வருத்தம் இல்லாமல் பேசுவனை திகைப்பாக பார்த்திருந்தார் தாமோதரன்.

“என்னப்பா, இதெல்லாம் செய்யும் போது ஒரு கட்டத்துல கூட இது தப்பு என்று உங்களுக்கு தோன்றவே இல்லையா? ஹையோ..... இத்தனை விவரத்தையும் நீபோலீசிலையும் சொல்லிட்டியா?

இனிமேல் நான் எப்படி என் பையனை வெளியே கொண்டு வரப் போறேன்", என்று மறுகிக் கொண்டு அந்த அறையை விட்டு வெளியே வந்தார்.

அவர் வரக் காத்திருந்து அவரை அழைத்துப் போய் சூடாக ஒரு கப் தேநீரை கொடுத்த வசந்த், "சார், இப்போ நீங்க வீட்டுக்கு போங்க..... நாளைக்கு கோர்ட்டுல எல்லா விவரங்களோடும் மனோகரையும் நடராஜயும் ஜட்ஜிடம் ஒப்படைப்போம்..... அப்போ உங்களுக்கே மீதி விவரம் தெரிய வரும்.....", என்று இதமாக சொல்லி அவரை அனுப்ப பார்த்தான்.

ஆனால், தாமோதரனோ, "இல்லை..... எனக்கு இன்னமும் தெரியவேண்டியது நிறைய இருக்கு..... முதல்ல, மனோகருக்கு கிர்த்திவாசன் மேலோ கபிலேஷ் மேலோ என்ன கோபம், எதுக்கு இத்தனை வெறுப்பு.....? அப்படின்னு தெரியணும்..... இது தெரியாம என்னால நிம்மதியாவே இருக்க முடியாது.....", என்று பிடிவாதமாக மறுத்துவிட்டு, "நான் இன்னும் ஒரே ஒருமுறை என் மகனிடம் பேசலாமா? ப்ளீஸ்.....", என்றுகெஞ்சினார்.

தாமோதரனை பார்த்தால் மிகவும் பரிதாபமாக இருக்கவே, சரி என்று ஒப்புதல் அளித்து அவரை மனோகரனிடம் அழைத்து சென்றான் வசந்த்.

தைந்து போன குரலில், மிகவும் வேதனையாக, "அப்பா மனோஹரா, இப்போ தான் அந்த நடராஜன் எல்லா உண்மையும் சொன்னான். கபிலேஷையும் நித்யாவையும் கொலை செய்ய சொன்னது நீ தானாம்", என்று சொல்லிவிட்டு ஒரு வேளை நூற்றில் ஒரு பங்காக இதெல்லாம் பொய் என்று மகன் சொல்லி விட மாட்டானா என்பது போல நப்பாசையோடு பார்க்க,

அவரது தைந்த குரலையோ நப்பாசையையோ துளியும் லட்சியம் செய்யாமல், "ஆமாம், இப்போ என்னங்கறீங்க நீங்க?", என்று பட்டென்று கேட்டான்.

தைந்த குரல் நொந்த மனதோடு சேர்ந்து தைல் நதியாய் பெருகின கண்ணீர் வெள்ளத்தில் கரைந்த கண்ணீர் குரலில், "ஏன்பா, ஒரு உயிரை எடுக்கறது என்றால் அவ்வளவு சுலபமா போச்சா? இங்கே ஒரு உயிர் கூட இல்லை.... அந்த பிள்ளைதாச்சி பெண் வேற? கபிலேஷ் உனக்கு என்னப்பா செய்தான்? அவன் மேல் என்ன வன்மம்? இது பற்றி போலீஸ் என்னிடம் விசாரிக்க வந்த போது எனக்கு எத்தனை கோபம் வந்தது? சாம்பசிவத்திடம் வேற போயி சண்டை போட போனேனே..... கடைசியில் சாம்பசிவத்தின் குடும்பத்தில் ஏற்பட்ட பிரச்சினைக்கெல்லாம் நம்ம குடும்பத்துல இருக்கறவங்க தான் காரணமா? இருந்தாலும், கொலை செய்யற அளவு நீ போகவேண்டிய காரணம் என்னப்பா? எனக்கு புரியவே இல்லையே?", என்று அரற்றலும் ஆதங்கமுமாக கேட்டார்.

"இதான்..... இதான்..... நீங்க இப்படி, அவங்க குடும்பத்துக்காக உருகிகிட்டே இருங்க, அவங்க உங்களை நல்லா ஏமாத்திட்டு இருக்காங்க.....", என்று ஆங்காரமாக சத்தம் போட்டான் மனோகரன்.

"இல்லப்பா, எனக்கு இன்னமும் புரியல..... நான் அவங்களுக்கு உருகறேன் சரி..... சாம்பசிவம் என்னோட நெருங்கின நண்பன்..... அதுனால தான் இன்று வரை அந்த கம்பெனியிலேயே நான் இருக்கேன்..... இப்போதெல்லாம் உழைத்து சம்பாதித்தால் தான் சாப்பாடு என்ற நிலைமையை தாண்டி நல்லாவே இருந்தாலும் இன்னமும் அங்கேயே இருக்கறது என்னோட நண்பனுக்காக தான்..... அவனோட நட்பை நான் மதிக்கிறதால் தான்..... அதனால தான் எனக்கு உன்னோட கோபமே புரியலை.....", என்று மகனை புரிந்து கொள்ளும் வேகத்தில் கேட்டார்.

"அப்பா, அந்த கம்பெனிக்கு நீங்க உழைத்திருக்கறதுக்கு உங்களுக்கு இதுக்கு மேலையும் எத்தனையோ கொடுத்திருக்கணும். உங்க செல்வாக்கை உபயோகப்படுத்தி நான் உள்ளே நுழைஞ்சிடலாம் என்று நினைச்சேனே..... உங்க பிரண்டு, சாம்பசிவம் ரிட்டையர் ஆகிற பட்சத்தில் நீங்கள் அடுத்து கம்பெனியின் சேர்மன் பதவிக்கு வந்தால் உங்க மகன் என்ற நிலையில் கிட்டத்தட்ட முழு கண்ட்ரோலும் என் கைக்கு கொண்டு வந்திடலாம் என்று ப்ளான் பண்ணி இருந்தேன். ஆனால், உங்களுக்கு பதிலாக கபிலேஷை சேர்மன் ஆக ஆக்கியதில் எனக்கு ரொம்பவே ஏமாற்றமா போச்சு.....என்னுடைய ப்ளான் படி எதுவுமே செய்யமுடியல....", ஆத்திரமாக சிறைக் கம்பிகளை ஒரு முறை பிடித்து உலுக்கினவன், அப்பாவுக்கு தன் நிலைமை புரிகிறதா என்று பார்க்க சிறிது இடைவெளி விட்டு பார்த்தான் மனோகரன்.

இதற்கு பதில் கூற விருப்பம் இல்லாமல், அவன் முழுவதும் சொல்ல காத்திருந்தார் தாமோதரன். அப்பாவிடம் இருந்து எந்த பதிலும் வரப்போவதற்கான அறிகுறி இல்லாததால், மீண்டும் மனோகரனே தொடர்ந்தான்.

“அதிலும் நான் பத்து நாள் டூர் எதிர்பாராம எழு நாளிலேயே முடிச்சு சீக்கிரம் கம்பெனிக்கு வந்தப்போ, நீங்க எல்லோரும் மும்முரமா ஹன்டோவோர் பற்றின வேலையில் இருந்தீங்க. நான் உங்க அறைக்கு வந்தப்போ, நீங்க அறையில் இல்லை. ஆனால் ஹன்டோவோர் பற்றின papers இருந்ததை படிச்சேன். கபிலேஷை சேர்மனாக ஆக்குவது பற்றின டாகுமென்ட்ஸ் பார்த்தேன். இத்தனை வருஷம் அங்கே இருக்கிற உங்களுக்கு கொடுக்காமல் கபிலேஷுக்கு கொடுத்தது பற்றி உங்களுக்கு வருத்தமோ கவலையோ இருக்கலை. சந்தோஷமா தான் வேலை செய்து வந்ததா மாதவி சொன்னாள்.

ஆனால், என்னால தான் அதை அப்படி ஈசியா எடுத்துக்க முடியல. கன்னா பின்னான்னு கோவம் வந்துடிச்சு. அந்த ஏமாற்றத்தில் தான் உங்க பிரெண்டுக்கு நல்ல பாடம் கற்று கொடுக்க நினைச்சேன். அப்போவே உங்க பிரெண்டை போட்டுத் தள்ள முடிவு செய்துட்டேன். அதனால் நீங்க வரதுக்குள்ள, உங்க அறையில் இருந்தே நடராஜுக்கு போன் பண்ணி சொன்னேன். நான் பேசி முடித்தபோது ரூம் வாசலில் யாரோ நின்றிருந்த மாதிரி இருந்தது. யாரையும் இந்த பக்கம் அனுப்ப வேண்டாம் என்று நான் மாதவியிடம் சொல்லி இருந்தேன். அவ கவனிக்கலை போல. ஆனா, உடனேயே வெளிய உங்க பேச்சுக் குரலும் கேட்டது. நல்லசிவம் என்று கூப்பிட்டு ஏதோ சொன்னதும் கேட்டது.

நீங்க யாராவது வருவதற்குள் அங்கிருந்து தப்பிக்க ஏதாவது வழி இருக்கா என்று பார்க்கும் போதே, மாதவி உங்களை அவளுடைய அறைக்கு கூப்பிட, நல்லசிவம் ரூமுக்குள் வராமல் அவர் வழியே போய்ட்டார். அதனால், ஒரு பத்து நிமிஷம் கழித்து, நான் மெதுவாக வெளியே வந்துட்டேன். நான் வந்து போனது மாதவிக்கும் செக்யூரிடி ஆட்களுக்கும் மட்டும் தான் தெரியும். அவர்களுக்கும் நான் சீக்கிரம் வந்திருக்கிறேன் என்றோ அதில் சந்தேகப் பட எதுவும் இருக்கிறது என்றோ தோன்றாததால் போலீஸ் விசாரணை போது இதை சொல்லவில்லை. மூன்று நாட்களும் சென்னையிலேயே யார் கண்ணிலும் படாமல் இருப்பது என்கிறது ஒரு பெரிய விஷயமே இல்லை. பிறகு நான் டூர் ப்ரோக்ராம் படி வரவேண்டிய அன்று அக்சிடென்ட் பற்றி ஒன்றும் தெரியாத போல வந்துட்டேன்.”

“ஆனால், நான் சாம்பசிவத்தை கொல்ல நினைத்து போட்ட திட்டத்தில் கபிலேஷும், நித்யாவும் மாட்டிக்கிட்டாங்க. என்னைப் பொறுத்தவரை கிரீத்திவாசனை ஒரு போட்டியாகவே நான் நினைக்கலை. ஆரம்பத்தில் கிரீத்திவாசன் லெக்சரராக தானே இருந்தான். பிறகு, மாதவியும் கிரீத்திவாசனை விரும்பறதாக சொன்னாள். அதனால் மாதவிக்காகவும் கிரீத்திவாசனை ஒன்றும் செய்யாமல் விட்டுட்டேன். கிரீத்திவாசனும் கம்பெனிக்கு வந்த புதிதில் இந்த மாதிரி உள்விவகாரங்களை எல்லாம் புரிந்து கொள்ளாத அப்பாவி யாக தான் இருந்தான். அதனாலேயே, கபிலேஷுக்கு பிறகு உங்களை சேர்மன் ஆக்குவார்கள் என்று எதிர்பார்த்தேன். ஆனால் வந்த சில நாளிலேயே கிரீத்திவாசன் பிசினெஸ் நெளிவு சுளிவுகளை நல்லா புரிஞ்சுகிட்டான். யூனியன் ஆட்களின் சப்போர்ட், பிசினெஸ் முடிவுகள் என்று எல்லாவற்றிலும் அவன் நல்லாவே கம்பெனி விவரங்களை புரிஞ்சுகிட்டான். அதனால் மறுபடியும் சேர்மன் போஸ்ட்டுக்கு ஆள் எடுத்தப்போ அப்போவும் கிரீத்திவாசனை தான் தேர்ந்தெடுத்தாங்க..... உங்களை இல்லை..... சரி குடும்பத்துக்குள் மாப்பிள்ளை என்கிற மாதிரி நுழையலாம் என்று நினைச்சு தான் சஹானாவை கல்யாணம் செய்து கொள்ள நினைச்சேன்.....

எத்தனையோ முறை பேசிப் பார்த்தும் சஹானா கல்யாணத்துக்கு ஒத்துக்காததால், வேற வழியில்லாம தான் கடத்தும் படியா ஆச்சு. சஹானாவை கடத்தி தனியாக வைத்து மிரட்டி தன்னை திருமணம் செய்துக்க ஒப்புதல் வாங்க நினைச்சேன். சஹானா ஒத்துக்கலைன்னாலும் தனியா இரண்டொரு நாள் தங்கினதாலேயே அவங்க வீட்டுல ஒத்துப்பாங்க என்று நினைச்சேன். கிட்டத்தட்ட இதே போலவே மாதவியும் கிரீத்திவாசனை விரும்பினதால் மாதவியை கிரீத்திவாசனுக்கு கல்யாணம் பண்ணி வச்சிடலாம் என்று நினைச்சிருந்தேன். ரெண்டு முயற்சியிலும் எனக்கு தோல்வி தான்.

எப்படியும் தங்கையின் கணவர் அந்த கம்பனியின் சேர்மன் என்றால் அப்படியும் ஓரளவு செல்வாக்கும் கண்ட்ரோலும் நாளடைவில் என்னிடம் வரும் இல்லையா? ஆனால், கிரீத்திவாசன் மாதவியை திருமணம் செய்து கொள்ள முடியாது என்று சொல்லிவிட எனக்கு கொதிப்பா ஆகிடிச்சு....

ஆராதனாவின் அம்மாவை தான் சிறு வயதில் நீங்கள் திருமணம் செய்து கொள்வதாக பேச்சு இருந்ததா? அந்த திருமணம் நடந்திருந்தால் உங்களுக்கு கிடைக்கவேண்டிய கம்பெனியின் பங்குகள், பதவி மற்றும் சொத்து எல்லாமே அப்போதே கிடைத்திருக்கும். ஆராதனாவை விரும்பாதாகவும், கல்யாணம் என்று செய்து கொண்டால் அது ஆராதனாவோடு மட்டும் தான் அப்படின்னு கிரீத்திவாசன் சொன்னதாக மாதவி வந்து என்னிடம் சொல்லி அழுதாள். அதனால் தான் என் தங்கையை ஏமாற்றின கிரீத்திவாசனை பழிவாங்க, அவன் தங்கையையும் அவன் கல்யாணம் செய்துக்க இருந்த பெண்ணையும் கடத்தினேன். இப்போவும், என்னால பெரிசா ஒன்னும் அவங்களுக்கு செய்ய முடியல. அதுக்குள்ளே போலீஸ் வந்து பிடிச்சிடிச்சு..... ஆனால், சஹானாவையும் ஆராதனாவையும்

காணோம்னு கிர்த்திவாசன் சில மணி நேரங்களாவது பதறி துடிச்சான் இல்லையா? எனக்கு அது போதும் அப்பா..... அது போதும். ", ஆங்காரத்திலும் ஆவேசத்திலும் மனோகரனது முகம் இன்னமும் விகாரமாக தெரிந்தது.

மகனின் மன அழுக்குகள் வெளியே வர, அதை தாங்க முடியாது, அங்கே நிற்க முடியாது, அதற்கு மேல் அவனோடு பேச முடியாது வெளியே வந்து, இளமாறனிடமும் வசந்ததிடமும் பொதுவாக சோர்ந்த குரலில், "ரொம்ப நன்றி. நாளைக்கு எத்தனை மணிக்கு கோர்ட்டுக்கு வரணும்?", என்று கேட்டு..... அவர்கள் சொன்ன, "பத்து மணிக்கு", என்ற பதில் அவரது காதுகளை அடைந்த மறு நொடி, வாசலில் நிறுத்தி வைத்திருந்த அவரது காருக்கு நடந்தார்.

முழுவதும் தோற்று ஒடுங்கின நிலையில் அவர் செல்வதை கண்ட இளமாறன், "வசந்த், நான் இங்கே வந்தபோது, மனோகரனை நல்லா துவம்சம் பண்ணணும் என்று தான் வந்தேன். சஹானாவை அவன் நடத்தின விதத்திற்கு, நான் கொடுத்தது போதவே போதாது. என்னவெல்லாம் ஸ்கீம் பண்ணி இருக்கான்? இடியட்.....", என்று சொல்லி கறுவத் தொடங்க, "நோ இளா, மறந்துட்டியா? நௌ ஹீ இஸ் இன் போலீஸ் கஸ்டடி. நாளைக்கு கோர்ட்டுல அவனை ப்ரோடியூஸ் பண்ணணும். ப்ரோடோகோல் தெரியுமில்லையா? அவனாக தப்பிப் போக முயற்சி செய்தால் என்கவுண்டர் செய்வது தவிர வேற எந்த சமயத்திலும் இனிமேல் அவன் மேல கை வைக்க முடியாது. பர்சனல் பீலிங்க்ஸ் எல்லாம் இங்கே கொண்டு வரக் கூடாது இளா. யு நோ பெட்டெர் தான் தட்", என்றான் வசந்த்.

காரினுள் ஏறி அமர்ந்து தலையை சீட்டின் பின் சாய்த்து கண் மூடின தாமோதரன் , மனதினுள், "என்னை மன்னிச்சிடு சாம்பசிவா..... இனி எந்த முகத்தை வைத்துக் கொண்டு உன்னை வந்து நான் பார்ப்பேன். இன்றே போயி என்னோடைய வக்கீலை பார்த்து பேசி, உன் கம்பனியின் ஷேர்ஸ் என்னிடம் உள்ளதை நீ திரும்ப வாங்கிக் கொள்வதாக கேட்டியே..... அதை நயாபைசா கூட வாங்கிக்காம எல்லாவற்றையும் உன் பெயருக்கே மாற்றி எழுதிடறேன். அதை உன்னிடம் கொடுக்க கூட நான் வரவிரும்பலை. ரொம்ப அவமானமா இருக்கு சிவா... வக்கீல் மூலமாகவே அது உன்னிடம் வந்து சேரும்படி ஏற்பாடு செய்துடறேன். என்னை மன்னிச்சிடுடா..... இத்தனை நாளா நான் உன்னிடம் நெருக்கமா இருந்த அளவு என் பிள்ளைகள் இல்லை போல இருக்கு. ரெண்டு பேருக்குமே ஆளுக்கொரு உள் நோக்கத்தோடு தான் பழகி இருக்காங்க. உன்னோட தங்கை பவானியை நான் கல்யாணம் செய்து கொள்ள நினைத்தும் அது நடக்கலை என்ற போது, எனக்கு இப்படி பழிவாங்கும் எண்ணம் எல்லாம் வரலையே! இவங்களுக்கு மட்டும் ஏன் இப்படி எல்லாம் தோணி இருக்கு என்றே எனக்கு புரியலைப்பா.....", கண் மூடி நண்பனோடு மனதினுள் பேசிக் கொண்டே வந்தவர், டிரைவரின், "சார், வீடு வந்துடிச்சு.....", என்ற தயக்கமான குரலில் தான் சிந்தனை கலைந்தார்.

@@@@@@@@@ மாலை ஆறு மணிக்கு வெள்ளை டீ ஷர்டும் ஸ்டோன் வாஷ் ஜீன்சுமாக கிர்த்திவாசன் வீட்டு வாசலில் இளமாறன் வந்து இறங்கிய போது, வாசலிலேயே இளமாறனை கண்டுவிட்ட சாம்பசிவம், "வாங்க வாங்க என்று வாயால் அழைத்தாலும், கண்கள் இளமாறனின் காஷுவல் உடையை கவனித்துக் கொண்டது. இளமாறன், "ஹலோ, எப்படி இருக்கீங்க?", என்று விசாரித்து விட்டு, தயக்கமாக "சஹானா எழுந்தாங்களா?" என்று கேட்டான்.

"எழுந்துட்டா.... அவ அம்மாவும் அத்தையும் தான் அங்கே போயி அப்பப்போ அவளுக்கு தேவையானதை செய்து கொடுக்கறாங்க....", இதற்கு மேல் உனக்கு ஏதாவது தேவை இருந்தால் நீயே கேட்டுத் தெரிந்து கொள் என்கிறது போல, நிறுத்தினார் சாம்பசிவம்.

"அங்கிள்!!! நான் உங்ககிட்ட நேரடியாவே கேட்டுடறேன்.... எனக்கு சஹானாவை ரொம்பவே பிடித்திருக்கு. வேலைக்கு என்று வந்த இடத்தில் வீட்டுப் பெண்ணை வளைத்துப் போட்டேன் என்று என்னை தவறாக நினைச்சுடப் போறீங்களே என்று இத்தனை நாள் ரொம்பவும் தயங்கினேன். எந்த காரணம் கொண்டும் உங்க யாரோட நல்லெண்ணத்தையும் நட்பையும் இழக்க விரும்பலை. ஆனால், இப்போ கேஸ் முடிஞ்சிடிச்சு. குற்றவாளியை கைது செய்தாச்சு..... நான் செக்ரட்டரி வேலைக்கு வந்தவன் என்ற போர்வையையும் எடுத்துட்டேன். இனிமேல், என் மனசை திறந்து சொல்வதில் எனக்கு தயக்கம் இல்லை.

உங்க அளவு பணவசதி இல்லாதவன். அரசாங்கத்தில் மாச சம்பளக்காரன்..... ஆனால், உங்க மகனை சந்தோஷமாக வைத்துக் கொள்ளும் அளவு அவனிடம் ஆசையும் விருப்பமும் வைத்திருக்கிறேன்..... சஹானாவை நான் திருமணம் செய்து கொள்ள உங்கள் சம்மதத்தை தரமுடியுமா?", என்று ஆர்வமாக கேட்டான்.

மகிழ்ச்சியாக இளமாறனது தோளில் தட்டிய சாம்பசிவம், "ரொம்ப சந்தோஷம்பா, இங்கே நீ செக்ரட்டரியாக வேலை செய்த போதே உன் கலகலப்பான குணம் எனக்கு மிகவும் பிடித்தது. உங்க

அப்பா அம்மாவின் அட்ரஸ் போன் நம்பர் எல்லாமே கொடு, நான் கல்யாண விஷயம் பற்றி பேசுவேன்", என்று சொன்னார்.

கேட்டுக் கொண்டே அங்கே வந்த மரகதம், "மகளை கொடுக்க சம்மதம் என்று சொல்லறிங்க, அதுக்கப்பறம் நீ வா போ என்று சொல்ல கூடாது. மாப்பிள்ளையாக வரப் போகிறவரை மரியாதை குறைச்சலாக பேசலாமா?", என்று மறைமுகமாக தனது மகிழ்ச்சியையும் தெரிவித்தார்.

புன்னகையோடு வருங்கால மாமியாரை நோக்கி, "தேங்க்ஸ் அத்தை! மம்ம்..... அங்கிள், அதுக்கு முன்னால் நான் சஹானாவோடு கொஞ்சம் தனியா பேசணும். உங்க அனுமதி கிடைக்குமா?", என்று கேட்க,

"ஷ்யூர், ஷ்யூர், தாராளமா பேசுங்க, இதோ பாருங்க சஹானாவே நேரில் வந்திருக்கா", என்று சொல்ல, ஆச்சரியமாக திரும்பி பார்த்தான் இளமாறன். அங்கே அதே டிரேட் மார்க் புன்னகையோடு அமைதியாக நின்றிருந்தாள் சஹானா.

"நீங்க ரெண்டு பெரும் இங்கேயே அலுவலக அறையில் பேசிட்டு இருங்க, ஏதாவது வேணுமானா ஒரு குரல் கொடுங்க", என்று கூறி அவர்களுக்கு தனிமை கொடுத்து அலுவல் அறைக்கு அனுப்பி வைத்தனர்.

உள்ளே வந்து அமர்ந்து கொண்டு அறைக் கதவை மூடும் வரை ஒன்றும் பேசாமல் இருந்த இளமாறன், "சஹானா, இப்போ எப்படி இருக்கு? நல்லா ரெஸ்ட் எடுத்தீங்களா?", என்று அக்கறையாக கேட்டான். தலையை மேலும் கீழும் ஆட்டி, ஓய்வெடுத்ததை உறுதிப்படுத்தின சஹானா, "அத்தை மாமாவா?", என்று வலுவில் வரவழைத்த இயல்பு குரலில் கேட்டாள்.

ஆர்வமாக அவள் முகத்தைப் பார்த்து மெய் மறந்த குரலில் "ஹம்ம்..... அத்தை மாமா தான். அப்படி கூப்பிடலாமா என்று அவர்களுடைய அனுமதி கேட்டேன். அவர்களும் சம்மதத்தை சொல்லிவிட்டாங்களே.... ", என்று ஒரு சிறு புன்னகையோடு கூறினாள்.

"ஓ..... அது மட்டும் போதுமா உங்களுக்கு?", என்று கேட்ட சஹானாவிடம், சிறு புன்னகை மோகன முறுவலாக விரியத்துவங்க, "இல்லை போதவே போதாது. முக்கியமான ஒரு ஆள் கிட்ட, ரொம்ப முக்கியமான விஷயம் பற்றி அவங்க சம்மதம் வேணும். அது கிடைக்குமா என்று தெரியலை. அதை பற்றி கேட்க தான் இப்போ வந்திருக்கேன்", என்று சொல்லி,

சஹானாவின் முகம் பார்த்து, "நான் ஒரு கவர்ன்மென்ட் செர்வென்ட். உங்க அளவு வசதி இல்லை..... உயர் மத்திய தர வர்க்கம் என்கிற அளவு தான் வசதிகள் செய்து கொடுக்க முடியும்..... ", என்று சொன்னவன், ஒரு கையால் இடப்பக்க மார்பை சுட்டிக் காட்டி, "ஆனால், இங்கே நிறைய காதலும் நேசமும் இருக்கு. என்றென்றும் உங்க புன்னகையும் நிம்மதியும் வாடாத விதத்தில் உங்களை கை பிடித்து வாழ்நாளெல்லாம் மகிழ்ச்சியாக வைத்துக் கொள்ளும் அளவு உங்கள் மேல் அன்பு இருக்கு.....", என்று கூறி, தன் நெஞ்சில் வைத்த கையை எடுத்து அவன் பக்கம் நீட்டி, "என் அன்பை நிரூபிக்க ஒரு வாய்ப்பு கிடைக்குமா?", என்று ஆழ்ந்த குரலில் கூறி, அவன் சம்மதத்தை கேட்டான்.

நெகிழ்ந்த தொடங்கின குரலும் கலங்கத் தொடங்கின கண்ணும் சஹானாவின் மகிழ்ச்சியை காட்டினாலும் அமர்த்தலாகவே, "வசதி குறைவு மட்டும் இல்லையே..... இன்னும் வேறெந்த சாக்கு போக்கெல்லாம் கூட சொன்னதாக நியாபகம்....", என்று கூறினாள். குரலின் அமர்த்தலுக்கு நேர் எதிராக கண்கள் குழைந்து அவனுடைய நீட்டிய கையையும் அவன் முகத்தையும் மாறி மாறி பார்த்தது.

நீட்டிய கையை மடக்காமல் உறுதியாக சஹானாவை கண்ணோடு பார்த்து, "ஆமாம், நிறைய சொன்னேன். அப்போ, இங்கே நான் வேலை விஷயமாக வந்திருந்தேன். வந்த வேலையை விட்டு விட்டு, வீட்டுப் பெண்ணிடம் வாலாட்டினேன் என்று உங்க வீட்டுல யாரும் தப்பா நினைச்சிடக் கூடாதே என்ற கவலையில் தான் அப்படி சொன்னேன். இப்போ, கேஸ் பற்றின எல்லா விசாரணையும் முடிஞ்சிடிச்சு.... நானும் எனக்கு நானே எத்தனையோ தடை போட்டுக் கொண்டாலும், இப்போ உங்களை இழந்துடுவேனோ என்கிற பயத்தில் அத்தனை தடைகளின் முன்னாலும் தோற்றுப் போயி நிற்கிறேன். உங்க சம்மதம் கிடைக்க, என்ன செய்யணும்னு சொல்லுங்க", என்று உருக்கமாகக் கேட்டான்.

நாணமும் தயக்கமும் போட்டி போட்டு எழுந்து அடங்க சிவந்த முகத்தில் மகிழ்ச்சி ரேகைகள் மின்னல் போல ஒளிவிட, சஹானாவின் ஒரு கை எழுந்து இளமாறனின் நீட்டிய கரத்தோடு தன்னை பொருத்திக் கொண்டது. இப்போது இளமாறனின் முகத்திலும் மகிழ்ச்சி ரேகைகள் மின்னலிட, "தேங்க்ஸ் ஹனி",

என்று சொல்லி, “வித் யுவர் பெர்மிஷன்...”, என்று கேட்டு அவள் கையை நகர்த்திக் கொள்ள வாய்ப்பும் நேரமும் கொடுத்து மெதுவாக புறங்கையை முகத்திற்கு மிக அருகே கொண்டு சென்று ஒரு மென்மையான முத்தம் கொடுத்தாள்.

உடலும் உள்ளமும் சிலிர்க்க, அவன் கரங்களுக்குள் தன் முகத்தை மறைத்தாள் சஹானா.

இளமாறன் வந்ததில் இருந்து அலுவல் அறைக்கு சென்று சஹானாவுடன் பேச சென்றது வரை சமயலறையில் இருந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்த கனிமொழி, இங்கே டிரைவராக வேலை பார்த்த அந்த இன்னொரு போலீஸ்காரனை காணாமல் மிகவும் சோர்ந்து போனாள்.

இங்கே வேலையில் இருந்தவரை தான் ஒரு துளி கூட நான் கண்ணுக்கு தெரியவில்லை..... இப்போதும் ஏன் வராமல் இருக்கிறான்? ச்சே..... இதென்ன கண்ணில் கண்ணீர்!!! அழுவது கோழைத்தனம் என்றாலும் வலிக்கும் போது கண்ணில் நீர் வழிவது தடுக்க முடியவில்லையே!!! பாட்டியின் உடல் நிலை மோசமாகி மருத்துவமனைக்கு எடுத்துப் போன போது இங்கிருந்து கிளம்பினவன் தான்! அதன் பிறகு இரண்டொரு முறை இளமாறனோடு பெரிய முதலாளியையோ சின்னவரையோ பார்க்க வந்து அவர்களோடு பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டு சென்று விடுகிறான்.

இளங்கோ..... நீ என்னிடம் ஏற்படுத்திய சலனத்தில் ஒரு சிறு துளி கூடவா நான் உன்னிடம் ஏற்படுத்தவில்லை?

இன்னமும் இறந்து போன மனைவியை நினைத்து ஏங்குகிறாயா? இறந்து போனவளின் இடத்தில் வேறு யாரையும் வைத்து பார்க்க முடியவில்லையா? இல்லை, நான் சமையல்காரி என்று நினைத்து அந்தஸ்து பார்க்கிறாயா? மெத்தப் படித்த உயரதிகாரி என்பதால் அவனுக்கு சமதையாக இருக்கவேண்டுமோ? ஆழம் தெரியாமல் காலை விட்டது நான் தானா?

ச்சே ச்சே..... அப்படி என்ன என்னுடைய கட்டுப்பாட்டுக்குள் இல்லாது இந்த மனது இப்படி தவிக்கிறது..... ஆஆஆஆ..... வேகமாக விரலை உதறினவன் எழுந்து சென்று ஓடும் நீரில் விரலை நீட்டினான். நினைவுகள் எங்கேயோ இருக்க, செய்யும் வேலையில் கவனம் இல்லாததால் கீரைத்தண்டை நறுக்குவதற்கு பதில் சுட்டு விரலில் பெரிய கீறலாகக் கீறிக் கொண்டு கொட கொட என்று ரத்தம் கொட்டிக் கொண்டு இருந்தது..... இப்போது மனதில் இருக்கும் வலியோடு, விரலில் ஏற்பட்ட கீறலுக்கும் சேர்த்து கண்ணில் நீர் கோர்த்தது.....

நெடு நேரம் தூங்கி விழித்து பிறகு மீண்டும் தூங்கி விழித்து என்று அல்லாடிய பின், அப்போது தான் நல்ல தெளிவான விழிப்புடன் இருந்த ஆராதனாவோடு பேச அவள் அறையை நோக்கி படை எடுத்தாள் கிர்த்திவாசன்.

அங்கே கையில் இருந்த புத்தகத்தை படிக்காமல் வெளியே ஜன்னல் வழியாக தோட்டத்தை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஆராதனா, அறைக் கதவு திறக்கும் சத்தம் கேட்டு திரும்பிப் பார்க்க, கிர்த்திவாசனை கண்டதும் முகம் மலர்ந்து, கண்கள் பளபளக்க பார்த்தாள். அவள் கண்கள் ஏதேதோ சேதிகள் சொன்னாலும், வாய் ஒன்றும் பேசாமல் மௌனியாகவே இருந்ததால், பந்தைய குதிரையாக ஓடிய மனதை பெரும் பாடு பட்டு அடக்கின கிர்த்திவாசன், “ஹலோ ஆராதனா! இப்போ எப்படி இருக்கு? கை காலுல எங்கயாவது வலி இருக்கா? concussion ஏதாவது இருக்கா?”, என்று அக்கறையாகவிசாரித்தாள்.

புன்னகை இன்னும் பெரிதாகவும் பளீரென்றும் விரிய, வெறுமனே திறந்து வைத்திருந்த புத்தகத்தை முழுக்க முடிவிட்டு, ஜன்னலுக்கு அருகே போடப்பட்டு இருந்த ஒரு கூடை நாற்காலியில் அமர்ந்து கொண்டு, அதற்கு எதிரே இருந்த இன்னொரு நாற்காலியை காட்டி கிர்த்திவாசனையும் உட்காருமாறு சைகையில் சொன்னாள்.

என்னடா..... இன்று அதிர்ஷ்டக் காற்று நம் பக்கம் பலமா வீசுதே என்று நினைத்து இப்போது தறிகெட்டு ஓடிய மனதை அடக்க முடியாமல் அடக்கி, அவள் காட்டிய நாற்காலியில் அமர்ந்து கொண்டு, “அத்தை வந்திருக்காங்க தெரியுமா?”, என்று கேட்டான். “ம்ம்ம்.....”, என்று தலையை உருட்டி தனக்கு தெரியும் என்று சொன்ன ஆராதனாவை இப்போது சந்தேகமாக பார்த்த கிர்த்திவாசன், ஏதோ இத்தனை நாள் இவனை பார்த்ததும் அவன் நயாகரா நீர்வீழ்ச்சி போல பேசினது போல, “என்ன ஆச்சு ஆராதனா? ஒண்ணுமே பேசமாட்டேன் என்று இருக்கியே!!!”, என்று கேட்டான்.

புன்னகை சிறிதும் குறையாமல், “நீங்க தான் சொல்லணும். நான் இங்கே ப்ரைவேட் நர்சிங் முடிச்சிக்கறேன் என்று கேட்டதுக்கு அதை பற்றி அப்பறம் பேசலாம் என்று சொன்னீங்க.....

நினைவிருக்கா? இன்னும் எனக்கு நீங்க பதில் சொல்லலையே!", என்று நினைவு படுத்தினாள். இதை கேட்டு, தறிகெட்டு துள்ளி குதித்து ஓடிய கீர்த்திவாசனின் இதையம், ஒரே நொடியில் சடன் பிரேக் போடப் பட்டு, அதலபாதாளத்துக்கு டிரான்ஸ்பார் ஆகியது.

வேறென்ன எதிர்பார்த்தேன் என்று தன்னை தானே கேட்டுக் கொண்டவன், கவனமாக சிரிப்பை முகத்தில் இருந்து தொலைத்து அவனை நேர்பார்வையாக பார்த்து, "ஹம்ம்..... சரி, உன்னிஷ்டப் படியே முடிச்சுக்கோ. ஆனால், இன்னும் ஆறு மாசம் செகாண்ட்மென்ட் டைம் முடியலை. அதானால் நீ முதல்ல வேலை பார்த்த இடத்துக்கு போக முடியுமா என்று பார்த்துக்கோ. அப்படி போக முடியாவிட்டால், நான் வந்து அங்கே மானேஜ்மென்ட்டிடம் பேசறேன்", என்று உதவ முன் வர,

"தேவையில்லை வாசு..... நான் அந்த வேலையையும் விட்டுப் போறேன். கிஷோரையும் கிரணையும் பார்த்துக்கறது போதாதா? முழு நேர வேலை எல்லாம் இனிமேல் குடும்பத்துக்காகவும் வீட்டை பார்த்துக்கவும் தான் செலவு செய்யப் போறேன்", என்று சொல்லி அதே போல புன்முறுவலோடு அவனை கண்ணுக்கு கண்ணாக பார்த்தாள்.

குழப்பமாக, "கிஷோரையும் கிரணையும் பார்த்துக்கப் போறியா? இப்போ தானே ப்ரைவேட் நர்சிங் வேலைய விட்டுடறதா சொன்னே", என்று வினவ,

இதற்கு பதில் ஏதும் சொல்லாமல், புன்னகையும் மாறாமல், கண்ணையும் அவன் முகத்தை விட்டு நீக்காமல் பார்த்த படி இருந்த ஆராதனாவின் மௌன மொழி அப்போது தான் கீர்த்திவாசனை எட்டியது..... அப்படியும் இருக்குமா? நம்பமுடியாமல் அவனை கண் சுருக்கி பார்த்துவிட்டு, இரு கைகளையும் குறுக்கே கட்டியபடி நாற்காலியில் சாய்ந்து உட்கார்ந்து, "அவுட் வித் இட் ஆராதனா..... நீ என்ன சொல்ல வர்ற என்று எனக்கு தெளிவா சொல்லு..... நோ அசம்ப்ஷன்ஸ்", என்று கறாராக சொல்லி அவள் தெளிவுபடுத்த காத்திருந்தான்.

அவளது கறார் குரலுக்கு துளியும் அசராமல், புன்னகையும் வாடாமல், அருகே பூக்குவளையில் பொருத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த தோட்டத்து மலர்களின் கொத்தில் இருந்து ஒரு ஒற்றை ரோஜாவை கையில் எடுத்து அவளது நாற்காலியில் இருந்து எழுந்து அவன் நாற்காலிக்கு எதிரே முழங்கால்களை மண்டியிட்டு அமர்ந்தாள். தடக் தடக் தடக் தடக்.....இப்போது கீர்த்திவாசனுக்கு நன்றாகவே தெளிவாகியது. தடக் தடக் அதிகமாகி, தட் தட் தட் தட் என்று பலத்த ஓசையோடு இதையம் அடித்துக்கொண்டது.

அவனிடம் ரோஜாவை நீட்டி, "என்னை ரது என்று கூப்பிடும் உரிமை கிடைக்குமா என்று ஒருத்தர் சில நாட்களுக்கு முன்னால் கேட்டார். அவருக்கு ரது என்று மட்டும் அல்ல, இன்னும் வேறு எப்படி எப்படி எல்லாம் கூபிடனுமோ அப்படியெல்லாம் கூட கூப்பிடும் உரிமை இருக்கிறது என்று சொல்லணும்", என்று கிசு கிசுப்பான குரலில், கைகளில் நீட்டிய ரோஜாவுக்கு போட்டியாக கன்னமும் சிவக்க கூறினாள் ஆராதனா.

உள்ளம் குதியாட்டம் போட ஒரு கையால் அவள் கொடுத்த ரோஜாவை வாங்கினவன், "ரது என்று அழைப்பதில் நிறைய பிரச்சினை வரும்போல சொன்னதாக நினைவு..... அந்த பிரச்சினை எல்லாம் என்ன ஆயிற்று?", என்று இன்னமும் தெளிவாகாத பிரச்சினையை தெளிவு படுத்திக் கொள்ள கேட்டான். அவனுக்கு, இப்போது சந்தோஷப் பட்டுவிட்டு, பிறகு மீண்டும் "கண்ணிழந்தான் பெற்றிழந்தான்", என்று ஆகிவிடக் கூடாதே என்ற கவலை.

இன்னமும் மண்டியிட்ட நிலையிலேயே இருந்தவனை அவளது நாற்காலியை அவனுக்கு அருகே இழுத்துப் போட்டு அதில் அவளை உட்காருமாறு கை காட்ட, அவன் சொல்படி உட்கார்ந்தவன், இருவரது முட்டிகளும் ஒன்றோடு ஒன்று முட்டிக் கொள்ளுவதை கண்டு வெட்கமாகிவிட, அவன் கவனிக்காத விதத்தில் நாற்காலியை லேசாக பின்னுக்கு தள்ளினாள். ஆனால், கீர்த்திவாசனோ அவ்வளவு சுலபத்தில் ஆராதனாவை விடுவதாக இல்லை. "இங்கேயே உட்காரு.... இன்னைக்கு எனக்கு காது அவ்வளவா கேட்க மாட்டேங்குது..... ரொம்ப தள்ளிப் போனா, நீ சொல்லறது காதுலையே விழாது", என்று ஒரு குறும்புப் புன்னகையோடு கூறி, மீண்டும் நாற்காலியை அதே இடத்தில் கொண்டு வந்து நிறுத்தி, அவளை பார்த்தான்.

இப்போது வெட்கத்தின் சதவிகிதம் அதிகமாகி, "நிறைய சாக்கு போக்கு சொல்லி இருக்கேன். ஒவ்வொண்ணா நான் தெளிவு படுத்தணும் என்றால் நிறைய நேரம் ஆகும். முக்கியமான பிரச்சினைகளை மட்டும் சொல்லறேன். முதல்ல வேண்டாம் என்று சொன்னதுக்கு காரணம், பணம் சொத்து இதெல்லாம் கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்த்து நான் திருமணத்துக்கு ஒப்புக் கொண்டேன் என்று யாரும் சொல்லிடக் கூடாது என்ற கவலை. திரும்ப திரும்ப அப்பா அம்மா மேல் வந்த அபாண்டமான

பழி தான் என்னை பயமுறுத்தியது. ஆனால், மாமாவும் நீங்களும் வீட்டின் உரிமை விஷயத்தில் அம்மாவுக்கும் சம பங்கு இருக்கிறது என்று கொடுத்த போது, அந்த பயம் போயிற்று. ஆனால், அதே இடத்தில் இப்போது வேற ஒரு பயம் வந்தது. மீண்டும் மீண்டும் நீங்க ப்ரொபோஸ் செய்த போதெல்லாம் இல்லை என்று சொல்லிவிட்டேன். இப்போ வீட்டில் பெரியவங்க சொல்லும் போது உங்களுக்கு இன்னமும் என் மேல் இஷ்டம் இருக்குமா என்று தெரியவில்லை. பெரியவர்கள் மனம் நோக்கக் கூடாது என்று நீங்க சரி என்று சொன்னீர்களோ என்று ஒரு சந்தேகம். இப்போ நினைக்கும்போது எல்லாமே என்னுடைய முட்டாள் தனம் போல தான் தோணுது. தேவை இல்லாமல் நிறைய குழம்பி இருக்கிறேன் போல தெரிகிறது. ஆனால் அன்று கல்யாணம் பற்றி பெரியவங்க பேச்செடுத்த போது என்னுடைய சந்தேகம் சரியாக தான் தோன்றியது. ஆனால் உறவில் கல்யாணம் கூடாது என்று சொன்னதில் எந்த கற்பனையும் இல்லை. அதுபற்றி தான் என்ன செய்யறது என்று தெரியவில்லை", என்று கிரீத்திவாசனின் கண்களை பார்த்து தெளிவாக சொன்னாள்.

ஒற்றை விரலால், ரோஜாவின் இதழ்களின் நுனியில் கோலம் போட்ட படி, அவள் சொல்வதை ஆசை கொண்ட மனதில் அவளது வார்த்தைகள் தாபத்தை நிறைக்க கேட்டவன், "ஆக பணம் என்கிற கண்டத்தை தாண்டியாயிற்று. மற்றதெல்லாம் பெரிய விஷயமே இல்லை..... உறவுல கல்யாணம் செய்ய கூடாது என்கிறது, வருங்கால சந்ததிக்கு தானே..... அதற்கு ஒரு மாஸ்டர் செக்கப் செய்தால் தெளிவாகிடும். இப்போ டெக்னாலஜி நிறையவே முன்னேறி இருக்கிறதுக்கு, எத்தனை எத்தனையோ டெஸ்ட்டுகளும் முன்னெச்சரிக்கைகளும் வந்திருக்கே. இருக்கவே இருக்காங்க நம்ம டாக்டர், கமலா செல்வராஜ்..... குழந்தை விஷயத்தில் எப்பேர்ப்பட்ட பிரச்சினை என்றாலும் அவங்க தீர்த்து வச்சிடுவாங்க.....", என்று பிரச்சினைக்கான தீர்வை சொல்லிக் கொண்டே வந்தவன், "ரொம்ப தீர்க்க முடியாத பிரச்சினை என்று வந்தால், எனக்கு சொந்தமாக குழந்தை கூட வேண்டாம். நாட்டில் எத்தனையோ பேர் குழந்தை இல்லாதவர்கள் சந்தோஷமாக இல்லையா? கிஷோர் கிரண் இருக்காங்க..... அவர்களை என் சொந்த குழந்தையாக நினைத்துக் கொள்ளுவேன்..... ஆனால், என் ரது வேண்டும்..... எந்த காரணம் கொண்டும் அவளை இழக்க முடியாது.....", என்று மனதில் இருந்த தாபத்தை எல்லாம் குரலில் விரவித் தெளித்து அவளை வசியம் செய்தான்.

மெதுவாக கூடிக் கொண்டு வந்த நாணத்தின் சதவிகிதம், இப்போது முழுமையாக முகத்தை ஆக்கிரமிக்க, "வாசு.... மம்ம்..... பாஸ், உங்க ரது தான் வந்திருக்கேன்..... முழுக்க முழுக்க உங்களிடமே வந்திருக்கேன், பாஸ்", என்று முகம் தாழ்த்தி, கிசுகிசுப்பாக அவள் மனதை வெளியிட்டாள்.

மெய்மறந்த நிலையில் போதையாக, "ரது செல்லம், நீ தாண்டா என்னுடைய பாஸ் ", என்று கூறியபடி கையில் இருந்த ஒற்றை ரோஜாவை நடுங்கிய விரல்களால் அவள் காதோரத்தில் செருகினாள். அதன்பின் விரல்கள் மீண்டு வர விருப்பமில்லாதது போல, அவள் கன்னங்களிலேயே தங்கிவிட்டது. அதனால் என்ன, கன்னங்கள் மேடையாக அதில் அவளது விரல்கள் நடனமாட, இருவரது ஆசை கொண்ட இதயங்களும் புது ராகம் இசைக்க, அங்கே இனிய இன்னிசை உருவாகி அவர்கள் இருவரையும் ஆக்கிரமித்தது.

அலுவல் அறையை விட்டு வெளியே வந்த சஹானாவும் இளமாறனும் சமையல் அறையில் இருந்து விரல்களை உதறிய படி வெளியே வந்த கனிமொழியை நேருக்கு நேராக சந்தித்தனர். கனியின் விரலில் ரத்தத்தை கண்ட சஹானா பதறிப் போய் வேகமாக அவள் அருகில் வந்து, "என்ன ஆச்சு கனி? பார்த்து காய் நறுக்க கூடாதா?", என்று கேட்டாள். கண்களின் கலக்கத்திற்கும் விரல் காயத்தையே காரணமாக கொண்டாள். "ஒண்ணுமில்லம்மா.... அட, விடுங்க..... வேலை செய்யும் போது அடி படறது சகஜம் தானே! நீங்க ரெண்டு பேரும் ஜோடியா அந்த அறையை விட்டு வெளியே வந்ததை பார்த்தப்போ ரொம்ப அழகா இருந்தது", என்று தோழமையோடு சொல்லி மகிழ்ந்தாள்.

சஹானாவும் வெள்ளை உள்ளத்தோடு கனியின் பேச்சு மாற்றும் வித்தையை உணராது, "தேங்க்ஸ் கனி", என்று நன்றி உரைத்தாள். இளமாறன் சிறு புன்னகையோடு, "இனிமேலாவது என்னிடம் கொஞ்சம் மரியாதையோடு பேசுவிங்களா இல்லை இப்போவும் கட் ஒன் பீஸ் டு என்று தான் எனக்கு வார்த்தைக்கு வார்த்தை பதில் கொடுப்பீங்களா?", என்று கேலியாக கேட்க,

ஒரே ஒரு கணம் திகைத்து, தான் அவனிடம் எடுத்தெறிந்து பேசிய பேச்சுக்கள் மனக் கண் முன்னால் வந்து போனது. ஒரு நல்ல பதவியில் இருக்கும் போலீஸ்காரரிடம் எப்படியெல்லாம் அலட்சியமாக காலை வாரும் விதமாக பேசி இருப்பாள்? இப்போது இந்த வீட்டுக்கு மருமகன் வேறு? என்ன சொல்லி இப்போது சமாளிப்பது? தேவையா இந்த நிலைமை! இதற்கு தான் நாவடக்கம் வேண்டும் என்று அத்தையம்மா படித்து படித்து சொல்லுகிறார்..... நமக்கு வந்தால் தானே!

இத்தனை எண்ண ஓட்டங்களும் வந்து போகையில் வேறு ஒன்று தோன்றியது. மெதுவாக இளமாறனை நிமிர்ந்து பார்த்த கனிமொழி, “அன்று நீங்க இங்கே வேலை பார்க்க வந்தவங்க.....என்று சொல்லி தான் அறிமுகம் ஆனீங்க..... இங்கே வேலை பார்க்கும் சக வேலையாள் என்னிடம் கலாட்டா செய்து பேசினால் எப்படி பதில் கொடுக்கணுமோ அப்படி கொடுத்தேன். அன்று நீங்க என்னிடம் கொஞ்சம் அதிகமா நட்பு பாராட்டினதுக்கு எனக்கு காரணம் இப்போ புரியுது. அன்று அந்த நிலையில் அப்படி வெட்டு ஒன்னு துண்டு ரெண்டு என்ற விதமான பதில் சரி தான். ஆனால், இப்போ நீங்க இந்த வீட்டு பெண்ணை கல்யாணம் பண்ணி மாப்பிள்ளை ஆகப் போறீங்க. அந்த இடத்துக்கு உரிய மரியாதையை இப்போ கொடுப்பேன். இப்போ அதே போல உங்களிடம் வாயடிக்க மாட்டேன். ஆனால், அன்று பேசியதற்கு மன்னிப்பும் கேட்க வேண்டியதில்லை என்றும் நினைக்கிறேன்”, என்று அமைதியாகவிளக்கினாள்.

“தேங்க்ஸ் கனி..... நீ அன்னைக்கும் என்னிடம் மன்னிப்பு கேட்கவேண்டிய அவசியத்தில் எதுவுமே பேசவில்லை. நீயே சொன்னது போல நான் பேசிய விதத்துக்கு பதில் கொடுத்தே..... ஆனால் அப்படி துடுக்குத் தனமாக பேசின கனிமொழி தான் பார்க்க நல்லா இருந்தது. வார்த்தைக்கு வார்த்தை பழமொழியை உதிர்த்துக் கொண்டு உற்சாகமாக இருந்தது நல்ல இருந்ததே! இப்போ ஏன், ரொம்ப அமைதியா இருக்கே! பேசவே காணோமே? அந்த துடுக்குத்தனம் எங்கே போச்சு?”, என்று இளமாறன் கேட்டுக் கொண்டு போக,

மீண்டும் கண்ணை கரித்துக் கொண்டு இதோ இதோ என வரத் துடித்த கண்ணீரை பிடிவாதமாக உள்ளிழுத்து, ஒரு கோணல் புன்னகையை அவர்களுக்கு கொடுத்து கண்ணீர் கன்னங்களை எட்டுமுன், “பேண்ட் ஐட் போட்டுட்டு வரேன்”, என்று சொல்லி அவளது அறைக்கு தப்பித்து ஓடினாள்.

“ஆராதனா, சஹானா..... ரெண்டு பேரும் வாங்க..... பாட்டி காலில் விழுந்து ஆசீர்வாதம் வாங்கிக்கோங்க.... ”, என்று மரகதம் அழைத்தார்.

தழையக் கட்டின புடவையில் தொடங்கி கூந்தலில் சூடிய மல்லிகை வரை இருவரும் சர்வாலங்கார பூஷிதைகளாக வர, “ஹான்.....”, கீர்த்திவாசனும் இளமாறனும் உள்ளிழுத்த முச்சுக்களை பிறர் அறியாத வண்ணம் பெருமூச்சாக விட்டு அவரவருக்கு சொந்தமான அழகு பெட்டகத்தை கண்ணார கண்டு களித்தனர்.

பாட்டியை காலை தொட்டு வணங்க வந்த இரு பேத்திகளையும் நிறுத்தி அவரவர் ஜோடியோடு தம்பதி (டு பீ) சமேதராக ஆசீர்வதித்து இரு பேத்திகளுக்கும் தன்னுடைய இரண்டு வைர வளையல்களை பரிசாக கொடுத்து அதை அவரவர் (டு பீ) கணவன்மார்களே அணிவிக்கும் படி செய்து பார்த்து மகிழ்ந்தார். சஹானாவின் மெல்லிய கரத்தை பிடித்து வளையலை அணிவித்த இளமாறன், தன் சார்பில் ஒரு வைர மோதிரத்தை ஜோடியாக கொண்டு வந்து, அவளுக்கு ஒன்றை அணிவித்தான். அதன் மறு ஜோடியாக தெரிந்த இன்னொரு வைர மோதிரத்தை சஹானாவை விட்டு தனக்கு போட்டு விட கேட்டு அணிந்துகொண்டான்.

ஆராதனாவின் கையை தன் இரு கையிலும் ஏந்திக் கொண்ட கீர்த்திவாசன், அவளை கண்ணோடு ஆழ்ந்து நோக்கி, பாட்டி கொடுத்த வளையலை ஆராதனாவிற்கு அணிவித்தான். பின்பு அவளுடைய அடுத்த கையை

மெதுவாக ஏந்தினவன், “இனி இதற்கெல்லாம் நீ தான் பாஸ்”, என்று மற்றவர்களுக்காக இலகு குரலில் சொன்னாலும், சிறிது நேரத்திற்கு முன்பு தனியாக இருக்கும் போது உபயோகப் படுத்திய “பாஸ்” என்ற விளிப்பாடு அவன் சொல்வதை அதன் முழு வீரியத்துடன் அவளுக்கு தெரிவித்தது. கையில் கொடுக்கப் பட்ட பல்வேறு நிற, வடிவ, அளவுகளில் இருந்த சாவிகளை பார்த்தவன் விழிகளை உயர்த்தி கேள்வியாக கீர்த்திவாசனை பார்த்தான். அவளது கேள்வியை உணர்ந்தவன் போல கீர்த்திவாசன், “இங்கே என்னுடைய அறை, கம்பெனியில் என் அறை, பீரோ, பேங்க் லாக் கர், கார் எல்லாவற்றின் டூப்ளிகேட் சாவிகளும் இதில் இருக்கு”, என்று சொல்லி கொடுத்தான்.

சாம்பசிவமும், மரகதமும், பவானியும், அவரது மாமியாரும் சேர்ந்து நின்று இரண்டு ஜோடி திருமணத் தம்பதிகளும் ஈருடல் ஒருயிராக வாழ ஒரு மனதாக ஆசீர்வதித்து வாழ்த்தினர்.

“கீர்த்தி, உடல் பொருள் ஆவி, காவி, சாவி எல்லாவற்றையும் கொடுப்பது என்கிறது இது தானா?”, என்று கேட்டு கிண்டல் அடித்து சிரித்தான் இளமாறன்.

“அக்கா, அத்தான் கங்கராட்ஸ்..... சஹானா அக்கா, இளமாறன் அத்தான் கங்கராட்ஸ்.....”, என்று சொல்லி மகிழ்ந்தான் ஆனந்த். கனிமொழியும் நாகம்மாவும்கிரணையும் கிஷோரையும் தூக்கி வந்து கீர்த்திவாசனிடமும் ஆராதனாவிடமும் கொடுத்தனர். இரண்டு பாட்டிகளும் நடுவில் உட்கார

அவர்களுக்கு ஒரு பக்கம் சாம்பசிவமும் மரகதமும் உட்கார்ந்து கொண்டனர். இன்னொரு பக்கம் பவானியும் ஆனந்தும் உட்கார்ந்து கொள்ள, சாம்பசிவத்தின் நேர் பின்னால் சஹானாவும் இளமாறனும் ஜோடியாக நின்று கொண்டனர். பவானியின் நேர் பின்னால் கிர்த்திவாசனும் ஆராதனாவும் கையில் குழந்தைகளோடு நின்று கொண்டனர்.

காமெராவில் அங்கிள் பார்த்து சரியாக வைத்து விட்டு, டைமர் செட் செய்து ஓடி வந்து அம்மாவின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டான் ஆனந்த். "Say Cheese!!!", என்று ஆனந்த் சொன்னதற்கு ஏற்ப எல்லோரும் விரிந்த புன்னகையோடு போடோவுக்கு போஸ் கொடுக்க, என்ன விவரம் என்று புரியாமல் மலங்க மலங்க விழித்த இரு சின்னஞ்சிறு மலர்கள் அப்போது பளிச்சிட்ட காமெராவின் வெளிச்ச வெள்ளத்தில் திகைத்து முட்டை விழிகளை இன்னும் உருட்டி திரட்டி பெரிதாக விழித்து பார்த்துவிட்டு "களுக்" என்று சிரித்தனர். அவர்கள் இருவரின் முக பாவங்களை கண்ட பெரியவர்கள் தாமும் அந்த சந்தோஷ தருணத்தில் இணைந்து மகிழ்ந்தனர்.

***** மற்றும் *****

வஞ்சிக்கொடி மன்னாடி - முடிவுரை

"வாங்க வாங்க, கிண்ணத்துல சர்க்கரை எடுத்துட்டு வந்திருக்கீங்களா? எங்க வீட்டுல ரெண்டு குட்டி பாப்பா இருக்கே! அவங்களுக்கு வாயில

சர்க்கரை கொடுத்துட்டு, பக்கத்துல rattle இருக்கும், அதை எடுத்து ஆட்டினீங்க என்றால் ரெண்டு பாப்பாவும் சிரிப்பாங்க....", என்று

படு உற்சாகமாக வீட்டு வாசலிலேயே விருந்தாளிகளை மறியல் செய்து, சஹானா அத்தையின் குழந்தைகளுக்கு கொடுக்க கையில்

வைத்திருக்கும் சர்க்கரை கிண்ணத்தை முதலில் பரிசோதித்து திருப்திகரமாக இருக்க, பிறகு குழந்தைகளை கொஞ்சம் முறைகளை விளக்கி

வந்தவர்களை உள்ளே விட்டனர் நான்கு வயது கிஷோர் கிரண் இரட்டையர் .

முதல் கட்டப் பரிசோதனையில் வெற்றி பெற்றவர்களுக்கு அடுத்து நேர்முக தேர்வு மாதிரி, "கன்னத்துல இப்படி ஒரு கிஸ்..ஸ்சு

கொடுக்கணும்..... அப்பறம் சோ.... சவீட் சொல்லணும்..... ஓகேவா? ஒ..... டெட்டி பேர் கொண்டு வந்திருக்கீங்கள பாப்பாக்கு....? ஓகே

ஓகே", என்று அடுத்த கட்ட கொஞ்சலை டைலாக் முத்திரைகளோடு விளக்கமாக சொல்லி, குழந்தைகளுக்கு பரிசாக கொண்டு

வந்திருக்கும் 'டெட்டி பேர்' வரை எல்லாவற்றையும் கஸ்டம்ஸ் ஆபீசெர் ரேஞ்சுக்கு செக் செய்து, இரண்டு வயது தியா ஆதித்யா

இரட்டையர்கள் உள்ளே அழைத்து சென்றனர்.

அதற்குள், அங்கே பர பரவென்று வேகமாக வந்த தியா ஆதித்யாவின் தாயார், ஆராதனா, "அட்டே வாங்க வாங்க..... சஹானா மாடியில

இருக்கா, வாங்க கூட்டிட்டு போகிறேன். நுழையும் போதே எங்க வீட்டு வாயாடிகள் கிட்ட மாட்டினீங்களா?.....வாலு, வாலு, கொஞ்ச நேரம்

வாயை மூடிட்டு சுமமா இருக்காங்களா பாருங்களேன். உள்ளே இத்தனை நேரம் அவங்க அத்தையை போட்டு, படாத பாடு படுத்தி

எடுத்துட்டாங்க. குழந்தைக்கு பவுடர் போடு, இப்படி திருப்பி பிடிங்க, அப்படி படுக்க வையுங்க என்று ஒரே நச்சரிப்பு..... பாவம் சஹானா.....

கொஞ்ச நேரம் ஓய்வெடுக்கட்டும் என்று இவங்களை வெளிய அனுப்பினா, இங்க வந்து இப்படி லொள்ளு பண்ணறாங்க.....", என்று

பெருமையாக அலுத்துக் கொண்டே செல்லமாக அவர்கள் தலையை கலைத்து கொஞ்சினாள் ஆராதனா.

வந்தவர்களுக்கே இவள் இப்போது குழந்தைகளை திட்டினாளா, செல்லம் கொண்டாடினாளா என்று புரியாத படி இருந்தது ஆராதனாவின்

வார்த்தைகளும் செய்கைகளும்.....

ஆனால், அதெல்லாம் தியா, ஆதித்யாவிடம் பலித்தால் தானே!

இடுப்பில் கை வைத்து முறைத்த படி, "நானா வாயாடி? இரு இரு..... அப்பாகிட்ட போய் சொல்லறேன் பாரு.....", என்று ஒற்றை விரலை

காட்டி மிரட்டி விட்டு, வாசல் படியில் நின்று இன்னமும் மறியல் வேலையில் முழு ஈடுபாட்டோடு கடமையை செய்து கொண்டிருந்த

கிஷோர் கிரணிடம் சென்றார்கள்.

"கிஷ், கிரண்..... அம்மாவ பாரேன், என்னை வாயாடின்னு சொல்லிட்டா.....", என்று முறையிட்ட இரண்டு வயது தியாவிடம் நான்கு

வயது கிஷோர் பெரிய மனிதன் போல,

"அச்சோ தியா குட்டி, சும்மா வாயாடின்னு மட்டும் சொல்லிட்டாங்களா? வாயாடி வங்காள விரிகுடா அப்படின்னு போன தடவை நீளமா

சொன்னாங்களே, பாதி மறந்துடுச்சு போல.....", என்று அவளை காலை வாரிவிட்டு ஆதித்யாவிடம் ஒரு ஹாய்-பைவ்கொடுத்தான்.

உள்ளே அழைத்து செல்லப் பட்ட விருந்தாளிகள், "ஏம்மா, உங்க வீட்டுல எல்லாருக்குமே ரெட்டைக் குழந்தைகளாவே பிறக்குதே, ஏதாவது

வேண்டுதலா என்ன?", என்று இவர்கள் குடும்பத்தின் DNA விகிதாச்சரங்களின் நதிமூலம், ரிஷிமூலத்தை ஆராய்ந்த படி சஹானாவை

பார்க்க சென்றனர். சஹானா படுத்திருந்த அறைக்குள் நுழையும் முன்னர், பக்கத்து அறையில் இருந்து வந்திருக்கும் விருந்தாளிகள்

கவனிக்காத வண்ணம், கணவன் கீர்த்திவாசன் அழைப்பது கண்ணோரத்தில் பதிந்து கருத்தை ஆக்கிரமித்தது.

"இது தான் சஹானாவுடைய ரூம். இப்போ அவள் ப்ரீயா தான் இருக்கா. நீங்க போய் பார்த்துட்டு வாங்க, நான் மாமியிடம் நீங்க

வந்திருப்பதை சொல்லறேன். இதோ ஒரு நிமிஷம் வரேன்....", என்று சொல்லி, அவர்களை உள்ளே அனுப்பினவள், அவர்கள் கண்

மறைந்ததும் தங்கள் அறையில் காத்திருக்கும் "கணவனை கவனிக்க" சென்றாள். கவனிக்க..... கணவனை கவனிக்க....

"என்ன வேணும் உங்களுக்கு? இத்தனை நேரம் போதும் போதும்கர அளவு சிசுருஷை செஞ்சாச்சு..... ஒரு பத்து நிமிஷம் வெளிய வந்த

உடனே திரும்ப ரூமுக்கு கூப்பிட்டா பார்க்கவங்க என்ன நினைப்பாங்க? பட்ட பகல்ல ஏன் தான் இப்படி கூத்தடிப்பீங்களோ!", என்று

போய்க் கோபத்துடன் சொல்லிக் கொண்டே வந்தவள், அறைக்குள் கணவனை காணாது "திரு திரு"வென விழித்தாள்.

விழிப்பின் கால அளவு இரண்டே நொடிகள் தான்.... கீர்த்திவாசனுக்கு தான் அதற்கு மேல் தாங்க முடியவில்லையே! "ம்ம்ம்....."

இல்லடா ரது குட்டி..... அவங்க என்னவோ வேண்டுதல் அப்படின்னு சொன்னாங்களா, எனக்கு வேற வேண்டுதல் நியாபகம் வந்துடிச்சு.....

என்னவா? அவங்க வேண்டுதல் என்று சொன்னது முதல் முறை மட்டும் தான் பலிக்குமா? இல்லை அடுத்த அடுத்து பிறக்கும்

பிள்ளைகளுக்குமா என்று..... இரு இரு..... ஓடாத..... என்ன perfume யூஸ் பண்ணறடா ..... ஹம்ம்....." என்று முனகலாக

கழுத்து வளைவுகளை தாண்டி வேறு சில பல வளைவுகளை தேடி அகழ்வாராய்ச்சியில் இறங்கின கீர்த்திவாசனை சமாளித்து அவன்

கைபிடியில் இருந்தும் ஆராய்ச்சி வேகத்தில் இருந்தும் லாவகமாக வெளியே வந்த ஆராதனாவுக்கு நோபல் பரிசே கொடுக்கலாம் என்று

வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.....

ஆனால், இதெல்லாம் நோபல் பரிசின் சட்ட திட்டங்களுக்கு உட்பட்டு வராததால், ஆராதனா ஜஸ்ட் மிஸ்ஸு..... சரி, சரி, தினம் தினம்

நடப்பதற்கு, தினம் தினம் நோபல் பரிசா கொடுக்க முடியும்? அதென்ன நெல்லிக்காய் லேகியமா?

லேகியம் என்றதும் தான் பிள்ளை பெற்றவள் நினைவு வருகிறது..... ஹம்ம்..... இங்கே ஆராதனாவையும் கீர்த்திவாசனையும்

விடுங்கள்..... என்னவோ செய்யட்டும்..... நாம் சஹானாவை பார்க்க செல்லலாம்.....

"சஹானா, அட அட அட, நீ சின்ன வயசுல இப்படி தான் செல்லுலாயிடு பொம்மை மாதிரி இருப்ப, உன் குழந்தைகளும் அதே மாதிரி

இருக்கே..... உருண்டை உருண்டையா திராட்சை பழம் மாதிரி கண்ணு..... என் செல்லங்களா.....", என்று கொஞ்சி கொண்டாடி

கொண்டிருந்தனர்.

சஹானாவோ இரட்டையர்களை பெற்றெடுத்த களைப்பில் இருப்பாள் என்று பார்த்தால், உற்சாகமாகவும் சந்தோஷமாகவும் வந்தவர்களுடன்

பேசிக் கொண்டிருந்தாள். குழந்தைகளை பார்த்த பார்வையில் என்ன முயன்றும் அடக்கி வைக்கப் பட்ட பெருமிதம் சற்றே வெளிப்பட்டது. குழந்தைகளை பார்ப்போமா? அடடே..... ரோஜாக் குவியல் போல மெல்லிய சிவந்த கன்னங்களும், கரு கரு என்று பளபளக்கும்

முடியுமாக அம்மாவிற்கு சற்றும் குறைந்தவர்கள் இல்லை நாங்கள் என்று பறைசாற்றுவதை போல இருந்தனர்.

"என்ன பேரு சஹானா?", என்று கேட்டவர்களிடம்,

"இன்று தானே தொட்டிலில் போடப் போகிறோம் சித்தி, இவர் இன்னும் ஊரில் இருந்து வரலை. வந்த பிறகு தான் யோசிச்சு முடிவு

செய்யணும்”, சஹானா சொல்லும்போதே, இன்னும் ஊரில் இருந்து வந்து சேராத இளமாறனுக்கு வந்த பிறகு எப்படிப்பட்ட வரவேற்பு

இருக்குமோ என்று நமக்கு கவலையாக இருக்கிறது.

வழக்கமாக, எல்லாவற்றுக்கும் அமரிக்கையாக அதிர்ந்து பேசாத சஹானா இப்போது கொஞ்சம் கறாரும் கண்டிப்புமாக மாறியிருந்தது

ஆச்சரியமாக இருக்கிறது.

ஹம்ம்.... பார்க்கலாம், இளமாறன் வரும்போது என்ன செய்கிறாள் என்று!

“அட அண்ணனா, வாங்க வாங்க, சைத்தானை நினை..... உடனே வரும்னு சொல்லுறாப்பல இப்போ தான் உங்களை நினைச்சேன், சரியா

வந்துட்டீங்களே!”, கேலியாக காலை வாரி கூறினாலும் வழக்கமாக இளமாறனை கண்டதும் வரும் உள்ளார்ந்த மலர்ச்சியோடு

வரவேற்றாள் கனிமொழி.

“ம்ஹம்ம்..... நான் இப்போ இந்த வீட்டு மாப்பிள்ளை..... கொஞ்சமாவது அந்த பயம் இருக்கா உனக்கு? இன்னமும் பழைய மாதிரியே

பேசிட்டு இருக்கியே! இரு இரு, நான் போய் கீர்த்திவாசனை பார்த்து உன்னை பற்றி புகார் சொல்ல போறேன்”, பொய்யாக மிரட்டினாலும்

இளமாறனும் உடன் பிறவா சகோதரன் போன்ற வாஞ்சையோடு கனிமொழியை பதிலுக்கு வம்பிழுத்தான்.

“இந்த வீட்டு மாப்பிள்ளையாக இருந்தாலும் என்னோட அண்ணன் என்றால் நான் வரவேற்கிற படி தான் வரவேற்க முடியும்! தவிர, என்னை

பற்றி சொல்லறதெல்லாம் அப்பறம் பார்த்துக்கலாம். முதல்ல நீங்க சஹானா அம்மாவை போய் பார்த்து பேசங்க. காலையில் இருந்து நீங்க

வரப் போறீங்க வரப் போறீங்க என்று காத்திட்டு இருக்காங்க. இப்போ தான் அரை மணி முன்னால கூட, இன்னுமா வரலை என்று லேசா

எரிச்சலா சொல்லிட்டு இருந்தாங்க”, கொளுத்த வேண்டிய இடத்தில் தெளசண்டு வாலாவை கொளுத்திப் போட்ட கடமை முடிந்த

திருப்தியோடு அடுப்பு பக்கம் திரும்பின கனிமொழி அப்போது தான் நினைவு வந்தவளாக, “இந்தாங்க உங்களுக்குப் புடிச்ச தஹி சாட்.....

இன்று விழாவில் இதுவும் பால் பேடாவும் தான் ஸ்பெஷல். இப்போ தான் இதை செய்து இறக்கினேன், அதான் உங்க நினைவு வந்தது”,

இளமாறனின் வித விதமான உணவு வகைகளை ரசித்து உண்ணும் பழக்கத்தை மறக்காது நினைவு கூர்ந்தாள் கனிமொழி.

தற்போது மாப்பிள்ளை ஆகிவிட்டதால் கீர்த்திவாசனைத் தவிர மற்ற எல்லோருமே தன்னிடம் ஒரு மரியாதையான இடத்தில் வைத்துப்

பேசினாலும் இப்போதும் பழைய மாதிரியே கிண்டல் செய்து பேசுவவள் கனிமொழி மட்டும் தான். ஆனால் அந்த கிண்டல் எல்லாமே முன்பு

எல்லோர் எதிரிலும் பேசினாள். இப்போது, கேட்பதற்கு யாரும் இல்லை என்று உறுதிப் படுத்திக் கொண்ட பிறகே பேசுவதால்

இளமாறனுக்கும் உற்சாகமாகவே இருந்தது.

அதிலும், தனக்கு அக்கா தங்கை யாரும் இல்லை என்றதும், திருமணத்தின் போது கனிமொழியை தனக்கு தங்கை ஸ்தானத்தில் இருக்க

முடியுமா என்று கேட்டுக் கொண்டதற்கு மனப்பூர்வமாக சம்மதித்து, அந்த ஸ்தானத்திற்கு மதிப்பளித்து திருமணத்தின் போது சகானாவிற்கு

நாத்தனார் முடிச்சிட்டு முற்று முழுவதுமாகவே தனது தங்கையாக மாறி விட்டாள்.

தன்னைக் கண்டதும் இயல்பாக கேலி பேசினாலும் தனக்காக தேடி தேடி கவனித்து செய்யும் அந்த அக்கறையை மனதிற்குள் மெச்சி ,

“கனின்னா கனி தான். செம பசி கனி. ஒரு தண்ணி டீ தான் கிடைச்சது ஏர்போர்ட்டுல. தேங்க்ஸ்!!!”, என்று சொல்லி அவள் கையில்

இருந்து தட்டை வாங்கிக் கொண்டு மனைவியையும் குழந்தைகளையும் தேடி மாடிக்கு சென்றான் இளமாறன்.

அவன் மாடிப்படி ஏறி முடிந்து மனைவியை பார்க்க போவதற்கு நேரத்திற்குள் நாம் கனிமொழியை பற்றி பார்த்து விடுவோமா? கனிமொழி

இப்போது பயங்கர பிசி. அதிலும் ஒரு தொழில் தொடங்கி அதை வெற்றிகரமாக நிர்வாகம் செய்யும் அளவு திறமைசாலியாகவும் வேறு

ஆகிவிட்டாள். ஆமாம், சஹானாவும் ஆராதனாவும் சேர்ந்து, கனிமொழிக்கு சொந்தமாக பிசினெஸ் வைத்து தருவதாகவும் அதை எடுத்து

நடத்தும் திறமையும் சாமர்த்தியமும் உள்ளதால், அதை வீணடிக்காமல் கனிமொழி பயன் படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் வற்புறுத்தி

ஒரு சிறு தொழில் ஒன்று தொடங்கி கொடுத்தனர்.

அத்தனை பிசியாக தொழில் கவனித்துக் கொள்ளும் கனிமொழி, தொழில் தொடங்குவது பற்றி பேச்சு எழுந்தபோது, “இங்கே வேலையில்

இருந்து விலக முடியாது....., அதுவும் ஆராதனாவும் மணமாகி வந்துவிட்ட பிறகு, கிஷோர், கிரண் குழந்தைகளோடு இனிமேல்

பிறக்கபோகும் குழந்தைகளும் என்று வீட்டில் நிறைய வேலைகள் இருக்கும் என்றும் அதனால் பிறகொரு சமயம் பார்த்துக் கொள்ளலாம்

என்று கனிமொழியும் நாகம்மாவும் ஒத்திப் போட முயன்ற போது சஹானாவும் ஆராதனாவும் தான் விடாமல் வாதாடினார்கள். கனிமொழி

அவளுடைய திறமையை வளர்த்துக்கொள்ள இந்த தொழில் எத்தனை உதவியாக இருக்கும் என்று விளக்கோ விளக்கு என்று விளக்கிய

பிறகு தான் ஒப்புக்கொண்டனர்.

அதாவது அலுவலகத்துக்கு செல்பவர்கள், காலை மற்றும் மதிய உணவை சமைத்து எடுத்து வரும் அளவு நேரமோ பொறுமையோ இல்லாத

பேச்சுலர்கள், புதிதாக திருமணம் ஆனவர்கள், இரவு பகல் பாராது வேலை செய்வோர், வெகு தூரம் பிரயாணம் செய்து வருபவர்கள் என்று

பலதரப்பட்ட மக்களுக்கும் காலை மற்றும் மதிய உணவு வகைகள் சமைத்து அவர்களின் அலுவலகத்துக்கே கொண்டு சேர்ப்பிக்கிறாள்.

முதல் மூன்று வருடம் அயராது உழைத்து தொழிலை நிலை நிறுத்தியதன் விளைவாக, சென்ற வருடம் புதிதாக இன்னொரு புது

முயற்சியும் தொடங்கி உள்ளாள். அலுவலக பார்டிகளுக்கு ஸ்நேக்ஸ் மற்றும் ப்ரீ- பேக்ட் இரவு உணவு பேக்கட்டுகளும் தயாரித்து

விற்பனைக்கு விட, கனிமொழியின் ஐடியாவுக்கு அங்கே அமோக வரவேற்பு!!!

நாள் முழுதும் அலுத்து களைத்து உழைத்து விட்டு மாலை வீடு திரும்புபவர்களுக்கு இது போல, தரமான முறையில் சுவையாக

தயாரிக்கப்பட்ட உணவு பொட்டலங்களும் கிடைக்கும் பொழுது வரவேற்பிற்கு குறைவேது? தொடக்கத்தில் உதவிக்கு ஒரே ஒரு

பெண்மணியை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு தொடங்கப்பட்ட இந்த தொழில் இன்னும் இன்னும் என்று பல்கி பெருகி, இப்போது முதலில்

சேர்ந்த விசாலம்மாவையும் சேர்த்து இருபது பேர் இரண்டு ஷிப்டுகளாக வேலை பார்க்கும் அளவு பெருகியுள்ளது.

“வாங்க மாப்பிள்ளை வாங்க, இப்போ தான் வரீங்களா? சகி உங்களுக்காக ரொம்ப நேரமா காத்திட்டு இருக்கா....”, மாப்பிள்ளையை

உற்சாகமாகவும் மரியாதை குறையாமலும் வரவேற்ற மரகதம், “இருங்க, ரூமில அவளோட வேற யாரோ இருக்காங்க போல இருக்கு. நான்

அவங்களை வெளிய அழைச்சிட்டு வந்திடறேன்”, என்று சொல்லி சஹானா இருந்த அறைக்குள் தலையை நீட்டி, “அட்டே மலர்விழி, நீ

இங்கே இருக்கியா? அதை உன்னோட பேசணும்னு சொன்னாங்க. பவானியும் அங்கே தான் இருக்காள். என்னோட வர்றியா?”, என்று

பழியை பாட்டி மேல் இட்டு, வந்த விருந்தாளியை வெளியே நகர்த்தி சென்றார்.

கேள்வியாகப் பார்த்த சகானாவிற்கு விடையளிப்பது போல அவள் முன்பு பிரத்யட்சமானான் இளமாறன். கதவை மூடிவிட்டு உள்ளே

வந்தவன், மெல்லிய கிசுகிசப்பாக, “ஹாய் ஹனி, எப்படி இருக்க? என்னோட பிரின்ஸ் அண்ட் பிரின்செஸ் எப்படி இருக்காங்க?”, என்று

கேட்டுவிட்டு, முதலில் குழந்தைகள் இருவருக்கும் முத்தம் கொடுத்துவிட்டு, கட்டிலில் சஹானாவுக்கு அருகே அமர்ந்து, குனிந்து அவள்

இதழ்களில் மென்மையாக முத்தமிட்டான். “காட்! ஐ மிஸ்ட் யு சோ மச் ஹனி”, என்று தாபமாக சொல்லி அவளை இறுக அணைத்துக்

கொண்டான்.

“ம்கும்ம்..... மிஸ் பண்ணினவர் இப்படி தான் ஆற அமர வற்றதா? நான் காலையில் இருந்து உங்களுக்காக காத்திட்டு இருக்கேன்”,

கம்பி முறுக்கு பதத்தில் கடிந்து கொள்வதற்கு பதில் குரல் வெள்ளைப் பணியாறக் குழைவோடு நெகிழ்ந்து மிருதுவாக வந்தது சஹானாவின்

குரல்.

“ம்ஹ்ம்ம்..... பிள்ளைங்க படுத்தறாங்களாடா உன்னை? ராத்திரி தூங்க விடறாங்களா இல்லை ஒரே அழுகையா?”, அக்கறையாக நெற்றி

முடியை காதோரம் ஒதுக்கி விசாரித்த கணவனின் முடியை செல்லமாக கலைத படி, “நீங்க தூங்க விடாம செய்யறதை விடஒண்ணும்

மோசமில்ல, தவிர சின்ன பிள்ளைங்க தானே, அப்படி தான் அடிக்கடி எழுப்புவாங்க”, என்று பிள்ளைகளையும் தாங்கி பேசினாள்.

மனைவியின் மறைமுக கேலியை ஒதுக்கி, “இல்லடா, கண்ணை சுத்தி கருவளையம் கட்டிடிசே”, என்று இன்னமும் உருகின கணவனின்

கவனத்தை திசை திருப்பும் படி சிறிது நேரம் பிள்ளைகளின் பெருமைகளை பாடின சஹானா, அப்போது தான் சற்று தள்ளி டிப்பாய் மேல்

வைக்கப் பட்டிருந்த உணவுத் தட்டை பார்த்தாள்.

“ஓ..... என்னது இது? டிபன்! நீங்க இன்னும் சாப்பிடலையா? பசியோடு இருக்கிறவர் என்னிடம் தூக்கத்தை பற்றி வேற பேசுட்டு

இருந்திருக்கீங்க...”, என்று மென்மையாக அதட்டி உணவுத் தட்டை எடுத்து இளமாறனிடம் கொடுத்து, “முதல்ல சாப்பிடுங்க”,

என்றுநீட்டினாள்.

“வா, வா, நீ ஒரு வாய்.... நான் ஒரு வாய், சேர்ந்து சாப்பிடலாம்”, என்று கொஞ்சி திருமணத்திற்கு பிறகு அவ்வப்போது செய்வது போல

ஒரே தட்டை (ஒரே ஸ்பூனும் தான்) இருவருமாக பங்கு போட்டு உண்ண மெதுவாக அடி போட்டான். “இல்லப்பா, வேண்டாம். எனக்கு பத்திய சாப்பாடு தான். இப்படி தணி சாட் எல்லாம் சாப்பிட்டால் ஜீரணம் ஆகாது. பிள்ளைகளுக்கு தான்

கஷ்டம். அதுனால வேண்டாம்”, என்று அரைகுறையாக மறுத்தாள் சஹானா.

அவள் அரைகுறை மறுப்பை அப்படியே பிரதிபலிப்பது போல “என்னடா, ஒரே ஒரு வாய் தானே! நாம ரெண்டு பெரும் சேர்ந்து சாப்பிட்டு

எத்தனை நாள் ஆச்சு? ஐ மிஸ் ஆல் தட்”, ஏக்கமாக சொல்லி அவளையும் தட்டையும் மாறி மாறி பார்த்தவன் முன் அதற்கு மேல் பத்திய

சாப்பாட்டின் பிடியை இழுத்து பிடித்துக் கொள்ள முடியாமல், “சரி ஓகே, ஒரே ஒரு ஸ்பூன் தான்”, என்று சொல்லி கணவன் அருகில்

சென்று, அவன் தட்டில் இருந்து சிறிதளவு ‘சாட்’டை எடுத்து வாயில் இட்டாள்.

அவள் அந்த ஸ்பூனில் எடுத்ததை முழுவதுமாக முடிக்கும் முன் அவசரமாக அவள் மணிக்கட்டை பிடித்து ஸ்பூனை தன் பக்கம் திருப்பி

மீதியை உண்ட இளமாறன், சஹானாவை பார்த்து மோகனமாக சிறிது, “தேங்க்ஸ் மேடம், நீங்க உங்க பத்திய சாப்பாட்டையே சாப்பிடுங்க,

எனக்கு இனிமேல் இது தேவாமிர்தமா இருக்கும்”, என்று வசனம் பேசிவிட்டு, பசியாற தொடங்கினாள்.

“சரியான அடம் நீங்க.....”, சிரித்துக் கொண்டே அருகே இருந்த நாற்காலியில் சாய்ந்து அமர்ந்து பிள்ளைகளை பற்றி ‘சொல்ல மறந்த

கதையை' பேசத்தொடங்கினாள்.

பெரிய பெரிய பளீரிடும் வெள்ளை லாந்தர் விளக்குகளுக்கு பக்கத்தில் மினுமினுக்கும் சிறு சிறு வண்ண விளக்குகள் ஒளிவிட

கீர்த்திவாசனின் பங்களாவின் வெளி வாசல் வரை அடைத்து போடப் பட்டிருந்த ஷாமியானா பந்தல் கொள்ளாது விருந்தினர் வந்திருந்தனர்.

அந்த பகுதியே கலகலத்துப் போகிற அளவு உற்சாக கூக்குரல்களும் பேச்சு சப்தங்களும் கேட்க, அதை மீறிக் கொண்டு அங்குமிங்கும்

ஓடியாடி விளையாடிக் கொண்டிருந்த சிறு குழந்தைகளின் சந்தோஷக் கூவல்கள் கேட்டன. இன்னொரு பக்கம் வெகு நாள் கழித்து பார்த்த

நண்பர்களும் தோழிகளும் அதைவிட வெகு நாட்களாக பகிர்ந்து கொள்ளாத ஊர் வம்பு, அக்கப்போர் வகையறாக்களை சுவை பட பேசிக்

கொண்டிருந்தனர்.

நம் வாய்க்கு பேச்சை தவிர இன்னொரு திறமையும் உள்ளது அல்லவா? அவர்களின் வம்பளப்பிற்கும் அரட்டைக் கச்சேரிக்கும் நடுவே

கனிமொழியின் உணவு வகைகளை சுவைத்து விமரிசித்து விவாதித்து பின்பு மீண்டும் பேச்சுக் கச்சேரியை விட்ட இடத்தில் இருந்து

மீட்டெடுத்து அகப்பட்ட அப்பாவிகளை எல்லாம் துவைத்து எடுத்துக்கொண்டிருந்தனர்.

பேசுவதற்கு விஷயமா இல்லை? குதூகலித்து ஓடிக் கொண்டிருந்த கிஷோர், கிரண், தியா, ஆதித்யா ஆகியோரும்; அவர்களை மேற்பார்வை

இட்டபடி வந்திருக்கும் விருந்தினர்களிடம் பேசிக் கொண்டிருந்த மரகதம், பவானி, சாம்பசிவம் ஆகியோரும்;

பேசுவதற்கு விஷயமா இல்லை? குதூகலித்து ஓடிக் கொண்டிருந்த கிஷோர், கிரண், தியா, ஆதித்யா ஆகியோரும்; அவர்களை மேற்பார்வை

இட்டபடி வந்திருக்கும் விருந்தினர்களிடம் பேசிக் கொண்டிருந்த மரகதம், பவானி, சாம்பசிவம் ஆகியோரும்;

அனைவரையும் வரவேற்று விழாவின் அணைத்து ஏற்பாடுகளையும் திறம்பட கவனித்துக் கொண்டிருந்த ஆராதனா கீர்த்திவாசன்

தம்பதிகளும்;

விழாவின் அதிமுக்கிய விருந்தாளிகளான சஹானா இளமாறன் தம்பதியரின் சீமந்த பிள்ளைச் செல்வங்களும்; விழாவின் மற்றொரு

சிறப்பம்சமான கனிமொழியின் சுவையான சிற்றுண்டி, பலகார வரிசைகளும்; குலுக்கல் முறையில் போட்டி போட்டுக் கொண்டு அலசப்பட்டது.

சிற்றுண்டி வகைகளுக்கு தஹி சாட், சமோசா, ஸ்ப்ரிங் ரோல் மற்றும் கட்லெட் என்று அணிவகுக்க பக்கத்தில் பலகார வகைகளுக்கு

முறுக்கு, மிக்சர், காராபூந்தி மற்றும் லட்டு, ஜாங்கிரி வகைகள் துணை வந்தன. பானக வகைகளுக்கு ஃபலாடா, பாதாம் கீர், பஞ்ச் மற்றும்

ஐஸ்ட் காபி என்று அன்றைய விழாவுக்கு கனிமொழி திட்டமிட்டிருந்த மெனு கனிமொழியின் திறமையும் வளர்ச்சியையும் ஊர்ஜிதப்

படுத்துவது போல இருந்தது

எல்லாவற்றையும் விட கீர்த்திவாசன் குடும்பத்தாரை அதிகம் குறுகுறுக்க வைத்தது ஆராதனாவின் தம்பி ஆனந்த் அவனுடைய நீண்ட நாள்

தோழி என்று அறிமுகப் படுத்தின தோழி, கல்பனா. அனைவரிடமும் அமரிக்கையாக பேசி, சிரித்த முகமாக இருந்தாலும் நீண்ட நாள் தோழி

என்ற அறிமுகத்திற்கு வேறெதுவும் அர்த்தம் இருக்குமோ என்ற குறுகுறுப்பை ஏற்படுத்தின கல்பனா....

